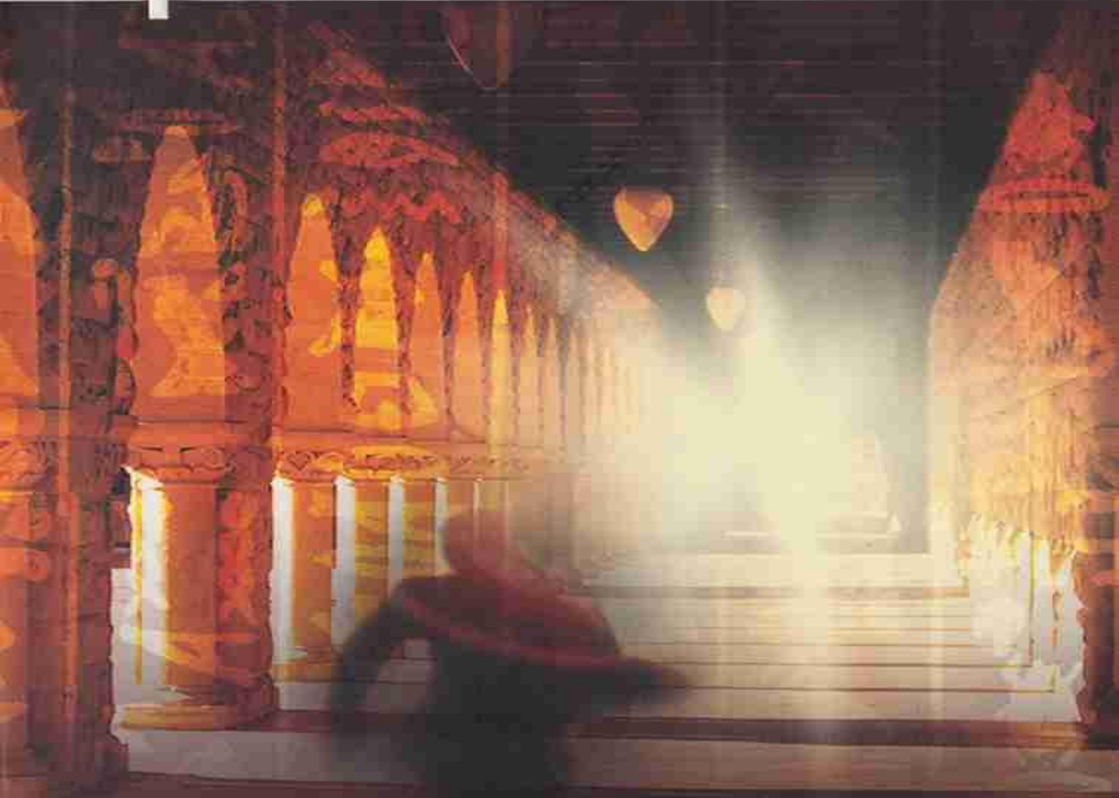
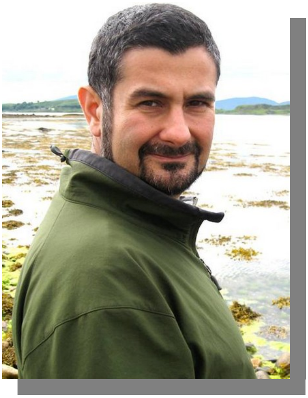
paul sussman

oaza ascunsă

PAUL SUSSMAN

OAZA ASCUNSĂ

V.1.0
V.1.0

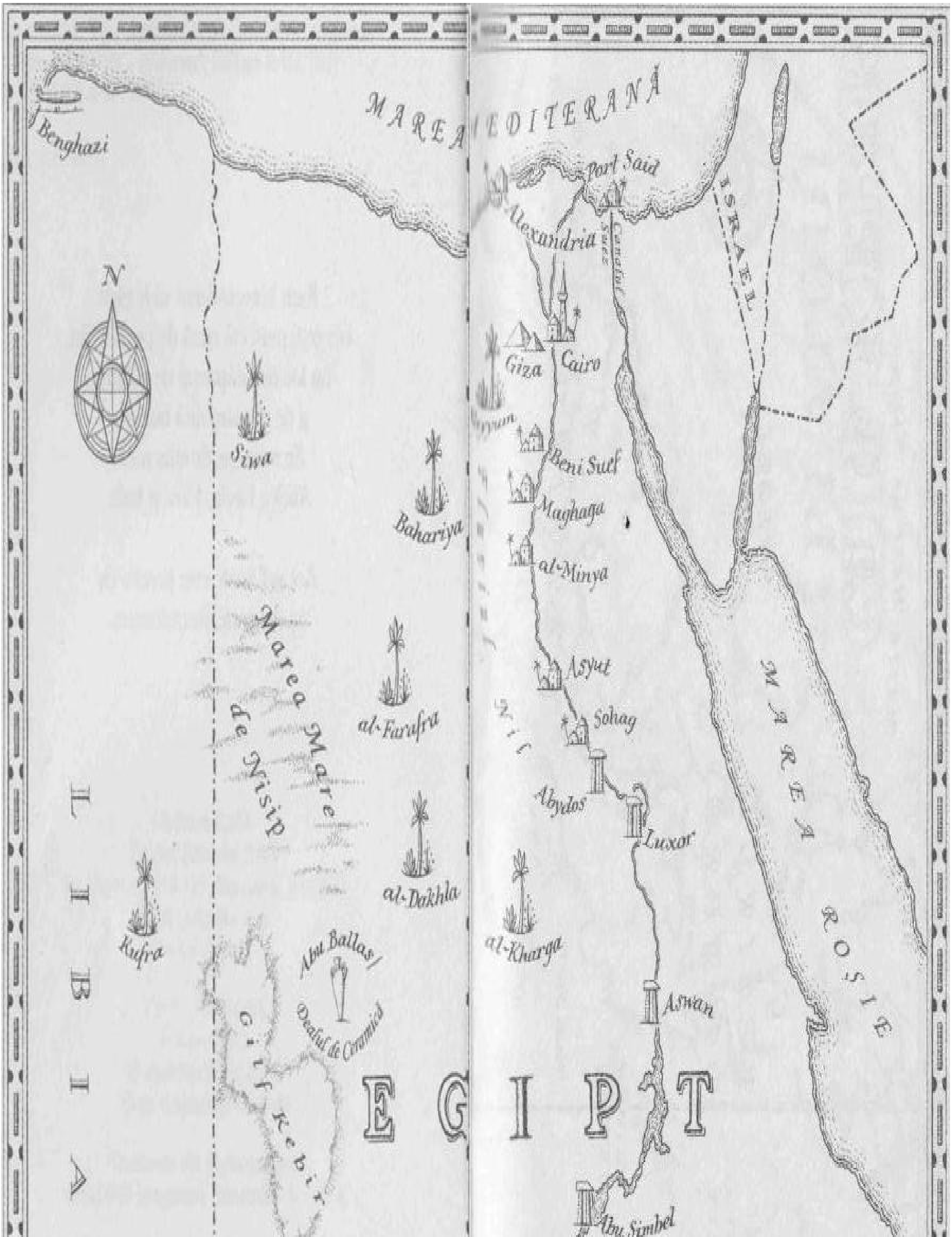
Traducere din limba engleză:
Graal Soft Integrated Translation Services

ISBN
978-606-609-128-2

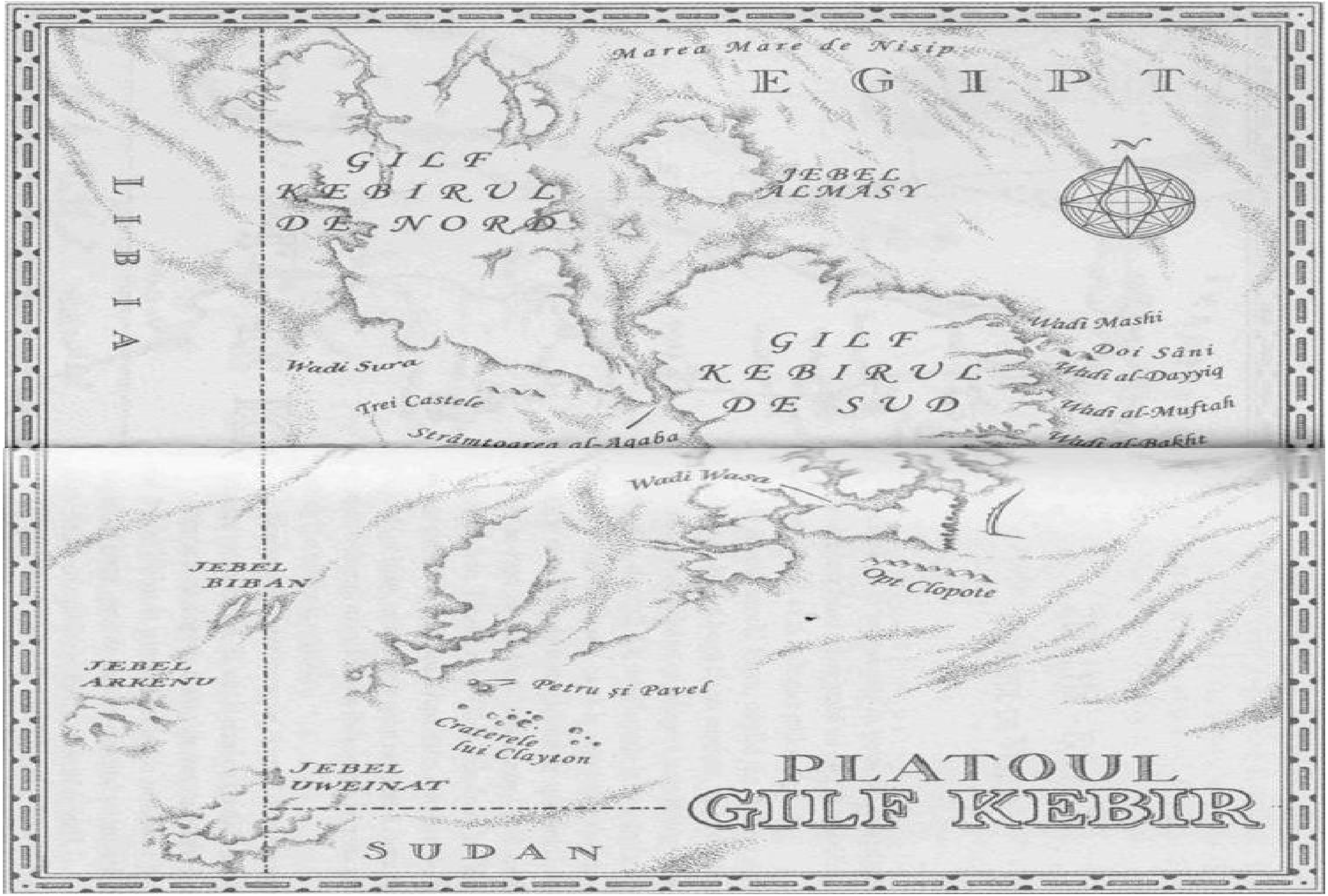
Paul Sussman
Hidden Oasis
2009
Editura ROA
2011

Sunt binecuvântat să fi găsit
cea mai perfectă oază de pe pământ,
un loc de adăpost şi de căldură,
şi de nemărginită bucurie.
Se numeşte familia mea:
Alicky, Layla, Ezra şi Jude.

Această carte este pentru ei,
cu dragoste, întotdeauna.

MAREA MEDITERANĂ
Benghazi
Port Said
Alexandria
Suez
Canalul
ISRAEL
N
Giza
Cairo
Siwa
Beni Suef
Maghaga
Bahariya
al-Minya
Marea Mare de Nisip
Asyut
Sohag
al-Farafra
Nil
Abydos
Luxor
al-Dakhla
LIBIA
Kufra
al-Kharga
Abu Ballas / Dealul de Ceramică
Aswan
Gilf Kebir
EGIPT
MAREA ROSIE
Abu Simbel
Jebel Uweinat
Wadi Halfa
SUDAN

Marea Mare de Nisip
EGIPT
LIBIA
GILF KEBIRUL DE NORD
JEBEL ALMASY
GILF KEBIRUL DE SUD
Wadi Mashi
Doi Sâni
Wadi al-Dayyiq
Wadi al-Muftah
Wadi al-Bakht
Wadi Sura
Trei Castele
Strâmtoarea al-Aqaba
Wadi Wasa
Opt Clopote
JEBEL BIBAN
JEBEL ARKENU
Petru și Pavel
Craterele lui Clayton
JEBEL UWEINAT
SUDAN
PLATOUL GILF KEBIR

2153 Î.HR. – EGIPT, DEŞERTUL DE VEST

Luaseră cu ei un măcelar în pustiurile îndepărtate ale *deshret*-ului, care folosi mai degrabă un cuţit de măcelărie şi nu unul ceremonial, ca să le despice gâtlejurile.

Cu această unealtă feroce, cioplită din cremene galbenă, ascuţită ca o lamă şi lungă cât un antebraţ, măcelarul trecu de la preot la preot, apăsând cu pricepere lama în unghiul moale dintre gât şi claviculă. Cu ochii lucindu-le de la atâta *shepen* şi *shedeh* pe care le băuseră ca să le amorţească durerea şi cu capetele rase, licărindu-le de picături de apă sfinţită, fiecare bărbat se ruga lui Ra-Atum, implorându-l să îl treacă în siguranţă prin Tunelul celor Două Adevăruri în Câmpiile Binecuvântate ale lui Iaru. După care, măcelarul le dădea capetele pe spate, cu ochii spre cerul care vestea ivirea zorilor şi, dintr-o singură rotire fermă a încheieturii, le cresta gâtlejurile de la o ureche la cealaltă.

— Să păşească pe căile frumoase, să treacă de bolta cerească! scandau preoţii rămaşi. Să stea la masă cu Osiris în fiecare zi!

Împroşcat cu sânge pe braţe şi pe tors, măcelarul îl culcă pe fiecare bărbat la pământ, trecând la următorul preot şi repetând gestul, şirul de cadavre crescând pe măsură ce îşi făcea treaba cu o privire goală şi o eficienţă brutală.

De pe o dună apropiată, Imti-Khentika, Marele Preot al lui Iunu, Primul Preot al lui Ra-Atum, Cel Mai Mare Dintre Profeţi, privea în jos, către măcel. Simţea o durere imensă pentru moartea atâtor bărbaţi pe care ajunsese să-i considere fraţii săi. Dar simţea şi satisfacţie pentru că îşi îndepliniseră misiunea, iar fiecare dintre ei ştiuse de la bun început ce avea să se întâmple, astfel ca nimeni să nu audă vreo vorbă despre ce făcuseră.

În spate, spre est, simţi primele raze de căldură ale soarelui-răsare, Ra-Atum, care se înfăţişa precum Khepri, aducând lumină şi viaţă în lume. Se răsuci, dându-şi la o parte gluga din piele de leopard şi, întinzându-şi braţele, recită:

O, Atum, tu care ai luat fiinţă pe muntele creaţiei,
Cu o flacără precum cea a Păsării Benu pe altarul Benben de la Iunu!

Ridică o mână cu degetele răsfirate ca şi cum ar fi vrut să apuce dunga roşiatică, îngustă, ce se strecura pe deasupra nisipurilor, la

orizont. Apoi, răsucindu-se din nou, privi în direcţie opusă, înspre vest, către peretele care se întindea dinspre nord spre sud, pe o distanţă de o sută de *khet*, precum o cortină imensă căzută peste marginea pământului.

Undeva la baza acelor stânci, în umbrele dense pe care lumina răsăritului nu le alungase încă, se afla Poarta Divină: *re-en wesir,* Gura lui Osiris. Nu se vedea de unde stătea el. Şi probabil ar fi fost la fel şi pentru un trecător care s-ar fi aflat exact în faţa ei, deoarece chiar el, Imti, rostise descântecul care o închisese şi o ascunsese şi doar cei care ştiau să privească puteau să o vadă. Aşa reuşise refugiul strămoşilor lor, *wehat er-djeru ta,* oaza de la capătul lumii, să îşi păstreze secretele de-a lungul şirului nesfârşit de ani şi doar câţiva aleşi ştiau de existenţa ei. Nu degeaba era numită şi *wehat seshtat* – Oaza Ascunsă. Încărcătura lor avea să fie în siguranţă acolo. Nimeni nu avea să o găsească. Se putea odihni în pace până aveau să vină vremuri mai liniştite.

Imti îşi trecu privirea pe deasupra stâncilor, dând din cap ca şi când ar fi fost de acord cu totul, apoi se uită către turla încovoiată de piatră care ţâşnea din dune la vreo opt *khet* de peretele stâncii. Era o formaţiune uimitoare chiar şi de la această distanţă, dominând peisajul din jur: un turn curbat din piatră neagră care se înclina în afară şi în sus, atingând o înălţime de aproape 20 de *meh-nswt,* ca o seceră vastă care spinteca suprafaţa deşertului sau, mai degrabă, ca piciorul unui scarabeu gigantic care se târa prin nisip.

„Oare câţi călători, se întrebă Imti, trecuseră pe lângă santinela aceea singuratică fără să îşi dea seama de semnificaţia ei? Foarte puţini, sau poate chiar nici unul, îşi răspunse tot el, căci acestea erau tărâmurile deşarte, tărâmurile moarte, teritoriul lui Set, unde cei care îşi preţuiau viaţa nu se încumetau să pătrundă. Doar cei care ştiau de lucrurile uitate s-ar fi aventurat atât de departe în pustietatea fierbinte. Doar aici încărcătura lor ar fi fost cu adevărat în siguranţă, departe de cei care i-ar fi folosit greşit puterile-i groaznice. Da, se gândi Imti, în pofida ororilor călătoriei lor, hotărârea de a o aduce spre vest fusese cea corectă. Cu siguranţă.”

Cu patru luni în urmă, decizia fusese luată de un consiliu secret format din cei mai influenţi oameni din ţară: regina Neith, prinţul Merenre, *tjaty* Userkef, generalul Rehu şi el, Imti-Khentika, Cel Mai Mare Dintre Profeţi.

Numai *nisu* însuşi, Lordul Celor Două Tărâmuri, Nefer-ka-re-Pepi, nu fusese prezent şi nici nu fusese informat despre decizia consiliului. Cândva, Pepi fusese un conducător măreţ, egalul lui Khasekhemwy şi al lui Djoser şi al lui Khufu. Acum, în anul 93 al domniei sale, de trei ori durata unei vieţi normale de om, puterea şi autoritatea sa slăbiseră. Peste tot în ţară, guvernatorii îşi alcătuiseră propriile armate şi se

războiau între ei. La nord şi la sud, cele Nouă Arcuri pustiau graniţele. În trei din ultimii patru ani, apele nu se revărsaseră, iar recoltele nu se pârguiseră.

Kemet se dezintegra şi toată lumea se aştepta doar ca lucrurile să meargă din rău în mai rău. Pepi putea să fie fiul lui Ra, dar, în aceste momente de criză, alţii trebuiau să preia controlul şi să ia deciziile de stat în locul lui. În consecinţă, consiliul hotărâse: pentru propria protecţie şi pentru siguranţa tuturor, *iner-en sedjet* trebuia dus de la Iunu, unde era adăpostit şi purtat prin câmpiile de nisip spre siguranţa Oazei Ascunse, de unde venise de la bun început.

Şi pe umerii lui Imti-Khentika, Marele Preot al lui Iunu, căzuse responsabilitatea de a conduce această expediţie.

— Du-l peste apele şerpuitoare, du-l cu barca spre partea de est a raiului!

Un nou val de scandări se ridică de dedesubt, în timp ce încă un gâtlej fu tăiat, încă un trup fu aşezat pe pământ. Deja 15 zăceau pe jos, jumătate din numărul lor.

— O, Ra, lasă-l să vină la tine! strigă Imti alăturându-se corului. Du-l pe drumurile sacre, dă-i viaţă veşnică!

Privi cum măcelarul trecu la următorul bărbat din şir, în aer răsunând şuieratul traheei despicate. Apoi, pe când cuţitul reteză din nou, Imti îşi întoarse privirea înspre deşert, amintindu-şi coşmarul călătoriei pe care tocmai o făcuseră.

80 dintre ei porniseră la începutul anotimpului *peret,* când căldura era cea mai blândă. Cu încărcătura învelită în straturi protectoare de pânză şi legată de o sanie de lemn, o apucaseră către sud, mai întâi cu corabia înspre Zawty, apoi pe uscat, spre oaza din Kenem. Aici se odihniseră o săptămână înainte să înceapă ultima şi cea mai înfricoşătoare parte a călătoriei lor – 40 de *iteru* prin pustietăţile arzătoare, neumblate ale *deshret*-ului, către marile stânci şi Oaza Ascunsă.

Şapte săptămâni durase această ultimă parte, cele mai urâte săptămâni pe care le trăise Imti, mai groaznice decât şi-ar fi imaginat vreodată. Înainte să parcurgă nici jumătate din drum, boii le muriseră şi trebuiseră să preia toată încărcătura, câte 20 odată, înjugaţi ca nişte cirezi de boi, cu umerii sângerându-le din cauza funiilor săniei, cu picioarele arse de nisipul încins. În fiecare zi, înaintau tot mai lent, încetiniţi de dune înalte şi furtuni de nisip orbitoare, dar mai ales din pricina căldurii care, chiar şi în acel anotimp cică răcoros, îi pârjolise din zori până la apus, ca şi cum aerul ar fi luat foc.

Setea, boala şi epuizarea le reduseseră necruţător numărul, iar când li se terminase şi apa, iar destinaţia lor tot nu se întrezărea, se temuse că misiunea lor era sortită eşecului. Totuşi, se târâseră în continuare, tăcuţi, încăpăţânaţi, fiecare dintre ei pierdut în lumea sa plină de

chinuri, până în cea de-a patruzecea zi de la ieşirea din Kenem, când zeii le răsplătiseră perseverenţa cu priveliştea pentru care se rugaseră atât de mult: o dungă roşiatică, ştearsă de-a lungul orizontului vestic, delimitând marile stânci şi vestind finalul călătoriei lor.

Chiar şi atunci, le trebuiră încă trei zile ca să ajungă la Gura lui Osiris şi să treacă prin ea, înspre trecătoarea plină de copaci a oazei, moment în care doar 30 dintre ei mai rămăseseră în picioare. Îşi încredinţară povara templului din inima oazei, se îmbăiaseră în izvoarele sfinte şi apoi, devreme în această dimineaţă, după ce rostiseră descântecele de închidere şi tăinuire, după ce aruncaseră Cele Două Blesteme, o luaseră înapoi spre deşert şi începuse măcelul.

Un zdrăngănit puternic îl trezi pe Imti din reveria lui. Măcelarul, care era mut, îşi lovea mânerul cuţitului de o stâncă pentru a-i atrage atenţia.

28 de cadavre zăceau pe nisip, lângă el. Mai rămăseseră doar ei doi în viaţă. Sosise sfârşitul.

— *Dua-i-nak netjer seni-i,* zise Imti coborând de pe dună şi punându-şi mâna pe umărul plin de sânge al măcelarului. Îţi mulţumesc, frate.

O pauză, apoi:

— Vei bea *shepen?*

Măcelarul clătină din cap şi, înainte să se întoarcă şi să îngenuncheze înaintea lui, îi înmână cuţitul, indicându-i uşor cu două degete lui Imti unde anume pe gât trebuia să taie. Lama era mai grea decât îşi imaginase Imti, mai dificil de controlat şi avu nevoie de toată puterea sa ca să o ridice la gâtul măcelarului şi să spintece carnea. Tăie cât putu de adânc, iar sângele îi ţâşni într-o explozie arcuită pe nisip.

— O, Ra, deschide-i uşile cerului, gâfâi el lăsându-i trupul pe pământ. Lasă-l să vină la tine şi să trăiască veşnic.

Îi aranjă braţele pe lângă trup şi, sărutându-l pe frunte, se târî înapoi în vârful dunei, picioarele adâncindu-i-se în nisip aproape până la genunchi, cu degetele încă încleştate pe cuţit.

Soarele aproape că răsărise de tot, doar partea sa de jos mai atingea orizontul; chiar şi la acea oră timpurie, căldura sa făcea ca aerul să se distorsioneze şi să pulseze. Imti îl privi cu ochii mijiţi, ca şi când ar fi calculat de cât timp mai avea nevoie ca să se ridice de tot, după care se întoarse spre vest, către turla de piatră şi stâncile negre din spatele ei. Trecu un minut, apoi două, după aceea trei. Apoi, îşi ridică braţele spre cer şi strigă:

O Khepri, o, Khepri,
Ra – Atum la răsărit,
Ochii tăi văd totul!

Păzeşte iner-en sedjet,
Ţine-l la pieptul tău!
Fie ca răufăcătorii să fie striviţi de fălcile lui Sobek
Şi înghiţiţi de şarpele Apep,
Ca să se odihnească în pace şi linişte,
În spatele re-en wesir*, în* we-hat sehstat!

Se întoarse încă o dată spre soare, îşi azvârli pielea de leopard de pe cap şi, luptându-se din nou cu greutatea cuţitului şi-l trecu peste fiecare dintre încheieturi.

Era bătrân – peste 60 de ani – iar puterea i se scurgea lent, ochii i se înceţoşau, iar mintea i se întuneca într-o succesiune de imagini neclare. O văzu pe fata cu ochii verzi din satul în care copilărise (cât de mult o iubise), scaunul său vechi din nuiele din vârful Turnului lui Seshat din Iunu, unde obişnuia să stea noaptea pentru a observa mişcarea stelelor, mormântul pe care şi-l făcuse în Necropola Profeţilor, care nu avea să-i adăpostească vreodată corpul, deşi cel puţin povestea lui rămăsese pentru a-i înscrie numele în eternitate.

Imaginile se învârteau, întreţesându-se, îmbinându-se şi separându-se şi fragmentându-se tot mai mult, până când dispărură de tot şi rămase doar deşertul, cerul, soarele şi, de undeva din apropiere, o bătaie uşoară de aripi. Iniţial, crezu că era un vultur care dădea târcoale cadavrelor, dar sunetul era prea delicat pentru o creatură atât de mare. Privi ameţit în jur şi văzu cu stupoare lângă el, în vârful dunei, o pasăre micuţă, cu pieptul galben, o codobatură care se uita la el cu capul aplecat într-o parte. Ce căuta acolo, în mijlocul deşertului, nu ştia nici el, însă zâmbi aşa slăbit cum era, căci oare marele Benu nu se arătase prima dată sub forma unei codobaturi, chemând zorii creaţiei cocoţat pe marea stâncă Benben? Acum, la încheiere, i se confirma că misiunea lor fusese binecuvântată.

— Fie ca el să păşească pe căile frumoase, murmură. Fie ca el să străbată…

Dar nici nu termină fraza, că picioarele slăbite îl lăsară, iar el căzu cu faţa în nisip, mort. Codobatura ţopăi câteva clipe, apoi zbură pe umărul lui. Ridicându-şi capul spre soare, începu să cânte.

NOIEMBRIE 1986 – PISTA KUKESI, NORD-ESTUL ALBANIEI

Ruşii întârziaseră la întâlnire, ceea ce însemna că pierduseră fereastra meteorologică. Nori groşi se îndreptau spre est, pe deasupra Munţilor Sar, întunecând cerul după-amiezii târzii. În momentul în care limuzina parcă în sfârşit în faţa porţilor aeroportului, cădeau deja primii fulgi de nea şi, în cele două minute de care vehiculul avu nevoie ca să accelereze înspre avionul Antonov AN-24 care aştepta şi să se oprească lângă scara de îmbarcare din partea din spate a avionului, fulgii cădeau deja în vârtejuri, îmbrăcând pământul în alb.

— *Verfluchte Scheiβe!* murmură Reiter trăgând din ţigară şi uitându-se pe geamul cabinei la furtuna care se înteţea. *Schwanzlutschende Russen.* Ruşi sugători de puţe!

Uşa cabinei se deschise în spatele său şi apăru un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, într-un costum care părea scump. Avea părul dat cu gel spre spate şi mirosea puternic a aftershave.

— Au ajuns, spuse el, în engleză. Porneşte motoarele.

Uşa se închise din nou. Reiter mai trase un fum, apoi începu să butoneze bordul, degetele lui groase şi pătate de nicotină mişcându-se cu o dexteritate neaşteptată peste panourile de instrumente aflate înaintea şi deasupra lui.

— *Schwanzlutschende Agypter,* scuipă el printre dinţi. Egipteni sugători de puţe.

În dreapta lui, copilotul chicoti. Era mai tânăr decât Reiter, blond, arătos, mai puţin cicatricea care-i brăzda bărbia paralel cu buza inferioară.

— Oriunde te duci, emani lumină şi bunăvoinţă, Kurt, zise el răsucindu-se în scaun şi privind pe fereastra laterală a cabinei. Cum poate un singur om să ofere atâta dragoste, mă întreb?

Reiter mormăi, dar nu-i răspunse. În spatele lor, navigatorul se uita peste fişele de zbor.

— Credeţi că o să putem decola? întrebă el. Nu arată prea bine.

Reiter ridică din umeri în timp ce degetele lui continuau să danseze peste panourile de instrumente.

— Depinde cât se fâţâie Omar Sharif pe acolo. Alte cincisprezece minute şi pista va fi acoperită.

— Dacă nu?

— Dacă nu, o să ne petrecem noaptea în văgăuna asta mizerabilă, uitată de Dumnezeu. Deci să sperăm că Omar îşi pune patinele la vreme.

Apăsă butonul de pornire. Cu un pocnet şi un cârâit, cele două propulsoare turbo gemene Ivchenko explodară la viaţă, elicele despicând aerul încărcat de zăpadă grea, iar fuselajul tremurând în jurul lor.

— Cât e ceasul, Rudi?

Copilotul se uită la ceas, un Rolex Explorer din oţel, puţin cam ponosit.

— Aproape cinci.

— Au timp până la şi zece, după care opresc din nou motoarele, spuse Reiter lăsându-se într-o parte şi stingându-şi ţigara într-o scrumieră de pe podea. Până la şi zece. Atât.

Copilotul se răsuci şi mai mult şi îşi întinse gâtul, privind cum bărbatul la costum cobora scara de îmbarcare ţinând strâns un sac de voiaj din piele, burduşit. Un alt bărbat îl urmă, îmbrăcat cu un palton gros şi cu fular. Uşa din spate a limuzinei se deschise în faţa lor, iar bărbatul la costum dispăru înăuntru, însoţitorul lui oprindu-se la baza scării.

— Deci, care-i treaba, Kurt? întrebă copilotul, încă privind afară. Droguri? Arme?

Reiter îşi mai aprinse o ţigară şi apoi îşi roti capul, pocnindu-şi vertebrele.

— Nu ştiu, nu mă interesează. Îl luăm pe Omar din Munchen, îl aducem aici, el îşi face treaba, după care îl ducem la Khartoum. Fără întrebări.

— La ultima treabă la care n-am pus întrebări, un nemernic era să-mi cresteze o a doua gură, murmură copilotul atingându-şi cicatricea de sub buza de jos. Sper doar că ne plătesc bine.

Aruncă o privire peste umăr, după care se uită din nou pe geam, urmărind cum capota limuzinei dispăru încet sub o carapace groasă de zăpadă. Trecură cinci minute, uşa maşinii se deschise din nou şi bărbatul în costum ieşi. Fără sacul de voiaj. În locul lui, ţinea acum o servietă mare de metal, destul de grea, după cum se chinuia cu ea. I-o dădu însoţitorului său, o alta îi fu înmânată lui şi amândoi îşi târşâiră picioarele pe scara de îmbarcare, spre avion. După câteva clipe, se întoarseră la maşină şi luară încă două serviete înainte să se suie din nou în Antonov. Pentru o fracţiune de secundă, copilotul zări o persoană în limuzină, învelită în ceea ce părea a fi un palton negru, lung până la glezne, înainte ca o mână să apuce portiera, să o închidă cu un trosnet şi vehiculul să demareze în forţă.

— OK, au terminat, zise el răsucindu-se. Închide uşa, Jerry.

În timp ce navigatorul se întorcea în cabină, ca să tragă scara şi să închidă uşa, cei doi piloţi îşi puseră căştile şi făcură ultimele verificări. În spatele lor, egipteanul la costum se arătă în uşa carlingii, cu capul şi umerii acoperiţi de zăpadă.

— Vremea nu ne va împiedica să decolăm.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Lasă-mă pe mine să decid asta, mârâi Reiter cu ţigara între dinţi. Dacă vântul este prea puternic pe pistă, oprim motoarele şi aşteptăm să treacă.

— Domnul Girgis ne aşteaptă în Khartoum în seara asta, spuse egipteanul. Vom decola conform planului.

— Dacă prietenii tăi ruşi n-ar fi întârziat, n-ar fi fost nici o problemă, se răsti Reiter. Acum, întoarce-te la locul tău. Jerry, pune-le centurile!

Se aplecă şi dădu drumul la frâne, împinse uşor maneta de control, apoi pe cele de acceleraţie. Zgomotul motorului se transformă într-un răget, pe măsură ce creştea în ture. Avionul începu să se mişte.

— Vremea nu trebuie să ne împiedice să decolăm, se auzi vocea egipteanului din spatele lor, din cabină. Domnul Girgis ne aşteaptă în Khartoum, în seara asta!

— Du-te dracului, arăboiule, murmură Reiter ducând avionul la capătul pistei cenuşii şi virând.

Navigatorul se întoarse, închise uşa carlingii şi se aşeză cuplându-şi centura.

— Ce zici? întrebă el făcând semn cu capul înspre fereastră, către vijelia care se înteţea.

Reiter trase doar de manetă de acceleraţie, se uită o clipă la ninsoarea care cădea în spirale, apoi, cu un „La naiba!” mormăit, împinse din nou manşa, iar cu cealaltă mână apucă maneta de control.

— Ţineţi-vă bine, băieţi, spuse el. O să se lase cu hopuri.

Avionul prinse rapid viteză, izbindu-se şi clătinându-se pe suprafaţa cenuşie, denivelată. Picioarele lui Reiter se luptau cu pedalele de direcţie în vreme ce se chinuia să ţină piept vântului de travers care biciuia acum aerodromul. La 80 de noduri, vârful avionului Antonov se ridică doar ca să coboare din nou şi, cum se apropiau tot mai mult de capătul pistei, navigatorul urlă la Reiter să anuleze zborul. Pilotul îl ignoră, ţinând avionul ferm, accelerând până la 90 de noduri, apoi 100, apoi 110. În ultimul moment, când indicatorul de viteză arăta 115 noduri, iar capătul pistei dispăru sub ei, pilotul trase brusc maneta de control către piept. Vârful avionului ţâşni în sus, roţile izbindu-i-se de iarbă înainte să se ridice leneş în aer.

— Iisuse Hristoase, răcni navigatorul. Nebunule…

Reiter chicoti şi îşi aprinse o altă ţigară, ridicând avionul prin nori, apoi deasupra lor, spre cerul senin.

— Uşurel, spuse el.

Alimentară din nou în Benghazi, pe coasta de nord a Africii, înainte să o apuce spre sud-est, prin Sahara, navigând la 5000 de metri, cu

avionul pe pilot automat, cu deşertul argintiu-închis dedesubt, strălucind în lumina lunii ca şi cum ar fi fost turnat din cositor. După 90 de minute de zbor, împărţiră un termos de cafea călduţă şi ceva sendvişuri. O oră mai târziu, deschiseră o sticlă de vodcă, iar navigatorul întredeschise uşa carlingii şi aruncă un ochi în cabina din spatele lor.

— Dorm, zise el închizând uşa. Amândoi. Rupţi.

— Poate că ar trebui să ne uităm într-una dintre servietele alea, spuse copilotul trăgând o duşcă de vodcă şi pasându-i sticla lui Reiter. Cât timp dorm.

— Nu e o idee bună, rosti navigatorul. Sunt înarmaţi. Cel puţin, Omar. L-am zărit sub jachetă, când îi puneam centura. Un Glock, cred, sau un Browning. N-am văzut prea bine.

Copilotul clătină din cap.

— Am un presentiment rău legat de asta. De la bun început. Un presentiment foarte rău.

Se ridică, îşi întinse picioarele şi merse în spatele carlingii, unde scoase o geantă de umăr din dulăpior. Se aşeză pe scaun şi începu să scotocească prin ea.

— Vrei să-mi fotografiezi puţa? întrebă Reiter în vreme ce copilotul scoase o cameră foto.

— Îmi pare rău, Kurt, nu am un obiectiv destul de mare.

Navigatorul se aplecă în faţă.

— Leica? întrebă el.

Copilotul dădu din cap.

— M6. L-am cumpărat acum câteva săptămâni. Mă gândeam să fotografiez Khartoumul. N-am mai fost niciodată pe acolo.

Reiter pufni cu dispreţ, luând o duşcă bună de vodcă, pasându-i apoi sticla peste umăr navigatorului. Copilotul îşi făcea de lucru cu camera foto, răsucind-o pe toate părţile.

— O mai ştii pe puicuţa aia cu care mi-o trăgeam?

— Aia cu fundu' mare? întrebă navigatorul.

Copilotul rânji, bălăbănind camera.

— I-am făcut nişte poze înainte să plecăm.

Reiter se întoarse spre el, brusc interesat.

— Ce fel de poze?

— Cam artistice, zise copilotul.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii tu, Kurt, artistice.

— Ba nu ştiu, la naiba!

— Artistice. Cu gust. Ciorapi, jartiere, picioarele în jurul gâtului, o banană în...

Reiter făcu ochii mari, iar gura i se strâmbă de plăcere. În spatele lor, navigatorul rânji şi începu să cânte melodia celor de la Queen, *Fat*

Bottomed Girls. Copilotul i se alătură, apoi Reiter, cântând toţi trei la unison, ţipând refrenul, bătând ritmul pe braţele scaunelor. Îl cântară o dată, de două ori şi tocmai îl începeau a treia oară când Reiter tăcu brusc, se aplecă înainte şi privi pe fereastra carlingii. Copilotul şi navigatorul mai continuară câteva versuri, după care tăcură şi ei când îşi dădură seama că Reiter nu mai cânta cu ei.

— Ce e? întrebă navigatorul.

Reiter făcu doar un semn cu capul înainte, spre ceea ce părea un munte vast, îndepărtat, chiar pe direcţia lor de zbor – o masă de umbre densă, bulbucată, care se ridica din deşert înspre cer, întinzându-se de la un capăt al acestuia la celălalt. Deşi nu puteau fi siguri, părea să se îndrepte spre ei.

— Ce-i aia? întrebă navigatorul? Ceaţă?

Reiter nu zise nimic, doar îşi miji ochii către întunericul ce continua să se îndrepte spre ei.

— Furtună de nisip, spuse el în cele din urmă.

— Dumnezeule mare! fluieră copilotul. Ia te uită!

Reiter apucă manşa şi începu să tragă de ea.

— Trebuie să urcăm.

Se ridicară la 5500 de metri, apoi la 6000, în timp ce furtuna înainta neclintită în direcţia lor, devorând pământul, distrugându-l.

— La naiba, se mişcă repede, zise Reiter.

Urcară şi mai mult, până la plafonul practic, la aproape 7000 de metri. Peretele de umbre era acum suficient de aproape pentru a-i desluşi conturul, falduri şi talazuri imense de praf încreţindu-se şi îmbinându-se, rostogolindu-se tăcute la orizont. Avionul începu să tremure şi să se zguduie.

— Nu cred că reuşim să ne ridicăm deasupra, spuse copilotul.

Avionul se zgâlţâia tot mai tare, un sâsâit slab pătrunzând în carlingă, în vreme ce nisipul şi pietrişul începură să lovească ferestrele şi fuselajul.

— Dacă ajunge la motor…

— … suntem terminaţi, murmură Reiter terminând fraza copilotului. Trebuie să ne întoarcem şi să încercăm să o ocolim.

Furtuna părea a se înteţi. Ca şi când le-ar fi ştiut intenţiile, nerăbdătoare să-i prindă înainte să vireze, furtuna îi potopi ca un val de maree, înghiţind distanţa dintre ei. Reiter începu să încline avionul pentru a vira, fruntea sclipindu-i de la sudoare.

— Dacă am putea să-l întoarcem, ar trebui să…

Îl întrerupse o pocnitură puternică de afară, la tribord. Avionul viră brusc în aceeaşi direcţie şi începu rostogolirea cu botul în jos, pe panoul principal luminile de avertizare aprinzându-se ca un pom de Crăciun.

— Hristoase! ţipă navigatorul. Iisuse Hristoase!

Reiter se lupta să stabilizeze avionul pe măsură ce cădeau tot mai repede, carlinga răsucindu-se la aproape 40 de grade pe o parte. Echipamentul căzu din dulăpiorul din spatele lor, iar sticla de vodcă abandonată se învârti pe podea şi se zdrobi de peretele de la tribord.

— Foc la motorul de la tribord, ţipă copilotul uitându-se pe geam în spate. La naiba, e un foc mare, Kurt!

— La dracu', la dracu', la dracu'! şuieră Reiter.

— Pierdem combustibil. Pierdem ulei. Altitudine şase mii cinci sute şi scade. Indicatorul de poziţie… Dumnezeule, a luat-o razna!

— Închide-l şi adu stingătorul! urlă Reiter. Jerry, trebuie să ştiu unde suntem! Rapid.

În vreme ce navigatorul încerca să-şi dea seama de locaţia lor, iar copilotul apăsa furios pe butoane, Reiter continua să se lupte cu manetele de control, iar avionul continua să piardă altitudine, căzând în cercuri ample, furtuna apropiindu-se tot mai mult, apărând şi dispărând de la fereastra carlingii, ca o stâncă enormă.

— Şase mii de metri, ţipă copilotul. Cinci mii şapte sute… şase sute… cinci sute. Trebuie să-i ridici botul şi să întorci, Kurt!

— Zi-mi ceva ce nu ştiu! Se simţea panică în vocea lui. Jerry?

— Douăzeci şi trei de grade şi treizeci de minute nord, ţipă navigatorul. Douăzeci şi cinci de grade şi optsprezece minute est.

— Unde-i cel mai apropiat aerodrom?

— Despre ce naiba vorbeşti? Suntem în mijlocul Saharei! Nu există aerodromuri! Dakhla e la trei sute cincizeci de kilometri distanţă, Kufra e…

Uşa cabinei se deschise brusc şi egipteanul la costum se împletici în carlingă, apucându-se zdravăn de scaunul navigatorului, în timp ce avionul se zguduia.

— Ce se întâmplă? strigă el. Spuneţi-mi ce se întâmplă!

— La naiba! urlă Reiter. Întoarce-te la locul tău, nebunule…

Nu reuşi să termine fraza pentru că, în clipa aceea, furtuna ţâşni şi îi învălui, azvârlind Antonovul în sus şi în jos ca şi când ar fi fost făcut din plută. Egipteanul fu trântit cu faţa în braţul scaunului lui Reiter, crăpându-şi capul, iar motorul de la babord bolborosi, tuşi şi muri.

— Trimite un SOS! ţipă Reiter.

— Nu! răcni egipteanul atingându-şi cu mâna ţeasta făcută ţăndări. Fără radio. Am stabilit că…

— Fă-o, Rudi!

Copilotul pornise deja radioul.

— Ajutor, ajutor! Victor Papa Charlie Mike Tango patru şapte trei. Ajutor, ajutor! Ambele motoare moarte. Poziţia…

Navigatorul repetă coordonatele GPS, iar copilotul le transmise prin microfon, trimiţând mesajul de nenumărate ori în vreme ce Reiter se chinuia cu manetele de control. Fără energie şi cu furtuna lovindu-i

din toate părţile, era o luptă zadarnică şi continuară să plonjeze, acul altimetrului învârtindu-se întruna în sens invers acelor de ceasornic, arătând sub 5000 de metri, apoi 4000, 3000, 2000. Afară, vântul urla tot mai tare, turbulenţele fiind tot mai violente pe măsură ce plonjau în inima vârtejului.

— Ne prăbuşim, ţipă Reiter când coborâră sub 1500 de metri. Pune-i centura lui Omar.

Navigatorul întinse scaunul rabatabil din spatele scaunului copilotului şi îl săltă pe pasagerul lor plin de sânge pe el, punându-i centura înainte să se arunce înapoi în scaunul lui.

— *Estana!* îi strigă egipteanul slăbit însoţitorului său din cabină. *Ehna hanoaa! Echahd!*

Erau la mai puţin de 1000 de metri. Reiter lăsă în jos flapsurile de aterizare şi activă eleroanele aripilor în încercarea disperată de a încetini viteza.

— Trenul de aterizare? urlă copilotul cu vocea înăbuşită de vânt şi de zgomotul pietrişului care se lovea de fuselajul avionului.

— Nu pot să risc! urlă Reiter. Dacă dăm de stânci, o să ne rostogolim peste cap.

— Şanse?

— Undeva sub zero.

Trăgea în continuare de manşă, bărbatul din cabină scandând *Allah-u-Akhbar,* copilotul şi navigatorul privind cu o fascinaţie disperată cum acul altimetrului cobora vijelios ultimele câteva sute de metri.

— Dacă scăpăm, trebuie să ne arăţi pozele alea, Rudi! ţipă Reiter în ultimul moment. Ai înţeles? Vreau să văd sânii şi fundul femeii ăleia!

Altimetrul ajunse la zero. Reiter trase pentru ultima oară de manşă, pentru că, dacă botul ar fi reacţionat ca prin minune şi s-ar fi ridicat, chiar dacă aveau să se lovească de pământ cu 400 de kilometri pe oră, măcar fuzelajul să preia cât mai uniform forţa de impact. Se auzi o bufnitură feroce, nimicitoare: impactul îl smulse pe egiptean din scaun şi-l zdrobi mai întâi de tavanul carlingii, apoi de peretele din spate, iar gâtul îi trosni ca o crenguţă. Se înălţară, coborâră din nou, luminile din carlingă fiind stinse, iar fereastra de la babord explodă înspre interior, retezându-i jumătate din faţă lui Reiter, ca un bisturiu. Ţipetele lui isterice erau acoperite de urletul puternic al furtunii, un nor sufocant de nisip şi pietriş revărsându-se prin deschizătura ferestrei sparte.

Alunecară 1000 de metri pe un teren plat, izbindu-se şi hurducându-se, dar oarecum în linie dreaptă. Apoi, botul avionului se lovi de un obstacol nevăzut şi începură să se răsucească, Antonovul de 14 tone rotindu-se ca o frunză purtată de vânt. Un extinctor fu smuls de la locul lui şi se ciocni direct de coastele navigatorului,

sfărâmându-le ca şi cum ar fi fost din porţelan; uşa dulăpiorului de pe perete zbură din ţâţâni şi îl izbi pe Reiter în ceafă, făcându-l terci. Se învârtiră întruna, fără vreun indiciu al vitezei sau al direcţiei în întunericul înăbuşitor al carlingii, totul învârtindu-se într-o singură imagine caleidoscopică înceţoşată. După ceea ce păru o veşnicie, dar se prea poate să fi fost doar câteva secunde, avionul începu să încetinească, rotaţiile sale fiind tot mai lente pe măsură ce suprafaţa deşertului se freca de partea inferioară a avionului, oprindu-l în sfârşit, înclinându-l într-un unghi precar, ca şi când ar fi atârnat pe marginea unei pante abrupte, cu botul îndreptat în sus.

Pentru o clipă, totul rămase nemişcat, furtuna continuând să lovească în fuzelaj şi geamuri, putoarea caustică a metalului supraîncălzit inundând carlinga. Apoi, ameţit, copilotul se mişcă în scaun.

— Kurt? strigă el. Jerry?

Nici un răspuns. Îşi întinse mâna, degetele lui atingând ceva călduţ şi moale, după care începu a-şi desface centurile. Simţi cum avionul se înclină. Se opri, aşteptă, apoi continuă să bâjbâie, dându-şi la o parte curelele şi ridicându-se din scaun. Avionul se înclină din nou, botul lui balansându-se în sus, apoi în jos. Copilotul îngheţă locului, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă, uitându-se la întunericul de afară. Avionul alunecă din nou înainte. Cu un mormăit, apoi un scârţâit, botul începu să i se ridice şi, de data aceasta, nu se mai opri, ajungând aproape vertical, pe măsură ce începu să alunece pe spate. Se agăţă de ceva, se opri, începu să alunece din nou, după care plonjă cu coada înainte. Furtuna dispăru, iar prin geamuri se putură zări imagini fugitive de pereţi de stâncă umbroşi de ambele părţi, ca şi când ar fi căzut într-un defileu sau ceva de genul acesta. Avionul ricoşă de ceva şi se rostogoli până când, cu un scârţâit asurzitor, se ciocni cu burta de o masă densă de copaci. Pentru câteva clipe, singurele sunete care se auziră fură pocnetul şi şuieratul metalului deformat. Apoi, treptat, alte zgomote începură să se contopească: foşnetul frunzelor, clipocitul îndepărtat al unei ape şi, mai slab la început, dar devenind tot mai puternic, până umplu noaptea, ciripitul înspăimântat al păsărilor.

— Kurt? gemu o voce dintre rămăşiţe. Jerry?

WASHINGTON. CLĂDIREA PENTAGONULUI. ACEEAŞI SEARĂ

— Vă mulţumesc că aţi venit. Îmi cer scuze că v-am adus aici din scurt, dar… s-a întâmplat ceva.

Cel care vorbea trase adânc din ţigară, făcând vânt cu cealaltă mână, ca să împrăştie fumul şi privindu-i atent pe cei şapte bărbaţi şi o femeie adunaţi în jurul mesei din faţa lui. Apartamentul nu avea ferestre, era sumar mobilat, banal, la fel ca sutele de birouri din catacombele aglomerate ale Pentagonului, singura caracteristică distinctivă fiind o hartă a Africii şi a Orientului Mijlociu care acoperea aproape în întregime unul dintre pereţi. Aceasta şi faptul că singura lumină din cameră provenea de la o lampă de birou uzată, aşezată pe podea, în faţa hărţii, astfel încât, chiar dacă harta în sine era luminată, toate celelalte lucruri din cameră, inclusiv persoanele de acolo, erau în semiîntuneric.

— Cu patruzeci de minute în urmă, continuă cel care vorbea cu voce joasă, guturală, una dintre staţiile noastre a recepţionat un mesaj SOS de undeva de deasupra Saharei.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un indicator cu laser, îndreptându-şi privirea spre hartă. Un punct roşu intermitent se ivi în mijlocul Mării Mediterane.

— A fost trimis cam de aici.

Punctul roşu alunecă pe hartă, oprindu-se în sud-vestul Egiptului, aproape de intersecţia graniţelor cu Libia şi Sudan, deasupra cuvintelor *Hadabat al Jilf al Kabir* (podişul Gilf Kebir).

— Mesajul a venit de la un avion. Un Antonov înregistrat în insulele Cayman, indicativul de apel VP-CMT 473. Făcu o pauză, apoi adăugă: Era un apel prin care se cerea ajutor.

Se auzi un foşnet stingher pe scaune şi lin „Dumnezeule mare” murmurat.

— Ce ştim? întrebă unul dintre ascultători, un bărbat solid şi chel.

Vorbitorul trase pentru ultima dată din ţigară, după care o stinse într-o scrumieră de pe masă.

— Momentan, nu prea multe, răspunse el. Vă spun ce ştim.

Vorbi vreo cinci minute, trasând linii cu indicatorul pe hartă – Albania, Benghazi, înapoi în podişul Gilf Kebir uitându-se din când în când peste un teanc de documente din faţa lui. Îşi aprinse o altă ţigară, apoi încă una, fumând ţigară după ţigară, până când aerul din încăpere deveni tot mai dens şi mai irespirabil. Când termină, toţi

începură să vorbească în acelaşi timp, vocile lor combinându-se într-o cacofonie confuză, printre care se auziră anumite cuvinte şi jumătăţi de propoziţie – „Ştiam că e o nebunie”, „Saddam”, „Al Treilea Război Mondial”, „Iran-Contra”, „La naiba, ce catastrofă”, „Un cadou pentru Khomeiny” – dar fără să se înţeleagă ceva anume.

Numai femeia rămase tăcută, lovind gânditoare cu stiloul în masă, înainte să se ridice, să se îndrepte spre hartă şi să o privească. Era suplă, părul ei tuns scurt strălucind în lumina lămpii.

— Trebuie să-l găsim, zise ea.

Chiar dacă vocea îi era blândă şi abia se auzea în vacarmul de argumente şi contraargumente masculine, avea o forţă profundă, un aer de autoritate care cerea atenţie. Ceilalţi vorbitori conteniră până se lăsă tăcerea în încăpere.

— Trebuie să-l găsim, repetă ea. Înainte să o facă altcineva. Presupun că SOS-ul a fost transmis pe o frecvenţă deschisă.

Vorbitorul îi confirmă.

— Atunci, ar trebui să trecem la treabă.

— Şi cum anume propui să facem asta? întrebă bărbatul solid şi chel. Să-l sunăm pe Mubarak? Să dăm un anunţ în ziar?

Avea un ton sarcastic, arţăgos. Femeia nu răspunse provocării.

— Ne adaptăm, improvizăm, rosti ea uitându-se în continuare la hartă, cu spatele la cameră. Imagini din satelit, exerciţii militare, contacte locale. NASA are o unitate de cercetare în zona aceea. Ne folosim de tot ce putem, cum putem. Dar eşti de acord, Bill?

Bărbatul murmură ceva, însă nu îi răspunse. Nimeni altcineva nu mai vorbi.

— În regulă, atunci, spuse primul vorbitor punându-şi indicatorul cu laser înapoi în buzunar şi aranjând hârtiile din faţa lui. Ne adaptăm, improvizăm.

Îşi aprinse o altă ţigară.

— Şi ar fi bine s-o facem rapid. Înainte ca treaba asta să devină un dezastru şi mai mare.

Îşi luă hârtiile şi ieşi cu paşi mari din cameră, urmat de restul grupului. Doar femeia rămase acolo, cu o mână la gât şi cu cealaltă pe hartă.

— Gilf Kebir, murmură ea punând un deget pe hartă şi ţinându-l acolo câteva momente înainte să apese cu talpa piciorului întrerupătorul lămpii.

Încăperea se scufundă în întuneric.

PATRU LUNI MAI TÂRZIU, PARIS

Îl aşteptau pe Kanunin în apartamentul lui de la hotel, când se întoarse de la clubul de noapte. În clipa în care păşi pe uşă, îi doborâră bodyguardul cu o singură împuşcătură amortizată în tâmplă şi îl puseră la pământ cu un pumn, paltonul lui negru, de piele, lung până la glezne răsucindu-se în jurul lui. Una din prostituate începu să ţipe şi o împuşcară şi pe ea cu un glonţ dum-dum de 9 milimetri în urechea dreaptă, toată partea stângă a capului ei explodând ca o coajă de ou.

Fluturară pistolul prin faţa celeilalte însoţitoare, dându-i de înţeles că, dacă avea să scoată vreun cuvânt, acelaşi lucru avea să i se întâmple şi ei, apoi îl forţară pe Kanunin să se întindă pe burtă şi îi traseră capul în spate, spre tavan. Acesta nu se zbătu deloc, ştia cine erau indivizii, ştia că nu avea nici un sens.

— Fă-o odată, tuşi el.

Închise ochii şi aşteptă glonţul. În schimb, auzi un foşnet de hârtie urmat de senzaţia unui lucru – a mai multor lucruri – care îi răpăiră pe faţă. Deschise ochii din nou. Deasupra lui atârna gura unei pungi de hârtie din care cădea un şir de rulmenţi de mărimea boabelor de mazăre.

— Ce…

Îi traseră capul şi mai spre spate, apăsându-i un genunchi la baza şirei spinării, mâini uriaşe ţinându-l de frunte şi de tâmple.

— Domnul Girgis te invită să cinezi cu dânsul.

Alte mâini îl prinseră de gură ca nişte gheare, împingându-i ca o pârghie maxilarul, deschizându-i-l, punga apropiindu-se tot mai mult de faţa lui, pentru ca rulmenţii să-i ajungă direct în gură. Se zbătu şi se zvârcoli, ţipetele lui fiind doar un murmur mut, dar mâinile îl ţinură bine, până când punga i se goli în gură, iar el se zbătu tot mai puţin, până când, într-un final, se opri. Îi lăsară corpul pe podea, oţelul prelingându-i-se printre buzele-i însângerate, îi traseră un glonţ în cap să fie siguri şi, fără ca măcar să se uite la prostituata care stătea ghemuită la perete, plecară. Intraseră deja în trafic, când hotelul răsună de ţipetele stridente ale femeii.

DEŞERTUL DE VEST, ÎNTRE GILF KEBIR ŞI OAZA DAKHLA – ÎN PREZENT

Erau ultimii beduini care încă făceau marea călătorie dintre Kufra şi Dakhla, o călătorie dus-întors de 1400 de kilometri prin deşertul pustiu. Folosind doar cămile pentru transport, duceau cu ei ulei de palmier, broderii şi lucruri din argint şi din piele şi se întorceau cu curmale, dude uscate, ţigări şi coca-cola.

Din punct de vedere economic, călătoria nu avea nici un sens, dar nu era vorba de economie. Era mai degrabă vorba de tradiţie, de a păstra vii obiceiurile de demult, urmând rutele vechi ale caravanelor pe care le străbătuseră strămoşii lor şi strămoşii acestora înainte de ei, supravieţuind acolo unde nimeni altcineva nu ar fi putut supravieţui, orientându-se acolo unde nimeni altcineva nu s-ar fi putut orienta. Erau oameni duri, mândri, beduini Kufra, Sanusi, descendenţi ai lui Banu Sulaim. Deşertul era casa lor, călătorind prin el toată viaţa. Chiar dacă, din punct de vedere economic, nu avea nici un sens.

Această călătorie însă fusese grea chiar şi după standardele dure ale Saharei, unde nici o călătorie nu era uşoară. Călătoria dinspre Kufra, spre sud-est, către Gilf Kebir şi trecătoarea al-Aqapa – ruta directă spre est i-ar fi dus prin Marea Mare de Nisip pe care nici măcar beduinii nu îndrăzneau s-o traverseze – se desfăşurase fără prea mari evenimente.

Apoi, la capătul estic al trecătorii, descoperiseră că fântâna arteziană unde îşi umpleau de obicei burdufurile secase, lăsându-i cu foarte puţină apă pentru următorii 300 de kilometri. Era o problemă, dar nu un dezastru şi îşi continuară drumul spre nord-est, către Dakhla, fără să se alarmeze prea tare. Totuşi, două zile mai târziu şi alte trei zile distanţă până la destinaţia finală, îi lovise o feroce furtună de nisip, temuta *khamsin.* Obligaţi să stea locului timp de 48 de ore până se opri, proviziile lor de apă aproape că se epuizaseră.

Acum, furtuna trecuse şi se puseră din nou în mişcare, forţându-se să parcurgă distanţa rămasă înainte să rămână de tot fără apă, cămilele lor înaintând prin deşert aproape la trap, mânate de strigătele lor: *„hut, hut!”* şi *„yalla, yalla!”*

Atât de înverşunaţi erau beduinii să îşi încheie cât mai repede călătoria, încât mai mult ca sigur că nu ar fi observat cadavrul dacă nu le-ar fi ieşit direct în cale. Rigid ca o statuie, ieşea dintr-o dună de la talie în sus, cu gura deschisă, cu un braţ întins ca şi cum le-ar fi cerut ajutorul. Călăreţul-şef ţipă, iar ceilalţi încetiniră şi se opriră, culcându-

şi cămilele în nisip şi descălecând, după care se adunară în jurul cadavrului să-l privească mai bine, şapte la număr, cu *shaal*-urile înfăşurate în jurul capetelor şi feţelor, ca să-i protejeze de soare, de li se vedeau doar ochii. Era cadavrul unui bărbat, fără îndoială, perfect conservat în îmbrăţişarea deshidratantă a deşertului, cu pielea uscată şi întinsă, de consistenţa unui pergament, cu ochii uscaţi în orbite ca nişte pepite stafidite.

— Probabil că furtuna l-a descoperit, spuse unul dintre călători, *badawi,* un beduin arab cu o voce aspră şi gravă ca însuşi deşertul.

La semnul liderului lor, trei dintre ei îngenuncheară şi se puseră să dezgroape cadavrul, eliberându-l din duna care îl ţinea prizonier. Hainele sale – cizme, pantaloni, cămaşă cu mâneci lungi – erau toate zdrenţuite ca şi cum ar fi avut parte de o călătorie anevoioasă. Într-una din mâini încă ţinea un termos de plastic, gol, fără capac, cu urme de dinţi pe margine, de parcă, în disperarea sa, bărbatul ar fi încercat să mestece plasticul, străduindu-se în zadar să soarbă şi ultimul strop de umezeală rămas.

— Soldat? întrebă unul dintre beduini îndoielnic. Din război?

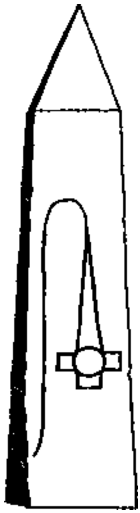
Liderul dădu din cap, lăsându-se pe vine şi lovind uşor cadranul zgâriat al Rolexului Explorer aflat la încheietura mâinii stângi a cadavrului.

— Mai recent, spuse el. *Amrekanee*. American.

Nu folosea cuvântul pentru a se referi la un membru al naţiunii respective, ci pentru a se referi la orice om cu înfăţişare occidentală, cineva care nu era arab.

— Ce căuta aici? se miră altul.

Liderul ridică din umeri şi, rostogolind cadavrul pe burtă, îi luă rucsacul de pânză de pe umeri şi îl deschise, scoţând din el o hartă, un portofel, o cameră foto, două lumini de avertizare, nişte provizii de urgenţă şi, în cele din urmă, o batistă împachetată. O desfăcu, dând la iveală un obelisc în miniatură, din argilă, lucrat grosolan şi nu mai lung decât degetul său. Îl privi chiorâş, întorcându-l pe toate părţile, examinând simbolul ciudat cu care era încrustată fiecare faţetă: un fel de cruce, braţul său superior îngustându-se tot mai mult, din vârful său atârnând o linie curbă, subţire, ca un fel de coadă. Nu însemna nimic pentru el, aşa că îl împachetă din nou şi-l puse deoparte, după care îşi îndreptă atenţia spre portofel. Înăuntru era un buletin cu fotografia unui tânăr blond, cu o cicatrice paralelă cu buza inferioară. Nici unul dintre beduini nu putu citi ce scria pe buletin, aşa că, după ce se uită la el o clipă, liderul îl puse înapoi în rucsac, împreună cu celelalte obiecte. Începu să pipăie buzunarele bărbatului şi scoase o busolă şi un recipient de plastic cu o rolă de film uzată. Le puse şi pe acestea în rucsac, înainte să-i dea jos ceasul de la mână şi să-l pună în buzunarul propriei *djellaba.* Apoi, se ridică în picioare.

— Să mergem, zise el azvârlind rucsacul pe umăr şi întorcându-se spre cămile.

— N-ar trebui să-l îngropăm? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Deşertul îl va îngropa, veni replica. Noi trebuie să plecăm.

Coborâră şi ei duna şi urcară pe cămile, lovindu-le ca să se ridice. În vreme ce se îndepărtau, ultimul călăreţ – un bărbat scund, ridat şi cu pielea plină de urme de vărsat – se răsuci în şa şi privi înapoi la cadavrul care rămânea în urma lor. Când din acesta nu se mai zări decât o umflătură neclară pe deşertul altminteri plat, dibui printre faldurile *djeballei* sale şi scoase un telefon mobil. Cu un ochi la călăreţii din faţa lui, ca să se asigure că nimeni nu-l privea, apăsă tastatura cu degetul lui mare noduros. Nu avea semnal şi, după ce se strădui câteva minute, renunţă şi îşi vârî telefonul înapoi în buzunar.

— *Hut-hut!* ţipă el lovind cu călcâiele coastele tremurânde ale cămilei. *Yalla, yalla!*

CALIFORNIA, PARCUL NAŢIONAL YOSEMITE

Era un perete de stâncă vertical, de 500 de metri, care se ridica deasupra văii Merced ca un talaz din şaten cenuşiu, iar Freya Hannen se afla la doar 50 de metri de vârful lui, când dădu peste cuibul de viespi.

Călcă într-un mic buzunar de piatră aproape de vârful celei de-a zecea lungimi de coardă şi, întinzându-se după o surplombă, pipăi pe lângă rădăcinile unui jneapăn bătrân, lovind din greşeală cuibul de viespi, iar un roi de insecte erupse de sub arbust şi începură să roiască furioase în jurul ei.

Viespile erau frica ei cea mai mare încă de când o înţepase una în gură, pe când era copil. Era o teamă ridicolă, având în vedere că îşi câştiga traiul căţărându-se pe unii dintre cei mai periculoşi pereţi de stâncă, dar, la o adică, groază este rareori raţională. Sora ei, Alex, se temea de ace şi de injecţii, iar ea, Freya, de viespi.

Îngheţă, stomacul i se strânse şi începu să respire precipitat, aerul din jurul ei fiind plin de viespi agitate. Apoi, una o înţepă în braţ. Incapabilă să se controleze, îşi smulse mâna de pe cornişă şi căzu ca o scândură, coarda fâlfâind sălbatic, pădurea de ponderosa aflată la 450 de metri dedesubt părând să se îndrepte spre ea rapid. Pentru o clipă, se legănă, atârnând în mâna şi piciorul drepte, membrele ei stângi fâlfâind în spaţiu, carabinele şi nucile zornăind pe ham. Apoi, strângând din dinţi şi încercând să ignore senzaţia de arsură din braţ, îşi făcu vânt înapoi pe perete şi se prinse de un colţ de stâncă, apăsându-se în granitul cald ca în braţele protectoare ale unui iubit. Rămase aşa pentru ceea ce i se păru o veşnicie, cu ochii închişi, luptându-se cu imboldul de a ţipa, aşteptând ca roiul de viespi să se liniştească şi să se risipească, apoi se duse rapid înspre dreapta, pe sub cornişă şi continuă să urce pe lângă un pin pipernicit care ieşea din stâncă precum un braţ veştejit. Se ancoră acolo şi se lăsă pe spate, gâfâind.

— La naiba, rosti ea printre gâfâituri. Şi apoi, fără vreun motiv anume, spuse: Alex.

Trecuseră 11 ore de când primise telefonul. Era în apartamentul ei din San Francisco când sunase, puţin după miezul nopţii şi total din senin, după atâţia ani. Odată, la începutul carierei sale de alpinistă, îşi pierduse priza şi căzuse de pe o stâncă de 200 de metri, plonjând vertiginos în spaţiul deschis, înainte că frânghia să-şi înceteze derularea şi să o susţină. Aşa se simţise şi când primise telefonul: un

sentiment ameţitor de uimire şi îndoială, ca şi când ar fi căzut de la mare înălţime, urmat de smucitura bruscă, dezgustătoare a conştientizării.

După aceea, rămăsese pe întuneric, zgomotele nocturne de la barurile şi cafenelele din North Beach pătrunzând pe fereastra deschisă. Apoi, intrase pe internet şi îşi rezervase un bilet înainte să arunce la repezeală nişte echipament într-un rucsac, să încuie apartamentul şi să demareze în forţă pe uzatul ei Triumph Bonneville. Trei ore mai târziu, era deja în Yosemite; două ore după aceea, odată cu primele pete rozalii care se distingeau deasupra Sierrei Nevada, la baza Liberty Gap, era deja gata să-şi înceapă ascensiunea.

Aşa proceda mereu în perioadele zbuciumate, atunci când trebuia să-şi limpezească gândurile – se căţăra. Deşerturile erau pentru Alex spaţii vaste, aride, pustii, lipsite de viaţă şi de sunet. Munţii şi stâncile erau pentru Freya privelişti înalte, verticale, printre care se putea căţăra spre cer, forţându-şi mintea şi trupul să-şi atingă limitele. Era imposibil de explicat celor care nu făcuseră asta niciodată; îi era imposibil să-şi explice până şi sieşi. Cel mai bine reuşise să o facă într-un interviu pentru, culmea, *Playboy:* „Când sunt acolo sus, pur şi simplu mă simt mai vie, spusese ea. De parcă în tot restul timpului sunt pe jumătate adormită”. Acum, mai mult decât niciodată, avea nevoie de liniştea şi de claritatea pe care i le aduceau căţăratul. Gonind spre est, pe autostrada 120, către Yosemite, primul ei impuls fusese să se caţere la liber pe un traseu extrem de dificil, ca o pedeapsă: Freerider de pe El-Capitan, poate, sau Astroman de pe Washington Column.

După aceea, începu să se gândească la Liberty Gap şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai atrăgătoare.

Nu era o alegere tocmai potrivită. Anumite porţiuni erau asistate, ceea ce presupunea echipament suplimentar, negându-i astfel puritatea absolută a unei căţărări la liber; tehnic, nu era chiar atât de dificilă, nu după standardele ei, ceea ce însemna că nu avea să se forţeze chiar atât de mult cum ar fi vrut, nu dincolo de limita extremă.

Pe de altă parte, era unul dintre pereţii înalţi din Yosemite pe care nu încercase niciodată să-i escaladeze. Mai important era faptul că era probabil singurul perete care, în această perioadă din an, nu avea să fie plin de alpinişti, ceea ce i-ar fi asigurat pace şi solitudine absolute – nimeni care să stea de vorbă cu ea, nimeni care să încerce să-i facă poze, nici un amator care să-i stea în cale şi să o încetinească. Doar ea, stânca şi liniştea.

Stând acum pe cornişă, cu soarele de miazăzi încălzindu-i faţa, cu braţul încă usturând-o de la împunsătura viespii, luă o înghiţitură din sticla de apă din rucsac şi privi în jos, la stânca escaladată. În afară de vreo două secţiuni asistate, nu fusese prea greu. Probabil că unui

alpinist cu mai puţină experienţă i-ar fi luat vreo două zile să ajungă în vârf, înnoptând pe o cornişă pe la jumătatea drumului. Ea avea să o facă în mai puţin de jumătate din timpul acela. Cel mult opt ore.

Totuşi, nu putea să înlăture un sentiment vag de dezamăgire pentru că nu o provocase mai mult, că nu o adusese la limita aceea năvalnică, asfixiantă, la care ajungea doar prin eforturi fizice şi mintale totale. Dar, pe de altă parte, priveliştea de acolo, de sus, era atât de incredibilă, iar sentimentul de izolare atât de perfect, încât putea să ignore faptul că ascensiunea nu o solicitase prea mult. „Da, gândi ea, în circumstanţele date, Liberty Cap este exact ce-mi trebuie.” Ţinându-se de frânghie, îşi întinse picioarele – lungi, bronzate, puternice – masându-şi muşchii, îndreptându-şi vârful pantofilor ei de alpinism Anasazi, ca să-şi întindă picioarele şi gleznele. Apoi, se ridică şi se răsuci, după care privi stânca de deasupra ei, gata să-şi înceapă cea de-a unsprezecea şi ultima etapă, alţi 50 de metri până în vârf.

— *Allez!* murmură ea frecându-şi mâinile cu cretă din săculeţul de la brâu. *Allez,* apoi, îndemnată parcă de asemănarea dintre cuvinte, rosti iarăşi: Alex, vocea ei pierzându-se în bubuitul cascadei Nevada de sub ea.

Mai târziu, după ce îşi termină escaladarea şi se întoarse la motocicleta ei, dădu peste nişte tipi pe care îi cunoştea, şobolani de stâncă la fel ca ea, unul dintre ei destul de arătos, deşi era ultimul lucru la care îi stătea mintea atunci. Vorbiră puţin, timp în care Freya îşi descrise ascensiunea.

— Ai urcat singură pe Liberty Gap?

— Iisuse, impresionant!

Ea le-o reteză, explicându-le că avea un avion de prins.

— Te duci într-un loc frumos? întrebă tipul arătos.

Îşi dădu motocicleta jos de pe cric şi încălecă.

— În Egipt, spuse ea pornind motorul şi turându-l.

— La căţărat?

Băgă motocicleta în viteză.

— La înmormântarea surorii mele.

Şi demară în forţă, părul ei blond fluturând în urmă precum o flacără.

CAIRO – HOTELUL MARRIOTT

Flin Brodie îşi aranjă ochelarii de citit şi privi publicul: 15 turişti americani mai în vârstă, risipiţi pe câte unul dintre cele aproximativ 50 de scaune din faţa lui, nici unul nepărând prea interesat. Începu cu o glumă curajoasă, cum că se bucura că reuşiseră să-şi găsească toţi un loc, ceea ce o făcu pe prietena lui, Margot, ghid turistic, să râdă în hohote, dar ascultătorii răspunseră cu nişte priviri goale.

„O, Doamne, se gândi el în timp ce-şi scormonea agitat prin buzunarul hainei de catifea. O să fie una dintr-alea."

Încercă din nou, explicând cum munca sa de ani de zile ca arheolog în deşertul vestic îl obişnuise cu spaţiile largi, pustii. Din nou, nimeni nu gustă gluma, ba chiar şi râsetul lui Margot păru forţat. Renunţă şi, apăsând un buton de pe laptopul *lui,* ca să deschidă prezentarea PowerPoint – o imagine a crestelor dunelor care se retrag din Marea Mare de Nisip – fu pe punctul de a-şi începe prezentarea, când uşa laterală a sălii se deschise. Un bărbat obez – extrem de obez – într-o jachetă crem şi cu papion îşi vârî capul înăuntru.

— Îmi permiteţi?

Vocea îi era ciudat de subţire, aproape feminină, accentul – american, sudist.

Flin îi aruncă o privire lui Margot, iar aceasta ridică din umeri ca şi când ar fi spus „de ce nu?", făcându-i semn omului să intre. Nou-venitul închise uşa şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun, scoţând o batistă şi tamponându-şi fruntea. Flin îl lăsă câteva clipe să-şi revină, apoi îşi drese vocea şi începu să vorbească, accentul *lui* fiind englezesc, dicţia – precisă şi clară.

— Cu zece mii de ani în urmă, Sahara era un loc mult mai ospitalier decât acum, le zise el. Imaginile făcute de naveta spaţială *Columbia* ne arată că fâşia de nisip Selima avea o topografie fluvială vastă – de fapt, contururile unor sisteme de lacuri şi râuri mult mai vechi. Peisajul semăna mai degrabă cu savana din Africa subsahariană a zilelor noastre.

Următorul diapozitiv: Parcul Naţional Serengeti din Tanzania.

— Au existat lacuri, râuri, păduri, pajişti, animale şi plante sălbatice din abundenţă: gazele, girafe, zebre, elefanţi, hipopotami. Şi era prielnic şi pentru oameni – vânători-culegători nomazi, cea mai mare parte din ei, deşi există dovezi şi ale unor aşezări permanente din perioada paleoliticului mijlociu şi superior.

— Vorbiţi mai tare!

Atenţionarea venise din partea unei femei din spatele sălii, cu un aparat auditiv care îi atârna de ureche ca un scai de plastic.

„Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai sta în spate dacă şi aşa nu auzi bine?” gândi Flin.

— Îmi pare rău, vorbi el mai tare. E mai bine aşa?

Femeia flutură un baston în semn că da.

— Mai multe aşezări paleolitice permanente, repetă el încercând să reia de unde rămăsese. Podişul Gilf Kebir din partea sud-vestică a Egiptului – o regiune muntoasă de aproximativ aceeaşi dimensiune ca Elveţia – este cu precădere bogat în astfel de rămăşiţe din această perioadă, atât materiale…

Urmară nişte diapozitive cu stânci portocalii, înalte, o piatră de măcinat şi o colecţie de unelte din cremene.

— … cât şi votive şi artistice. Poate că unii dintre voi cunosc filmul *Pacientul englez,* în care au apărut picturile murale preistorice din aşa-numita Peşteră a înotătorilor descoperită în 1933 de exploratorul maghiar Ladislaus Almasy, în Wadi Sura, în partea de vest a Gilfului.

Apăru o poză a peşterii: nişte siluete roşii, stilizate, cu capetele ca nişte bulbi şi membrele ca nişte beţe, părând să înoate şi să se scufunde în pereţii de calcar neregulaţi.

— A văzut cineva filmul?

Murmure generale de negaţie îl convinseră să nu mai facă scurta recenzie a filmului pe care o strecura de obicei în prezentarea lui. În schimb, continuă să vorbească:

— Aproape de finalul ultimei ere glaciare, zise el, cam în timpul holocenului mijlociu, în jurul anului 7000 î.Hr., acest peisaj asemănător savanei a trecut printr-o schimbare dramatică. Pe măsură ce fâşiile glaciare nordice s-au retras, peisajul a devenit arid, câmpiile înverzite şi reţeaua de râuri cedând locul deşertului pe care îl vedem azi. Oamenii de aici au fost forţaţi să migreze înspre est, spre valea Nilului…

Puse un diapozitiv panoramic cu Nilul.

— … unde s-au dezvoltat diverse culturi predinastice – Tasian, Badarian, Naqada – care, în cele din urmă, au fuzionat pentru a forma un stat unitar. Egiptul faraonilor.

Unul dintre ascultători, observă Flin, un bărbat cu urechi clăpăuge şi cu o şapcă New York Mets, începea deja să aţipească. Şi nici măcar nu terminase introducerea. Pentru Dumnezeu, avea nevoie de o băutură.

— Am călătorit şi am făcut săpături în Sahara mai mult de un deceniu, continuă el trecându-şi o mână prin părul negru şi încâlcit. În principal la situri din şi de pe lângă Gilf Kebir. În această expunere, aş dori să propun trei teorii bazate pe munca mea. Trei teorii destul de controversate.

Sublinie „controversate”, căutând un semn de interes din partea auditoriului. Nimic. Nici o reacţie. Ar fi putut la fel de bine să

vorbească despre agricultură. Ba probabil că ar fi avut mai mult succes. Dumnezeule, avea nevoie de o băutură.

— În primul rând, continuă el încercând din greu să pară entuziasmat, eu cred că şi după ce au migrat spre est, în Valea Nilului, locuitorii Saharei antice nu şi-au uitat niciodată cu desăvârşire locul de baştină. Gilful mai ales, cu stâncile sale uluitoare şi wadi-urile adânci, a continuat să exercite o puternică influenţă religioasă şi superstiţioasă asupra imaginaţiei egiptene timpurii, iar oamenii i-au păstrat amintirea vie, chiar dacă în formă alegorică, prin numeroase mituri şi tradiţii literare, cu precădere cele legate de zeii deşertului, Ash şi Set.

Urmă un diapozitiv cu zeul Set – un trup de om cu capul unui animal nedefinit, cu un rât enorm şi urechi ascuţite.

— În al doilea rând, intenţionez să demonstrez că egiptenii timpurii nu numai că au păstrat amintirea vechiului lor cămin din Gilf Kebir, ci au şi avut contact fizic efectiv cu acesta, în pofida distanţelor incredibile implicate, întorcându-se din când în când acolo, pentru a se închina zeilor în anumite locuri încărcate cu semnificaţie religioasă şi sentimentală.

— Un anume wadi, aşa-numitul *wehat seshtat*, Oaza Ascunsă, se pare că avea o importanţă aparte. Deşi nu avem multe dovezi, această ultimă locaţie pare a fi continuat să fie un centru de cult semnificativ până în ultima perioadă a Regatului Vechi, aproape o mie de ani după unificarea Egiptului.

Ascultătorul care aţipise, observă Flin, acum adormise de-a binelea. Vorbi mai tare, într-un efort zadarnic de a-l zgâlţâi din amorţeală.

— În cele din urmă, continuă el aproape ţipând, cred că această wadi misterioasă şi încă nedescoperită a fost sursă de inspiraţie şi modelul pentru toate legendele ulterioare despre oazele pierdute din Sahara, cu precădere Zerzura, Atlantida Nisipurilor, pe care mai sus-numitul Ladislaus Almasy şi-a petrecut cea mai mare parte din carieră căutând-o.

Apăru ultimul diapozitiv al introducerii – o fotografie alb-negru, neclară, a lui Almasy, în pantaloni scurţi şi cu o şapcă militară pe cap, în spatele lui întinzându-se deşertul.

— Deci, doamnelor şi domnilor, spuse el, vă invit să mă însoţiţi într-o călătorie a descoperirilor – dincolo de deşert, înapoi în timp şi în căutarea oraşului-templu pierdut din Gilf Kebir.

Tăcu, aşteptând o reacţie, orice reacţie.

— Nu trebuie să ţipaţi, se auzi o voce din spatele sălii. Nu suntem surzi, să ştiţi!

„Pe dracu”, se gândi Flin.

Se grăbi să ajungă la finalul expunerii, sărind peste şi tăind pe unde se putea, astfel încât prezentarea care dura de obicei 90 de minute se

scurtă acum sub 50. În comparaţie cu majoritatea colegilor săi egiptologi, el era considerat un vorbitor incitant, capabil de a face un subiect arid şi complex să prindă viaţă, în stare să acapareze publicul, să-l entuziasmeze. Însă, în acest caz, părea că nici o simplificare nu funcţiona. Pe la jumătatea expunerii, un cuplu se ridică şi ieşi din sală; pe la sfârşit, cei care rămăseseră se foiau vizibil şi se uitau la ceasuri. Omul cu urechi clăpăuge dormise liniştit pe tot parcursul discursului, cu capul pe umărul soţiei sale. Doar bărbatul obez, cu papion, care venise mai târziu, părea cu adevărat interesat. Din când în când, îşi mai tampona fruntea cu batista, dar se concentrase permanent asupra englezului, ochii strălucindu-i de interes.

— În concluzie, rosti Flin punând ultimul diapozitiv al expunerii, alt instantaneu al stâncilor portocalii din Gilf Kebir, nu s-a găsit nici un semn al *wehat seshtat* sau Zerzura, sau vreo altă oază legendară din Sahara.

Se răsuci puţin, uitându-se la diapozitiv, zâmbind gânditor ca şi cum ar fi recunoscut un vechi amic. Pentru o clipă, păru că se cufundă în propriile gânduri, înainte să scuture din cap şi să se întoarcă din nou spre public.

— Mulţi au afirmat că ideea unei oaze ascunse este tocmai aceasta. O idee, un vis, o plăsmuire a imaginaţiei, la fel de tangibilă ca un miraj al deşertului. Sper că dovezile pe care vi le-am prezentat în seara aceasta să vă convingă că baza tuturor acestor povestiri, *wehat seshtat*, chiar *a existat* şi a fost considerată de egiptenii timpurii un centru de cult cu o semnificaţie supremă. Dacă locaţia sa va fi descoperită sau nu, aceasta este o cu totul altă chestiune. Almasy, Bagnold, Clayton, Newbold – cu toţii au hoinărit prin Gilf Kebir şi s-au întors cu mâinile goale. Mai aproape de zilele noastre, imaginile din satelit şi cercetările aeriene nu au scos la iveală nimic nou.

Aruncă din nou o privire spre diapozitivul proiectat, cu acelaşi zâmbet meditativ.

— Şi poate că este mai bine aşa, zise el privind din nou spre sală. Am cercetat atât de multe regiuni ale planetei noastre şi-am făcut hărţi şi-am explorat-o şi am expus-o în toată goliciunea ei, am despuiat-o de toată magia ei, încât lumea parcă devine mai interesantă când ştim că măcar un colţişor din ea încă nu poate fi găsit. Deocamdată, *wehat seshtat* rămâne exact asta – o oază ascunsă. Mulţumesc.

Se aşeză în timpul unor aplauze anemice, artritice. Singurul care dădu dovadă de o apreciere reală fu bărbatul obez, aplaudând cu putere înainte să se ridice în picioare şi, cu un semn din mână a recunoştinţă, să iasă pe uşă. Prietena lui Flin, Margot, se ridică şi se apropie.

— Ce expunere absolut fascinantă, spuse ea adresându-se

publicului cu voce tare, pe un ton didactic. Mie, una, mi-ar plăcea dacă ne-am putea urca direct în autocar, ca să mergem la Gilf Kebir să aruncăm o privire.

Tăcere.

— Acum, profesorul Brodie a fost de acord să răspundă la orice întrebare aţi avea. După cum am zis mai devreme, dânsul este unul dintre experţii mondiali în ceea ce priveşte arheologia Saharei, autorul tratatului *Deshret: Egiptul Antic şi Deşertul Vestic* şi o legendă în domeniul său – sau poate că domeniul ar trebui să fie o legendă în Marea sa de Nisip! – aşa că profitaţi de această ocazie.

Se lăsă o tăcere şi mai adâncă, după care bărbatul cu urechi clăpăuge, acum treaz, izbucni:

— Domnule profesor Brodie, credeţi că Tutankhamon a fost ucis?

Apoi, după ce turiştii plecară la cină, Flin îşi strânse notiţele şi laptopul, în timp ce Margot se învârtea în jurul lui.

— Nu cred că au fost prea fascinaţi, spuse el.

— Prostii, replică Margot. Au fost absolut… ţintuiţi locului.

Ţinuse prelegerea doar ca o favoare pentru ea, fiind prieteni vechi, din facultate şi toate cele, în locul unui alt eveniment care se anulase. Îşi dădea seama că se simţea ruşinată de reacţia participanţilor şi încerca să compenseze acest lucru, aşa că întinse mâna şi o strânse de braţ.

— Nu-ţi face griji, Margs. Crede-mă că am avut parte de reacţii mult mai urâte.

— Cel puţin, tu a trebuit să-i suporţi doar o oră, suspină ea. Eu o să am parte de ei în următoarele zece zile. A fost Tutankhamon omorât! Hristoase, dacă m-ar fi putut înghiţi pământul…

Râse. Închise fermoarul genţii laptopului şi traversară amândoi sala, Margot luându-l de braţ. Când ajunseră la uşă se auzi un zgomot brusc de clarinete şi tobe din holul de afară. Se opriră şi urmăriră un alai de nuntă trecând prin faţa lor – mirele şi mireasa urmaţi de o grămadă de rude care băteau din palme, un cameraman care mergea cu spatele în faţa grupului, ţipând instrucţiuni.

— Doamne, uită-te la rochia ei! murmură ea. Arată ca un om de zăpadă care a explodat.

Flin nu-i răspunse; privirea îi fu atrasă nu de cei doi proaspăt căsătoriţi, ci de capătul grupului. O fetiţă de vreo 10-11 ani sărea în sus, încercând să vadă ce se întâmplă în faţă. Era entuziasmată, drăguţă, cu părul negru, vâlvoi. Exact ca…

— Te simţi bine, Flin?

Se sprijini de cadrul uşii, agăţându-se de braţul lui Margot, având broboane de sudoare pe gât şi frunte.

— Flin?

— Mi-e bine, murmură el îndreptându-şi trupul şi dând drumul braţului ei, ruşinat. Mi-e bine.

— Eşti alb ca varul.

— Mi-e bine, serios. Sunt doar obosit. Trebuia să fi mâncat înainte de a veni aici.

Zâmbi, dar nu prea convingător.

— Lasă-mă să-ţi fac cinste cu cina, zise Margot. Să-ţi crească glicemia. Măcar atât pot să fac după seara aceasta.

— Mersi, Margs, însă, dacă nu te superi, cred că mă duc acasă. Trebuie să corectez o grămadă de lucrări.

Era o minciună, iar el îşi dădu seama că ea ştia.

— Nu prea sunt în apele mele, adăugă el încercând să-şi explice comportamentul. Întotdeauna am fost mai cu toane.

Margot zâmbi. Se aplecă şi îl luă în braţe.

— Exact toanele tale îmi plac, dragul meu Flin. Şi cum arăţi, bineînţeles. Doamne, dacă m-ai lăsa…

Pentru o clipă, îl strânse şi mai tare în braţe, după care îi dădu drumul.

— Suntem în Cairo până joi, apoi în Luxor. Să te sun când ne întoarcem?

— Abia aştept, zise Flin. Şi nu uita să le spui că piramidele sunt aliniate cu Orion pentru că de acolo au venit extratereştrii care le-au construit.

Ea râse şi plecă în grabă. Flin privi în urma ei, apoi îşi îndreptă privirea din nou spre alaiul de nuntă. Intrau acum într-o încăpere din capătul îndepărtat al holului, iar fetiţa continua să ţopăie în coada grupului. Chiar şi după atâţia ani, lucruri mărunte ca acesta îl loveau ca o măciucă şi toate amintirile îl năpădeau năvalnic. Dacă ar fi ajuns la timp!

Mai privi o clipă cum nuntaşii dispărură în încăpere şi cum uşile se închiseră în urma lor, apoi, fără vreo intenţie de a se duce acasă sau de a corecta lucrări, ci de a se îmbăta cât mai tare în restul serii, ieşi în goană din hotel, urmat, după câteva clipe, de o siluetă rotundă, cu mers împleticit, într-o haină de culoare crem.

Freya fusese pe punctul de a pierde avionul: la miezul nopţii, de pe aeroportul San Francisco International spre Londra, după care un zbor de legătură către Cairo. Ar fi avut vreme suficientă, dar, cumva, de fiecare dată când avea destul timp la dispoziţie, ceasul părea să accelereze misterios şi totul se transforma într-o goană frenetică.

Fusese ultima persoană care intrase pe poartă şi printre ultimii care se urcaseră în avion, înghesuindu-şi rucsacul în dulăpiorul deja plin de deasupra capului şi strecurându-se pe locul ei, între un hispanic obez şi un adolescent cu părul lins şi tricou cu Marilyn Manson.

Odată ce avionul decolă, frunzări programul TV: o reluare a filmului *Prieteni,* o comedie stupidă, cu Matthew McConaughey şi un documentar *Naţional Geographic* despre Sahara, care, având în vedere motivul călătoriei ei, era ultimul lucru pe care voia să-l vadă. Citi de câteva ori meniul, după care închise monitorul, dădu scaunul pe spate şi îşi vârî căştile iPod-ului în urechi: Johnny Cash, *Rănit.* Se potrivea.

Părinţii le numiseră după două călătoare faimoase. În cazul ei, Freya Stark, cea care umblase prin Orientul Mijlociu, iar în cazul surorii ei, exploratoarea muntelui Himalaya, Alexandra David-Neel. În mod ironic, fiecare ajunsese să facă nu ceea ce făcuse tiza lor, ci ce făcuse sora ei, Alex, ca Stark, fiind atrasă de căldură şi deserturi, iar Freya, ca David-Neel, de stânci şi munţi.

— Cu voi două nimic nu merge vreodată conform planului, zise în glumă tatăl lor. Trebuia să vă schimbăm între voi la naştere.

Tatăl lor fusese un om mare ca un urs, jovial, profesor de geografie în oraşul lor natal, Markham, Virginia. În afară de jazz şi de poeziile lui Walt Whitman, natura fusese marea lui dragoste şi, încă de la o vârstă fragedă, le dusese în expediţii: trasee prin munţii Blue Ridge, cu canoea pe râul Rappahan-nock, navigat pe coasta Carolinei de Nord, arătându-le păsări şi animale, plante şi copaci, dezvăluindu-le tainele peisajelor pe care le vedeau şi tot ce cuprindeau ele. De la el moşteniseră spiritul de aventură, fascinaţia pentru locuri sălbatice. Trăsăturile lor, pe de altă parte – zvelte, blonde, cu ochi verzi, translucizi – le moşteniseră de la mama lor, artistă şi sculptoriţă de succes. Trăsăturile şi un oarecare caracter rezervat şi introspectiv, o repulsie faţă de pălăvrăgelile prosteşti şi grupurile mari de oameni. Tatăl lor fusese un bărbat gregar, căruia îi plăceau conversaţiile şi adunările sociale. Femeile din familia Hannen, pe de altă parte, se simţeau mereu mai bine cu ele însele.

Alex era cea mai mare dintre ele, cu cinci ani mai în vârstă, nu la fel de frapant atrăgătoare ca Freya, dar mai inteligentă – cel puţin din punct de vedere academic – şi cu mai puţine toane. Nu fuseseră niciodată inseparabile, cum sunt uneori surorile, iar din cauza diferenţei de vârstă, fiecare a cam mers pe drumul ei şi a cam făcut ce voise, în loc să stea tot timpul împreună.

Casa veche, din şindrilă, a familiei, de la marginea oraşului, adăpostise o comoară de hărţi, atlase, ghiduri şi cărţi de călătorie, iar în zilele ploioase, fiecare dintre ele îşi lua volumele preferate şi dispărea în colţişorul ei secret, ca să pună la cale aventuri viitoare:

Alex la mansardă, Freya în chioşcul de vară dărăpănat din fundul grădinii. Când ieşeau în aer liber – cum se întâmpla în general – de obicei o apucau în direcţii diferite, Freya bătând kilometri întregi prin păduri şi livezi, căţărându-se în copaci, făcând leagăne din frânghie, cronometrându-se ca să vadă cât de repede poate termina un traseu sau o escaladare, încercând mereu să-şi depăşească limitele.

Şi lui Alex îi plăcea să se plimbe şi să exploreze, deşi, în cazul ei, hoinărelile aveau mai degrabă o tentă intelectuală. Obişnuia să-şi ia cu ea un caiet şi creioane colorate, hărţi, o cameră foto, o veche busolă militară, ce se pare că-i aparţinuse cândva unui marinar care participase la bătălia de la Iwo Jima. Când se întorcea acasă – întotdeauna, seara târziu – venea cu notiţe vaste despre călătoria ei din ziua respectivă, desene, o înregistrare exactă a rutei parcurse şi tot felul de specimene culese pe drum – flori, frunze, conuri de pin, pietre cu formă ciudată şi, într-o ocazie memorabilă, un şarpe cu clopoţei mort, pe care şi-l petrecuse victorioasă în jurul gâtului.

— Şi eu care credeam că fetele mele sunt două domnişoare, suspinase tatăl lor. Pentru numele lui Dumnezeu, ce am dezlănţuit asupra lumii?

Poate că erau independente, mereu prinse în propriile aventuri, Alex care încerca să cartografieze lumea, Freya să o cucerească, dar toate acestea nu le diminuaseră iubirea pe care şi-o purtau reciproc. Freya îşi idolatriza sora mai mare, avea încredere în ea şi o admira, îi spunea lucruri pe care nu le zicea nimănui altcuiva, nici măcar părinţilor. Iar în ceea ce o privea pe Alex, ea simţea o nevoie foarte puternică de a-şi proteja sora mai mică, furişându-se în camera ei, noaptea, ca să o aline când avea coşmaruri, citindu-i din cărţile de călătorie şi aventuri pe care le iubeau amândouă atât de mult, împletindu-i părul, ajutând-o cu temele pentru şcoală.

Când pe Freya o înţepase o viespe în gură, la doar cinci ani, aceasta fugise la sora ei să o liniştească şi nu la părinţi. Câţiva ani mai târziu, a fost internată în spital cu meningită, iar Alex insistase să stea cu ea, dormind pe un pat pliant, ţinând-o strâns de mână când trebui să îndure o puncţie lombară (acest episod şi isteria lui Freya pe măsură ce acul pătrundea în baza coloanei sale vertebrale o făcuseră pe Alex să fie îngrozită toată viaţa de orice lucru care avea de-a face cu injecţiile). Când, la nici 17 ani, Freya uimise lumea alpiniştilor căţărându-se singură pe Nose, pe stânca El Căpitan, în Yosemite, fiind cea mai tânără persoană care făcuse asta, oare cine o aştepta sus, cu flori într-o mână şi un suc Dr. Pepper în cealaltă? Alex.

— Sunt atât de mândră de tine, îi spusese ea îmbrăţişând-o pe Freya. Surioara mea mică şi neînfricată.

Şi, bineînţeles, doar câteva luni mai târziu, când părinţii lor muriseră în accidentul de maşină, Alex îi deveni părinte-surogat. La

momentul respectiv, cariera ei de explorator al deşerturilor începuse să înflorească: *Micuţa Tin Hinan*[1], relatarea sa a celor opt luni în care trăise şi călătorise cu berberii tuaregi din nordul Nigerului, fusese pentru scurt timp în topul best-seller-urilor. Dar lăsase totul baltă şi se întorsese în casa familiei sale, ca să aibă grijă de sora ei, acceptând o slujbă, dintre toate cele posibile, tocmai în cadrul CIA, în Departamentul de cartografie din Langley, pentru ca Freya să-şi termine liceul şi facultatea, ca să-i finanţeze cariera de alpinistă, ca să o sprijine şi să o protejeze.

Şi, după toate acestea, Freya răspunsese iubirii ei cu trădare. În vreme ce asculta croncănitul aspru al lui Johnny Cash, care cânta despre durere şi pierdere, despre a-i dezamăgi pe cei la care ţii cel mai mult, închise ochii şi văzu din nou privirea şocată a lui Alex când intrase în cameră. Şoc şi, mai rău, tristeţe dojenitoare. În şapte ani de zile, Freya nu-i zisese nici măcar o dată „îmi pare rău”. Voise să o facă. Doamne, cât de mult voise! Nu trecuse nici o zi în care să nu se gândească la asta. Dar nu o făcuse niciodată. Iar acum, Alex murise şi nu mai avea cum s-o facă. Iubita ei Alex, sora ei cea mare. *Rănit.* Nici măcar pe aproape de ce simţea în momentul acela.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un plic mototolit, cu ştampilă de Egipt, se uită o clipă la el, apoi îşi smulse căştile din urechi şi dădu drumul la filmul cu Matthew McConaughey. Orice ar fi putut să o ajute să uite.

---

[1] Numele dat de tuaregi unei apreciate femei din secolul al IV-lea, al cărei mormânt monumental se află în Sahara, la Abalessa, în regiunea Ahaggar sau Hoggar din Algeria, (n. red.).

CAIRO

Flin nu mai bea atât de mult, cu siguranţă, nu atât de mult pe cât obişnuia. În rarele momente în care chiar bea, o făcea întotdeauna în barul hotelului Windsor din Sharia Alfi Bey şi într-acolo se îndreptă în seara aceasta.

O încăpere tăcută, calmă, la primul etaj al clădirii, cu podelele în întregime din lemn lăcuit, fotolii adânci şi o lumină blândă, care te ducea înapoi în vremurile nobilimii coloniale. Angajaţii purtau cămăşi albe aspre şi papioane negre, într-un colţ se afla o masă de scris, iar pe pereţi atârnau tot felul de obiecte ciudate pe care le găseşti într-un magazin bric-a-brac[2] scump – o carapace de broască ţestoasă uriaşă, o chitară veche, coarne de cerb, fotografii alb-negru cu scene din viaţa egiptenilor.

Chiar şi sticlele din spatele barului – Martini, Cointreau, Grand Marnier, *creme de menthe* – aveau un aer dintr-o altă epocă, o epocă a petrecerilor cu cocktailuri, aperitive şi lichioruri după prânz. Numai muzica liniştită a lui Whitney Houston distrugea iluzia. Aceasta şi turiştii în blugi, cu rucsacuri în spate, înghesuiţi pe la colţuri, citind din ghidurile lor Lonely Planet.

Flin ajunse acolo chiar după ora 8 şi, aşezându-se pe un scaun la capătul barului, comandă o Stella. Când i se aduse berea, se holbă la ea, aşa cum ar face-o probabil un săritor înainte să plonjeze de pe trambulină în apă, după care îşi duse sticla la gură şi o goli din patru înghiţituri mari, comandând imediat alta. Şi pe aceasta o bău rapid şi era pe punctul de a trece la a treia, când aruncă din întâmplare o privire spre unul dintre pereţii cu oglinzi din spatele barului. În spatele lui, spre stânga, pe o canapea, cu un ziar în mâini, stătea bărbatul obez de la prezentare. Flin nu-şi amintea să fi fost acolo când intrase el. Nedorindu-şi companie, vru să se mute pe alt scaun, astfel încât să pună un stâlp între ei. Dar, când făcu asta, bărbatul îşi ridică privirea, îl văzu şi îi făcu semn cu mâna, lăsând la o parte ziarul şi îndreptându-se spre el.

— A fost o prezentare bună, profesore Brodie, spuse el cu o voce stridentă, apropiindu-se de Flin şi întinzându-i mâna. Foarte bună.

— Mulţumesc, zise Flin dând mâna cu el, mormăind în sinea lui. Mă bucur că i-a plăcut cuiva.

Omul îi întinse o carte de vizită.

— Cy Angleton. Lucrez la ambasadă. Relaţii publice. Iubesc Egiptul antic.

— Serios? Flin încercă să pară entuziasmat. Vreo perioadă anume?

---

[2] Adunătură de lucruri vechi, curiozităţi, (n. red.).

— O, cred că toate perioadele, răspunse Angleton dând din mână. Întreg pachetul. Deşi toată treaba cu Gilf Kebir mi se pare fascinantă.

Pronunţase „gilf chei-biăr”.

— Extrem de fascinantă, continuă el. Ar trebui să luăm cândva prânzul împreună. Să-mi spuneţi părerea dumneavoastră.

— Mi-ar plăcea, răspunse Flin forţându-se să zâmbească.

Se lăsă tăcerea, apoi, simţind că nu avea de ales, îl întrebă pe american dacă voia să i se alăture la bar. Spre uşurarea lui, acesta îi refuză oferta.

— Mâine, trebuie să mă trezesc devreme. Am vrut doar să vă zic ce mult mi-a plăcut prezentarea.

O pauză foarte scurtă, apoi:

— Chiar trebuie să vorbim despre Gilf.

Deşi rostise vorbele pe un ton destul de inofensiv, această ultimă remarcă îl făcu pe Flin să se simtă inconfortabil, de parcă ar fi fost mai multe de zis decât lăsa Angleton să se înţeleagă. Înainte ca Flin să poată spune ceva, americanul îl bătu pe umăr, îl complimentă din nou pentru prezentare şi ieşi din încăpere.

„E fata din hotel, îşi zise Flin bând şi restul berii şi făcându-i semn barmanului că mai voia una. M-a făcut să fiu irascibil. Asta şi toate celelalte lucruri.”

— Şi un Johnnie Walker, strigă el. Dublu.

Bău tot restul serii, învârtind lucrurile pe toate părţile în mintea lui – fata, Gilf, Dakhla, Duna de Foc – pierzând măsura la băutură, înecându-şi amarul ca în trecut. Un grup de englezoaice se materializă la o masă de lângă el, iar una dintre ele – ca un spiriduş, brunetă, drăguţă – îl privi, încercând să-i surprindă privirea. Întotdeauna fusese atrăgător pentru sexul opus, sau cel puţin aşa i se spunea, statura lui slabă, musculoasă şi ochii mari, căprui, făcându-l să se distingă de majoritatea colegilor săi egiptologi, care în general aveau o înfăţişare ştearsă. În pofida acestui lucru, nu fusese niciodată prea încrezător în preajma femeilor, fiind incapabil să intre în vorbă cu ele, cum reuşeau alţii. Şi, chiar dacă ar fi putut să o facă, în seara asta, nu avea chef. Îi răspunse fetei cu o jumătate de zâmbet, după care îşi îndreptă privirea spre coarnele de cerb de deasupra barului şi nu şi le mai mută de acolo. După 20 de minute, fata şi însoţitoarele ei plecară şi, în locul lor, se aşeză un grup de oameni de afaceri egipteni.

În jurul orei 11, de acum beat criţă, Flin se hotărî să se oprească şi începu să-şi caute portofelul. Atunci, simţi o mână pe umăr. Pentru o secundă, îi trecu prin minte gândul neplăcut că era din nou americanul gras. Însă era doar Alan Peach, un coleg de-al lui de la Universitatea Americană. „Alan cel interesant”, cum îi spuneau ei, având în vedere că era cel mai plictisitor om din Cairo, un expert în

olărit, ale cărui conversaţii depăşeau rareori limitele ceramicii roşiatice din timpul dinastiilor timpurii. Îl salută pe Flin şi, arătându-i un grup de colegi de la universitate care se aşezaseră la o masă din capătul îndepărtat al încăperii, îl invită să stea cu ei. Flin refuză şi îi zise că tocmai pleca; îşi scoase portofelul în vreme ce Peach se lansă într-o povestire incoerentă despre cum se certase cu unul dintre custozii de la Muzeul Egiptului pentru o oală care, după el, era cu siguranţă din perioada Badariană şi nu din Naqada II, cum fusese etichetată iniţial. Flin îl ignoră, dând din cap din când în când, dar fără să asculte de fapt. Abia după ce îşi numără banii şi îi puse pe tejghea şi îşi luă laptopul, îşi dădu seama că Peach vorbea despre cu totul altceva acum.

— ... la Sadat Metro. N-am putut să-mi cred ochilor. Efectiv, am dat peste el.

— Ce? Cine?

— Hassan Fadawi. Pur şi simplu, am dat peste el. Mă îndreptam spre Heliopolis, ca să-i ajut cu ceva obiecte de ceramică pe care le-au descoperit, din a Treia Dinastie, cred ei, deşi din punct de vedere stilistic...

— Fadawi? Flin păru şocat. Credeam că e...

— La fel am crezut şi eu, spuse Peach. Se pare că a ieşit mai repede. Părea sfârşit. Absolut sfârşit.

— Hassan Fadawi? Eşti sigur?

— Absolut. Adică, are banii familiei, sigur, aşa că financiar nu cred că...

— Când? Când a ieşit?

— Acum o săptămână, parcă aşa a zis. E slab ca o scândură, îmi amintesc că am purtat odată o conversaţie foarte interesantă cu el despre registrele cu vase de vin hieratice din a Doua Dinastie, pe care le-a găsit la Abydos. Poţi să spui ce vrei, dar omul avea habar de ceramică. Majoritatea le-ar fi datat ca fiind din a Treia sau a Patra Dinastie, dar el şi-a dat seama că nu aveau cum să aibă structura aceea...

Vorbea singur, căci Flin se răsucise deja pe călcâie şi ieşise din încăpere.

Ar fi trebuit să meargă direct acasă. În schimb, neputând să se stăpânească, trecu pe la magazinul de băuturi scutite de taxe vamale de pe Sharia Talaat Harb, cumpărând o sticlă de scotch înainte să-i facă semn unui taxi şi să-i dea adresa blocului său de la intersecţia străzilor Mohamed Mahmoud şi Mansour.

Taib, îngrijitorul, era încă treaz când ajunse el, stând în fotoliul lui chiar la intrarea în clădire, cu un *shaal* înfăşurat pe cap, cu picioarele soioase înfipte în nişte vechi sandale de plastic. Nu se înţeleseseră

niciodată şi, beat cum era, Flin nu se obosi să-l salute, trecând pe lângă el direct spre liftul străvechi care îl duse huruind până la ultimul etaj.

În apartament, luă un păhărel din bucătărie, îl umplu cu whisky şi se clătină până în sufragerie. Aprinse lumina şi se trânti pe canapea. Goli paharul, îşi mai turnă unul şi îl goli şi pe acesta, înghiţindu-l dintr-odată, conştient că întindea coarda, dar incapabil să se oprească.

Timp de cinci ani reuşise să se controleze, abia se atinsese de băutură. Îşi dorise să bea, evident, mai ales la început, dar ea îl ajutase şi, mulţumită ei, cumva reuşise să rămână pe drumul cel bun, refăcându-şi încet viaţa, ca pe unul dintre vasele de ceramică reconstruite ale lui Alan Peach.

Cinci ani şi acum aruncă totul pe apa sâmbetei. Şi nu-i păsa. Pur şi simplu, nu-i păsa. Fata, Gilf, Dakhla, Duna de Foc şi acum Hassan Fadawi – era prea mult. Nu mai rezistă.

Îşi umplu din nou paharul, îl goli iarăşi, apoi trase o duşcă direct din sticlă, rotindu-şi ochii împăienjeniţi prin cameră. Diverse obiecte i se perindau prin faţă, când clare, când neclare – eşarfa sa de fotbal El-Ahly, un exemplar din *Cultul lui Ra,* al lui Stephen Quirke, o bucată de sticlă din deşertul libian, de mărimea unui pumn – învârtindu-se din nou şi din nou, până când privirea îi căzu pe o fotografie de pe măsuţa de cafea aflată lângă canapea. Era poza unei femei tinere. Era blondă, bronzată, zâmbăreaţă, cu ochelari de soare reflectorizanţi şi o jachetă de piele uzată; în spatele ei se întindea un deşert plin de pietriş, cu o dună ca spinarea unei balene. Flin se uită lung la ea, trase o duşcă, îşi întoarse privirea în altă parte, apoi din nou către ea, iar faţa i se schimonosi de suferinţă şi ruşine, ca şi cum fusese prins făcând un lucru pe care promisese să nu-l facă. Trecură cinci secunde. Apoi, zece, apoi 20. Mârâind de efort, cu tot trupul tremurându-i ca şi când s-ar fi opus unei forţe nevăzute, se ridică şi se împletici spre fereastră. Trase obloanele şi aruncă sticla de whisky în noapte.

— Alex, bolborosi el ascultând ecoul sticlei care se făcu ţăndări pe străduţa de dedesubt. Of, Alex, ce-am făcut?

Cy Angleton îşi şterse fruntea cu o batistă – „Iisuse, ce căldură e în oraşul ăsta!” – şi mai ceru o coca-cola. Toţi ceilalţi din cafenea beau ceai de culoarea rubinului sau cafea neagră, vâscoasă, dar Angleton nu voia să se atingă de aceste băuturi. Timp de 20 de ani lucrase astfel – Orientul Mijlociu, Orientul îndepărtat, Africa – şi întotdeauna avusese aceeaşi regulă: dacă nu e dintr-o doză, nu bea. Colegii lui râdeau de el şi-l făceau paranoic, dar el râsese la urmă, când se

chirceau din pricina intoxicaţiilor alimentare, iar intestinele le curgeau prin fund. Dacă nu e dintr-o doză, nu bea. Şi, de asemenea, dacă nu e gătită de americani, nu mânca.

I se aduse cola. Angleton desfăcu cutia şi luă o înghiţitură lungă, privindu-l pe picoloul adolescent care se îndepărta printre mese, admirându-i şoldurile înguste şi braţele musculoase. Mai luă o înghiţitură şi privi în altă parte, concentrându-se asupra problemei actuale.

Fusese o seară bună. Extrem de bună. O parte din el se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura în hotelul Windsor, poate că n-ar fi trebuit să fie atât de explicit cu Brodie despre Gilf Kebir, dar, în mare, meritase să-şi asume riscul. În meseria aceasta, trebuia să-ţi urmezi uneori instinctele. Iar instinctul lui îi spusese că reacţia lui Brodie avea să-i dea de înţeles ceva. După cum se şi întâmplase. Ştia ceva, cu siguranţă, ştia ceva. Piesă cu piesă, cu piesă. Aşa îi plăcea să lucreze. Să construiască o imagine, să pună cap la cap faptele. Pentru asta era plătit, de aceea îl foloseau mereu pentru astfel de lucruri.

După aceea, îl urmărise pe Brodie la apartamentul lui, unde vorbise cu îngrijitorul bătrân. Era clar că omul nu-l plăcea pe englez, iar el jucase pe această carte, câştigându-i încrederea, dându-i nişte bani, ceea ce avea să înlesnească lucrurile când avea să vină timpul să scotocească prin apartamentul lui Brodie, ceea ce urma să se întâmple curând. Da, în mare, o seară extrem de productivă. Piesă cu piesă, cu piesă.

Sorbi din coca-cola şi se uită în jur, la ceilalţi clienţi din cafenea. Unii fumau din pipe shisha, alţii jucau domino – toţi erau bărbaţi. Băiatul trecu din nou pe lângă el, iar Angleton îl urmări cu privirea, scenariile derulându-i-se leneşe prin minte – îmbrăţişări, umezeală şi transpiraţie imaginare. Zâmbi şi dădu din cap, aruncând nişte bani pe masă înainte să se ridice şi să o ia în jos pe stradă. Deşi avea nevoi, nu avea nici o intenţie de a şi le satisface într-un loc ca acesta. Poate când avea să se întoarcă în State, dar, până atunci, se mulţumea şi cu propria mână. Acestea erau regulile după care trăia: nu bea apă, nu mânca mâncarea şi, mai ales, nu atinge niciodată carnea, oricât de mare ar fi fost ispita.

Freya ateriză pe aeroportul internaţional din Cairo la 8, ora locală. La poarta pentru sosiri o aştepta o femeie pe nume Molly Kiernan, o prietenă de-a lui Alex, cea care o sunase cu două nopţi în urmă ca să o anunţe de moartea surorii ei.

Kiernan, având peste 50 de ani, păr blond încărunţit, pantofi simpli şi un mic crucifix de aur la gât, înaintă şi o îmbrăţişă pe Freya, spunându-i cât de rău îi părea pentru pierderea ei. Apoi, luând-o de braţ, o conduse spre ieşirea din terminalul internaţional, spre cel local, pentru zborul către oaza Dakhla. Aici locuise Alex şi aici avea să aibă loc înmormântarea, în ziua următoare.

— Sigur nu vrei să stai în Cairo şi să zbori mâine, cu mine? întrebă Kiernan în timp ce mergeau. Am un pat liber.

Freya îi mulţumi, dar îi spuse că prefera să se îndrepte imediat spre sud. Voia să-şi mai vadă sora o dată, înainte de înmormântare, să-şi ia la revedere.

— Bineînţeles, scumpa mea, zise femeia mai în vârstă, strângând-o de mână. Zahir al-Sabri te va aştepta când ajungi – a lucrat cu Alex. E un bărbat bun, puţin cam posac. Te va duce la spital, apoi acasă la ea. Dacă ai nevoie de ceva, de absolut orice…

Îi dădu o carte de vizită: Molly Kiernan, coordonator regional, USAID[3]. Pe spate era mâzgălit un număr de telefon.

Pe terminalul naţional, Freya trecu de poarta pentru îmbarcare, una dintre doar cele patru persoane care făcură acelaşi lucru. După ce flutură prin faţa ochilor gardienilor un fel de legitimaţie şi le vorbi într-o arabă fluentă, lui Kiernan i se permise să o însoţească în sala de plecări, unde aşteptă împreună cu ea până i se anunţă zborul, nici una dintre ele nevorbind prea mult. Doar când începu îmbarcarea şi Freya se aşeză la rând pentru autobuzul care avea să o ducă la avion, rosti ceea ce o măcinase încă de când fusese anunţată că sora ei murise:

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că Alex s-a sinucis. Nu pot să cred şi gata. Nu Alex.

Dacă se aşteptase la vreo explicaţie, aceasta nu veni. Kiernan doar o îmbrăţişă din nou, o mângâie pe păr şi, cu un ultim „Îmi pare rău”, se întoarse şi plecă.

După ce avionul decolă, Freya privi absentă deşertul de sub ea, o întindere nesfârşită de un galben murdar, care se îmbina cu orizontul îndepărtat, neclar. Pe ici, pe colo, ca nişte ramuri, ca nişte cicatrici, se vedeau urmele unor wadi-uri de mult secate, dar, în mare, era o întindere fără formă. Ştearsă, goală, pustie – aşa cum se simţea şi ea.

Supradoză de morfină – aşa se sinucisese Alex. Freya nu cunoştea detaliile exacte şi nici nu prea voia să le afle, pentru că era prea dureros de suportat. Se pare că avusese scleroză multiplă, o formă foarte agresivă, îşi pierduse deja posibilitatea de a-şi folosi picioarele

---

[3] U.S. Agency for International Development – agenţie a guvernului federal al SUA care asigură asistenţă financiară altor ţări. Furnizează ajutoare după dezastre naturale şi susţine programe antisărăcie, (n. red.).

şi un braţ şi parţial vederea – Dumnezeule, era atât de sfâşietor de crud.

— Nu a mai suportat, îi spusese Molly Kiernan când o sunase să o anunţe. Nu mai putea continua aşa. A hotărât să facă astfel cât încă se mai putea.

Lui Freya nu-i venea să creadă că era vorba despre Alex pe care o cunoştea ea, căreia nu-i stătea în fire să renunţe la speranţă aşa, fară să lupte. Dar, la urma urmei, ea trăia doar cu o amintire: Alex, copilă, cu caietele şi colecţia ei de pietre şi vechea busolă militară din bătălia de la Iwo Jima. Alex care o ţinuse aproape de ea la înmormântarea părinţilor şi care renunţase la cariera ei ca să-i poarte de grijă. O Alex din trecut. O Alex pierdută. Trecuseră şapte ani de când vorbiseră ultima oară şi cine ştie cât de mult se schimbase sora ei.

Într-adevăr, îi scrisese lui Freya, o dată pe lună, cu precizie de ceasornic, zeci de scrisori de-a lungul anilor, cu acel scris ciudat al ei, care reuşea să fie şi sălbatic şi îngrijit în acelaşi timp. Totuşi, scrisorile nu menţionau nimic personal. Ca şi cum ceea ce se întâmplase în acea ultimă zi, în Markham, ar fi închis cumva uşa în calea oricărei relaţii mai profunde între ele. Dakhla, deşertul, munca legată de mişcările dunelor de nisip şi geomorfologia podişului Gilf Kebir – ce naiba era şi asta? – despre astfel de lucruri îi scria Alex. Lucruri superficiale, impersonale, niciodată prea profunde. Doar ultima scrisoare, cea pe care Freya o primise cu câteva zile înainte să fie anunţată despre moartea surorii ei, fusese diferită, Alex deschizându-se din nou, acceptând-o din nou pe Freya. Dar era deja prea târziu.

Şi, bineînţeles, Freya, copleşită de ruşine, nu-i răspunsese niciodată la nici una dintre scrisori. Nici măcar o singură dată în şapte ani nu încercase să ia legătura cu ea, să-i spună cât de rău îi părea, să încerce să repare răul făcut.

Asta o chinuia acum, chiar mai mult decât moartea lui Alex. Faptul că aceasta suferise, ba chiar enorm de mult şi că ea, Freya, nu fusese alături de ea, aşa cum fusese Alex pentru ea. Înţepătura de viespe, puncţia lombară, ziua în care escaladase singură pe Nose în El Capitan – sora ei nu o dezamăgise niciodată, o sprijinise întotdeauna. Dar ea nu făcuse acelaşi lucru pentru sora ei – o dezamăgise. Pentru a doua oară.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase plicul mototolit, cu ştampila poştală egipteană, privindu-l lung înainte să-l vâre înapoi, necitit şi să privească din nou deşertul. Şters, gol, pustiu. Exact cum se simţea ea. Exact cum se simţise în ultimii şapte ani. Şi cum probabil că avea să se simtă pentru totdeauna.

Aşa cum stabiliseră, în aeroportul din Dakhla – un grup retras de clădiri portocalii înconjurate de deşert – o aştepta colegul lui Alex,

Zahir al-Sabri. Slab, cu părul sârmos, cu nasul cârn, cu o mustaţă scurtă şi dreaptă şi o *imma* de beduin roşie, în carouri, înfăşurată pe cap, acesta murmură un salut scurt, îi luă geanta de voiaj – ea îşi păstră rucsacul – o îndrumă prin sala pentru sosiri şi ieşiră pe nişte uşi de sticlă. Căldura dimineţii o izbi ca şi când un prosop opărit i-ar fi fost trântit pe faţă. Mai fusese cald în Cairo, dar asta era cu totul altceva: aerul fierbinte părea să îi sape adânc în plămâni, tăindu-i respiraţia.

— Cum trăiesc oamenii aici? gâfâi ea punându-şi ochelarii de soare ca să se apere de lumină.

Zahir ridică din umeri.

— Vino vara. Atunci e cald.

În faţa clădirii terminalului se afla o parcare mărginită de smochini plângători şi leandri cu flori roz. Zahir se îndreptă spre o Toyota Land Cruiser albă, uzată, cu un suport de bagaje pe acoperiş şi cu farul stâng spart. Îi aruncă bagajul în spate, îi deschise uşa din dreapta şi, fără să spună o vorbă, se urcă la volan şi porni motorul. O luară din loc, trecură de un punct de control şi ieşiră pe un drum asfaltat – singurul drum – care şerpuia prin deşert ca o dâră de vopsea cenuşie. În faţă i se arătă ca prin ceaţă oaza verde. Dincolo de ea, mărginind-o şi curbându-se pe linia orizontului ca bordura unei farfurii uriaşe, se înălţa un versant abrupt, de culoare crem.

— Gebel el-Qasr, rosti Zahir.

Nu spuse mai mult, iar Freya nu întrebă.

Merseră repede şi în tăcere, dunele de pietriş cedând locul mai întâi unor petice de iarbă, apoi unor terenuri irigate, presărate cu palmieri, măslini şi livezi de citrice. După zece minute, un indicator în arabă şi engleză îi anunţa că intrau în Mut, care, din câte ştia Freya din scrisorile lui Alex, era aşezarea principală din Dakhla. Nişte clădiri somnoroase, cu unu sau două etaje, de un alb spălăcit, păreau abandonate, iar străzile prăfuite erau mărginite de copaci casuarina şi acacia, bordurile trotuarului fiind pictate cu benzi albe şi verzi, culorile predominante ale oraşului.

Trecură pe lângă o moschee, o căruţă trasă de un măgar, cu un grup de femei îmbrăcate în veşminte negre care stăteau în spate şi pe lângă un şir de cămile care se plimbau aiurea pe marginea drumului; uneori, mirosuri de bălegar şi fum intrau pe geamurile deschise. În alte circumstanţe, Freya ar fi fost fascinată: totul era atât de diferit, atât de straniu comparativ cu ce ştia ea. Stătu nemişcată în maşină, uitându-se aiurea pe geam, în timp ce parcurgeau un bulevard larg din oraş, trecând de mai multe sensuri giratorii de unde începeau alte bulevarde în diferite direcţii, astfel încât avu senzaţia curioasă că se rostogolea printr-un joc uriaş de pinball.

După doar câteva minute, ieşiseră deja din oraş şi goneau printr-un peisaj peticit cu lanuri de porumb şi câmpuri de orez. Căsuţe pentru

porumbei şi pădurici de palmieri rămâneau în urma lor, canale de irigaţie, stânci ciudate şi contorsionate, până ajunseră în sfârşit într-un sătuc cu case aglomerate, din cărămizi de lut. Zahir încetini şi viră la stânga pe o poartă deschisă, oprindu-se într-o curte îngrădită de ziduri de lut înalte, acoperite cu frunze de palmier. Apăsă claxonul, după care opri motorul.

— Casa lui Alex? întrebă Freya, încercând să compare curtea şi clădirea-anexă dărăpănată cu descrierile din scrisorile lui Alex.

— Casa mea, zise Zahir deschizând portiera şi ieşind din maşină. Bem ceai.

Freya nu avea nici un chef să bea ceai, dar bănui că ar fi fost nepoliticos să refuze – Alex îi povestise în scrisorile ei cât de mult însemna ospitalitatea pentru egipteni. Obosită cum era, îşi luă rucsacul şi coborî şi ea din maşină.

Zahir o conduse în clădire şi de-a lungul unui coridor întunecat şi răcoros, mirosind a fum şi a ulei de gătit, apoi într-o cameră mohorâtă, cu tavanul înalt, cu pereţi de un albastru fad şi o podea acoperită cu rogojini. În afară de o bancă acoperită cu o pernă, aflată de-a lungul unuia dintre pereţi şi de un televizor pe o masă, în colţul îndepărtat, toată încăperea era goală. Îi făcu semn să se aşeze pe bancă, ţipă ceva spre fundul casei şi se aşeză pe jos în faţa ei, *djellaba* sa ridicându-i-se pentru a da la iveală nişte adidaşi Nike. Tăcere.

— Am înţeles că ai lucrat cu Alex? spuse ea în cele din urmă, văzând că Zahir nu dă nici un semn că ar vrea să înceapă conversaţia.

Acesta mormăi un răspuns afirmativ.

— În deşert?

El ridică din umeri ca şi când ar fi zis „unde altundeva?”

— Ce făceaţi?

Ridică din nou din umeri.

— Conducem. Departe. Către Gilf Kebir. Drum lung.

Îşi ridică privirea înspre ea, apoi şi-o îndepărtă, întinzându-şi gâtul şi scuturând ceva de pe *djellaba* sa. Voia să-l întrebe mai multe lucruri: despre viaţa lui Alex aici, despre boala ei, despre ultimele ei zile, orice ar fi ştiut să-i zică despre ea, totul, vrând cu disperare să adune orice frânturi de informaţii despre sora ei. Se abţinu totuşi, simţind că nu avea să fie prea deschis. Molly Kiernan o avertizase că omul era cam ursuz, dar i se păru mai mult de atât. Aproape potrivnic. Se întrebă dacă Alex îi spusese ce se întâmplase între ele, de ce nu-şi mai vorbiseră de atâta vreme.

— Eşti beduin? întrebă ea, alungând acel gând şi încercând din nou să spargă gheaţa.

Un semn din cap, atât.

— Sanusi?

Era ceva ce-şi amintea vag din scrisorile lui Alex, un nume pe care-l

asociase cumva cu oamenii deşertului. Dacă încerca să-l impresioneze cu cunoştinţele ei, se înşelase. Zahir afişă o grimasă de dezgust şi clătină cu putere din cap.

— Nu sanusi, scuipă el. Sanusi sunt câini, gunoaie. Noi, al-Rashaayda. Beduini adevăraţi.

— Îmi pare rău, bâigui ea. N-am vrut să…

Un clinchet de pe coridorul din afară o întrerupse. Un băiat de vreo doi-trei ani intră de-a buşilea în cameră, urmat de o femeie tânără, zveltă, cu pielea închisă la culoare, atrăgătoare. Ducea o pipă cu apă într-o mână şi în cealaltă o tavă cu două pahare cu ceai roşu-maroniu. Freya se ridică s-o ajute, dar Zahir îi făcu semn să se aşeze înapoi pe bancă, făcându-i semn soţiei sale – sau cel puţin aşa presupuse Freya – să pună tava şi pipa jos, lângă el. Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră, după care aceasta dispăru.

— Zahăr?

Zahir goli o lingură de zahăr în paharul lui Freya fără să mai aştepte vreun răspuns şi i-l dădu înainte să-l ia pe băieţel în braţe.

— Fiul meu, rosti el zâmbind pentru prima dată de când se întâlniseră, tensiunea de doar o clipă mai devreme fiind aparent uitată. Foarte inteligent. Nu-i aşa că eşti inteligent, Mohsen?

Băiatul chicoti, dând din picioruşe sub tivul *djellaba*-ei lui micuţe.

— E frumos, zise Freya.

—Nu frumos, spuse Zahir făcând un semn dezaprobator cu un deget. Femeile frumoase. Mohsen arătos. Ca tatăl.

Chicoti şi îl sărută pe băiat pe frunte.

— Tu ai copii?

Ea recunoscu că nu.

— Începe devreme, o sfătui el. Înainte să fii prea bătrână.

Îşi puse trei linguri de zahăr în ceai, sorbi şi, ridicând capătul pipei shisha, pufăi din aceasta. Un nor de fum albastru şi dens se ridică greu înspre tavan. Urmă o altă pauză neplăcută – sau cel puţin aşa i se păru lui Freya; Zahir părea să nu-şi dea seama. Apoi, ridicând capătul pipei, arătă deasupra capului ei, spre un cuţit curbat de pe perete, cu teacă din bronz, încrustată cu motive decorative din argint, mânerul său din fildeş având în vârf ceea ce părea a fi un rubin mare.

— Aparţine stră-mu-şului meu, spuse el.

Freya fu încurcată pentru o clipă, înainte să-şi dea seama ce voise să spună de fapt.

— Strămoş, îl corectă ea.

— Asta zic şi eu. Stră-muş. El pe nume Mohammed Wald Yusuf Ibrahim Sabri al-Rashaayda. Trăit înainte şase sute ani, om foarte faimos. Cel mai faimos beduin în deşert. Sahara ca grădina lui, merge peste tot, chiar şi Marea de Nisip, ştie fiecare dună, fiecare loc cu apă. Om foarte măreţ.

Dădu din cap extrem de mândru, punându-şi un braţ în jurul fiului lui. Freya aşteptă ca el să continue, dar părea că spusese tot ce voise să spună, aşa că se lăsă din nou tăcerea. Prin fereastra deschisă se auzi huruitul unei pompe de irigaţii şi, de undeva de mai aproape, măcănitul unor gâşte. Mai aşteptă câteva minute, sorbind din ceai, băieţelul uitându-se la ea. După care puse paharul jos, se ridică şi întrebă dacă putea să folosească baia. Nu pentru că avea nevoie, ci pentru că voia să scape de acolo câteva momente. Zahir îi arătă cu mâna, indicându-i să meargă pe coridorul pe care veniseră, spre fundul casei.

Ea ieşi din cameră, uşurată că era singură. Mergând pe lângă câteva dormitoare – cu pereţi şi podele goale, paturi din lemn curios împodobite – trecu printr-o perdea de mărgele şi ieşi într-o micuţă curte interioară. O grămadă de cuşti din bambus erau sprijinite de un perete, pline de iepuri şi porumbei. Printr-o deschizătură aflată direct în faţa ei se auziră clinchete de vase şi voci de femei. La dreapta ei se aflau două uşi închise. Una dintre ele, bănui ea, trebuia să fie baia. Traversă curtea şi o deschise pe cea mai apropiată. Era ori un birou, ori o debara, nu putea să-şi dea seama exact ce anume, un birou, un scaun şi un calculator vechi indicând prima variantă, saci de grăunţe, o bicicletă ruginită şi diverse unelte de agricultură sugerând-o pe cea de-a doua. Dădu să închidă uşa, când atenţia îi fu atrasă de capătul îndepărtat al camerei, unde biroul era aşezat într-un colţ. Lipită pe perete era o fotografie. Intră în cameră, holbându-se.

Fotografia era color, din câte îşi dădea seama, mărită de câteva ori, aşa că putu distinge imaginea încă de la intrare: o stâncă neagră, sticloasă, curbată, care ţâşnea dintr-un deşert altminteri lipsit de formă, ca un iatagan enorm sfârtecând nisipurile. Era o formaţiune ciudată, ce sfida gravitaţia, partea sa cea mai de sus îngustându-se într-un unghi ascuţit, părţile laterale, crestate şi zimţuite după mii de ani de intemperii, conferindu-i un curios aspect ascuţit. O parte din Freya se gândi ce escaladare uimitoare ar fi fost, chiar dacă nu stânca în sine îi atrăsese atenţia, ci persoana care stătea la baza ei. Se îndreptă spre birou şi se aplecă peste el, ridicându-şi privirea către fotografie. Chiar dacă silueta părea micuţă, pipernicită din cauza mărimii monolitului curbat care se înălţa deasupra ei, zâmbetul, jacheta de piele uzată, părul blond erau toate de neconfundat. Alex. Întinse o mână şi o atinse.

— Asta privat.

Se răsuci. Zahir stătea în pragul uşii, cu fiul lui lângă el.

— Îmi pare rău, murmură ea ruşinată. Am greşit uşa.

El nu zise nimic, doar se holbă la ea.

— Am văzut-o pe Alex. Arătă înspre fotografie, simţindu-se în mod inexplicabil vinovată, ca şi când fusese prinsă făcând ceva ce nu ar fi

trebuit să facă, exact ca atunci când…

— Baia, uşa următoare, spuse el.

— Bineînţeles. Nu am vrut să…

Ezită, se agită, neputând găsi cuvântul potrivit. Deranjez? Abuzez? Îmi bag nasul? Simţi că era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— A fost fericită? murmură ea incapabilă să se controleze. Alex. Vezi tu, mi-a trimis o scrisoare chiar înainte să moară, mi-a zis nişte lucruri… părea fericită. A fost? Ştii? La sfârşit. A fost fericită?

El continuă să o privească lipsit de expresie.

— Aici, privat, repetă el. Baia, uşa următoare.

Simţi cum o cuprinde furia.

„E moartă! îi venea să ţipe. Sora mea e moartă, iar tu mă aduci aici să bem ceai şi nici măcar nu mă laşi să mă uit la fotografia ei!”

Nu zise nimic, conştientă că era la fel de furioasă pe ea însăşi pe cât era pe Zahir – pentru ceea ce-i făcuse lui Alex, pentru că nu fusese alături de ea, pentru tot. Mai privi o dată fotografia, apoi străbătu camera şi ieşi în curte.

— Nu mai am nevoie la baie, spuse ea încet. Vreau doar s-o văd. Mă duci la ea, te rog?

El o privi fără nici o expresie pe chip, nelăsând să se întrevadă nimic, apoi, dând din cap, închise uşa. Îşi împinse fiul prin curte, către bucătărie, înainte s-o conducă pe Freya înapoi prin casă, la Land Cruiser. Nu îşi vorbiră pe drumul de întoarcere spre Mut.

CAIRO

Era aproape amiază când se trezi Flin. Se afla pe canapea, complet îmbrăcat, cu capul bubuindu-i, cu gura uscată, ca şi când ar fi fost plină cu cretă. Pentru o clipă, se gândi că ratase cursurile de dimineaţă, înainte de a-şi aminti că era marţi şi că marţea începea să predea doar după-amiază devreme. După ce murmură un „Doamne ajută”, se cufundă din nou în perne.

Rămase acolo un timp, uitându-se la fâşiile de raze de pe tavan, meditând la evenimentele de noaptea trecută, în vreme ce din stradă se auzea o orchestră de claxoane. Apoi, ridicându-se în picioare, se târî în baie şi făcu un duş rece, conductele vechi ale apartamentului mârâind şi duduind în timp ce revărsară o cascadă grea de apă pe faţa şi torsul lui. Stătu 15 minute. Pe când mintea i se limpezea încet, se şterse cu prosopul şi îşi făcu o cafea – o cafea egipteană, neagră, consistentă, la fel de picantă şi de acră că sucul de lămâie. Se întoarse în salon şi deschise obloanele. Înaintea lui se întindea o masă haotică de clădiri, cotind spre est ca un talaz spumos, noroios, înainte să se zdrobească de zidul îndepărtat, neclar, al dealurilor Muqqa-tam. La dreapta sa, domul moscheii Mohammed Ali, de un argintiu murdar, strălucea în soarele amiezii. Peste tot, din străzile confuze se înălţau minarete, ca nişte ace străpungând un material aspru, difuzoarele lor umplând aerul cu bocetul de jale al muezinului care-i chema pe credincioşi la rugăciunea de prânz.

Locuise acolo aproape un deceniu, închiriind casa de la o veche familie de egipteni care deţinuse întreaga clădire încă de când fusese construită, la începutul secolului al XIX-lea.

De afară, nu părea mare lucru, faţada colonială cândva mândră – balcoane ornate, ferestre cu rame complicate, uşi din sticlă cu motive florale şi cadru metalic – era acum crăpată, uscată şi cu pete maronii de la aerul poluat. În interior, zonele comune ale clădirii trecuseră şi ele de perioada lor de glorie, fiind acum întunecate şi deprimante, cu pereţii scrijeliţi şi scorojiţi şi murdăriţi cu graffitti, cu vopseaua care se ducea.

Totuşi, locaţia era convenabilă – la doar câteva străzi de Universitatea Americană unde preda. Şi chiria era mică, până şi după standardele din Cairo, un lucru important, ţinând cont că preda doar cu jumătate de normă. Şi, dacă blocul în sine apucase şi timpuri mai bune, apartamentul său de la ultimul etaj era o oază de calm şi lumină, cu tavanul înalt, ferestrele având o privelişte spectaculoasă, către estul şi sudul oraşului. Întotdeauna avea să se simtă cel mai acasă în deşert, unde stătea câte patru luni pe an, departe de tot şi de

toate, dar, dacă putea fi fericit într-un oraş, atunci era chiar aici. Cu toate că nenorocitul acela ursuz, Taib, pândea jos.

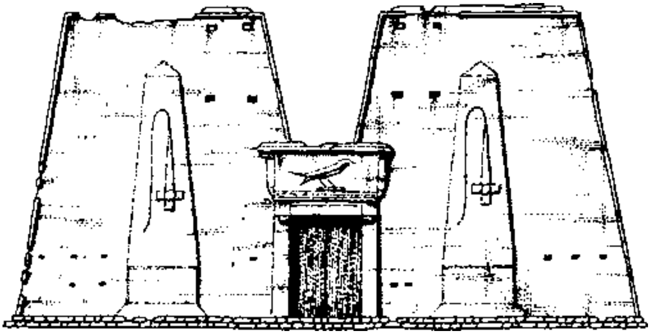
Îşi dădu peste cap cana cu cafea, îşi turnă alta şi se întoarse la fereastră, uitându-se la amestecătura de acoperişuri. Cele mai multe dintre ele, ca şi străzile de dedesubtul lor, erau pline de movile de gunoi, de parcă întreaga metropolă era prinsă între gunoaie ca într-un sendviş. Încercă în zadar să-şi dea seama pe unde se afla Sfântul Simon tăbăcarul şi celelalte biserici coptice sculptate în stâncile de deasupra cartierului Zabbaleen din Manshiet Nasser, după care privi spre aleea de dedesubt, unde se puteau vedea în praf rămăşiţele împrăştiate ale sticlei de whisky. O pisică le mirosi curioasă. Nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă dezgustat de sine însuşi pentru cele şapte cărări pe care umblase sau uşurat că reuşise cumva să iasă de pe ele. Câte puţin din fiecare, bănuia.

— Mersi, Alex, murmură el ştiind că, dacă n-ar fi văzut poza, ar fi băut şi la ora asta. Ce m-aş face fără tine?

Mai privi puţin afară, cafeaua sporind efectul duşului rece, clarificându-i şi ordonându-i treptat gândurile. Îşi duse apoi ceaşca în bucătărie, se îmbrăcă şi străbătu cu paşi uşori coridorul, până la biroul lui aflat la capătul îndepărtat al apartamentului. Oriunde se stabilise în viaţa lui – Cambridge, Londra, Bagdad, aici, în Cairo – întotdeauna îşi aranjase camera de lucru la fel. Masa de scris stătea chiar lângă uşă, îndreptată spre cameră, către fereastră. Lângă masă se afla un rând de dulapuri pentru dosare, rafturi pentru cărţi de la podea la tavan pe lângă pereţi şi un fotoliu, o lampă şi un CD-player portabil în colţ, cu un ceas de perete deasupra lor. Era întocmai aranjamentul pe care îl folosise şi tatăl lui – de asemenea, un egiptolog eminent – în biroul său, inclusiv ghivecele cu plante de pe dulapurile de dosare şi carpeta kilim de pe podea. Flin se întrebase de mai multe ori ce-ar fi zis oare un psihanalist despre această asemănare. Probabil, acelaşi lucru pe care l-ar fi spus şi despre faptul că îşi urmase tatăl în meseria de egiptolog: o nevoie sublimată de a plăcea, de a imita, de a fi iubit. Toate tâmpeniile pe care le spun de obicei psihanaliştii. Încercă să nu se gândească prea mult la asta. Tatăl său murise de mult şi, la urma urmei, se obişnuise atât de mult cu tipul acesta de aranjament, încât era mai uşor să lase lucrurile aşa cum erau. Indiferent de profunzimile emoţionale.

Intrând în cameră, se opri, aşa cum făcea mereu, ca să se uite la fotografia înrămată care atârna pe perete, deasupra biroului. Un desen simplu în tuş înfăţişa o poartă monumentală – două turnuri în formă de trapez, cu două uşi dreptunghiulare între ele, la aproape jumătate din înălţimea lor, deasupra, aflându-se un prag superior. Fiecare turn purta imaginea unui obelisc cu o cruce şi un simbol – *sedjet* – idiograma hieroglifă pentru foc. Şi pe prag era gravată o

imagine, de data aceasta o pasăre cu un cioc scurt şi o coadă lungă şi lată. Dedesubtul imaginii, cu un scris cursiv, legenda spunea:

Oraşul Zerzura este alb ca un porumbel şi pe uşa sa este încrustată o pasăre. Intraţi şi veţi descoperi mari bogăţii.

Se holbă la ea, repetând cuvintele ca pentru sine – aşa cum făcea întotdeauna – şi apoi, dând din cap, se îndreptă spre fotoliu şi se aruncă în el, pornind CD-playerul. În jurul lui răsunară sunetele melancolice, cristaline ale unei Nocturne de Chopin.

Era un ritual pe care-l urma în fiecare dimineaţă, încă de când fusese student (se pare că spionul Kim Philby[4] jurase pe el): 30 de minute liniştite, de meditaţie la începutul zilei – sau, în cazul acesta, la mijlocul zilei – în care se relaxa, se îndepărta de lume şi se concentra asupra oricărei probleme intelectuale care se întâmpla să-l preocupe în momentul respectiv, cât timp creierul îi era încă înviorat. Uneori, era vorba despre o problemă abstractă – cum să interpreteze conflictul mitic dintre zeii Horus şi Set, de exemplu; alteori, era ceva mai concret: un argument pe care îl dezvolta pentru o lucrare academică, poate, sau traducerea unei inscripţii foarte obscure.

De cele mai multe ori, sfârşea prin a se gândi la vreun aspect legat de misterul Oazei Ascunse. Acest subiect, mai mult decât oricare altul, îl preocupase în aceşti ultimi zece ani. Şi astăzi, datorită unor evenimente recente, se gândi din nou la el.

Era o problemă complexă, aproape imposibil de complexă, se gândea el uneori: un puzzle complicat din care păreau să lipsească majoritatea pieselor, iar cele existente refuzau să se potrivească şi să formeze vreun tipar anume. Câteva fragmente de text, majoritatea ambivalente şi incomplete, câteva lucrări din piatră, din nou interpretabile, treaba cu Zerzura şi, bineînţeles, papirusul Imti-Khentika. Nu prea multe lucruri, la urma urmei; pentru egiptologi, era

[4] Harold Adrian Russell „Kim” Philby (1 ianuarie 1912 – 11 mai 1988) ofiţer de rang înalt al serviciului britanic de spionaj, care ulterior a dezertat în favoarea Uniunii Sovietice, lucrând apoi pentru NKVD şi KGB. (n. red.)

ca şi cum ar fi încercat să spargă codul Enigma al naziştilor.

Închizându-şi ochii, cu muzica lui Chopin răsunând blând în jurul lui, Flin îşi lăsă mintea liberă, trecând în revistă totul pentru a zecea mia oară, rătăcind printre dovezile disparate ca printr-un câmp cu ruine antice. Se gândi la toate numele pe care le purta oaza: Oaza Ascunsă, Oaza Păsărilor, Valea Sacră, Valea lui Benben, Oaza de la Capătul Lumii, Oaza Viselor – sperând că, reluându-le, ar da peste un indiciu pe care-l trecuse cu vederea. Îşi aminti şi de *Iret net Khepri*, Ochiul lui Khepri, despre care avea convingerea că era mai mult decât o simplă frază figurativă atât de iubită de egiptenii antici şi că era un indiciu precis, ceva literal. Dacă aşa stăteau lucrurile, încă nu-şi dăduse seama despre ce era vorba – şi nici astăzi nu reuşi mare lucru.

Trecu o jumătate de oră şi o altă jumătate de oră – Gura lui Osiris, Blestemele lui Sobek şi ale lui Apep: ce naiba erau toate astea? – până ce mintea începu să i se întunece şi îşi deschise din nou ochii. Pentru o clipă, privirea lui rătăci prin cameră, apoi se opri asupra desenului de deasupra biroului: „Oraşul Zerzura e alb ca un porumbel şi pe uşa sa este încrustată o pasăre. Intraţi şi veţi descoperi mari bogăţii”. Ridicându-se în picioare, se apropie de desen, îl luă de pe perete şi se duse cu el pe fotoliu, aşezându-se din nou şi punându-l pe genunchi.

Era prefaţa – sau mai degrabă o copie a prefaţei, scriptul original din arabă tradus în engleză – unui capitol din *Kitab al-Kanuz, Cartea Perlelor ascunse*, un ghid pentru vânătorii de comori medievali cu marile situri egiptene, atât reale, cât şi imaginare. Capitolul acesta vorbea despre oaza pierdută din Zerzura – în afară de o referinţă scurtă şi destul de criptică din secolul al XIII-lea, cea mai veche referinţă cunoscută legată de acest loc.

Deşi nu avea o valoare intrinsecă, imaginea era una dintre cele mai dragi posesii ale lui Flin, un cadou din partea marelui explorator al deşertului Ralph Alger Bagnold, pe care îl întâlnise cu puţin timp înainte de moartea acestuia din 1990. Pe atunci, Flin studia pentru doctorat (despre aşezările paleolitice din jurul Gilf Kebirului) şi fascinaţia celor doi pentru Sahara îi făcuse să se înţeleagă instantaneu. Petrecuseră mai multe după-amiezi fericite împreună, vorbind despre Gilf şi, cel mai fascinant dintre toate, despre Zerzura – conversaţii magice care treziseră interesul lui Flin pentru subiectul respectiv.

Privi desenul, zâmbind chiar şi acum – aproape două decenii mai târziu – simţind încă fiorii de entuziasm pe care îi stârnise prezenţa acelui mare om.

Bagnold fusese sigur: Zerzura era doar o legendă, descrierile ei din *Kitab-al-Kanuz* – munţi de aur şi bijuterii împrăştiate peste tot, un rege şi o regină încă adormiţi în castel – fiind doar poveşti care nu trebuiau luate mai în serios decât basmul lui Hansel şi Gretel sau a lui Jack şi a

vrejului de fasole.

Nu încăpea îndoială că *Kitab*-ul era în mare parte doar fantezie, plin de poveşti senzaţionale despre bogăţii ascunse. În pofida acestui lucru, cu cât Flin studiase mai mult respectiva chestiune, cu atât se convinsese că, atunci când te descotoroseai de înfloriturile evidente, Zerzura din *Kitab al-Kanuz* chiar era un loc real. Ba mai mult – aşa cum subliniase în prezentarea sa din seara trecută – era chiar Oaza Ascunsă a egiptenilor antici.

Chiar şi numele său purta un indiciu: Zerzura provenea din termenul arab *zarzar***,** sau pasăre mică, un ecou clar al uneia dintre variantele antice pentru *wehat seshtat: wehat apedu*, Oaza Păsărilor.

Imaginea porţii era de asemenea intrigantă: un facsimil aproape perfect al coloanei unui templu monumental din Vechiul Regat. Obeliscul şi simbolurile *sedjet* indicau şi ele o legătură cu Egiptul antic, la fel şi pasărea de pe pragul superior, o imagine clară a păsării sacre Benu.

Toate acestea erau într-adevăr insuficiente, iar când Flin le discutase cu Bagnold, bărbatul mai în vârstă nu fusese convins. Asemănarea dintre nume era mai mult ca sigur o coincidenţă, îi zisese el – toate oazele aveau păsări – în timp ce arhitectura antică şi simbolurile puteau fi uşor explicate prin faptul că autorul *Kitab*-ului copiase lucruri pe care le văzuse în templele de pe Valea Nilului, pe care probabil că le cunoştea.

Şi, bineînţeles, mai trebuia elucidat cum anume – dacă Zerzura chiar exista şi era acelaşi lucru cu Oaza Ascunsă – autorul *Kitab*-ului descoperise aceste informaţii. La urma urmei, se presupunea că oaza era ascunsă.

Curios a fost faptul că Bagnold i-a răspuns oarecum. Existaseră, pentru multă vreme, tot soiul de zvonuri, îi spusese el lui Flin, cum că anumite triburi din deşert ştiau locaţia Zerzurei, beduini care dăduseră peste ea din greşeală şi care îi păstraseră poziţia secretă. În ceea ce-l privea pe el, nu credea o iotă, dar, dacă Flin căuta explicaţii, pe aceasta Bagnold o considera cea mai plauzibilă: autorul *Kitab*-ului auzise despre oază de la vreun beduin care fusese acolo sau care auzise de la altul, sau de la altul şi tot aşa.

— E o poveste fascinantă, îi zisese el. Dar, ai grijă, mai multe persoane au înnebunit căutând Zerzura. Asigură-te că rămâne un subiect de interes. N-o lăsa să devină o obsesie.

Şi Flin nu o lăsase să devină obsesie. Nu la început. Continuase să exploreze subiectul, să caute orice informaţii posibile, dar nu fusese niciodată mai mult decât un hobby, o alternativă la domeniul lui de studiu principal. Apoi şi-a luat doctoratul şi s-a lăsat de egiptologie, iar Zerzura şi Oaza Ascunsă au fost date uitării.

Doar când viaţa i s-a schimbat radical şi s-a întors în Egipt, când s-a

implicat în treaba cu Duna de Foc, a început să fie din nou interesat şi să analizeze iarăşi dovezile. Doar atunci îl prinse cu adevărat, interesul lui crescând până devenise obsesie, obsesia devenind aproape o mânie în toată regula.

Era acolo, o ştia, o simţea. În ciuda a ceea ce îi spuseră Bagnold şi alţi o sută. Zerzura, *wehat seshtat*, oricum ai fi vrut să-i zici, era acolo, în Gilf Kebir. Şi el nu o putea găsi. Nu o putea găsi, naiba s-o ia. Indiferent cât de mult o căuta.

Se uită la desen încruntat, cu dinţii încleştaţi, apoi privi ceasul de pe perete.

— La dracu'! ţipă el sărind în picioare.

Mai era doar un sfert de oră până trebuia să-şi înceapă ora de Cunoaştere avansată a hieroglifelor. Puse la loc desenul, înşfacă laptopul şi ieşi în goană din clădire, atât de grăbit, încât nu observă silueta rotofeie din fereastra barului de sucuri de vizavi, care îşi tampona faţa cu o batistă şi sorbea dintr-o doză de coca-cola.

DAKHLA

„Spitalul Central Al Dakhla”, după cum scria pe indicatorul de pe acoperiş, se afla pe artera principală care traversa oraşul Mut: o clădire modernă, cu un etaj, înconjurată de palmieri şi pictată în alb şi verde, ca mai toate celelalte clădiri. Lăsând Land Cruiserul în curtea exterioară, Zahir şi Freya intrară, apoi Zahir vorbi cu o asistentă de la recepţie. Aceasta le făcu semn spre nişte rânduri de scaune de plastic şi ridică un receptor.

Trecură zece minute, oamenii intrând şi ieşind din hol, de undeva din clădire auzindu-se ecoul unei muzici. Apoi, un bărbat de vârstă mijlocie, chel, într-un halat alb de doctor se apropie de ei.

— Domnişoara Hannen?

Freya şi Zahir se ridicară.

— Doctor Mohammed Rashid, spuse bărbatul dând mâna cu ea. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

Vorbea engleza fluent, cu un uşor accent american. Discută puţin în arabă cu Zahir, care dădu din cap şi se aşeză din nou. Îi zise lui Freya „Vă rog să veniţi după mine” şi o conduse pe un coridor spre partea din spate a clădirii, explicându-i în tot acest timp că el avusese grijă de sora ei în ultimele luni.

— Suferea de ceea ce noi numim „Varianta Marburg”, îi spuse acesta adoptând acel ton detaşat, dar totuşi empatic, pe care îl au doctorii întotdeauna când descriu boli în stadii terminale. O formă rară de scleroză multiplă în care boala progresează extrem de rapid. A fost diagnosticată cu doar şase luni în urmă şi, la sfârşit, nu-şi mai putea folosi decât braţul drept.

Freya îl urma, înregistrând doar jumătate din ce-i zicea el. Cu cât se apropiau mai mult de sora ei, cu atât îi venea mai greu să creadă tot ce se întâmpla.

— ... mai uşor în Cairo sau în State, îi spunea Rashid. Dar aici se simţea ca acasă, aşa că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă să o ajutăm să se simtă confortabil. Zahir s-a purtat foarte frumos cu ea.

Făcură dreapta pe nişte uşi batante, apoi coborâră nişte scări înspre demisolul spitalului, după care străbătură un alt coridor, ecoul paşilor lor răsunând pe podeaua cu gresie. Pe la mijlocul drumului, Rashid se opri, scoase nişte chei şi descuie o uşă – groasă, grea, ca o uşă de celulă. O împinse şi se dădu la o parte, lăsând-o pe Freya să treacă. Ea ezită, temperatura părând să scadă brusc înjur. Apoi, cu un efort de voinţă, trecu pe lângă el şi intră în cameră.

Era un loc spaţios, cu faianţă verde, nefiresc de friguros, cu neoane pe tavan şi un vag miros de antiseptic. În faţa ei, pe un cărucior, se

afla o siluetă asemănătoare unui cadavru, acoperită cu un cearşaf alb. Freya îşi duse o mână la gură, gâtul contractându-i-se dureros.

— Vreţi să rămân? întrebă doctorul.

Ea clătină din cap, de teamă că, dacă ar fi vorbit, ar fi izbucnit în hohote de plâns. El încuviinţă şi dădu să închidă uşa, după care se aplecă din nou spre ea.

— Oamenii de aici, din Dakhla, nu se apropie întotdeauna de străini, zise el, vocea lui fiind mai blândă decât înainte. Dar s-au apropiat de domnişoara Alex. *Ya doctora***,** aşa îi spuneau, doctoriţa. O expresie de mare respect. *Ya doctora* şi *el-mostakshefa el-gameela –* e greu de tradus exact, dar practic înseamnă „frumoasa exploratoare”. Îi vom duce dorul. Vă aştept afară. Staţi cât aveţi nevoie.

Uşa se închise cu un clic în urma lui. Freya se uită o clipă la ea înainte să se răsucească şi să se îndrepte spre masa de metal. Întinse o mână şi atinse cearşaful, apăsând, şocată cât de scheletic se simţea trupul de dedesubt, ca şi când n-ar mai fi avut aproape deloc carne pe el.

O vreme, rămase aşa, copleşită, muşcându-şi buza, cu respiraţia sacadată. Apoi, ezitant, apucă partea de sus a cearşafului şi trase, dezvelind mai întâi faţa şi gâtul surorii ei, apoi restul trupului, până la talie. Era goală, cu ochii închişi, cu pielea de o paloare translucidă, mai puţin în jurul umărului stâng, marcat de o vânătaie ca un epolet.

— O, Doamne! murmură ea. O, Alex!

În mod ciudat, fură lucrurile mici, detaliile obscure care îi captară atenţia şi nu corpul în sine, ca şi cum n-ar fi suportat să perceapă totul dintr-odată, ca şi cum doar dacă ar fi abordat totul ca pe-un puzzle, piesă cu piesă, s-ar fi împăcat cu enormitatea a ceea ce privea. Aluniţa de pe gâtul surorii ei, cicatricea în formă de seceră de pe mâna stângă, unde se tăiase într-o sârmă ghimpată în copilărie şi o altă vânătaie, mult mai mică, exact sub cotul drept, nu mai întinsă decât amprenta unui deget mare.

Detaliu cu detaliu, reconstitui trupul surorii sale, reamintindu-şi, până când privirea i se opri pe faţa lui Alex.

În ciuda durerii şi a suferinţei din ultimele luni, avea o expresie ciudat de liniştită şi mulţumită, cu ochii închişi ca într-un somn odihnitor, cu colţurile gurii uşor ridicate, părând un început de zâmbet. Nu era chipul cuiva care murise în durere şi disperare.

Sau cel puţin aşa încerca să se convingă Freya. Se gândi la părinţii ei, în sicriele lor din salonul de pompe funebre, după accidentul de maşină care îi ucisese pe amândoi şi îşi aminti că şi ei avuseseră aceeaşi expresie. Poate că aşa erau toate cadavrele, o setare predefinită a morţii. Poate că exagera.

Totuşi, nu se putu abţine. Avea nevoie de un fel de asigurare că

sinuciderea surorii ei nu a fost chiar atât de disperată, de nedescris de tristă precum părea. Că, la sfârşit, Alex găsise ceva bun de care să se agaţe. Că murise, în felul ei, fericită. Asta voia Freya să creadă, de asta avea nevoie. Alternativa – că murise singură, în agonie şi disperare – era prea îngrozitoare ca să se gândească la ea. Trebuia să fie mai mult de-atât. Un licăr de speranţă.

Întinse mâna şi atinse obrazul surorii ei: pielea era rece şi catifelată la atingere, ca alabastrul. Îşi aminti cum, pe la 13 ani, în timpul uneia dintre aventurile ei lungi prin Markham, dăduse peste Alex şi Greg – iubitul ei, care avea ulterior să devină logodnicul lui Alex – dormind îmbrăţişaţi la marginea unei pajişti cu iarbă cosită. Stăteau pe o parte, îmbrăţişaţi ca nişte linguri într-un sertar, braţul lui Greg petrecut în jurul taliei lui Alex, care avea un zâmbet vag în colţul buzelor. Aceeaşi expresie o avea şi acum, moartă. Greg şi Alex… Freya începu să suspine.

— Îmi pare rău, se înecă ea. O, Doamne, îmi pare atât de rău! Te rog, Alex… te rog…

Voia să zică „Iartă-mă”, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură. În schimb, aplecându-se, o sărută pe sora ei pe o sprânceană, apoi îşi lipi obrazul de fruntea ei. După care trase cearşaful la loc şi se grăbi să iasă din încăpere.

CAIRO

Clădirea ambasadei Statelor Unite, îngrădită şi bine păzită, se afla în apropiere de Piaţa Tahrir. Părând mai degrabă o închisoare de maximă securitate şi nu o rezidenţă diplomatică, este dominată de două clădiri.

Cairo 1, aşa cum o numeşte personalul, este un turn urât, cenuşiu, de 14 etaje, care adăposteşte majoritatea serviciilor principale ale ambasadei: biroul ambasadorului, birourile de legătură cu guvernul, afacerile militare, Departamentul de spionaj.

Cairo 2, la mică distanţă de complex, este mult mai puţin sfidătoare decât clădirea înfrăţită, cu o faţadă de piatră de un crem pal, ferestre foarte înguste şi nişte sateliţi pe acoperiş, ca nişte uriaşe urechi clăpăuge. Aici se află departamentele de suport, datorită cărora ambasada funcţionează corect – Contabilitatea, Administraţia, Presa, Biroul de informaţii. Aici, la al treilea etaj, era biroul lui Cy Angleton.

Aflat la birou, cu uşa încuiată şi cu obloanele trase, vârî un ac în fiola cu insulină. Ridicându-şi cămaşa, apucă un pumn de carne ca de cauciuc, din cauza compresiei pielea devenindu-i şi mai albă decât era de fapt.

Lucrurile se schimbaseră mult de când fusese copil, în anii ’60, în Brandey, Alabama. Pe atunci, injecţiile presupuneau un flacon, o seringă şi un ac de lungimea degetului său. Acum, totul se redusese la un cartuş micuţ şi un dozator de mărimea unui stilou. Totuşi, chiar dacă tehnologia se îmbunătăţise, alte lucruri nu se schimbaseră deloc. Având diabet de tipul 1, încă trebuia să-şi injecteze zilnic insulină, de patru ori, cu precizie de ceasornic. („Porcuşorul plin de ace” îl porecliseră copiii la şcoală.) Şi chiar şi acum, după aproape 40 de ani, încă ura să o facă.

Scrâşni din dinţi şi începu să fredoneze melodia lui Hank Williams, *Inima ta înşelătoare*, lăsând să se scurgă câteva clipe înainte să-şi înfigă ferm acul în stomac. Acul îi străpunse pielea cu o înţepătură ascuţită, scurtă. Îl ţinu acolo o clipă, în vreme ce insulina îi intră în ţesutul adipos, ţinându-l în viaţă, apoi, cu un suspin de uşurare, puse dozatorul în suportul lui. Încheindu-şi cămaşa, se legănă până la geam, deschizând obloanele. Lumina soarelui invadă biroul.

Era un loc micuţ, înghesuit, cu mobilier – birou, scaun, canapea şi raft de bibliotecă – monoton şi urât: mobilă GI[5], aşa o numiseră. S-ar fi simţit mai confortabil în Cairo 1, unde birourile erau mai spaţioase şi mai bine structurate, dar fusese transferat la Relaţii Publice, iar Relaţiile Publice se aflau în Cairo 2, aşa că iată-l aici. Avea parte de

---

[5] Government Issue - echipament furnizat de guvern (n. red.).

mai puţine întrebări în felul acesta. Nu va fi pentru mult timp, spera el. Odată rezolvată treaba cu Duna de Foc, avea să-şi împacheteze lucrurile şi să se urce în primul avion.

Dedesubt, două siluete se mişcau de colo-colo pe terenul de tenis al ambasadei, bătăile ritmice ale mingii auzindu-se monoton în jurul complexului. Îi privi, întrebându-se, într-un fel oarecum detaşat, cum era să te poţi mişca atât de liber, după care se întoarse la biroul său. Se aşeză şi se întinse după dosarul pe care îl răsfoise înainte să-şi facă injecţia cu insulină. Pe copertă, ştampilat pe diagonală, cu roşu, era cuvântul „Confidenţial”. Dedesubt era scris un nume: Alexandra Hannen. Îl deschise şi începu să citească.

DAKHLA

Mai erau hârtii de citit, formulare de semnat ca să ridice corpul pentru înmormântare, o avalanşă de birocraţie. Se făcuse după-amiază târziu înainte ca Freya să termine cu toate şi să plece din spital. Lumina soarelui de mai devreme, înţepătoare şi pătrunzătoare, se îmblânzise, devenind acum o ceaţă bogată, de culoarea mierii, deşi căldura era la fel de intensă.

— Te duc la casa doctoriţei Alex, zise Zahir în timp ce urcară în Land Cruiser.

— Mulţumesc, răspunse ea.

După aceea, rămaseră tăcuţi.

Merseră pe ceea ce părea a fi drumul principal care traversa oaza, înspre nord-vest. De fiecare parte a drumului se întindeau lanuri de porumb şi trestie de zahăr, canale de irigaţii, livezi de măslini, palmieri şi ceea ce Freya bănui că sunt duzi. Nu era prea atentă, mintea ei încă încercând să înţeleagă ce văzuse la morgă.

După vreo 20 de minute, virară la dreapta, pe un drum mai îngust, care îi duse spre un sat – Qalamoun, din câte spunea plăcuţa bilingvă în arabă şi engleză fixată la ieşire. Aici, văzu o moschee, un cimitir, câteva tejghele cu fructe şi legume prăfuite şi un magazin cu vitrină, cu o firmă Kodak afară şi o plăcuţă care zicea „Developare foto rapidă aici”.

Imediat după ce ieşiră din sat, virară din nou, de data aceasta pe un drum cu făgaşe, plin de gunoaie, noroios. Freya se apucă bine de mânerul portierei, în vreme ce Land Cruiserul se hurducăia, privind distrasă cum terenurile arabile erau înlocuite de deşert, verdele viu dizolvându-se în nuanţe pârjolite de portocaliu şi roşu. Se zgâlţâiră sus-jos, pe măsură ce drumul şerpui printr-un peisaj răvăşit, dezordonat, cu movile de nisip şi fâşii plate de pietriş, înainte să urce pe o culme joasă, după care deşertul se deschise dramatic. Freya se aplecă înainte, imaginea traumatizantă a spitalului dispărând parţial, pe când admira panorama de dinaintea ei – un vast ocean de nisip ondulat, care se întindea cât vedeai cu ochii, dunele părând să se înalţe şi să se ascută pe măsură ce se îndepărtau, aşa încât ceea ce începuse ca nişte movile blânde deveniră nişte valuri imense, cu vârfuri tăioase care brăzdau linia orizontului. Dedesubt, în câmpia largă, între creastă şi prima dună, se afla o oază mică, secundară, cu lanuri şi crânguri de palmieri strălucind bogat în mijlocul goliciunii care îi înconjura.

— Aici, casa doctoriţei Alex, zise Zahir încetinind şi arătând cu degetul spre un punct alb aflat în partea cea mai îndepărtată a

vegetaţiei.

Fără să vrea, Freya zâmbi gândindu-se cât de perfect i se potrivea surorii ei, cât de fericită trebuie să fi fost aici.

— E frumos, spuse ea.

Zahir doar mormăi ceva nedesluşit şi, turând motorul, coborî şi traversă câmpia.

Trecură de nişte câmpuri proaspăt brăzdate, nişte păsări care păreau a fi egrete albe ciugulind pământul ciocolatiu şi intrară în oază. Acum, că se apropiau de casa surorii ei, Freya era mai atentă la împrejurimi, întorcând capul când într-o parte, când în cealaltă, în vreme ce se hurducăiau şi derapau pe cărarea nisipoasă. Peste tot erau copaci, iar pământul era presărat cu pânze încâlcite de lumină şi umbră. Trecură de un ţarc pentru animale, cu gard din stufăriş, de o grămadă de trestie de zahăr tăiată şi de o arie de treierat, înainte ca o căruţă plină ochi cu ramuri de măslin, trasă de un măgar, să dea colţul, Zahir fiind nevoit să oprească pe dreapta, ca să o lase să treacă. Un bătrân ars de soare, cu o pălărie de paie îi privi lung când trecu, în gura fără dinţi bălăbănindu-i-se o ţigară.

— El Mahmoud Gharoub, rosti Zahir după ce trecu căruţa. Nu om bun. Tu nu vorbeşte cu el.

O privi pe Freya, ca să se asigure că îi înţelesese mesajul, după care băgă din nou Land Cruiserul în viteză şi o luă din loc, tufele rărindu-se treptat, până când drumul dădu într-o poiană liliachie de copaci jacaranda. În faţă, aproape de capătul îndepărtat al poienii, se aflǎ casa lui Alex – cu un singur nivel, de un alb spălăcit, cu o antenă-satelit pe acoperiş şi o uşă înrămată cu flori bougainvillea. Zahir opri maşina, ieşi şi, apucând bagajul lui Freya de pe bancheta din spate, se îndreptă spre uşa principală.

— Sigur nu vrei stai hotel? întrebă el scoţând nişte chei din *djellaba* sa şi deschizând uşa. Fratele meu are hotel bun în Mut.

Ea îi mulţumi, dar îi spuse că era destul de bine aici.

El ridică din umeri, deschise larg uşa şi îi puse bagajul înăuntru.

— Îngrijitoare lasă mâncare, zise el. Tu încălzeşti pe aragaz, foarte uşor.

Îi înmână cheile şi îi dădu numărul lui de mobil, pe care ea îl memoră în telefonul ei.

— Nu plimba desculţă prin copaci, o avertiză el. Mulţi şerpi. Şi nu vorbeşte Mahmoud Gharoub. Foarte rău om. Vin mâine-dimineaţă şapte jumătate duc doctoriţa Alex…

Se opri, de parcă n-ar fi vrut să rostească acel cuvânt.

— Înmormântare, spuse ea. Mulţumesc.

Rămaseră nemişcaţi un moment, cu Zahir trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt ca şi când îşi aduna puterile pentru a-i spune ceva. Freya voia doar ca el să plece. De parcă i-ar fi citit gândurile,

bărbatul dădu scurt din cap, se urcă din nou în Land Cruiser şi plecă.

*

După ce maşina dispăru, Freya intră în casă şi închise uşa după ea. Răgetul motorului Land Cruiserului se stinse încet, lăsând în urma lui doar pufăitul îndepărtat al unei pompe de irigaţie şi, intermitent, foşnetul blând al frunzelor de palmier care se legănau în vânt.

Interiorul casei era răcoros şi întunecat şi, pentru câteva momente, rămase locului, uşurată că era în sfârşit singură. Apoi, traversând o sufragerie foarte spaţioasă, deschise nişte uşi batante şi ieşi pe veranda din spatele casei. Era un loc frumos, umbrit de un copac jacaranda imens, cu o privelişte fabuloasă înspre deşert. Aerul era îmbibat cu parfum de flori şi citrice. Şi-o imagină pe Alex stând acolo şi începu să zâmbească, însă zâmbetul i se şterse când observă scaunul cu rotile lăsat în colţul îndepărtat al verandei. Tresări, privindu-l cu groază, de parcă ar fi fost un instrument de tortură, după care se răsuci şi intră din nou în casă.

O serie de camere – bucătăria, baia, dormitorul, biroul, magazia – porneau din sufrageria principală, iar ea se plimbă de la una la alta, cercetând locul. Nu exista prea mult mobilier sau decoraţiuni – Alex fusese întotdeauna aşa, trăise simplu, nu-i plăcuse îngrămădeala – dar era fără îndoială casa surorii sale, peste tot fiind vizibile urmele caracterului ei. În colecţia de CD-uri (Bowie, Nirvana, Richard Thompson, iubitele ei Nocturne de Chopin), în hărţile de pe toţi pereţii, în rocile etichetate de pe toate pervazurile. Se simţea chiar şi mirosul lui Alex, poate nedetectabil de către un străin, dar inconfundabil pentru Freya, care crescuse cu el: Wright’s Coal Tar Soap amestecat cu deodorantul Sure şi o aromă subtilă de parfum Samsara.

Dormitorul îl lăsă la sfârşit. Agăţată de un cârlig pe dosul uşii se afla jachetă veche, din velur a lui Alex – Hristoase, câţi ani o purtase? Freya o luă în braţe şi îşi apăsă obrazul pe materialul uzat, după care se duse spre pat şi se aşeză. Pe noptiera de alături erau trei cărţi: *Fizica nisipurilor eoliene şi a dunelor,* de R.A. Bagnold, *Mormântul heliopolitan al lui Imti-Khentika,* de Hassan Fadawi – de când era Alex interesată de egiptologie? – şi, cel mai dureros, *Fire de iarbă,* de Walt Whitman, exemplarul uzat, cu pagini cu colţuri îndoite care îi aparţinuse cândva tatălui lor. Trei cărţi şi, de asemenea, trei fotografii: una cu părinţii lor, alta cu un bărbat arătos, brunet, cu o înfăţişare uşor academică dată de ochelarii lui rotunzi şi îmbrăcat într-o jachetă de catifea raiată, iar a treia...

Se aplecă şi o ridică. Era cu ea, Freya, zâmbind jenată şi strângând în mâini cel mai prestigios premiu din lumea alpinismului: Pitonul de

aur. Câştigase acel premiu doar anul trecut, aşa că Dumnezeu ştie cum de făcuse Alex rost de fotografie. Totuşi, iat-o, cu o altă poză mai mică, în colţul ramei – o poză de tip paşaport a celor două surori, făcută pe când erau încă adolescente, strâmbându-se la cameră şi râzând. Duse poza la piept, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Mi-e dor de tine, şopti ea.

Mai târziu, mult mai târziu, când îşi reveni, Freya ieşi din casă, să se plimbe prin deşert. Urcându-se în vârful celei mai apropiate dune, se aşeză cu picioarele încrucişate, pe nisip. O vreme, se uită la soarele care cobora centimetru cu centimetru înspre orizontul vestic, după care scoase plicul mototolit, cu ştampilă poştală din Egipt şi deschise scrisoarea aflată înăuntru. Ultima scrisoare pe care i-o scrisese Alex. „Către sora mea iubită”, citi ea.

CAIRO – UNIVERSITATEA AMERICANĂ

La sfârşitul după-amiezii, după ce îşi termină toate cursurile din ziua aceea – Cunoaşterea avansată a hieroglifelor, Teorie şi practică în arheologia pe teren, Literatura egipteană antică şi, ţinându-i locul cuiva care era în concediu de odihnă, Engleză pentru începători – Flin se strecură în biroul lui Alan Peach „cel interesant”, pentru a încerca să afle mai multe despre întâlnirea recentă a acestuia cu Hassan Fadawi.

— Se pare că Mubarak însuşi a cerut să fie eliberat mai devreme, spuse Peach distrat, cu ochii aţintiţi asupra biroului aflat dinaintea lui, unde încerca să unească nişte cioburi care aparţinuseră unui mare vas de pământ. Serviciile aduse în trecut egiptologiei şi toate alea. Totuşi, chiar şi trei ani e destul de rău. Vrei să?…

Făcu semn spre un tub de adeziv din colţul biroului. Flin îi desfăcu capacul şi i-l dădu. Peach întinse o dungă fină pe marginea uneia dintre bucăţi şi o apăsă ferm de alta, ţinându-le unite, ca să se lipească.

— Bineînţeles, nu va mai lucra niciodată, continuă acesta. Nu după ce-a făcut. Încă nu-mi dau seama ce Dumnezeu l-a apucat. O tragedie totală. Un om excepţional. Chiar îşi cunoştea domeniul.

Răsuci bucăţile pe toate părţile, sub lumina lămpii de birou, asigurându-se că erau bine lipite.

— Bedja? se încumetă Flin, ştiind că modul cel mai bun şi singurul, de altfel, ca să-şi menţină colegul interesat de conversaţie era să vorbească despre ceramica lui iubită.

Peach dădu din cap, aşezând cu grijă fragmentele lipite pe masă şi ridicând o altă bucată a vasului.

— Din satul muncitorilor din Giza, spuse el. Priveşte!

Ciobul era imprimat cu o cerneală care abia de se vedea, hieroglifele – discul soarelui, stâlpul Djed[6], vipera cu corn – fiind abia vizibile.

— Djedefre, citi Flin.

— În afară de însemnele regale de pe bărci, singura menţiune directă că fiul lui Khufu a fost găsit în Giza, zise Peach strălucind de încântare. Aşa-i că-i sexy?

— Foarte sexy, fu de acord Flin.

---

[6] Stâlp în formă de trunchi curăţat de ramuri atribuit zeului Osiris, care simbolizează continuitatea, stabilitatea Universului şi armonia. De asemenea, avea un rol principal în ritualurile agricole, (n. red.).

Aşteptă un moment, în timp ce Peach puse deoparte fragmentul inscripţionat şi începu să analizeze celelalte bucăţi, căutând să le potrivească, apoi întrebă:

— Şi ce altceva a mai spus?

— Hmm?

— Fadawi. Când ai dat peste el. Ce ţi-a mai zis?

— Ah, da.

Peach nu părea prea interesat de întrebare, ca şi când ar fi considerat încheiat capitolul acela.

— Sincer să fiu, cam bătea câmpii. Arăta absolut groaznic, săracul, slab ca un ţâr. Ştii cât de mult se preocupa de înfăţişarea lui, un picuţ afemeiat – cred că playboy e termenul tehnic, deşi n-am experienţă în domeniu. Oricum, dacă l-ai vedea acum… Aha!

Ridică alte două cioburi, marginea zimţată a unuia potrivindu-se perfect cu a celuilalt.

— Fadawi, încercă Flin să-l facă să rămână la subiect.

— Cum? Ah, da, da. Îmi tot spunea că era nevinovat. Că totul a fost doar o neînţelegere, că i s-a înscenat toată treaba. Trist, zău. Din câte ştiu eu, dovezile erau destul de copleşitoare. Avea chiar şi lucruri de-ale lui Tutankhamon. Chiar nu-mi imaginez ce l-a apucat.

Dădu din cap şi, aplecându-se în faţă, trasă iarăşi o dungă şerpuitoare de lipici pe marginea unuia dintre cioburi, lipindu-l de celălalt şi, ca mai înainte, ţinându-le sub lumina lămpii, ca să se asigure că se îmbinau perfect.

— A zis ceva despre mine?

Flin încercă să păstreze un ton neutru, de parcă întrebarea era oarecare.

— Hmm?

Peach privea cele două cioburi îmbinate, întorcându-le când pe o parte, când pe cealaltă.

— A zis ceva despre mine? întrebă Flin mai tare.

— Dacă tot veni vorba, da.

Peach îşi ridică privirea, apoi şi-o coborî din nou.

— A spus nişte lucruri destul de neplăcute, de fapt. Foarte neplăcute. Adică, ştiu că tu l-ai pârât, dar…

Se opri treptat din vorbit, când observă că nu se îmbinaseră perfect. Plescăind nemulţumit din limbă, se aplecă mai aproape de lumina lămpii şi încercă să alinieze cu grijă cele două cioburi.

— Ce-a zis? întrebă Flin.

Nici un răspuns.

— Ce a zis Fadawi, Alan?

— Nu cred că vreau să repet genul acela de limbaj aici, mormăi colegul lui împingând puternic cioburile unul în celălalt. Se enervase destul de tare şi… of, la naiba!

Cele două bucăţi se dezlipiseră în mâna lui. Îi aruncă o privire enervată peste birou, ca şi cum i-ar fi spus „Dacă nu m-ai fi distras tu, cu întrebările tale prosteşti, nu s-ar fi întâmplat asta” şi se întinse după tubul de adeziv. Înainte să-l poată apuca, Flin se aplecă, îl luă şi îl dădu la o parte, obligându-l pe Peach să se uite la el.

— Ce-a spus, Alan?

Se priviră în ochi, apoi, cu un oftat de exasperare, Peach puse cele două cioburi pe masă şi se lăsă pe spate.

— Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, a zis cam ce ţi-a spus şi la tribunal, când l-au judecat. Sunt sigur că-ţi aminteşti.

Flin îşi amintea, cu siguranţă. Cum ar fi putut să uite?

„O să te omor, Brodie! urlase Fadawi. O să-ţi tai coaiele şi-o să te omor, trădător nenorocit!”

— Eu nu aş lua-o la modul prea personal, rosti Peach.

— Şi cum naiba s-o iau?

— Ei bine, sunt sigur că nu vorbea serios. E arheolog, până la urmă, nu mafiot. Bine, a fost arheolog. Nu va mai profesa niciodată, după ce-a făcut. Chiar nu-mi dau seama ce l-o fi apucat. Pot?…

Arătă cu degetul înspre tubul de adeziv. Flin i-l dădu, iar Peach se aplecă din nou deasupra mesei.

— Te duci la lansarea de carte a lui Donald în seara asta? întrebă el schimbând subiectul. Ar trebui să fie destul de interesant, cu condiţia să nu apară şi nenorocitul ăla de iubit al lui.

Flin dădu din cap şi se ridică.

— Am un zbor spre Dakhla, la cinci dimineaţă. Distracţie plăcută!

Îi făcu un semn cu mâna de rămas-bun şi se îndreptă spre uşă.

— A spus ceva despre o oază.

Flin se opri şi se întoarse. Peach era încă aplecat deasupra vasului său, aparent fară să observe efectul comentariului pe care-l făcuse într-o doară.

— N-am prea înţeles ce spunea, sincer să fiu, continuă el absorbit de munca sa. Vorbea ca o moară stricată, foarte agitat. A pretins c-a descoperit ceva. Sau că ştia ceva. Nu mai reţin exact. Una din două. Despre o oază, oricum. Şi că nu avea să spună nimănui, iar asta avea să fie răzbunarea lui. Era foarte enervat şi foarte agitat. Şi slab ca un ţâr. E tragic, dacă stai să te gândeşti. Ţi-am spus vreodată despre urcioarele de vin hieratice din a Doua Dinastie de la Abydos? Chiar dacă a fost sau nu hoţ, îşi cunoştea meseria.

Peach îşi ridică privirea, dar Flin nu mai era acolo.

DAKHLA

Aşezată în vârful dunei, cu o briză bruscă şi tăioasă făcând ca nisipul din jurul ei să şoptească şi să foşnească, Freya citi ultima scrisoare de la Alex, vocea surorii ei răsunându-i clar în minte.

Oaza Dakhla, Egipt
3 mai

Către sora mea iubită, Freya

Îmi încep scrisoarea cu aceste cuvinte, pentru că, deşi au trecut ani de zile de când nu ne-am mai vorbit sau nu ne-am mai văzut şi cu toate că am avut parte de multe suferinţe şi furie, ele nu au încetat nici măcar pentru o clipă să fie adevărate; aşa cum nu am încetat nici măcar pentru o clipă să mă gândesc la tine. Eşti surioara mea şi, orice s-a întâmplat între noi, te-am iubit şi te voi iubi mereu.

Vreau să ştii aceste lucruri, Freya, pentru că, în ultima vreme, am înţeles că viitorul este un loc nesigur, plin de îndoieli şi de umbre, iar dacă nu spunem ce avem pe suflet acum, în prezent, s-ar putea să nu mai avem altă ocazie. Aşa că ţi-o spun din nou – te iubesc, surioara mea. Mai mult decât aş putea să ţi-o arăt vreodată, mai mult decât vei şti vreodată.

Este după-amiază târziu şi e lună plină, cea mai mare şi mai strălucitoare lună pe care ai văzut-o vreodată – atât de limpede, că poţi zări fiecare crater şi mare de pe suprafaţa ei, atât de mare, încât ai impresia că, dacă ţi-ai întinde mâna, ai putea s-o atingi. Mai ţii mintea povestea pe care ne-o spunea tata? Că luna era de fapt o uşă şi, dacă te urcai până la ea şi o deschideai, puteai să treci direct prin cer într-o altă lume? Mai ţii minte cum visam la lumea aceea secretă – un loc frumos, magic, plin de flori şi de cascade şi de păsări care puteau vorbi? Nu pot să-ţi explic, Freya, nu într-un mod clar, dar, recent, am deschis uşa aceea şi am aruncat o privire către lumea aceea şi este la fel de magică precum ne-am închipuit-o noi. Ba şi mai magică. După ce ai văzut lumea aceea secretă, nu poţi decât să te simţi plin de speranţă. Undeva, surioară, există întotdeauna o uşă şi, dincolo de ea, o lumină, oricât de întunecate ar părea lucrurile.

Aş vrea să spun atâtea lucruri, să-ţi zic atât de multe, să-ţi împărtăşesc şi să ţi le descriu, dar este târziu şi sunt obosită şi nu mai am energia pe care o aveam cândva. Înainte să mă

opresc, vreau totuşi să te rog ceva – am vrut să te rog de ani de zile – şi anume, să mă ierţi. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat şi, oricât de mult m-ar fi durut la momentul respectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să se întâmple şi ar fi trebuit să fac ceva ca să previn, ca să te protejez.

De asemenea, ar fi trebuit să fi avut curajul să-ţi spun mai devreme ce-ţi zic acum. Am greşit, Freya şi anii au trecut, iar durerea este ferecată şi n-am fost sora care ar fi trebuit să-ţi fiu. Sper că, într-o oarecare măsură, scrisoarea aceasta poate îndrepta cât de cât lucrurile.

Voi încheia aici. Te rog să nu fii tristă. Viaţa e bună şi lumea, atât de frumoasă. Fii puternică, suie-te cât mai sus şi nu uita că, orice s-ar întâmpla, oriunde-ai fi, într-un fel sau altul, eu voi fi mereu lângă tine.

Te iubesc atât de mult.

Alex xxx

P.S.: Floarea este o orhidee din Sahara. Mi s-a spus că e foarte rară. Preţuieşte-o şi gândeşte-te la mine.

Ştergându-şi lacrimile, Freya puse scrisoarea pe vârful dunei şi scoase floarea din plic – petalele ei uscate erau la fel de subţiri ca un papirus şi de un portocaliu-auriu profund, ca nisipul din jurul ei. O privi, apoi o vârî cu grijă în scrisoare şi îşi strânse genunchii la piept, privind cum soarele cobora încet spre orizont, o adiere uşoară şuierând peste nisip, deşertul ondulându-se şi răsucindu-se în depărtare, ca o taftă mototolită care se desface.

O înmormântară în dimineaţa următoare, devreme, nu departe de casa ei, într-un crâng de acacia înflorite, chiar la capătul micuţei oazei. Pe jos erau presărate flori – cârciumărese şi brebenoc – şi în aer plutea un miros de caprifoi, iar de undeva din afara dumbrăvii se auzea plescăitul dulce al apei picurând într-o cisternă. Freya se gândi că era unul dintre cele mai frumoase şi mai paşnice locuri în care fusese vreodată.

Erau doar o mână de oameni, aşa cum şi-ar fi dorit Alex: Freya, Zahir, doctorul Rashid de la spital, Molly Kiernan şi un bărbat arătos, uşor neglijent, într-o jachetă de catifea raiată şifonată, pe care îl recunoscu din fotografia de pe noptiera lui Alex – Flin Brodie, după

cum se prezentă acesta. Mai erau şi câţiva oameni din partea locului, pe ici, pe colo. Majoritatea fermieri, veniseră să-şi ia rămas-bun de la ea, ţinându-se la distanţă de grupul principal şi trei femei-beduin, una dintre ele soţia lui Zahir, îmbrăcate în costume tradiţionale – robe negre, eşarfe pe cap, bijuterii din argint complicate. În timp ce coşciugul lui Alex era coborât, înaintară şi începură să cânte – „*Aloosh*, explică Zahir, un cântec de dragoste al beduinilor despre o femeie foarte frumoasă". Vocile lor clare, nazale se împleteau crescând, apoi scăzând în intensitate, acum joase şi de-abia audibile, apoi din nou tare, până când toată oaza răsună de muzica aceasta. Nu existau cuvinte sau, cel puţin, nici unul pe care să-l desluşească Freya, ci doar o unduire a sunetului care totuşi, prin felul în care melodia se schimba şi contrasta, uneori întunecată, alteori plină de lumină, părea să spună o poveste pe care o înţelegea: despre iubire şi pierdere, fericire şi durere, speranţă şi disperare. Simţi cum mâna lui Molly Kiernan se întinse după a ei şi o apucă, strângând-o cu putere, cântecul unduindu-se peste şi în jurul lor, până se stinse de tot, lăsând în urma lui doar clipocitul apei şi, de undeva de sus, ciripitul jos al unor pupeze.

Pentru o clipă, nimeni nu mişcă, toţi fiind căzuţi pe gânduri. Apoi, dând drumul mâinii ei, Kiernan îşi drese vocea şi făcu un pas înainte, spre mormânt.

— Freya m-a rugat să rostesc câteva cuvinte, spuse ea uitându-se mai întâi la Freya, apoi la Flin, care privea în jos, spre sicriu. Promit că vor fi într-adevăr doar câteva cuvinte, pentru că toţi cei care au avut privilegiul s-o cunoască pe Alex ştiu că ura gâlceava sau pălăvrăgeala.

Chiar dacă blândă, vocea ei păru să umple tot luminişul.

— Cu treizeci de ani în urmă şi eu am pierdut pe cineva foarte drag. Pe soţul meu. În acele momente întunecate, două lucruri m-au ajutat să răzbat. Primul a fost iubirea şi sprijinul prietenilor mei. Freya, sper că simţi acum iubirea noastră, în acest loc special, atât pentru Alex, cât şi pentru tine. Suntem aici dacă ai nevoie de noi, oricum, oricând, oriunde.

Îşi drese din nou vocea, pipăindu-şi crucea de aur de la gât.

— Celălalt lucru care m-a alinat enorm în clipele acelea de tristeţe a fost Sfânta Scriptură şi cuvintele Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Aş cita acum câteva lucruri din ea, dar ştiu că Alex nu era credincioasă şi, chiar dacă iubirea lui Isus este universală, nu îi voi insulta memoria concentrându-mă asupra unor sentimente de care ea însăşi nu era încântată.

Fusese ceva trecător şi aproape neobservabil, dar, pe când zise aceste lucruri, gura i se contractă uşor, a dezaprobare.

— În schimb, continuă ea, vreau să vă citesc ceva drag lui Alex: o poezie de Walt Whitman.

Căută în buzunarul jachetei, scoase o foaie tipărită şi îşi puse nişte ochelari.

— *Vai, mie! Vai, viaţă!* citi ea de pe foaie, ţinând-o în faţa ei.

Vai, mie! Vai, viaţă! De întrebări care revin
De trenuri nesfârşite umplute cu trădări, de oraşe pline cu nesăbuiţi,
De mine reproşându-mi la nesfârşit (căci cine este mai nesăbuit decât mine şi cine-i mai neloial?)
De ochi ce-n van râvnesc lumina, de semnificaţia obiectelor, de lupta necurmată,
De slabele rezultate a orice, de sordidele mulţimi cu paşi grei pe care le văd în jurul meu,
De anii goi şi inutili de repaus, repaus cu care m-am îngemănat
Întrebarea, o, fiinţa mea! Atât de trist revine – ce rost au toate astea, vai, mie, vai, viaţă?

Răspuns
Că tu te afli aici – că viaţa există şi identitatea,
Că puternicul spectacol continuă, iar tu ai putea contribui cu un vers.

Împături foaia şi îşi dădu jos ochelarii, trecându-şi un deget arătător peste ochi.

— Aş putea spune atâtea despre Alex. Frumuseţea ei, inteligenţa ei, curajul ei, simţul aventurii. Cred însă că Walt Whitman o zice cel mai bine când vorbeşte despre a contribui cu un vers. Alex a contribuit cu un vers la vieţile fiecăruia dintre noi, un vers foarte special, unul care l-a îmbogăţit şi l-a încurajat pe fiecare dintre noi – lumea este un loc mai sărac fără ea. Îţi mulţumim, Alex. Ne este dor de tine.

Se întoarse lângă Freya şi o luă din nou de mână, în timp ce doi dintre bărbaţii de acolo se apropiară cu nişte lopeţi şi începură să umple mormântul. Zgomotele înfundate ale bulgărilor de pământ care cădeau pe sicriu răsunară mohorât în toată oaza, un sunet dur, discordant, care nu se potrivea deloc cu atmosfera altminteri idilică. Pentru câteva clipe, privirea Freyei o întâlni pe a lui Flin, acesta dând aproape imperceptibil din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că înţelegea şi împărtăşea durerea pe care o simţea ea, înainte să-şi întoarcă ambii privirile. Mormântul fu umplut rapid, până când rămase doar o movilă de pământ dreptunghiulară, înconjurată de flori.

— Adio! şopti Freya.

După ce se termină totul, doctorul Rashid îşi ceru scuze şi se grăbi să plece, explicând că era de gardă şi trebuia să se întoarcă la spital. Majoritatea băştinaşilor plecară şi ei, rămânând doar Freya, Molly, Flin, Zahir şi un bărbat tânăr, cu barbă, pe care Zahir îl prezentă drept fratele său, Said. Pe când cei cinci se îndreptau spre casa lui Alex, Flin se apropie de Freya.

— Ştiu că nu sunt circumstanţele ideale, spuse el. Dar mă bucur că te-am cunoscut în sfârşit.

Ea dădu din cap, dar nu zise nimic.

— Alex mi-a povestit multe despre tine, continuă el. Despre escaladări şi toate cele. M-a speriat de moarte, sincer să fiu. Eu ameţesc chiar şi pe o scară.

Ea surâse uşor.

— O cunoşteai bine?

— Destul de bine, răspunse el vârându-şi mâinile în buzunarele blugilor. Pe amândoi ne pasiona deşertul. Am devenit prieteni. Prieteni buni.

Îl privi, ridicându-şi sprâncenele.

— Tu şi Alex aţi fost?…

— Doamne, nu! râse Flin amuzat. Nu prea îi plăceau şoarecii de bibliotecă englezi, nevrotici. Din câte mi-am dat eu seama, îi plăceau mai mult surferii hipioţi.

Imaginea lui Greg, fostul logodnic al lui Alex, îi veni în minte lui Freya – blond, bronzat, înalt. Îşi scutură capul, ca să alunge imaginea.

— A fost foarte bună cu mine, spunea Flin. M-a ajutat să trec prin… printr-o perioadă foarte dificilă. Mi-a fost mai degrabă ca o soră.

Lovi o piatră din calea lui, apoi se întoarse spre ea, încruntat.

— Îmi pare rău, nu am vrut să… a fost o analogie nepotrivită.

Ea îi făcu semn cu mâna cum că nu era necesar să-şi ceară scuze. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi se uitară din nou în altă parte. Cărarea îi conduse printr-o dumbravă umbrită de măslini, pământul fiind acoperit cu dâre de îngrăşământ natural şi măsline negre, prăfuite, înainte să îi ducă în sfârşit la casa lui Alex.

Cineva – îngrijitoarea, presupunea Freya – îi lăsase pe masa din camera principală un mic dejun simplu: brânză, roşii, ceapă, fasole, pâine şi cafea. Se aşezară în jurul mesei şi ciuguliră din ele, doar Zahir şi fratele său dând dovadă de poftă de mâncare, începuturi de conversaţie ezitante terminându-se cu intervale lungi de tăcere. După jumătate de oră, atât Flin, cât şi Kiernan anunţară că trebuiau să plece, ca să prindă zborul spre Cairo.

— Eşti sigură că vei fi în regulă? întrebă Kiernan în vreme ce se îndreptau spre Land Cruiserul lui Zahir, cu braţul petrecut pe după al Freyei. Aş putea să mai rămân dacă vrei.

— Voi fi în regulă, răspunse Freya. Mai rămân câteva zile, să adun

lucrurile lui Alex, apoi mă întorc acasă. Am să plec vineri.

— Vrei să ne vedem la aeroport, când te întorci în Cairo? întrebă Kiernan. Putem lua prânzul, să ne luăm la revedere aşa cum trebuie.

Freya încuviinţă şi se îmbrăţişară, femeia mai în vârstă sărutând-o pe obraz înainte să-i dea drumul şi să urce pe bancheta din spate a Toyotei. Flin făcu un pas înainte şi îi dădu o carte de vizită: Profesor F. Brodie, Universitatea Americană din Cairo, telefon 202 2794 2959.

— Mă îndoiesc că o vei folosi, dar, dacă vei avea vreodată nevoie de mine, contactează-mă. Poţi să mă sperii cu poveşti despre escaladări, iar eu te pot plictisi de moarte cu istorii despre inscripţiile de pe pietre neolitice.

Se aplecă şi, pentru o clipă, păru a fi pe punctul de a o îmbrăţişa. În schimb, o sărută în fugă pe obraz şi, ocolind maşina 4x4, se urcă lângă Kiernan. Zahir şi fratele lui se aşezară în faţă, motorul prinzând viaţă şi tocmai dădură să plece când Freya o apucă brusc pe Kiernan de încheietura mâinii, prin geamul deschis.

— Nu a suferit, nu? Aproape că se îneca. Atunci când… Alex… ştii tu, morfină… Când a luat-o. A fost rapid, nu-i aşa? Fără dureri.

Kiernan o strânse de mână.

— Nu cred că a suferit deloc, Freya. Din ce-am auzit, trebuie să fi fost foarte rapid şi paşnic.

Lângă ea, Flin păru pe punctul de a adăuga ceva, cu jumătate de gură deschisă înainte să o închidă la loc. Freya îşi trase mâna.

— Trebuia să ştiu, murmură ea. N-aş suporta dacă…

— Înţeleg, draga mea, spuse Kiernan. Crede-mă, Alex n-a suferit deloc. Doar o mică înţepătură când acul i-a intrat în piele. N-a suferit deloc, îţi jur.

Se aplecă şi o atinse pe Freya pe braţ, apoi îi făcu semn din cap lui Zahir şi plecară. Doar după ce aceştia dispărură printre copaci, iar Freya se îndrepta spre casă, înţelese exact ce îi zisese femeia mai în vârstă. Se întoarse, faţa pălindu-i.

— Alex nu ar fi făcut-o niciodată…

Dar răgetul motorului se topise în depărtare, lăsând în urma lui doar bâzâitul muştelor şi, la distanţă, zgomotul estompat al pompelor de irigaţie.

CAIRO

Angleton închise cu cotul uşa apartamentului lui Flin Brodie. Zgomotul ritmic al şlapilor îngrijitorului se stinse încet pe scările de afară, pe măsură ce acesta cobora înapoi la parter. Voise să mai rămână, să vadă ce punea la cale Angleton, dar americanul îi mai dădu un teanc de bancnote, pe lângă ce-i plătise deja ca să-i deschidă uşa şi îi ceru s-o şteargă de acolo. Era bătrân şi murdar şi împiedicat, iar Angleton nu voia să mute lucrurile din apartament, făcându-l pe Brodie să-şi dea seama că avusese vizitatori. Era vorba de afaceri, nu îşi vâra nasul doar de dragul de a o face. Trebuia să rămână totul în sfera profesională, să se concentreze. Pentru asta îl plăteau. De asta era cel mai bun.

Uşa se închise cu un clic surd. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase o pereche de mănuşi din latex pe care şi le puse, cauciucul foşnind şi pocnind în timp ce şi le trăgea peste încheieturi. Împreună cu husele pentru pantofi pe care şi le pusese încă de afară, se asigură că nu avea să lase nici o urmă, nici un indiciu de vreun fel cum că ar fi fost acolo. Mai mult ca sigur, era prea precaut. Brodie nu avea nici un motiv să suspecteze o asemenea vizită. Dar nu poţi fi niciodată prea precaut. Dacă exista vreo posibilitate cât de minusculă că englezul *să fie* mai paranoic decât credea Angleton că e – şi, cu trecutul lui, exista oricând această posibilitate – nu avea de gând să rişte să dea în vileag toată afacerea din cauza unor urme deloc necesare.

Se uită la ceas – avea suficientă vreme, avionul din Dakhla nu decolase încă – şi începu să cotrobăie prin apartament. Nu căuta un lucru anume, voia doar să afle câte ceva despre Brodie, ce ştia, ce legătură avea cu toată treaba cu Duna de Foc. Sufrageria, bucătăria, baia, două dormitoare, biroul. Le examină pe toate, făcând fotografie după fotografie cu camera lui digitală, înregistrându-şi gândurile pe un reportofon Olympus.

Pentru un ochi neantrenat, apartamentul nu ar fi spus mare lucru despre proprietarul lui: un egiptolog celibatar, independent, interesat de muzică clasică, explorarea deşertului şi afacerile curente – în special, cele legate de Orientul Mijlociu – şi, judecând după eşarfa şi fotografia de echipă semnată din sufragerie, de clubul de fotbal El-Ahly. Probabil că aceste lucruri şi câteva alte detalii – Brodie se menţinea în formă, cunoştea cel puţin cinci limbi străine, se ţinea la distanţă de alcool şi avea o conştiinţă civică (scrisori de mulţumire de la un orfelinat din Luxor şi de la un program de ajutorare din Zabbaleen, Manshiet Nasser) – ar fi fost cam tot ce se putea deduce. Era un fel de joc în care trebuia să uneşti puncte ca să formezi un

portret, creând un soi de contur de bază al personajului, fără prea multă profunzime sau esenţă.

Dar Angleton *avea* un ochi antrenat. În timp ce se învârtea prin camere, citi printre rândurile conţinutului lor, căutând informaţiile ascunse. În baie, de exemplu, vârât într-unul din pantofii de alergat foarte uzaţi ai lui Brodie, găsi un monitor modern, de mare viteză şi distanţă, memoria sa computerizată înregistrând detalii despre performanţele englezului din ultimele două săptămâni. 10 kilometri în 36.02 minute, 20 de kilometri în o oră 15 minute 31 secunde, 15 kilometri în 53.12 minute – se părea că Brodie nu era doar în formă, ci şi foarte serios în legătură cu asta. În dormitor, lampa uzată de pe noptieră, urmele din spatele ei, pachetul cu tablete de Xanax pe trei sferturi gol, toate îi spuseră câte ceva lui Angleton. Brodie, îi ziseră ele, avea coşmaruri noaptea, pipăind în întuneric în căutarea lămpii înainte să înghită tablete antianxietate ca să se liniştească din nou. Toate îi confirmau americanului ceea ce cercetările lui îi spuseră deja despre bărbat.

Fotografia lui Alex Hannen din sufragerie era interesantă. Nu era sigur dacă ei doi fuseseră sau nu iubiţi. În principiu, ar fi zis că nu – din experienţa lui, iubiţii aveau de obicei mai multe fotografii unul cu celălalt, mai ales dacă trăiau separat, iar aici era o singură fotografie. Era evident că Brodie ţinea la ea – mult, având în vedere rama de argint scumpă a fotografiei – dar, dacă ar fi trebuit să aleagă, Angleton ar fi decis că între cei doi existase doar o prietenie strânsă şi nu o poveste de dragoste.

Oricum, ce îl intrigă mai mult erau micile indicii din colţurile fotografiei. Fusese evident făcută departe în deşert chiar de Brodie – deşertul de vest, presupunea el, având în vedere interesul lor comun pentru acel loc – a cărui reflexie în ochelarii de soare ai lui Hannen aproape că puteai s-o treci cu vederea.

În spate, spre stânga şi puţin în ceaţă, erau nişte cutii de echipamente portocalii (exista o trusă asemănătoare în holul apartamentului, cu un fel de radar sau detector cu senzori). Şi mai intrigant era faptul că, în spatele lui Brodie, în reflexia ochelarilor de soare ai lui Hannen, aproape invizibil – Angleton trebui să se uite bine cu minilupa pe care o avea întotdeauna la el – părea să se întrezărească vârful unei aripi sau pânze, mult prea micuţă ca să fie un avion. Un zmeu? Un planor? Un avion mic? Nu-şi dădea seama şi nu avea timp să ia fotografia ca s-o mărească digital. Totuşi, conţinea informaţii, sugera că, dacă puneai cap la cap trusele de echipament şi deşertul îndepărtat, Brodie şi Hannen nu numai că fuseseră apropiaţi, dar şi lucrau împreună. Să fi fost o singură călătorie? Parte dintr-un proiect mai amplu? Din nou, nu putea fi sigur, dar era o altă parte din întreg. Piesă cu piesă, cu piesă.

Petrecu aproape 20 de minute analizând fotografia înainte să se uite la ceas – încă mai avea destulă vreme – apoi se întoarse la birou. Se uitase deja prin el, însă era clar centrul vieţii lui Brodie, aşa că vru să-şi mai vâre o dată nasul prin el înainte să plece, să vadă dacă mai putea deduce ceva de acolo.

Se uită din nou la gravura de pe peretele din spatele biroului, citind încă o dată legenda.

— „Oraşul Zerzura este alb ca un porumbel şi pe poarta sa e încrustată o pasăre”, rosti el în reportofon, deşi o făcuse şi când examinase prima dată camera.

Dulapurile din lemn pentru dosare, aliniate de-a lungul biroului, fură de asemenea inspectate din nou. Fiecare avea câte cinci sertare, fiecare sertar fiind ticsit cu teancuri de notiţe, articole, fotografii, diagrame, foi imprimate şi hărţi, separate alfabetic, începând cu Almasy, în sertarul de sus al primului dulap şi terminând cu Zerzura, în sertarul de jos al ultimului.

Erau prea multe ca să le parcurgă pe toate în detaliu. Se mulţumi să deschidă fiecare sertar pe rând şi să-şi treacă degetele înmănuşate în latex prin ele, trăgând din când în când un dosar – Beduini, Khepri, Grupul deşertic Long Range, Pepi al II-lea, Wingate – înainte să continue fară să se oprească prea mult asupra vreunui subiect, doar trecându-le în revistă.

Doar două dosare îl făcură să se oprească şi să le analizeze mai atent. Unul dintre ele, intitulat *Gilf Kebir/Imagini din satelit,* conţinea un teanc de imagini color. Începând cu nişte poze la scară mare a întregii părţi de sud-vest a Egiptului, imaginile se focalizau şi mai în detaliu pe anumite zone din Gilf, peisajul deşertic devenind tot mai clar şi mai bine definit. Ultimele aproximativ 20 de fotografii erau atât de clare, încât Angleton desluşi faţadele stâncilor dinspre marginea de est a Gilfului.

Uneori se vedeau pete verzi – probabil doar câţiva copaci sau nişte tufişuri din deşert – dar altfel zona era complet lipsită de viaţă şi pustie. Categoric, nici un semn al oazei misterioase a lui Brodie.

Celălalt dosar care i-a atras atenţia era etichetat Date magnetometrice (Oare aşa se numea detectorul acela? Magnetometru?). Conţinutul dosarului – foaie după foaie cu pete monocrome fără nici un sens – nu-i spunea absolut nimic. Datele în sine nu erau importante. Ceea ce îl puse pe gânduri fu faptul că Brodie folosise un magnetometru. Din câte ştia Angleton, magnetometrele erau folosite pentru imagini subterane şi detectarea metalelor. Totuşi, seara trecută, în cadrul prelegerii sale, Brodie afirmase în mod clar că locuitorii Gilfului din perioada Epocii de Piatră nu dispuneau de tehnologie de prelucrare a metalului. Fără îndoială că exista o explicaţie foarte simplă, însă i se păru oricum curios.

— De ce magnetometru? rosti el tărăgănat în reportofon, punând aparatul pe pauză, după care apăsă din nou butonul de înregistrare. Şi de unde are toate imaginile din satelit? NASA? Companii petroliere? De verificat cine ar dispune de asemenea imagini.

Termină de verificat dulapurile şi aruncă din nou o privire spre bibliotecă. Din câte vedea el, erau doar cărţi de egiptologie, mai puţin o secţiune dedicată afacerilor curente – o grămadă de material despre Irak – şi, vârâtă în spatele unui rând de volume îmbrăcate în piele despre arhitectura egipteană, motiv pentru care nu o văzuse înainte, o carte despre nici mai mult, nici mai puţin decât avioanele ruseşti.

— *Enciclopedia Osprey a aparatelor de zbor ruseşti*, citi el în reportofon. Ce naiba caută ăsta aici?

Lăsă biroul lui Brodie la sfârşit. Era mare, de modă veche, din stejar lustruit, cu un telefon, o lampă, sugativă, o tăviţă cu hârtie, un suport pentru stilouri – toate lucrurile obişnuite, impecabil aranjate. Nu avea calculator, ceea ce însemna că englezul lucra pe laptop. Şi probabil că şi-l luase cu el în Dakhla, din moment ce nu era de găsit prin apartament. Enervant. Angleton căută un memory stick, în caz că Brodie îşi salvase munca acolo, însă nu văzu nici unul. Pentru că timpul trecea, abandonă căutarea, concentrându-se mai întâi asupra conţinutului tăviţei cu hârtii, dar nu era nimic prea interesant şi apoi, în sfârşit, asupra cărţii care se afla peste sugativă, *Textele cuneiforme din Muzeul Ermitaj.*

Cam pe la mijlocul cărţii, ieşită în afară, era o coală A4. Când deschise volumul la pagina respectivă, Angleton se trezi privind fotografia unei tablete de argilă de culoarea caramelei, foarte erodată şi acoperită cu rânduri de semne mici făcute cu o pană. Sub poză era o legendă: „Tabletă din Egipt. Arhiva regală a lui Lugal-Zagesi (cca. 2375-2350 î.Hr.). Uruk. Din colecţia lui N. Likhachev”.

Se uită la fotografie, apoi îşi îndreptă atenţia spre coala A4. Pe aceasta, Brodie transcrisese cu migală însemnele de pe tabletă, sau cel puţin pe cele lizibile. Dedesubt, scrisese ceea ce Angleton presupuse că era transpunerea cuneiformelor originale, redând textul fonetic cu caractere latine. Şi sub ele – din nou, Angleton doar bănuia, deşi era destul de sigur – o traducere în engleză, cu puncte de suspensie acolo unde cuneiformele erau distruse sau deteriorate şi, în paranteze, presupuneri şi semne de întrebare în dreptul cuvintelor de al căror sens Brodie părea nesigur:

> …vest dincolo de *kalam* (Sumer) dincolo de orizont… mare râu *artiru* (Iteru/Nil) şi pământul *kammututa* (Kemet/ Egipt)… 50 *danna* din *buranun* (Eufrat?)… bogat în… vaci, peşte, grâu, *geshnimbar* (palmieri smochini?)… oraş numit *manarfur* (Mennefer/Memphis?)… rege care conduce totul… temut de

inamicii săi pentru… *tukul* (armă?) numită… din (văzduh/cer?) sub forma unei *lagab* (piatră?) şi purtată în bătălie înaintea armatelor regelui… bil (arde?) cu o lumină orbitoare şi *u-hub* (asurzitor?)… durere şi ameţeală… Cu acest lucru, duşmanii *kammututa* din nord sunt distruşi şi cei din sud sunt distruşi… estul şi vestul sunt făcute praf, astfel încât regele lor să conducă toate pământurile din jurul *artiru* şi nimeni nu-l va înfrunta, nici nu i se va ridica împotrivă, nici nu-l va înfrânge vreodată, căci în mâna lui poartă *mitum* (buzduganul?) zeilor… cel mai de temut… cunoscut *vreodată… aveţi* grijă şi nu îi staţi vreodată împotrivă regelui *kammututa*, căci, în furia lui, vă va… distruge cu totul.

Angleton citi de câteva ori rândurile, fără să fie în stare să-şi dea seama la ce se refereau.

— Lucruri ciudate despre pietre, spuse el în reportofon, dând din cap uimit de lucrurile pe care oamenii le găseau interesante. Se opri un moment, după care adăugă: Probabil irelevant.

Punând la loc coala A4, închise cartea şi o împinse într-o parte peste sugativă, ca să fie exact în poziţia în care o găsise. Mai aruncă o privire prin cameră, instală microfoanele GSM – unul în telefon, altul în spatele bibliotecii, al treilea sub canapeaua din sufragerie – şi plecă din apartament. Stătuse acolo aproape o oră şi jumătate, calculând că, la momentul respectiv, avionul lui Brodie nu se afla nici măcar la jumătatea drumului spre Cairo. „O treabă bună, precisă”, se gândi el. De asta îl plăteau. De asta era cel mai bun.

DAKHLA

— Alex nu şi-ar fi făcut injecţie niciodată. Nici într-un milion de ani. Ceva nu e în regulă. Crede-mă, ceva nu-i în regulă.

Doctorul Mohammed Rashid se încruntă, trăgându-se încet de lobul stâng.

— Trebuie să mă crezi, repetă Freya. Alex avea o fobie legată de ace. Aş fi spus ceva mai devreme, dar credeam că a luat pastile sau că a băut ceva. Nu şi-ar fi făcut injecţie niciodată. Niciodată.

Era nervoasă, agitată, fusese aşa încă de când Molly Kiernan îi zisese despre injecţie. În momentul în care îşi dăduse seama de ceea ce îi spusese Kiernan, încercase să-l sune pe Zahir pe celular, să-l roage să se întoarcă şi să-i explice lucrurile. Însă acesta îşi închisese telefonul. La fel făcuseră Kiernan şi Brodie. Nu se sinchisise să lase mesaje. Înnebunită, îşi apucase rucsacul şi o luase la fugă prin dumbrăvile de palmieri şi măslini şi de-a lungul drumului prin deşert, înspre oaza principală. Nu ştia ce avea să facă, ştia doar că era ceva în neregulă şi că trebuia să întreprindă ceva. După aproximativ un kilometru, auzi un huruit şi un clămpănit în spatele ei, iar o căruţă trasă de un măgar o ajunsese din urmă, condusă de bătrânul ştirb pe lângă care trecuseră ea şi Zahir în după-amiaza precedentă, în drum spre casa lui Alex – Mohammed, Mahmoud, ceva de genul ăsta. Zahir o avertizase să nu aibă nimic de-a face cu el, dar era prea stresată ca să-i pese şi acceptă să urce în căruţă cu el, disperată să ajungă în Mut cât mai repede posibil. Bărbatul începu să trăncănească şi se apropie mult prea mult de ea, atingându-i coapsa cu mâna, dar ea abia de observă.

— Mut, îi repetă ea. Te rog, Mut, spital, repede.

În satul cu case din cărămizi de lut de la capătul drumului, trase în faţa magazinului Kodak, cu semnul său „Developare foto rapidă aici” şi opri o furgonetă care o duse mai departe. Doctorul Rashid îşi făcea vizitele, îi spuseseră când ajunse la spital şi nu avea să fie disponibil până după-amiază. Ea insistase să-l vadă, făcuse o scenă şi, până la urmă, se dăduse un telefon, pagerele sunară, iar acesta coborî şi o conduse în biroul lui.

— Trebuie să mă credeţi, spuse ea pentru a treia oară, încercând să-şi controleze vocea. Alex nu s-ar fi sinucis. Nu aşa. E imposibil.

În faţa ei, doctorul se balansa pe scaun, privind când la birou, când la Freya, când din nou la birou.

— Domnişoară Hannen, începu el trăgându-se în continuare de lobul urechii. Ştiu cât de dificil…

— Nu ştiţi! izbucni ea. Alex nu s-ar fi putut injecta singură. Nici

gând! Nici gând!

Vocea îi devenea stridentă. El aşteptă câteva clipe, ca ea să se liniştească, apoi începu din nou.

— Domnişoară Hannen, când cineva drag moare…

Ea dădu să-l întrerupă, dar el ridică o mână, cerându-i să-l lase să vorbească.

— Când cineva drag moare, repetă el, mai ales în felul acesta, poate fi foarte greu de acceptat. Nu vrem să credem, să acceptăm că acel cineva drag nouă – foarte drag nouă – ar putea suferi atât de mult, încât să decidă a-şi curma viaţa, în loc s-o continue.

Îşi împreună mâinile pe birou şi îşi trase picioarele.

— Alex suferea de o boală incurabilă, degenerativă. Una care, într-un timp foarte scurt, i-a răpit aproape în întregime capacitatea de a se mişca şi care, inevitabil, avea s-o omoare în cel mult câteva luni. A fost o femeie curajoasă, hotărâtă şi a decis că, dacă va muri, măcar să aleagă unde, când şi cum anume se va întâmpla. Nu mă încântă ideea, îmi doresc să n-o fi făcut, dar îi înţeleg motivele şi îi respect decizia. Oricât de dureros ar fi, trebuie să faceţi la fel.

Freya dădu din cap, apucând braţele scaunului.

— Alex nu şi-ar fi făcut injecţie, insistă ea, silabisind cuvintele şi accentuând „nu”. Dacă ar fi luat o supradoză sau dacă s-ar fi spânzurat, sau…

Se opri brusc, copleşită de scenariile pe care le descria.

— Încă de când eram copii, Alex era îngrozită de ace, continuă ea după o clipă, încercând să nu izbucnească în lacrimi şi să-şi controleze vocea. Ştiu că nu ne văzuserăm de multă vreme, dar mai ştiu şi că o asemenea frică nu dispare pur şi simplu. Nici măcar nu se putea uita la un ac, darămite să umple unul cu morfină şi să se injecteze singură. Imposibil.

Doctorul Rashid se uită la tavan, apoi îşi coborî din nou privirea, expirând uşor.

— Uneori, când eşti foarte bolnav, faci lucruri imposibile. Am văzut asta de multe ori în cariera mea de doctor. Nu vreau să spun că vă înşelaţi în legătură cu dânsa sau că nu avea frica aceea pe care spuneţi că o avea. Zic doar că, atunci când suferi aşa cum suferea ea, frica devine relativă. Ce o îngrozea când era sănătoasă probabil că n-a mai înfricoşat-o aşa de tare în comparaţie cu teroarea groaznică a unei morţi lente, dureroase, una care îi ştirbea zilnic câte puţin din demnitatea ce-i mai rămăsese. La sfârşit, Alex devenise disperată, iar oamenii disperaţi fac lucruri disperate. Îmi pare rău că trebuie să o spun atât de direct, dar nu-mi place să văd că suferiţi şi mai tare. Alex s-a sinucis. Trebuie să acceptăm…

Un bipăit puternic al pagerului îl întrerupse. Cerându-şi scuze, ridică receptorul şi apăsă un buton, întorcându-se cu spatele şi vorbind în

şoaptă. Freya se ridică şi se duse la geam. Privi într-o mare curte pavată, cu un dafin indian în centru. O familie lua micul dejun la umbra copacului, un bărbat în pijama albastră se plimba trăgând după el un cărucior, o ţigară atârnându-i în colţul gurii. Îl privi, bătând darabana cu degetele pe pervazul geamului, aşteptând ca doctorul să încheie conversaţia telefonică.

— A zis Alex că avea de gând să facă aşa ceva? întrebă ea imediat ce doctorul puse receptorul la loc, reluând conversaţia. A spus ceva despre asta?

Rashid îşi aranjă scaunul şi îşi împreună din nou mâinile pe birou.

— Nu în atâtea cuvinte, nu, răspunse el. A menţionat de câteva ori într-un… cum se zice… într-un mod abstract. Clar, nu mi-a cerut ajutorul, dacă la asta vă referiţi. Şi, cu siguranţă, n-aş fi ajutat-o. Sunt doctor. Slujba mea este să salvez vieţi, nu să le iau. Ştia ce părere am despre asta.

Freya făcu un pas înainte.

— Cine i-a găsit corpul?

— Domnişoară Hannen, vă rog, aceste întrebări…

— Cine?

Tonul ei era direct, insistent.

— Îngrijitoarea, spuse el cu un suspin. Când a ajuns, dimineaţă.

— Unde? Unde a găsit-o pe Alex?

— Pe verandă, cred. În scaunul ei cu rotile. Îi plăcea să stea acolo, să privească deşertul, mai ales spre final, când se deplasa cu greu. Sticla cu morfină şi seringa erau pe masa de lângă ea. Aşa cum era de aşteptat.

— A lăsat vreo scrisoare de adio?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Nu vi s-a părut ciudat? Cineva se sinucide şi nu lasă un bilet, o scrisoare de adio, în care să explice?

— Domnişoară Hannen, era evident ce-a făcut şi de ce-a făcut-o. Deja ne spusese că, dacă i se întâmpla ceva, să vă contactăm pe dumneavoastră, că vrea să fie îngropată în oază de lângă casa ei. Nu avea nici un motiv să lase vreo scrisoare.

— Fiola cu morfină? continuă Freya. Seringa? Ce s-a întâmplat cu ele?

El clătină din cap, cu o expresie de exasperare pe faţă.

— Nu am nici o idee. Cred că îngrijitoarea le-a aruncat. Având în vedere circumstanţele, ar fi fost morbid să…

— Avea o vânătaie pe umăr, zise Freya întrerupându-l şi schimbând subiectul. Una mare. De unde o avea?

— Chiar nu ştiu să vă spun, răspunse el neajutorat. Poate că a căzut, poate că s-a lovit de ceva. Condiţia ei o făcea să se dezechilibreze uşor. Oamenii cu scleroză multiplă au adesea vânătăi

pe corp. Vă rog să mă credeţi, domnişoară Hannen, dacă ar fi ceva ce…

— Unde şi-a făcut-o? izbucni Freya întrerupându-l din nou.

— Poftim?

— Unde şi-ar fi făcut injecţie?

— Domnişoară Hannen…

— Unde?

Expresia de exasperare se accentuă.

— În braţ.

— În braţul drept? Freya îşi aminti trupul gol al surorii ei pe cărucior, la morgă. Chiar sub cot. Are o mică vânătaie acolo.

El încuviinţă.

— Cum a făcut-o?

Ochii i se îngustară, neînţelegând ce anume întreba.

— Cum şi-a făcut injecţia? repetă ea, mai tare de data aceasta. Mi-aţi spus că-şi putea folosi doar braţul drept, că braţul stâng era paralizat. Dar nu s-ar fi putut injecta în braţul drept cu mâna dreaptă. E fizic imposibil. Trebuie s-o fi făcut cu braţul stâng. Dar aţi zis că mâna aia era paralizată, aşa mi-aţi zis. Deci cum? Cum? Spuneţi-mi!

Deschise gura ca să răspundă, dar o închise la loc, încruntându-se. Evident că nu se întrebase acest lucru până acum.

— Cum poate cineva să se injecteze în braţul drept cu mâna dreaptă? insistă ea. Nu se poate! Uitaţi.

Îi demonstră flexându-şi braţul drept de la cot, îndoindu-şi încheietura, degetele abia-abia atingându-i bicepsul. Doctorul Rashid părea în continuare perplex, clipind de parcă se chinuia să găsească un răspuns.

— Scleroza multiplă poate fi foarte nesigură, rosti el după un moment, vorbind încet, ezitant, de parcă încă încerca să se gândească la ceea ce spunea. Simptomele apar şi dispar, câteodată foarte rapid. E greu de prezis ce se va întâmpla.

— Îmi ziceţi că braţul ei stâng s-a făcut bine dintr-odată?

— Spun că de la o boală ca aceasta te poţi aştepta la lucruri ciudate: recidive şi remisii bruşte…

Nu părea prea convins.

— E greu de prezis, zise el. Poate fi o boală foarte… confuză.

— Aţi avut cazuri din acestea? insistă Freya. Oameni cu… cum aţi spus că-i zice, sindromul Malburg?

— Varianta Marburg, o corectă el.

— Aţi mai văzut aşa ceva? Oameni care şi-au recuperat brusc funcţionalitatea unui membru? Aţi mai văzut aşa ceva, aţi mai auzit de aşa ceva?

Urmă o pauză lungă, după care el clătină din cap.

— Nu, recunoscu el. Nu, n-am mai auzit. Cu alte forme ale bolii, mai

puţin severe, da, posibil. Dar cu Varianta Marburg... Nu, n-am mai auzit...

— Atunci, cum? repetă ea. Cum a putut sora mea să-şi injecteze morfină în braţul drept? Chiar lăsând la o parte faptul că era dreptace şi că era îngrozită de ace... cum a făcut-o?

Doctorul Rashid deschise gura, o închise la loc, îşi frecă tâmplele, se lăsă pe spate. Urmă o tăcere îndelungată.

— Domnişoară Hannen, vorbi el în cele din urmă, pot să vă întreb... ce anume vreţi să spuneţi cu toate acestea?

Ea se holbă la el, privindu-l în ochi.

— Cred că mi-a omorât cineva sora. Că nu s-a sinucis.

— Omorâtă, adică ucisă? întrebă el. Asta vreţi să spuneţi?

Ea dădu din cap.

El îi susţinu privirea în timp ce-şi aranja manşeta jachetei albe. De afară se auzea ciripitul păsărilor şi, foarte slab, huruitul maşinilor. Trecură cinci secunde. Zece. Apoi, aplecându-se, doctorul ridică telefonul, formă un număr şi vorbi rapid în arabă.

— Haideţi! spuse el punând receptorul la loc şi ridicându-se.

— Unde?

El ridică braţul, arătând spre uşă.

— La secţia de poliţie din Dakhla.

ÎNTRE DAKHLA ŞI CAIRO

— Mai doriţi cafea, domnule?

— Vă rog.

Flin îşi lăsă ceaşca pe tava oferită, însoţitoarea de zbor o umplu dintr-un bidon de plastic şi i-o înapoie.

— Doamnă?

— Nu, mulţumesc, spuse Molly Kiernan ţinând o mână deasupra ceştii ei.

Stewardesa dădu din cap şi se îndepărtă. Kiernan continuă să citească articolul din *Washington Post* despre programul nuclear al Iranului. Flin îşi sorbea cafeaua şi tastă fără chef pe laptop. În jurul lor, cabina vibra din pricina zgomotului uşor şi monoton al motoarelor avionului. Trecură câteva minute, apoi, răsucindu-se în scaun, Flin o privi pe însoţitoarea lui.

— N-am ştiut niciodată.

Ea îl privi pe deasupra ochelarilor de citit, ridicându-şi întrebătoare sprâncenele.

— Că ai fost căsătorită. Ne cunoaştem de atâţia ani şi eu n-am ştiut.

Ea îi arătă inelul de pe mâna stângă.

— Am presupus întotdeauna că e ca să-i alunge pe admiratorii nepoftiţi. Şi că tu eşti, ştii tu…

Dură o clipă ca să priceapă la ce se referea. Când înţelese, se prefăcu jignită.

— Flin Brodie! Arăt eu a lesbiană?

El ridică din umeri, cerându-şi scuze.

— Pot să te întreb cum îl chema?

Ea puse deoparte ziarul şi îşi dădu jos ochelarii.

— Charlie, zise ea. Charlie Kiernan. Iubirea vieţii mele. Făcu o pauză scurtă, apoi: A murit la datorie. Servindu-şi patria.

— Era?…

— Nu, nu. Era în marină. Pastor. A fost ucis în Liban, în 1983. În bombardamentul barăcilor din Beirut. Eram căsătoriţi doar de un an.

— Îmi pare rău, spuse Flin. Îmi pare atât de rău.

Ea ridică din umeri şi, îndoind ziarul, îl puse în buzunarul scaunului din faţă, apoi se lăsă pe spate şi privi în sus.

— Mâine ar fi împlinit 60 de ani, zise ea încet. Vorbeam tot timpul despre asta, despre ce aveam să facem la bătrâneţe. O căsuţă în New Hampshire, verandă, balansoare. Copii, nepoţi. Chestii siropoase. Charlie era siropos.

Suspină şi, îndreptându-şi din nou spatele, îşi puse deoparte

ochelarii cu un gest care dădu de înţeles că vorbise suficient despre subiectul respectiv.

— Chestii despre oază? întrebă ea.

— Hmm?

Făcu un semn din cap către laptop, spre fişierul la care lucra el.

— O, nu. O prelegere pentru ARCE[7], săptămâna viitoare. Pepi al II-lea şi declinul Vechiului Regat. Chiar şi eu sunt plictisit de subiect, deci mi-e milă de săracii oameni care vor trebui să asculte.

Ea zâmbi şi, sprijinindu-şi capul pe geam, privi deşertul de dedesubt, moviliţa îndepărtată care era Piramida în trepte a lui Djoser şi care arăta ca un iceberg maroniu murdar.

— Fadawi a ieşit din închisoare, spuse ea după un moment, fără să-l privească.

— Am auzit.

— Crezi că…

— Nici o şansă, interveni el, simţind la ce se gândea şi respingând ideea înainte ca ea să aibă măcar ocazia să spună ceva. Chiar dacă ar şti ceva, nu mi-ar zice, mai degrabă şi-ar tăia limba. Mă învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat. Pe bună dreptate, ca să fiu sincer.

— Nu a fost vina ta, Flin, rosti ea răsucindu-se. Nu aveai de unde să ştii.

— În fine.

Îşi închise laptopul şi îl băgă în servietă, închizând fermoarul. Deasupra lor se auzi un ding surd, în vreme ce se aprinse semnalul care îi anunţa să îşi pună centurile.

— Ştii că n-o s-o găsim niciodată, nu? zise el. Douăzeci şi trei de ani… n-o s-o găsim niciodată, Molly.

— O să reuşeşti, Flin, crede-mă. O să reuşeşti.

Se auzi o voce din difuzoarele avionului, mai întâi în arabă, apoi în engleză.

— Doamnelor şi domnilor, ne apropiem de destinaţia noastră, Cairo. Vă rugăm să vă cuplaţi centurile de siguranţă şi să puneţi toate obiectele în spaţiile de depozitare special amenajate.

— O să reuşeşti, repetă ea. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să reuşeşti.

„Cred că nici măcar Dumnezeu n-are nici cea mai vagă idee pe unde e”, gândi Flin.

Păstră însă comentariul pentru sine, ştiind că ea n-ar fi fost de acord cu blasfemia. Lăsându-şi capul pe spătar, închise ochii şi începu să treacă din nou totul în revistă – Ochiul lui Khepri, Gura lui Osiris, Blestemele lui Sobek şi ale lui Apep urechile pocnindu-i când avionul coborî deasupra oraşului Cairo.

---

[7] American Research Center in Egypt (n. red.).

DAKHLA

Când beduinul urcă în vârful dunei şi observă strălucirea îndepărtată a Oazei Dakhla, nu băuseră nimic de două zile. Epuizaţi, îşi aliniară cămilele şi ridicară simultan câte o mână către cer.

— *Hamdulillah!* ţipară ei cu voci răguşite, cămilele lor gâfâind şi gemând sub ei. Slavă Domnului!

Dacă ar fi avut apă, ar fi descălecat chiar atunci şi acolo şi şi-ar fi făcut ceai ca să celebreze sfârşitul călătoriei, savurând momentul cocoţaţi aşa, deasupra deşertului, cu pustietatea de-o parte şi civilizaţia de cealaltă. Dar îşi terminaseră de mult apa şi erau prea epuizaţi şi sfârşiţi ca să se gândească la altceva decât la cum să ajungă cât mai repede la destinaţia lor. Fără să mai piardă timpul, le dădură pinteni cămilelor spre partea îndepărtată a crestei şi merseră într-acolo în tăcere, din când în când auzindu-se ţipete sporadice: *„Hut, hut” şi „Yalla, yalla”.*

În ultimele trei zile, de când descoperiseră cadavrul misterios, deşertul îi chinuise şi le blocase drumul cu un şir nesfârşit de dune de nisip înalte ca munţii, biciuindu-i cu o căldură mai înfiorătoare decât trăiseră până atunci în acea perioadă a anului. Acum, în sfârşit, părea că se mai potolise. Azi era mai răcoare şi, de parcă s-ar fi plictisit să se joace cu ei, peisajul începuse să devină plat şi să se fragmenteze, labirintul de dune devenind nişte movile şi deluşoare de nisip presărate cu întinderi de pietriş neted, deloc dificil pentru cămile şi uşor de traversat. Într-o oră, licărirea neclară a oazei se transformase într-o ceaţă verde, având în spate curbura palidă a versantului Gebel el-Qasr. După două ore, putură distinge pâlcuri de copaci şi punctele albe ale caselor şi porumbarelor. O luară la galop, şeful lor înainte, ceilalţi urmându-l ca un şirag legănat, cu veşmintele fluturându-le, îndemnându-şi cămilele să alerge tot mai rapid cu cât se apropiau mai mult de apă şi de siguranţă.

Numai ultimul călăreţ nu ţinea pasul, rămânând încet în urmă, până se făcură mai mult de 100 de metri între cămila lui şi cea de dinainte. Mulţumit că nu-l putea auzi nimeni, îşi scoase mobilul şi, aşa cum tot făcuse la fiecare câteva ore în ultimele două zile, verifică ecranul telefonului. Rânji. Acum, avea semnal. Formă numărul, se aplecă în şa, pentru ca nimeni să nu vadă ce făcea şi, când se făcu legătura, începu să vorbească entuziasmat.

CAIRO – MANSHIET NASSER

— Invitatul nostru de astăzi nu mai are nevoie de nici o prezentare, doamnelor şi domnilor. După cum ştiţi, s-a născut în comunitatea noastră şi rămâne un membru stimat şi respectat al acesteia, chiar dacă viaţa l-a purtat prin alte părţi. De-a lungul anilor, generozitatea să a făcut posibile numeroase proiecte de sănătate şi educaţie aici, în Manshiet Nasser, dintre care această clinică de urgenţă este doar cel mai recent şi, cu toate că se bucură atât de bogăţii, cât şi de succes, nu şi-a uitat niciodată rădăcinile, nici nu şi-a abandonat tovarăşii Zabbaleen. Este prietenul, binefăcătorul şi – sunt sigură că nu se va supăra dacă o spun – tatăl nostru al tuturor. Vă rog să-i uraţi un călduros bun venit domnului Romani Girgis.

Se auziră aplauze, iar un bărbat cu faţa acră, de culoare pământie, cu ochelari închişi la culoare şi un costum imaculat se ridică în picioare. Avea părul lăţos, cărunt şi uleios dat pe spate şi parcă semăna cu o reptilă: obraji scobiţi, buze subţiri ca un creion, felul în care îşi tot scotea limba în colţul gurii. Îi salută cu un gest din cap pe demnitarii adunaţi şi, după ce se aplecă să-l sărute pe obraz pe episcopul Coptic aflat pe scaunul alăturat, înaintă şi dădu mâna cu femeia care îl prezentase.

— Mulţumesc, spuse el întorcându-se spre public, vorbind cu o voce groasă şi înceată, ca huruitul unei căruţe grele – nu era deloc genul de glas la care te-ai fi aşteptat de la cineva cu silueta lui subţire. Sunt onorat să mă aflu aici, la deschiderea acestui nou centru medical. Domnişoară Mikhail…

Făcu un semn spre femeie.

— Înălţimea Voastră, episcope Marcos, administratori şi curatori ai Fondului de Dezvoltare Metropolitan Zabbaleen, vă mulţumesc încă o dată.

Un fotograf se tot plimba, făcându-le poze lui Girgis şi celorlalţi invitaţi.

— După cum v-a zis domnişoara Mikhail, începu el şi eu sunt zabbal şi sunt mândru de asta. M-am născut aici, în Manshiet Nasser, la doar câteva străzi distanţă de acest loc. Pe când eram copil, mergeam cu căruţa cu gunoi împreună cu familia mea şi, chiar dacă lucrurile s-au schimbat şi îmbunătăţit pentru mine, prin mila lui Dumnezeu…

Privi spre episcop, care zâmbi şi dădu aprobator din cap, mângâindu-şi barba.

— … Manshiet Nasser rămâne totuşi casa mea, iar locuitorii ei – fraţii şi surorile mele.

Se auziră nişte aplauze politicoase. Mai multe clicuri făcute de

camera foto.

— Zabbaleen fac parte din viaţa acestui oraş, continuă el trăgând de manşetele cămăşii, aranjându-le astfel încât să se vadă exact aceeaşi suprafaţă de alb de sub fiecare mânecă. În ultimii cincizeci de ani, au colectat, sortat şi reciclat gunoiul oraşului, urmând un durabil model de management al deşeurilor. Deoarece sortează manual, ating o rată de eficienţă pe care nici o maşinărie mecanizată nu o poate egala. Din acelaşi motiv însă, sunt şi foarte pasibili de infecţii hepatice, din cauza tăieturilor şi a zgârieturilor căpătate în timpul muncii. Atât tatăl, cât şi bunicul meu au murit din cauza acestei boli îngrozitoare, aşa că sunt încântat să fiu implicat într-un proiect care va ajuta la scăderea ratei infecţiilor, oferind vaccinuri gratuite împotriva hepatitei tuturor celor care au nevoie de el.

Un murmur de aprobare în rândul publicului.

— Am vorbit deja suficient, aşa că vă voi mulţumi din nou pentru prezenţa dumneavoastră aici şi, fără alte adăugiri, declar Centrul de Vaccinare Romani Girgis din Manshiet Nasser…

Îşi desfăcu braţele, arătând înspre curtea în care erau adunaţi, clădirile înconjurătoare şi uşile de sticlă cu cruci roşii pictate pe ele.

— … deschis!

Luând o foarfecă de la domnişoara Mikhail, Girgis se întoarse şi, în vreme ce invitaţii aplaudau, tăie panglica groasă care fusese întinsă de-a lungul curţii, fotograful lăsându-se pe un genunchi pentru a imortaliza momentul. Dintr-un motiv oarecare, materialul nu se lăsă tăiat, iar Girgis fu nevoit să mai apese o dată. Şi apoi din nou, forţând materialul, încercând să-l reteze. Însă acesta nu cedă şi, pe când secundele se scurgeau şi el continua să facă eforturi, aplauzele începură să se stingă treptat, făcând loc şoaptelor jenante şi chicotelilor bizare. Mâinile începură să-i tremure, faţa strâmbându-i-se într-un rictus, mai întâi de enervare, apoi de furie. Domnişoara Mikhail veni să-l ajute, smucind materialul în vreme ce Girgis continuă să se lupte cu foarfeca.

— Vă dau bani şi voi vă bateţi joc de mine, şuieră el încet.

— Îmi pare atât de rău, domnule Girgis, murmură ea cu mâinile mai tremurătoare decât ale lui.

— Şi spune-i acelui *koos* să nu mai facă fotografii.

Furios, mai încercă o dată să taie cordonul, care cedă în sfârşit. Afişând din nou un zâmbet luminos, se întoarse spre public, ridicând foarfeca. Aplauzele începură din nou, răsunând în toată curtea. Aşteptă o clipă, după care, apucând-o de mână pe domnişoara Mikhail, îi puse foarfeca în palmă, astfel încât vârful ei pătrunse adânc în carnea de sub degetul ei mare, crestându-i pielea, rănind-o, dar aşa încât doar ei doi îşi dădură seama.

— Să nu mă mai faci niciodată de râs, grăsano! murmură el

zâmbind într-una. Apăsă încă o dată foarfeca în palma ei, ca să se facă înţeles, apoi îi dădu drumul şi se întoarse spre scaunul lui. Femeia îşi împreună mâinile în faţă, buza de jos tremurându-i.

— Domnul Romani Girgis! bolborosi ea încercând să-şi revină. Iubitul nostru binefăcător. Vă rugăm să vă arătaţi recunoştinţa!

Aplauzele se înteţiră în timp ce Girgis se aşeză, aplecându-se ca să şteargă o pată de praf de pe vârful pantofului, înainte să se aşeze din nou, cu capul înclinat a modestie. Lângă el, episcopul se apleacă şi îşi puse o mână pe braţul lui!

— Eşti un exemplu pentru noi toţi, Romani. Cât de norocoase sunt aceste suflete sărmane să te aibă protector.

Girgis clătină din cap.

— Eu sunt cel norocos, înălţimea Voastră. Pentru că am mijloacele necesare ca să-i ajut pe aceşti oameni, semenii mei, să le îmbunătăţesc viaţa... Sunt cu adevărat norocos.

Ridică mâna episcopului şi îi sărută inelul apoi, de parcă ar fi fost ruşinat că vorbise astfel despre sine, se întoarse din nou spre public. Un grup de fete îmbrăcate în rochii la fel veniră în faţă şi începură să cânte.

Totul era o mascaradă, bineînţeles. Manshiet Nasser, casa lui, Zabbaleen, fraţii şi surorile lui – ce minciună gogonată! Girgis dispreţuise locul acesta de când crescuse aici şi îl ura şi mai mult de când reuşise să se târască afară din el. Un loc împuţit, murdar, ordinar, puturos, populat de oameni proşti şi needucaţi, care munceau până la epuizare, respectau legea, îşi spuneau rugăciunile şi toate astea pentru ce? O viaţă de greutăţi incredibile, în care cotrobăiau prin grămezi de gunoaie şi locuiau în locuinţe infestate de gândaci, proscrişi, cei mai josnici dintre cei mai josnici. Mândru că era zabbal? Ar fi putut la fel de bine să spună că era mândru că are cancer.

Aparenţe: doar pentru asta se întorcea aici de fiecare dată, finanţa diferite proiecte de ajutorare care îi purtau ulterior numele, făcea pe fiul umil al Domnului. Pentru că îl făcea să pară un om bun, nimic mai mult, nimic mai puţin. Le distrăgea atenţia de la activităţile mai puţin „sănătoase” în care era implicat. Zâmbi. Era uimitor cum puţină filantropie îţi schimba imaginea. O clinică aici, o şcoală dincolo – Dumnezeule, până şi Susan Mubarak era un fan al său („Un stâlp al societăţii egiptene”, îl numise ea). Faţă de Zabbaleen nu simţea nimic mai mult decât simţea pentru hoarda de porci care mişunau prin gropile de gunoi din Manshiet Nasser. Doar afacerile contau. Contaseră dintotdeauna. De aceea era ceea ce era – multimilionar – şi de aceea ei erau ceea ce erau – nişte sărăntoci împuţiţi, care îşi petreceau zilele scormonind prin rahat şi murind de hepatită.

Cântecul se termină, iar fetele ieşiră de pe scenă, Girgis urmărindu-le cu privirea de după ochelarii de soare. Erau frumoase, toate cu ochi

verzi şi mari şi sâni mici şi rotunzi şi se gândi să nu uite să facă rost de numele şi adresele lor. Copţii aveau întotdeauna un preţ mai bun prin bordelurile lor decât arabii musulmani, mai ales cei tineri. Deşi trecuseră ani de zile de când se implicase direct în astfel de afaceri, preferând să se concentreze pe activităţi superioare – trafic de arme, trafic de antichităţi, spălare de bani – îi plăcea totuşi să nu iasă de tot din joc. Să-i mituiască pe părinţii fetelor – sau, dacă asta nu funcţiona, să le răpească apoi să le pună la treabă, să-i aducă bani. Nu rezistau prea mult, din cauza infestării cu SIDA şi a altor lucruri dure pe care le cereau clienţii lui, dar asta nu era problema lui. Profitul era. Şi, oricum, viaţa din Zabbaleen fiind ceea ce era, probabil că n-ar fi avut o soartă mult mai reuşită rămânând acolo. Zâmbetul i se lărgi subţire şi neplăcut, ca şi când cineva i-ar fi tăiat faţa cu un scalpel.

După ce plecară fetele, urmară alte discursuri şi un recital de vioară interminabil al unui copil gras şi orb. Girgis făcu tot posibilul să pară entuziasmat, privindu-şi tot mai des ceasul de la mână. Gând recitalul se încheie în cele din urmă, toată lumea se ridică şi se îndreptă spre clădire pentru gustări şi un tur prin clinică. Doar Girgis refuză să facă turul, spunând că are foarte mult de lucru, că îi pare foarte rău, că ar fi vrut să rămână etc. Acceptă mulţumirile personalului clinicii şi îşi luă la revedere – ignorând-o intenţionat pe domnişoara Mikhail – şi, uşurat că în sfârşit putea să plece, traversă curtea şi ieşi pe o poartă de lemn înaltă, nările tresărindu-i când simţi duhoarea dulce-acrişoară a gunoaielor în curs de putrezire.

După ce ieşi, pocni din degete. Două siluete se desprinseră de lângă zidul de care se sprijiniseră şi alergară spre el. Nişte sfere musculoase, dar totuşi vânjoase şi îndesate, în costume Armani gri, care nu se potriveau deloc cu tricourile roşu cu alb ale clubului de fotbal El-Ahly. Unul din ei avea un nas turtit de boxer, celălalt – lobul urechii stângi distrus, dar, în afară de aceste lucruri, erau identici în toate trăsăturile, fiecare fiind reflexia celuilalt: aceleaşi degete pline de inele, acelaşi păr roşcat pieptănat într-o parte, acelaşi aer ameninţător. Zăboviră în timp ce Girgis îşi scoase o batistă şi îşi tamponă nasul, apoi se puseră unul de-o parte şi altul de cealaltă, mergând la unison.

Se aflau pe un deal abrupt, drumul coborând sub ei, suprafaţa sa noroioasă fiind acoperită cu gunoi. De fiecare parte a drumului se vedeau case dărăpănate, cu ziduri inegale şi de proastă calitate, balcoanele fiind înţesate cu ghirlande de haine colorate. Căruţe trase de măgari treceau zornăind pe lângă ei, cu saci enormi de polipropilenă plini cu hârtii, textile, plasticuri, sticle şi alte deşeuri; saci asemănători erau sprijiniţi de fiecare perete, ca nişte dâmburi de larve grase, îngrămădind spaţiul şi aşa strâmt. În aer se simţea fum şi se auzeau zgomote făcute de aparatele de măcinat şi de femeile în

veşminte negre şi eşarfe colorate, iar peste tot – la fiecare intrare, în fiecare alee, sub fiecare fereastră, pe fiecare scară – zăceau teancuri întregi de gunoi stivuit, năpădit de muşte, puturos, de parcă întreg cartierul era un fel de aspirator enorm care trăsese inexorabil toată mizeria oraşului.

În această lume îşi petrecuse Romani Girgis primii 16 ani din viaţă şi aceasta era lumea din care, în următorii 50 de ani, încercase să evadeze, fără să reuşească. Aftershave-uri pariziene, creme de faţă italieneşti, săpunuri, balsamuri şi emoliente parfumate – indiferent câţi bani cheltuia, indiferent cât de bine se spăla şi se freca, nu voia să dispară. Niciodată n-avea să fie cu adevărat dezinfectat, scăpat de mizeria diabolică din tinereţea lui: duhoarea, microbii, şobolanii, gândacii. Era multimilionar şi şi-ar fi dat şi ultimul piastru ca să se simtă curat.

Îşi iuţi pasul, punându-şi batista peste nas, bodyguarzii lui gemeni dând pe toată lumea la o parte din calea lui. Strada cobora abrupt, înainte să cotească brusc la dreapta. După aceea, clădirile de pe ambele părţi dispărură brusc, în faţa lor ivindu-se o terasă largă, scăldată în razele soarelui, sculptată în deal. Deasupra, ca nişte blaturi de tort galbene, se înălţau stâncile Muqqatam, faţadele lor fiind încrustate cu imagini policrome ale lui Hristos şi ale sfinţilor. Dedesubtul lor, amestecul de clădiri şi gunoaie curgea la vale, înainte să se oprească brusc pe autostrada Al-Nasr şi în Cimitirele din Nord.

O limuzină lungă, neagră, cu geamuri fumurii, era parcată pe marginea drumului, neputându-se apropia mai mult de clinică. Un şofer în costum negru stătea lângă ea. În clipa în care îi văzu, se grăbi să deschidă portiera din spate. Girgis se urcă în maşină, suspinând a uşurare când se închise uşa, lăsându-se învăluit în curăţenia răcoroasă, mirosind a piele din interiorul maşinii. Apucă un pachet de şerveţele umede din buzunar, scoase câteva dintre ele şi începu să-şi frece frenetic mâinile şi faţa.

— Dezgustător, murmură el, corpul tremurându-i de parcă nişte creaturi minuscule i se târau pe piele. Dezgustător.

Continuă să se cureţe în timp ce gemenii şi şoferul se urcară şi ei, iar limuzina o luă din loc, strecurându-se încet pe străduţele înguste. Afară, lumea trecea pe lângă ei – bărbaţi înnegriţi de atâta jeg cărând saci enormi de gunoaie, femei şi copii sortând grămezi de sticle din plastic, o cocină plină de mizerabili porci negri. Doar după ce ajunseră la capătul pantei şi traversară o cale ferată înspre autostradă, prinzând viteză pe drumul spre centrul oraşului, Girgis începu să se relaxeze. Îşi şterse încă o dată mâinile şi puse deoparte şerveţelele. Îşi scoase telefonul mobil şi îşi verifică mesageria vocală. Un mesaj. Apăsă un buton şi ascultă. Trecură 30 de secunde. Încruntat, apăsă din nou butonul şi îl ascultă încă o dată. După ce termină de ascultat,

zâmbetul îi reveni pe faţă. Aşteptă un moment, apoi formă apăsat un număr şi îşi duse telefonul la ureche.

— A intervenit ceva, zise el după ce se stabili legătura, vorbind în engleză. Se pare că este vorba de cineva din echipaj. Sună-mă la numărul obişnuit.

Închise telefonul şi, ridicând o clapetă de pe suportul pentru braţ din limuzină, scoase telefonul interior.

— Ai grijă ca Agusta să fie acasă când ajungem. Şi spune-le gemenilor că merg în Dakhla.

Puse telefonul la loc şi îşi aşeză capul pe tetiera din piele.

— Douăzeci şi trei de ani, murmură el. Douăzeci şi trei de ani şi iată, în sfârşit… în sfârşit…

OAZA DAKHLA

Era după-amiază când Freya ajunse în sfârşit înapoi la casa lui Alex. În momentul respectiv, se convinsese deja că îşi imagina lucruri care nu existau şi că moartea surorii ei fusese într-adevăr o sinucidere.

Îşi petrecuse aproape patru ore la secţia de poliţie din Dakhla – o clădire oarecare, de culoarea lămâii, înconjurată de turnuri de veghe, la o stradă distanţă de spital. Iniţial, o luase în primire un poliţist local. Păruse să înţeleagă doar o parte din ce încerca ea să-i spună, după care, în cele din urmă, găsiră pe altcineva care să o interogheze: un detectiv din Luxor, venit în Dakhla cu alte afaceri, vorbitor fluent de limba engleză.

Inspectorul Yusuf Khalifa fusese blând, eficient şi îi luase suspiciunile în serios, dând dovadă de o atenţie care, paradoxal, făcuse că bănuielile ei să pară nefondate. Trecuse prin toate lucrurile pe care i le zisese şi doctorului Rashid, despre fobia lui Alex legată de ace, notând totul şi fumând ţigară după ţigară – probabil că fumase un pachet întreg de Cleopatra pe toată durata interviului – înainte să pună întrebări.

— Din câte ştiţi, sora dumneavoastră avea duşmani? întrebă el.

— Ei bine, n-am văzut-o de foarte mult timp, răspunse Freya, dar nu cred… nu mi-a zis niciodată nimic despre asta în scrisorile ei. Nu era genul de om care să aibă duşmani… Toată lumea…

Voise să spună „o iubea pe Alex”, dar cuvintele i se înţepeniră în gât, ochii umplându-i-se de lacrimi. Khalifa scosese un şerveţel dintr-o cutie şi i-l înmână.

— Îmi pare rău, murmură ea ruşinată.

— Vă rog, domnişoară Hannen, nu este nevoie să vă cereţi scuze. Şi eu mi-am pierdut un frate cu câţiva ani în urmă. Luaţi-vă cât de mult timp doriţi.

Aşteptase răbdător ca Freya să-şi revină, apoi continuă cu întrebările, verificând totul foarte încet, calm. Ştia cumva dacă sora ei intrase în vreun bucluc? Existau semne cum că ar fi intrat cineva cu forţa în casa surorii ei? Observase Freya persoane care se purtau suspicios în preajma casei? Se putea gândi la vreun motiv pentru care ar fi vrut cineva să-i facă rău surorii ei?

Continuă aşa, detectivul acoperind toate posibilităţile, explorând toate motivele şi scenariile imaginabile. După patru ore, devenise evident că, unu la mână, Freya ştia foarte puţine lucruri despre sora ei şi, doi la mână, cât de nefondate îi erau suspiciunile, dacă le analizai obiectiv şi la rece. Se părea că totul – vânătaia de pe umărul lui Alex, groaza ei de injecţii, lipsa unei scrisori de adio, faptul că nu păruse a fi

genul de om care să se sinucidă – se putea explica raţional, aşa cum îi zisese şi doctorul Rashid mai devreme, în biroul lui.

Aproape din disperare, Freya aminti de Mahmoud Gharoub, fermierul bătrân care o adusese cu căruţa, felul în care o privise şi cum îi atinsese piciorul, cum i se spusese să stea departe de el.

— Poate că e implicat în vreun fel, sugeră ea încercând să se agaţe de ceva, de orice i-ar fi putut susţine îndoielile.

Totuşi, după ce Khalifa întrebase prin staţia de poliţie şi această pistă se închisese.

— Acest Gharoub este cunoscut de poliţie, o informase el pe Freya. E cunoscut drept… cum se numeşte?… un om care se uită cu ochiul?

— Care trage cu ochiul, îl corectă ea.

— Exact. Un om murdar, din spusele colegilor mei, însă inofensiv. Cu siguranţă, incapabil să ucidă.

Îşi aprinse o altă ţigară, adăugând:

— Se pare că soţia lui e cea violentă, mai ales cu el.

Până la urmă, totul se redusese la locul injecţiei: cum putea cineva cu un braţ stâng paralizat să se injecteze în braţul drept? Acest lucru îi încurcase cel mai mult şi din cauza lui se prelungise interviul atât de mult. Apoi, spre sfârşitul după-amiezii, doctorul Rashid, care se întorsese la spital, îl sunase şi vorbise cu Khalifa. Luase legătura cu nişte colegi, explică Rashid, experţi neurologi din Marea Britanie şi SUA, mult mai experimentaţi în aceste lucruri decât el şi, contrar lucrurilor pe care i le zisese el mai devreme lui Freya, se părea că *au existat* cazuri în care pacienţii cu Marburg intrau într-o remisie bruscă şi inexplicabilă a simptomelor. Unul dintre cazuri semăna cu cel al lui Alex. Cu trei ani în urmă, un suedez care îşi pierduse capacităţile motorii la toate cele patru membre se trezise într-o dimineaţă şi descoperise că-şi putea folosi braţul drept – şansa lui ca să scoată un pistolul din sertarul noptierei şi să se sinucidă.

De ce, dreptace fiind, Alex hotărâse să se injecteze cu mâna stângă – doctorul nu ştia. Ideea era că, din punct de vedere medical, era perfect posibil că Alex să se fi injectat aşa cum o făcuse. Neobişnuit, cu siguranţă, dar totuşi posibil.

Khalifa îi spusese toate acestea lui Freya, după ce închise telefonul.

— Mă simt ca o proastă, rosti ea.

— Nu, nu, o mustră el. Aţi avut dreptate să întrebaţi toate lucrurile acestea. Îndoielile erau perfect justificate.

— V-am făcut să vă pierdeţi timpul.

— Dimpotrivă, mi-aţi făcut o favoare destul de mare – dacă nu eraţi dumneavoastră, ar fi trebuit să-mi petrec după-amiaza la o conferinţă despre sistemele poliţieneşti din New Valley Governate. Vă rămân veşnic dator.

Ea zâmbise, uşurată că suspiciunile ei nu păreau să aibă un

fundament real.

— Dacă mai aveţi vreo problemă... zise el.

— Nu, sincer, nu mai am...

— Pentru că mai sunt alte piste pe care le-am putea explora. Ce s-a întâmplat cu fiola de morfină şi cu seringa, de unde a făcut rost de morfină...

Acum părea că el încerca să o convingă că moartea lui Alex trebuia investigată mai mult.

— Sincer, spuse ea, aţi făcut mai mult decât suficient. Vreau doar să mă întorc acasă la Alex. A fost o zi lungă.

— Bineînţeles. Voi chema un şofer.

Deschizând uşa biroului în care stătuseră de vorbă, detectivul o conduse pe un coridor şi apoi pe scări, la parter. Acolo, vorbi în arabă cu un ofiţer în uniformă de la recepţie – îi cerea o maşină, presupuse Freya. Omul îi răspunse făcând un semn cu capul către uşa de la intrare, prin care îl văzu pe Zahir în Land Cruiserul lui, bătând darabana în volan. Cum anume aflase că era la poliţie, Freya nu-şi dădu seama, dar, de cum îi observă pe cei doi, se aplecă şi deschise uşa Toyotei, aruncându-i o privire nu prea prietenoasă lui Khalifa.

— Îl cunoaşteţi pe acest bărbat? întrebă detectivul.

— A lucrat cu sora mea, zise Freya. A avut...

Voise să spună „grijă de mine”, dar ezită înainte să continue.

— El m-a dus cu maşina pe aici.

— Atunci, vă las pe mâinile lui, rosti Khalifa.

O escortă afară din secţia de poliţie.

— Vă rog, nu ezitaţi să ne contactaţi dacă mai aveţi vreo problemă, spuse el în vreme ce se apropiau de maşină.

— Mulţumesc, răspunse Freya. M-aţi ajutat foarte mult. Îmi pare doar rău că...

Detectivul făcu un semn din mână, nelăsând-o să termine fraza. Îl salută cu o mişcare din cap pe Zahir, care doar mormăi şi privi drept înainte, apoi făcu un pas înapoi, în timp ce Freya urcă în maşină şi închise portiera după ea.

— A fost o plăcere să vă cunosc, spuse Khalifa. Şi vă rog să acceptaţi condoleanţele mele pentru moartea...

Înainte ca acesta să apuce a termina fraza, Zahir călcă acceleraţia şi demară în forţă, privindu-l pe detectiv în oglinda retrovizoare.

— Poliţia nu bună, bombăni el virând brusc şi aproape dărâmând o căruţă plină cu pepeni. Poliţia nu înţelege lucruri.

Vorbise neobişnuit de mult tot drumul, bombardând-o cu tot soiul de întrebări despre moartea lui Alex, de ce anume fusese suspicioasă, ce îi spusese poliţia, în tot acest timp neluându-şi ochii de la ea. O făcuse să se simtă neplăcut, mai mult chiar decât reticenţa lui din ziua precedentă, aşa că îi răspunse monosilabic, evaziv, deşi nu ştia exact

ce anume încerca să evite. Când ajunseră în sfârşit în faţa casei surorii ei, nu ştiu cum să iasă mai repede. Îi mulţumi scurt şi apoi dispăru înăuntru, trântind uşa şi rezemându-se cu spatele de ea, mulţumită că scăpase de el.

Plecase şi era singură şi se simţi brusc epuizată, de parcă acum, că sora ei fusese înmormântată şi suspiciunile înlăturate, corpul ei îşi ridicase în sfârşit braţele, strigând „De ajuns!”. Pentru prima dată în trei zile, îşi dădu seama că nu avea nici un motiv să se îngrijoreze sau să fie paranoică. Venise în Egipt, o îngropase pe Alex, soluţionase întrebările legate de moartea ei. Făcuse tot ce avusese de făcut. Mai puţin partea cu suferinţa. Şi cea cu vina. Acestea urmau.

Se simţea un miros înţepător, brânzos, de la resturile micului dejun de pe masa din sufragerie. Se duse şi strânse nişte pâine, roşii şi castraveţi pe o farfurie. Apoi, trăgând un fotoliu pe verandă, se aşeză şi îşi încrucişă picioarele sub ea, privind deşertul, mâncând cu mâna. Îi era foame – nu mâncase bine de trei zile – şi în doar câteva minute goli farfuria. Ar fi putut să mănânce şi mai mult, dar se simţi atât de epuizată, încât ideea de a parcurge chiar şi distanţa scurtă până în sufragerie i se păru prea mult. Puse farfuria pe jos, se lăsă şi mai bine în perne şi, punându-şi capul pe braţ, închise ochii şi adormi aproape instantaneu.

— *Salaam.*

Freya tresări speriată, gândindu-se că visa, că tocmai ce aţipise. Apoi, observă că soarele devenise foarte roşu şi se afla aproape de linia orizontului. Probabil că dormise o oră sau chiar mai mult. Îşi întinse leneşă braţele şi picioarele, căscă şi tocmai se ridica în picioare când văzu silueta aflată la trei metri depărtare de ea, la capătul verandei. Înlemni.

— *Salaam,* repetă vocea de bărbat groasă şi guturală, acesta având faţa acoperită de o eşarfă de in, numai ochii fiindu-i vizibili.

Pentru o clipă, rămaseră locului, uitându-se unul la celălalt fără să spună nimic. Complet trează acum, Freya începu să se dea îndărăt, cu mâinile ridicate într-un gest de apărare, cu pumnii strânşi, privind cuţitul mare de la brâul străinului. Probabil că acesta îşi dăduse seama la ce se gândea, pentru că îşi ridică şi el mâinile, cu palmele în afară, bombănind ceva în arabă.

— Nu înţeleg, zise Freya cu vocea mai stridentă decât ar fi vrut.

Mai făcu un pas în spate, uitându-se în jur după ceva ce i-ar fi putut fi de folos pe post de armă, dacă ar fi atacat-o.

Sprijinită de un copac jacaranda era o greblă, la stânga ei. Ieşind cu grijă de pe verandă, se îndreptă spre ea. Din nou, bărbatul păru că îi citeşte gândurile, căci dădu din cap şi, întinzând mâna, îşi scoase cuţitul de la brâu, îl lăsă jos şi făcu un pas înapoi.

— Nu pericol, spuse el vorbind bâlbâit, cu un accent greoi. El nu pericol la tine.

Se priviră lung, aerul răsunând de ciripitul păsărilor şi ţârâitul greierilor. Încet, întinse mâna şi îşi dădu jos eşarfa, dezvăluind o faţă lunguiaţă, cu barbă, pielea ridată şi întunecată ca abanosul, pomeţii atât de înalţi şi proeminenţi şi obrajii de dedesubt atât de supţi, încât părea ca şi când cineva i-ar fi scobit carnea cu o lingură. Avea ochii roşii de epuizare; barba, observă Freya, era plină de nisip şi pietriş.

— El nu pericol la tine, repetă lovindu-se cu palma peste piept. El prieten.

Mâinile lui Freya coborâră puţin, deşi pumnii îi rămaseră încleştaţi.

— Cine eşti? întrebă ea cu vocea mai sigură acum, că şocul iniţial cauzat de prezenţa lui trecuse. Ce vrei?

— El vine doctor Alex, spuse el. El…

Ochii i se îngustară în timp ce încerca a găsi cuvântul potrivit. Cu un plescăit frustrat al limbii, renunţă şi mimă în schimb că bate la uşă.

— Nici o persoană, explică el. El spate casă. Tu…

Încă mima, de data aceasta nişte mâini ţinute pernă sub cap. Aşa o găsise pe Freya, adormită.

— El pare rău. El nu vrea sperie la tine.

Se vedea acum că nu voia să-i facă nici un rău, aşa că Freya îşi descleştă pumnii şi-şi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp. Îi făcu un semn din cap cum că poate să-şi ridice cuţitul. Aplecându-se în faţă, îşi vârî pumnalul la loc, înainte să-şi dea jos rucsacul şi să i-l întindă.

— Asta găsit, zise el arătând către deşert. Pentru doctor Alex.

Freya îşi muşcă buza, simţind că i se strânge pieptul.

— Alex e moartă, spuse ea, cuvintele ei părând ciudat de mohorâte şi de goale, de parcă încerca să se distanţeze de ceea ce zicea. A murit acum patru zile.

Era evident că bărbatul nu a înţeles. Freya reformulă, însă fără succes şi, disperată, îşi trecu degetul peste gât, singurul semn care-i veni în minte ca să-i indice că era moartă. Sprâncenele bărbatului ţâşniră în sus şi murmură ceva în arabă, ridicându-şi mâinile spre cer într-un gest şocat şi de neîncredere.

— Nu, nu, nu ucisă, rosti ea repede, clătinând din cap, dându-şi seama că el înţelesese greşit. Şi-a curmat singură viaţa, s-a sinucis.

Din nou, cuvintele ei nu însemnară nimic pentru el şi îi luă alte 30 de secunde de explicaţii şi gesturi înainte ca el să pară în sfârşit a pricepe. Bărbatul zâmbi larg, arătându-şi dinţii maronii.

— Doctor Alex plecat, spuse el triumfător. Vacanţă.

Nu-şi dădu seama cum de reuşise să-l facă să creadă aşa ceva, dar ar fi fost prea greu să-l corecteze din nou, aşa că doar încuviinţă din cap.

— Da, zise ea, doctor Alex a plecat.

— Tu *okht?*
— Poftim?
El îşi împreună mâinile, indicând apropiere, legătură.
— *Okht?* repetă el. Soră.
— Da, confirmă ea zâmbind fără să vrea, amuzată de situaţia absurdă în care se afla. Da, sunt sora doctoriţei Alex. Freya.
Îşi ridică o mână în semn de salut şi el o imită înainte să-i întindă din nou rucsacul din pânză.
— Tu dai doctor Alex.
Freya se apropie şi luă rucsacul.
— E al lui Alex?
El se încruntă, confuz. Apoi, dându-şi seama ce zicea, clătină din cap.
— Nu doctor Alex. El găsit. În nisip. Departe.
Întinse mâna spre deşert.
— Departe, departe. La jumătatea Gilf Kebir. Bărbat.
Făcu acelaşi gest cu degetul de-a lungul gâtului pe care îl făcuse Freya. Bărbatul despre care vorbea trebuie că era mort, deşi nu era sigură ce voise să spună, că fusese omorât sau că pur şi simplu murise.
— Doctor Alex dă bani, continuă el. Doctor Alex zice el găsit om în deşert, el găsit lucru nou în deşert, el aduce.
Îşi vârî mâna în buzunarul de la *djellaba,* scoase un Rolex din oţel şi i-l dădu şi pe acesta.
— Nu înţeleg, spuse Freya apucând rucsacul într-o mână şi ceasul în cealaltă. De ce ar vrea Alex lucrurile astea?
— Tu dă doctor Alex, repetă el. Ea ştie.
Freya continuă să-l întrebe de ce îi dăduse Alex bani, cine era bărbatul din deşert, despre ce era vorba, dar, după ce îi dăduse obiectele, era clar că era de părere că scopul vizitei sale fusese atins. Cu un ultim „Tu dai doctor Alex”, făcu o plecăciune, se răsuci şi dispăru după colţul casei, lăsând-o pe Freya privind neajutorată în urma lui.

EGIPT – ÎNTRE CAIRO ŞI DAKHLA

Elicopterul Agusta zbură repede şi jos, la doar câteva sute de metri deasupra deşertului, umbra lui trecând rapid peste vârfurile dunelor. Zgomotul elicelor puse în mişcare de motorul Pratt & Whitney răsuna monoton peste nisipuri, ca nişte bubuituri de tobe îndepărtate. Toate cele opt locuri disponibile erau ocupate, unul de către pilot, cinci de nişte indivizi cu feţe dure, care ţineau în braţe nişte mitraliere Heckler & Koch şi două – cele mai din spate – de către călăii gemeni ai lui Girgis, în costumele lor gri Armani şi tricouri roşu cu alb ale clubului de fotbal El-Ahly. Amândoi se uitau complet captivaţi într-o revistă de fotbal pe care unul din ei o ţinea în poală. Aruncând o privire rapidă peste umăr, ca să se asigure că nu erau ascultaţi, pilotul îi dădu un cot bărbatului de lângă el.

— Nimeni nu a descoperit cum îi cheamă, şopti el. De şapte ani sunt cu Girgis şi nimeni nu a aflat vreodată cum îi cheamă. Se pare că nici el nu ştie.

Omul nu spuse nimic, doar dădu uşor din cap, lăsând să se înţeleagă că nu era nici timpul, nici locul pentru astfel de discuţii.

— L-au omorât pe unul dintre peştii lui, continuă pilotul ignorând avertizarea şi înfierbântându-se. L-au tăiat şi l-au aruncat în Nil pentru c-a spus că El-Ahly era o echipă de tot rahatul şi el-Hafeez – un poponar. Girgis a fost atât de impresionat, că i-a angajat.

Încă un clătinat din cap, mai viguros de data aceasta, însoţit de un gest brusc din mână, cum că discuţia n-ar trebui să continue. Din nou, pilotul nu pricepu aluzia.

— Mama lor e dusă rău de tot, se pare. Şi ei o adoră. Au omorât patruzeci de oameni şi…

— Taci dracului din gură şi pilotează, se auzi o voce din spatele lor.

— Sau or să fie patruzeci şi unu, se auzi o voce aproape identică.

Mâna pilotului se încleştă pe manşă şi omul se făcu alb ca varul, iar coapsele i se strânseră de parcă ar fi vrut să-şi protejeze organele genitale. Nu mai scoase un sunet tot restul călătoriei.

DAKHLA

După ce intră înapoi în casa lui Alex, Freya deschise rucsacul misterios şi scoase obiectele din el unul câte unul, punându-le pe masa din sufragerie, lângă ceasul Rolex. Hartă, portofel, cameră foto, o cutie pentru filme foto, rachete de semnalizare, raţii de urgenţă, batista în care era împachetat un obelisc din argilă în miniatură şi, ultima, o busolă verde de metal cu capac rabatabil. Se opri la aceasta din urmă, o deschise şi zâmbi tristă. Era exact acelaşi model pe care îl avusese sora ei pe când erau mici: o busolă militară cu lentilă, cu indicator, cadran rotativ, lupă şi, în capac, un fir de alamă subţire ca un fir de păr care trecea prin ea. („Aliniezi firul la punctul pe care îl vrei, după care citeşti direcţia prin lentilă, îi explicase Alex. E cea mai precisă busolă pe care o poţi avea.”)

Freya se îndoia de acurateţea sa, pentru că firul se rupsese în două, făcând aproape imposibilă o citire exactă. Cu toate acestea, o ţinu în palmă ca şi când ar fi fost un lucru vechi de nepreţuit, greutatea şi senzaţia ei transportând-o înapoi în copilărie, către acele veri fără griji din Markham, dinainte ca totul să o ia razna, înainte să-i frângă inima surorii ei. Ridică busola, aliniind lentila, indicatorul şi vizorul exact aşa cum o învăţase Alex, privind cum acul se legăna leneş, auzind din nou vocea lui Alex, poveştile pe care obişnuia să i le spună, cum busola ei îi aparţinuse cândva unui marinar care a luptat în bătălia de la Iwo Jima. Trecu aproape un minut, apoi, cu un oftat, închise capacul, o puse pe masă şi se concentră asupra celorlalte obiecte.

Portofelul conţinea nişte bancnote nemţeşti, câteva cărţi de credit, un teanc de bonuri fiscale – toate datând din 1986. Şi mai era şi o carte de identitate. Îl înfăţişa pe posesorul portofelului: un tânăr arătos, blond, cu o cicatrice vizibilă pe bărbie, sub gură.

— Rudi Schmidt, citi ea cu voce tare.

Numele nu îi spunea nimic. Un prieten de-al lui Alex? Un coleg? După ce îl repetă de câteva ori, puse cartea de identitate înapoi în portofel şi continuă. Examină obeliscul din argilă, cu motivele stranii de pe fiecare latură, cutia pentru filme, camera foto care încă avea un film înăuntru, cu toate poziţiile folosite, în afară de două, conform contorului. Apoi, desfăcu harta, dând la o parte celelalte obiecte şi întinzând-o pe masă.

Era o hartă a Egiptului, jumătatea de vest a ţării, de la graniţa cu Libia până la Valea Nilului, scara 1:500 000. Hârtia era mototolită, cutele din locurile unde fusese pliată începând să se rupă din cauza uzurii îndelungate.

Se uită în jos, privirea fiindu-i atrasă spre colţul din partea stângă,

unde cuvintele podişul Gilf Kebir erau încercuite. Se încruntă. Nu acolo lucrase Alex? Îşi lăsă capul într-o parte, încercând să-şi amintească exact ce îi spusese sora sa în scrisori, după care privi încă o dată harta, aplecându-se peste ea, examinând diagonala care se întindea înspre partea de nord-est din Gilf, către cel mai apropiat petic verde, oaza Dakhla, de asemenea încercuită. Cinci cruci mici secţionau linia, începând de lângă Gilf, până la o treime din distanţa până la Dakhla, fiecare cruce fiind însoţită de nişte cifre: locaţia în grade şi distanţa în kilometri. În timp ce locaţia era întotdeauna aceeaşi, 44 de grade, distanţele păreau să se diminueze pe măsură ce crucile se îndepărtau de Gilf – 27, 25, 20, 14, 9 kilometri.

„Datele unei călătorii”, fu prima impresie a lui Freya. O călătorie de cinci zile, pe jos, având în vedere distanţele relativ mici acoperite, începând din Gilf şi continuând 95 de kilometri, înainte să se încheie brusc în pustietatea gălbuie a deşertului vast. Cine era Rudi Schmidt, ce făcea acolo, dacă harta însemna de fapt cu totul altceva – erau întrebări la care nu putea răspunde. Tot ce ştia era că nu avea un sentiment prea bun în legătură cu toate acestea. Cu nici unul dintre ele. De ce ar fi interesat-o pe sora ei astfel de lucruri? De ce ar fi plătit pentru ele? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai ciudat. Se trezi gândindu-se din nou la sinuciderea lui Alex – la braţul stâng paralizat, la groaza ei de injecţii – şi îndoielile din ziua aceea începură să-i revină. Deodată, toate explicaţiile care i se oferiseră i se păreau neconvingătoare. Se întreba dacă ar fi trebuit să se întoarcă la poliţie – detectivul acela politicos îi spusese să ia legătura cu el dacă mai avea şi alte nelămuriri – dar, la o adică, oare ce i-ar fi putut zice? „Cineva a apărut din senin în casa surorii mele, cu lucrurile unui decedat?” Părea atât de paranoică treaba, atât de... şubredă. Şi, oricum, detectivul îi zisese că se afla în Dakhla doar o jumătate de zi, aşa că probabil că se afla deja în drum spre Luxor. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să înceapă de la zero cu altcineva, dar într-o limbă pe care nici unul dintre ceilalţi detectivi nu părea a o stăpâni prea bine. Poate că ar trebui să o sune pe Molly Kiernan? Sau pe Flin Brodie? Şi ce să le spună? Că ea credea că era ceva suspect la mijloc? Doamne, părea un personaj dintr-un film tâmpit de mâna a doua.

Freya se mai uită puţin la hartă, apoi o strânse şi începu să pună obiectele la loc în rucsacul de pânză, încercând să se decidă ce ar trebui să facă, întrebându-se dacă îndoielile ei erau fondate sau nu. Se opri câteva clipe, privind din nou obeliscul în miniatură – un fel de suvenir sau talisman, presupuse ea – înainte să-l pună şi pe el la loc, apoi camera foto, busola şi, la sfârşit, cutia cu rola de film. După ce aşeză totul la loc, începu să prindă cataramele rucsacului. Aproape instantaneu, le desfăcu din nou, încruntată de parcă o lovise brusc un gând. Băgă mâna în rucsac şi scoase cutia cu filmul şi camera foto,

cântărindu-le în mână, gândindu-se. Trecură câteva secunde, apoi, dând din cap, luă rucsacul ei şi le puse pe ambele acolo, împingându-le în bluza de fleece pe care o ţinea înăuntru. Luă şi busola, vrând să o aibă aproape, o legătură cât de fragilă cu sora ei şi cu vremurile bune. Lăsând pe masă rucsacul din pânză, încuie casa şi o porni înspre oaza principală, sperând că magazinul Kodak din oraş să mai fie deschis. Poate că orice era pe filmele din cutie i-ar fi dat un indiciu despre cine era Rudi Schimdt, de ce rătăcea prin mijlocul Saharei şi de ce naiba soră-sa era interesată de el.

Beduinii rămaseră în Dakhla suficient cât să-şi umple ploştile din piele cu apă, să adune nişte lemne pentru foc şi să cumpere o capră şi alte provizii. Apoi, preferând să rămână doar ei, se retraseră în deşert şi îşi stabiliră tabăra la vreo doi kilometri de oază, lângă un crâng încâlcit de acacia şi tufişuri *abal* care reuşiseră cumva să crească în puştiul din jurul lor.

Până ca liderul lor să se întoarcă de la casa lui Alex, cămilele erau deja legate şi ronţăiau un maldăr de *bersiim* proaspăt, capra fusese tăiată şi se prăjea la foc, iar oamenii stăteau în cerc în jurul ei, cântând un cântec vechi al beduinilor despre un *djinn* rău al deşertului şi băiatul care îl întrecea în isteţime. După ce îşi legă cămila lângă celelalte, şeful lor intră în cerc, însoţitorii lui înghesuindu-se să-i facă loc. Începu să cânte cu vocea sa plină, ceilalţi acompaniindu-l la refren, primele stele ale serii strălucind pe cer, aerul fiind încărcat de fum şi parfumul bogat, unsuros al cărnii care se frigea. Când terminară de cântat, îşi împărţiră ţigări şi începură să discute despre ruta pe care ar trebui s-o urmeze la întoarcere. Unii spuneau că ar fi bine să se întoarcă pe acelaşi drum pe care veniseră, alţii sugerau un traseu mai nordic, pe lângă Jebal Almasy şi capătul de sus al Gilfului. Vocile lor deveniră tot mai gălăgioase şi mai animate, ridicându-se şi ciocnindu-se până când cineva strigă că era gata carnea şi tensiunea se evaporă. Ridicând-o de pe foc, înfipseră un capăt al frigării în nisip, ca să stea dreaptă şi începură s-o taie cu cuţitele, desprinzând bucăţi lungi, alunecoase. Mâncară cu mâinile, vocile lor stingându-se, auzindu-se doar pârâitul lemnelor pe foc, mestecatul lor ritmic şi, de undeva dinspre nord, abia perceptibil, un sunet surd ca un bâzâit, ca zborul unei insecte enorme.

— Ce se aude? întrebă unul dintre ei. O pompă de irigaţii?

Nimeni nu răspunse în timp ce sunetul devenea tot mai puternic.

— Elicopter, spuse într-un final liderul.

— Armata? întrebă un alt tovarăş încruntându-se, relaţiile dintre

beduini şi armată nefiind niciodată prea bune.

Şeful ridică din umeri şi, lăsând la o parte mâncarea, se ridică în picioare. Privi spre nord, cu mâinile împreunate pe mânerul cuţitului. Trecură 30 de secunde, după care îşi ridică braţul şi indică:

— Acolo!

Unul câte unul, ceilalţi se ridicară privind în depărtare. Văzură cum o pată vagă, trepidantă ieşea încet din asfinţitul întunecos, conturul său devenind tot mai concret, până îl putură identifica limpede – un elicopter negru, lung şi zvelt trecând ca o săgeată prin văzduhul serii, la doar câteva sute de metri deasupra deşertului. Veni direct spre ei, tot mai aproape, înainte de a trece chiar peste capetele lor, curentul stârnit de elicele lui făcându-le veşmintele să se umfle puternic şi nisipul să le intre în ochi.

Elicopterul se învârti, pivotând într-un viraj imposibil de strâns, zburând iarăşi peste ei. De data aceasta, mai jos, forţându-i pe beduini să se aşeze pe pământ, protestele lor fiind acoperite de vuietul asurzitor al elicelor.

În momentul în care trecu, liderul sări în picioare şi fugi la cămile, desfăcând o carabină veche legată de una dintre şei. Elicopterul viră din nou, înălţându-se înainte să dea înapoi şi să aterizeze brusc. Nişte siluete întunecate ţâşniră din el şi alergară către ei.

Ceilalţi beduini se ridicară şi ei acum. Desfăcând ultima legătură a puştii, liderul îi azvârli carabina celui mai apropiat dintre ei. Bărbatul o prinse cu amândouă mâinile şi, dintr-o singură mişcare fluidă, o armă şi se răsuci înspre siluetele care se apropiau, ducând-o la ochi şi ţintind. Înainte să poată apăsa pe trăgaci, se auzi un foc de armă şi omul se răsuci, arma sărindu-i din mână, braţele-i ciocnindu-i-se unul de celălalt în vreme ce făcu o piruetă şi căzu cu faţa la pământ. O pată neagră i se împrăştie prin veşminte precum cerneala prin sugativă. Se auziră alte focuri, nisipul sărind şi împroşcând în jurul beduinilor, forţându-i să rămână locului. Pe când aceştia rămaseră nemişcaţi, oamenii din elicopter veniră lângă ei şi îi aliniară lângă foc, cu mitralierele îndreptate spre ei. Pentru câteva clipe, cele două grupuri stătură faţă în faţă, în tăcere, o dogoare metalică înţepătoare amestecându-se cu aroma dulce a cărnii prăjite. Apoi nou-veniţii se dădură uşor la o parte şi le făcură loc celor doi oameni care apăruseră din spate. Îndesaţi şi musculoşi, semănau între ei aproape perfect, părul lor roşcat, aranjat şi unsuros, costumele gri şi tricourile de fotbal El-Ahly fiind complet nelalocul lor în decorul acela sălbatic al deşertului.

— Aţi găsit nişte lucruri, zise unul din ei pe un ton firesc, nedesluşindu-se nici urmă din violenţa de mai devreme.

— În deşert, spuse celălalt.

— Unde sunt?

Nici un răspuns. Gemenii se uitară unul la celălalt, apoi, ca unul, îşi ridicară armele şi împuşcară cea mai apropiată cămilă. Beduinii ţipară terorizaţi în vreme ce gloanţele pătrunseră în gâtul şi coastele cămilei, sfâşiindu-i carnea. Împuşcăturile continuară cinci secunde, apoi încetară, răpăitul focurilor de armă stingându-se într-o tăcere intensă, şocantă. Calmi, cei doi gemeni scoaseră încărcătoarele goale şi puseră altele noi.

— Aţi găsit nişte lucruri, repetă primul frate pe acelaşi ton ca mai devreme.

— În deşert.

— Unde sunt?

— *Taala elhass teezi ya kalbeen*, îi scuipă liderul beduinilor, ochii licărindu-i în lumina focului. Pupaţi-mă-n cur, nenorociţilor!

Gemenii se priviră din nou. Din nou deschiseră focul, alte două cămile prăbuşindu-se înainte să-şi întoarcă armele spre bărbatul aflat cel mai aproape de lider. Forţa împuşcăturilor îl săltă în aer şi-l trânti pe spate, în nisip, unde se zvârcoli o clipă înainte să nu mai mişte.

— El le-a luat!

Vocea era stridentă, îngrozită. Unul dintre beduini făcuse un pas înainte, cu braţele ridicate deasupra capului – un om mărunt, zbârcit, cu o barbă sfrijită şi faţa plină de urme de vărsat de vânt.

— El a luat lucrurile, repetă acesta arătând înspre lider cu mâinile tremurânde. Am văzut.

Gemenii îl priviră.

— Eu v-am sunat, se tângui bărbatul arătându-le celularul ca să le demonstreze. Eu sunt prietenul vostru. Eu vă ajut.

Beduinul-şef pufni a dezgust şi îşi duse mâna spre cuţit, însă şi-o retrase rapid când gloanţele muşcară din nisipul de la picioarele lui.

— Mama ta a fost mereu o curvă, Abdul-Rahman, îi scuipă el. Şi soră-ta şi-o pune cu câini.

Omul îl ignoră şi mai înaintă un pas.

— Mi s-au promis bani, zise el. Dacă voi suna. Domnul Girgis mi-a promis bani.

— În schimbul obiectelor, spuse unul din gemeni.

— Unde sunt? întrebă celălalt.

— V-am zis, el le-a luat. Erau într-un sac şi el le-a luat.

— Unde?

— În oază. Le-a dat cuiva. Nu ştiu cui, nu ne-a spus. Am făcut ce-am promis. Îmi vreau banii.

— Du-te dracului!

O ploaie de gloanţe îi străpunse faţa şi pieptul, omorându-l instantaneu. Corpul încă i se prelingea la pământ când gemenii se întoarseră spre ceilalţi beduini, măcelărindu-i pe toţi, în afară de lider, pe care îl lăsară în viaţă. Rămase locului, cântărindu-şi opţiunile,

tăcerea grea a deşertului învăluindu-i din nou, flăcările chihlimbarii ale focului dansând de un roşu furios în vreme ce la apus se lăsa noaptea. Apoi, îşi smulse cuţitul de la brâu şi se repezi slobozind un urlet animalic de furie şi sfidare, gândindu-se să-l doboare măcar pe unul dintre atacatori înainte să fie el însuşi omorât. Dar oamenii se năpustiră asupra lui, prinzându-l de braţe, smulgându-i cuţitul, lovindu-l, târându-l înspre foc, unde îl forţară să îngenuncheze şi îi traseră capul spre spate, cu gura şi nasul sângerânde. Gemenii se aplecară deasupra lui, fiecare de-o parte.

— Ai găsit nişte lucruri.

— În deşert.

— Unde sunt?

*

Era mai dur decât anticipaseră. Şi mai curajos. Trebuiră să-i ardă ambele picioare şi o mână înainte să cedeze şi să le spună tot ce voiau să ştie. Îi curmară suferinţa şi împuşcară şi celelalte cămile – era un loc retras şi aveau să treacă zile la rând, dacă nu chiar săptămâni, până când cineva avea să descopere masacrul. Treabă odată terminată, bărbaţii se întoarseră la elicopter şi decolară, gonind deasupra deşertului spre sud, înghiţiţi de noapte.

Chicotind singur, *djellaba* sa murdară şi maronie fiind deja umflată între picioare, a anticipaţie, Mahmoud Gharoub căra scara de lemn prin dumbrava de măslini înspre casa doctorului Alex. Era întuneric, luna încă nu răsărise, copacii fiind învăluiţi de întuneric şi umbre. Se împiedică de mai multe ori, picioarele lui foşnind pe covorul de frunze uscate cu care era acoperit pământul, capătul scării ciocnindu-se zgomotos de trunchiurile copacilor din jur. Nu îl îngrijora zgomotul. O urmărise pe femeia americană făcând jogging pe drumul spre Dakhla şi ştia că avea suficient timp ca să se instaleze înainte să se întoarcă, aşa că-şi continuă drumul ignorând larma pe care o făcea. Vorbea singur, fredonând din când în când versuri fără ritm:

Of, femeie frumuşică având sâni tineri şi fermi
Vino, desfă-ţi picioarele şi lasă-mă să-ţi gust piersicuţa!

Când ajunse la casa lui Alex, merse în capătul îndepărtat, strecurându-se printre doi arbuşti de leandru îmbobociţi şi sprijini scara de perete. Începu să urce tot mai sus, până ajunse la acoperişul

plat. Într-o parte licăreau luminile răzleţe din Dakhla, iar pântecul gol şi gri al deşertului se rostogolea de cealaltă parte. Scoţând o sticlă din buzunarul de la *djelabba* sa, trase o duşcă, apoi se îndreptă spre lucarna mică de deasupra băii şi se ghemui în dreptul ei. Gâdiliturile dintre picioare se înteţiră.

O privise de multe ori pe sora femeii, chiar şi după ce se îmbolnăvise şi nu mai arăta aşa de bine. Soţia lui era grasă şi urâtă, mai degrabă o bovină decât o femeie. Orice era mai bine decât aia, chiar şi o schiloadă care trebuia să stea într-un scaun special ca să facă duş. Când aceasta murise, se întristase, crezând că toată distracţia se încheiase. Dar acum venise sora ei, tânără şi blondă şi în formă. Jucăuşă ca toate femeile din Vest. Mahmoud Gharoub abia de se mai putea controla. Ar fi ajuns mai devreme, dar soţia lui ar fi intrat la bănuieli şi reuşise să scape doar pentru că aceasta îşi vizita familia. Mai trase o duşcă din sticlă, privind prin lucarnă la încăperea de dedesubt. Era neagră ca smoala acum, un întuneric impenetrabil, dar, odată ce se aprindeau luminile, avea să vadă totul: duşul, toaleta, fiecare mişcare, fiecare contur, un spectacol doar pentru el. Începu din nou să cânte, frecându-se între picioare.

Întinde-te, scumpa mea şi închide ochii,
Lasă-mă să te pătrund acum, atât de adânc, atât de...

Se opri din cântat, înălţându-şi capul şi înclinându-l într-o parte, ascultând. Ce se auzea? Zgomotul se înteţi, un vâjâit ca un bâzâit. Un elicopter. Se îndrepta direct spre el, din câte îşi dădea el seama. Rămase locului, brusc agitat, temându-se că putea fi poliţia. Ar fi avut de dat nişte explicaţii dacă l-ar fi găsit pe acoperişul altcuiva, atât autorităţilor, cât şi nevestei sale groaznice. Erecţia îi dispăru, uită de baie şi traversă grăbit acoperişul înspre scară, lăsându-se în jos şi începând să coboare, nerăbdător să scape. Reuşi să coboare doar câteva trepte, când un curent puternic îl învălui, *djellaba* fluturându-i sălbatic, praful şi nisipul intrându-i în ochi. Din reflectorul elicopterului ţâşni o lumină orbitoare, rotindu-se într-o parte şi-n alta, în stânga şi în dreapta, înainte să-l repereze şi să se fixeze asupra lui. Gharoub se prinse de scară, gemând de groază, ţipând că el doar măturase acoperişul, că totul era doar o neînţelegere. Apoi, forţa curentului de aer îl făcu să-şi piardă echilibrul şi se balansă pe spate, departe de zid, cazând cu un ţipăt puternic şi zgomot de crengi rupându-se în tufele de sub el. Elicopterul plană deasupra lui ca o libelulă monstruoasă, ţintuindu-l pe bătrân cu privirea în vreme ce acesta se zvârcolea şi se zbătea dedesubt, ţipând în continuare cum că era o neînţelegere, că doar măturase acoperişul, că se strânseseră frunze acolo, o mulţime de frunze mizerabile, grămezi întregi...

Magazinul Kodak se dovedi o pierdere totală de timp, deşi plimbarea de 40 de minute pe drumul dinspre Dakhla îi permise Freyei să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi limpezească puţin mintea.

Era încă deschis când ajunsese acolo, geamurile lui puternic luminate fiind vizibile de la jumătate de kilometru distanţă. Interiorul cu aer condiţionat – doar podele din marmură, mobilă cromată şi fotografii înrămate, centrate, cu proaspăt căsătoriţi sau bebeluşi obezi – păruse promiţător, ca şi faptul că tânăra din spatele tejghelei chiar vorbea engleză. De acolo înainte însă, totul mersese prost. Maşinile de developat din capătul îndepărtat al magazinului nu funcţionau; se pare că nu funcţionaseră niciodată. În ceea ce priveşte „Developare foto rapidă” promisă de anunţul de la intrare, era rapid în concepţia Dakhla, deci cam o săptămână. Încercând să-şi înăbuşe frustrarea, Freya pălăvrăgi puţin cu femeia, permiţându-i să-i atingă părul blond, încercând să-i explice de ce, la cei 26 de ani ai săi, încă nu avea soţ, după care plecă. Îi trecuse prin minte să facă autostopul până în Mut, să vadă dacă ar fi putut developa filmele acolo, înainte să se decidă că era prea târziu, că era un deranj prea mare şi să pornească înapoi spre casa lui Alex.

Mergea din nou pe cărare, cerul de deasupra era încărcat cu stele, singurele sunete auzite fiind scârţâitul moale al paşilor ei şi răgetul îndepărtat al unui măgar. Se stârnise o adiere blândă, îndepărtând ultimul strop de căldură a zilei; luna se ridica uşor în spatele ei, strălucirea sa de culoarea untului dând deşertului o culoare sepia, aşa că se simţi de parcă se târa printr-o fotografie veche.

Solitudinea o calmă şi o relaxa şi, cu cât înainta, cu atât se simţea mai plină de energie. Avea să se întoarcă la casa surorii ei, avea să mănânce ceva, poate să asculte nişte muzică, să doarmă bine şi apoi să treacă din nou totul în revistă dimineaţa. Lucrurile erau întotdeauna mai clare dimineaţa.

Ajunse în vârful dunei de unde Zahir îi arătase casa lui Alex în după-amiaza trecută. Oaza în miniatură se întindea dincolo de ea, un oval alungit, ştampilat parcă pe un peisaj altminteri şters, conturul fantomatic al casei fiind foarte vizibil. Coborî panta şi trecu prin lanurile de la marginea oazei, înainte să se afunde printre copaci. Pereţi denşi de vegetaţie o înconjurară de fiecare parte, blocând orice lumină posibilă, scufundând-o într-o beznă aproape totală. Se opri o clipă, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul şi auzi un vaiet metalic în depărtare. Deveni din ce în ce mai puternic – un elicopter.

Se auzea tot mai aproape, tot mai puternic. Aerul vibra de tunetele elicelor sale, crengile din jur începând să se zbată şi să şuiere, în timp ce elicopterul zbură chiar pe deasupra vârfurilor copacilor, în dreapta ei, silueta acestuia fiind vizibilă printre crengile întortocheate de deasupra.

Freya rămase locului, aşteptând ca sunetul să se depărteze. Dar el rămase la fel, nici înteţindu-se, nici slăbind, ca şi când ar fi planat. Trecură câteva secunde, apoi, din faţă, cam din direcţia casei lui Alex, năvăli brusc o lumină puternică. Fâşii înceţoşate se filtrară printre arborii tineri, luminând o parte din frunzişul din jur şi întunecând şi mai mult alta. În aceeaşi clipă, dincolo de zgomotul greu al motoarelor, auzi ceea ce păru a fi un ţipăt. Mai mult din instinct decât din vreo decizie conştientă, Freya se dădu la o parte din drum, pe o cărare lăturalnică îngustă. Se afundă şi mai mult printre copaci, încercând să nu se gândească prea mult la avertizarea lui Zahir legată de şerpi, ascultând cum elicele încetiniră treptat şi apoi amuţiră. Lumina dispăruse. Elicopterul probabil că aterizase. Se auziră voci înăbuşite, un alt ţipăt şi apoi zgomotul înfundat al unui geam spart.

Se făcu din nou întuneric, negru ca smoala. Freya rămase locului, cu inima bătându-i nebuneşte, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla. Trecură 30 de secunde. După ce desluşi cât de cât frunzele şi crengile din jurul ei, începu să se mişte, încet, încercând să nu facă prea mult zgomot, intră tot mai adânc în pădure, urmând şerpuirile şi cotiturile drumului înainte să se arunce într-un stufăriş, ieşind într-un câmp deschis de partea cealaltă.

Aici era mai multă lumină, luna era acum mai sus pe cer decât fusese când îşi începuse plimbarea înapoi dinspre sat, strălucirea ei inundând totul într-o baie de argint tăcut. Se opri să-şi dea seama unde se afla, apoi traversă câmpul şi o apucă pe o altă cărare de la capătul îndepărtat, ocolind oaza până ajunse într-o dumbravă de măslini umbroasă, dincolo de care putea vedea conturul casei lui Alex. Luminile erau aprinse. Alte voci.

Ezită, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să stea cât mai departe, să aştepte ca oricine era acolo să plece. Brusc, un alt ţipăt – un ţipăt de bărbat, slab, îngrozit. Curiozitatea puse stăpânire pe ea, aşa că înaintă păşind cu grijă, ca să nu deranjeze covorul de frunze căzute, trecând de la un copac la altul, respirând sacadat, agitat. Ajunse în faţa unui gard de nuiele de la capătul dumbravei şi se ghemui în spatele acestuia. Vocile se auzeau mai puternic acum, mai clar şi se întrebă din nou dacă n-ar fi trebuit oare să vegheze doar de la distanţă. Dar curiozitatea învinse din nou. Se strecură printr-o gaură din gard şi se apropie de casă, în etape de câţiva metri, de parcă ar fi jucat „unu, doi, trei, la perete stop”, gata oricând să se întoarcă şi să fugă dacă ieşea cineva. Dar nu se ivi nimeni, aşa că putu să ajungă în

spatele clădirii, ascunzându-se după unul dintre copacii de jacaranda care umbreau veranda de acolo. Acum, vedea clar prin fereastra sufrageriei.

Înăuntru erau nişte bărbaţi, musculoşi şi duri. Văzu trei, dar zgomotul de sertare şi dulapuri deschise în biroul lui Alex, spre stânga ei, îi dădu de înţeles că erau mai mulţi. Doi dintre ei erau identici fizic: aceeaşi constituţie îndesată şi păr roşcat uleios, având degetele pline de inele strălucind în lumina lămpii. Păreau să i se adreseze cuiva aflat în partea cealaltă a camerei, cineva care nu se găsea în raza ei vizuală. Cuvintele „cameră” şi „film” fură repetate de câteva ori. O voce îngrozită le răspunse bolborosind. Continuă aşa, mereu aceleaşi cuvinte, mereu acelaşi răspuns tânguit, până când unul dintre ei, cu o clătinare enervată a capului, pocni din degete. Se auzi o mişcare şi apărură alte trei siluete: două dintre ele mari şi dure, ca şi ceilalţi. Între ele, înfricoşat şi frângându-şi mâinile, ca un câine sfrijit chinuit de o haită de animale mai mari, stătea Mahmoud Gharoub, fermierul plin de riduri care o dusese cu căruţa mai devreme. Freya se piti mai bine după copac, holbându-se cu spaimă şi fascinaţie, atingând cu mâna rucsacul din spinare, unde se aflau camera şi filmul.

La un semn, *djellaba* lui Gharoub fu ridicată în jurul taliei acestuia, dezvăluind nişte picioare slăbănoage şi nişte chiloţi albi, murdari. Braţele îi fură imobilizate la spate, pe sub coapse şi, împotrivindu-se slab, fu săltat de la pământ şi picioarele desfăcute cu forţa, ca o femeie în timpul naşterii.

— *La!* gemu el cu ochii atât de larg deschişi de spaimă, încât păreau gata să-i sară din orbite. *La! Minfadlak, la!*

Bărbaţii care îl interogau veniră în faţa lui, cu feţele lipsite de orice expresie, de parcă făceau o treabă oarecare prin casă. Spre dezgustul lui Freya, unul dintre ei îşi înfipse un deget în clinul chiloţilor bătrânului, trăgându-i la o parte, iar celălalt desfăcu un briceag. Aplecându-se chiar între picioarele bărbatului, îi atinse carnea expusă cu vârful cuţitului. Victima lor urlă şocată, şoldurile zvâcnindu-i în sus şi în jos. Îi puseră alte întrebări. Fiindcă nu primiră nici un răspuns, apăsară mai tare lama cuţitului. Freya simţi un gust acid în gură când cuţitul fu forţat în perineul omului, carnea cedând şi apoi despicându-se.

— Nu!

Vocea ei umplu noaptea. O pauză infimă, o secundă, nu mai mult, scena din cameră îngheţă, apoi răsunară ţipete şi paşi repezi. Uşile de la verandă fură izbite de pereţi, siluete revărsându-se pe ele şi se văzură strălucirii roşii în timp ce armele fură descărcată şi gloanţe împroşcate spre copacul de jacaranda unde stătuse Freya. Dar ea nu mai era acolo. Fugind pe după clădire şi înapoi spre dumbrava de măslini, sări peste gardul de nuiele şi continuă să alerge printre

copaci, împiedicându-se de pământul denivelat, inima dând să-i iasă din piept, focuri de armă şi strigăte răsunând în urma ei.

Ajunse la capătul îndepărtat al dumbrăvii şi sări din nou, plonjând într-un stufăriş des. Îşi croi drum prin acesta, spre câmpia de dincolo. Focurile de armă se opriră, deşi ţipetele continuară. O jumătate de duzină de voci se auzi, toate venind din direcţii puţin diferite, deoarece urmăritorii ei se împrăştiaseră, căutând-o. De asemenea, se auziră un zgomot ameninţător şi o bufnitură când elicopterul porni.

Traversă câmpia şi coborî într-un şanţ de irigaţii, traversându-l, scufundându-se în noroi până la glezne, braţele alunecându-i şi apucându-se cu disperare de malul opus, ridicându-se şi ieşind de acolo. Se împletici în faţă. Mai întâi, printr-o dumbravă de lămâi, apoi o plantaţie de porumb înalt, după aceea pe o suprafaţă aparent nesfârşită acoperită de arbuşti încâlciţi, braţele ei dând la o parte crengile, de parcă înota, când vegetaţia se termină brusc. Se afla chiar la capătul oazei, simţind deşertul sub tălpi. La stânga sa, cufundată în întuneric, văzu un fel de baracă. Avea pereţi din cărămidă şi un acoperiş din paie. Alergă spre ea, încercând să deschidă uşa, însă era încuiată cu un lacăt. Privi în jur, frenetic, apoi se ghemui lângă o veche căruţă de lemn trasă lângă unul dintre pereţii barăcii, întregul trup tremurându-i, respirând sacadat, dureros.

Elicopterul era deja în aer şi se rotea jos, pe deasupra copacilor, reflectorul său sfâşiind umbrele de dedesubt. Zgomotul elicelor înghiţi toate celelalte sunete, deşi, din când în când, lui Freya i se păru că aude un ţipăt şi, o dată, fără îndoială, un foc de armă.

— Ei au omorât-o pe Alex, murmură pentru sine, scena la care tocmai asistase confirmându-i ceea ce credea că păţise sora ei. Ei au omorât-o pe Alex şi acum mă vor omorî şi pe mine. Şi nici măcar nu ştiu de ce.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte, înjurând că-şi lăsase mobilul în casa lui Alex, încercând să-şi dea seama ce să facă. Era posibil ca toată agitaţia să le fi atras atenţia celor din Dakhla, iar cineva poate că avea să vină să investigheze, dar nu se putea baza pe asta. Nici nu se putea juca de-a şoarecele şi pisica toată noaptea. Oaza era micuţă, erau doar câteva locuri cu vegetaţie densă şi, în cele din urmă, aveau să-i dea de urmă, mai ales cu un elicopter planând deasupra.

— Trebuie să ajung în Dakhla, se gândi ea inhalând guri mari de aer. Trebuie să plec din oază şi să traversez deşertul, spre Dakhla.

Dar cum? Cu elicopterul deasupra şi cu luna tot mai strălucitoare, ar fi găsit-o imediat ce ieşea dintre copaci.

Se ridică privind în jur, încercând să se orienteze, apoi se ghemui din nou. Părea că se afla în punctul cel mai sudic al oazei. La stânga ei, înspre est, la vreo cinci kilometri depărtare, dincolo de ceea ce părea un vast canal de apă, se întrezărea Dakhla, luminile sale răzleţe

strălucind, zidul fantomatic al versantului Gebel al-Qasr ridicându-se dincolo de ea.

Era, evident, direcţia pe care trebuia să o urmeze şi cea mai scurtă cale spre o zonă sigură. Dar terenul era deschis, doar pietriş şi movile de nisip. Nu avea nici un fel de protecţie, nici un loc în care să se ascundă de reflectorul felinarului. Ar fi fost reperată imediat, prinsă că un iepure în farurile unei maşini.

Nici spre sud lucrurile nu arătau mai bine, deşi peisajul era mai variat, deşertul rostogolindu-se în dune înalte şi formaţiuni de roci răsucite, suprafaţa sa fiind presărată cu bolovani şi pâlcuri de vegetaţie. Şi aceasta era expusă, dar mult mai puţin şi oferea posibilitatea unui oarecare adăpost, dacă nu o ascunzătoare în toată regula. Se gândi că ar fi putut să meargă câţiva kilometri spre sud, îndepărtându-se de oază, după care să se întoarcă spre est, către Dakhla, moment în care spera să fie deja în afara razei de căutare a urmăritorilor ei.

Freya decise că era cea mai bună opţiune pe care o avea. Singura, de altfel. Problema era că între baraca dărăpănată unde se pitise şi prima ascunzătoare – un tufiş înalt de iarbă de deşert – erau vreo 200 de metri de pământ plat, compact. Să-l traverseze însemna să se expună îngrozitor de mult, ca şi cum ar fi fost singură pe un patinoar.

Fiecare căţărare pe munte îşi are punctul ei crucial, partea cea mai dificilă, după care restul traseului se deschide brusc şi devine mai uşor. Acesta era punctul crucial al evadării lui Freya. Dacă ar trece de cei 200 de metri, ar avea o şansă. Dacă o observau, ori de sus, ori vreunul dintre bărbaţii de la sol, era terminată.

Vâjâitul elicopterului deveni mai puternic, când ajunse chiar deasupra ei, reflectorul lui căutând înainte şi înapoi, curentul de aer provocat de elicele sale făcând ca toţi copacii să se legene nebuneşte. Freya se rostogoli sub căruţă, rafale de nisip şi praf plesnind-o peste faţă, fâşii fine de lumină pătrunzând până la ea prin plăcile de lemn crăpate de deasupra. Maşinăria plană o clipă, după care se întoarse, îndepărtându-se către nord, spre celălalt capăt al plantaţiei. Zgomotul motoarelor se stinse treptat, doar ca să se înteţească atunci când elicopterul întoarse şi se îndreptă spre ea. Părea să zboare după un tipar: în susul şi josul oazei, de la un capăt la celălalt, de parcă făcea ture de bazin căutând-o, 30 de secunde într-o parte, 30 în cealaltă. Dacă voia să aibă vreo şansă să traverseze întinderea de nisip, trebuia să-şi sincronizeze alergarea cu tiparul respectiv, să pornească imediat ce elicopterul o apuca în partea opusă şi să termine înainte să vireze şi să zboare înapoi, altfel ar fi ajuns direct în câmpul vizual al acestuia.

Îşi apăsă palma pe frunte, calculând. 30 de secunde ca să acopere o distanţă de 200 de metri. Pe o pistă ar fi fost uşor – elevă fiind,

alergase pentru districtul Markham şi parcursese aceeaşi distanţă în mai puţin de 25 de secunde. Dar aici era vorba de nisip, noaptea. Avea să fie foarte la limită, dureros de la limită. Şi asta fără să-i ia în calcul pe oamenii de la sol. Dacă unul dintre ei o vedea? Dacă se răspândiseră deja în deşert, ca să cerceteze, pentru orice eventualitate? Îşi muşcă buza, brusc plină de îndoieli, speriată, întrebându-se dacă nu era un risc prea mare. La urma urmei, nu erau chiar atât de mulţi. Şi era întuneric, arbuştii erau deşi pe alocuri – cu siguranţă, putea să scape de ei, să fie mereu cu un pas înaintea lor.

Apoi, auzi un ţipăt. Se crispă, privi în întuneric cu urechile ciulite, încercând să-şi dea seama de unde se auzise. De undeva din spatele ei, de după masa încâlcită de vegetaţie prin care se luptase să răzbată cu câteva momente în urmă. Încă departe, dar nu foarte departe. Îi răspunse un alt strigăt şi încă unul. Trei dintre ei, toţi venind înspre ea, adunându-se. Poate că ar fi putut să-l evite pe unul, dar trei… imposibil. Se hotărî. Trebuia să fugă. Dacă nu era deja prea târziu.

Un vuiet metalic şi elicopterul se legănă din nou deasupra ei, raza lui de căutare trasând alei orbitoare de lumină pe lângă şi dincolo de baracă. Atunci când trecuse ultima dată, elicopterul virase aproape imediat. De data aceasta, agonizant, păru doar să planeze deasupra. Freya îşi astupă urechile, ca să înăbuşe zgomotul, căruţa de deasupra ei zornăind nebuneşte, de parcă era scuturată de o mulţime de braţe invizibile, rafala elicelor smulgând o parte din acoperişul de paie şi suflându-l în noapte. Continuă o vreme, fiecare secundă apropiindu-i tot mai mult pe bărbaţii de la sol, micşorându-i şansele de a ieşi de acolo. Aproape că-şi pierduse orice speranţă, acceptă că avea să fie prinsă în capcană ca un şobolan, când vâjâitul scăzu în intensitate, aerul din jurul ei liniştindu-se în timp ce elicopterul se îndepărta, începându-şi cursa spre capătul de sus al oazei.

Ieşi şi sări imediat în picioare. De-abia conştientă de ceea ce făcea, condusă de un instinct de autoconservare primar şi plină de adrenalină, sprintă pe lângă baracă, în plin deşert.

N-avea nici cea mai vagă idee unde erau urmăritorii ei, se ruga doar ca aceştia să se zbată în continuare printre arbuştii din spatele barăcii şi să nu o vadă prin frunzişul des.

Nisipul era plat, compact, aproape la fel de ferm ca o pistă de zgură şi parcurse primii 150 de metri uşor, coatele-i pompând, picioarele-i propulsând-o înainte, spre pâlcul de iarbă aflat în faţă.

Tocmai începea să creadă că ar putea să reuşească, dar picioarele începură să-i obosească. Suprafaţa deşertului se năruia sub ea, nisipul înghiţindu-i pantofii, încetinind-o. Înaintarea deveni tot mai anevoioasă cu fiecare pas, plămânii lucrau tot mai greu, iar coapsele îi ardeau în timp ce muşchii îi erau inundaţi de un val de acid lactic.

Pe când erau tinere, ea şi Alex jucaseră un joc al provocărilor, bătând la uşa oamenilor şi apoi fugind, fiecare pas fiind o agonie provocată de panică în vreme ce aşteptau să audă strigătele furioase ale proprietarului în urma lor. Acelaşi sentiment îl avea şi acum, dar infinit mai puternic – o disperată speranţă că nu aveau s-o prindă îngemănată cu teama bolnăvicioasă că, mai mult ca sigur, aşa avea să fie.

Tot mai încet, cu picioarele alunecându-i şi luptându-se să nu se afunde în nisip, continuă să înainteze. Zgomotul înfricoşător al elicelor elicopterului se auzea întruna, acesta planând la capătul îndepărtat al oazei, înainte să se intensifice din nou, pe măsură ce aparatul se întoarse şi se îndreptă spre ea. Freya ştia că nu mai avea timp, că urmau să o vadă, nu aveau cum s-o rateze acum, că se afla direct în vizorul elicopterului. Acceleră oricum, corpu-i continuând să alerge chiar dacă mintea păru să i se înceţoşeze şi să renunţe la speranţă. Aproape târându-se pe ultimii zece metri de pământ, se azvârli cu capul înainte în mănunchiul de iarbă şi alunecă pe o pantă abruptă, dându-se de-a dura într-o ploaie de nisip.

Rămase acolo o vreme, respirând anevoie, picioarele durând-o îngrozitor, aşteptând că elicopterul să o învăluiască în lumină. Totul în jurul ei rămase întunecat. Se rostogoli pe burtă şi se târî până pe dâmb, dând cu grijă la o parte firele de iarbă sârmoase, pentru a-şi face o deschizătură mică. La vreo 200 de metri depărtare, elicopterul atârna acum chiar deasupra barăcii, legănându-se înainte şi înapoi. Dedesubt, în lumina acestuia, trei siluete în costume îşi ţineau mâinile ridicate ca şi când ar fi spus „Nu-i aici”. Gesticulară o vreme, după care elicopterul plecă din nou în viteză, spre celălalt capăt al oazei, iar cei trei bărbaţi dispărură în tufişuri.

Reuşise.

OAZA DAKHLA

După ce îşi spuse rugăciunea de seară – aplecându-se la pământ şi îngenunchind în curtea interioară a casei sale – Zahir luă cina cu soţia şi fiul lui, toţi trei stând turceşte pe podeaua sufrageriei, luând în tăcere cu mâna orez, mazăre şi frunze de *mofocchia*. După ce terminară, femeia aduse o pipă cu apă şi o puse lângă soţul ei, înainte să-l scoată pe băiat din cameră, lăsându-l pe Zahir singur. Acesta rămase nemişcat timp de 15 minute, pierdut pe gânduri, singurul sunet fiind plescăitul buzelor sale când îşi scotea pipa din gură. Apoi, punând-o lângă el, se ridică şi străbătu din nou casa, ieşind în curtea interioară. Se îndreptă spre prima uşă de pe partea dreaptă, o deschise şi aprinse lumina. În faţa lui, pe perete, deasupra biroului, atârna fotografia pe care o văzuse domnişoara Freya: stânca de formă curbată, doctor Alex dedesubt, în umbra ei. Se uită lung, degetele-i bătând nervoase darabana pe tocul uşii.

— Ce te preocupă?

Soţia sa venise lângă el şi îi pusese o mână pe braţ. El nu spuse nimic, doar continuă să se uite la poză.

— Nu eşti tu însuţi, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

El nu-i răspunse nici de această dată, dar îşi puse mâna pe mâna soţiei sale, strângând-o uşor.

— E vorba despre fata americană? întrebă ea.

— S-a dus la poliţie, murmură el. Crede că i-a omorât cineva sora.

— Şi?

El dădu din umeri.

— Ar trebui să vorbeşti cu ea, îi zise soţia. Să afli ce ştie.

El încuviinţă din cap.

— Mâine, spuse el. O să merg mâine.

O sărută pe frunte, trecându-şi un deget peste obrazul ei, apoi îi făcu semn că ar trebui să-l lase singur. După ce ea plecă, el intră în cameră şi, închizând uşa, se duse la birou şi se aşeză fără să-şi ia privirea de la fotografie.

— Duna de Foc, murmură el.

Freya aşteptă câteva minute, ghemuindu-se în spatele mănunchiului de iarbă, sunetul elicopterului crescând şi scăzând în intensitate, în timp ce patrula în susul şi în josul oazei. Verifică dacă aparatul foto, filmul şi busola erau încă în siguranţă în rucsac şi îşi

şterse zgârieturile care sângerau mai tare pe braţe şi gât, unde se rănise rău când trecuse printre arbuşti. Apoi, o luă spre sud.

Era o noapte limpede, răcoroasă, aproape friguroasă, luna fiind complet răsărită acum, iar deşertul – o întindere argintie sclipitoare. Îngrozită c-ar putea fi văzută, se mişca doar când elicopterul se îndrepta în direcţia opusă, sărind de la o ascunzătoare la următoarea – de la bolovani la dune, la stânci, la arbuşti – înainte să se pitească iarăşi. Auzi de câteva ori împuşcături şi, o dată, elicopterul ieşi din oază, zburând aproape deasupra ei, în timp ce ea se făcu ghem sub ieşitura unei stânci. Se părea că pilotul doar îşi încerca norocul, să vadă dacă o repera şi, după ce zbură prin preajmă o vreme, elicopterul viră şi se îndepărtă. După aceea, nu se mai zări nici un semn că ar fi urmărită.

Continuă să se îndrepte spre sud, aproape două ore, la început prudentă, apoi cu mai multă încredere, pe măsură ce oaza rămase în urma ei, pierdută printre dune şi movile de pietriş. Aerul se făcu foarte rece şi îşi scoase bluza de fleece din rucsac şi şi-o trase pe ea, alergând din când în când, ca să se încălzească. Încercă să reia cele întâmplate, căutând răspunsuri, dar era în stare de şoc, iar totul părea confuz şi lipsit de sens. În afară de faptul că îi omorâse cineva sora şi încercase să o ucidă şi pe ea şi că totul avea legătură cu obiectele pe care i le adusese beduinul în după-amiaza aceea, nu înţelegea nimic din ce se întâmplase.

Parcurse aproape cinci kilometri, după care consideră că era destul de sigur să revină către est, înspre luminile sclipitoare ale oazei Dakhla. Îi mai luă o oră până la primele lanuri mărginaşe şi alte 40 de minute ca să-şi găsească drumul printr-un labirint de trestie, bălţi cu peşti şi canale de irigaţii. În cele din urmă, mai mult din noroc decât intenţionat, ieşi dintr-un câmp des de trestie de zahăr şi nimeri pe un drum de macadam, drumul principal care străbătea oază.

Din dreapta se apropiau lumini. Ezită, apoi se retrase printre trestii, uitându-se agitată, temându-se c-ar putea fi urmăritorii ei. Doar când observă că farurile erau ale unei cisterne de petrol mari, ieşi din stufăriş şi dădu frenetic din mâini, făcându-i semn vehiculului să oprească. Se auzi un claxon şi nişte frâne hidraulice în timp ce cisterna încetini şi opri lângă ea. Şoferul coborî geamul şi se aplecă spre ea.

— Vă rog să mă ajutaţi, îl imploră ea. Trebuie să ajung în Mut. La poliţie. Cineva încearcă să mă omoare. Vă rog, trebuie să ajung la poliţie. Înţelegeţi? Mut. Poliţie. Mut. Mut.

Rosti cuvintele pocite şi în grabă. Şoferul – un bărbat rotofei, cu o faţă uleioasă şi favoriţi – ridică din umeri şi dădu din cap, evident neînţelegând.

— *El Qahira*, spuse el. Merge *el-Qahira*. Cairo.

Se pare că omul credea că era o autostopistă şi că îi făcea semn să oprească. Strângându-şi pumnii a frustrare, începu să repete, doar ca să tacă imediat. El-Qahira. Cairo. „Da, se gândi ea, poate c-ar fi fost mai bine.” Să iasă de tot din oază, cât mai departe, în Cairo, unde s-ar fi putut duce la ambasadă sau ar putea s-o sune pe Molly Kiernan – cetăţeni americani, oameni care vorbeau engleza. Oameni care puteau s-o ajute.

— Da, spuse ea privind agitată peste umăr. Cairo. Da, mulţumesc. Cairo.

Se grăbi spre locul pasagerului, se urcă şi trânti uşa după ea.

— Au încercat să mă omoare, zise ea când maşina se urni din loc, cu o voce tremurândă, neîncrezătoare. Înţelegi? Erau nişte oameni şi au încercat să mă omoare.

Ca şi mai înainte, şoferul ridică din umeri.

— *Ingleezaya?* întrebă el.

— *C*um?

— *Ingleezaya*? Iin-gleză?

Ea dădu din cap că da.

— Americană. Sunt americancă.

El rânji.

— *Amreeka* bun. Boos Weelis. Amal Shwassnegar. Foarte bun.

Ea voia cu disperare să-i explice, să-l facă să înţeleagă că au încercat s-o omoare şi că îi omorâseră sora şi că de-abia reuşise să scape şi că umblase prin deşert ore întregi şi că îi era frig şi sete şi că era înspăimântată şi epuizată. Dar nu avea nici un rost. Dădu din cap, apoi îşi trase picioarele, le cuprinse cu braţele şi îşi sprijini capul de fereastră, privind afară.

— Da, da, foarte bun, chicoti şoferul lovind apreciativ volanul cu palmele. Boos Weelis. Amal Shwassnegar. Foarte, foarte bun.

Pe măsură ce prinseră viteză, punctul alb al luminii elicopterului de-abia se mai zări în deşert, înainte să dispară în urma lor, iar ei să se piardă în noapte, îndreptându-se spre nord.

CAIRO

Fata era tânără. Avea vreo 15 sau 16 ani, nu mai mult, drogată şi îmbrăcată într-o uniformă de şcolăriţă. Stătea pe pat, cu ochii strălucindu-i, uimită, fără să ştie prea sigur ce se întâmplă. Cu şoapte de aprobare, etiopienii intrară, păşind puţin ţanţoşi de colo-colo, jucându-se cu penisurile lor, lăudându-se cu mărimea şi grosimea lor înainte să treacă la treburi serioase. O dezbrăcară pe fată, pălmuind-o, forţând-o să le ia penisurile în gură. Oamenii de afaceri rânjiră şi pufăiră din trabucuri, în vreme ce fata se sufoca şi plângea să fie lăsată în pace.

În camera alăturată, Girgis privea prin geamul cu oglindă pe partea cealaltă, dând din cap a satisfacţie. Nu pentru violul în sine – nu îi păsa de asemenea lucruri, nu-i prea păsa de sex în general – ci mai degrabă pentru afacerea de dinaintea acestuia. Toată lumea ştia că, dacă făceai afaceri cu Romani Girgis, el avea grijă de tine, îţi oferea o distracţie pe cinste şi, de aceea, afacerile lui mergeau întotdeauna strună. Aşa cum se întâmplase şi în această seară. Poate prea strună. Ştiind ce distracţie li se pregătea, nord-coreenii nu ştiură cum să semneze contractele mai repede: 50 de rachete sol-aer FIM 92 Stinger, la 205 000 de dolari fiecare, Girgis luând un comision de 20%, ca intermediar. Zâmbi, gândindu-se să-i dea şi fetei o parte, ca recompensă pentru activităţile ei. Dar, la urma urmei, probabil că fata avea să fie deja moartă până la sfârşitul nopţii, iar corpul avea să-i fie aruncat în Nil sau undeva în deşert, aşa că mai bine păstra el toţi banii. La gândul acesta, zâmbi şi mai tare.

Mai privi o vreme, pe când violul deveni tot mai frenetic şi mai bestial. Apoi, uitându-se la ceas, se întoarse şi ieşi din cameră, păşind pe podeaua de marmură şi apoi pe scări, până la biroul lui de la ultimul etaj. Aveau să urmeze şi alte distracţii – băieţi tineri cu o femeie bătrână, trei fete împreună, o fată cu un câine – după care invitaţii aveau să fie conduşi în apartamente private, aprovizionaţi cu prostituate, droguri, pornografie, orice îşi doreau, cheful continuând până dimineaţă devreme. Oamenii lui aveau să se ocupe de toate astea. El avea alte treburi de rezolvat. Mai importante. Mai importante chiar decât un comision de 20% din 10,25 milioane de dolari.

În capul scărilor, se aplecă să ridice o firimitură de pe covor – servitori nenorociţi, nu acordau nici un pic de atenţie detaliilor – înainte să străbată coridorul la capătul căruia descuie o uşă. Păşi într-un birou larg, lambrisat cu lemn. De-a lungul unui perete erau mai multe televizoare cu circuit închis, cu imagini dintr-o anumită încăpere a casei. Mergând la birou, se aşeză şi, uitându-se din nou la ceas,

ridică telefonul, apăsă butonul difuzorului şi puse receptorul pe birou.
— Toată lumea e acolo?
Se auzi un murmur general de aprobare pe măsură ce oamenii de la celălalt capăt al firului confirmară că erau prezenţi şi gata să înceapă conferinţa: Boutros Salah, mâna lui dreaptă, Ahmed Usman, expertul în antichităţi, Mohammed Kasri, avocatul lui şi omul de legătură cu poliţia şi serviciile de securitate. Cercul lui de apropiaţi, confidenţii lui.
— OK, să începem, spuse Girgis. Boutros?
Se auzi o tuse în vreme ce Salah îşi drese vocea.
— Sigur e copilotul, zise vocea groasă şi răguşită de fumător înrăit. Am verificat detaliile din portofel şi se leagă. Se pare că încerca să iasă din deşert.
— Şi venea din oază? întrebă Girgis. Suntem siguri de asta?
— Nu încape nici o îndoială, se auzi o altă voce, aceasta mai ezitantă, uşor bâlbâită: Ahmed Usman. Nici o îndoială. Bineînţeles, ştim că acolo s-a prăbuşit avionul, din ultimul mesaj trimis, dar artefactul o confirmă absolut. Un obelisc votiv cu semnul *sedjet* pe el, găsit atât de aproape de Gilf – poate să fie doar Zerzura. Fără îndoială.
Girgis dădu din cap, punându-şi mâinile pe birou, în faţa sa.
— Cum rămâne cu filmul din aparat?
Se auzi din nou o tuse când Salah îşi drese vocea din nou.
— Harta ar trebui să fie de ajuns, spuse el. Gemenii caută chiar acum cadavrul copilotului. Liderul beduinilor le-a dat o descriere destul de bună, iar urmele lăsate de cămile sunt încă vizibile, aşa că n-ar fi prea greu de urmat. Odată găsit, vor inversa coordonatele de pe hartă până în Gilf. Teoretic, ar trebui să ne ducă direct la avion.
— Teoretic?
— Ei bine, tipul trebuie să fi fost într-o stare destul de proastă pe la sfârşit, deci e posibil să nu fi înţeles bine coordonatele. Oricum, ne vor duce mai aproape de oază şi, odată ajunşi în zonă, ar fi uşor s-o găsim cu elicopterul, chiar şi pe timp de noapte. Dacă totul merge conform planului, ar trebui s-o dibuim în câteva ore, poate chiar mai puţin. Dacă trebuie să se întoarcă în Dakhla să realimenteze, patru sau cinci. Până în zori. Cu siguranţă, o găsim până în zori.
Se auzi o bătaie în uşă şi intră un servitor îmbrăcat în haină albă, aducând un pahar cu ceai. Fără să-şi ridice privirea, Girgis îi făcu semn să intre. Omul lăsă paharul pe birou şi plecă, ţinându-şi mereu ochii plecaţi.
— Şi armata? întrebă Girgis. Gilful e o zonă de securitate. Nu vreau probleme.
— Totul e aranjat, răspunse o a treia voce. Cursivă, uleioasă – Mohammed Kasri. Am vorbit cu cei cu care trebuia vorbit. Ne vor da

undă verde. Generalul Zawi a fost de mare ajutor.

— Ba bine că nu, având în vedere cu cât îl plătim, rosti Girgis pufnind, ridicându-şi paharul cu ceai şi sorbind din el.

Se lăsă tăcerea, după care se auzi vocea lui Usman.

— Pot să întreb despre siguranţă? Adică, nu ştim în ce stare va fi după atâţia ani, cum l-a afectat prăbuşirea. Vom avea nevoie de echipament de specialitate, de oameni care ştiu ce fac.

— Am rezolvat, răspunse Girgis.

— Pentru că nu este vorba doar de un transport de arme. Nu putem pur şi simplu să-l împachetăm şi să-l transportăm. Avem de-a face cu…

— Am rezolvat, mai zise o dată Girgis, de data aceasta mai ferm. Tot echipamentul tehnic necesar va fi la dispoziţia voastră.

— Bineînţeles, domnule Girgis, murmură Usman simţind că întrecuse măsura. Nu am vrut să… voiam doar să mă asigur.

— Ei bine, acum eşti sigur, spuse Girgis.

Sorbi din nou din ceai, buzele de-abia atingându-i lichidul, după care lăsă paharul jos şi îşi tamponă buzele cu o batistă.

— Mai rămâne fata, spuse el. Să înţeleg că n-am găsit-o încă.

Salah recunoscu că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile.

— Am lăsat cinci oameni în Dakhla. Şi avem prieteni printre localnici. Dacă e acolo, o vom găsi.

— Poliţia? întrebă Girgis. *Jihaz amn al-daoula?*

— Le-am alertat pe persoanele noastre de contact, zise Kasri. Dacă apare, ne vor anunţa. Presupun că persoana noastră de contact americană…

— A fost anunţată, spuse Girgis.

Continuă să-şi tamponeze buzele înainte să împacheteze frumos batista şi s-o pună în buzunar.

— Vreau s-o găsim, zise el. Chiar dacă harta ne va da toate informaţiile de care avem nevoie, vreau s-o găsim. N-am aşteptat douăzeci şi trei de ani de ani ca o curvă vorbăreaţă să-mi distrugă toată afacerea. E clar?

— Clar, răspunseră toate cele trei voci la unison.

— Sunaţi-mă imediat ce aflaţi ceva.

Conexiunea se întrerupse, ceilalţi trei închizând rând pe rând. Pentru o clipă, Girgis rămase locului, privind spre capătul celălalt al încăperii, către ecranele televizoarelor cu circuit închis – un mozaic pixelat de scene de sex şi violenţă – apoi se aplecă în faţă.

— Ai auzit?

Din telefon se auzi un murmur de-abia perceptibil. Tonul era mai ridicat decât al celor care tocmai închiseseră şi era imposibil să-ţi dai seama dacă îi aparţinea unui bărbat sau unei femei.

— O să am nevoie de ajutorul tău în toată treaba asta, spuse Girgis.

Dacă fata ia legătura cu ambasada…

Se auzi un alt murmur, iar legătura se întrerupse. Girgis se holbă la telefon cu ochii mijiţi, cu limba intrându-i şi ieşindu-i din colţul gurii. Încuviinţând din cap, puse receptorul la loc, se ridică şi, luându-şi ceaiul cu el, merse pe balcon, de unde privi grădinile ornamentale aflate de-a lungul Nilului, care curgea prin spatele casei.

Trăise aici 20 de ani, o vilă colonială somptuoasă, chiar pe linia de coastă a Zamalekului. Chiar şi acum îl uimea că el, fiul unor strângători de gunoaie, nepotul lui *Saidi fellaheen*, locuia la una dintre cele mai exclusiviste adrese din Cairo, printre elite. De la Manshiet Nasser la aşa ceva, de la droguri pe la colţul străzii la un imperiu de mai multe milioane de dolari – cu siguranţă, ajunsese departe. Mai departe decât sperase sau se aşteptase el. Doar fiascoul Gilf Kebir îi pătase o carieră altminteri strălucitoare – o afacere care ar fi trebuit să fie încoronarea lui, îndrăzneaţă chiar şi după standardele sale şi totul se dusese dracului din pricina vremii.

Se încruntă, gura strâmbându-i-se într-o grimasă furioasă. Expresia i se şterse imediat de pe faţă, redevenind un zâmbet.

Pentru că afacerea nu se dusese chiar de tot pe apa sâmbetei. Fusese întârziată, da. Dar nu distrusă. Prăbuşirea avionului le făcuse, la urma urmei, o favoare lui şi prietenilor săi, transformând o afacere deja ambiţioasă în ceva şi mai mare. Durase ceva timp până să se coacă, dar acum putea în sfârşit să culeagă roadele. Orice nor ascunde o rază de lumină. Sau, în cazul acesta, orice furtună de nisip.

Îşi sorbi ceaiul şi privi dincolo de Nil, către Hotelul Carlton şi turnurile luminate ale Băncii Naţionale Egiptene de peste drum, în vreme ce de jos se auziră ecourile unor vaiete îndurerate şi neajutorate. Zâmbetul i se lărgi şi chicoti. Orice s-ar spune, Romani Girgis întotdeauna oferea o distracţie pe cinste.

CAIRO – AMBASADA AMERICANĂ

După ce îşi încălzi o cană cu lapte, Cy Angleton se duse în sufragerie şi se aşeză în fotoliu, pântecele revărsându-i-se peste elasticul pantalonilor de pijama, şoldurile-i apăsându-se tare în braţele fotoliului („Cine naiba a proiectat şi mobila asta? Piticii?”) Majoritatea personalului din ambasadă locuia în afara ei, în Garden City sau peste râu, în Gezira ori Zamalek, dar el reuşise să obţină unul dintre apartamentele de la ultimul etaj al clădirii Cairo 2. Era un spaţiu îngust, doar un dormitor, o sufragerie, o baie şi o chicinetă, cu loc cât să faci câţiva paşi în orice direcţie, înainte să dai de vreun perete. Dar era mai sigur decât să fii în afara clădirii, mai puţine şanse ca oamenii să-şi bage nasul. Şi, în plus, însemna că putea comanda toate mesele de la bucătăria Marinei de la subsol, mâncare adevărată, mâncare americană, inclusiv plăcinte cu ciocolată Mississippi de la Barney’s. La naiba, ce bună era plăcinta aia. Aproape că merita să mănânci toate celelalte porcării. Aproape.

Luă o înghiţitură lungă, lentă din lapte şi, întinzându-se după telecomandă, dădu drumul CD-playerului. Reglând volumul, trecu prin melodii, până ajunse la cea pe care o voia: Patsy Cline – *Prea multe secrete.* Un moment de tăcere, apoi auzi sunetul vesel şi cunoscut de clarinet, când începu cântecul. Suspină de plăcere, lăsându-şi capul pe spate şi închizând ochii, bătând ritmul cu degetele în mânere.

Îi plăcea muzica country, i-a plăcut dintotdeauna, încă de pe vremea când era copil şi asculta melodiile pârâitoare din 1978 pe vechiul pick-up Crosley al mamei. Hank Williams, Jimmie Rodgers, Lefty Frizzell, Merle Travis, fără ei n-ar fi supravieţuit în acei ani timpurii – tachinările, vizitele nesfârşite la spital, crizele de furie la beţie ale tatălui („Uită-te la tine, pentru numele lui Dumnezeu! Cer şi eu un fiu şi El ce-mi dă? Un nenorocit de purceluş grăsan!”) Muzica country îi oferise o scăpare, un refugiu, un loc unde nu se simţea chiar atât de singur. Încă o făcea. De fapt, avea şi mai mare nevoie de ea acum decât atunci, din cauza tuturor minciunilor şi a suspiciunilor şi a corupţiei mizerabile prin care trebuia să îşi croiască drum.

— Country nu e doar muzică, îi spunea mama lui. E ceea ce te face să mergi mai departe.

Şi avea dreptate. Menţiunea înrămată de pe peretele opus o dovedea: „Premiul pentru Eroism al Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii se înmânează lui Cyrus Jeremiah Angleton. Pentru servicii eroice aduse în circumstanţe foarte periculoase”. Muzica country îl adusese acolo. Îşi dorea ca mama lui să mai fi fost prin preajmă, să vadă câtă dreptate avusese.

Lăsă cântecul să treacă de prima strofă şi refren, după care dădu volumul mai încet, îşi termină laptele şi se aplecă înainte, privind spre podea. În faţa lui se afla o hartă mare a Egiptului, desfăcută, acoperită cu nişte mâzgăliturі confuze de nume, date, numere de telefon, sume de bani, şiruri de cifre care puteau să fie sau nu conturi bancare. Existau şi fotografii, o grămadă, împrăştiate prin toată ţara, de mărimea unei poze de paşaport, cu excepţia a trei imagini mai mari, aranjate una lângă cealaltă în colţul stâng jos al hărţii, deasupra cuvintelor Platoul Gilf Kebir: Flin Brodie, Alex Hannen, Molly Kiernan. Aplecându-se, chinuindu-se să se îndoaie, le luă de pe jos şi se aşeză din nou, amestecându-le ca pe un pachet de cărţi. Se uită lung la fiecare dintre ele: Brodie, Hannen, Kiernan, apoi din nou Brodie. Lucrurile începeau să se clarifice, iar legăturile să iasă la iveală, o simţea, era sigur de asta. Mai avea drum lung de parcurs, dar spera să nu dureze prea mult înainte să poată pleca odată de acolo. Fără nici o Dună de Foc, fără căldură, fără să se mai strecoare pe ici, pe colo – misiunea îndeplinită, banii câştigaţi, angajatorii satisfăcuţi. N-ar mai fi mâncat din plăcinta cu ciocolată Barney’s Mississippi, dar putea să trăiască şi fară ea. Putea trăi fară orice, în afară de iubita lui muzică country. Aruncând fotografiile pe podea, se întinse după telecomandă şi apăsă din nou butonul de redare, camera scufundându-se în tăcere înainte de a se umple din nou cu deschiderea instrumentală veselă, *Prea multe secrete.* Chicoti uşor. Povestea vieţii lui nenorocite.

DAKHLA

Cerul căpăta spre est o nuanţă rozalie rece şi păsările din zori ciripeau în copaci când Fatima Gharoub trecea apăsat prin oază, veşmintele sale negre, ample, fâlfâind în jurul ei, silueta mătăhăloasă mişcându-se cu o viteză surprinzătoare. Din când în când, se oprea şi scuipa în nisip, bombănind nervoasă înainte să se pună din nou în mişcare, urmând drumul care cotea printre dumbrăvi de palmieri şi măslini, până ajunse, în cele din urmă, la casa femeii americane.

— Curvo! urlă ea mergând cu paşi mari până la uşa din faţă. Unde e? Ce-ai făcut cu Mahmoud al meu?

Îşi ridică pumnul, gata să bată la uşă, când observă că aceasta era deja întredeschisă. O deschise lovind-o cu piciorul şi dădu buzna în sufragerie.

— Haide, ştiu că eşti aici! Măgarul şi curva lui! Patruzeci de ani de căsnicie şi uite cum mă răsplăteşte!

Rămase locului ascultând, cu faţa ridată de atâta furie şi indignare. Smulse un făraş de pe pervaz şi o luă direct spre dormitorul principal, ţinând făraşul deasupra capului, ca pe un soi de armă.

— Nu mă face să vin şi să te găsesc, Mahmoud Gharoub, ţipă ea. Ai auzit? Crede-mă, dacă vin şi te găsesc, o să regreţi tot restul vieţii!

Era pe la jumătatea sufrageriei când simţi o mişcare. În uşa dormitorului apăru o siluetă. Se opri brusc, cu gura căscată de uimire.

— Zahir al Sabri? Dumnezeule, pe câţi vă are aici?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, se răsti Zahir încruntându-se, în mod clar neplăcut surprins de faptul că fusese găsit acolo.

— Ba cred că ştii! ţipă Fatima Gharoub. Ştiu ce se petrece aici! Întotdeauna îşi vâră nasul pe aici. Vrăjit! L-au vrăjit curvele astea nenorocite! Mahmoud! Mahmoud! Frumosul meu Mahmoud!

Începu să se vaite trăgându-se de haine şi lovindu-se cu făraşul peste cap. La fel de brusc precum se iscase, isteria încetă şi ochii i se mijiră.

— Ce cauţi aici?

Zahir se foi stânjenit.

— Am venit s-o văd pe domnişoara Freya.

— La şase dimineaţa?

— I-am adus micul dejun. Arătă cu capul către un coş de pe masa din sufragerie. Uşa era deschisă. Am intrat să văd dacă e în regulă.

— Dădeai târcoale, spuse bătrâna agitând un deget acuzator. Trăgeai cu ochiul.

— Am venit să mă asigur că domnişoara Freya e în regulă, repetă el. Nu era aici. Iar patul e neatins.

— Dădeai târcoale şi trăgeai cu ochiul, insistă ea simţind posibilitatea unei bârfe suculente. Te uitai la lucruri la care nu ar fi trebuit să te uiţi. Stai să vezi când i-oi spune… cum adică patul e neatins?

Zahir îşi deschise gura ca să răspundă, dar, înainte să poată zice ceva, soţia îndurerată începu să ţipe din nou, smulgându-şi rochia, lovindu-se cu palma peste frunte.

— O, Doamne, am ştiut eu! Au fugit împreună! Mi l-a furat pe Mahmoud! Mahmoud, Mahmoud! Micul meu Mahmoud!

Aruncând făraşul cât colo, se răsuci şi, probabil intenţionând să-i urmărească pe cei doi care fugiseră împreună, ţâşni afară din casă, lăsându-l pe Zahir exact unde era, clătinând din cap şi părând foarte stânjenit.

CAIRO

Cei care lucrau pentru Romani Girgis îşi dădeau seama când violenţa era iminentă. În astfel de momente, ştiau că trebuie ori să nu-i stea în cale, ori, dacă nu puteau să nu-i stea în cale, să-şi ţină capetele bine plecate, să-şi continue treaba şi să nu atragă atenţia asupra lor.

O simţiseră încă de dimineaţă. Imediat după răsărit, Girgis răspunse la un apel pe terasă, în spatele casei şi, din spusele bătrânului grădinar care uda nişte ghivece cu muşcate în apropiere, nu fusese încântat. Chiar deloc, ţipând la persoana de la celălalt capăt al firului, izbind atât de tare cu pumnul în masa de lemn, încât cana de cafea se răsturnase şi se spărsese de pământ, lăsând o pată urâtă pe marmura albă. Grădinarul nu auzise exact ce se vorbise, îi explică el mai târziu uneia dintre bucătărese şi nu îndrăznise să-şi ridice privirea sau să se apropie prea mult, dar, cu siguranţă, îl auzise pe Girgis rostind cuvintele „oază” şi „elicopter”. Şi ceva despre un turn negru şi o boltă, deşi, la momentul respectiv, începuse deja să se retragă din câmpul vizual al lui Girgis şi se poate să fi înţeles greşit.

Acesta fusese doar începutul. De atunci, dispoziţia lui Girgis se înrăutăţise tot mai mult. Pe la 8 dimineaţă, cei trei locotenenţi – Boutros Salah, Ahmed Usman şi Mohammed Kasri – sosiră şi dispărură în biroul lui. O servitoare spuse că auzise sunetul unei sticle sparte şi un strigăt:

— Ai zis că harta va fi de ajuns!

O oră mai târziu, la 9, un om care repara o balama la piciorul scării aproape că fusese trântit la pământ când Girgis trecuse razant pe lângă el, cu mobilul în mână, urlând:

— Nu-mi pasă de combustibilul dracului! Continuă să cauţi! M-ai auzit? Continuă să cauţi!

Girgis devenise tot mai nervos, atmosfera tot mai tensionată, până când, imediat după prânz, se auzi zgomotul ca de tunet scos de elicele elicopterului lui Girgis care ateriză în eliportul din grădină, gemenii ţâşnind din el şi ajungând la locul unde îi aştepta Girgis, pe gazon. Deja majoritatea personalului era conştientă că era ceva în neregulă şi privea pe furiş de la ferestrele conacului, chiar dacă doar bătrânul grădinar era îndeajuns de aproape ca să audă ce le zise angajatorul gemenilor.

— Găsiţi-o! strigă el. Găsiţi fata, găsiţi filmul, scoateţi-i ochii şi aruncaţi-o în deşert. M-aţi auzit? Găsiţi-o pe căţeaua aia!

— O să rănească pe cineva, îi şopti grădinarul ajutorului său, cu ochii aplecaţi spre stratul de flori pe care îl pliveau. Fii atent la ce-ţi

spun, o să-i facă rău cuiva.

Acelaşi lucru îl gândiră cu toţii când Girgis intră valvârtej în casă. Angajaţii lui, ca nişte peşti în faţa unui prădător, se retraseră cu toţii când acesta se năpusti pe hol şi în sus pe scări, înspre biroul lui de la ultimul etaj.

Toţi, cu excepţia lui Adara al-Hawwari. Aceasta lucra în conac doar de trei zile şi nu ştia nimic despre angajatorul ei sau despre temperamentul lui, ci era doar recunoscătoare că îşi găsise un loc de muncă. O văduvă de 60 de ani era greu să capete un loc de muncă şi şansa de a lucra într-un loc aşa de frumos, chiar dacă doar pentru 50 de piaştri pe oră, aşa că părea o binefacere de la însuşi Allah. Trei zile aşteptase oportunitatea de a-i mulţumi angajatorului ei, să-i spună cât de recunoscătoare era pentru bunătatea pe care i-o arătase. Iar acum se nimeri ca acesta să urce scările spre ea, pe când ea lustruia balustrada din lemn de tec la primul etaj. Era o femeie timidă şi nu îi stătea în fire să abordeze un om atât de influent şi de important. Cu toate acestea, consideră că era de datoria ei şi, când acesta ajunse la capătul de sus al scărilor, ea păşi înainte, îşi puse o mână pe piept şi, cu o voce tremurătoare, îi mulţumi umil pentru bunătatea arătată unei văduve bătrâne. Girgis o ignoră, trecând de ea şi mergând pe coridor spre biroul lui. Ajunsese pe la jumătatea drumului când se întoarse brusc. Ducându-se înapoi cu paşi mari, se apropie de ea şi o pălmui.

— Nu-mi vorbi, scuipă el. Ai înţeles? Să nu-mi vorbeşti niciodată.

Adara al-Hawwari rămase holbându-se la el, cu o pată roşie pe obraz. Tăcerea ei păru să-l înfurie şi mai mult, aşa că o pălmui din nou, mai tare. Vigoarea loviturii îi sparse nasul şi o aruncă îndărăt, în balustradă, sângele curgându-i din nară pe covor.

— Cum de îndrăzneşti să-mi vorbeşti? strigă Girgis, vocea lui devenind tot mai stridentă, îndreptându-şi toată furia şi frustrarea asupra făpturii tremurânde din faţa lui. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti?

O lovi încă o dată, într-o parte a capului. Smulgând un pachet de şerveţele din buzunarul hainei, rupse unul şi se şterse cu putere pe mâini.

— Şi curăţă-ţi mizeria! ţipă el cu răsuflarea tăiată, arătând înspre petele de sânge de pe podea. Ai înţeles? Vreau să-ţi cureţi mizeria! Vreau să fie ca nou! Ca nou!

Aruncă în ea şerveţelul cu care se ştersese, se răsuci şi dispăru pe coridor, lăsând-o pe Adara al-Hawwari tremurând înspăimântată, în tăcere şi întrebându-se dacă să lucreze pentru Romani Girgis era într-adevăr o binefacere sau nu.

CAIRO – CARTIERUL COPT

Murmurând *O, ce prieten bun e Iisus*, imnul ei favorit, Molly Kiernan mergea pe străzile întortocheate din Masr al-Qadima – Vechiul Cairo – pe drumul cunoscut spre Biserica Sfinţii Sergius şi Bacchus.

În mod normal, se închina la o capelă mică din comunitatea districtului Maadi al oraşului, unde se aflau birourile USAID la care lucra ea şi unde locuia într-un bungalou mic, cu două dormitoare, umbrit de arbori de foc şi tufişuri de iasomie. Totuşi, astăzi, 7 mai, era ziua de naştere a lui Charlie şi, în această zi deosebită, îi plăcea să meargă într-un loc diferit, într-un loc special. Aşa ajunsese aici, la cea mai veche biserică din Cairo, o bazilică veche, aproape dărâmată, care, conform legendei, fusese construită pe locul unde însăşi Sfânta Familie se oprise să se odihnească în călătoria sa prin Egipt.

Urma întotdeauna aceeaşi rutină de ziua de naştere a lui Charlie, aşa făcuse în ultimul sfert de secol. Îi pregătea un mic dejun special de ziua lui de naştere – costiţă, ouă, terci, vafe şi gem de afine, preferatul lui Charlie – deschidea cadourile pe care le cumpărase şi împachetase pentru el, apoi se uita o vreme la albume foto, răsfoind povestea vieţii lor împreună, zâmbind în timp ce-şi amintea vremurile bune de care se bucuraseră, ce bărbat frumos şi special fusese Charlie al ei.

— O, dragul meu, oftă ea. O, soţul meu drag şi scump.

Mai târziu, organiza un picnic şi mergea la grădina zoologică – acolo o dusese el la prima lor întâlnire, la grădina zoologică din Washington – şi apoi la biserică. Acolo îşi petrecea restul după-amiezii, mulţumind pentru viaţa lui Charlie, încercând să se convingă singură că exista un motiv pentru care Dumnezeu îl luase la El într-un mod atât de groaznic, că totul făcea parte dintr-un plan mai amplu, chiar dacă şi după toţi aceşti ani, încă se chinuia să descopere acest plan. Un bărbat atât de bun şi blând aruncat în aer de nişte sălbatici. „O, dragul meu. O, soţul meu drag şi scump.”

Intrând în bazilică, Kiernan se opri o clipă ca să privească icoana mare a Fecioarei Maria aflată chiar la intrare, înainte să treacă mai departe şi să se aşeze într-una dintre stranele de lemn. O pereche de vrăbii zbură pe sub tavanul din lemn boltit de deasupra ei.

Iubea locul acesta şi ştia că şi Charlie l-ar fi iubit. Simplitatea ponosită a locului avea ceva atrăgător în ea: frescele şterse, covoarele jerpelite de pe podea, mirosul rece, muced de umezeală şi praf şi piatră. Părea să o poarte în trecut, spre zilele timpurii ale creştinismului: zilele acelea când credinţa era încă tânără şi pură, inocentă, fără dilemele morale groaznice care o împovăraseră ulterior.

Cândva, i se părea ei, a fi creştin era pur şi simplu o chestiune de iubire şi de credinţă, o acceptare a faptului că bunătatea lui Hristos era de-ajuns ca să vindece relele din lume. Aşa văzuse Charlie al ei lucrurile – o convingere simplă, aproape puerilă că, dacă aveai suficientă credinţă, dacă păşeai cât mai mult pe urmele lui Hristos, atunci totul se va sfârşi cu bine, că binele avea să triumfe asupra răului.

Dar Kiernan ştia că lucrurile erau mai complicate de-atât, mai neclare, aşa cum o dovedise chiar moartea lui Charlie. Aşa cum o dovedea tot ce întâmpla în zilele acestea. Mielul lui Dumnezeu era înconjurat din toate părţile de şacali şi doar dragostea nu mai era suficientă ca să răzbaţi. Cu mult timp în urmă, acceptase că a fi creştin însemna să mergi pe sârmă, să găseşti un mod de a trăi întru Hristos şi, totodată, să fii ferm împotriva răufăcătorilor. Blândeţe şi putere, credinţă şi conflict – totul era atât de dificil, atât de dureros şi de tulburător. De aceea îi plăcea lui Kiernan să vină aici. Ca să uite de sine, chiar dacă numai pentru o după-amiază, în frig, în simplitatea din această clădire veche şi frumoasă. Doar ea şi Dumnezeu şi Charlie uniţi în tăcere, dincolo de dilemele care îi sufocau viaţa de zi cu zi.

Se lăsă pe spate şi îşi împreună mâinile în poală, privind în jur, prin biserică, admirând coloanele de marmură aflate de ambele părţi ale culoarului central, iconostasul superb încrustat de la capătul naosului, imensul candelabru suspendat, din alamă, gândindu-se întruna la Charlie şi la viaţa lor împreună. La toate lucrurile pe care le trăiseră în timpul mult prea scurt pe care îl petrecuseră împreună. La toate lucrurile pe care le pierduse.

Se căsătoriseră târziu, amândoi pe la 30 de ani. Ea lucra pentru guvern, el era pastor în Batalionul 1, Regimentul 8 al Marinei. La momentul respectiv, ea aproape că renunţase la speranţa de a găsi pe cineva, acceptase că munca avea să fie viaţa ei, celibatul – destinul ei. Dar, în clipa în care îl zărise stând lângă ea în Galeria Naţională de Artă din Washington – în faţa picturii atât de adecvate, *Fuga în Egipt* a lui Carpaccio – ştiuse instinctiv că el era alesul. Bărbatul pe care-l aşteptase în toţi aceşti ani. Îşi vorbiseră, el îi ceruse o întâlnire, şase luni mai târziu erau logodiţi şi, la cinci luni după aceea, se căsătoriseră. Vorbiseră despre copii, despre excursiile pe care aveau să le facă, despre cum aveau să îmbătrânească împreună – fusese foarte, foarte fericită.

Totuşi, la nici un an de la nuntă, batalionul lui Charlie fu trimis în Liban, într-o misiune de menţinere a păcii. Petrecură ultimele două săptămâni împreună, nişte săptămâni magice, apoi, într-o dimineaţă, ea îi pregăti micul dejun – costiţă, ouă, terci, vafe, gem de afine – el o sărută pe obraz şi îi dădu crucea pe care încă o purta în jurul gâtului şi, azvârlindu-şi rucsacul pe umăr, ieşi în zori. A fost ultima dată când

l-a văzut. O lună mai târziu, în 23 octombrie 1983, sosiră veşti despre o explozie în Beirut, atacuri sinucigaşe cu bombe, riposte ale marinei americane, numeroase victime, iar ea ştiu instantaneu că al ei Charlie murise. Doi ani, atât avuseseră împreună. Doar doi ani scurţi. Cei mai buni din viaţa ei.

Un murmur de voci îi întrerupse şirul gândurilor în vreme ce un grup de turişti italieni se perindă prin biserică, ghidul lor îndrumându-i spre locurile din jurul ei, forţând-o să se mute ca să le facă loc. Erau tineri şi păreau să nu aibă nici un interes pentru locul acela, nici o idee despre sacralitatea sa. Vorbeau tare, mâncau chipsuri şi unul dintre ei chiar se juca pe un Game Boy. Încercă să-i ignore, dar apoi intră un alt grup, de data aceasta japonezi, iar biserica fu scăldată în lumina bliţurilor de la aparatele de fotografiat. Vocea ghidului lor păru să umple întregul spaţiu pe când le vorbea printr-un fel de amplificator portabil. Nemaisuportând – „De ce nu puteau să facă şi ei linişte, să o lase să jelească în pace?” – Kiernan se ridică şi se strecură prin mulţime, ca să iasă din strană. Când ajunse pe culoar, un cuplu japonez îi blocă trecerea, ridicând un aparat foto, rânjind, făcând o plecăciune, rugând-o să le facă o fotografie. Ea izbucni:

— Ce-i în neregulă cu voi, oameni buni? strigă ea. Este o biserică! Nu înţelegeţi? Arătaţi şi voi puţin respect! Vă rog, arătaţi doar puţin respect.

Se repezi pe lângă cuplu şi ţâşni pe uşă, poticnindu-se în sus pe trepte, înspre strada îngustă de deasupra, cu ochii înecaţi de lacrimi.

— Am nevoie de tine, Charlie, spuse ea sufocându-se. Nu mai pot face asta de una singură. O, Doamne, câtă nevoie am nevoie de tine. Soţul meu, soţul meu drag şi scump.

Trecuse deja de ora unu după-amiaza când Freya ajunse în sfârşit la periferia oraşului Cairo şi, timp de alte 40 de minute, se târâră printr-un trafic aproape staţionar spre centrul oraşului. Şoferul cisternei trase pe dreapta la unul dintre capetele unei pieţe enorme, lângă un petic de iarbă plină de gunoaie, presărată cu palmieri.

— Midan Tahrir, o informă el ignorând claxoanele care protestau în spatele lor.

Le luase aproape 16 ore ca să ajungă aici din Dakhla, o călătorie interminabilă, devenită şi mai interminabilă din cauză că şoferul insistase să se oprească – i se păruse ei – la toate cafenelele de pe marginea drumului ca să bea ceai. De câteva ori, Freya se gândise să-l lase baltă şi să facă din nou autostopul. Dar hotărâse totuşi să n-o facă, paranoică fiind că bărbaţii din oază ar fi putut avea colegi care o

căutau şi că ar fi nimerit peste cine nu trebuia. Oricât de încet ar fi fost, măcar părea demn de încredere.

Aţipise de câteva ori în timpul călătoriei, ba o oră, ba 40 de minute, dar rămăsese trează cea mai mare parte din drum. Ocazional, îşi deschisese rucsacul şi se uitase la aparatul de fotografiat, la rola de film şi la busola dinăuntrul lui. În rest, privise doar pe fereastră, la întinderea nesfârşită de deşert, urmărind bornele kilometrice care le anunţau distanţele prin al-Farafra, Bahariya şi, mai departe, spre Cairo.

Şi acum, în sfârşit, erau aici.

— Midan Tahrir, repetă şoferul.

— Telefon, zise ea mimând un receptor la ureche. Trebuie să dau un telefon.

El se încruntă, apoi zâmbi şi indică în spatele ei o cabină telefonică verde cu galben.

— Menatel, spuse el scotocind într-un compartiment sub bord şi scoţând o cartelă telefonică de unică folosinţă pe care i-o înmână, refuzând banii pe care i oferise ea. Ea îi mulţumi, atât pentru cartelă, cât şi pentru că o adusese şi, luându-şi rucsacul în spate, sări din camion, pe trotuar. Conducătorul strigă pentru ultima oară:

— Boos Weelis. Amal Shwassnegar! Şi plecă mai departe.

Pentru o clipă, Freya rămase acolo epuizată, privind împrejurimile: traficul ameţitor, mulţimile de pietoni ce păreau nişte furnici, clădirile înalte, murdare, acoperite cu panouri publicitare gigantice făcând reclamă la Coca-Cola, Vodafone, Sanyo, Western Union. În pofida lentorii enervante a călătoriei, cabina cisternei avusese ceva sigur şi reconfortant. Acum, brusc, se simţi foarte singură şi foarte expusă, ca un melc a cărui cochilie a fost sfărâmată. La un semafor din apropiere, un şofer de taxi vorbea la mobil. Părea că se holbează direct la ea. La fel şi o femeie bătrână care vindea brichete de pe o ladă întoarsă cu susul în jos la doar câţiva metri distanţă. Lăsându-şi capul în piept, Freya se grăbi înspre cabina telefonică, bâjbâind prin buzunar şi scoţând cartea de vizită pe care i-o dăduse Molly Kiernan când se întâlniseră prima dată. Introduse cartela în fantă, selectă opţiunea pentru limba engleză de pe afişajul digital şi, ţinând receptorul sprijinit cu capul pe umăr, tastă numărul de mobil al lui Kiernan. Tăcere, un sunet de apel, apoi, spre frustrarea lui Freya, un mesaj vocal: „Bună, aici Molly Kiernan. Nu pot răspunde chiar acum. Lăsaţi un mesaj şi vă sun eu cât mai curând posibil”.

— Molly, sunt Freya, zise ea imediat după semnalul de înregistrare, cu vocea tensionată, alertată, Freya Hannen. Sun de la o cabină telefonică. S-a întâmplat… Am nevoie de ajutor. Cineva a încercat să… Cred c-au ucis-o pe Alex… Erau… Şi a venit un om la casa lui Alex, ieri, cu un rucsac… şi avea un aparat de fotografiat… a zis că le-

a găsit în deşert…

Se opri, conştientă de faptul că vorbea aiurea şi că ar fi trebuit să se gândească la ce urma să spună înainte să sune. Mai bine să-i povestească lucrurile pe scurt şi să i le explice ulterior faţă în faţă.

— Ascultă, sunt în Cairo, rosti ea. Trebuie să ne întâlnim. Sunt în…

Din nou, se opri, încercând să-şi aducă aminte ce-i zisese şoferul.

— … Midan ceva… E un spaţiu mare, deschis…

Privi în jur, în căutare de repere.

— Văd un hotel Hilton şi un fel de fast-food numit Hardees şi… şi…

Privirea i se opri pe o clădire mare, în stil otoman, la capătul celălalt al străzii. Toate ferestrele erau arcuite, cu paravane din lemn complicate şi cornişe ornamentale, înconjurată de balustrade şi de un gard viu înalt şi prăfuit. În partea de sus a faţadei, cu litere albastre scria Universitatea Americană din Cairo. Nu acolo?… Se scormoni din nou prin buzunar, gemând şi suspinând la telefon, scuzându-se pentru întârziere, scoţând cartea de vizită pe care i-o dăduse Flin Brodie: Profesor F. Brodie, Universitatea Americană din Cairo. Începu să vorbească din nou, vocea ei era mai sigură acum.

— Sunt lângă Universitatea Americană, zise ea. O să încerc să-l găsesc pe Flin Brodie. Dacă nu e acolo, mă duc la ambasadă. Cred că sunt în pericol, trebuie să…

Apelul se întrerupse brusc. Ecranul digital al telefonului arăta că nu mai avea credit. Înjură, închise şi ieşi pe trotuar. Pietonii se îmbrânceau pe lângă ea. Şoferul de taxi cu mobilul la ureche plecase deja, dar femeia care vindea brichete încă se uita fix în direcţia ei. Pentru o clipă, Freya se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să meargă direct la ambasada SUA, să obţină un fel de protecţie oficială, dar perspectiva de a avea din nou de-a face cu nişte birocraţi plictisiţi şi de a trece din nou prin toată povestea, de la început, o descurajă. Avea nevoie de o faţă cunoscută, de cineva în care putea să aibă încredere, cineva care ar lua în serios ceea ce avea de spus. Desigur, abia de-l ştia pe Brodie, vorbise doar câteva minute cu el, dar fusese un prieten al surorii ei şi asta îi era de-ajuns. Ambasada putea să aştepte. Flin Brodie avea s-o ajute, era sigură de asta. El ar şti ce să facă.

Bătu rucsacul cu palma şi aruncă o privire rapidă spre vânzătoarea de brichete care continua să se holbeze, dinţii ei din aur strălucind în soarele după-amiezii. Apoi, ochind un gol în trafic, Freya traversă în fugă strada şi merse roată în jurul gardului, de-a lungul clădirii universităţii, căutând cu nerăbdare intrarea principală.

Dispuneau de sisteme de interceptare şi de supraveghere extrem de avansate în ambasada SUA şi de oameni extrem de pricepuţi. Din moment ce fusese transferat în cadrul Departamentului de afaceri publice, nu era posibil ca Angleton să se folosească de facilităţile respective. Nu fără să stârnească tot felul de întrebări ciudate. Ar fi putut să rişte, să tragă nişte sfori, să facă rost de permisiunile necesare – ba chiar s-ar putea să trebuiască s-o facă – dar, pentru moment, era mai uşor să improvizeze. Nu voia să-i paseze altcuiva mingea. Cel puţin, nu încă.

Astfel că îşi făcuse rost de propriul echipament de ascultare, în afara campusului, într-un apartament de la ultimul etaj al hotelului portocaliu şi mohorât Semiramis Intercontinental. Dispozitivele nu erau la fel de avansate precum cele de la ambasadă, iar doamna Malouff, care mânuia zi de zi echipamentul, era mai degrabă competentă şi nu expertă. Dar era de ajuns, permiţându-i lui Angleton să asculte apelurile telefonice şi, având cunoştinţe din interior ale diferitelor coduri şi parole folosite, spărgea codurile de la căsuţe vocale şi conturi de e-mail, făcându-şi o idee despre cine ce îi spunea cui şi despre cum anume erau conectate toate lucrurile. Mai mult ca sigur că nu obţinea întreaga poveste, că existau canale de comunicaţie de care încă nu ştia, însă, pentru moment, era suficient. Piesă cu piesă, cu piesă.

În după-amiaza aceasta, Angleton venise cu taxiul. Mergea peste tot în taxi, niciodată pe jos. Străbătu holul mare al hotelului, se opri la patiseria de la parter şi cumpără două ecleruri şi un fel de bezea foarte mare, cu o felie de lămâie caramelizată în vârf, apoi se îndreptă spre lift.

Alesese Intercontinentalul în parte pentru că era un favorit al turiştilor americani şi prezenţa lui nu avea să atragă prea mult atenţia, dar mai ales pentru că era un loc foarte cunoscut pentru curvele de înaltă clasă din Cairo. Dacă l-ar fi urmărit cineva – deşi nu prea credea, dar, la o adică, nu poţi fi niciodată prea precaut – avea să presupună că venise acolo pentru distracţie şi jocuri. Însemna că doamna Malouff să se îmbrace mai cochet sau să se dezbrace puţin, cum avea ea impresia, ceea ce nu-i plăcea deloc, dar, la cât o plăteau, era dispusă să îndure cu zâmbetul pe buze.

Liftul ajunse şi se clătină încet când intră. Apăsă butonul pentru etajul 27 şi se dădu la o parte, ca să facă loc unui grup de doamne în vârstă îmbrăcate în tricouri roşii identice, care apăsară aproape toate celelalte butoane de pe panou.

— Mă tem că vă cam încetinim, se scuză una dintre ele cu un accent texan pur în vreme ce uşile se închiseră şi începură să urce.

— Cu cât mai lent, cu atât mai bine, răspunse Angleton cu un rânjet vesel. Îmi dă mai mult timp să mă bucur de compania dumneavoastră

fermecătoare, doamnelor.

Acestea chicotiră cu plăcere, sporovăind cu Angleton care îşi scoase în evidenţă farmecul sudist, glumind cu ele pe când, în mintea lui, se gândea la vizita pe care o făcuse în dimineaţa aceea la USAID, în New Maadi, unde lucra Molly Kiernan şi unde îşi petrecuse cea mai mare parte din zi până atunci.

O structură mare, modernă, din sticlă de culoare închisă şi oţel lustruit, aflată într-un complex de clădiri cu poartă şi bine păzit la capătul de sus al străzii Ahmed Kamel, cu vedere înspre o întindere pustie, acoperită cu praf şi stânci. Angleton stabilise o întâlnire cu directorul, căruia îi spusese că era nou la Departamentul de relaţii publice şi credea că ar trebui să facă mai mult pentru a promova acţiunile excelente ale USAID, o sinergie mai mare, valoare mai mare, o schimbare de optică pentru a progresa. O grămadă de gogoşi manageriale pe care directorul le înghiţise cu totul, ducându-l pe Angleton într-un tur al clădirii, spunându-i absolut tot despre organizaţie, despre angajaţii acesteia, despre diversele programe în care era implicat.

Nici unul dintre aceste lucruri nu-l interesau câtuşi de puţin pe Angleton. Dar îi cântase în strună. Doar nu putea să-i zică direct: „Spune-mi tot ce ştii despre Molly Kiernan”. Dă puţin drumul la firul undiţei, înainte să începi să tragi prada. Aşa că se plimbase pe-acolo, simulând interes, entuziasmat de proiectele de drenare a apelor subterane şi de programele de schimb şcolar, câştigându-i încrederea directorului înainte să ducă lent şi subtil conversaţia în direcţia pe care o voia.

Kiernan era punctul central, era sigur de asta. Flin Brodie şi Alex Hannen erau şi ei importanţi, dar Kiernan era secretul desluşirii misterului Dunei de Foc. Îi scotocise deja prin bungalou, dar era curat, aşa cum ştiuse că avea să fie. Era prea inteligentă ca să lase ceva la vedere, prea prevăzătoare.

Nu reuşise să scoată prea multe de la director, lucru destul de instructiv în sine. Îi confirmase ce-i indicau toate celelalte piste: că Molly Kiernan îşi ţinea cărţile foarte strâns la piept. Se număra printre angajaţii cei mai longevivi ai USAID, se afla în Cairo încă din 1986, coordonând diverse programe în Deşertul de Vest: o clinică de planificare familială în Kharga, o şcoală agricolă în Dakhla, un fel de proiect de cercetare ştiinţifică în Gilf Kebir. Directorul nu era în întregime sigur de detalii.

— Sincer să fiu, Molly îşi vede de treburile ei, îi zise el lui Angleton. Depune un raport semestrial şi cam atât – nu are nici un rost să supraveghezi pe cineva cu experienţa ei. O lăsăm în pace. Vrei să-ţi arăt noul sistem de canalizare pe care îl finanţăm în Asyut? Am o prezentare PowerPoint în biroul meu.

— Categoric, spuse Angleton.

Aşa cum anticipase, prezentarea fusese îngrozitor de plictisitoare. Din fericire, trebuise să o suporte doar câteva minute, deoarece, conform planului, directorul primise un apel de la un prieten jurnalist al lui Angleton, care îi solicită un interviu prin telefon. Angleton făcu un semn din mână când directorul începu să se scuze, spunând că va face o plimbare prin clădire, dacă era în regulă, să simtă spiritul locului. Şi se îndreptă direct spre biroul lui Kiernan. Acesta se afla la capătul unui coridor de la etajul trei, încuiat, desigur, însă reuşise să intre şi scotoci temeinic – nimic, absolut nimic. Ieşi de acolo şi se întoarse în biroul directorului, înainte ca acesta să fi terminat interviul.

Aşa se încheiase vizita lui. Nici o pistă nouă, nici o informaţie nouă, un mare eşec. Se aşteptase la asta, dar trebuise să se asigure. Avea să-i dea el de capăt până la urmă, bineînţeles, întotdeauna o făcea – de aceea îl angajaseră – dar nu avea să fie uşor. Se pare că Molly Kiernan şi Duna de Foc aveau să fie una dintre cele mai mari provocări ale sale.

— Am ajuns, rostiră ultimele două doamne în tricouri când uşile liftului se deschiseră la etajul 24. A fost o adevărată plăcere să vă cunoaştem.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse Angleton întorcându-se în prezent. Doamnelor, să aveţi o vacanţă plăcută. Şi, nu uitaţi, lăsaţi-o mai moale cu dânsul din buric.

Ele chicotiră şi ieşiră în hol. Uşile se închiseră şi liftul urcă tăcut spre etajul 27, unde coborî Angleton. Merse de-a lungul unui coridor mochetat, pe ai cărui pereţi atârnau reprezentări ale unor tablouri în acuarelă din secolul al XIX-lea – cămile şi piramide, bărbaţi cu turbane, chestii tipic turistice – şi se opri în faţa unei uşi de lemn albe, cu o placă de alamă pe ea: camera 2704. Bătu de cinci ori – de trei ori rapid, de două ori lent – introduse o cartelă electronică de plastic, deschise uşa şi intră.

În interior, totul era un haos tehnologic: fire, cabluri, aparate de înregistrat, servere, computere, modemuri. Mobilierul obişnuit al camerei fusese dat într-o parte, ca să încapă totul. Doamna Malouff se afla la un birou lipit de peretele de la capătul celălalt, ţinând cu o mână o pereche de căşti pe cap, în timp ce cu cealaltă ajusta volumul unui amplificator mare. Era o femeie grăsuţă, la peste 40 de ani şi purta o rochie de seară neagră, mult prea strâmtă şi prea mult machiaj, conform cu rolul ei de damă de companie, deşi, după părerea lui Angleton, ar fi trebuit să fie o noapte foarte întunecată ca s-o considere cineva cât de cât atractivă. Ea îi făcu un semn cu capul, cu o faţă acră şi, aplecându-se peste birou, îi întinse un teanc de transcrieri ale înregistrărilor de peste zi. El le luă şi ieşi pe balcon. Piramidele din Giza se întrezăreau în depărtare, triunghiuri neclare

planând chiar la marginea oraşului. Nici măcar nu le aruncă o privire. În schimb, aşezându-se pe un scaun lângă o mare antenă de satelit, începu să studieze documentele. Diverse apeluri către şi din partea lui Brodie, majoritatea chestiuni universitare, vreo două mesaje plictisitoare pe robotul de acasă al lui Kiernan, nişte chestii de la celelalte microfoane instalate, e-mail-uri – nici unul de prea mare folos.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Kiernan tocmai a avut un apel pe telefonul mobil, răspunse doamna Malouff. Încă n-am apucat să-l transcriu.

Părea hărţuită.

— Dă să-l ascult.

Se auzi un „hmm” enervat, apoi sunetul unor butoane apăsate. O explozie scurtă de sunete foarte stridente, flecăreală rapidă în timp ce banda era derulată, apoi o voce de femeie, agitată, gâfâită, în fundal distingându-se o fanfară slabă de claxoane:

— Molly, sunt Freya, Freya Hannen. Sun de la o cabină telefonică. S-a întâmplat… Am nevoie de ajutor. Cineva a încercat să… Cred c-au ucis-o pe Alex…

Angleton rămase locului, de-abia respirând, ochii micşorându-i-se pe măsură ce mesajul continuă. Când se termină, îi ceru doamnei Malouff să deruleze înapoi, ca să-l asculte din nou.

— Sunt lângă Universitatea Americană. O să încerc să-l găsesc pe Flin Brodie. Dacă nu e acolo, mă duc la ambasadă. Cred că sunt în pericol, trebuie să…

Un declic blând când se încheie înregistrarea. Pentru o clipă, Angleton rămase locului, expirând încet. Apoi, zâmbind, scotoci în cutia de la patiseria de la parter, scoase un ecler şi muşcă din el.

— Drăguţ, murmură el, crema scurgându-i-se în firicele subţiri pe la colţurile gurii. Foarte frumos, într-adevăr.

CAIRO – UNIVERSITATEA AMERICANĂ

Marele complex templier din Iunu („locul coloanelor”) sau, pe numele său grecesc, Heliopolis (Oraşul Soarelui), a fost probabil – ba nu, *sans doubte!* – cea mai importantă şi de vază scenă religioasă din întregul Egipt antic. În zilele noastre s-a păstrat destul de puţin din acest edificiu sclipitor, templele şi altarele sale cândva de o importanţă monumentală fiind acum uitate în praf, înmormântate adânc sub suburbiile din Cairo, în Ain Shams şi Matariya (cu excepţia unui obelisc solitar al lui Senwosret I, atât de trist, atât de evocator). Este greu de crezut că, timp de 3000 de ani în cap, din zilele ceţoase ale perioadei predinastice târzii până la apariţia greco-romanilor, această ruină respingătoare a fost cel mai important centru de cult al marelui zeu-soare Ra, casa sfintelor eneade, locul de închinare la taurul Mnevis, pasărea Benu, Benben cea misterioasă şi trăsnită…

*

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Flin Brodie oftă obosit şi aruncă eseul pe birou. Fusese prima dintr-o grămadă de lucrări pe care trebuia să le noteze până în dimineaţa următoare („Explicaţi şi discutaţi importanţa lui Iunu/Heliopolis pentru vechii egipteni”). Aşa cum se întâmpla mereu în lucrările studenţilor săi, aceştia foloseau exprimări înflorite, învechite, pentru a compensa faptul că engleza nu era limba lor maternă. 33 de lucrări, fiecare de minimum patru pagini. Se părea că îl aştepta o noapte lungă.

Se frecă la ochi şi se ridică. Se duse la fereastră, privind în jos, spre grădinile universităţii, unde un grup de studenţi trândăveau pe scaune din răchită, fumând şi sporovăind. I-ar fi prins bine o băutură acum – ba chiar mai multe – dar se luptă cu această dorinţă. Zilele în care obişnuia să păstreze o sticlă de scotch în sertarul de sus al dulăpiorului se duseseră de mult şi, în ciuda scăpării din noaptea trecută, intenţiona ca lucrurile să rămână aşa.

Îl văzu pe Alan Peach trecând pe acolo, studenţii de pe scaunele din răchită căscând ostentativ în acest timp, lucru care îl enervă pe Flin, chiar dacă el însuşi glumea mereu pe seama a cât de plictisitor era Peach. Îşi privi colegul dispărând după un colţ, apoi se întoarse la birou. Se aşeză, îşi puse mâinile sub cap şi privi spre tavan.

Era nervos şi nu doar din cauză că avea de corectat 33 de eseuri ilizibile. Nu era chiar anxios-anxios – anxietatea aceea ocazională, cu

tremurat şi atacuri de panică, atunci când stomacul îi devenea parcă din plumb şi toată lumea lui părea să se prăbuşească în sine, zdrobindu-l sub greutatea de nesuportat a trecutului său. Nu, de data aceasta era vorba de un nivel inferior de griji, mai degrabă un fel de nelinişte cicălitoare, un sentiment că era ceva nu chiar în regulă. Deşi, când venea vorba de Duna de Foc, nimic nu avea să fie vreodată sută la sută normal.

Sentimentul de anxietate fusese acolo încă din noaptea precedentă, când americanul cel gras venise la el, în Hotelul Windsor şi făcuse acele remarce evidente despre Gilf Kebir. Se căută în buzunarul de la blugi şi scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse bărbatul: Gyrus J. Angleton, ofiţer de relaţii cu publicul, ambasada Statelor Unite, Cairo.

Dacă ar fi fost vorba doar de acel incident, probabil că n-ar fi băgat în seamă. Doar că de atunci îl mai văzuse pe Angleton de câteva ori. O dată, alaltăieri, rătăcind prin Universitatea Americană, apoi din nou ieri-seară, la clubul sportiv Gezira, unde mergea de trei sau patru ori pe săptămână, ca să se antreneze pe pista de atletism. Prima se putea explica simplu – nu era nimic ieşit din comun în faptul că un oficial american vizita o universitate americană. Faptul că îl văzuse la Gezira îl tulburase mai mult. Da, îi aruncase doar o privire fugară bărbatului aflat la mare distanţă şi acesta dispăruse imediat ce Flin începuse să alerge, dar era sigur că fusese Angleton. Acelaşi sacou de culoare crem. Aceeaşi siluetă obeză. Nu avea nici un motiv să se afle acolo, absolut nici unul – din câte ştia Flin, era unul dintre puţinii occidentali care foloseau clubul – şi faptul că fusese şi el acolo era cel puţin… neliniştitor.

Şi mai era ceva. Părea o nebunie, dar, în după-amiaza trecută, când se întorsese în apartamentul său, după înmormântarea lui Alex, avusese senzaţia ciudată că fusese cineva acolo. Nu lipsea nimic şi nimic nu era nelalocul lui. Nu existau semne de intrare forţată şi nici un fel de deranj care să-i susţină bănuielile. Dar un al şaselea simţ îi spunea că îşi vârâse cineva nasul prin apartamentul lui, iar acel cineva fusese Angleton. Coborâse şi îl luase la rost pe Taib, îngrijitorul. Acesta negase totul, deşi avusese o privire hoţească, vinovată. Dar, la o adică, Taib avea întotdeauna o privire furişă, vinovată, aşa că acest lucru nu dovedea nimic în sine.

Totul era lipsit de substanţă, doar şoapte şi umbre. Totuşi, anxietatea era acolo şi adevărul este că, în nouă din zece cazuri, acest fel de anxietate se dovedea a avea un fundament real. Poate că îşi imagina lucruri, poate că nu. Oricum, avea să ţină ochii bine deschişi, să fie chiar mai prudent decât de obicei. Poate că ar fi trebuit să-i vorbească despre asta lui Molly, să vadă ce părere avea ea.

Rămase locului o vreme. Apoi, scuturând tare din cap, ca şi cum ar

fi vrut să se descotorosească de suspiciunile sale, se aplecă înainte, luă eseul şi începu să citească din nou. Parcurse doar câteva paragrafe înainte să fie întrerupt de o bătaie în uşă.

— Aţi putea reveni mai târziu? strigă el fără să-şi ridice privirea. Corectez nişte lucrări.

Evident, persoana respectivă nu-l auzise, pentru că mai bătu o dată.

— Aţi putea reveni mai târziu? repetă el, mai tare de data aceasta. Corectez nişte lucrări.

— Flin? vocea era ezitantă, nesigură. Sunt Freya Hannen.

— Dumnezeule!

Azvârli eseurile pe birou, traversă camera cu paşi mari şi deschise rapid uşa.

— Freya, ce surpriză minunată! Nu mă aşteptam să ajungi în Cairo decât peste…

Vocea i se stinse treptat, pe măsură ce îi observă blugii şi adidaşii pătaţi cu noroi, zgârieturile de pe braţe şi gât.

— Te simţi bine, Freya?

Ea nu vorbi, ci doar rămase acolo, în prag.

— Freya? De data asta, păru îngrijorat: Ce s-a întâmplat?

Ea nu spuse nimic în continuare. Tocmai ce începuse s-o întrebe pentru a treia oară, când zăgazurile se frânseră.

— Cineva a ucis-o pe Alex, bolborosi ea. Şi au încercat să mă ucidă şi pe mine. Noaptea trecută, în oază, un grup de bărbaţi, erau şi doi gemeni, au venit într-un elicopter şi l-au torturat…

Îşi pierdu firea, luptându-se cu lacrimile, străduindu-se să-şi păstreze controlul. Flin ezită un moment, nefiind prea sigur cum să reacţioneze, apoi făcu un pas înainte, îşi puse un braţ în jurul ei şi o trase în încăpere. Închise uşa cu piciorul, conducând-o înspre un scaun şi aşezând-o.

— E OK, spuse el uşor. Linişteşte-te! Eşti în siguranţă.

Ea îşi şterse ochii, dându-i braţul la o parte, poate că un pic prea agresiv, dar îi era ruşine de slăbiciunea ei, trebuia să se potolească. Flin se uită la ea; Freya îşi ţinea privirea în podea, în vreme ce se chinuia să-şi revină. Apoi, Flin se scuză şi părăsi încăperea. Se întoarse câteva minute mai târziu, cu un pulover şi o cană aburindă.

— Ceai, zise el. Soluţia englezilor pentru orice.

Ea părea să se fi calmat puţin şi zâmbi uşor, acceptând puloverul şi atingându-şi braţele goale.

— Mulţumesc, spuse ea. Îmi pare rău, n-am vrut să…

El ridică o mână, indicându-i că nu era nevoie să se justifice. Punând cana pe colţul biroului, îşi trase scaunul de după birou, aşezându-se în faţa ei. O lăsă câteva momente înainte s-o întrebe din nou ce se întâmplase.

— Cineva a încercat să mă omoare, rosti ea, cu vocea mai fermă acum. Noaptea trecută, în oază. Ei au ucis-o şi pe Alex, nu s-a sinucis.

El vru să spună ceva şi deschise gura pe jumătate, apoi se gândi mai bine şi o lăsă să-şi depene povestea în felul ei, în ritmul ei. Freya puse la o parte flanela, luă cană şi sorbi, venindu-şi în fire. Apoi, începu să vorbească, zicându-i tot ce se întâmplase în ziua precedentă, începând cu revelaţia pe care o avusese când Molly Kiernan îi spusese despre injecţia cu morfină şi continuând cu doctorul Rashid, secţia de poliţie, misteriosul sac de pânză, gemenii, urmărirea prin oază – totul. Flin ascultă aplecat în faţă, cu ochii mijiţi a concentrare, fără să comenteze, părând calm la exterior, deşi ceva din intensitatea privirii lui, felul în care mâinile îi tremurau uşor sugerau că povestea îl afecta mai mult decât voia să recunoască. După ce termină, el îi ceru să vadă lucrurile pe care le adusese cu ea. Ea îşi puse rucsacul pe genunchi şi îl deschise, dându-i rând pe rând obiectele: camera foto, cutia cu film, busola. Flin le luă pe fiecare pe rând şi le examină.

— Au ucis-o pe Alex, repetă Freya. Şi are ceva de-a face cu omul pe care l-au găsit în deşert şi cu lucrurile lui. Rudi Schmidt, aşa scria în buletin. Îţi zice ceva?

Flin clătină din cap, cu ochii plecaţi, uitându-se la aparatul de fotografiat, fără să o privească în ochi.

— N-am auzit de el.

— De ce ar fi fost Alex interesată de lucrurile lui? De ce ar ucide-o cineva pentru ele?

— Nu ştim cu certitudine că a ucis-o cineva, Freya. Nu ar trebui să tragem…

— Ba ştiu, insistă ea. I-am văzut. Am văzut ce i-au făcut bătrânului fermier. Mi-au ucis sora, i-au făcut o injecţie. Şi vreau să ştiu de ce.

El îşi ridică privirea spre ea. Păru gata a zice ceva, dar se gândi mai bine şi dădu doar reticent din cap.

— OK, te cred. Cineva a ucis-o pe Alex.

Se priviră în ochi o clipă, apoi el începu să examineze din nou obiectele. Puse aparatul foto şi filmul pe birou şi deschise busola, privind prin obiectiv, ciupind firul din alamă rupt.

— Mai spune-mi despre celelalte lucruri din sac, zise el. Harta, obeliscul din lut.

Ea îi descrise simbolurile misterioase de pe obelisc, distanţele şi datele de pe hartă. În tot acest timp, Flin îşi făcu de lucru cu busola, părând să asculte doar pe jumătate ceea ce îi spunea, deşi, ca şi mai înainte, tremurul de-abia perceptibil al mâinii lui şi strălucirea din ochi păreau să trădeze un grad mai mare de interes – ba chiar entuziasm – decât lăsa să se întrevadă atitudinea lui nonşalantă.

— Cred că acest Rudi Schmidt încerca să meargă din Gilf Kebir la

Dakhla, zise Freya, cu ochii la englez, încercând să-i descifreze expresia, să-şi dea seama dacă o lua sau nu în serios. Ştiu că Alex a lucrat în Gilf Kebir, mi-a spus despre asta în scrisorile ei. Există o legătură. Nu ştiu ce anume, dar există cu siguranţă o conexiune şi de aceea a fost ucisă.

Luă camera foto şi filmul, ridicându-le.

— Şi cred că răspunsurile sunt aici. De aceea voiau bărbaţii din oază filmele. Pentru că ne vor spune ce se întâmplă. Trebuie să le developăm.

Din nou se lăsă tăcerea. Flin continuă să învârtă busola în mână. Apoi, ca şi când ar fi luat o hotărâre, o puse înapoi în rucsacul Freyei şi se ridică în picioare.

— Ba trebuie să te ducem undeva unde să fii în siguranţă, rosti el. Te duc la ambasada americană.

— După ce developăm filmele.

— Acum. Nu ştiu ce se întâmplă, cine sunt aceşti oameni, dar este clar că sunt periculoşi şi cu cât te scoatem mai repede de aici, cu atât mai bine. Haide, să mergem!

Îi întinse o mână, ca să o ajute să se ridice, dar ea rămase locului.

— Vreau să ştiu ce e pe filme. Mi-au ucis sora şi vreau să ştiu de ce.

— Freya, filmele alea au stat în mijlocul Saharei, probabil ani de zile. Şansele de a le putea developa sunt de una la o sută. Ba chiar una la o mie.

— Eu tot vreau să încerc, spuse ea. Mai întâi, facem asta, apoi mergem la ambasadă.

— Nu. Brusc, tonul lui deveni tăios. Filmele pot aştepta, Freya. Vreau să te văd undeva în siguranţă. Nu ştii...

Se opri.

— Ce? zise ea. Ce nu ştiu?

Deşi avea ochii roşii din pricina epuizării şi faţa palidă şi trasă, era atentă şi plină de energie, privirea ei sfredelindu-l pe Flin.

— Ce nu ştiu? repetă ea.

El oftă exasperat.

— Uite ce e, Alex mi-a fost o prietenă foarte dragă...

— A fost sora mea.

— ... şi îi datorez să mă asigur că nu ţi se va întâmpla nimic.

— Şi eu îi datorez să aflu de ce a fost ucisă.

Amândoi începură să ridice tonul.

— Nu te las să rătăceşti prin Cairo, izbucni el. Nu după ce s-a întâmplat una ca asta. Te duc la ambasadă.

— După ce developez filmele.

— Acum! Ai nevoie de protecţie.

— Nu-mi vorbi de sus.

— Nu îţi vorbesc de sus, la naiba! Încerc să te ajut.

Fu rândul ei să izbucnească:
— N-am nevoie de ajutor şi n-am nevoie de protecţie. Trebuie să ştiu care-i treaba cu aceste filme şi de ce-au încercat să mă omoare. De ce au ucis-o pe Alex.
— Nu ştim…
— Ba da, ştim! I-am văzut pe bărbaţii aceia din casa ei şi de ce au fost în stare. Au ucis-o pe Alex şi am de gând să aflu de ce.
Se ridică în picioare atât de violent, încât răsturnă scaunul, îndesând aparatul foto şi filmul în rucsac, deschise larg uşa şi traversă coridorul până la lifturi. Flin veni după ea.
— Stai aşa, aşteaptă!
Ea îl ignoră, apăsând cu degetul mare butonul care chemă ascensorul.
— Freya, ai încredere în mine de data aceasta, o imploră el. Locuiesc în Egipt, cunosc acest tip de oameni. Orice i-ai datora lui Alex, n-ar vrea să mori pentru asta.
Uşile de lemn ale liftului se deschiseră cu un cârâit şi ea păşi în interiorul lui, apăsând butonul pentru parter, continuând să-l ignore.
— Freya, te rog, ascultă-mă, încerc doar…
Uşile începură să se închidă, dar Flin le opri cu piciorul.
— Hristoase, eşti la fel de încăpăţânată ca şi soră-ta!
— Crede-mă, Alex era mult mai flexibilă, replică ea furioasă, apăsând butoanele, încercând să facă uşile să se închidă.
Urmă o pauză scurtă, în care Freya continuă să lovească butoanele de pe panoul de control, iar Flin ţinu în continuare uşile blocate înainte să pufăie amuzat. Ea îl privi, apoi zâmbi la rându-i. El făcu un pas înapoi, ea îl urmă ieşind din ascensor şi uşile se închiseră în urma lor.
— Acceptă un compromis, rosti el. Tu fă-mi pe plac şi du-te la ambasadă, iar eu voi developa filmele. Am un prieten care lucrează la Muzeul de Antichităţi din Cairo, la Departamentul de fotografie, le va putea rezolva pe loc. De îndată ce sunt gata, ţi le aduc. E bine aşa?
Ea medita o clipă, apoi dădu din cap.
— Bine.
— OK, spuse el. Ţine liftul, trebuie doar să pun la loc nişte lucrări şi să-mi iau portofelul şi mobilul.
Dispăru în birou, iar uşa se închise în spatele lui. Liftul fusese chemat deja de altcineva şi se îndrepta zgomotos spre parter. Freya apăsă pe buton şi se plimbă de-a lungul coridorului, uitându-se mai întâi la un avizier – pliante pentru diverse concerte, o vânzare de cărţi second-hand, un simpozion Naghib Mahfuz – şi apoi pe fereastră. Se auzi un sunet slab de paşi pe scări, dincolo de ascensor, de-abia perceptibil în spatele uşii casei scărilor.
Biroul lui Brodie se afla la etajul patru, ultimul etaj, în cadrul Catedrei de limba engleză, din cine ştie ce motiv şi fereastra dădea

spre grădinile campusului – peluze, palmieri, garduri vii – şi, în spate, către agitaţia haotică din Piaţa Tahrir. Văzu un grup de studenţi hoinărind agale, urmaţi de doi bărbaţi voinici. Ceva legat de aceştia doi – feţele dure, siluetele greoaie, musculoase – părea nelalocul lui într-o universitate. Se simţi brusc cuprinsă de frică.

— Flin! îl strigă ea.

— Vin, se auzi vocea acestuia.

Ascensorul urca din nou, cu hurducăiala stridentă a unei maşinării. Ea se îndreptă spre el, apăsă butonul din nou şi se întoarse la fereastră, întrebându-se de ce întârzia Flin atâta. Cei doi bărbaţi încă erau acolo, în grădină, în picioare, unul dintre ei fumând, celălalt vorbind la telefon. În casa scării, sunetul de paşi se auzea tot mai tare. Un ecou ritmic, rece al pantofilor pe linoleum, două sau trei persoane din câte se auzea. Traversând din nou coridorul, deschise uşa de la casa scărilor şi se uită în jos. Văzu balustrade, o fâşie îngustă din scări şi, două etaje mai jos, o mână de bărbat urcând pe balustradă. O mână mare, cărnoasă, pe jumătate pierdută sub o masă de inele de aur masive. La fel ca... Se trase înapoi. Închizând încet uşa, fugi la biroul lui Flin şi dădu buzna.

— Sunt aici!

Acesta ţinea receptorul telefonului în mână: păru speriat de sosirea ei.

— Freya! Tocmai...

— Sunt aici, repetă ea întrerupându-l. Bărbaţii din oază. Cei care au încercat să mă ucidă. Urcă pe scări. Şi cred că şi în lift.

Se aşteptă ca el să şovăiască, să întrebe dacă era sigură de ceea ce văzuse, dar el reacţionă imediat:

— Te sun eu înapoi, strigă el.

Trânti receptorul, o apucă pe Freya de braţ şi o trase din nou pe coridor. În clipa aceea se auzi o bufnitură şi un declic, iar uşile ascensorului începură să se deschidă. Din nou, el reacţionă imediat. Împingând-o protector în spatele lui, înaintă. Când uşile se deschiseră de tot, apăru un bărbat în costum, cu o armă în mână. Flin îl lovi cu pumnul, şocant de tare, pumnul lui ca un fulger de oţel spărgându-i nasul bărbatului. Acesta zbură pe spate, sângele curgându-i peste gură şi bărbie, ciocnindu-se de peretele din fund al ascensorului. Înainte să aibă măcar timp să-şi dea seama ce se întâmplă, Flin înaintase şi dezlănţuise alţi trei pumni succesivi, unul în stomacul bărbatului, făcându-l să se chircească în faţă, altul în rinichi, care îl trânti pe o parte în colţul liftului şi al treilea în maxilar, care îl doborî la podea, unde rămase ameţit şi gemând.

— O, Doamne! murmură Freya uimită.

— Nu mi-a lăsat impresia că ar veni ca să bem ceai şi să stăm la taclale, îi explică Flin.

Prinzând-o pe Freya de braţ, o duse de-a lungul coridorului, printr-o ieşire în caz de incendiu. În vreme ce uşa se închise în urma lor, se deschise cea a casei scărilor.

Se aflau în capătul unei succesiuni scurte de trepte metalice care duceau spre acoperişul unei clădiri învecinate, puţin mai joasă. Le coborâră câte două odată, sărind pe acoperişul pietruit şi alergând pe o pasarelă îngustă, trecând pe lângă nişte aparate de aer condiţionat enorme.

— Unde dracu' ai învăţat să faci asta? întrebă ea gâfâind.

— Cambridge, răspunse el privind peste umăr, să se asigure că nu erau urmăriţi. Am făcut box. Singurul lucru care m-a ajutat să trec prin cei trei ani de hieratică a Regatului Mijlociu al Egiptului.

Ajunseră la un alt şir de trepte. Acestea îi duseră în sus, la un acoperiş mult mai mare, cu o cupolă mică şi albă în centru şi grupuri de cactuşi în ghivece în colţuri. Când începură să-l traverseze, uşa pentru ieşirea în caz de incendiu se izbi de perete în spatele lor. Se auziră strigăte şi tropăieli. Începură să alerge, un grup de studenţi privindu-i surprinşi când trecură în fugă pe lângă banca pe care stăteau.

— Ai întârziat cu eseul, Aisha Farsi, strigă Flin întorcându-se pe jumătate şi făcându-i semn cu degetul unei fete plinuţe, cu o basma de mătase. Mâine, la prima oră, să-l văd pe birou.

— Da, profesore Brodie, spuse faţă încercând să ascundă ţigara din mână.

— Şi fumatul e interzis!

Trecură pe lângă o cameră de rugăciune, cu rânduri de oameni îngenuncheaţi, cu frunţile apăsate pe podeaua mochetată, apoi, pe o altă uşă, intrară din nou în clădire. Flin trânti uşa şi trase zăvoarele sus şi jos.

— Repede! strigă el.

O conduse pe Freya de-a lungul unui coridor slab iluminat, pe lângă o succesiune de săli de clasă şi birouri. Întreaga clădire păru să vibreze, când picioare şi pumni începură să lovească în uşa pe care tocmai o închisese. Pe la jumătatea coridorului, văzură nişte scări înguste la dreapta lor, flancate de o pereche de răcitoare cu apă. Începură să coboare, doar ca să se dea înapoi când două siluete apărură jos – bărbaţii pe care Freya îi văzuse aşteptând afară.

— La naiba! mormăi Flin.

În spatele lor, loviturile deveneau tot mai puternice şi mai furioase.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Privi frenetic în jur. Desprinse unul dintre răcitoarele cu apă şi îl împinse pe podea, în josul scărilor, înspre cei doi bărbaţi care veneau urlând. Strigătele lor fură curmate brusc când răcitorul îi nimeri în plin cu o bufnitură şi apoi un jet de apă. Uşa părea să reziste.

— Haide! urlă Flin apucând-o pe Freya de mână.

Sprintând de-a lungul coridorului, năvăliră printr-o altă ieşire de urgenţă şi coborâră pe o scară exterioară care dădea într-o curte de dedesubt.

— Ai întârziat din nou la cursuri, Flin? strigă o voce cunoscută. Vai de mine, până şi egiptenii antici erau mai punctuali decât tine!

— Foarte amuzant, Alan, murmură Flin trecând grăbit cu Freya pe lângă colegul său, intrând în cantina campusului.

Traversară sala în fugă, oamenii de la mese privindu-i cu uimire în timp ce făcură slalom printre rândurile de scaune şi mese din metal şi ieşiră pe o altă uşă de la celălalt capăt, din nou în curtea universităţii. Încetiniră şi se opriră respirând greu. Aproape imediat se auziră strigăte la stânga lor, când trei siluete dădură năvală de după clădire şi alte strigăte în urma lor, când gemenii dădură buzna în cantină, trecând ca buldozerele prin mobilier, farfuriile şi cănile căzând ca o cascadă, oamenii de la mese protestând cu ţipete.

— Hristoase, sunt peste tot! strigă Flin făcându-i semn Freyei să treacă peste o pasarelă cu zăbrele dintre terenul de tenis şi cel de volei.

Săriră la dreapta, apoi la stânga de-a lungul unei alei largi străjuită de aviziere şi ieşiră pe o poartă de fier înaltă. Se aflau pe o stradă de la marginea universităţii, cu maşini şi taxiuri trecând în grabă prin faţa lor.

Urmăritorii lor încă nu ajunseră la alee şi, pentru o clipă, Freya crezu că vor reuşi să se piardă prin mulţimea care se îmbulzea pe trotuar. Apoi, la dreapta ei, văzu un BMW negru parcat pe bordură. Două persoane se rezemau de el, ambele cu acelaşi aspect ameninţător, dur, precum cei care îi urmăreau. O maşină identică se afla în partea opusă, în faţa unui McDonald’s. Alţi doi bărbaţi stăteau lângă el, în vreme ce, la 100 de metri în stânga lor, dând târcoale unui semafor, se zăreau alte trei matahale. Se auziră nişte paşi grăbiţi şi urmăritorii veniră în urma lor, blocând strada, încetinind pasul când îşi dădură seama că prada lor era prinsă în capcană. Flin îşi puse un braţ protector în jurul Freyei, trăgând-o spre el.

— Fir-ar! rosti el.

DAKHLA

Când intri în Oaza Dakhla, de fiecare parte a autostrăzii principale din deşert se află câte o pereche de sculpturi metalice înalte, destul de grosolane, sub formă de palmieri. În afară de un şir de stâlpi de telegraf şi nişte semne rutiere, sunt singurele obiecte făcute de mâna omului în peisajul altminteri pustiu.

Aici îl aşteptă Zahir pe fratele lui, Said, Toyota fiind parcată într-o fâşie îngustă de umbră, la poalele uneia dintre sculpturi, câmpiile cu tufişuri reprezentând singurele obstacole între el şi dunele de nisip de după ele. Trecură zece minute, apoi, în depărtare, apăru imaginea deformată de căldură a unei motociclete. Drumul pe care venea se dizolvase într-un miraj sticlos, părând că motociclistul mergea pe apă. Veni tot mai aproape şi mai aproape, înainte să se vadă clar, parcurgând ultimele câteva sute de metri şi oprindu-se cu un scârţâit lângă Land Cruiser.

— Ceva? întrebă Zahir aplecându-se pe fereastră.

— *Mafeesh haga*, răspunse Said, oprind motorul şi scuturându-şi praful din păr. Nimic. Am fost până în Kharga şi nimeni nu ştie nimic. Ai fost la *el-shorty?* Poliţia?

Zahir pufăi a desconsiderare.

— Idioţi. Au spus că probabil a fugit cu Mahmoud Gharoub. Mi-au râs în nas. Cred că, dacă suntem beduini, suntem nebuni.

Fratele lui mormăi.

— Vrei să caut în continuare? Aş putea merge până la Al-Farafra, să vorbesc cu oamenii de acolo?

Zahir reflectă o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Eu continui să întreb prin Dakhla. Cineva trebuie să ştie ceva.

Fratele lui porni motorul, o Jawa 350 veche şi, cu un semn din cap, o apucă spre nord.

Zahir îl privi îndepărtându-se, apoi porni maşina. Nu demară imediat, ci stătu acolo, cu ambreiajul neapăsat şi motorul în funcţiune, privind deşertul. Pipăi buzunarul de la *djellaba* şi scoase o busolă verde, de metal. Lăsându-şi încheieturile mâinilor pe volan, o deschise şi se uită la iniţialele mâzgălite pe interiorul capacului. AH. Aranjă lupa şi roti inelul, trecu un deget peste firul de alamă întins, murmurând ca pentru sine. Apoi, clătinând din cap, vârî busola în buzunar, băgă în viteza întâi şi porni la drum, roţile Land Cruiserului derapând şi agitându-se pe pietriş, praful stârnindu-se dedesubt.

CAIRO

— Ce facem? întrebă Freya uitându-se cu disperare în jur.

— Chiar nu ştiu, spuse Flin cu pumnii încleştaţi, întorcându-şi capul în stânga şi în dreapta, evaluând situaţia.

Doi bărbaţi rezemaţi de un BMW pe o parte a străzii, la dreapta lor, alţi doi chiar vizavi de primii, lângă un al doilea BMW, trei la semafor şi, venind în spatele lor, cinci bărbaţi conduşi de gemenii identici, în costumele lor Armani şi tricourile de fotbal roşu cu alb.

Urmăritorii ajunseră la poarta universităţii şi intrară pe ea, oprindu-se la doi metri distanţă, despărţiţi de Flin şi Freya de un grup de pietoni care se îmbrânceau. Îşi traseră jachetele, lăsând să se vadă nişte pistoale Glock. Unul dintre ei arătă înspre Freya şi mormăi ceva în arabă.

— Ce spune? întrebă ea.

— Ţi-a zis să-ţi dai jos rucsacul şi să i-l arunci, răspunse Flin.

— Ar trebui s-o fac?

— Se pare că nu prea avem de ales.

Geamănul îşi repetă cererea, de data aceasta mai tare. Ameninţător.

— Apucă-l încet, zise Flin.

Când Freya începu să-şi dea jos rucsacul, un taxi – un Fiat 124 uzat, negru cu alb – trase lângă bordura din spatele lor. Ea îşi scoase rucsacul ţinându-l în mâini, nevrând să-i dea drumul.

— *Yalla nimsheh!* ţipă geamănul făcându-i semn cu mâna să-i arunce rucsacul. *Bisoraa, bisoraa!*

Şoferul de taxi ieşise de-acum din maşină, lăsând deschisă uşa şoferului şi motorul în funcţiune, ca să o ajute pe o femeie în vârstă să coboare de pe bancheta din spate, pe trotuar. Flin privi brusc în direcţia aceea, la fel şi Freya.

— *Bisoraa!* strigă geamănul pierzându-şi răbdarea: atât el, cât şi fratele lui îşi desfăceau jachetele, apucându-şi pistoalele.

— Mai bine le-ai da rucsacul, rosti Flin întorcându-se către Freya şi întinzându-se după rucsac, cu ochii din nou spre taxi, când şoferul se duse la portbagaj, îl deschise şi începu să se opintească la o valiză enormă. Haide, Freya, nu e un joc! Vocea lui Flin era inutil de tare, exagerat de tare. Dă-le rucsacul!

Încercă să-i tragă rucsacul. Freya simţi ce voia să facă şi ţinu tare de el, câştigând câteva secunde în plus în vreme ce şoferul lăsă valiza pe asfalt şi trânti capacul portbagajului. Flin trase de rucsac, ajungând faţă în faţă cu Freya.

— Urcă-te în spate, murmură el. Eu conduc.

Se dădu din nou îndărăt, trăgând de rucsac, protestând din nou teatral înainte să-i dea drumul brusc şi să se repeadă spre dreapta lui, trimiţându-l înspre gemeni pe un bărbat care căra pe cap o tavă mare cu *aish baladi.* Se auziră strigăte, arme fluturară, apoi un zăngănit sonor când tava se lovi de trotuar. În acel scurt moment de confuzie, Freya se aruncă în spatele taxiului. Flin se azvârli pe scaunul şoferului. Nici nu se deranjă să închidă uşa, doar îi aruncă rucsacul peste umăr Freyei, băgă în viteză şi apăsă acceleraţia. Proprietarul taxiului privi mut de uimire în timp ce pâinea lui cea de toate zilele îi plecă din faţa ochilor cu un scrâşnet de roţi.

— Ţine-te bine! urlă Flin, silueta lui înaltă fiind înghesuită în spaţiul limitat din faţa volanului.

Viră pe după un autobuz, colţul din dreapta-spate al acestuia agăţând cele două uşi deschise ale taxiului şi închizându-le. Băgă în a doua şi apoi în a treia, se strecură prin trafic prinzând viteză, acul vitezometrului luând-o razna în bord.

Freya se răsuci, privind înapoi. Gemenii rămăseseră pe trotuar, făcând semne disperate către unul din BMW-uri în timp ce, peste drum, celălalt pornise deja după ei, anvelopele lui scoţând fum atunci când demară.

— Vin după noi! strigă ea.

Taxiul era acum aproape de semaforul de la capătul străzii, vasta întindere haotică a Pieţei Tahrir deschizându-se în faţa lor. Semaforul era roşu, maşinile stând la coadă, un poliţist în uniformă albă fiind postat în mijlocul drumului, cu un braţ ridicat. Flin viră la stânga pe o bandă goală şi urcă bordura, împrăştiindu-le pe cele trei matahale care stăteau acolo, trecând de semafor. Se auzi o cacofonie de huiduieli şi o serie de fluierături ale poliţistului în vreme ce virară după colţ, intrând în traficul pieţei. Derapară, se redresară, derapară din nou, lovindu-se de laterala unei furgonete care intră la rândul ei într-un minibus, forţându-l să iasă de pe şosea, într-un chioşc cu fructe. Pietonii săriră din drum, strigând şi gesticulând, portocalele şi pepenii verzi căzând la pământ ca o cascadă, ca nişte bile enorme.

— Am rănit pe careva? întrebă Flin.

— Nu cred, răspunse Freya privind în spate, la haosul creat, cu stomacul strâns.

El dădu din cap şi continuă în viteză, picioarele dansându-i nebuneşte pe pedalele de frână, ambreiaj şi acceleraţie, mâna dreaptă zburând înainte şi înapoi între volan şi schimbătorul de viteze. În spatele lor, unul din BMW-urile negre ţâşni de după colţ. Al doilea îl urmă o clipă mai târziu, cele două maşini făcând slalom prin trafic într-o urmărire înverşunată, alte vehicule dându-se la o parte din calea lor, claxonând furios. Mai puternice decât Fiatul lor vechi, BMW-urile îi ajunseră rapid din urmă pe Flin şi Freya, apropiindu-se la vreo

20 de metri. Flin frână şi smuci volanul spre dreapta, ieşind în scârţâit de roţi din piaţă, pe o stradă largă cu ceea ce trebuie să fi fost cândva clădiri coloniale bogat ornamentate. Firme trecură pe lângă ei cu viteza fulgerului: Memphis Bazaar, Turkish Airlines, Pharaonic Insurance – în timp ce vitezometrul taxiului îşi atinse limita maximă, înainte ca Flin să calce din nou frâna şi să întoarcă volanul, spre o insulă rutieră în mijlocul căreia se afla statuia unui bărbat cu fes, apoi pe o altă stradă. BMW-urile dispărură pentru o clipă, după care se iviră din nou.

— Sunt prea rapizi, strigă Flin aruncând încă o privire în oglinda retrovizoare. Nu avem cum să ne îndepărtăm.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ceea ce tocmai se spusese, primul BMW acceleră brusc. Lansându-se înainte, se izbi de bara lor de protecţie din spate, catapultând-o pe Freya, care ţipă, în spatele scaunului lui Flin.

— Eşti OK? întrebă el.

— OK, spuse ea atingându-l pe umăr şi încercând să pară mai puţin agitată decât era.

BMW-ul rămase în urmă, acceleră şi îi lovi din nou, apoi trecu pe banda goală din sensul opus, gonind în paralel cu ei.

— Are un pistol! îl avertiză ea pe Flin când bărbatul de pe scaunul din dreapta îndreptă un pistol spre ei prin fereastra deschisă: era suficient de aproape de ei, ca să-i vadă dinţii galbeni şi aluniţa de sub ochiul drept.

— Ţine-te bine!

Flin călcă frâna, BMW-ul zburând înainte, în timp ce el viră Fiatul pe o stradă laterală. Cotind brusc, ca să evite un grup de eleve, dărâmă căruciorul unui vânzător ambulant – o ploaie de nuci şi seminţe lovindu-se de parbrizul lor ca grindina – înainte să îndrepte maşina şi să se îndepărteze în viteză. Se auziră sirene, deşi, în toată confuzia, era imposibil să-ţi dai seama din ce direcţie anume.

— Celălalt e încă pe urmele noastre! strigă Freya în vreme ce al doilea BMW luă colţul cu un răget.

Se îndrepta spre ei, gemenii aplecându-se pe geamuri şi trăgând focuri de armă. Pietonii se împrăştiară pe trotuare, ţipând şi aruncându-se la pământ. Un glonţ lovi luneta taxiului, împroşcând-o pe Freya cu bucăţi de sticlă. Un altul trecu pe lângă umărul lui Flin, spulberând tabloul de bord.

— Cred că nu vă voi taxa pentru această cursă, glumi el sumbru, chinuindu-se să păstreze controlul vehiculului în timp ce gonea printr-o intersecţie, direct în faţa unui autobuz care venea din sens opus.

Freya se răsuci pe bancheta din spate, sticla scârţâind sub ea. Maşinile din spatele acestuia se ciocniră ca nişte piese de domino când autobuzul frână brusc, ca să evite o coliziune.

— Măcar l-am pierdut pe celălalt, strigă ea aşezându-se din nou cu faţa, părul fluturându-i nebuneşte în vânt.

— Să sperăm, mormăi Flin virând când primul BMW apăru din nou de pe o stradă laterală, anvelopele scârţâind când trecu năvalnic peste asfaltul prăfuit, aterizând în spatele maşinii gemenilor.

Scâncetul sirenelor se înteţi brusc şi mai întâi una, apoi două, după aceea trei maşini Daewoo de poliţie se alăturară urmăririi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, blestemă Flin când o motocicletă de poliţie se luă şi ea după ei, derapând şi lovindu-se de o stivă de cuşti de lemn cu porumbei.

Freya îl zări pe motociclist ridicându-se ameţit în picioare, pene roind în jurul lui ca o zăpadă murdară, după care luară colţul şi acesta dispăru din raza lor vizuală.

Se îndepărtau acum de centrul oraşului. Arhitectura europeană de la începutul secolului fu înlocuită de blocuri de beton urâte, intercalate cu moschei şi clădiri cu aspect medieval, cu zidărie masivă şi ferestre complicat arcuite. Traficul începu să se înteţească, sufocându-se în blocaje şi cozi tot mai strânse, forţându-l pe Flin să schimbe constant direcţia în vreme ce se chinuia atât să rămână înaintea urmăritorilor, cât şi să evite a lovi pietoni şi alte vehicule. Două dintre maşinile de poliţie se ciocniseră în timp ce încercau să depăşească BMW-ul, muşteriii dându-se la o parte când una dintre ele intră în mobilierul din faţa unei cafenele, împrăştiind mese şi scaune în toate direcţiile. Cealaltă se lovi de bordură şi se răsturnă, alunecând pe stradă într-o ploaie de scântei înainte să se ciocnească de un felinar. Cel de-al treilea Daewoo reuşi să mai ţină pasul cu ei câteva curbe înainte să iasă şi el din urmărire, apreciind greşit distanţa la un colţ şi lovindu-se de partea din spate a unui camion oprit, plin cu bovine, animalele îngrozite călcându-se în picioare şi ieşind pe uşa din spate a camionului, apoi alergând în josul străzii. Veniră şi alte vehicule de poliţie, sirenele urlând asurzitor, girofarurile strălucind, dar ritmul era prea intens şi, unul câte unul, rămaseră în urmă şi se pierdură. Doar BMW-urile rămaseră pe urmele lui Flin şi ale Freyei, neînduplecate, repetând fiecare mişcare şi viraj, refuzând să le piardă urma.

Se repeziră într-o piaţă de sub un zid de metereze falnice şi, de acolo, într-o stradă laterală primejdios de îngustă, mulţimile de oameni sărind panicaţi în toate părţile pe strada plină cu gropi. De fiecare parte se puteau vedea magazine şi tarabe alunecând pe lângă ei, un chioşc al unui măcelar, plin cu măruntaie roz alunecoase şi saci enormi plini cu bumbac alb, pufos. Strada deveni tot mai îngustă şi mai îngustă, strângându-se în jurul lor, devenind imposibil să se ferească de focurile de armă trase din BMW-ul aflat în spatele lor.

— Trebuie să ieşim de aici! urlă Freya.

Flin nu răspunse, ci privi doar fix înainte, claxonând în vreme ce

goneau spre o poartă masivă din piatră, arcul ei central fiind străjuit de o pereche de minarete înalte. Poarta era în renovare, iar faţada ei era acoperită cu o reţea de schele din lemn şubrede, scândurile fiind pline cu saci de ciment şi uriaşe blocuri de piatră.

— Încearcă să ne nimerească anvelopele! vocea Freyei era disperată, privind când înainte, când înapoi, între BMW şi poartă. Te rog, Flin, trebuie să ieşi de pe strada asta! Trebuie s-o faci acum!

El nu spuse nimic, cu ochii aţintiţi asupra schelelor, cu maxilarul încleştat. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, ridică o secundă piciorul de pe acceleraţie, pentru ca BMW-urile să se apropie şi mai mult, apoi o călcă din nou, trăgând volanul spre dreapta. Freya ţipă.

— Ce dracu'...

— Fereşte-te şi ţine-te bine! îi strigă el izbind Fiatul de pilonii de lemn care sprijineau schela. Structura se zgâlţâi, se înclină şi începu să se prăbuşească. Fiatul şi BMW-ul din faţă de-abia trecură, înainte ca întreaga structură să se prăbuşească în grămezi de praf şi de moloz, zdrobind al doilea BMW ca pe un ou sub baros.

— Şi apoi rămase unul, rosti Flin.

Frână şi viră la stânga, gonind în zigzag printr-un labirint de străzi din ce în ce mai late, până ajunse pe o şosea suspendată care ducea înapoi spre centrul oraşului. Deşi strada era aglomerată, traficul se desfăşura rapid. Cu o mulţime de spaţii între vehicule, Flin reuşi să ducă taxiul până la 100 de kilometri pe oră, schimbând întruna cele trei benzi în timp ce îşi croia drum prin labirintul de maşini şi camioane, turnurile şi panourile publicitare din centrul oraşului Cairo înghesuindu-se treptat în jurul lor. Poate că BMW-ul era mai rapid, dar Fiatul – mic ca o cutie, uşor de manevrat – era mai bine adaptat pentru aceste condiţii. Încet şi constant, începură să se îndepărteze, gemenii rămânând tot mai mult în urma lor. Când în sfârşit ieşiră de pe şoseaua suspendată, accelerând pe un drum alunecos care îi duse înapoi spre capătul de sus al Pieţei Tahrir, unde începuse toată urmărirea, aveau aproape 400 de metri avans faţă de urmăritorii lor.

— Cred că vom reuşi, declară Flin uitându-se peste umăr.

— Păzea!

Trase de volan, apăsând simultan frâna: Fiatul se opri patinând, la câţiva centimetri distanţă de partea din spate a unei furgonete pline cu conopidă. În faţă, întinzându-se aparent de-a lungul întregii lungimi a pieţei, erau coloane de maşini blocând toate cele trei benzi. Băgă în marşarier, vrând să ajungă pe banda exterioară, unde ar fi putut să întoarcă şi să scape din blocaj. Dar un autocar cu turişti veni direct în spatele lor şi un altul pe banda exterioară, la stânga lor, un camion plin cu ciment blocându-i de tot când trase în dreapta lor. Brusc, nu mai puteau merge nici unde.

— Morţii mă-sii! ţipă Flin lovind cu pumnul în volan. Apoi: Ieşi!

Izbi portiera şi îşi trânti picioarele pe asfalt. Freya apucă rucsacul şi îl urmă. Ignorară strigătele celorlalţi şoferi şi sprintară prin trafic până pe trotuar.

Se aflau la capătul nordic al Pieţei Tahrir, lângă o enormă clădire portocaliu-rozalie înconjurată de zăbrele de fier. Flin privi înapoi, încercând să-i vadă pe urmăritorii lor, apoi o apucă pe Freya de mână şi o trase în grabă dincolo de zăbrele, printr-o poartă, în grădinile din faţa clădirii. Erau iazuri ornamentale, diverse sculpturi şi statui egiptene antice şi mulţimi întregi de turişti şi elevi. Poliţişti în uniforme albă stăteau de pază, cu mitraliere AK-47 în braţe. Nimeni nu îi băgă în seamă. Flin ezită, privind înainte şi înapoi, încercând să decidă ce să facă. Imediat lângă poartă era un rând de chioşcuri cu faţade de sticlă, unul dintre ele tocmai eliberându-se. Se îndreptară într-acolo şi cumpărară două bilete.

— Repede, spuse el îndrumând-o pe Freya prin grădini şi în sus pe scări, spre intrarea arcuită a clădirii.

Când ajunseră sus, ea îl prinse de braţ şi îi arătă.

— Priveşte!

Privind spre piaţă, putură distinge capetele rotunde ale gemenilor alergând de-a lungul vehiculelor staţionare, la o oarecare distanţă de taxiul abandonat. Priviră pentru o clipă, apoi intrară repede.

Când Romani Girgis era furios, striga şi rupea lucruri. Când era foarte furios, rănea oameni, suferinţa altora oferindu-i o eliberare de propriile necazuri. Totuşi, când era de-a dreptul incandescent, genul acela de furie vulcanică încinsă la maximum, care i-ar face pe alţii să aibă spume la gură sau să strige şi să vorbească aiurea, i se întâmpla ceva curios. Simţea gândaci. Sute şi sute de gândaci târându-i-se pe faţă, pe mâini şi picioare, pe corp, aşa cum se întâmplase pe când era copil în Manshiet Nasser.

Evident, nu erau gândaci, totul fiind doar în mintea lui. Dar, în pofida acestui fapt, senzaţia era oribil de reală – gâdilatul dezgustător al antenelor lor, mersul lor grăbit. Fusese la medici şi la psihanalişti şi la hipnotizatori şi chiar, în disperarea lui, la un exorcist. Nici unul nu-l putuse ajuta. Insectele continuau să vină aşa cum o făcuseră pe când era copil şi aşa cum o făcuseră şi astăzi, când primi apelul care îl anunţa că o pierduseră pe fată.

Începu cu nişte furnicături vagi, de-abia perceptibile pe obraji şi, pe măsură ce vorbi la telefon şi detaliile ieşiră la iveală, senzaţia se amplifică şi intensifică rapid, până când fiecare părticică din el fu invadată: gândaci pe pielea lui, gândaci în gură, gândaci sub pleoape,

gândaci viermuind până şi în anus – întreaga sa fiinţă era năpădită de gândaci.

Zgâriindu-se şi pălmuindu-se, tremurând incontrolabil, termină conversaţia şi formă un număr, informând-o pe persoana de la celălalt capăt al firului despre ce se întâmplase, instruind-o să facă tot ce puteau ca să dea de urma fetei. Apoi, aruncând telefonul, se grăbi spre cel mai apropiat duş. Încă îmbrăcat complet, intră şi dădu drumul la jeturile de apă, pălmuindu-se ca şi cum ar fi fost în flăcări.

— Valea! ţipă el. Lăsaţi-mă în pace! Dezgustător! Dezgustător, dezgustător, dezgustător!

Tamponându-şi fruntea cu o batistă, Cy Angleton se legănă în sus pe scări, către intrarea principală a Universităţii Americane, oprindu-se o clipă ca să privească la jumătatea de duzină de maşini de poliţie parcate pe stradă, înainte să meargă mai departe, spre biroul agentului de pază care bloca intrarea.

— Universitatea este închisă, spuse agentul de pază. Nimeni nu poate intra sau ieşi.

Avusese loc un incident, explică el, poliţia investiga, Angleton trebuia să se întoarcă mai târziu, când primeau undă verde.

Angleton era obişnuit cu acest tip de oficiali minori – făcea parte din munca lui – şi ştia din experienţă că existau două abordări: să devină fermecător şi să încerce a-l duce cu zăhărelul sau să-şi joace cartea de autoritate şi să-i intimideze pentru a obţine ceea ce avea nevoie. Se uită la bărbat şi îl măsură din priviri, calculând care ar fi fost opţiunea care ar fi funcţionat cel mai bine în acest caz, apoi îi dădu drumul:

— Ştiu că a avut loc un nenorocit de accident, se răsti el scoţându-şi legitimaţia şi fluturând-o prin faţa lui. Cyrus J. Angleton, ambasada SUA. Tocmai am primit un telefon din partea directorului. Se pare c-a fost implicat unul dintre cetăţenii noştri.

Se aşteptă măcar la ceva rezistenţă. În schimb, omul se fâstâci numaidecât, cerându-şi scuze şi făcându-i semn să treacă prin detectorul de metale care evident că nu funcţiona, deoarece avea chei şi stilouri şi tot felul de porcării din metal prin buzunare, dar acesta nu se declanşă, nici măcar un ţiuit.

— Aţi face bine să-l reparaţi, spuse el dându-i un pumn maşinăriei. Nu vreau să pun în pericol vieţile cetăţenilor americani pentru că echipamentul vostru de pază nu funcţionează. S-a înţeles?

Omul scânci nişte scuze şi spuse că va pune pe cineva să se ocupe imediat de această problemă.

— Aşa să faci, zise Angleton privindu-l furios înainte să se întoarcă şi să pornească pe un hol lung.

Din tavan atârnau lămpi grele din alamă, strălucirea lor galbenă conferind locului o aură onirică, bizar de narcotică. La capătul vestibulului, urcă pe câteva trepte spre ascensorul care părea de asemenea să nu funcţioneze. Obligat să o ia pe scări, gâfâi şi mormăi până la etajul patru.

Aici se afla un grup de poliţişti care mai degrabă pierdeau vremea pe acolo, nefăcând nimic. Un cordon galben se întindea de-a lungul uşii deschise a ascensorului – erau urme de sânge pe podea şi pe peretele din spate. Cuprinse totul dintr-o privire, apoi se îndreptă hotărât spre biroul lui Brodie şi trânti uşa de perete ca şi când ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Intră şi închise uşa după el. Nici unul dintre poliţişti nu spuse nimic şi nici nu încercă să-l oprească.

Nu se aştepta să descopere ceva în birou şi nici nu găsi. Singura informaţie potenţial utilă îi parveni când apăsă pe butonul de reapelare, ca să afle că ultimul apel pe care îl făcuse Brodie fusese către un telefon mobil. Nu se obosi să noteze numărul, nici nu avea de ce, îl recunoscu imediat: Molly Kiernan.

Îşi vârî nasul pe acolo, deschizând sertare, uitându-se prin dulapuri, trecând rapid prin eseurile aşezate grămadă pe biroul lui Brodie, apoi ieşi din nou pe coridor. În timp ce el fusese în birou, apăruseră doi indivizi noi, detectivi – întotdeauna puteai să-ţi dai seama. Unul dintre ei îl întrebă ce făcea acolo.

— Am lăsat nişte eseuri pentru profesorul Brodie. Predăm un curs împreună. Spuneţi-mi, este totul în regulă? E multă poliţie prin preajmă.

Nu, nimic nu era în regulă, zise detectivul. Nu ar fi trebuit să fie acolo, era un perimetru infracţional.

— Un perimetru infracţional? Angleton era complet şocat, făcând ochii mari de uimire. Dumnezeule! A fost cineva rănit?

Asta investigau acum, explică detectivul.

— O, Dumnezeule! repetă Angleton. Spuneţi-mi că nu i s-a întâmplat nimic lui Flin. Profesorului Brodie.

Încă nu erau siguri ce se întâmplase, răspunse detectivul, deşi, da, se părea că profesorul Brodie fusese implicat.

— O, Dumnezeule! zise Angleton a treia oară, ducându-şi o mână la piept, făcând pe savantul fâstâcit. Pot să vă ajut în vreun fel? Vreau să spun, Flin e-un prieten bun de-al meu, lucrăm în acelaşi departament. Dacă pot să vă ajut cumva, oricum…

Şi de-acolo, totul merse strună, floare la ureche. Detectivul începu să-i pună întrebări despre Brodie, el improviză răspunsurile, prefăcându-se îngrijorat, dar scoţând tot ce se putea de la detectiv în legătură cu întâmplările din după-amiaza respectivă – însoţitoarea lui

Brodie, vânătoarea, gemenii, furtul taxiului, totul.

— Şi nimeni nu are nici cea mai vagă idee unde ar putea fi acum? întrebă Angleton inocent. Sunteţi sigur de asta?

— Absolut sigur, răspunse detectivul. Dacă profesorul Brodie va lua legătura cu dumneavoastră…

— O să vă anunţ de îndată, îl asigură americanul. Flin e un prieten bun şi sunt convins că va vrea să clarifice toată situaţia cât mai curând.

După aceea, se urcă pe acoperiş şi parcurse paşii urmăririi, sfârşind la poarta laterală din partea îndepărtată a campusului universitar, care avea de asemenea o bandă galbenă întinsă de-a latul său. Se apucă să stea de vorbă cu diverşi oameni pe drum, culegând frânturi de informaţii – se părea că rucsacul fetei era important dar nimic care să schimbe radical imaginea pe care şi-o formase după ce vorbise cu detectivul sau care, mai important, să îi dea vreun indiciu despre locul unde ar putea fi Brodie şi fata. Se mai plimbă o vreme prin preajmă, apoi se hotărî să încheie pe ziua respectivă. Trecând pe sub cordonul galben al poliţiei legat de-a latul porţii, ieşi în stradă, formând un număr de telefon pe mobil şi ducându-l la ureche.

MUZEUL DIN CAIRO

— Acesta e muzeul, nu-i aşa? întrebă Freya când trecură de securitate, adrenalina urmăririi încă pompându-i în corp. Muzeul de Antichităţi.

Era evident, având în vedere statuile şi sarcofagele din jurul lor, iar Flin dădu doar din cap, conducând-o pe sub o boltă înaltă. La dreapta şi la stânga lor erau galerii; înainte, în jos, după nişte trepte, se întindea un atrium cavernos, cu tavanul din sticlă. La capătul îndepărtat, două siluete colosale aşezate – una de femeie, cealaltă de bărbat – se priveau împietrite.

— Bântuim puţin pe aici şi apoi luăm un taxi spre ambasadă, spuse Flin. Preferabil, nu condus de mine.

O privi, apoi o luă prin galeria din stânga. Freya rămase locului.

— Putem developa filmele, strigă în urma lui.

El se opri şi se întoarse.

— Ai zis că ai un prieten care lucrează aici, la Departamentul de fotografie. Ridică rucsacul. Putem developa filmele.

Se aşteptă ca el să protesteze. În schimb, după ce se gândi o clipă, el dădu din cap. Întorcându-se, o apucă de braţ ducând-o în cealaltă direcţie, în galeria din dreapta.

— Bănuiesc că este mai distractiv decât să te uiţi la nişte cârlige de pescuit din perioada neolitică, rosti el.

Trecură de o serie de sarcofage enorme – majoritatea din granit şi bazalt negru – suprafaţa lor fiind acoperită de rânduri îngrijite de hieroglife. Grupuri de elevi în uniforme stăteau pe podea lângă ele, desenând.

— Toate sunt din perioada târzie şi greco-romană, explică el în timp ce treceau pe lângă ele, arătând cu mâna ca un ghid. Din punctul de vedere al calităţii – foarte slabe.

— Fascinant, murmură Freya.

La capătul galeriei era un birou de securitate cu un detector de metale. Flin vorbi în arabă cu agentul de pază, îi arătă un fel de legitimaţie şi o trecu pe Freya prin detector, printr-o uşă. Ieşiră din partea publică a muzeului şi intrară într-o secţiune ce părea administrativă, cu camere pline de birouri şi dulapuri pentru dosare de ambele părţi. Străbătură un coridor scurt şi urcară pe o scară în spirală, ieşind într-un spaţiu deschis, aglomerat, cu ferestre murdare şi rafturi de la podea la tavan, pline cu rânduri de dosare etichetate.

„Papirusuri, Cioburi inscripţionate, Vaze, Coşciuge”, citi Freya uitându-se o clipă la dosare înainte să cuprindă cu privirea tot spaţiul. Erau o jumătate de duzină de dulapuri cu dosare, mobilier ponosit

împrăştiat peste tot, o ghilotină de hârtie ruginită şi peste tot, stivuite în colţuri şi pe etajere şi pe sub mese, un talmeş-balmeş de echipamente de fotografiat şi developat, majoritatea vechi şi ieşite din uz, toate în paragină şi acoperite de praf. Cutii de iluminat, proiectoare, aparate de mărit, munţi de hârtie fotografică alb-negru. „Pare mai degrabă un magazin de vechituri decât un studio fotografic”, gândi Freya.

Un bărbat stătea la un birou în partea îndepărtată a încăperii – durduliu, cu părul cârlionţat, cu ochelari rotunzi şi groşi şi cu un tricou hawaian colorat – vorbind la telefon. Se învârtiră pe acolo, aşteptând să-şi termine conversaţia. Fiindcă nu dădu nici un semn c-ar avea de gând să închidă, Flin tuşi sugestiv. Omul îşi ridică privirea, îi văzu şi zâmbi larg. Încheie rapid discuţia, trânti telefonul şi sări în picioare.

— Profesore Flin! ţipă el apropiindu-se în grabă. Ce mai faci, prietene?

— *Kwais, sahebee*, răspunse Flin sărutându-l pe ambii obraji. Freya, Majdi Rassoul – cel mai bun fotograf arheolog din Egipt.

Freya şi Majdi îşi dădură mâna.

— Ai grijă cu el, o avertiză egipteanul rânjind. Frânge inimi foarte uşor.

Freya spuse că o să ţină minte.

Făcură ceva conversaţie de complezenţă, Majdi descriindu-le amănunţit cum descoperise recent nişte negative pe sticlă până atunci nepublicate ale lui Antonio Beato – „Vechi de 150 de ani şi nevăzute până atunci! Aur curat! Absolut!” – înainte ca Flin să îndrepte conversaţia către scopul vizitei lor.

— Am nevoie de-o favoare, zise el. Să-mi developezi nişte poze. Repede, dacă se poate. Poţi s-o faci?

— Sper că da, răspunse Majdi. La urma urmei, suntem un studio foto.

Flin îi făcu semn din cap Freyei, care îşi deschise rucsacul şi îi dădu lui Majdi camera şi cutia de film.

— Au stat în deşert, spuse Flin. Probabil câţiva ani, aşa că nu am speranţe prea mari.

— Depinde ce înseamnă „în deşert”, rosti egipteanul răsucind obiectele pe toate părţile. Examină mai întâi aparatul Leica, apoi cutia, deschizându-i capacul şi răsturnând filmul folosit în palmă. Dacă au stat în vârful unei dune, expuse direct la soare, atunci, da, filmul s-a prăjit şi ar fi imposibil de developat. Pe de altă parte, dacă au fost acoperite…

— Au fost găsite într-un sac de pânză, spuse Freya.

— În cazul ăsta, s-ar putea să scoatem ceva din ele. Mă ocup de rolă mai întâi… cu filmul din aparat s-ar putea să fie mai complicat. Doriţi serviciul de „developare în timp ce aşteptaţi”?

Flin zâmbi.

— Ar fi perfect.

— Serviciul „Developare în timp ce aşteptaţi lux” care include şi ceai?

— Şi mai perfect.

Majdi ţipă ceva în josul scărilor şi, lăsând aparatul foto pe biroul la care stătuse, traversă camera spre o uşă de la capătul celălalt al galeriei şi o deschise. Înăuntrul ei era o cameră obscură: chiuvetă, vas de developare, dulap de uscare, cutie de iluminat, rafturi pline cu sticle de substanţe chimice.

— Daţi-mi douăzeci de minute, zise el aruncând rola de film în aer şi prinzând-o. Făcu cu ochiul, intră în cameră şi închise uşa după el. Şi să nu vă mozoliţi pe canapea! se auzi vocea lui înfundată.

Pentru o clipă, rămaseră locului, jenaţi de ultimul comentariu. După care Flin se întinse şi o atinse pe Freya pe umăr.

— Eşti în regulă?

Ea dădu din cap. Se simţea mai calmă acum, iar pulsul i se liniştise după frenezia urmăririi.

— Sigur?

Încă un gest de aprobare.

— Tu? întrebă ea.

El îşi desfăcu braţele.

— Sunt într-un muzeu. Nici că se putea mai bine.

Freya zâmbi, mai mult de încercarea lui de a glumi decât de amuzament. Se priviră un timp, nici unul din ei nefiind prea sigur ce-ar fi trebuit să spună, cum să verbalizeze şocul prin care tocmai trecuseră.

— Ştii cine erau acei bărbaţi? întrebă ea într-un final.

— Nu fraţii Marx, asta-i sigur.

De data aceasta, ea nu zâmbi. Flin o prinse de umeri, încercând s-o liniştească.

— O să fie bine, zise el. Ai încredere în mine. O să ieşim din asta.

Se mai priviră câteva momente. Apoi, de parcă se simţeau stânjeniţi de intimitate, se îndepărtară. Freya se aruncă într-un fotoliu şi începu să răsfoiască o carte cu imagini din avion ale unor monumente egiptene; Flin se plimbă prin faţa dosarelor stivuite la perete şi îşi trecu degetul peste etichetele sepia care se dezlipeau, scoţând unul la întâmplare – Basoreliefuri – şi răsfoind distrat paginile. Apăru un bătrân cu două ceşti de ceai, punând zahăr în fiecare înainte să iasă din cameră. O vrabie zbură printr-un geam deschis, se cocoţă puţin pe un ventilator şi apoi ieşi rapid pe unde venise. Trecură 20 de minute. 25. 30. În cele din urmă, trecură aproape 45 de minute înainte ca uşa camerei obscure să se deschidă şi Majdi să-şi vâre capul pe ea.

— Ai reuşit ceva? întrebă Flin îndreptându-se spre el.

Prietenul lui era încruntat. Părea mai puţin vesel decât înainte.

— Păi, am developat pozele, dacă la asta te referi, deşi trebuie să-ţi mărturisesc că… Ştii, nu vreau să fac pe puritanul, dar…

Dădu din cap şi le făcu semn să intre.

— Mai bine să vedeţi chiar voi.

Flin şi Freya se uitară unul la celălalt şi îl urmară în camera obscură. Lumina era acum aprinsă, un singur bec atârnând din tavan. Majdi deschise dulapul de uscare şi scoase o panglică lungă de negativ. Îl puse peste cutia de iluminat şi stinse becul de deasupra capetelor lor, apăsând în acelaşi timp un întrerupător de pe laterala cutiei. O lumină fluorescentă străbătu ecranul, iluminând imaginile.

— Vreau să spun că sunt destul de deschis la minte, mormăi el dându-se la o parte ca să le facă loc. Dar serios acum… aici e un muzeu, nu club de sex.

Se aplecară şi se uitară la negative. Dură câteva momente până să-şi dea seama la ce se uitau. Când înţeleseră, ambii se uitară miraţi unul la celălalt, îngroziţi.

— La naiba! murmură Flin.

Fotografiile alb-negru înfăţişau o femeie planturoasă, nu neatrăgătoare, în ciorapi lungi, jartiere, tanga şi sutien cu jumătate de cupă, deşi, după câteva poze, sutienul şi tanga dispărură, dezvăluind sâni, un păr pubian bogat şi, punctul central al majorităţii pozelor, un posterior extrem de amplu. Părea că se afla într-o cameră de hotel, pe un pat, uneori pe spate, cu picioarele desfăcute atletic, de cele mai multe ori în genunchi, cu posteriorul la cameră, cu mâna între coapse, încercând să introducă o banană foarte groasă.

— Nu mai mănânc în veci plăcintă cu banane, spuse Majdi posac, jucându-se cu ochelarii. Ce naiba te-a apucat să faci…

— Nu le-am făcut eu, ce naiba! Flin era înfuriat. Doamne, Majdi, doar nu crezi că aş…

— Nu ştim cine le-a făcut, zise Freya, părând mai puţin enervată decât cei doi bărbaţi. Camera foto a fost găsită în deşert. Speram că pozele să ne spună cine a fost proprietarul, ce făcea acolo.

— Se pare că explora, rosti Majdi întorcându-şi capul într-o parte. Cum naiba poate să…

— Nu, sări Flin, te rog, nu.

Erau 36 de poze în total şi o verificară pe fiecare în parte. Freya ajunse pe la jumătate înainte să concluzioneze că era o pierdere de vreme şi să iasă din nou în zona de aşteptare. Flin rămase, cocoşat peste cutia de iluminat. Majdi deretică prin spatele lui, în timp ce acesta studie metodic imaginile rămase, privindu-le cu atenţie, sperând în van că aveau să-i dezvăluie ceva relevant. Pe când ajunse la ultimele poziţii, până şi Flin se resemnase cu gândul că era o cauză

pierdută. Începu să se îndrepte de spate când, deodată, se crispă şi se aplecă din nou, cu faţa la doar câţiva centimetri de ecranul cutiei.

— Ce-a mai făcut acum? întrebă Majdi observându-i interesul şi aplecându-se lângă el.

Flin îi ignoră întrebarea.

— Trebuie să mi-o scoţi pe asta, îi ceru el bătând cu degetul ultima poză de pe film, cu vocea brusc entuziasmată.

— Flin, mi-eşti prieten vechi, dar chiar nu cred că acesta-i locul potrivit…

— Fără banane, Majdi, îţi promit.

Egipteanul scoase un suspin de exasperare.

— Bine, bine.

Smulse o hârtie fotografică Ilford dintr-un teanc aflat pe unul dintre rafturi şi, scoţându-l pe Flin din camera obscură, trase uşa după el.

— Ai găsit ceva? întrebă Freya privindu-l.

— Posibil să da, posibil să nu, spuse Flin. Majdi îmi scoate o poză.

— Ce e?

— Să aşteptăm poza.

Încercă să smulgă mai multe de la el, dar Flin nu-i răspunse la întrebări şi se plimbă în sus şi în jos înainte să se întoarcă la uşa camerei obscure şi să bată.

— Eşti gata?

— Dă-mi puţin timp! se auzi un răspuns înfundat.

— Cât?

— Zece minute.

Flin îşi reluă plimbarea, sus-jos, sus-jos, privind întruna ceasul de pe perete, lovindu-se peste coapsă cu mâna, până când uşa de la camera obscură se deschise şi Majdi ieşi cu o hârtie A4 lucioasă în mână. Flin se îndreptă rapid spre el şi efectiv smulse fotografia din mâna prietenului său. Freya privi peste umărul lui.

Nu ştia la ce se aştepta – poate că la dune de nisip. Sau o poză a lui Rudi Schmidt, un indiciu despre motivul pentru care sora ei ar fi fost interesată de el, de ce acest interes o omorâse. Fotografia nu îi oferi nici unul dintre răspunsurile la care sperase ea. Nici măcar nu părea să fi fost făcută în deşert. Se vedea un fel de poartă enormă sau intrare din piatră năpădită de vegetaţie luxuriantă, ca şi cum clădirea spre care oferea acces fusese abandonată cu multă vreme în urmă şi cedată naturii. Se aplecă mai mult, încercând să înţeleagă, privind porţile din lemn dreptunghiulare, conturul unei păsări incrustat în pragul de deasupra, turnurile înalte, în formă de trapez, de fiecare parte. Pentru o clipă, se uită lung, apoi se întinse şi arătă cu degetul către imaginea incrustată pe faţada fiecărui turn: un obelisc cu un ciudat motiv în cruce şi linie curbată.

— Am mai văzut asta, spuse ea. Pe obeliscul din argilă din rucsacul

lui Rudi Schmidt, cel despre care ţi-am zis.

Flin doar privea în jos. Fotografia îi tremură uşor în mâini.

— „Oraşul Zerzura e alb ca un porumbel, şopti el. Şi pe poarta sa e incrustată o pasăre.”

— Ce înseamnă asta?

Nu îi răspunse. În schimb, traversând camera, apucă aparatul Leica şi îl flutură prin faţa lui Majdi.

— Trebuie să developăm filmul aflat înăuntru, spuse el. Trebuie să-l scoatem din aparat şi să-l developăm.

— Flin, mă bucur că te pot ajuta, dar mai am şi alte lucruri pe care…

— Trebuie să developăm filmul, Majdi. Trebuie să ştiu ce e pe el. Acum. Te rog!

Egipteanul clipi, zguduit de nerăbdarea prietenului său. Apoi, cu un semn din cap, luă camera.

— Dacă e chiar atât de important.

— Chiar este important, rosti Flin. Crede-mă!

Majdi răsuci aparatul.

— Probabil că va dura mai mult decât cealaltă rolă, spuse el. Bobina e defectă, carcasa probabil că-i plină de nisip şi pietriş – Leica sunt extrem de cunoscute pentru asta – şi, chiar dacă reuşesc să scot filmul, nu pot garanta că… Ridică din umeri. O să văd ce pot face. Dă-mi patruzeci de minute. Până atunci, voi şti dacă poate fi recuperat sau nu.

O porni spre camera obscură. Flin strigă după el:

— Mulţumesc, *sahebee*! făcu o pauză, apoi adăugă: Şi-mi pare rău că te bat la cap.

Majdi făcu un semn cu mâna.

— Eşti egiptolog. Să-i baţi pe alţii la cap face parte din fişa postului.

Se întoarse, îi făcu cu ochiul şi dispăru în camera obscură, lăsându-i pe cei doi singuri din nou.

— Vrei să-mi zici şi mie ce se întâmplă? întrebă Freya. Ce e locul acela din poză?

Flin privea din nou fotografia, capul tremurându-i uşor, de parcă nu-i venea să creadă la ce se uita, un surâs extrem de vag jucându-i în colţurile gurii.

— Nu pot fi absolut sigur, spuse el în cele din urmă, nu înainte să văd ce este pe celălalt film.

— Dar bănuieşti.

Din nou tăcere, apoi:

— Da. Da, bănuiesc.

O privi. Deşi avea faţa palidă şi trasă, ochii îi străluceau puternic, o combinaţie care îl făcea şi mai arătos.

— Cred că s-ar putea să fie un loc numit Zerzura, zise el.

— Care se află unde, mai exact?

Spre exasperarea ei, el nu-i răspunse. Se uită din nou la fotografie, apoi la ceas. Luă o hotărâre, îşi scoase mobilul din buzunar şi formă un număr cu degetul mare, ducându-se în capătul îndepărtat al camerei, ca să nu fie auzit. Ea îşi azvârli braţele în aer ca şi când ar fi spus „Ce naiba se întâmplă?”, dar el doar ridică o mână către ea şi vorbi rapid la telefon. După ce termină, îşi puse mobilul în buzunar, traversă din nou camera şi o apucă de braţ.

— Ce ştii despre Egiptul antic? întrebă el conducând-o din nou spre scările în spirală.

— Cam cât ştiu şi despre fizică cuantică, replică ea.

— Atunci, e timpul pentru un curs intensiv.

Yasmin Malouff avea un secret pe care îl ascunsese de părinţii, de fraţii şi surorile ei, de soţul ei, Hosni şi de angajatorul ei american. Fuma.

Nu era ceva cutremurător. Însă, după părerea ei, nu era un lucru cu care o femeie ar fi trebuit să se laude. Chiar dacă Hosni probabil că n-ar fi fost prea deranjat dacă ar fi aflat, familia ei mai mult ca sigur că n-ar fi fost de acord. Iar domnul Angleton îi spusese de la bun început că nu va tolera fumatul la serviciu. Putea să facă orice altceva voia în camera de hotel, îi zisese el – „Hristoase, poţi şi să lucrezi goală, dacă te ajută să te concentrezi” – dar ţigările erau categoric interzise.

Nu era o fumătoare înrăită – doar trei sau patru ţigări Cleopatra Lights pe zi – şi nu îi era greu să se abţină în timp ce mânuia staţia de ascultare. Doar după-amiază târziu, pofta devenea insuportabilă. Atunci, încuia camera, cobora un etaj cu liftul, se ducea la capătul coridorului, lângă un geam deschis şi îşi aprindea ţigara.

Astăzi, dintr-un motiv oarecare, tânjise mai mult decât oricând după o ţigară. După ce termină de fumat una, îşi aprinse imediat alta, pauza ei în mod normal de cinci minute devenind de zece. Apoi, îşi dădu seama că rămase fără mentosane şi trebui să ia liftul până la magazinul de la parter, ca să-şi cumpere. Pe când ajunse în birou, cu mirosul respiraţiei mascat, cu rochia curăţată de scrum, trecuseră aproape 20 de minute. Ceea ce n-ar fi fost o problemă dacă Molly Kiernan n-ar fi primit un apel în absenţa ei: becul roşu de avertizare de la aparatul care înregistra numărul acela pâlpâia furios când păşi pe uşă.

Orice alt apel spre orice alt număr n-ar fi fost o problemă. După vizita sa din după-amiaza aceea, domnul Angleton îi precizase clar că trebuia să-l informeze despre orice activităţi de pe mobilul lui Kiernan.

Trântind uşa şi aruncându-şi geanta pe pat, Yasmin Malouff se grăbi spre aparatul de înregistrat. Înşfăcându-şi agenda şi un stilou, apăsă pe butonul „redă”, aşezându-se, gata să transcrie. Se auzi un fâsâit de energie statică, apoi o voce, şoptită şi alertată:

— Molly, sunt Flin. Sunt în Muzeul Egiptean. Cu Freya Hannen. Developăm nişte poze – îţi explic mai târziu – apoi o duc la ambasada americană. Ne putem întâlni acolo? E urgent, Molly, foarte urgent. Bine, mersi.

Sfârşitul apelului.

Mai derulă o dată, ca să se asigure că auzise corect, că nu îi scăpase şi nu înţelesese nimic greşit. Apoi, ridicând telefonul special pe care Angleton îl ceruse să fie instalat în cameră, formă un număr. I se răspunse după ce sună de două ori.

— Domnule Angleton, sunt Yasmin Malouff. A existat un apel, pe mobilul lui Kiernan. Iată transcrierea…

Îşi ridică agenda şi începu să citească.

— Crezi că e sigur? întrebă Freya în timp ce Flin o conduse înapoi în muzeu. Imaginea cu urmăritorii lor gemeni încă îi era proaspătă în minte, iar galeria enormă, înţesată de lume, îi părea dureros de expusă după spaţiul îngust al studioului fotografic. Dacă ne caută încă?

— A trecut mai bine de o oră, răspunse Flin oprindu-se lângă un gigantic sarcofag din piatră şi analizând scena din faţa lor. Mă gândesc că, dacă totuşi s-au gândit să intre aici, probabil că au şi plecat deja. Însă nu pot să garantez, aşa că ţine-ţi ochii deschişi. Dacă vezi ceva…

— Ce?

— Fugi.

Mai privi în jur o clipă, apoi porni prin galerie, cu fotografia porţii încă în mână. Freya se ţinu după el. Părea, dacă nu relaxat, cel puţin mai calm şi mai liniştit decât ea, de parcă prezenţa atâtor obiecte antice ar fi diluat gravitatea pericolului în care se aflau. Străbătură aproape jumătate din lungimea galeriei, încăperea vastă răsunând de voci şi paşi, apoi Flin începu să vorbească.

— Zerzura este o oază pierdută din Sahara, explică el dându-se la o parte când o hoardă de şcolari în uniforme albastre identice se revărsară spre ei, conduşi de o învăţătoare care părea iritată. Am chiar şi o prezentare PowerPoint foarte bună legată de asta, dar, în circumstanţele de faţă, mi-e teamă că va trebui să te mulţumeşti cu varianta relatată.

— E în regulă, spuse Freya, privind înjur stresată, aşteptând parcă să-l vadă pe unul din gemeni sărind din spatele vreunei statui.

— Numele provine de la cuvântul arab *zorzor*, continuă Flin de-abia începând a se încălzi, ceea ce înseamnă graur, vrabie, pasăre mică. Nu ştim mare lucru despre acest loc, în afară de faptul că a fost menţionat pentru prima dată într-un manuscris medieval numit *Kitab al-Kanuz,* în traducere, *Cartea perlelor ascunse* şi că se aflǎ, cicǎ, în apropiere de Gilf Kebir, deşi De Lancey Forth a afirmat că s-ar afla în Marea Mare de Nisip, iar Newbold...

Observǎ cǎ ea pierdea şirul şi se opri ridicându-şi braţele.

— Scuze, prea multe informaţii. Unul dintre pericolele de a-ţi fi petrecut viaţa printre astfel de lucruri – nu poţi niciodată s-o spui simplu. Tot ce trebuie să ştii momentan este că e o oază pierdută şi că majoritatea exploratorilor deşertului de la începutul secolului XX – Ball, Kemal el-Din, Bagnold, Almasy, Clayton – au încercat, dar n-au reuşit s-o găsească. De fapt, această vânătoare a Zerzurei a motivat o mare parte din explorarea iniţială.

Ajunserǎ la rotonda cu cupolǎ înaltǎ de la intrarea în muzeu şi intrarǎ într-o galerie numitǎ Regatul Vechi, cu pereţii plini de statui şi de reliefuri gravate.

— Mulţi au susţinut că Zerzura nici n-a existat de fapt... continuă Flin absorbit de ceea ce spunea, aparent farǎ sǎ ia în seamǎ obiectele expuse de fiecare parte şi pe oamenii din jur.

Spre deosebire de Freya, care continua să se uite agitată în toate pǎrţile.

— ... că totul e doar o legendă. Ca El Dorado sau Shangri-La sau Atlantida – un basm ademenitor, dar, în cele din urmă, o ficţiune pe care locurile sălbatice precum deşertul au tendinţa să o inspire. Eu am crezut întotdeauna c-a existat cu adevărat şi că Zerzura este doar un alt nume pentru ceea ce egiptenii numeau weha*t seshtat,* Oaza Ascunsă.

O privi, asigurându-se că pricepea. Freya dădu din cap cum că urmăreşte ce-i spune.

— Din păcate, la fel cum stau lucrurile cu Zerzura, nu prea ştim multe nici despre *wehat seshtat,* zise Flin ridicând uşor o sprânceană, parcă frustrat de faptul că nu deţine mai multe informaţii. Cu o singură excepţie mai semnificativă, la care voi ajunge într-o clipă, toate dovezile sunt extrem de disparate şi greu de interpretat: câteva fragmente de papirus, câteva petroglife foarte deteriorate, câteva inscripţii şi o referire destul de confuză în *Aegyptiaca* lui Manetho – nu o să te plictisesc cu toate astea. Practic, ceea ce-am reuşit să punem cap la cap – şi, repet, o mare parte din toate aceste informaţii sunt interpretabile – e că a fost un defileu sau o *wadi* adâncă şi care trecea prin flancul estic a Gilf Kebirului, foarte demult, înainte măcar ca

Sahara să fi devenit deşert.

— Acum cât timp mai exact? îl întrerupse Freya.

În ciuda faptului că era agitată, se simţea tot mai atrasă de poveste.

— Ei bine, este greu de afirmat cu exactitate, spuse el, aparent plăcut surprins de interesul ei. Dar e vorba de cel puţin 10 000, 20 000 de ani înainte de Hristos, poate chiar în perioada paleoliticului mijlociu.

Asta nu-i zicea nimic Freyei, dar nu comentă, nevoind să tărăgăneze lucrurile.

— Oricum, cu mult timp în urmă, în vremurile neguroase ale preistoriei, continuă Flin reluându-şi explicaţia. Chiar şi atunci, acest defileu, această oază, zi-i cum vrei, se pare că era considerat un loc cu o semnificaţie religioasă supremă, iar locaţia sa exactă era un secret bine păstrat. Nu ştim exact când şi de ce anume a început să fie privit astfel, dar se pare şi-a păstrat statutul pe toată perioada Regatului Vechi. Prin anul 2000 î.Hr. După aceea, datele despre locaţia oazei s-au pierdut şi aceasta a dispărut din istorie.

Ajunseră la capătul galeriei şi începură să urce o scară, masa de turişti subţiindu-se în jurul lor în vreme ce urcau la etajul superior al muzeului. Aici era mult mai linişte şi mai puţină agitaţie decât la etajul inferior. Flin o conduse înapoi pe unde veniseră, înspre rotondă, cotind spre o încăpere mică, părăsită, cu vitrine care conţineau artefacte simple, din piatră şi argilă, toate evident mult mai vechi decât cele pe lângă care tocmai trecuseră. El se opri în faţa unei vitrine şi îi arătă cu degetul. Înăuntru, între o pereche de piepteni din fildeş şi un bol mare din pământ, se aflau trei obiecte pe care Freya le recunoscu: mici obeliscuri din argilă, fiecare de mărimea unui deget, fiecare purtând acelaşi simbol precum cel din rucsacul lui Rudi Schmidt. Se uită la etichetă: *Miniaturi Benben votive, predinastice (cca. 3000 î.Hr.), Hierakonpolis.*

— Ce e un Benben? întrebă ea uitând aproape de tot de urmăritorii lor.

— *Benbenul*, o corectă el, aplecându-se lângă ea, cotul lui atingându-l uşor pe-al ei. Mă tem că aici va trebui să deviem puţin în lumea destul de complexă a cosmologiei egiptene. Ştiu că nu se află printre cele mai mari interese ale tale, dar ai răbdare cu mine, pentru că este relevant. O să încerc să simplific totul.

— Dă-i drumul, spuse ea.

Un cuplu de tineri veniră la vitrină şi îi priviră conţinutul câteva momente. Nici unul dintre ei nu păru prea interesat şi trecură mai departe. Flin aşteptă până când aceştia nu-i mai puteau auzi şi începu să vorbească din nou:

— Benben era o caracteristică principală a religiei şi mitologiei

egiptene, explică el. Din multe puncte de vedere, chiar centrală. În mod simbolic, reprezenta prima movilă de pământ, primul petic de pământ uscat care a ieşit din Nun, oceanul primitiv al haosului. Conform Textelor din Piramide – cea mai veche colecţie de scrieri egiptene cunoscută – Ra-Atum, zeul-creator, a zburat peste întunecimea lui Nun sub forma păsării Benu…

El bătu cu degetele în poza din mână, indicând pasărea cu coadă lungă încrustată în pragul de deasupra uşii.

— … şi a aterizat pe Benben, de unde cântecul lui a răsunat la primul răsărit de soare. De acolo şi numele, de la termenul egiptean vechi *weben* „a răsări în strălucire”.

Cuplul de tineri mai trecu o dată pe lângă ei, fata vorbind acum la mobil. Din nou, Flin aşteptă până când cei doi se îndepărtară, înainte să-şi reia explicaţia.

— Totuşi, Benben era mai mult decât un simplu simbol, zise el cu faţa apăsată de vitrină, cotul lui atingându-l încă pe cel al Freyei. Ştim din textele antice şi din inscripţii că era un obiect fizic: o stâncă sau o piatră de forma unui obelisc. Au existat sugestii cum că era iniţial un meteorit sau un fragment de meteorit, deşi textele relevante sunt complexe şi pasibile de interpretări. Ceea ce ştim este că Benben se afla în sanctuarul interior al marelui templu al soarelui din Iunu şi se pare că avea puteri supranaturale.

Freya pufni amuzată.

— Ştiu, ştiu, sună de parcă ar fi *Căutătorii arcei pierdute*[8], deşi avem un număr destul de mare de surse coroborate – inclusiv una dintre arhivele sumeriene regale, care sunt uimitor de consecvente în descrierile lor. Ne spun cum Benben era purtat în luptă în fruntea armatei faraonului şi cum scotea un sunet dubios şi o lumină orbitoare, care îi distrugea complet pe inamici. Ceea ce e posibil să explice două dintre denumirile alternative folosite pentru a-l descrie: *kheru-en Sekhmet***,** vocea lui Sekhmet – Sekhmet fiind zeiţa egipteană a războiului – şi *iner-en sedjet,* Piatra de Foc. Apropo, asta reprezintă simbolul – arătă înspre motivul de pe faţeta obeliscului – Sedjet, hieroglifa focului. Partea în formă de cruce reprezintă un alămar, cu o flacără care se înalţă…

Se întrerupse din nou, ridicându-şi braţele, la fel cum făcuse şi înainte.

— Dar ne abatem de la subiect. Ideea e că Benben şi *wehat seshtat* – Oaza Ascunsă – erau indisolubil legate una de cealaltă şi nu poţi să discuţi despre una fără să faci referire la cealaltă. Se pare că piatra a fost pusă iniţial într-un templu din oază; cum am spus, e vorba de zeci de mii de ani înainte de Hristos, cu mult timp înainte că Valea Nilului

---

[8] Indiana Jones şi căutătorii arca pierdute (n. red.).

să fie măcar colonizată. Şi, cu toate că nu putem fi siguri, există ceva dovezi care să sugereze că motivul pentru care oaza era considerată atât de sacră a fost pentru că acolo fusese descoperit de fapt Benben. Vin la pachet. Motiv pentru care, pe lângă *wehat seshtat*, oaza mai era numită şi *inet benben* – Valea lui Benben.

Îi aruncă o privire, îngrijorat că ar fi copleşit-o pe Freya cu atâtea informaţii. Dar ea îşi ridică degetul mare în semn că totul mergea bine şi, după ce aruncă o ultimă privire la vitrină, îi făcu semn să vină după el, ieşind din încăpere. Trecură din nou pe sub rotonda muzeului şi de-a lungul unei galerii cu balcoane, care dădea înspre atrium.

— Mai e un motiv pentru care Benben este relevant pentru toate astea, spuse el ridicând fotografia din mână. Şi asta pentru că descrierea cea mai clară şi mai detaliată a Oazei Ascunse pe care o avem apare într-un text ce are legătură cu Benben. Pe aici.

Făcură la dreapta, intrând într-o altă încăpere, de asemenea părăsită, cu o colecţie de papirusuri acoperite cu hieroglife. În partea cea mai îndepărtată a încăperii, aproape pe toată lăţimea ei, se afla o vitrină înaltă până la piept. Flin se opri în dreptul ei şi privi în jos, cu un zâmbet stins pe buze. Înăuntru se afla un papirus acoperit de la un capăt la celălalt cu coloane inegale de text scris cu cerneală neagră. Spre deosebire de celelalte exemplare expuse, majoritatea splendid executate, cu culori frumoase şi decoraţiuni complicate, acesta părea neinteresant şi dezordonat, hieroglifele sale părând a se legăna şi ciocni unele de celelalte, de parcă ar fi fost scrise în grabă. Nici măcar nu păreau hieroglife, simbolurile haotice şi mâzgălite suprapunându-se, părând mai degrabă o scriere arabă decât pictograme egiptene tradiţionale. Freya se aplecă în faţă, citind nota explicativă de pe peretele din spatele vitrinei.

Papirusul Imti-Khentika. Din mormântul lui Imti-Khentika, Mare Preot al Iunu/Heliopolis, a 6-a dinastie, domnia lui Pepi al II-lea (cca. 2246-2152 Î. Hr.).

— În ciuda aparenţelor, este de departe cel mai important papirus din încăpere, spuse Flin dând din cap înspre acesta. Cu excepţia Listei Regelui Turin şi a textelor Oxyrynchus, probabil cel mai important papirus egiptean şi punct.

Puse mâna pe sticla de sus a vitrinei, privind aproape reverenţios conţinutul acesteia.

— A fost descoperit cu patruzeci de ani în urmă, continuă el plimbându-şi încet mâna pe geam, înainte şi înapoi, de parcă ar fi mângâiat un animal rar. De către un om pe nume Hassan Fadawi, unul dintre cei mai mari arheologi pe care i-a dat Egiptul şi un vechi…

Fusese pe punctul de a zice „prieten”, sau cel puţin aşa i se păruse

lui Freya, dar, după o pauză de-o clipă, spuse „coleg”.

— E o poveste extraordinară, de acelaşi calibru ca aceea a lui Carter şi Tutankhamon. Fadawi avea doar douăzeci de ani pe atunci, numai ce ieşise de pe băncile facultăţii. Făcea o lucrare de curăţare de rutină în Necropola Profeţilor – locul de înmormântare al marilor preoţi din Iunu – şi a dat peste mormântul marelui preot Imti-Khentika absolut întâmplător. Sigiliile de pe uşă erau intacte, ceea ce însemna că mormântul nu fusese atins, că era exact aşa cum fusese lăsat în ziua în care a fost închis vreme de patru mii de ani. Nu pot să-ţi explic cât de importantă a fost această descoperire, unul dintre puţinele morminte intacte din Vechiul Regat descoperite vreodată, mai vechi decât cel al lui Tutankhamon cu aproape un mileniu.

Chiar dacă papirusul îi era evident familiar, iar povestea o ştia bine, părea mut de uimire, ca un elev emoţionat. Entuziasmul lui era molipsitor, trăgând-o pe Freya după el în poveste, toate spaimele ei dispărând pentru moment, ca şi când ar fi făcut parte dintr-o altă realitate.

— Şi ce era înăuntru? întrebă ea privindu-l nerăbdătoare. Ce-au găsit?

Flin făcu o pauză, de parcă ar fi fost pe cale să-i dezvăluie o revelaţie spectaculoasă. Apoi:

— Nimic, răspunse el, ochii strălucindu-i de şiretenie.

— Nimic?

— Când Fadawi a intrat în mormânt, acesta era gol. Nici o decoraţiune, nici un obiect, nici o inscripţie, nici un cadavru. Nimic – cu excepţia unui cufăr mic de lemn, înăuntrul lui…

Dădu un bobârnac muchiei de lemn a vitrinei.

— S-a făcut de râsul lumii. Toată presa mondială era acolo pentru deschidere, preşedintele Nasser – Fadawi a fost extrem de umilit. Asta până a citit ce era scris pe papirus. Atunci şi-a dat seama că mormântul era şi mai important decât dacă ar fi fost plin de grămezi de aur.

Ceva din felul în care Flin o spusese o făcu pe Freya să simtă un fior pe şira spinării. Ce ciudat, gândi ea, cu tot ce se întâmpla, era atât de captivată de o prelegere de istorie.

— Continuă, îi ceru ea.

— Ei bine, este un document foarte complicat, evident scris în grabă. E în hieratică – un fel de prescurtare hieroglifică, încă mai sunt discuţii legate de felul în care am putea interpreta unele părţi din el, dar, în mare, este atât o redare a vieţii lui Imti-Khentika şi a timpurilor respective – autobiografia sa, dacă vrei să-i spui aşa – cât şi o explicaţie pentru faptul că trupul lui n-a fost îngropat în mormântul pe care şi-l pregătise. Nu o să mă chinui să-ţi traduc de la cap la coadă, din moment ce prima parte…

Făcu un semn cu mâna spre stânga.

— … nu e chiar atât de relevantă, numai lucruri despre diversele titluri ale lui Imti, datoriile lui de mare preot, toate formulele standard. De aici înainte…

Atinse partea de sus a vitrinei lângă care stătea, cam pe la jumătatea lungimii papirusului.

— … devine interesant. Apropo de nimic, Imti începe brusc o descriere lungă şi incoerentă a situaţiei politice a vremii – singura mărturie cât de cât detaliată pe care o avem legată de ultimii ani ai Regatului Vechi şi prăbuşirea acestuia în haosul distrugător al Primei Perioade Intermediare.

Freya habar n-avea despre ce vorbea. Dar, ca şi înainte, trecu cu vederea, nevrând să-l întrerupă.

— Totul este foarte complicat, continuă Flin şi parafrazez la greu, dar, în linii mari, Imti explică dezintegrarea Egiptului. Faraonul Pepi al II-lea e bătrân şi dement – se află pe tron de nouăzeci şi trei de ani, cea mai lungă domnie din istorie – şi autoritatea centrală e la pământ. Este foamete, război civil, invazie străină, anarhie generală. Imti spune: „Maat, zeiţa ordinii, a fost uzurpată de Set, regele deşertului, haosului, conflictului şi răului”.

Începu să se plimbe de-a lungul vitrinei, urmărind povestea de pe papirus.

— După spusele lui Imti, confruntaţi cu această prăbuşire generală, figurile de vază ale ţării s-au adunat în secret şi au luat o decizie drastică: pentru propria siguranţă şi ca să nu ajungă pe mâinile celor pe care el îi numeşte „răufăcători”, piatra Benben va fi scoasă din Templul din Iunu şi, sub îndrumarea lui Imti, transportată înapoi în deşert, în…

Se opri, se aplecă mult deasupra dulapului de sticlă şi începu să citească, vocea devenindu-i tot mai adâncă şi mai răsunătoare, de parcă ar fi venit din timpuri îndepărtate:

— … set *ityu-en wehat seshat inet-djeseret mehet wadjet er-imenet er-djeru ta em-khet sekhet-sha’em ineb-aa en-Setekeh – Lo*cul Străbunilor noştri, Oaza Ascunsă, Valea Sacră bogată în verdeaţă, în vestul îndepărtat, la capătul lumii, dincolo de dunele de nisip, în marele zid al lui Set.

Îşi ridică privirea spre ea, uşor îmbujorat.

— Extraordinar, nu crezi? Cum zic eu mereu, de departe cea mai clară şi mai detaliată descriere a oazei.

— Asta e clar pentru tine?

— Ca lumina zilei, după standardele egiptenilor antici. Câmpurile de nisip se referă la Marea de Nisip, marele zid al lui Set la flancul de est al Gilf Kebirului. Set, cum ţi-am spus, este zeul egiptean antic al deşertului. În afară de faptul că nu ne dă şi codul poştal, e cât se

poate de precis. Şi asta nu este totul.

Se mută într-o parte a vitrinei.

— Imti descrie chiar şi expediţia – o perspectivă destul de interesantă, având în vedere că a descris-o înainte să plece efectiv în călătorie şi consemnează de fapt evenimente care încă nu se întâmplaseră. Din nou, nu o să-l citesc cuvânt cu cuvânt, dar ultima secţiune este utilă.

Se opri aproape de capătul papirusului, aplecându-se din nou şi citind, vocea lui căpătând iarăşi un timbru profund şi vibrant.

— Aşa că am ajuns la capătul cel mai îndepărtat al lumii, la Zidul de Vest şi Ochiul lui Khepri era deschis. Am trecut prin Gura lui Osiris, am intrat în *Inet Benben,* am ajuns la *hut aat,* marele templu. Aici este casa ta, o, Piatră de Foc, de unde ai venit la începutul tuturor lucrurilor şi unde te-ai întors acum. Aici e sfârşitul. Porţile sunt închise, Vrăjile de Tăinuire au fost rostite – fie ca răufăcătorii să fie striviţi de fălcile lui Sobek şi înghiţiţi de pântecele şarpelui Apep! Eu, Imti-Khentika, Mai Marele Profeţilor, nu mă voi întoarce din acest loc, pentru că este dorinţa zeilor ca acest mormânt să rămână gol pentru eternitate. Fie să păşesc pe căile frumoase, să trec pragul raiului, fie să iau masa cu Osiris în fiecare zi. Laude fie aduse lui Ra-Atum!

Se opri şi îşi îndreptă spatele. Freya aşteptă să continue, dar nu se întâmplă nimic.

— Asta-i tot?

Nu-şi putu ascunde dezamăgirea. După toată intriga, se aşteptase dacă nu la o revelaţie uluitoare, măcar la o clarificare, la un indiciu care să-i explice ce anume se întâmpla şi de ce se întâmpla. În schimb, totul păru să fie şi mai confuz şi mai impenetrabil decât înainte ca Flin să-şi înceapă explicaţia. Ochiul lui Khepri, gura lui nu ştiu care, blesteme şi şerpi… nu însemnau absolut nimic pentru ea. Se simţi ca şi când ar fi fost condusă printr-un labirint complicat doar ca să iasă din el exact în locul de unde începuse, fără ca măcar să se apropie de centrul lui.

— Asta-i tot? repetă ea. Asta-i tot.

Flin ridică din umeri a scuză.

— Aşa cum am spus, nu avem prea multe informaţii. Acum, ştii aproape la fel de mult ca mine.

Se stârni o agitaţie bruscă atunci când un grup de turişti năvăli în sală, condus de o femeie care ţinea o umbrelă închisă. Trecură prin încăpere fără ca măcar să arunce o privire la obiectele din încăpere, ieşind pe uşa de la celălalt capăt. Freya se holbă la papirus, apoi întinse mâna şi apucă fotografia pe care o ţinea Flin.

— Dacă oaza aceasta este imposibil de găsit…

— Cum de Rudi Schimdt a fost acolo? continuă el întrebarea. Asta e întrebarea de un milion de dolari, nu-i aşa? Unul dintre cele mai

uimitoare lucruri în toată povestea cu Zerzura – *wehat seshtat* este că, în ciuda faptului că oaza e „ascunsă”… – îşi ridică mâinile şi îşi mişcă degetele, mimând nişte ghilimele – se pare că, din când în când, oamenii dau întâmplător peste ea. Rudi Schmidt, de exemplu. Şi oricine a furnizat informaţiile pe care se bazează descrierea din Kita*b al-Kanuz – pr*obabil, beduini: au existat multă vreme zvonuri cum că anumite triburi din deşert îi cunosc locaţia, deşi, personal, n-am putut confirma niciodată aceste lucruri.

— Deci cum? întrebă Freya. Cum o găsesc?

Flin îşi aruncă mâinile în aer.

— Dumnezeu ştie. Sahara este un loc misterios şi au loc întâmplări misterioase. Prostănacii ca mine îşi petrec toată viaţa căutând oaza, iar alţii dau peste ea din greşeală. Nu există un raţionament sau un motiv pentru asta. Că-ţi vine să crezi sau nu, cea mai convingătoare explicaţie pe care-am auzit-o vreodată am primit-o de la un medium, o femeie foarte ciudată, care locuia într-un cort în Aswan şi pretindea că era reîncarnarea soţiei lui Pepi al II-lea, regina Neith. Mi-a zis că oaza fusese vrăjită ca să rămână ascunsă, iar cu cât o persoană o căuta mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu s-o găsească şi doar cei care *nu* o caută de fapt, aceia o vor găsi. Sfat plin de înţelepciune, pentru care i-am dat cincizeci de lire.

Mârâi trist şi se uită la ceas.

— Haide, ar trebui să ne întoarcem.

Se mai uitară o dată la papirusul mâzgălit şi începură să se înapoieze pe drumul pe care veniseră. De undeva se auzi un sunet de clopot care anunţa că muzeul se închidea.

— Alex ştia toate astea? întrebă Freya în timp ce coborau scările spre parter. Oază, piatra Benben?

Flin încuviinţă din cap.

— Am petrecut multă vreme împreună în Gilf Kebir şi o plictiseam cu treburile astea cât stăteam în jurul focului. Deşi, sincer să fiu, nici ea nu s-a lăsat mai prejos! Dacă nu mai aud în veci despre sedimentele lacustre, nu pot să zic că mi-ar părea foarte rău.

Ajunseră la capătul scărilor şi o luară înapoi prin galeriile Regatului Vechi. Pâlcuri întregi de vizitatori se îndreptau spre intrarea principală, mânaţi de gardienii în uniforme.

— Cât de importantă e oaza? întrebă Freya. Adică, este… ştii tu…

— Plină de bijuterii şi de comori? zâmbi Flin. Sincer, mă îndoiesc. *Kitab al-Kanuz* afirmă că oricine o găseşte va descoperi multe comori, dar, cu siguranţă, e o hiperbolă. Nişte copaci şi nişte ruine antice – asta-i tot ce vom găsi. Din punct de vedere academic însă, este de o importanţă uriaşă, dar pentru cei care trăiesc în lumea reală…

Dădu din umeri.

— Nu e deloc importantă.

— Piatra Benben? întrebă ea.

— Din nou, pentru intelectuali ca mine, ar fi o descoperire monumentală. Unul dintre simbolurile totemice ale Egiptului antic – absolut monumentală. Dar, la urma urmei, este doar o piatră, chiar dacă una unică. Nu e făcută din aur sau ceva de genul ăsta. Există multe alte artefacte mult mai valoroase din punct de vedere comercial.

Trecuseră pe sub rotonda cu cupolă şi se aflau din nou în galeria cu sarcofage enorme. Freya se opri, ridică fotografia porţii misterioase şi puse întrebarea care o frământa încă de când o zărise prima dată.

— Deci, de ce mi-ar ucide cineva soră pentru asta?

Flin se uită la ea, apoi îşi întoarse privirea. Tăcu o clipă înainte să vorbească.

— Nu ştiu, spuse el. Îmi pare rău, Freya, dar chiar nu ştiu.

Intrând din nou în secţiunea administrativă a muzeului, urcară scările în spirală spre Departamentul de fotografie. Camera obscură era în continuare închisă.

— Cum merge treaba, Majdi? strigă Flin bătând la uşă.

Nici un răspuns. Mai bătu o dată, mai tare.

— Majdi? Eşti acolo?

În continuare, nimic. Mai bătu o dată, apoi apucă mânerul şi deschise uşa. Se opri o clipă, până când ochii i se obişnuiră cu întunericul, apoi:

— O, Dumnezeule! O, nu!

Freya se afla în spatele lui Flin şi nu vedea nimic de trupul lui înalt. Păşi în faţă şi privi pe lângă el. Îşi puse mâna pe gură când îşi dădu seama la ce se uita, scoţând un sunet îngrozit ca de regurgitare. Majdi era pe podeaua camerei obscure, cu ochii larg deschişi, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta. Era sânge peste tot, o băltoacă neagră şi vâscoasă – pe faţa egipteanului, pe cămaşă, pe mâini, în jurul capului, ca o aură.

— O, Majdi, mârâi Flin lovind cu pumnul în pragul uşii. O, prietene, ce-am făcut?

— *Salaam.*

Flin şi Freya se răsuciră. Gemenii stăteau pe o canapea în celălalt capăt al încăperii. Unul dintre ei ţinea un film developat, celălalt un briceag mânjit cu sânge. Ambii aveau feţele lipsite de expresie, de parcă scena din camera obscură nu era cu nimic mai şocantă pentru ei decât dacă ar fi privit pe cineva bând ceai sau jucând ping-pong. Se auziră nişte paşi, iar alţi patru bărbaţi apărură la capătul scării în spirală, blocându-le orice cale de ieşire. Unul dintre ei avea un ochi şi nasul învineţite şi buza grotesc de umflată – matahala pe care o pocnise Flin în ascensor, la Universitatea Americană. Acesta ţipă ceva către gemeni, care dădură din cap. Apropiindu-se, se proţăpi în faţa

lui Flin, privindu-l chiorâş, apoi îşi trânti mâinile uriaşe pe umerii englezului lui şi îi trase cu ranchiună un genunchi între picioare.

— *Ta'ala mus zobry, ya-ibn el-wiskha***,** mârâi el în timp ce Flin se prăbuşi la podea, gâfâind în agonie. Suge-mi pula, nenorocitul dracului!

Pentru o clipă, Freya fu prea şocată ca să reacţioneze. Apoi, strângându-şi pumnul, încercă să-l lovească pe bărbat. Pumnul ei nici măcar nu se apropie de acesta, căci braţul îi fu prins din spate şi îndoit. Fotografia îi fu smulsă din mână. Se zbătu şi dădu din picioare şi înjură, dar erau prea puternici pentru ea şi, când ţeava unui pistol îi fu apăsată pe tâmplă, ştiu că era inutil să mai încerce să opună rezistenţă şi renunţă. Încă gemând de durere, Flin fu săltat în picioare şi percheziţionat, telefonul mobil îi fu smuls din buzunar şi zdrobit. El şi Freya fură împinşi către scări, gemenii venind în urma lor, cel cu briceagul ştergându-i lama cu o batistă. Când începură să coboare scările, Freya îşi lungi gâtul, uitându-se încă o dată mai întâi la corpul lui Majdi acoperit de sânge, apoi la Flin.

— Îmi pare rău, rosti ea, vocea fiindu-i răguşită din cauza şocului, iar faţa – întunecată. N-ar fi trebuit să te implic. Pe nici unul din voi.

Flin clătină din cap.

— *Mie* îmi pare rău, croncăni el, de durere abia reuşind să rostească vorbele…. N-ar fi trebuit să te implic pe tine.

Înainte ca ea să-l poată întreba ce voia să zică, unul dintre bătăuşi îi apăsă mai tare pistolul în gât, forţând-o să privească din nou înainte. După aceea, nu se mai auziră decât paşii lor pe scările de metal şi respiraţia şuierătoare şi agonizantă a lui Flin.

Lângă Muzeul Egiptean de Antichităţi, Cy Angleton stătea pe un soclu într-un colţ al grădinii cu sculpturi, privind cum Flin şi Freya erau împinşi pe o uşă laterală. Chiar dacă Brodie se clătina rău, iar bărbaţii din jurul lor stăteau puţin mai aproape decât ar fi fost necesar, nimic nu părea vizibil suspect la grupul respectiv şi nimeni – nici turiştii care se îmbulzeau prin grădină, nici santinelele în uniforme albe postate din loc în loc – nu îi băgară în seamă.

Doar Angleton îi privi lung, atent, în timp ce trecură prin grădini şi ieşiră pe poarta principală a muzeului. Aşteptă o clipă, apoi se luă după ei, urmărindu-i în vreme ce aceştia făcură dreapta pe strada pietonală din faţa muzeului, îndepărtându-se de Midan Tahrir.

Şoferii de taxi şi vânzătorii de nimicuri se învârtiră în jurul lui, oferindu-i cărţi poştale, sculpturi şi inevitabilă „călătorie specială pe care n-o mai oferă nimeni spre Piramidă şi fabrica de papirusuri”.

Angleton le făcu semn să plece, urmărind grupul dincolo de hotelul Hilton şi în jos, spre Corniche el-Nil, unde aşteptau două maşini – un BMW negru şi un Hyundai People Carrier argintiu – cu motoarele pornite. Gemenii urcară în BMW, iar cei doi occidentali fură împinşi în Hyundai, apoi portiera fu trântită în urma lor.

Din întâmplare, Brodie îşi ridică privirea şi îl surprinse o fracţiune de secundă pe Angleton, înainte ca maşinile să se piardă în trafic.

— Doriţi antichitate, domnule?

Un băiat de cel mult şase sau şapte ani se apropiase de american, oferindu-i o sculptură brută şi evident modernă a unei pisici.

— Douăzeci de lire egiptene, rosti băiatul. Foarte veche. Vreţi? Angleton nu spuse nimic, privind în continuare maşinile gonind pe Corniche.

— Zece lire egiptene. Sculptură foarte bună. Vreţi, domnu’?

— Aş vrea, murmură Angleton, nişte răspunsuri, la naiba. Privi până ce maşinile ieşiră din câmpul lui vizual. Apoi, vârându-şi mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote pe care i le aruncă băiatului, înainte să se întoarcă şi să se îndrepte cu paşi greoi spre muzeu.

— Vreţi la Piramidă, domnule? Vreţi magazin de parfum? Parfum Egipt adevărat. Foarte ieftin parfum, foarte bun pentru soţie, domnule.

Angleton doar dădu din mână peste umăr şi îşi continuă drumul.

La ambasada americană, Molly Kiernan se plimba agitată în sus şi în jos, legitimaţia fâlfâindu-i pe lanţul de la gât, privind când la ecranul telefonului, când la poarta nordică a ambasadei. Toţi angajaţii şi vizitatorii trebuiau să treacă pe aici şi, din când în când, uşa holului de securitate de la intrare se deschidea şi apărea cineva. De fiecare dată când se întâmpla aceasta, Kiernan se oprea şi privea, doar ca să dea din cap şi să-şi reia plimbatul, lovindu-se peste coapsă cu telefonul, ca şi când ar fi încercat să-l forţeze să sune. O făcuse de două ori, Kiernan răspunzând înainte să-şi fi terminat măcar primul ţârâit. Apelurile nu fură însă cele aşteptate, aşa că, politicoasă, dar fermă, le tăie vorba.

— Haide, şopti ea nerăbdătoare. Ce se întâmplă? Unde eşti? Haide, sună!

CAIRO – ZAMALEK

— Şi cum anume le veţi scoate din ţară, domnule Girgis?

— Cred că asta e ceea ce s-ar numi secret comercial, domnule Colombelle. Tot ce trebuie să ştiţi este că sculpturile vor ajunge în Beirut, la data stabilită. Şi pentru suma stabilită.

— Şi sunt din a optsprezecea dinastie? Puteţi confirma acest lucru?

— Furnizez ceea ce promit că furnizez. Vi s-a spus că obiectele sunt din dinastia a optsprezecea şi aşa este. Nu fac comerţ cu falsuri sau reproduceri.

— Cu cartuşul Akhenaten?

— Cu inscripţia despre Akhenaten, cu cea despre Nefertiti şi toate celelalte lucruri care v-au fost descrise de către expertul meu în antichităţi. Din păcate, domnul Usman este ocupat cu alte afaceri acum şi nu ne-a putut însoţi, dar vă garantez că obiectele vor fi conform aşteptărilor dumneavoastră, ba s-ar putea să le depăşească.

Domnul Colombelle – un francez mărunt, spilcuit, cu un păr neaşteptat de negru – chicoti cu satisfacţie.

— Vom face mulţi bani, domnule Girgis. Mulţi bani.

Girgis îşi desfăcu mâinile.

— De aceea fac afaceri. Dacă îmi permiteţi să vă recomand, ravioli cu homar sunt foarte bune.

Francezul se uită în meniu, în vreme ce Girgis sorbi dintr-un pahar cu apă şi privi spre masa alăturată, la cei doi colegi ai săi. Boutros Salah, un bărbat grosolan, vânjos, cu o mustaţă ţepoasă şi o ţigară care îi atârna din colţul gurii şi Mohammed Kasri, înalt, cu barbă şi nasul cârn, îl priviră la rândul lor, toţi trei dând uşor din cap cum că afacerea era ca şi încheiată.

Cina fusese o distracţie nedorită pentru Girgis, dar Colombelle zburase în Cairo special pentru acest lucru şi, ţinând cont că muşterii lui aşteptau livrarea sculpturilor furate, nu putuse s-o amâne. Suma despre care era vorba – două milioane de dolari – nu era enormă, ci neglijabilă chiar, în comparaţie cu treaba cu Zerzura – dar afacerile erau afaceri, aşa că întâlnirea avusese loc. Cei patru stabiliră detaliile în timp ce Girgis bătea nerăbdător din picior pe sub masă, aşteptând veşti despre cele aflate pe filmul din camera foto şi dacă avea să-i ducă sau nu la oază. Se aşteptase la ceva veşti mult mai curând – oamenii lui se uitau deja la negative de mai bine de o oră – însă încerca să rămână calm. Cel puţin, avea negativele şi pe Brodie şi pe fată, ceea ce era un pas în direcţia bună. Mai luă o gură de apă, îşi verifică mobilul şi începu să răsfoiască meniul, încercând să nu se mai gândească la toate acele lucruri, între timp, un chelner se apropie de

el şi, aplecându-se, îi şopti ceva la ureche. Girgis dădu din cap. Împingându-şi scaunul în spate, se ridică.

— Trebuie să mă iertaţi, *monsieur* Colombelle, dar a apărut ceva neaşteptat şi este nevoie de mine în altă parte. Colegii mei vă vor răspunde la orice alte întrebări mai aveţi şi, dacă doriţi, vă vor aranja şi puţină distracţie după ce terminaţi de servit masa. A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

Dădu mâna cu francezul care părea puţin perplex de bruscheţea cu care plecase gazda sa şi, fără să mai piardă timpul, se răsuci şi ieşi din restaurant. Afară îl aştepta limuzina. Şoferul ţinu deschisă portiera din spate, unde un bărbat plinuţ, neîngrijit, cu o tunsoare rotundă şi ochelari din plastic cu lentile groase, se mută pe bancheta din spate, ca să-i facă loc lui Girgis: Ahmed Usman, specialistul său în antichităţi.

— Deci? întrebă Girgis când se închise uşa.

Usman îşi lovi buricele degetelor unele de altele. Acţiunea respectivă îl făcu să semene întru câtva cu o cârtiţă.

— Mă tem că nimic, domnule Girgis. Jumătate de film a fost distrusă şi cealaltă jumătate…

Îi dădu un teanc de fotografii A4.

— Inutile, complet inutile. Vedeţi, toate imaginile sunt din interiorul oazei – nimic care să ne ajute să-i găsim locaţia. E ca şi cum ai încerca să găseşti o casă într-un oraş, când tot ce ai la dispoziţie este doar o fotografie a băii. Complet inutil.

Girgis se uită prin fotografii, gura schimonosindu-i-se, pe jumătate grimasă, pe jumătate rânjet.

— Se poate să-ţi fi scăpat ceva?

Usman ridică din umeri şi îşi uni din nou degetele.

— Le-am analizat cu mare grijă, deci aş zice că nu. Pe de altă parte… Râse nervos. Nu sunt o autoritate mondială în subiectul acesta.

— Brodie?

— Profesorul Brodie *este* autoritatea mondială.

— În cazul acesta, bănuiesc c-ar fi vremea să discutăm cu el, zise Girgis înapoindu-i fotografiile.

Ridică telefonul din limuzină şi îi dădu instrucţiuni şoferului.

— Nu prea cred c-o să ne ajute, spuse Usman pe când limuzina se urni din loc. Chiar dacă ar descoperi ceva. Din ce-am auzit, e…

Un alt râs nervos.

— … un personaj destul de încăpăţânat.

Girgis îşi ajustă manşetele cămăşii şi scutură ceva de pe sacou.

— Crede-mă, odată ce Manshiet Nasser îi vine de hac profesorului Brodie, va face orice pentru noi. Ne va cere să-l lăsăm să ne ajute. Ne va implora.

CAIRO – MANSHIET NASSER

— Te-am prins, murmură Freya în vreme ce prinse un gândac cu vârful pantofului ei sport.

Scheletul lui extern scoase un sunet umed, crocant, în timp ce îl strivi încet de podea, pătând betonul prăfuit, măruntaiele lui maronii-gălbui alăturându-se celor ale celorlalţi gândaci pe care îi omorâse în ultima oră.

— Eşti OK? întrebă Flin.

Ea ridică din umeri.

— Nu chiar. Cum ţi-e? Făcu ea un semn din cap către vintrele lui.

— O să supravieţuiesc. Deşi nu cred că voi putea să merg pe bicicletă o vreme.

Ea zâmbi uşor.

— Ce crezi că ne vor face?

Fu rândul lui Flin să ridice din umeri.

— Din ce-am văzut până acum, nimic prea plăcut. Ei ar trebui s-o ştie mai bine.

Făcu un semn din cap către cei trei bărbaţi care stăteau tăcuţi vizavi de ei, cu mitraliere în poală.

— Băieţi, ce-aţi plănuit? le strigă el.

Nici un răspuns.

— Bănuiesc că va fi o surpriză, rosti el aplecându-se înainte şi frecându-şi tâmplele.

Se aflau la ultimul etajul a ceea ce părea a fi o clădire parţial construită – un spaţiu mare, umbros, luminat de un singur neon fluorescent, aşezat pe podea, în apropiere de gardieni. Chiar dacă podeaua, tavanul, treptele şi pilonii de susţinere erau la locul lor – doar ciment, cu prăjini de armare din fier ruginit ieşind ici şi colo, ca nişte ramuri fosilizate – existau doar trei pereţi. Al patrulea zid nu exista, a patra latură fiind deschisă nopţii, vidul privind înspre luminile jucăuşe ale oraşului Cairo ca o gură de peşteră aşezată sus într-o stâncă. Flin şi Freya se aflau la acest capăt al spaţiului, stând pe două cutii întoarse invers. În spatele lor, podeaua se termina brusc şi urma o cădere lungă, perpendiculară, înspre strada de dedesubt. Cei care îi capturaseră se aflau în mijlocul încăperii, lângă scări. Chiar şi fără acel perete, cei doi occidentali nu se puteau mişca.

— Ce naiba e locul ăsta? întrebase Freya când fuseseră aduşi acolo.

— Manshiet Nasser, o informase Flin. Locul unde locuiesc zabbaleenii.

— Zabbaleenii?

— Gunoierii din Cairo.

— Am fost răpiţi de nişte gunoieri?

— Bănuiesc că doar ne ţin aici, îi spuse Flin. Din câte ştiu eu, zabbaleenii sunt oameni cumsecade, chiar dacă nu cei mai igienici.

Trecuse aproape o oră de atunci şi încă aşteptau – ce anume, nici unul din ei nu ştia. Fusese încă zi când ajunseseră acolo, dar seara trecuse repede. Totul era acum cufundat în întuneric, lumina sterilă a neonului nereuşind să facă faţă umbrelor care se îngrămădeau pe la colţurile încăperii. Molii şi alte insecte fâlfâiau în jurul tubului fluorescent al neonului, aerul era încărcat cu căldură şi praf şi peste tot în jur – pătrunzând totul, inundând totul – plutea duhoarea densă, dulce-acrişoară a gunoiului în putrefacţie.

Freya suspină şi se uită la ceas: 18,11. Flin se ridică şi se răsuci vârându-şi mâinile în buzunare şi privind în noapte. Erau la capătul clădirii, care se afla pe o pantă abruptă. Dedesubt, o masă dezordonată de acoperişuri se revărsa în depărtare ca o imagine pusă pe pauză a unei alunecări de teren, totul contopindu-se într-un haos întunecos de mizerie şi cărămizi şi beton şi munţi de gunoaie. În timp ce restul oraşului era foarte luminat – un covor de lumini alb-portocalii care se întindea în depărtare – acest colţ al său era cufundat în întuneric. Erau câteva ferestre palid luminate, nişte pete de culoare sărăcăcioase în beznă care îl învăluia, iar strada de dedesubt strălucea într-un portocaliu bolnăvicios, la lumina a şase lămpi cu sodiu. În rest, totul era întunecat, ca şi cum clădirile şi aleile şi străzile laterale şi grămezile de gunoaie erau scufundate în cerneală neagră. Se auzeau ţipete ocazionale, clinchetul unor tigăi, torsul îndepărtat al vreunei maşinării, dar nu se zărea nici un om, cel puţin nu din câte vedea Flin. Cartierul avea un aer ciudat, fantomatic – un sat de stafii la marginea unui oraş al celor vii.

Târşâindu-şi picioarele mai aproape de capătul podelei, Flin privi în jos, la strada de dedesubt. Un camion se târa în susul dealului, la stânga lui, iar huruitul estompat al motorului se suprapunea cu zăngănitul moale al grămezilor de sticle pe care le transporta. Trecu exact pe sub locul în care stătea el şi urcă hurducându-se panta, dispărând după colţ când strada coti în faţa clădirii. Trecu un minut, după care apăru un alt camion, acesta fiind încărcat cu fire electrice vechi, arătând ca nişte spaghete. În spatele lui, evident nepotrivindu-se deloc în tot peisajul, era o limuzină neagră şi zveltă. Flin o privi cotind şi ieşind din câmpul vizual, apoi se întoarse spre Freya.

— Se pare c-avem companie, spuse el.

Pe când vorbi el, se auzi un claxon afară şi gardienii se ridicară în picioare. De jos răzbiră ecouri de paşi, la început slabe, apoi tot mai puternice, în timp ce nou-veniţii – se părea că erau mai mulţi – urcau spre ei. Instinctiv, mâna Freyei o apucă pe a lui Flin. Paşii se apropiau tot mai mult, până când, în sfârşit, doi bărbaţi intrară în cameră. Unul

era scund şi gras, neîngrijit, cu o tunsoare rotundă şi cu un plic A4 de manila în mână. Celălalt era mai în vârstă şi mai zvelt, îmbrăcat impecabil, părul său cărunt fiind dat pe spate, cu faţa ascuţită şi scobită, cu buze atât de subţiri, că păreau aproape inexistente. Se părea că era şeful lor: ceilalţi egipteni îi făcură loc cu respect, neonul de pe podea înconjurând grupul într-un soi de sferă de lumină rece. Se lăsă tăcerea pentru o clipă tensionată, apoi:

— Romani Girgis, murmură Flin pe sub mustaţă.

— Îl ştii?

Freya dădu drumul mâinii lui şi se întoarse spre el.

— Ştiu despre el, răspunse englezul privind cu furie. Toţi în Cairo îl ştiu pe Romani Girgis.

Încă o pauză scurtă, apoi Flin îşi ridică vocea:

— E greu să-ţi imaginezi un rahat mai grotesc decât acest om.

Dacă fu insultat de remarcă sau dacă o înţelese măcar, Girgis nu o arătă. În schimb, îi făcu semn însoţitorului său, care traversă grăbit camera şi îi dădu lui Flin plicul de manila.

— Nu-ţi stă în fire să te ocupi chiar tu de treburile murdare, zise englezul scoţând un teanc de fotografii şi frunzărindu-le. Unde sunt Tweedledee şi Tweedledum[9]?

Girgis trebui să se gândească o clipă înainte să-şi dea seama la ce se referea. Când înţelese, zâmbi – o expresie subţire, neplăcută, rece, ca o reptilă gata să muşte ceva.

— Îşi vizitează mama, spuse el într-o engleză fluentă, deşi cu un accent puternic. Nişte fii foarte îndatoritori, foarte sentimentali. Nu ca mine. Aşa cum vei descoperi curând.

Zâmbetul începu să i se lărgească doar ca să se prefacă într-o grimasă de dezgust la vederea unui gândac care se deplasa rapid pe podea, chiar în faţa lui. Se dădu un pas îndărăt, mormăind. Una dintre gorilele lui făcu un pas în faţă şi strivi gângania, făcând-o una cu betonul. Abia după ce se asigură că era într-adevăr mort, Girgis păru să-şi revină. Îşi scutură mânecile şi i se adresă din nou lui Flin, pe un ton rece şi ascuţit ca un bisturiu. Ceilalţi egipteni stăteau tăcuţi lângă el, cu feţele dure, umbrele lor alungindu-se pe tavan.

— Te vei uita la fotografii, spuse Girgis cu ochii lucind răutăcios. Te vei uita la ele şi apoi îmi vei zice unde au fost făcute. *Exact* unde au fost făcute.

Flin privi fotografiile.

— Păi, ăsta-i Timbuktu, spuse el. Ăsta-i Shanghai, ăsta seamănă cu

---

[9] Dumfree şi Deever Tweed sunt personaje negative dintr-o revistă de benzi desenate, apărând prima dată ca duşmani ai lui Batman. Au apărut întâi în *Detective Comics* nr. 74 (aprilie 1943) şi au fost create de Bob Kane, Jerry Robinson şi Don Cameron. (n. red.).

El Paso, iar asta…

Ridică o fotografie.

— Să fiu al naibii de nu-i mătuşa Ethel, din Torremolinos.

Girgis îl privi lung, dând din cap, de parcă s-ar fi aşteptat la un astfel de răspuns. Scoţând un pachet de şerveţele umede din buzunarul hainei, luă unul şi-şi frecă încet mâinile. Rămase tăcut o clipă, singurele sunete fiind zgomotul blând al moliilor care se loveau de neon şi, de afară, huruitul unei căruţe şi claxoanele îndepărtate ale maşinilor. Apoi, aruncând şerveţelul pe podea, egipteanul li se adresă colegilor săi. Unul dintre gardieni ridică neonul şi îl propti de un scaun, aşezându-l astfel încât să lumineze colţul îndepărtat al camerei, unde erau stivuiţi o grămadă de saci uriaşi de polipropilenă, de la podea până la tavan. Lângă ei se afla o maşinărie care semăna cu un fel de tăietor de lemne mare, cu o deschizătură deasupra şi diverse butoane şi mânere pe părţi. Girgis merse spre ea, bărbatul cel gras ţinându-se după el cu paşi greoi, ca un căţeluş ascultător. Doi dintre gardieni îi îmbrânciră şi pe Flin şi pe Freya într-acolo, înghiontindu-i cu pistoalele. Al treilea, cel care mutase lampa, dispăru pe scări, ţipând la cineva de jos.

— Ştiţi ce e asta? întrebă Girgis bătând cu mâna maşinăria, în timp ce Flin şi Freya veniră lângă el.

Cei doi nu-i răspunseră. Amândoi rămaseră împietriţi şi sfidători.

— Se numeşte tocător, rosti egipteanul răspunzându-şi singur la întrebare. Un instrument destul de obişnuit în această parte a oraşului. În mod normal, sunt ţinute la parter, dar pe acesta l-am adus aici, sus, pentru… ocazii speciale.

Grohăi amuzat, gura curbându-i-se iarăşi sub forma unui rânjet reptilian de-ţi îngheţa sângele în vene.

— Să vă arăt cum funcţionează.

Îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care scoase un briceag şi-l desfăcu. Flin se încordă şi se puse în faţa Freyei, gata s-o protejeze. Se pare însă că arma nu le era menită. În schimb, omul se duse spre grămada de saci şi îşi trecu lama prin unul dintre ei. Nişte sticle de plastic goale se rostogoliră pe podea.

— Nu e mare lucru, continuă Girgis scoţând un alt şerveţel umed din buzunar şi ştergându-şi din nou mâinile. E un joc de copii. La modul literal, căci, de cele mai multe ori, chiar copiii zabbaleeni sunt cei ce operează astfel de maşinării. Aşa cum vă va demonstra micul meu asistent.

Se auziră mişcări în spatele lor şi bărbatul care dispăruse pe scări reapăru însoţit de un băiat. Murdar pe faţă şi subnutrit, nu avea mai mult de şapte sau opt ani, având mâinile pierdute într-o *djellaba* prea mare pentru el. Girgis îi murmură ceva şi băiatul înaintă spre maşinărie. Întinzând mâna stângă, apăsă un buton roşu, de forma

unei ciuperci. Se auziră huruituri şi împroşcături, încăperea umplându-se de un zgomot mecanic asurzitor.

— Nu aveam aşa ceva pe vremea când eram eu tânăr, spuse Girgis ridicând vocea ca să fie auzit în tot vacarmul acela. Dar, la o adică, abia în ultimele decenii au devenit necesare. Există atât de mult plastic în zilele noastre. Ca întotdeauna, zabbaleenii s-au adaptat vremurilor schimbătoare.

Băiatul se dusese spre grămada de sticle de plastic şi, cu mâna stângă, strânse o duzină în poalele *djellabei* sale. Întorcându-se spre tocător, începu să introducă sticlele rând pe rând, în gura acestuia. Se auzi un fâsâit, un sunet de obiect crăpându-se şi apoi maşinăria scuipă bucăţi de plastic de mărimea unor monede, acestea împrăştiindu-se pe podea ca grindina.

— După cum vedeţi, sticlele intră întregi şi sunt măcinate de lamele aflate înăuntru, explică Girgis încă ţipând. Apoi, reapar sub formă de materie primă care poate fi vândută comercianţilor de plastic din oraş. Foarte simplu. Şi foarte eficient.

— Băiatul introdusese deja toate sticlele în maşinărie şi, la un semnal al lui Girgis, apăsă butonul roşu, închizând-o.

— Foarte simplu şi foarte eficient, repetă egipteanul, vocea sa sunând nenatural de tare în tăcerea care se lăsase acum, în încăpere. Deşi, din păcate, nu este întotdeauna sigură.

Îl îmbrânci pe băiat, care îşi ridică braţul drept. Mâneca *djellabei* sale alunecă spre umăr, dezvăluind un ciot osos, în locul mâinii, ţesutul cicatrizat întinzându-i-se până la cot, ca şi când şi-ar fi înmuiat braţul în vopsea roz lividă. Freya se înfioră, iar Flin dădu din cap, amândoi din milă pentru băiat şi din dezgust că era scos la paradă în halul ăla.

— Vedeţi voi, mânecile li se prind în lame, zise Girgis radios. Braţele le sunt trase în interiorul maşinăriei, mânuţele lor fiind măcinate şi sfârtecate. Mulţi dintre ei nu ajung la timp la spital şi sângerează până mor. O binecuvântare din multe puncte de vedere. Nu că i-ar aştepta un viitor strălucit.

Tăcu un moment, încă ştergându-şi mâinile cu şerveţelul umed. Apoi, se întoarse spre Freya.

— Am înţeles că sunteţi alpinistă, domnişoară Hannen.

Freya doar se holbă la el, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Mă tem că nu ştiu prea multe lucruri despre asta, continuă Girgis. Nu prea se cer în domeniul în care lucrez eu. Mi-ar plăcea să aflu mai multe. De exemplu, am dreptate când afirm că i-ar fi foarte greu cuiva să se caţere cu o singură mână?

Flin făcu o jumătate de pas înainte.

— N-o amesteca în toată treaba asta. Orice naiba ai vrea, n-o băga şi pe ea.

Girgis ţâţâi.

— Dar deja *este* implicată, spuse el. E băgată până peste cap în asta. Motiv pentru care mâna ei va intra în tocător, dacă nu-mi zici unde au fost făcute fotografiile.

— La naiba, scuipă Flin ridicând fotografiile, fluturându-le prin faţa lui Girgis. Sunt doar ruine. Copaci şi ruine. Cum naiba să-ţi zic unde-au fost făcute? Ar putea fi oriunde. Oriunde!

— Să sperăm, pentru binele domnişoarei Hannen, că îmi poţi spune locaţia exactă a acestui oriunde. Ai douăzeci de minute ca să te uiţi la fotografii şi să găseşti ceva informaţii. După aceea…

Lovi cu mâna butonul roşu de start al tocătorului, lăsând maşinăria să funcţioneze câteva clipe înainte s-o oprească din nou.

— Douăzeci de minute, repetă el în timp ce ecoul lamelor se stinse treptat. Voi aştepta jos.

Aruncă şerveţelul umed şi, acompaniat de însoţitorul lui ciufulit, traversă din nou camera, evitând ceva pe podea – un gândac, bănui Freya – înainte să coboare scările.

— Mi-ai omorât sora, ţipă ea după el.

El încetini şi se întoarse, cu ochii uşor mijiţi, de parcă nu era sigur dacă o auzise bine.

— Mi-ai omorât sora, repetă ea. Şi eu te voi omorî pe tine.

O pauză, după care Girgis zâmbi.

— Ei bine, să sperăm că profesorul Brodie îmi poate spune unde-au fost făcute fotografiile sau va trebui s-o faci cu o singură mână.

Dădu din cap şi dispăru pe scări.

CAIRO – BUTNEYA

Mama lor îi învăţase pe gemeni să gătească miel *torly,* o reţetă care, după părerea unanimă a acelora care avuseseră norocul să o guste, era cea mai bună din tot oraşul Cairo, dacă nu chiar din tot Egiptul. Secretul, le spusese ea, era să înmoaie mielul în *karkaday*, cu cât mai mult cu atât mai bine, o zi întreagă dacă se putea, fiindcă sucul roşu şi bogat nu numai că ajută la înmuierea cărnii, dar îi şi dădea o dulceaţă subtilă, care-ţi lăsa gura apă, care completa şi evidenţia în acelaşi timp toate celelalte ingrediente: ceapa, cartofii, mazărea şi fasolea.

— Mai întâi, îmbăiem mielul, le cânta mama lor când erau tineri, amestecând carnea în marinata de hibiscus, apoi îl culcăm în cuptor şi apoi îl băgăm…

— În gură! obişnuiau ei să ţipe în cor, plescăind şi bătându-se peste burţi, femeia râzând cu poftă şi trăgându-şi fii la piept, luându-i în braţe.

— Ursuleţii mei, chicotea ea. Monstruleţii mei!

În seara aceasta, cu toată alergătura lui Girgis – zborul în deşert, vânătoarea prin Cairo – nu avuseseră timp să lase carnea să se îmbibe, nu aşa cum trebuia, aşa că doar o scufundară în *karkaday* în timp ce tăiară şi prepărară celelalte legume înainte să le amestece pe toate într-un bol de argilă şi să le pună în cuptor, să se coacă.

Găteau pentru mama lor de cel puţin două ori pe săptămână, mai des dacă puteau, în cocioaba ei cu două camere din Butneya, unde crescuseră, în labirintul de alei gri care şerpuiau din spatele moscheii al-Azhar. Încercaseră să o convingă să se mute, să vină să locuiască împreună cu ei sau cel puţin să-i lase a-i plăti chiria într-un loc mai comod, dar ea era fericită unde se afla, aşa că rămăsese acolo. Îi dăduseră un televizor cu ecran mare şi un DVD-player, iar vecinii aveau grijă de ea, aşa că nu-i lipsea nimic. Totuşi, îşi făceau griji. Anii de bătaie pe care o mâncase de la *el-Teyaban*, Şarpele – refuzau să-i spună tată – o lăsaseră fragilă şi instabilă şi, chiar dacă Şarpele dispăruse de mult, după ce cei doi îl bătuseră *pe el* zdravăn, răul fusese deja făcut. În adâncul lor, ştiau că nu mai avea mult de trăit. Era un lucru despre care nici nu vorbeau, nici nu-l recunoşteau. Era pur şi simplu prea dureros. *Omm* a lor era totul pentru ei. Totul.

Mielul *torly* fiind gata, îl scoaseră din cuptor. Camera se umplu de aroma fabuloasă, grasă a cărnii gătite, cu o aromă foarte vagă de mentă – încă un ingredient secret al mamei lor. Îl duseră în sufragerie şi îl aşezară pe podea. Toţi trei se aşezară cu picioarele încrucişate în jurul vasului de argilă, turnându-şi cu polonicul în bolurile lor, mama

lor cloncănind apreciativ şi agitându-se, sorbind zgomotos din lingură, gura sa fără dinţi strângându-se ca un melc uscat.

— Ursuleţii mei, cotcodăci ea. Cum o răsfăţaţi voi pe *omm* a voastră! Data viitoare să mă lăsaţi pe mine să gătesc.

— Data viitoare, răspunseră ei uitându-se unul la celălalt şi făcând cu ochiul, ştiind că o spunea doar aşa, că îi plăcea să fie servită şi alintată.

Şi de ce nu? Ea făcuse destule sacrificii pentru ei de-a lungul anilor. Era cea mai bună mamă din lume. Era totul pentru ei. Totul.

Sporovăiră în timp ce mâncară, sau cel puţin mama lor o făcu, comunicându-le ultimele ştiri şi bârfe din zonă: că doamna Guzmi avea alt nepot, cum săracul şi bătrânul domn Farid trebuise să-şi opereze şi al doilea testicul şi cum familia Attalas îşi cumpărase un cuptor nou-nouţ („Şase ochiuri electrice, să nu-ţi vină să crezi! Şase! Şi au primit şi o tavă de copt gratis!”). Nu întreba despre munca lor şi ei nu îi spuneau. Ceva legat de relaţii comunitare, atât ştia. Nu avea rost să o îngrijoreze. Şi, oricum, nu mai aveau să lucreze multă vreme pentru Girgis. De-a lungul anilor, economisiseră mai mult decât suficient ca să-şi împlinească visul: o afacere culinară în incinta stadionului Cairo Internaţional, unde aveau să vândă *taamiya* şi *fatir* şi, bineînţeles, legendarul lor *torly*. Nu mai lipsea mult. Girgis, erau amândoi de acord, era un pămpălău absolut.

După ce terminară de mâncat *torly*, duseră vasele în chiuvetă şi – amândoi în şorţuri Red Devils[10] identice – le spălară în vreme ce mama lor se aşeză, frecându-şi picioarele şi murmurând pentru sine, în fotoliul pliabil pe care îl şterpeliseră pentru ea dintr-un magazin de mobilier din Zamalek.

— Şi i-aţi adus lui *omm* a voastră o micuţă comoară? întrebă ea răsfăţându-se când aceştia se întoarseră în cameră. Ceva pentru desert?

— Mamă, suspinară amândoi. Nu-ţi face bine.

Ea se văită şi mormăi şi imploră, zvârcolindu-se în fotoliu, mieunând ca o pisică flămândă şi, chiar dacă nu erau de acord, nu le plăcea s-o refuze, ştiind că era una dintre puţinele ei plăceri reale. Aşa că, în timp ce unul dintre ei instală DVD-playerul, celălalt aranjă pe o tavă toate ustensilele necesare – curea, lingură, apă, brichetă, tampon cu alcool, suc de lămâie, ghemotoace de vată – şi, scoţând pacheţelul cu seringă, ac şi heroină din buzunar, îi pregăti doza.

— Ursuleţii mei, murmură ea lăsându-şi capul pe spate şi închizându-şi ochii în vreme ce drogul i se prelinse în braţ. Monstruleţii mei.

Ei o ţinură de mâini şi o mângâiară pe păr şi îi spuseră că o iubeau

---

[10] Diavoli roşii (în lb. engleză, în original).

şi că întotdeauna aveau să fie alături de ea. Apoi, când intră în lumea ei, cei doi se aşezară pe podea şi dădură drumul DVD-playerului, bătând din palme entuziasmaţi chiar dacă mai văzuseră partida de 50 de ori până atunci: victoria lui El-Ahly cu 4-3 împotriva lui Zamalek, în Finala Cupei Egiptului din 2007, cel mai bun meci din istoria fotbalului.

El-Ahly, El-Ahly
Cei mai buni mereu vom fi,
Jucăm puţin, jucăm şi mult,
Red Devils – cei mai de temut!

Scandară încet, pentru sine, în timp ce *omm* suspina şi chicotea în spatele lor.

— Ursuleţii mei, murmură ea. Monstruleţii mei.

CAIRO – MANSKET NASSER

— În fiecare zi din ultimul deceniu, am visat să văd astfel de poze, spuse Flin privind fotografiile pe care le ţinea în mână. Şi acum, că le văd, nu pot să cred c-aş prefera să mă uit la orice altceva.

Răsfoi fotografiile, examinând-o pe fiecare în parte – din nou.

— Ar putea fi oriunde, mormăi el clătinând din cap neajutorat. În orice loc nenorocit.

Freya îşi lungi gâtul şi privi spre oraş, prin spărtura de la capătul camerei. Se simţea ciudat de calmă, având în vedere că acele 20 de minute pe care le aveau la dispoziţie aproape că trecuseră. În spatele ei, cei trei gardieni jucau cărţi, lângă capătul scărilor, aparent indiferenţi faţă de prezenţa lor. Lângă ea, Flin se holba la fotografii, aşa cum făcuse încă de când Girgis ieşise din încăpere, sfredelindu-le cu privirea, cu mâinile tremurându-i.

Unele imagini erau generale, ca orice vale plină de copaci, pereţii ei verticali înălţându-se spre un petic de cer albastru palid, ca şi când cineva ar fi trecut un bisturiu prin stâncă.

Altele erau mai clare: un obelisc înalt, cu semnul *sedjet* pe fiecare dintre cele patru faţete ale sale. Un bulevard plin cu sfincşi. O statuie monumentală a unei siluete aşezate, cu trup de om şi cap de vultur. Mai erau stâlpi şi părţi din pereţi şi alte trei poze ale intrării pe care o văzuseră deja, totul cotropit de o vegetaţie abundentă – flori şi copaci şi crengi şi frunze, ca şi când, de-a lungul timpului, cărămizile din lut şi stâncile cioplite ale structurilor făcute de mâna omului începuseră să se dizolve în peisajul natural, întorcându-se la starea lor primară.

Cărămizi de lut, stânci cioplite, copaci, pereţi de stâncă – totuşi, nimic care să le ofere un indiciu privind contextul mai amplu, locaţia exactă a oazei. Şi timpul lor aproape că expirase.

„Îmi vor tăia braţul”, se gândi Freya incapabilă să realizeze oroarea deplină a ceea ce urma să i se întâmple. De parcă privea toată scena din exterior. De parcă mâna altcuiva urma să fie sfârtecată. „Îmi vor tăia braţul şi nu mă voi mai putea căţăra niciodată.”

Dintr-un motiv inexplicabil, îi veni să râdă.

Se uită la ceas – încă vreo două minute, cel mult – şi se duse până la marginea podelei dure de beton, privind strada de dedesubt. Se gândi să sară, dar era prea sus. Cel puţin 30 de metri, probabil 35. Ar fi murit sau, în cel mai bun caz şi-ar fi zdrobit picioarele ca nişte chibrituri. Nici nu putea să se caţere ca să scape – îngenunchease deja şi se aplecase peste marginea podelei, încercând să evalueze o potenţială cale în jos, dar nu era fezabil. Şi, oricum, gardienii şi-ar fi dat seama ce voiau să facă înainte să-şi înceapă măcar coborârea.

Braţ zdrobit, picioare sfărâmate, împuşcată: nici una nu era o opţiune prea atrăgătoare.

— Crezi că ne-a ameninţat doar? întrebă ea uitându-se la Flin. Ştii tu… tocătorul… chiar crezi c-o să…

El privi în sus, apoi din nou la poze, incapabil s-o privească în ochi. Un răspuns mai clar de-atât nici că se putea. Mai aveau cam un minut.

La dreapta lor se auzi un zgomot de motor şi se văzu lumina unor faruri în vreme ce un camion cu remorcă dădu încet colţul la capătul străzii. Tremură şi trepidă în timp ce şoferul apăsă pe frâne, încercând să ţină vehiculul sub control. Se întrebă dacă ar trebui să ţipe, să strige după ajutor, dar ce sens avea? Şi dacă şoferul ar fi auzit-o şi-ar fi înţeles-o, ce-ar fi putut să facă? Să sune la poliţie? Să dea năvală pe scări şi să-i salveze de unul singur? Inutil, absolut inutil.

Îşi strânse braţele în jurul corpului, întrebându-se oare cât de tare avea să o doară, dacă *avea* să o doară sau dacă doar avea să intre în stare de şoc ori să leşine.

— Crezi c-o să mă poţi duce la un spital? întrebă ea cu voce tare. E vreunul prin preajmă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Flin cu vocea atât de încordată, încât părea pe punctul de a i se frânge, cu faţa palidă şi acoperită de broboane de sudoare.

Ciudat, el părea mai stresat decât ea.

În susul dealului, camionul reuşise să ia colţul şi cobora acum încet, spre ei, cu frânele scârţâind. Remorca era plină cu ceea ce, de la distanţă, părea nisip sau pietriş, deşi era greu de distins în strălucirea întunecoasă, bolnăvicioasă a felinarelor răzleţe. Freya îl privi pentru o clipă, apoi se întoarse brusc când, în spatele ei, unul dintre gardieni scoase un ţipăt victorios, agitându-şi cărţile de joc în faţa celor doi tovarăşi ai lui, frecându-şi degetele în sensul că-i datorează bani. Mormăind, aceştia îi dădură banii şi erau pe punctul de a împărţi din nou cărţile, când, de afară, se auziră trei claxoane scurte. Timpul expirase. Ca şi când ar fi plesnit-o cineva cu putere peste faţă, Freya înţelese realitatea situaţiei. Începu să tremure, forţându-se să nu vomite. Se întoarse spre Flin.

— Va trebui să-mi legi un garou în jurul cotului. Vocea îi era instabilă, ochii întunecaţi de frică. După ce-mi taie… după ce-o fac. Va trebui să-mi legi strâns cotul sau o să sângerez până mor.

— N-or să-ţi facă nimic, zise Flin. Îţi dau cuvântul meu. Stai doar în spatele meu. O să…

— Ce? Ce-o să faci?

Nu părea să aibă vreun răspuns.

— Stai doar în spatele meu, repetă el neputincios.

Ea veni în faţa lui, îi luă mâna şi i-o strânse. Rămaseră aşa o clipă. Apoi, dându-i drumul, întinse mâna şi îi desfăcu catarama curelei, Flin

rămânând nemişcat în timp ce ea îi scoase cureaua de la pantaloni şi i-o dădu.

— Garou, rosti ea. Imediat ce se termină, trebuie să mi-o strângi în jurul braţului. Promite-mi!

El nu spuse nimic.

— Te rog, Flin!

O pauză, apoi el dădu din cap, luându-i din mână cureaua şi atingând-o pe obraz.

— Doar stai în spatele meu.

Bărbaţii îşi puseră la loc cărţile de joc şi se uitau în josul treptelor, de unde se auzi ecoul unor paşi care urcau. Unul dintre ei o privi pe Freya şi rânji, mimând cu mâna dreaptă că-şi taie mâna stângă, scoţând un sunet ca al unei maşinării de măcinat. Ea se cutremură şi se întoarse, păşind spre capătul podelei şi privind din nou în jos, spre camion. Se afla acum la doar vreo 40 de metri distanţă şi cobora cu viteza melcului. Poate c-ar *trebui* să ţipe. Să ţipe din răsputeri. N-avea nimic de pierdut. Luă o gură de aer şi deschise gura, dar, dintr-un oarecare motiv, nu reuşi să scoată nici un sunet. Rămase doar locului, privind camionul care se hurducăia tot mai aproape de ei, remorca devenind brusc mai vizibilă când trecu chiar pe sub un felinar. Nu era încărcată cu nisip sau pietriş, aşa cum crezuse ea iniţial, ci cu materiale vechi – zdrenţe şi pânze, tăieturi din covoare, o masă pufoasă din bumbac, ceva ce păreau nişte bucăţi mari de saltea de spumă: un amortizor adânc, moale…

— Flin, şopti ea cu umerii tensionându-i-se, simţind un fior electric pe şira spinării. Apoi, mai insistentă: Flin!

— Hmm?

Veni lângă ea. Freya îi arătă camionul, care acum se afla la mai puţin de 20 de metri.

— Ai văzut vreodată *Butch Cassidy şi Sundance Kid?* întrebă ea. Scena aceea în care…

— Sar de pe stâncă, termină Flin propoziţia pentru ea. O, Doamne, Freya, nu cred că pot. E prea departe.

— O să fie bine, spuse ea încercând să pară mai încrezătoare decât era.

— Este prea departe.

— Nu-i las să-mi taie braţul, Flin.

În spatele lor, ecoul paşilor se auzea tot mai aproape. Flin o privi, apoi se uită la camion, apoi din nou la Freya.

— Bine, zise el înfiorându-se de parcă era pe punctul de a bea ceva ce ştia că avea să aibă un gust groaznic.

Îşi vârî fotografiile în cămaşă şi şi-o încheie până la guler, băgând-o bine de tot în pantaloni. Unul dintre gardieni se dusese până la tocător. Ceilalţi doi se uitau încă pe scări. Nici unul dintre ei nu îi

privea direct.

— Numărăm până la trei, murmură ea în vreme ce partea din faţă a camionului ajunsese sub ei. Unu… doi…

— În film… supravieţuiesc săriturii, nu?

Ea dădu din cap că da.

— Deşi amândoi sunt împuşcaţi mai târziu. Trei!

Se luară de mâini şi păşiră în gol.

Pentru o clipă, lumea din jurul lor se transformă într-un caleidoscop confuz de pereţi şi acoperişuri şi balcoane şi sârme de uscat hainele, înainte să se clarifice din nou când aterizară cu o bufnitură în remorca din spatele camionului. Cârpele şi pânzele cedară sub ei, amortizându-le căderea. Freya fu aruncată într-o parte, lovindu-se de uşa din spate a remorcii, izbindu-se de o fâşie dintr-o saltea de spumă udă, lovindu-se la gât, dar altfel scăpă nevătămată. Flin nu fusese la fel de norocos. Ricoşând dintr-un sul de carpetă veche, se rostogoli într-o parte a camionului, fâlfâind prin aer ca un gimnast beat, izbindu-se de o grămadă de sticle din plastic, după care plonjă cu faţa înainte într-o grămadă de gunoaie, un obiect nevăzut tăindu-i adânc braţul.

Rămaseră locului câteva momente, ameţiţi, încolăciţi. Apoi se auziră ţipete de sus şi începură să se caţere pe brânci. Freya se aruncă din camionul încă în mişcare şi căzu la pământ. Flin se căţără şi el, alunecând şi poticnindu-se, cu mâneca îmbibată de sânge. Clătinându-se, o împinse pe o alee îngustă de pe partea cealaltă a străzii faţă de clădirea în care fuseseră ţinuţi ostatici. Ţipetelor de sus li se răspunse acum cu alte ţipete de jos, unde probabil că fuseseră plasaţi oameni care să supravegheze spatele clădirii. Ajunseră pe alee şi se grăbiră în bezna ei, orbecăind prin întuneric, înecându-se din cauza duhorii acre, sufocante a deşeurilor ordinare, strivind molozul sub picioare.

— Şobolani! ţipă Freya simţind ceva – o mulţime de lucruri – trecând rapid pe lângă ei.

— Ignoră-i! îi porunci Flin. Mergi înainte.

Continuară să înoate prin mizerie, deplasându-se mai mult din instinct decât văzând, strălucirea felinarelor din spatele lor nefăcând mare lucru ca să risipească întunericul ce-i învăluia. Flin se împiedică, se prăbuşi, se ridică din nou, poticnindu-se, scuipând dezgustat. Piciorul Freyei se scufundă adânc în ceva ce semăna îngrozitor de mult a animal mort. Continuară să înainteze, bezna devenind tot mai adâncă, mirosul tot mai insuportabil, până când, brusc, aleea coti brusc la stânga şi începu să coboare abrupt. În faţa lor se zărea lumina îngustă a deschizăturii de la capătul îndepărtat al aleii. Din spate, de după colţ, se auziră sunetele urmăritorilor lor: Înjurături şi ţipete şi un lătrat de arme. Cei doi se împleticiră mai departe,

mergând cât puteau de repede, gunoaiele devenind treptat un tobogan de conserve şi cutii de vopsea vechi. Deschizătura se apropia tot mai mult, până când pereţii se terminară de ambele părţi şi ieşiră în vârful unui rambleu vertical, de trei metri. Erau înconjuraţi de case sinistre, iar un reflector montat pe un stâlp la stânga lor arunca o lumină rece, înspăimântătoare. De jos, auziră un grohăit înăbuşit, apoi simţiră o duhoare infectă de fecale.

— Sări! ţipă Flin.

— E o nenorocită de cocină!

— Sări!

O îmbrânci pe Freya şi ea căzu, rostogolindu-se într-o supă vâscoasă de noroi şi fân. Mâinile i se afundară în mizerie aproape până la coate, grohăitul fiind înlocuit de guiţături alarmate în vreme ce siluete negre, târâtoare se împrăştiară în jurul ei. Sforţându-se să se ridice în picioare, se întoarse şi privi îndărăt, pălmuind un rât murdar de porc care o împunse în coapsă. Flin era încă sus, pe rambleu, lipit de perete, la dreapta gurii aleii, cu braţul stâng plin de sânge, cu pumnii încleştaţi. Zăngănitul conservelor se înteţi pe măsură ce urmăritorii lor năvăleau după ei, trăgând uneori focuri de armă.

— Acolo! sâsâi Flin dând din cap către o grămadă de baloturi de fân aflate în cealaltă parte a cocinii. Du-te! Repede!

— Şi…

— Du-te!

Ea îşi croi drum prin nămol, ajunse la baloturi şi se căţără peste ele, ghemuindu-se când primul dintre urmăritori apăru din alee, la ceva distanţă de tovarăşii lui. Acesta dădu să se întoarcă, ţipând în urma sa. În clipa aceea, Flin se aruncă, dezlănţuind o ploaie de pumni furioşi asupra lui, împingându-l apoi cu capul înainte în cocină, unde ateriză cu un lipăit şi o trosnitură stridentă, de parcă s-ar fi rupt ceva.

Flin se aruncă în noroi. Smulgând pistolul din strânsoarea amorţită a bărbatului, îl căută rapid prin buzunare. Scoase încărcătorul de rezervă, apoi traversă cocina împiedicându-se şi se aruncă în spatele baloturilor de paie, aplecându-i capul Freyei în afara câmpului vizual, exact când ceilalţi oameni ai lui Girgis ţâşniră din pasaj. Aceştia se opriră derapând şi priviră în jur, căutându-şi prada în lumina reflectorului. Nereuşind să-i repereze, egiptenii începură să tragă la întâmplare, ciuntind ţarcul cu focuri de armă asurzitoare. Gloanţele zburară şi bufniră pe lângă cei doi occidentali, stârnind explozii de noroi şi paie; porcii alergau în toate direcţiile, guiţând îngroziţi. Focurile de armă continuară, Flin ţinând-o pe Freya aproape de el cu o mână, cu cealaltă dibuind arma, aşteptând ca asediul să înceteze. În clipa în care acesta se sfârşi, fără să ezite, o forţă pe Freya să se ascundă şi mai bine, se ridică în genunchi şi începu şi el să tragă,

degetul lui apăsând ritmic pe trăgaci, arma lui mişcându-se la stânga şi la dreapta, pe măsură ce ochea diferite ţinte. Goli încărcătorul, îl introduse pe cel nou şi mai trase câteva focuri. Apoi, încet, coborî pistolul. Nimeni nu-i răspunse cu alte focuri de armă. Se întinse şi o strânse pe Freya de braţ, respirând greu.

— OK, spuse el. S-a terminat.

Pentru o clipă, ea rămase locului, ghemuită în noroi, ecoul focurilor de armă pierzându-se treptat, lăsând în urma lor doar vaietele porcilor răniţi şi clămpănitul ca de domino al obloanelor, în timp ce în jurul şi deasupra lor oamenii îşi deschideau ferestrele, curioşi să vadă ce se întâmplă. Apoi, se ridică în genunchi, privind pe deasupra baloturilor de paie. În faţa ei, împrăştiate pe caldarâmul luminat, ca nişte cadavre pe o scenă, zăceau patru corpuri mototolite.

— Dumnezeule! zise ea tremurând. Dumnezeule mare!

Se auziră apoi voci şi ţipete şi sunetul îndepărtat al unei sirene de poliţie. Flin mai stătu câteva secunde privind spre gura aleii, în caz că ar mai fi apărut şi alţi urmăritori. Apoi, vârându-şi arma în buzunarul de la spate al blugilor şi acoperind-o cu cămaşa, o săltă pe Freya în picioare.

— Cum ai făcut asta? se bâlbâi ea cu o voce răguşită, neîncrezătoare. Toţi bărbaţii aceia. Cum?...

— Mai târziu, spuse el. Trebuie să plecăm de aici. Haide!

O ajută să iasă din cocină şi să sară un zid jos, de argilă, oameni ţipând la ei de sus, gesticulând. Sunetul sirenei se înteţi. Continuară să se îndepărteze, sărind peste un morman de gunoaie şi apucând-o pe o stradă îngustă şi întunecoasă, amândoi fiind prea şocaţi ca să vorbească. După 50 de metri, se auziră nişte paşi alergând de după un colţ din faţa lor, forţându-i să se ascundă într-o intrare puturoasă. Un grup de copii alergară pe lângă ei, pălăvrăgind înflăcăraţi, vrând să vadă ce se întâmpla. Aşteptară să plece, apoi se grăbiră s-o ia din loc, drumul coborând în pantă, şerpuind, devenind tot mai larg. Trecură de un magazin foarte luminat şi pe lângă un chioşc cu fructe decorat cu luminiţe de Crăciun, apoi de o cafenea, în jurul lor apărând tot mai mulţi oameni, mai multă lumină şi îmbulzeală, strada părând să se trezească la viaţă cu cât coborau mai mult. Din felul în care oamenii îi sfredeleau cu privirea, ştiau că incidentul cu focuri de armă fusese auzit şi că, din cauza hainelor lor îmbibate în noroi şi a cămăşii însângerate a lui Brodie, aceştia îşi dădeau seama că fuseseră implicaţi în toată agitaţia. Iuţiră pasul, disperaţi să scape. Erau arătaţi cu degetul, oamenii mormăiau şi, de două ori, câţiva bărbaţi încercară să-i oprească. Flin îi împinse la o parte, apucând-o pe Freya de braţ şi conducând-o prin mulţime, până când, în cele din urmă, strada coborî brusc şi ajunseră pe un teren viran. Se vedeau maşini parcate, un rând de containere de gunoi enorme, o linie de tramvai şi, dincolo de

aceasta, ca un râu învolburat care despărţea partea aceea de restul oraşului, o aglomerată autostradă cu trei benzi, maşini gonind pe lângă ei în ambele direcţii. O rupseră la fugă, ajungând pe marginea autostrăzii şi chemând frenetic un taxi.

Iniţial, şoferul nu prea voi să-i ia. Maşina abia ce fusese curăţată, le explică el, scaunele de curând retapiţate, nu voia să-i murdărească totul. Doar când Flin îşi scoase portofelul şi numără un teanc gros de bancnote, şoferul se înduplecă şi le făcu semn să urce. Flin se instală în dreapta şoferului, iar Freya – palidă, cu o privire goală, epuizată – pe bancheta din spate.

— Unde mergeţi? întrebă omul.

— Oriunde, răspunse Flin. Departe de aici. Condu doar. Repede!

Aruncând încă o privire cămăşii însângerate a pasagerului său, şoferul ridică din umeri, porni contorul şi ieşi în trafic. Flin se întoarse, întinzându-şi gâtul şi se uită la Freya, privirile lor întâlnindu-se scurt înainte ca el să se uite în altă parte. Luând o mână plină de şerveţele dintr-o cutie de pe bord, le apăsă pe rană şi se lăsă înapoi pe tapiţeria ieftină, de plastic. O simţi pe Freya apropiindu-se de el, cu faţa foarte aproape de urechea lui.

— Vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, rosti ea cu o voce amorţită, slăbită.

El mormăi ceva, apoi bombăni că el era cel care trebuia să-i mulţumească.

— Şi mai vreau să încetezi cu toate rahaturile astea, continuă ea întrerupându-l. Aplecându-se, smulse pistolul din buzunarul de la spate al blugilor lui Flin şi îi împinse ţeava în rinichi. Vreau să-mi zici cine eşti, ce se întâmplă şi în ce dracu’ ai implicat-o pe soră-mea. Şi Dumnezeu mi-e martor că, dacă nu-mi spui, şoferul ăsta o să cureţe mai mult decât rahatul de porc de pe noua lui tapiţerie. Vorbeşte!

Gemenii nu se bucurară prea mult când primiră apelul de la Girgis, ba chiar deloc. Meciul tocmai ce intrase în prelungiri, după ce golul-minune al lui Mohamed Abu Treika din minutul 88 făcuse ca El-Ahly să egaleze 2-2 şi mai urmau trei goluri, inclusiv golul victoriei, cu capul, înscris de Osama Hosny. Şi acum primiseră ordin să lase totul şi să meargă de urgenţă la Manshiet Nasser. Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-ar fi spus să se ducă dracului. Însă Girgis era Girgis şi, chiar dacă nu le convenea – urau să fie întrerupţi în timpul meciurilor de fotbal, urau treaba asta – totuşi, el era şeful. Bombănind, strânseră DVD-playerul şi o acoperiră pe mama lor cu o pătură. Verificând să mai fie mâncare şi băutură pentru când avea să se trezească,

dimineaţa şi lăsându-i bani pe dulapul din bucătărie, o luară din loc.

— Pămpălău, mormăi unul din ei în vreme ce coborau greoi treptele clădirii către strada de dedesubt.

— Pămpălău, zise şi fratele său.

— Mai avem câteva luni…

— Apoi, ne apucăm de treaba noastră.

— Fără şefi.

— Numai noi doi.

— Şi mama.

— Bineînţeles că şi mama.

— O să fie bine.

— Foarte bine.

Ajunseră la capătul scărilor şi o porniră pe stradă, la braţ, discutând despre *torly* şi restaurante şi despre Mohamed Abu Treika şi despre unde naiba aveau să găsească folie de plastic şi pistol de cuie la ora aia din noapte, pentru a face ce le spusese Girgis să facă după ce aveau să-i găsească pe cei doi occidentali.

— Freya, nu ştiu ce crezi…

— Să-ţi zic eu ce cred, rosti ea aplecându-se la urechea lui Flin şi vorbind încet, să n-o audă şoferul. Cred că doar un egiptolog al naibii de ciudat ştie să mânuiască o armă atât de bine. Ai o diplomă de la Cambridge şi pentru asta?

— Freya, te rog…

El dădu să se întoarcă spre ea, dar ea îi apăsă pistolul şi mai tare sub coaste.

— N-am întâlnit prea mulţi egiptologi, dar pot să pariez o grămadă de bani că nu sunt mulţi ca tine, profesore Brodie. Sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine, dar vreau să ştiu cine eşti şi ce se întâmplă. Şi vreau să aflu acum.

El îşi răsuci capul şi mai mult, încercând să o privească în ochi. Apoi, cu un gest din cap, se mută pe scaun şi se întoarse din nou în faţă. Părea brusc obosit.

— OK, OK, dar lasă arma.

Ea se lăsă pe spate, punând pistolul lângă ea, pe banchetă, cu mâna încă pe trăgaci.

— Vorbeşte!

El nu o făcu, nu imediat, ci rămase locului, uitându-se pe geam. Umbra mohorâtă a cartierului Manshiet Nasser rămase treptat în urma lor, o fâşie de întuneric sub zidul luminat al stâncilor Muqqatam. Şoferul aprinse o ţigară şi introduse o casetă în aparatul stereo al

taxiului, maşina umplându-se de sunetul unei voci feminine care jelea, însoţită de explozii discordante de vioară. O motocicletă îi depăşi pe dreapta, cu o oaie legată pe şa, în spatele omului. Trecu aproape un minut şi Freya era pe punctul de a-i reaminti lui Flin că voia nişte răspunsuri, când acesta se întinse spre bord, apucă mobilul şoferului şi întrebă dacă putea să-l folosească. Urmară negocieri – soţia lui era bolnavă, îi explică şoferul, erau în urmă cu chiria, apelurile erau scumpe. În cele din urmă, Flin trebui să scoată un alt teanc de bancnote înainte să i se dea undă verde. Tastă un număr şi apăsă cu degetul mare pe butonul de apelare, ca apoi să-l ridice din nou.

— Cine ştia că vii să mă vezi? întrebă el cu ochii în jos, aţintiţi spre telefon.

— Cum?

— La Universitatea Americană. În după-amiaza asta. Cine ştia că veneai să mă vezi?

— Tu eşti cel care răspunde la întrebări, îţi aminteşti?

— Haide, Freya!

Ea ridică din umeri.

— Nimeni. Ei bine, Molly Kiernan. I-am lăsat vorbă pe mesageria vocală. Nu-mi spune că e implicată în toate astea!

— Nu aşa cum crezi tu, zise el. Eu şi Molly ne ştim de mult timp.

— Deci, ce vrei să spui de fapt?

Din nou, el nu-i răspunse, ci continuă să se holbeze la telefon, apoi apăsă pe „anulare”, ştergând numărul pe care voise să-l apeleze. În schimb, scrise un mesaj-text, degetul mare agitându-se rapid pe taste. Freya se aplecă înainte, încercând să vadă ce scria, dar ecranul telefonului era în arabă şi nu putu citi. El termină de tastat şi apăsă butonul „Expediază”, murmurându-i *„Shukran awi”* şoferului şi punând mobilul la loc pe bord.

— Aştept! spuse ea.

— Ai puţină răbdare, Freya. Sunt o mulţime de lucruri… Nu pot… Nu aici. Mai întâi, trebuie să mergem undeva. Îţi voi explica totul, promit, dar nu este locul potrivit. Te rog, ai încredere în mine de data asta.

Se uită la ea, apoi vorbi cu şoferul în arabă, dându-i nişte instrucţiuni înainte să se lase din nou pe spate şi să privească spre acoperiş.

Merseră vreme de 30 de minute – jumătate din timp petrecându-l într-un blocaj rutier – îndreptându-se spre nord, îşi zise Freya, deşi nu putea fi sută la sută sigură. Trecură pe lângă cimitire şi pe lângă un fel de bază militară şi un stadion enorm, iluminat, înainte să iasă de pe autostradă şi să o ia pe un bulevard larg, străjuit de palmieri. De acolo, virară într-o reţea de străzi mohorâte şi prăfuite, printre blocuri de beton, cu trei etaje, uniforme. Felinarele inundau totul cu o

strălucire galbenă-cenuşie, ca şi când clădirile şi trotuarele ar fi suferit toate de icter. Era evident că şoferul nu avea nici cea mai vagă idee încotro trebuia s-o apuce şi Flin trebui să-l îndrume s-o ia când la dreapta, când la stânga, când drept înainte, la răscruci de drumuri, până când opriră în sfârşit în faţa unui bloc care nu se deosebea deloc de celelalte, în afară de hainele agăţate pe balcoane la uscat. Gând Flin îi înmână un bacşiş gras şoferului, pe lângă ceea ce îi plătise deja, Freya vârî arma sub scaunul din faţă, ştiind că nu avea de gând s-o folosească şi că nu avea nici un rost s-o ia cu ea. Ieşiră.

— Vrei să-mi spui unde suntem? întrebă ea în vreme ce se îndreptau spre intrarea în clădire, muzica scăzând în intensitate pe măsură ce taxiul se îndepărta de ei, lăsând totul ciudat de tăcut.

— Ain Shams, răspunse Flin. Este o suburbie din nordul oraşului Cairo. Potrivită, bănuiesc, date fiind circumstanţele.

Freya îşi ridică sprâncenele şi întrebă ce voia să spună cu asta.

— Îţi aduci aminte de papirusul pe care l-am văzut astăzi, în muzeu? Imti-Khentika l-a scris în marele templu al soarelui din Heliopolis, iar rămăşiţele marelui templu al soarelui din Heliopolis…

Apăsă ferm cu piciorul pe sol.

— Cel mai important centru religios din Egiptul antic este acum fundaţia unor locuinţe. Clătină din cap obosit. Iată ce înseamnă progresul.

Intrară într-un hol prăfuit – un rând de butelii aliniate de-a lungul unui perete, o stivă de scaune rupte de-a lungul altuia – şi începură să urce pe nişte scări.

— Aici locuieşti?

Flin clătină din cap.

— Este doar un loc pe care îl folosesc ei.

Ea aşteptă ca el să-i explice, să îi zică la care „ei” se referea, dar el doar o conduse până la al doilea etaj şi de-a lungul unui coridor întunecat, oprindu-se în faţa unei uşi aflate pe la mijlocul acestuia. El se opri cu capul într-o parte, ascultând – nu-şi dădu seama dacă asculta sunetele din interiorul apartamentului său de la capătul coridorului – apoi, ridicându-şi o mână, bătu rapid de trei ori. Aproape imediat, ca şi cum cineva ar fi aşteptat de cealaltă parte, se auzi un fâsâit, ca şi când cineva ar fi tras vizorul, iar apoi uşa se deschise. În faţa lor se afla Molly Kiernan.

— Slavă Domnului! spuse ea apucându-i pe Flin şi apoi pe Freya de mână, trăgându-i în apartament şi închizând uşa cu piciorul în spatele lor. Am fost atât de îngrijorată.

Deşi trecuseră mai puţin de 48 de ore de când o văzuse ultima oară, Freya îşi zise că parcă părea mai în vârstă cumva, mai epuizată de griji, cu ochii umflaţi din cauza lipsei de somn, cu pielea zbârcită şi cenuşie. Ea îi privi lung, hainele murdare, rana sângerândă a lui Flin,

apoi îi conduse printr-un hol într-o sufragerie luminată discret, Flin punând-o între timp la curent cu ce se întâmplase. Fără prea multe detalii, doar o prezentare generală, începând cu ceea ce îi spusese lui Freya despre cadavrul din deşert, harta, filmele foto, trecând apoi la evenimentele din după-amiaza şi seara aceea. În vreme ce el vorbea, din felul în care îi descrisese toate cele întâmplate, din faptul că el părea a fi sigur de faptul că Kiernan ştia despre lucruri precum Oaza Ascunsă şi Rudi Schmidt şi Romani Girgis şi Gilf Kebir, Freya avu impresia tulburătoare că, deşi amănuntele legate de lucrurile prin care trecuseră ei s-ar putea să fi fost ceva nou pentru ea, personajele şi locurile implicate mai mult ca sigur nu erau.

În camera de zi, Kiernan îi aşeză pe o canapea şi dispăru. Reveni un moment mai târziu cu un castron cu apă caldă, o trusă de prim ajutor şi o cutie chirurgicală de inox cu diverse seringi şi fiole de sticlă.

— Flin mi-a trimis un mesaj şi mi-a zis că nu sunteţi prea în formă, îi explică ea lui Freya în timp ce îngenunche în faţa lui Flin şi, pocnind din degete, îi făcu semn să-şi ridice mâneca. Există prosoape şi haine curate în dormitoare – mă tem c-a trebuit să vă ghicesc mărimile – dar, mai întâi, să vă pansăm pe amândoi. Au!

Se înfioră când văzu rana de pe braţul lui Flin, o tăietură adâncă, de vreo zece centimetri, de-a lungul antebraţului.

— Dă-ţi jos cămaşa, te rog.

El mormăi ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu e nimic ce eu şi Freya n-am mai văzut până acum. Haide, dă-o jos!

El rămase în picioare, refractar. Desfăcându-şi câţiva nasturi, scoase fotografiile oazei – încă întregi, în afară de câteva pete de noroi pe cea de deasupra – şi le puse pe podea, înainte să-şi descheie restul cămăşii. Şi-o trase de pe umeri şi se aşeză din nou. Torsul lui era solid şi musculos, iar pieptul – acoperit cu păr negru. Rapid şi profesionist, Kiernan îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale şi trecu la treabă, ştergându-i braţul cu apă şi vată înainte să cureţe uşor rana cu dezinfectant.

— Mama mea a fost asistentă medicală, îi explică ea Freyei în vreme ce tampona. Am făcut lucruri de astea toată viaţa. Eşti la zi cu vaccinurile antitetanos şi împotriva hepatitei?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Freya. Uite ce-i, vreau să ştiu…

— Hai să te curăţ mai întâi, apoi putem vorbi. Tonul lui Kiernan fusese amabil, dar ferm, de matroană, nelăsând loc pentru împotriviri. Mă ocup de Flin, apoi vă voi face nişte injecţii cu antibiotice. Nu vreţi să riscaţi dacă v-aţi târât prin locuri ca Manshiet Nasser. Acolo, găsiţi toţi germenii cunoscuţi de om. Şi, probabil, câţiva necunoscuţi.

Termină de curăţat braţul lui Flin şi, scoţând ceva ce părea a fi un

pix mare din trusa de prim ajutor, îi îndepărtă capacul şi îi trecu uşor vârful de-a lungul rănii. Un lichid transparent, ca un lipici, se întinse peste pielea sfâşiată.

— Dermabond, explică ea strângând cele două margini ale tăieturii. Nu este cea mai bună soluţie, dar va trebui să ne mulţumim cu el până vom putea face nişte suturi mai bune.

Flin îşi întorsese capul într-o parte şi se uită pe geam, încercând să nu-şi privească braţul şi ce i se făcea. Se lăsă o tăcere scurtă, apoi:

— Nu reuşesc s-o găsească.

Iniţial, Freya crezu că vorbise singur sau cu amândouă, dar, când îl privi, văzu că se uita la Kiernan. Comentariul îi fusese adresat numai ei.

— Altfel, nu s-ar fi deranjat să-mi arate fotografiile. Nu sunt în stare s-o găsească.

Kiernan încă ţinea marginile rănii unite în vreme ce adezivul tisular se lipea.

— Cum rămâne cu harta lui Schmidt? întrebă ea. Ai spus că existau măsurători, distanţe.

— Evident, n-au fost exacte. Este destul de greu să te orientezi în deşert chiar şi cu un echipament adecvat. Dar, din câte îmi dau seama, Schmidt a avut o singură busolă la dispoziţie, al cărei fir era stricat. Posibil să se fi abătut şi cincizeci de kilometri. O sută.

Totul era ireal, ca şi când Freya nici nu mai exista.

— Dar Girgis are elicoptere, continuă Kiernan, verificând că rana să fie ferm închisă înainte să înceapă să-i bandajeze braţul lui Flin. Chiar dacă măsurătorile ar fi dat eroare de o sută de kilometri distanţă, tot ar trebui s-o găsească. Trebuie doar să zboare peste Gilf, prin vecinătate: un defileu plin de copaci nu poate fi chiar atât de dificil de localizat.

— Nu pot să-mi explic, Molly, aşa cum nu pot să explic nici de ce toţi fraierii care au căutat-o ani de zile s-a întors cu mâna goală. Tot ce ştiu este că, dacă Girgis ar fi găsit oaza, ne-ar fi ucis imediat, în loc să se joace de-a ghiceşte imaginea. Se chinuie, se chinuie din greu.

Freya rămase locului, uimită. Avea impresia că alunecase într-un fel de stare de vis în care lua parte la o scenă şi totuşi, în acelaşi timp, era departe de ea, prezentă acolo, dar, din anumite motive inexplicabile, neputând să interacţioneze cu cei din jurul ei. „Sunt încă aici, simţi ea nevoia să ţipe. Nu sunt invizibilă, să ştiţi."

Nu spuse nimic, lăsând conversaţia să se desfăşoare în jurul ei. După ce îl bandajă şi îl vaccină pe Flin – care îşi puse din nou cămaşa, chiar dacă era îmbibată cu noroi şi sânge – Kiernan o sfătui pe Freya să-şi ridice mâneca şi o vaccină şi pe ea. Două injecţii rapide în biceps, una pentru tetanos, alta pentru hepatita B, însă abia dacă simţi o înţepătură. Meserie.

Numai după ce toate instrumentele medicale fură lăsate jos şi Kiernan începu să vorbească despre prosoape şi haine curate şi îi lămuri cum să regleze temperatura duşului – „Din păcate, e puţin încăpăţânat. Trebuie să te joci un pic cu el” – Freya cedă:

— Nu-mi pasă de duşul ăla blestemat! strigă ea ridicându-se în picioare şi mergând cu spatele spre uşă. Sau de prosoape, sau de haine, sau de orice altceva. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Ai înţeles? Vreau să-mi spui cine eşti şi ce dracu' se întâmplă aici! Sau jur că ies din clădirea asta şi merg direct la cea mai apropiată secţie de poliţie.

Flin şi Kiernan se priviră. Încet şi calculat, Kiernan începu să pună la loc toate instrumentele medicale.

— Te rog să stai jos, Freya, rosti ea.

— Nu vreau să stau jos! Vreau să ştiu ce se întâmplă! De câte ori trebuie să întreb? Cineva tocmai a încercat să-mi taie braţul şi tu îmi spui să fac un duş. Ce naiba e în neregulă cu voi, oameni buni?

Vocea ei crescu în intensitate până aproape că ţipa, cu ochii mari de furie şi frustrare. Kiernan o lăsă să termine, să se descarce, după care o rugă din nou să se aşeze.

— Înţeleg cât de greu trebuie să-ţi fie, zise ea calmă, dar fermă. Şi te rog să mă crezi, Freya, îmi pare sincer rău pentru tot ce s-a întâmplat. Dacă aş fi crezut măcar pentru o clipă că vei fi în pericol, nu ţi-aş fi permis să rămâi singură în Dakhla.

Traversă camera şi aruncă tampoanele, seringile şi bandajele într-un coş de gunoi din colţ, uitându-se o clipă la ele înainte să se întoarcă spre Freya.

— Din păcate, nu putem prevedea întotdeauna evenimentele, spuse ea cu ochii aţintiţi spre tânără. Trebuie să ne ocupăm de ele pe măsură ce apar şi acolo unde apar. Asta încercăm să facem acum. Ai tot dreptul să ceri răspunsuri şi le vei avea, îţi promit, dar, mai întâi, Flin trebuie să-mi zică tot ce s-a întâmplat. Indiferent de ceea ce crezi, aici eşti printre prieteni. Eşti în siguranţă. Acum, Freya, te rog să stai jos, ca să putem vorbi.

Ea întinse o mână spre canapea, un gest atât împăciuitor, cât şi poruncitor. Freya ezită, apoi se aşeză, nu pe canapea, ci într-un fotoliu vizavi de aceasta, lăsându-se chiar pe margine, gata parcă să sară în picioare în orice moment. Kiernan o privi cu o foarte uşoară expresie de enervare pe faţă, ca un profesor care nu fusese ascultat în mod intenţionat de un elev. Apoi, cu un oftat, luă bolul cu apă, vasul chirurgical şi trusa de prim ajutor şi le trecu prin ghişeul de servire în bucătărie, înainte să se aşeze pe scaunul de lângă Flin, cu mâinile împreunate afectat în poală şi cu spatele drept ca o vergea. Ceva legat de scena aceasta, modul în care cei doi se aflau vizavi de ea, o făcu pe Freya să se simtă exact ca la un interviu de angajare.

— Deci? întrebă ea.

— Ei bine, aşa cum ai ghicit deja, este o poveste mai lungă în spatele evenimentelor recente decât ţi-a zis vreunul din noi, spuse Kiernan uitându-se drept la Freya, ochii ei cenuşii rămânând ficşi, ca de piatră. Îmi cer scuze, atât pentru mine şi, sunt sigură, că şi pentru Flin, că nu ţi-am mărturisit anumite lucruri. Din păcate, este vorba de chestiuni de securitate naţională – chestiuni de securitate naţională foarte importante – care nu ne-au permis să fim în întregime oneşti cu tine. O fac acum pentru că, după tot ce ţi s-a întâmplat, pare inutil şi nedrept să ne mai eschivăm. Am să-ţi explic ce se întâmplă, Freya şi am să-ţi explic şi de ce se întâmplă. Înainte însă, trebuie să mă asiguri că vei respecta caracterul extrem de sensibil al lucrurilor pe care le vei auzi. Că nici un cuvânt nu va ieşi dintre aceşti patru pereţi. Îmi garantezi?

Freya nu spuse nimic.

— Îmi garantezi acest lucru, Freya?

Ea nu-i răspunse nici acum şi tonul lui Kiernan se aspri.

— Freya, dacă nu-mi poţi garanta…

— Nu va spune nimănui, Molly, zise Flin. Nu după ce-a văzut de ce e-n stare Girgis. Are mai multe motive să-l urască decât oricare dintre noi. Putem avea încredere în ea.

Kiernan continuă s-o privească pe Freya, ochii ei îngustându-se. Apoi, dădu din cap, trăsăturile ei îndulcindu-se uşor. Când vorbi, vocea i se îmblânzise.

— Îmi pare rău, Freya, dar trebuie să înţelegi că este o situaţie extrem de delicată. Nu pot să-mi asum riscuri. Sunt prea multe în joc aici.

Freya se uită la ea, apoi la Flin şi înapoi la Molly. Se lăsă tăcerea, apoi:

— Eşti un fel de spioană, nu-i aşa? întrebă ea.

Kiernan îşi desfăcu mâinile, îşi netezi fusta, apoi îşi puse din nou mâinile în poală.

— Lucrez pentru CIA. Mă ocup de contraterorism. Flin este la…

— Fost spion, spuse el. Am avut o carieră scurtă şi foarte lipsită de glorie la MI6, după care am decis că lumea ar fi un loc mai sigur dacă aş rămâne la ceramică şi hieroglife. Deşi m-au învăţat cum să trag cu arma, aşa că mă gândesc că n-a fost chiar o pierdere totală de timp.

Pentru o fracţiune de secundă, întâlni privirea Freyei, înainte să se uite în altă parte.

— Şi Alex? întrebă ea. A fost şi ea?…

Kiernan dădea deja din cap înainte ca Freya să termine măcar întrebarea.

— Sora ta a fost o exploratoare a deşertului, nu o spioană. Ne-a ajutat doar, atât tot. Aşa cum ne-ajută şi Flin.

— Vă ajuta cu ce anume, Molly? În ce dracu’ ai implicat-o pe sora

mea?

Kiernan o privi în ochi, ducându-şi o mână la micul crucifix de aur de la gât.

— Cred că e vremea să-ţi spun despre un proiect numit Duna de Foc, zise ea. Motivul pentru care suntem acum aici, motivul pentru care am rămas în Egipt în ultimii douăzeci şi trei de ani şi motivul pentru care un om extrem de neplăcut, pe nume Romani Girgis, nu se va opri de la nimic ca să descopere locul unde se află oaza pierdută Zerzura.

DAKHLA

Deşi trăia într-o casă cu o bucătărie şi o baie şi trei câmpuri în spate – pe două dintre ele crescând legume, iar pe celălalt *bersiim* – deşertul era adevărata casă a lui Zahir-Sabri. Şi în deşert se întorcea de fiecare dată când avea inima grea, ca în seara aceasta.

Nu merse prea departe, doar la câţiva kilometri depărtare, Land Cruiserul lui înălţându-se şi coborând odată cu dunele, ca o luntre mică pe ocean, singurul far funcţional luminând palid nisipurile. Deşi totul se contopea pe întuneric – un colaj înceţoşat de nisip şi stânci şi lumina lunii – părea să ştie exact unde merge. Ţesându-şi drum prin peisajul nesigur, urcă pante, coborî pe pietriş şi bolovani ca şi cum ar fi fost străzile unui oraş, virând în cele din urmă într-o lungă vale mărginită de dune înalte, poposind lângă un tufiş de *abal* solitar, pipernicit.

Scoţând lemne şi paie din portbagajul Land Cruiserului, făcu un foc. Iasca se aprinse imediat ce-o atinse cu un chibrit, ca o floare portocalie zdrenţuroasă deschizându-se la primele raze călduroase ale soarelui. Puse la fiert ceai într-o oală veche, înnegrită şi îşi aprinse narghileaua. Înfăşurându-se cu un *shaal***,** seara fiind friguroasă, privi flăcările, buzele sale trăgând uşor din pipă. Se auzeau doar pârâiturile uşoare ale lemnului care ardea şi, de undeva din depărtare, lătratul melancolic al unei vulpi de deşert.

Zahir venea deseori aici cu fratele lui, Said, sau cu fiul său, Mohsen, iubitul lui, moştenitorul lui, lumina ochilor lui. Împreună, îşi instalau tabăra sub stele, cântau melodii vechi de-ale beduinilor şi spuneau şi răspuneau povestea familiei lor, cum veniseră în Egipt cu atâtea secole în urmă, de pe tărâmurile natale din al-Rashaayda din Arabia Saudită. Se schimbaseră atât de multe lucruri în anii care urmaseră. Se pierduseră atât de multe. Corturile fuseseră înlocuite cu beton şi cărămizi din lut, cămilele, cu vehicule 4x4, libertatea nomadă, cu impozite şi cărţi de identitate şi birocraţie şi tot felul de restricţii birocratice. Totuşi, rămăseseră beduini în adâncul inimii, locuitori şi călători prin deşert, iar tot ce trebuiau să facă era să vină aici pentru câteva ore, ca să-şi amintească de asta, ca să restabilească legăturile cu moştenirea lor ilustră.

În seara aceasta, pufăind din pipă, Zahir se gândi la acea moştenire. În special la amintirea strămoşului său, Mohammed Wald Yusuf Ibrahim Sabri al-Rashaayda, cel mai mare dintre toţi beduinii, părintele tribului său, care, cu cămilele lui, traversase Sahara de la nord la sud, de la est la vest, până nu mai rămăsese nici un colţ al pustiului cu care să nu se fi familiarizat, nici un bob de nisip pe care

să nu-l fi călcat la un moment dat.

Existau atâtea istorisiri minunate despre bătrânul Mohammed, atâtea poveşti şi legende care au fost transmise generaţii de-a rândul. Dar, pentru Zahir, una dintre ele se remarcase mai presus de toate, reprezentând ceea ce era nobil, atât la ruda lui, cât şi la poporul lui în general. Şi povestea spunea aşa: odată, călătorind chiar prin inima Saharei, la mai mult de 200 de kilometri de la cea mai apropiată oază, bătrânul Mohammed dăduse peste un om căzut în nisipuri. Acesta rămăsese fără hrană, apă şi cămilă, iar vulturii îi dădeau târcoale în tăcere, aşteptându-i moartea iminentă.

Se face că străinul acesta era un beduin Kufra, din tribul Banu Sulaim, un inamic declarat al lui al-Rashaayda. Chiar fratele lui Mohammed fusese ucis de un grup de beduini Banu, în timpul unui raid şi ar fi avut tot dreptul să-i taie pe loc gâtul omului, cu cuţitul care era acum agăţat pe peretele din sufrageria lui Zahir. În schimb, el îi dăduse să bea apă, chiar dacă propriile resurse îi erau periculos de reduse şi-l ridică pe cămila lui şi îl cără şapte zile spre o zonă sigură, unde amândoi ajunseseră mai mult morţi decât vii.

— De ce ai făcut asta? îl întrebase beduinul Kufra când dăduseră în sfârşit de civilizaţie. M-ai salvat deşi triburile noastre se urăsc de moarte, deşi există atât de multe nedreptăţi care nu pot fi îndreptate?

Şi Mohammed îi răspunse:

— Beduinii Rashaayda au multe obligaţii, dar nici una dintre ele nu este mai preţioasă decât aceea de a îngriji de străinii aflaţi în nevoie, oricine ar fi ei.

De obicei, povestea era o sursă de bucurie şi de mândrie pentru Zahir. De câte ori nu i-o istorisise acesta fiului său, îndrumându-l să trăiască la fel cum o făcuse bătrânul Mohammed, să dea dovadă de aceleaşi demnitate, smerenie şi compasiune?

În seara aceasta, după tot ce se întâmplase în ultima vreme, nu îi aduse nici bucurie, nici mândrie. În schimb, îi stârni o senzaţie insuportabilă de gol.

„Beduinii Rashaayda au multe obligaţii, dar nici una dintre ele nu este mai preţioasă decât obligaţia de a îngriji de străinii aflaţi în nevoie."

Scotocindu-se prin buzunar, scoase busola de metal. O deschise şi se uită la iniţialele înscrise pe interiorul capacului de metal – AH – ochii lui negri strălucind în lumina focului, cuvintele strămoşului său răsunându-i în minte, dojenindu-l şi chinuindu-l. Ce folos să cunoşti deşertul aşa cum îl ştia el, să păstrezi vii toate poveştile şi cântecele vechi, dacă nu putea respecta cel mai de bază precept al poporului său? Avusese o singură datorie, dar nu reuşise s-o împlinească. Greutatea eşecului îl apăsa, aşa că, în seara aceasta, în loc să-l ajute să se reînnoade legăturile cu moştenirea sa Rashaayda, prezenţa lui

în pustietate îi aminti doar lui Zahir cât de nevrednic era de ea.

„Beduinii Rashaayda au multe obligaţii, dar nici una dintre ele nu este mai preţioasă decât obligaţia de a îngriji de străinii aflaţi în nevoie.”

Îşi termină ceaiul şi mai pufăi ceva vreme din pipă. Incapabil să găsească pacea râvnită, împinse nisip peste foc cu piciorul, îşi aruncă echipamentul înapoi în Land Cruiser şi plecă spre casă. Dunele se legănau şi se răsuceau în jurul lui, ca şi când deşertul ar fi dat din cap, spunându-i cât de dezamăgit era de el.

CAIRO

— Ce ştii despre războiul dintre Iran şi Irak?

Vocea lui Molly Kiernan venea din bucătărie, unde pregătea cafea. Freya nu se aşteptase la întrebare.

— Va fi o prelegere de istorie? întrebă ea. Deoarece am avut deja parte de una azi şi, oricât de fascinantă ar fi fost, n-am chef de alta.

Kiernan privi prin ghişeul de servire al bucătăriei, neştiind sigur despre ce vorbea Freya.

— I-am făcut un tur prin Zerzura, explică Flin. În muzeu.

— Ah. Kiernan dădu din cap, turnând apă dintr-un ibric aburind. Nu, n-am de gând să-ţi ţin o prelegere – las lucrurile de genul acesta pe seama profesioniştilor.

Îşi înclină uşor capul spre Flin şi continuă să toarne.

— Doar câteva informaţii generale. Fără Benbeni sau papirusuri, promit.

Se auziră nişte clinchete de căni când ridică tava şi dispăru din câmpul vizual înainte să reapară în cadrul uşii sufrageriei. Veni lângă ei şi puse tava pe podea.

— Din păcate, e doar instant, zise ea dându-le cănile lui Freya şi lui Flin. Şi nu avem nici lapte sau zahăr, dar bănuiesc că este mai bine decât nimic.

Ea luă a treia cană şi se duse la fereastră, trăgând perdelele şi uitându-se în stradă, înainte să se întoarcă spre ei.

— Deci? întrebă ea suflând în cană şi sorbind, cu mâna stângă proptită în şold. Ştii ceva despre război?

Freya ridică din umeri.

— Nu chiar. Numai ce-a fost pe la ştiri când am invadat Irakul. Nu l-am sprijinit noi pe Saddam, nu l-am aprovizionat cu arme?

Flin mormăi:

— Nu a fost cea mai strălucită perioadă a lumii libere. Să sprijine un dictator implicat în genocide, un ucigaş în masă, totul în interesul unei noţiuni pervertite de *realpolitik*.

Kiernan ţâţâi, făcând un gest nerăbdător din cap.

— Să nu intrăm în dezbateri politice. Freya vrea răspunsuri şi cred că ar trebui să ne concentrăm pe asta.

Flin privi în cana lui de cafea.

— Războiul a durat din 1980 până în 1988, continuă Kiernan, când Irakul lui Saddam a luptat împotriva Iranului lui Khomeiny. Două regimuri absolut barbare, deşi cel al lui Saddam a fost oarecum cel mai mic dintre cele două rele, acesta fiind şi motivul pentru care, aşa cum ai spus, am fost gata să-l sprijinim financiar, cu informaţii, cu

armament…

— Agenţi biologici, mulţumită lui Donald Rumsfeld, o întrerupse Flin.

Kiernan ţâţâi din nou.

— L-am sprijinit pe Saddam din exact aceleaşi motive pentru care l-au susţinut Marea Britanie, Franţa, Germania, Italia, Rusia şi o duzină de alte ţări. Deoarece alternativa, adică o victorie pentru Khomeiny şi revoluţionarii lui nebuni, ar fi fost pur şi simplu prea îngrozitoare. Cum a zis Kissinger atunci, păcat că nu puteau pierde amândoi, dar, dacă trebuia să iasă cineva victorios, era mai bine pentru noi toţi să fie Saddam.

— Şi ce aliat loial s-a dovedit a fi, mormăi Flin.

Kiernan îi aruncă o privire iritată.

— În fine, rosti ea. Relevant pentru prezent este faptul că, pe la mijlocul anilor ’80, după câteva succese iniţiale, Irakul nu stătea prea bine. Chiar dacă avea arme mai avansate şi trupe mai bine instruite, la momentul respectiv, războiul devenise mai degrabă un conflict de uzură prelungit, fapt în favoarea Iranului, care avea de trei ori mai mulţi oameni pe teren şi nu dădea doi bani pe câţi dintre ei îi sacrifica, pentru că existau întotdeauna alţii cu care să-i înlocuiască.

Gura i se ţuguie uşor, parcă a dezgust.

— Faptul că o parte destul de semnificativă a armatei irakiene era formată din musulmani şiiţi l-a îngrijorat şi mai mult pe Saddam, adăugă ea, deoarece el şi regimul său de guvernare erau sunniţi.

În faţa ei, Freya sorbi din cafea – slabă, insipidă – întrebându-se unde dracu’ aveau să ducă toate astea. Flin se lăsase pe spate şi se uita la tavan, urmărind o crăpătură subţire, care traversa camera pe diagonală.

— Prin 1986, Saddam era deja foarte agitat, continuă Kiernan, mâna stângă ridicându-i-se şi jucându-se cu crucifixul de la gât. Era clar că, până şi cu sprijinul Occidentului, nu avea să câştige niciodată războiul din prima, ba chiar avea şanse mari să-l piardă. Era ca un boxer care intra în rundele finale ale unei lupte ştiind că este în urmă la puncte, că adversarul său are mai multă energie decât el şi, cu cât concursul continua mai mult, cu atât el devenea mai vulnerabil. Era nevoie, a hotărât el, de o singură lovitură de knock-out, o lovitură de graţie care să pună capăt conflictului şi care să măture Iranul.

Făcu o pauză, fixând-o pe Freya cu privirea.

— Şi, evident, lovitura aceea de graţie însemna un atac nuclear împotriva Teheranului.

Freya îşi ridică privirea, surprinsă.

— Dar credeam că…

— Că Saddam nu avea bomba? îi termină Kiernan propoziţia. Nu o avea. Dar o voia cu disperare. Şi, în pofida a ceea ce pretind Blix şi

celelalte inimi suferinde de pe la ONU, a fost mai aproape de a o obţine decât s-a recunoscut vreodată în mod public.

De afară se auziră nişte urlete bruşte, piţigăiate, ale unor pisici care se băteau. Kiernan mai aruncă o privire prudentă pe fereastră, apoi se aşeză pe braţul canapelei, lângă Flin.

— Că vă vine sau nu a crede, să construieşti un dispozitiv atomic nu este chiar atât de dificil din punct de vedere tehnic, zise ea sorbind din cafea. Categoric, nu, pentru cineva cu resursele ştiinţifice de care dispunea Saddam. Mai greu e să faci rost de materialul fisionabil necesar, mai precis plutoniu-239 sau uraniu-235. N-o să intru în detalii de fizică – sinceră să fiu, nici măcar nu înţeleg fizica dar producerea oricăruia dintre aceşti izotopi în cantitate suficientă şi cu un nivel suficient de puritate ca să poată fi folosit într-o armă este un proces incredibil de complex, costisitor, care necesită timp şi unul pe care, în 1986, ca şi astăzi de altfel, doar câteva ţări îl puteau efectua. Saddam nu putea s-o facă pe cont propriu şi, indiferent de sprijinul pe care i-l ofereau guvernele occidentale, cu siguranţă, nu aveau de gând să-l primească în clubul nuclear. Aşa că a început să caute în altă parte, la unii dintre comercianţii cei mai lipsiţi de scrupule din lume, să vadă dacă aceştia i-ar fi putut procura bunurile de care avea nevoie. Şi, la sfârşitul anului 1986, a dat lovitura cu unul dintre aceşti comercianţi de arme.

Bău ce-i mai rămăsese din cafea.

— Nimeni altul decât Girgis Romani.

Freya fusese pe punctul de a interveni, de a întreba ce aveau toate acestea de-a face cu uciderea surorii sale, cu tot ce i se întâmplase în ultimele 24 de ore. Când auzi numele lui Girgis, se abţinu.

— Girgis este traficant de arme? întrebă ea.

— Printre altele, spuse Flin luându-i-o înainte. Arme, droguri, prostituţie, contrabandă cu antichităţi – nu sunt multe rahaturi în care să nu-şi fi băgat degetul.

— Şi i-a furnizat lui Saddam Hussein o bombă?

— Cincizeci de kilograme de uraniu puternic îmbogăţit, ca să fim mai precişi, zise Kiernan. Suficient ca să construiască două dispozitive atomice tip implozie, cu aceeaşi putere distructivă că bomba de la Hiroshima. Cu o singură lovitură, Saddam ar fi putut distruge Teheranul şi Mashhadul, ar fi pus capăt războiului, ar fi încheiat Revoluţia Iraniană şi ar fi devenit puterea dominantă în întreaga regiune. Pe scurt, ar fi schimbat cursul istoriei. Şi aproape că a făcut-o.

Îi dădu răgaz Freyei să absoarbă toate informaţiile, după care se ridică.

— Mai vreţi cafea?

Flin îi dădu cana lui, Freya şi-o păstră pe a ei. Kiernan dispăru din

nou în bucătărie. Pentru o clipă, privirile lui Flin şi ale Freyei se întâlniră, apoi amândoi se uitară în altă parte.

— Chiar şi la un sfert de secol după acest eveniment, încă nu ne sunt sută la sută clare toate detaliile afacerii lui Girgis, se auzi vocea lui Kiernan. Din câte ştim, a dobândit uraniul de la un intermediar sovietic pe nume Leonid Kanunin – un personaj incredibil de neplăcut, care a fost asasinat într-un hotel din Paris, în 1987 – care, la rândul lui, pare să fi avut o sursă printre contactele sale din armata sovietică. N-am reuşit să aflăm exact de unde a provenit, nici nu este relevant. Ceea ce ştim este că, în noiembrie 1986, Girgis a închiriat un avion de marfa Antonov înregistrat în insulele Cayman, pilotat de un tip pe nume Kurt Reiter, un veteran printre traficanţii de droguri şi arme din timpul Războiului Rece. Avionul s-a întâlnit cu Kanunin pe un aeroport din nordul Albaniei, unde doi reprezentanţi ai lui Girgis au ridicat bunurile şi i-au înmânat un avans de cincizeci de milioane de dolari. Pentru ca oamenii să nu le ia urma, avionul avea să zboare de-a lungul a două laturi dintr-un triunghi, prima dată până la Khartoum şi numai apoi spre Bagdad, în care caz, dacă avea să sosească în siguranţă, Kanunin urma să primească alte cincizeci de milioane de dolari. Girgis avea să capete un comision de douăzeci de procente, Saddam – bomba, iar Iranul avea să fie şters de pe hartă. Toată lumea – fericită.

Se întoarse în sufragerie cu două căni aburinde, îi dădu una lui Flin şi se cocoţă din nou pe braţul canapelei. Tăcere. Freya se uita la podea, procesând tot ce zisese Kiernan. Apoi, uitându-se din nou drept în ochii lui Kiernan, puse întrebarea pe care fusese pe punctul de a o pune cu cinci minute în urmă:

— Nu înţeleg ce are asta de-a face cu sora mea. Şi cu această oază ascunsă?

— Ei bine, acum ajungem la asta, spuse Kiernan. Am aflat despre întreaga operaţiune destul de timpuriu, de la informatori din ambele organizaţii – şi a lui Girgis şi a lui Kanunin.

Dar tot ce ştiam era prea general. Ştiam ce se planificase şi cine era implicat, dar nu am putut să facem rost de date, locuri, ore exacte. Abia cu vreo două ore înainte de întâlnirea cu albanezii, am aflat detalii despre cum urma să fie transportat uraniul şi unde anume.

La momentul respectiv, era deja mult prea târziu ca să mai interceptăm Antonovul înainte să decoleze. Mai exista posibilitatea destul de infimă să-l capturăm la aterizarea sa în Benghazi, pentru realimentare, dar, având în vedere relaţiile noastre cu Gaddafi la momentul respectiv, acest lucru ar fi dus la o mulţime de complicaţii. Era mai bine să urmărim îndeaproape avionul şi să-l prindem în Khartoum, înainte să-şi înceapă traseul final spre Bagdad. Aveam o

unitate a Forţelor Speciale staţionată chiar peste Marea Roşie, în Arabia Saudită, iar israelienii s-au oferit să ne ajute. Ar fi trebuit să meargă ca la carte. Ar fi mers ca la carte dacă natura, în înţelepciunea ei, nu ar fi intervenit.

— Natura? clătină Freya din cap, neînţelegând.

— Singurul lucru pe care nu l-am fi putut planifica, rosti Kiernan cu un oftat. Antonovul a fost lovit de o furtună de nisip pe când zbura peste Sahara şi şi-a pierdut ambele motoare. Una dintre staţiile noastre de interceptare a preluat un apel de ajutor de undeva de deasupra podişului Gilf Kebir, după care avionul a ieşit de pe ecranele radarelor, dispărând.

Pentru prima dată, Freya întrezări o lumină, ceva care să o ajute să înţeleagă.

— S-a prăbuşit în oază, nu-i aşa? Despre asta e vorba. De aceea voia Girgis pozele. Avionul s-a prăbuşit în Oaza Ascunsă.

Kiernan zâmbi, deşi nu părea deloc amuzată.

— Nu ne-am dat imediat seama de asta, zise ea. Tot ce ştiam era că Antonovul căzuse undeva în apropiere de Gilf, o zonă destul de vastă, cinci mii de kilometri pătraţi de stânci şi deşert. Dar, la circa şase ore după primul apel de ajutor, am interceptat un al doilea mesaj radio, acesta fiind trimis de copilotul avionului, un tip pe nume Rudi Schmidt, care pare să fi fost singurul supravieţuitor al accidentului. Transmisia era bruiată şi a durat doar vreo treizeci de secunde, dar, în acest timp, Schmidt a descris oarecum locul în care se prăbuşise avionul. Într-un defileu plin de copaci, a spus el, cu ruine peste tot. Ruine antice, inclusiv un fel de templu enorm, cu un simbol ciudat în formă de obelisc sculptat peste tot.

— Benben, murmură Freya. Deşi în încăpere era cald, simţi cum i se face pielea de găină pe braţe.

— Chiar şi fără acest amănunt, putea fi vorba *doar* despre *wehat seshtat,* zise Flin preluând povestea. Nu există alte situri antice cunoscute sau renumite pe o distanţă de mai bine de trei sute douăzeci de kilometri de Gilf Kebir şi, cu siguranţă, nici unul în interiorul unui defileu precum cel descris de Rudi. Am crezut că era vorba de un sit necunoscut, dar simbolul Benben ne-a convins.

Clătină din cap şi se aplecă, ridicând fotografiile pe care le pusese pe podea.

— O şansă de un milion la unu, spuse el răsfoind pozele. Un miliard la unu. Din toată Sahara în care-ar fi putut să se prăbuşească, Antonovul cade exact în mijlocul Oazei Ascunse. E ca şi cum ai arunca o aţă peste New York şi se întâmplă să treacă exact prin urechea unui ac. E de neimaginat, pur şi simplu de neimaginat.

Pe braţul canapelei, lângă el, Kiernan se uita şi ea la fotografii. Era prima dată când le vedea, iar ochii îi străluceau.

— Am căutat avionul aproape douăzeci şi trei de ani, rosti ea cu capul înclinat într-o parte, ca să vadă mai bine pozele. Duna de Foc – acesta a fost numele operaţiunii de căutare. A fost extrem de secretă, evident – chiar şi în cadrul agendei, doar un mic grup de persoane ştiam despre ea – şi, încă de la bun început, s-a decis să nu implicăm autorităţile egiptene de teamă să nu-l anunţe cineva pe Girgis că îi luasem urma. Chiar şi aşa, cu toată tehnologia disponibilă – imagini din satelit, aeronave de supraveghere, UAV[11]-uri – ar fi trebuit să-l găsim în câteva zile.

Îşi îndreptă din nou spatele, privind-o pe Freya.

— De fapt, am scormonit fiecare centimetru al Gilf Kebirului şi, pe o rază de două sute patruzeci de kilometri, n-am găsit nimic. Ne-am uitat de sus, ne-am uitat din spaţiu, ne-am uitat de la sol, am răsturnat fiecare bucată de stâncă de la Abu Ballas şi Marea Mare de Nisip până la Jebel Uweinat şi Yerguehda Hill. Şi cu toate astea…

Pufni a neputinţă.

— *Nada.* Nimic. Un avion de aproape douăzeci şi cinci metri, de douăzeci de tone a dispărut pur şi simplu. Sincer, nu cred în superstiţii oculte, dar până şi eu am început să mă gândesc că ar fi o boabă de adevăr în toate chestiile alea din papirusul lui Imti-Khentika despre blesteme şi vrăji de tăinuire. Altfel nu-mi explic.

De afară se auzi alarma unei maşini, oprindu-se aproape imediat. Kiernan se ridică şi mai aruncă o privire printre perdele, înainte să se întoarcă, încrucişându-şi braţele.

— În primii câţiva ani, ne-am implicat cu totul în chestiune. După aceea, am început să dăm înapoi. Ne-am gândit că, dacă noi nu puteam găsi oaza, era foarte puţin probabil ca Girgis sau oricine altcineva să o găsească. Evident, am continuat să ţinem sub observaţie lucrurile, mai ales după 11 septembrie – nu ne puteam imagina ce s-ar fi întâmplat dacă un grup ca al-Qaeda ar fi aflat că existau cincizeci de kilograme de uraniu puternic îmbogăţit neprotejat în mijlocul deşertului. Încă efectuăm supravegheri regulate din satelit şi cu U-2[12], avem o Unitate de Operaţiuni Speciale în stand-by permanent, în Kharga, în cazul în care apare ceva. Dar, în mare, ne-am bazat pe ceea ce noi numim ANO, Amenable Non-Operatives, respondenţi non-operaţionali, deci civili care, indiferent de motiv, deţin anumite cunoştinţe despre sau sunt implicaţi într-un fel în aria geografică de care suntem interesaţi şi ar putea da peste ceva ce ne-a scăpat nouă. Dădu din cap spre canapea.

— Pe Flin l-am cunoscut în anii ’90, când lucra cu MI6. După ce…

Ezită, ca şi când încerca să-şi aleagă cuvintele.

---

[11] Vehicole aeriene fără pilot, (n. red.).

[12] Lockheed U-2 – avioane de recunoaştere de la mare altitudine (n. red.).

— … şi-a încheiat colaborarea cu Serviciile Secrete Britanice şi s-a întors la egiptologie şi s-a mutat aici, am luat legătura cu el şi i-am cerut ajutorul. O alegere evidentă, ţinând cont de activităţile lui.

— Şi Alex? întrebă Freya.

— Din nou, sora ta a fost o alegere evidentă. Drumurile noastre s-au intersectat în Langley, pe când lucra temporar pentru CIA, la Departamentul de cartografiere. Când am auzit că se stabilise în Dakhla, am căutat-o şi i-am descris situaţia. Cu excepţia lui Zahir al-Sabri, nu am întâlnit pe nimeni care să ştie Gilful ca Alex. A fost de acord să se implice, în schimbul unei sume de bani pe care am investit-o în cercetările ei. Deşi, sinceră să fiu, cred că a atras-o mai mult provocarea decât finanţarea sau dorinţa de a proteja lumea liberă. Alex fiind Alex, am avut impresia că priveşte totul ca pe un soi de aventură plină de culoare.

Freya clătină din cap, tristă. Acela era exact motivul pentru care Alex s-ar fi implicat, gândi ea – pentru că era ceva diferit, incitant. Nu rezistase niciodată în faţa unui mister. Şi aceasta o ucisese. Săraca Alex. Draga de Alex.

— … am simplificat lucrurile cât mai mult, spuse Kiernan. Îmi raportau mie şi atât, nu aveau legături cu agenţia în sine. Tocmai ce aproape ne convinsesem că avionul nu va fi găsit niciodată. Că era doar unul dintre acele mistere inexplicabile, gen Triunghiul Bermudelor. Şi apoi, brusc, după douăzeci şi trei de ani, cadavrul lui Rudi Schmidt apare de nicăieri şi totul explodează din nou.

Oftă şi îşi frecă tâmplele. Freya se gândi că părea şi mai răvăşită decât atunci când ajunseseră acolo.

— Incredibil, rosti ea. Şi, evident, extrem de îngrijorător. Poate că Saddam nu mai este, dar există o mulţime de alţi oameni care ar fi mai mult decât fericiţi să-i încheie afacerile. Şi Romani Girgis nu e genul care să facă mofturi.

Se răsuci şi se uită încă o dată pe fereastră, privind în dreapta şi în stânga, înainte să se întoarcă din nou. Tăcere.

— Deci, acum ce? întrebă Freya. Ce-o să faceţi?

Kiernan ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe lucruri pe care le-am putea face. Vom obţine o analiză computerizată pentru alea – arătă spre fotografiile pe care Flin le ţinea în mână, vom înteţi supravegherea în Gilf şi a lui Girgis. În afară de asta…

Îşi ridică mâinile.

— Deschidem ochii, aşteptăm, stăm cu braţele încrucişate. Cam atât.

— Dar Girgis mi-a ucis sora, zise Freya. A ucis-o pe Alex.

Kiernan se încruntă, privindu-l scurt pe Flin, care dădu din cap abia perceptibil, ca şi când i-ar fi spus: „Las-o baltă!”

— Girgis mi-a ucis sora, repetă Freya înroşindu-se. N-am de gând să stau şi să nu fac nimic. Aţi înţeles? N-am de gând s-o las baltă.

Vocea începea să-i crească în intensitate. Kiernan veni şi se lăsă pe vine în faţa ei. Întinse mâna, strângând-o de braţ.

— Romani Girgis va primi ceea ce merită, spuse ea. Poţi să nu mă crezi în legătură cu nimic altceva, dar ai încredere în mine când îţi zic asta.

O pauză, Kiernan ţintuind-o pe Freya cu privirea. Apoi, încuviinţând din cap, se ridică din nou.

— Dar, momentan, cred c-am vorbit destul şi clar trebuie să faci un duş. Pentru că, de unde stau eu, nu miroşi prea bine.

Zâmbi şi, fără să vrea, Freya zâmbi şi ea. Deodată epuizată, se ridică în picioare.

— Ai spus că ai adus haine curate.

— În primul dormitor pe dreapta, rosti Kiernan. Pe pat. Şi prosoape. Şi nu uita de duş – are o voinţă proprie.

Freya se duse la uşă, ieşind pe coridor, după care se întoarse şi îşi vârî din nou capul pe uşă.

— Îmi pare rău de chestia cu arma, îi spuse lui Flin. În taxi. N-aveam de gând să te împuşc.

El flutură o mână.

— Ştiu. N-ai tras piedica de siguranţă. Încearcă să nu foloseşti toată apa caldă.

După ce Freya plecă, Kiernan se aşeză în fotoliul pe care aceasta tocmai îl eliberase. Din capătul celălalt al apartamentului se auzi apa de la duş.

— E la fel ca Alex, nu crezi?

Flin îşi făcea din nou de lucru cu fotografiile, încă în cămaşa şi blugii lui murdare.

— Şi diferită, zise el fără să-şi ridice privirea. E mai întunecată. Cu siguranţă, are un trecut zbuciumat.

Ridică o poză deasupra capului, uitându-se atent la ea.

— Alex nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat între ele, adăugă el, aproape ca un gând întârziat. A fost singurul lucru despre care nu mi-a vorbit niciodată.

Puse fotografia la loc şi ridică o alta. Kiernan îl privi, bătând cu degetele pe braţul fotoliului.

— Vezi ceva?

Flin clătină din cap.

— Deşi asta e interesantă.

Îi înmână poza pe care o examina – o statuie a unei siluete umane cu cap de crocodil. Se afla pe un soclu mare, în formă de cub, pe a cărui faţadă – foarte vizibil – era un text hieroglific încadrat de un

şarpe încolăcit.

— Sobek şi Apep? întrebă Kiernan.

Flin dădu din cap.

— Aceeaşi formulă de blestem ca în papirusul Imti-Khentika. Fie ca răufăcătorii să fie zdrobiţi de fălcile lui Sobek şi înghiţiţi de pântecele şarpelui Apep. Doar că aici mai scrie ceva. Uite!

Se aplecă înainte şi lovi cu degetul partea de jos a imaginii.

— Şi în interiorul pântecelui şarpelui, traduse el, fie ca temerile lor să devină reale, fie ca *resut binu* – vise rele – să prindă viaţă. Nu prea revelant, dar interesant din punct de vedere academic. Încă o bucăţică din mozaic.

— Ne apropie efectiv de oază?

El mormăi.

— Nici măcar cu un milimetru.

Luă înapoi fotografia, mai trecu o dată prin tot teancul, apoi le puse pe canapea şi se ridică.

— Poţi să le măreşti dacă vrei, dar îţi spun de pe-acum că nu-i nimic aici, zise el. Îţi pierzi vremea, Molly. Sunt inutile.

Îşi roti gâtul şi se îndreptă spre un dulap de lemn din colţul îndepărtat al camerei. Deschizându-l, scoase o sticlă de whisky Bell goală pe trei sferturi şi un pahar mic.

— În scopuri medicinale, rosti el observând expresia dezaprobatoare de pe faţa lui Kiernan.

Umplu păhărelul, îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură şi îl umplu din nou, punând sticla înapoi şi întorcându-se pe canapea. Pentru o vreme, stătu pur şi simplu acolo, agitând whisky-ul, lichidul lipăind în interiorul paharului ca o limbă de aur murdară. Încă se auzea apa curgând în baie. Apoi, dând pe gât jumătate din băutură, Flin o fixă pe Kiernan cu privirea.

— Mai e ceva, Molly.

Ea îşi ridică sprâncenele, înclinându-şi uşor capul.

— Cred că îţi urmăreşte cineva mobilul.

Kiernan nu zise nimic, deşi felul în care degetele i se opriră brusc din bătut sugeră faptul că vorbele lui Flin o luaseră prin surprindere.

— Când Freya a ajuns în Cairo, ţi-a lăsat un mesaj vocal, continuă el. Îţi spunea că vine să mă vadă la universitate. Treizeci de minute mai târziu apar nişte gorile şi se îndreaptă direct spre biroul meu. E posibil ca o persoană din campus să fi fost cu ochii în patru după ea şi să-l fi informat pe Girgis, dar, când eram la muzeu şi eu ţi-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală. Rezultatul: aceeaşi ceată de gorile apare de nicăieri şi îi taie gâtul unui bun prieten de-al meu. E prea de tot ca să fie o coincidenţă. Cred că Girgis are acces la telefonul tău.

Flin o cunoştea pe Kiernan de aproape 15 ani, dar nu o văzuse niciodată să pară agitată. Până acum.

— Nu se poate, rosti ea ridicându-se în picioare. Pur şi simplu, nu se poate.

— Eu nu găsesc nici o altă explicaţie. Mai puţin în cazul în care Freya minte sau tu lucrezi pentru Girgis, dar, cumva, mă îndoiesc de ambele variante.

Kiernan se îndreptă cu paşi mari spre masă, îşi luă geanta şi îşi scoase telefonul Nokia. I-l flutură prin faţa ochilor.

— Este un telefon al agenţiei, Flin. Nu poate fi interceptat. Există parole, PIN-uri, ID-uri sofisticate – este impenetrabil. Nici măcar blestemaţii de ruşi nu l-ar putea sparge.

O altă premieră. Flin nu o mai auzise niciodată pe Kiernan înjurând. Mai luă o înghiţitură de whisky.

— Cineva din interior?

Ea deschise gura, apoi o închise la loc şi îşi muşcă buza.

— Nu, zise ea în cele din urmă. Şi iarăşi: Nu. Nu se poate. CIA nu ascultă convorbirile private ale agenţilor săi. Sigur, au tehnologia necesară, dar ca să o folosească împotriva unui angajat al agenţiei – vorbim deja despre o autorizaţie de sus de tot. Nu este… Nu pot să cred. Pur şi simplu, nu se poate. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Flin ridică din umeri şi dădu pe gât restul de whisky. Vârându-şi mâna în buzunarul blugilor, scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Angleton în hotelul Windsor şi i-o înmână.

— Oricum, cred c-ar trebui să-l verificaţi pe tipul ăsta.

Kiernan luă cartea de vizită.

— E cu ochii pe mine. Apare în locuri unde n-ar trebui să fie. La muzeu, de exemplu, imediat după ce gorilele lui Girgis ne-au luat pe sus. Nu pot dovedi nimic, dar pun pariu că, oricum ar fi aflat ei unde suntem, la fel a aflat el. Orice ar fi, sunt al dracului de sigur că nu lucrează la Relaţii Publice.

Kiernan examină cartea de vizită, sfredelind-o cu privirea, faţa albindu-i-se brusc, ca şi cum această ultimă revelaţie ar fi îngrijorat-o şi mai tare decât toate cele anterioare. Zgomotul apei curgând se opri, scufundând apartamentul în tăcere. Apoi, ducându-se către geanta ei, Kiernan puse cartea de vizită şi mobilul în ea şi se întoarse spre Flin.

— Trebuie să plecaţi din Cairo, spuse cu tonul ei ferm, dintr-odată autoritar. Din Egipt. Amândoi. În noaptea asta. E prea periculos. Lucrurile ne scapă de sub control. Deja ne-au scăpat de sub control.

— Fără supărare, Molly, dar sunt civil, nu-mi poţi da ordine. Fac ce vreau.

— Vrei să mori?

— Vreau să găsesc oaza, zise el cu ochii fermi şi fără să clipească. Şi nu plec nicăieri până n-o găsesc.

Pentru o clipă, păru că femeia avea de gând să se răstească la el.

În schimb, veni lângă el şi-i puse o mână pe umăr.
— Este vorba doar despre oază?
El îşi ridică privirea spre ea, după care o coborî din nou spre pahar.
— Adică?
— Să înţeleg că e vorba doar de un interes în egiptologie şi de dorinţa de a-l opri pe Girgis?
— Vorbeşti ca un psihanalist, Molly.
— Speram c-am vorbit ca o prietenă căreia îi pasă de tine şi nu vrea să fii rănit.
El oftă şi îşi puse mâna pe mâna lui Kiernan.
— Îmi pare rău, am fost un bădăran. Doar că, ştii…
Se opri. Kiernan îşi răsuci mâna şi o apucă pe a lui.
— Flin, ce s-a întâmplat cu fata aceea s-a întâmplat. E în trecut. Foarte în trecut. Şi, indiferent de penitenţa pe care crezi că o ai de ispăşit, ai ispăşit-o deja cu vârf şi îndesat. Este timpul să mergi mai departe.
El continuă să privească în jos, mut.
— Ştiu cât de important este pentru tine, spuse ea, dar, momentan, am destule probleme pe cont propriu, ca să-mi mai fac griji şi pentru tine şi Freya. Te rog, nu-mi mai face şi tu probleme. Faceţi-i pe plac unei bătrâne şi plecaţi din oraş. Cel puţin până se mai aşază lucrurile după ultimele douăzeci şi patru de ore, care, crede-mă că vor avea consecinţe însemnate.
Flin duse paharul la gură, chiar dacă era gol.
— Pot face mai mult de-atât, mormăi el.
— O, te rog, Flin! clătină Kiernan din cap, exasperată.
— Ce-ai mai putea face şi n-ai făcut deja în cei zece ani de când lucrezi la Duna de Foc? Ce? Spune-mi!
— Pot să mă uit din nou peste notiţele mele. Peste chestiile din satelit. Datele magnetometrice – poate că mi-a scăpat ceva.
Se simţea o disperare în vocea lui, ca un copil care încearcă să-şi convingă un părinte să-l lase să stea până târziu, să se uite la programe de televiziune interzise.
— Trebuie să fie ceva, insistă el. Trebuie să fie!
— Flin, ai trecut prin toate chestiile alea de o mie de ori. De zece mii de ori şi încă n-ai găsit nimic. E o fundătură.
— Pot să mă duc în Gilf… Pot… Pot…
— Singurul loc în care te vei duce este aeroportul internaţional din Cairo, să iei primul avion…
— Pot să mă duc să-l văd pe Fadawi.
Aproape că strigase.
— Pot să mă duc să-l văd pe Hassan Fadawi, repetă el ridicându-şi privirea spre Kiernan. A tot spus că ştie ceva. Despre oază. Aşa am auzit. Probabil că e o abureală, dar cel puţin pot să mă duc să vorbesc

cu el.

Kiernan deschise gura ca să-l contrazică, apoi o închise la loc. Îl privi pe Flin cu ochii mijiţi, cântărind lucrurile.

— Ai zis că n-ar vorbi cu tine, rosti ea în cele din urmă. Ai spus că mai degrabă şi-ar tăia limba.

— Deci o să-mi zică să mă car dracului de acolo. Oricum, merită să încerc. Cu mize atât de mari, merită să încerc, sunt sigur că îţi dai seama de asta.

Simţi că începea să dea înapoi şi insistă:

— Mă duc să-l văd. Dacă mă trimite la plimbare, fac ce vrei tu – îmi iau un concediu sabatic, mă car înapoi în Anglia pentru câteva săptămâni. Te rog, Molly, lasă-mă să încerc. Am ajuns atât de departe, pentru numele lui Dumnezeu. Nu îmi reteza aripile acum. Nu cât încă mai există opţiuni. Nu acum, nu încă.

Ea rămase locului, mâna ridicându-i-se la crucifixul de la gât.

— Şi Freya?

— Ei bine, într-o lume ideală, *ar lua* primul avion de aici, răspunse el. Dar, din câte-am văzut până acum, n-o să se dea bătută.

Kiernan îşi încrucişă braţele. O altă pauză.

— OK, acceptă ea, dar fără tragere de inimă. Du-te să vorbeşti cu Fadawi. Vezi dacă ştie ceva. Dar dacă este o goană după cai verzi…

— Atunci, am plecat de aici. Pe cuvânt de spion.

Îşi duse mâna la frunte, salutând în joacă.

Ea zâmbi, îl strânse din nou de umăr şi traversă camera. Ridicând un telefon fără fir din suportul lui de pe o bibliotecă de lângă uşă, dispăru în bucătărie. O clipă mai târziu, i se auzi vocea: dură ca a unui om de afaceri, instruind pe cineva să asigure două paşapoarte de urgenţă şi să verifice disponibilitatea locurilor la toate zborurile din Cairo în următoarele 12 ore.

Flin a avut dreptate, Freya nu s-a dat bătută cu una cu două.

Aceasta reapăru zece minute mai târziu, îmbrăcată în hainele pe care le găsise Kiernan pentru ea – blugi, tricou, cardigan, încălţăminte de pânză. Ţinuta i se potrivea surprinzător de bine, deşi trebuise să-şi întoarcă manşetele blugilor, iar tricoul şi puloverul erau o idee prea strâmte. Nici nu se deranjase să-şi pună sutienul, care era cu trei numere prea mare.

Când Kiernan îi spuse ce hotărâseră, că, pentru siguranţa ei, trebuia să ia următorul avion care pleca din Egipt, ea refuză fără drept de apel. Îi datora surorii ei să rămână, zise ea şi nu pleca nicăieri până nu avea să îl vadă pe Girgis ori într-o celulă de închisoare, ori într-un sicriu. Încercară s-o convingă, să-i spună că nu putea face nimic mai mult decât se făcea deja, dar ea nu-l ascultă pe nici unul din ei şi insistă să meargă cu Flin.

— Uite care-i treaba, zise ea stând în picioare în mijlocul camerei, cu mâinile în şolduri. Ori lucrăm împreună, ori mă duc la poliţie. Ori mă ţineţi aici împotriva voinţei mele şi vreau s-o văd şi pe asta.

Se înfipse pe picioare şi îşi încleştă pumnii, pregătită parcă de luptă. Kiernan dădu nerăbdătoare din cap. Flin zâmbi.

— Cred că ducem o bătălie pierdută, Molly. Eu şi Freya mergem să-l vedem pe Fadawi şi, dacă nu iese nimic din asta, ne luăm zborul.

Kiernan încă nu era mulţumită – „Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu ne tocmim ca într-un bazar!” – dar Freya era de neclintit şi, în cele din urmă, femeia mai în vârstă fu nevoită să renunţe.

— Parcă aţi fi doi copii obraznici, murmură ea. Lucrurile stau destul de bine dacă trebuie să-mi negociez propria operaţiune secretă.

Părea mai supărată decât era şi, cu toate că vocea îi era tăioasă, avea o licărire de amuzament în privire.

— Vă rog să nu mă faceţi s-o regret, spuse ea.

Flin se spălă şi el şi îşi schimbă hainele, ale lui fiind o idee mai puţin reuşite decât cele ale Freyei.

— Par un fel de homosexual care se fâţâie prin cluburi, mormăi el arătând spre cămaşa roz largă şi blugii lui înzorzonaţi.

Apucându-şi geanta, Kiernan îi duse apoi la parter şi afară din bloc. Câteva clădiri mai încolo, un Cherokee Sport argintiu era parcat lângă o zonă de joacă pentru copii.

— Puteţi să luaţi maşina mea, spuse ea predându-i cheile lui Flin şi lipind o autorizaţie pe interiorul parbrizului. Are ID-ul ambasadei, aşa că veţi trece prin orice punct de securitate fără prea multe întrebări. Staţi bine cu banii?

Flin dădu din cap că da.

— Dacă tot ce mi-ai zis e adevărat, probabil că-i mai bine să nu mă sunaţi pe mobil de acum înainte. Sau pe oricare dintre telefoanele fixe.

— Deci, cum te pot contacta?

Kiernan scoase un carneţel mic şi un pix din geantă, rupse o foaie de hârtie şi scrise un număr pe ea.

— Până verific tot ce mi-aţi spus, îmi puteţi lăsa mesaje aici. Este un serviciu sigur, nimeni nu ştie nimic despre el, cu excepţia mea, aşa că, dacă nu monitorizează efectiv fiecare linie înspre şi dinspre Egipt, ar trebui să fie sigură.

Le dădu numărul şi ei se urcară în Jeep. Aşezându-se la volan, Flin reglă scaunul şoferului, pomi motorul şi îşi coborî geamul.

— Păstrăm legătura, spuse Kiernan. Şi aveţi grijă de voi.

— Şi tu ai grijă de tine, zise Flin.

Nu părea că ar mai fi altceva de spus şi, cu un semn din cap, porni motorul şi se urniră din loc. Kiernan îi strigă ceva:

— N-are nimic de-a face cu fata, Flin. Nu datorezi nimănui nimic.

Ţine minte asta. E în trecut.

El doar ţâţâi şi, fără să se uite înapoi, o apucă pe stradă şi apoi dădu colţul, ignorând în mod intenţionat privirea întrebătoare a Freyei.

Kiernan aşteptă până când maşina dispăru, înainte să scotocească în geantă şi să scoată telefonul mobil.

— Rahat, murmură ea. Cum dracu'… Rahat!

Cy Angleton avea un pistol, un Colt Series 70 – un obiect frumos, nichelat, cu mâner din lemn de trandafir încrustat cu mici romburi de platină şi perle. Îi fusese dăruit cu ani în urmă, de către un om de afaceri saudit în schimbul serviciilor prestate şi, aşa cum unora le place să-şi numească maşinile sau casele, considerându-le nu nişte obiecte neînsufleţite, ci persoane reale şi pistolul lui Angleton avea un nume. Se numea Missy, după fata cu pistrui care stătuse în spatele lui la şcoală, pe când era copil şi care fusese singura persoană care îi arătase bunătate, care nu îl tachinase din cauza mărimii şi a vocii lui, sau a diverselor sale infirmităţi.

Deşi exersa regulat cu Missy – împuşcând cutii puse pe garduri, făcând găuri în ţintele de la poligonul local – şi întotdeauna o lua cu el oriunde călătorea, nu o folosise niciodată într-o operaţiune. Niciodată, nici măcar nu fusese pe punctul de a o folosi, preferând să o lase ascunsă pe fundul valizei sale, ca un copil în leagăn, mulţumit să ştie că era acolo dacă ar fi avut nevoie de ea. În seara aceasta însă, lucrurile stăteau altfel. În seara aceasta, o scoase pe Missy, o curăţă şi o unse, o încărcă şi o vârî în tocul din piele de căprioară de sub jachetă. Acolo se odihnea acum, rezemată pe valurile de carne de sub inima lui, ţinându-i companie în timp ce stătea în maşina închiriată şi îi privea pe Brodie şi pe fată urcând în Cherokee şi demarând pe stradă din faţa lui.

O urmărise pe Kiernan până acolo, mai devreme în seara aceea. Fusese o pradă uşoară, în pofida traficului aglomerat din Cairo şi ţinuse pasul cu ea tot drumul, cu trei sau patru maşini între ei şi parcând pe o stradă laterală, în vreme ce ea dispăru în bloc. Nu ştiuse despre apartament – era inteligentă, alunecoasă. 20 de minute mai târziu apăruseră Brodie şi fata, aşa cum bănuise el că s-ar putea întâmpla, iar cei trei rămaseră în apartament aproape o oră înainte să iasă din nou şi cuplul mai tânăr să se urce în Cherokee. Lucru care îl puse în dilemă. Ar fi trebuit să rămână şi să vadă ce face Kiernan sau să urmărească maşina? Porni motorul şi o mângâie pe Missy, conştient de faptul că trebuia să ia rapid o decizie.

Erau pe urmele lui, Angleton era convins de asta. Din ce alt motiv i-ar fi scris Brodie mesajul lui Kiernan într-un fel de cod, prima dată când făcuse aşa ceva? Cât de pe urmele lui erau, Angleton nu putea fi sigur, era mai degrabă o suspiciune decât fapte concrete.

Totuşi, era o bătaie de cap, bătaie de cap intensă, dacă nu în întregime neaşteptată. Lucrurile începeau să se precipite şi să se restrângă, aşa cum se întâmpla întotdeauna într-o astfel de muncă. Începea ca o urmărire subtilă, apoi devenea un joc de-a şoarecele şi pisica, după care o vânătoare în toată regulă şi, în cele din urmă, o captură şi o crimă – deşi încă nu era clar cine anume avea să moară. Tocmai de aceea o voise pe Missy cu el. Lucrurile, simţi el, erau pe cale să devină urâte. Deja deveniseră urâte.

Cherokee-ul luă colţul şi dispăru din câmpul vizual. Angleton voia cu disperare să ştie ce se întâmplă cu Kiernan. Lipseau încă atât de multe piese din joc. Dar, pentru moment, instinctul îi spuse să rămână cu Brodie şi Hannen. Aruncând o ultimă privire pe strada luminată de felinar – i se părea lui sau Kiernan chiar se încrunta la mobilul ei? — se luă după Jeep, cu o mână pe volan în vreme ce cu cealaltă formă un număr pe mobil şi îl duse la ureche.

În biroul lui placat cu lemn, Romani Girgis puse la loc receptorul telefonului şi se aplecă în faţă, împreunându-şi mâinile pe birou.

— Aşezaţi-vă confortabil, domnilor. Bănuiesc că ne aşteaptă o noapte lungă.

În faţa lui, Boutros Salah, Ahmed Usman şi Mohammed Kasri stăteau pe nişte fotolii din piele, cu spătare înalte. Salah ţinea în mână un pahar rotund cu brandy, Usman şi Kasri sorbeau ceai.

— Asta-i tot? şuieră Salah cu vocea sa guturală, tabagică. Stăm şi aşteptăm?

— Asta-i tot, răspunse Girgis. Presupun că elicopterele au fost alimentate? Echipamentul e gata să fie încărcat?

Salah dădu din cap.

— Atunci, nu mai avem altceva de făcut.

— Şi dacă ne pun beţe-n roate?

— Atunci, îi lăsăm pe gemeni să facă exact ce ştiu ei cel mai bine să facă, spuse Girgis dând din cap spre unul dintre televizoarele cu circuit închis de pe peretele lateral.

Cei doi fraţi puteau fi văzuţi jucând snooker într-o cameră de la parter.

— Nu-mi place, mormăi Salah. Nu-mi place, Romani. S-ar putea să-i pierdem.

— Ai vreo sugestie mai bună?

Salah mormăi, luând o înghiţitură de coniac şi trăgând un fum din ţigara pe care o ţinea în cealaltă mână.

— Atunci, aşteptăm, zise Girgis lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele. Stăm şi aşteptăm.

Cu 90 de minute mai devreme, după ce Brodie şi fata evadaseră, fusese în pragul unei crize de apoplexie – ţipând şi urlând, zgâriindu-se ca şi cum mii de insecte mici s-ar fi târât pe pielea lui. Acum, era calm, controlat, concentrat – de nerecunoscut. Era partea din caracterul lui care-i tulbura cel mai mult: modul cum furia vulcanică devenea deodată un calm sobru înainte să revină la fel de brusc la starea precedentă. Acest lucru îl făcea imprevizibil, nimeni neştiind cum să-l abordeze. Angajaţii săi erau constant prinşi pe picior greşit. Exact aşa cum îi plăcea lui Girgis.

Un slujitor mai aduse ceai şi cei patru bărbaţi trecură din nou prin detaliile logistice, confirmând că toate elementele operaţiunii erau pregătite în cazul în care şi când ar fi apărut informaţii noi. După care Kasri şi Usman se îndepărtară – Kasri în bibliotecă, să lucreze pe laptopul lui, Usman ca să se amuze cu una dintre fetele pe care Girgis le păstra întotdeauna la îndemână pentru a-i servi pe oaspeţi sau asociaţi – lăsându-i pe Girgis şi pe Salah singuri în birou.

— Mie tot nu-mi place, mormăi Salah stingând o ţigară şi aprinzându-şi imediat alta cu o brichetă care îi atârna de un lanţ în jurul gâtului. O lăsăm prea mult la voia întâmplării.

Girgis zâmbi. Se cunoşteau de foarte mult timp, el şi Boutros. Kasri era cu el de 20 de ani, Usman doar de 17. Salah, pe de altă parte, fusese acolo chiar de la bun început, cei doi crescând împreună în aceeaşi clădire din Manshiet Nasser. Fusese acolo de la bun început şi încă era cu el, cel mai apropiat confident, singura persoană din lume căreia i-ar fi putut spune prieten, deşi, dacă s-ar fi ajuns acolo, n-ar fi stat pe gânduri înainte să poruncească să i se taie gâtul. Nu era loc pentru sentimente în afaceri de genul acesta.

— Totul este sub control, Boutros, rosti el. Dacă Brodie descoperă ceva, vom fi primii care află.

— Ne-a omorât patru oameni din patru, pentru numele lui Dumnezeu. Nimeni nu face una ca asta. Nimeni! Ar trebui să-i scoatem ochii nenorocitului, nu să stăm aici şi să batem din picioare.

Girgis zâmbi din nou. Ieşind de după birou, îl atinse pe tovarăşul lui pe umăr.

— Crede-mă, Boutros, îi scoatem ochii, îi tăiem degetele şi boaşele. Şi ochii fetei, pentru orice eventualitate. Dar nu înainte să găsim oaza. Deocamdată, doar asta contează. Acum, ce zici de un joc de table?

Pentru o clipă, Salah continuă să mormăie înainte să zâmbească la rândul lui.

— Ca pe vremuri, spuse el.

— Ca pe vremuri, repetă Girgis aşezându-se într-unul dintre scaunele de piele şi scoţând o cutie încrustată de sub măsuţa de cafea dintre ei.

— Îţi aminteşti de cutia pe care o foloseam când eram mici? rosti Salah ajutându-l să aranjeze piesele. Cea pe care ne-a dat-o părintele Francis.

— Ce s-a întâmplat cu părintele Francis? întrebă Girgis.

— La naiba, Romani! A trebuit să-l lichidăm, nu-ţi aminteşti? După ce-a aflat despre droguri, a spus c-o să ne denunţe.

— Desigur, desigur. Om prost.

Terminară de aranjat piesele. Punând zarurile în suportul din piele, Girgis aruncă. Doi de şase. Chicoti. Se părea că avea să fie noaptea lui norocoasă.

Era ora 20.30 când Flin şi Freya plecară de la apartament. Paranoic că Girgis le-ar fi dat cumva de urmă, Flin conduse prin zonă vreo zece minute, virând brusc spre stânga şi dreapta, uitându-se constant în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu erau urmăriţi. În cele din urmă, după un slalom îndelungat, se întoarseră pe aceeaşi autostradă pe care veniseră mai devreme în taxi – sau cel puţin aşa i se păru lui Freya, deşi nu putea fi sigură. Îşi continuară drumul câteva minute, apoi, brusc, spre groaza lui Freya, englezul smuci volanul spre stânga.

— Ce faci? ţipă ea apucându-se speriată de bord, în timp ce traversară spaţiul dintre cele două sensuri de mers, farurile maşinilor care veneau spre ei văzându-se ca nişte lumini de cartuşe-trasoare.

Se auzi un haos de claxoane furioase în vreme ce autoturismele şi furgonetele se fereau din calea lor, Flin strâmbându-se pe când croşeta cu Jeepul prin mulţimea de vehicule care veneau spre ei şi o luară pe sensul opus al unui drum în pantă. Se strecurară pe o altă autostradă aglomerată – alte faruri grăbite şi claxoane revoltate – şi traversară din nou un gazon îngrijit, intrând într-un trafic care se deplasa în aceeaşi direcţie ca ei. Flin încetini şi trecu pe banda întâi, apoi se uită în oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău, spuse el aruncându-i o privire spăşită Freyei. Trebuia să mă asigur.

Ea nu-i răspunse de teamă că, dacă ar fi deschis gura, i s-ar fi făcut rău. Să atârne pe o stâncă înaltă de 300 de metri nu avea să i se mai pară chiar atât de îndrăzneţ acum.

Îşi croiră drum înapoi spre centrul oraşului Cairo şi traversară Nilul, luând-o pe un bulevard larg, cu trafic intens, de pe cealaltă parte. În

cele din urmă, după numeroase blocaje şi întârzieri, trecură pe lângă piramide şi oraşul rămase în urma lor, casele şi blocurile fiind înlocuite cu nisip şi arbuşti, luminile strălucitoare şi neoanele – cu întinderea monocromă a deşertului luminat de lună. Totul deveni foarte tăcut şi foarte nemişcat, singurele sunete fiind torsul blând al motorului şi fluieratul roţilor pe asfalt. Un indicator rutier pluti pe lângă ei, anunţând că mai aveau 213 kilometri până la Alexandria. Accelerară.

— S-ar putea să vrei nişte muzică, spuse Flin atingând un teanc de CD-uri. Mai avem destul de mult de mers.

Freya se uită printre ele, trecând peste diversele compilaţii de imnuri şi predici, destul de multe de altfel, înainte să se hotărască pentru Bob Dylan – *Trenul soseşte încet.* Băgă CD-ul şi se auzi un ecou slab de chitară şi bas în difuzoare, din piesa de început.

— Deci, cine e acest Hassan Fadawi? întrebă ea lăsându-se pe spate şi punându-şi picioarele pe bord. În faţa lor, în depărtare, se vedeau două stopuri legănându-se – puncte mici şi roşii în peisajul nocturn parcă alcătuit din argint viu.

— Cum ţi-am zis şi la muzeu, e tipul care a descoperit papirusul lui Imti Khentika, răspunse Flin semnalizând şi depăşind o furgonetă veche. Cel mai bun arheolog al acestei ţări. O legendă vie.

— Un prieten de-al tău?

Mâinile lui Flin părură să se încleşteze şi mai tare de volan.

— Un fost prieten, mai precis, spuse el după o pauză, cu vocea încordată, ca şi cum ar fi fost un subiect dureros pentru el. Acum, vrea să-mi taie boaşele şi să mă ucidă. Şi are întru câtva dreptate, sincer să fiu.

Freya îl privi, cu sprâncenele ridicate, invitându-l să-i zică mai multe. El nu o făcu, cel puţin nu imediat, doar semnaliză din nou, depăşind de data aceasta un taxi cu un grup de femei în veşminte negre aflate pe bancheta din spate. Vocea nazală şi lugubră a lui Dylan umplea interiorul Cherokee-ului. Panouri uriaşe trecură pe lângă ei, reclame la Banca din Alexandria, Pharaonic Insurance, Chertex Jeans, Osram Light Bulbs apărând pentru o clipă în lumina farurilor maşinii, înainte să dispară din nou. Începea să creadă că discuţia se încheiase, când, cu un oftat, Flin se întinse şi dădu muzica mai încet.

— La viaţa mea, am făcut doar două greşeli catastrofale, rosti el. Trei, dacă pui în socoteală şi faptul că m-am culcat cu soţia directorului, la şcoală. Şi din astea, cea mai recentă a fost că l-am băgat pe Fadawi după gratii.

Se lăsă pe spate şi îşi întinse braţele, înfiorându-se uşor. Freya nu-şi dădu seama dacă era din cauză că îl dezgusta amintirea sau din pricină că îl durea tăietura de pe antebraţ. Un camion se hurducăi în direcţia opusă, curentul de aer făcând Cherokee-ul să schimbe puţin direcţia şi să trepideze. Urmă o altă pauză.

— Ne-am întâlnit pe când eram student la Cambridge, zise el în cele din urmă, cu ochii aţintiţi asupra drumului şi cu voce joasă. În mod ironic, a fost aproape în aceeaşi perioadă când afacerea cu uraniu a lui Girgis se prăbuşea în Oaza Ascunsă. Hassan venise să predea, având o bursă de un an şi aşa am ajuns să ne cunoaştem. M-a luat sub aripa lui, mi-a devenit un soi de mentor – m-a învăţat tot ce ştiu despre arheologia de teren. Având în vedere diferenţa de vârstă, n-a fost niciodată o relaţie între doi egali şi putea fi o jigodie dificilă când voia, dar îl iertai pentru că era un erudit atât de sclipitor. Nu mi-aş fi luat niciodată doctoratul fără ajutorul lui. Şi, când cariera mea la MI6 s-a încheiat, Hassan mi-a făcut rost de postul de lector la Universitatea Americană, a convins Consiliul Suprem al Antichităţilor să-mi ofere o misiune de excavare în Gilf. Practic, mi-a salvat cariera.

— Şi de ce l-ai băgat la închisoare?

Flin îi aruncă o privire enervată.

— Ei bine, evident, n-am făcut-o intenţionat. A fost mai degrabă…

Dădu din mână, încercând a găsi cuvântul potrivit. Însă nu-i venea, aşa că, în schimb, se întinse şi coborî geamul lateral electric câţiva centimetri, părul fluturându-i în vânt.

— S-a întâmplat acum trei ani, continuă el. Lucram cu Hassan la unul dintre proiectele sale, în Abydos, făcând săpături în jurul mormântului Khasekhemwy – nu te voi plictisi cu detalii. Pe la jumătatea sezonului, a fost rugat să ajute la o acţiune de conservare în templu lui Seti I, monumentul principal din Abydos. Consiliul Suprem avea nevoie de un raport privind condiţia sanctuarelor interioare ale templului, iar Hassan era deja acolo, avea experienţă în astfel de lucruri…

Se opri, încetini şi ţâţâi în timp ce două cămile zburlite apărură în faţa farurilor Cherokee-ului, rătăcind direct peste autostradă. Speriate, animalele se răsuciră şi galopară înapoi în deşert.

— Ca să scurtez toată povestea asta lungă şi deprimantă, reluă Flin, Hassan s-a dus să lucreze în templul lui Seti, iar eu am preluat excavaţiile din Khasekhemwy. Am observat aproape imediat că începeau să dispară obiecte din magazie – depozitul securizat unde păstram toate obiectele descoperite în sit. L-am alertat pe supraveghetorul sitului, iar acesta a pus pe cineva să păzească magazia şi, patru nopţi mai târziu, au găsit pe cineva scormonind, vârându-şi obiecte în buzunare.

Freya se întoarse pe scaun cu faţa spre el.

— Fadawi? întrebă ea.

Flin dădu din cap, luminile bordului dându-i un aspect fantomatic.

Hassan a pretins că lua obiectele doar ca să le studieze, spuse el. Că urma să le aducă înapoi. Dar, când i-au cercetat casa, au găsit o grămadă de alte obiecte ascunse în pungi şi, de acolo, totul a luat

amploare. Se pare că furase zeci de ani, din fiecare sit în care lucrase. Sute, mii de obiecte nenorocite. Avea chiar şi unele care îi aparţinuseră lui Tutankhamon şi pe care le şterpelise pe când lucrase în muzeul din Cairo.

Dădu din cap a dezaprobare, apucând mai tare de volan, când un alt camion trecu ca tunetul pe lângă ei, în drum spre Cairo, faza lungă orbindu-i pe moment. În dreapta lor apăru ceva ce părea o tabără a armatei: şiruri de barăci luminate, înconjurate de sârmă ghimpată şi un rând de tancuri de culoarea nisipului parcate la intrarea principală, tunurile lor fiind îndreptate ameninţător spre drum.

— Poveşti de adormit copiii sau nu, autorităţile egiptene nu sunt deloc indulgente cu furtul de antichităţi, continuă Flin. A avut loc un proces, a trebuit să depun mărturie şi au decis să-l dea drept exemplu. I-au dat şase ani de închisoare şi i-au interzis să mai facă săpături vreodată. Asta în condiţiile în care pentru el arheologia era totul.

Clătină din nou din cap, trecându-şi o mână prin păr, masându-şi ceafa.

— Şi de parcă toate astea nu erau de ajuns, Hassan s-a autoconvins cumva că eu am plănuit totul. Că l-am pârât ca să preiau acel proiect. Am încercat să-l vizitez în închisoare, să-i explic totul, să-i spun cât de rău îmi părea, dar, în clipa în care m-a văzut şi-a ieşit din fire, ţipând şi urlând – gardienii au fost nevoiţi să mă scoată afară. De atunci, nu l-am mai văzut şi n-am mai primit nici o veste de la el. Am aflat c-a ieşit doar acum vreo două zile. Sfârşit, cu siguranţă.

Încetini când le apăru în faţă un blocaj al poliţiei – doar câteva butoaie cu petrol aranjate transversal pe autostradă şi câte un turn de control de fiecare parte. Poliţistul responsabil tocmai îi făcuse semn unei maşini. Flin se apropie şi opri. Coborând geamul de tot, vorbi cu poliţistul în arabă şi îi arătă ID-ul de ambasadă. Mai vorbiră puţin, după care li se făcu semn să treacă, poliţistul notând numărul maşinii într-un carneţel.

— Şi crezi că ne va ajuta? întrebă Freya după ce trecură, reluând conversaţia de unde o lăsaseră. După tot ce s-a întâmplat? Chiar crezi asta?

— Sincer?

— Sincer.

— Nici gând. I-am distrus viaţa, pentru numele lui Dumnezeu. De ce mi-ar face o favoare?

— Atunci, de ce mergem la el?

— Pentru că Hassan Fadawi i-a zis unui coleg de-al meu că ştie ceva despre oază şi, ţinând cont că este vorba de cincizeci de kilograme de uraniu, bănuiesc că merită să ne încercăm norocul chiar dacă avem o şansă infimă.

Se uită la ea, apoi din nou în faţă, claxonând şi depăşind maşina care fusese înaintea lor la punctul de control. Freya îşi coborî picioarele de pe bord şi, întinzându-se, dădu volumul mai tare. Vocea gravă, plângăreaţă, a lui Dylan, umplu din nou interiorul Jeepului, cântând ceva despre violenţă şi Egipt, care, în circumstanţele respective, părea să se potrivească perfect. Privi ceasul din bord – 21.35, erau pe drum de mai bine de o oră – şi-şi sprijini capul de geam. Înaintea lor se întindea deşertul poleit de lumina lunii, întunecat şi monoton. În depărtare, o micuţă flamură portocalie pe linia orizontului – o sondă de petrol sau gaze, bănui ea.

— Care a fost prima greşeală?

— Hmm?

— Ai zis c-ai făcut două greşeli catastrofale în viaţă. Care a fost prima?

Flin nu răspunse, apăsând doar mai tare pe acceleraţie, acul vitezometrului sărind de 140 de kilometri pe oră.

— Mai avem doar cincisprezece minute.

CAIRO

Veştile despre Angleton şi faptul că, după 23 de ani de căutări, zidul impenetrabil din jurul Dunei de Foc păruse să se fi spart o loviseră în creştetul capului pe Molly Kiernan, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că ea şi colegii ei îşi luaseră toate măsurile de precauţie pentru a se asigura că întreaga operaţiune avea să rămână strict secretă.

Totuşi, după ce depăşi şocul iniţial, ceea ce se întâmplă destul de repede, îşi reveni şi-şi văzu de treabă: dură, concentrată, de nezdruncinat. Molly Marmură, aşa cum îi spunea Charlie în glumă. „Dură ca marmura şi la fel de frumoasă!”

Dăduse telefoanele necesare în State – mobilul ei era doar unul dintre numeroasele canale de comunicare – alertând pe toată lumea care trebuia alertată, cerând ca Angleton să fie investigat. Şi, în timp ce rugăciunile ei se îndreptau spre Flin şi Freya, la Angleton se gândea cel mai mult acum, stând pe bancheta unui taxi în drum spre bungaloul ei din districtul Maadi. Cine era el? De ce se amestecă? Ce voia? Se uită la cartea de vizită pe care i-o dăduse Flin, rostindu-i numele pentru sine. Apoi, băgând mâna în geantă, scoase Biblia în versiune de buzunar pe care o purta tot timpul cu ea – un cadou de la iubitul ei Charlie, când împlinise 31 de ani – şi o răsfoi până la Psalmul 63.

— „De la frica vrăjmaşului scoate sufletul meu”, recită ea, felinarele pe lângă care treceau aruncând fâşii de lumini şi umbre peste pagini. Acoperă-mă de adunarea celor ce viclenesc, de mulţimea celor ce lucrează fărădelege, care şi-au ascuţit ca sabia limbile lor.

Mai citi o dată fragmentul, apoi mai dădu nişte pagini, la începutul Cărţii lui Naum:

— „Domnul este un Dumnezeu zelos, Domnul se răzbună pe potrivnicii Săi şi împotriva duşmanilor săi stă neînduplecat”.

Dădu din cap, închise Biblia şi o duse la piept.

— La naiba, exact aşa e, şopti ea.

DRUMUL SPRE ALEXANDRIA

Peisajul de pe ambele părţi ale autostrăzii 11, principala legătură dintre Cairo şi Alexandria, este format aproape în întregime din deşert – o întindere plată, monotonă, de pietriş şi nisip, prin care autostrada trece ca o cusătură printr-o pânză de sac. Ocazional însă, de nicăieri, apăreau petice nelalocul lor de vegetaţie bogată – un câmp de golf, o dumbravă de palmieri, o grădină frumos proiectată – mascând goliciunea pe o distanţă scurtă, înainte să dispară la fel de brusc, parcă măturate de fluxul de neoprit al deşertului.

Când dădură de o astfel de vegetaţie – în cazul acesta, o plantaţie enormă de bananieri – Flin încetini Cherokee-ul şi o luă la dreapta, pe un drum prăfuit, perpendicular pe cel principal. Perdele de frunze verzi, pleoştite se lăsau în jurul lor protejându-le, printre ele atârnând mănunchiuri de fructe coapte, ca nişte candelabre.

— Familia lui Hassan a fost cel mai mare exportator de banane din Egipt, explică el în vreme ce maşina continua să se zguduie, întunericul retrăgându-se din faţa lor în lumina farurilor. Au vândut afacerea acum câteva decenii, pentru o grămadă de bani; aşa şi-a putut finanţa mereu propriile excavări. Indiferent ce altceva a pierdut, măcar nu va flămânzi niciodată.

Se zgâlţâiră înainte, drumul dispărând în urma lor într-un nor de praf, molii şi alte insecte nocturne lovindu-se de parbriz, pătând sticla. După aproximativ un kilometru, bananii fură înlocuiţi de arbori de mango, care, la rândul lor, se terminau brusc cu un gard mic. Dincolo de gard, îmbăiat în lumina stranie a lunii, era un gazon incredibil de bine îngrijit, care se întindea până la o casă de un alb spălăcit, cu obloane şi o giruetă pe acoperiş. Flin urmă drumul care ocolea gazonul şi ajunse într-o zonă de parcare din faţa casei, oprind motorul. Lumina era aprinsă într-una dintre camerele de la parter; fâşii fine de lumină se strecurau printre şipcile obloanelor.

Stătu aşa un timp, bătând cu degetele în volan ca şi cum nu voia să părăsească pacea instalată în interiorul Cherokee-ului, singurele sunete care se auzeau fiind ţârâitul greierilor, pocnetele şi ţiuitul metalului care se răcea. Apoi, deschizând uşa, coborî, pietrişul scârţâindu-i sub picioare.

— Probabil că ar fi cel mai bine să aştepţi aici, spuse uitându-se la Freya. Mă duc să vorbesc cu el şi, dacă totul e în regulă, vin să te iau.

— Şi dacă nu e în regulă?

— Atunci, o luăm spre aeroport.

Lovi cu pumnul în acoperişul maşinii, liniştindu-se, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşa din faţă, ajungând pe la jumătatea drumului

înainte să fie învăluit de o lumină de securitate care se aprinse. Aproape în acelaşi moment, un foc de armă asurzitor zgudui noaptea, iar pietrişul de la picioarele lui Flin sări în toate părţile, ca o jerbă de pământ şi pietricele. Încremeni, apoi făcu cu grijă un pas îndărăt. O altă împuşcătură sfârtecă pământul chiar în spatele lui. Încremeni din nou. Se auzi un clic, ca şi cum era băgat un nou cartuş pe ţeavă, apoi o voce plină, cultă, uşor tremurândă:

— O, Doamne, ce dulce e dreptatea! Doamne, ce dulce!

O siluetă se ivi din întuneric în laterala casei, îmbrăcată doar în nişte pantaloni de pijama largi, băgând cartuşe în cele două ţevi ale unei arme vechi. Se apropie de marginea cercului de lumină făcut de lampa de securitate şi se opri, armând puşca şi ridicând-o pe umăr. Ţinti direct spre capul lui Flin.

— În genunchi, Brodie! Şobolan nenorocit şi ticălos ce eşti!

— Hassan, te rog…

— Taci şi stai în genunchi!

Flin aruncă o privire spre Jeep, ridicând uşor palma, cerându-i Freyei să rămână unde era şi să nu facă mişcări bruşte. Apoi, se lăsă încet în genunchi, cu mâinile pe lângă corp. Omul chicoti – un sunet sălbatic, gutural, dement, ca un câine gâfâind – şi mai făcu un pas în lumina dură a lămpii.

— Trei ani am aşteptat momentul ăsta şi în sfârşit… în patru labe, rahat trădător!

Judecând după fruntea înaltă şi ochii albaştri, sclipitori şi după nasul prelung, trebuie să fi avut cândva o figură destul de interesantă. Acum, părea doar o sperietoare de ciori în descompunere, cu părul vâlvoi, cărunt şi neîngrijit, cu o faţă palidă şi ridată, pe jumătate pierdută într-o barbă nerasă de cinci zile.

— Brodie, rosti el, apoi repetă, Brodie şi apoi a treia oară, vocea crescându-i în intensitate de fiecare dată, până ajunse să strige, ca ţipătul unui animal chinuit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hassan, sâsâi Flin, broboane de transpiraţie ivindu-i-se pe frunte, cu ochii aţintiţi spre puşcă, văzând cum tremură în mâinile lui Fadawi. Pune naibii jos… La naiba!

Se ghemui, îşi acoperi faţa cu mâinile în timp ce arma se mai descărcă de două ori. Gloanţele trase îi trecură pe deasupra capului şi dispărură în bezna livezii de mango. Rămase locului câteva secunde în vreme ce Fadawi încărcă din nou puşca. Apoi, uşor, ezitant, Flin îşi îndepărtă braţele şi se ridică din nou pe genunchi.

— Te rog, Hassan, spuse el chinuindu-se să-şi păstreze tonul calm şi cumpătat, încercând să ignore cele două ţevi îndreptate iarăşi spre el. Pune arma jos. Înainte să faci ceva ce ai regreta. Ceva ce am regreta amândoi.

Respiraţia lui Fadawi era sacadată şi aspră, ochii – ieşiţi din orbite şi

dilataţi.

— Te rog! repetă Flin.

Nici un răspuns.

— Hassan?

Nimic.

— Ce naiba vrei să-ţi zic?

Fadawi îl privea doar cu furie, arătându-şi dinţii.

— Că îmi pare rău? Că aş fi vrut să fi procedat altfel? Nu trece o zi fără să-mi doresc asta. Crezi că mie mi-a plăcut ce s-a întâmplat? Crezi că sunt un pervers care vrea să distrugă viaţa celui care l-a ajutat atât de mult?

Fadawi nu răspunse nici acum. Flin îşi dădu ochii peste cap de exasperare, uitându-se la discul argintiu al lunii, de parcă l-ar fi putut îndruma ce să spună.

— Uite ce e, nu pot da timpul înapoi, începu el din nou, nu pot să schimb trecutul, ştiu prin ce-ai trecut…

— Ştii!

Fadawi mai înaintă câţiva paşi, astfel că acum se afla chiar deasupra englezului, gura puştii fiind la doar câţiva centimetri de tâmpla acestuia. În Jeep, Freya se întinse după mânerul portierei, cu intenţia să iasă, să încerce să-l ajute. Flin o văzu şi făcu un semn aproape imperceptibil din cap. Degetul lui Fadawi se încleştă pe trăgaci.

— Ştii cum este să împărţi celula cu criminali şi violatori, nu-i aşa? sâsâi el. Să te culci în fiecare noapte neştiind dacă o să te mai trezeşti dimineaţa?

De data aceasta, Flin fu cel care tăcu din gură.

— Să petreci douăsprezece ore pe zi cosând saci de poştă? Să ai diaree pentru că nu poţi bea apă curată? Să fii bătut atât de tare, încât să urinezi sânge o săptămână?

De fapt, Flin chiar ştia cum era ultimul exemplu, dar nu spuse nimic. Privi în pământ pe când Fadawi continuă să urle, gura puştii atingându-i urechea ca nişte nări care-l adulmecau.

— N-ai idee cum e iadul, Brodie, pentru că n-ai fost niciodată în iad. Eu am fost…

Egipteanul bătu cu piciorul în pământ, înfigându-şi talpa goală în ţărână, parcă încercând să strivească un obiect.

— … şi tu m-ai trimis acolo! A fost vina ta, numai a ta! Mi-ai distrus cariera, reputaţia, viaţă. Mi-ai… distrus… toată… nenorocita mea… de viaaaaţă!

Apăsă pe fiecare cuvânt din ultima propoziţie, azvârlindu-le spre Flin ca pe nişte proiectile, vocea lui, spre deosebire de mai devreme, scăzând de data aceasta în intensitate, începând ca un strigăt şi devenind tot mai groasă, până când, la ultimul „viaţă” se transformă

într-un mârâit animalic, prelung. Flin îşi ţinu ochii-n pământ, lăsându-l pe Fadawi să se descarce. Apoi, încet, îşi ridică ochii.

— Tu ţi-ai distrus viaţa, Hassan.

— Poftim? Ce ai spus?

Ochiul stâng al egipteanului începuse să zvâcnească.

— Tu ţi-ai distrus viaţa, repetă Flin întinzându-şi mâna şi îndepărtând uşor ţeava puştii de cap. Toată viaţa o să regret că n-am vorbit cu tine înainte să mă duc la autorităţi şi îmi pare nespus de rău pentru ce-ai îndurat, dar, la urma urmei, nu eu am furat obiectele.

Faţa lui Fadawi se schimonosi într-un mârâit, trăsăturile părând să se adune în jurul gurii, în timp ce îşi duse din nou puşca spre capul lui Flin, chiar între ochi. Se lăsă tăcerea, chiar şi ţârâitul greierilor părând să se stingă. Apoi, din nou, Flin ridică o mână şi îndepărtă cu grijă ţeava puştii.

— N-o să mă împuşti, Hassan. Oricât de mult ai vrea s-o faci, oricât de mult m-ai învinovăţi pentru ce s-a întâmplat. S-ar putea să vrei să mă sperii – şi, crede-mă, chiar reuşeşti dar n-o să apeşi pe trăgaci. Aşa că mai bine pune puşca jos şi hai să încercăm măcar să vorbim.

Fadawi continuă să-l privească fioros, faţa sa schimonosindu-se de parcă ar fi încercat să se hotărască a găsi o expresie potrivită înainte să se destindă într-un zâmbet.

— Ştiu despre ce vrei să vorbim.

Tonul îi deveni dintr-odată calm, aproape vesel, la polul opus faţă de cum fusese cu doar câteva secunde în urmă. De parcă era o cu totul altă persoană.

— Te-ai întâlnit cu Peach, nu-i aşa?

Flin se chinui să nu-şi dezvăluie sentimentele, dar îi era imposibil să ascundă faptul că Fadawi atinsese o coardă sensibilă. Zâmbetul egipteanului se lărgi.

— Ţi-a zis despre oază, nu-i aşa? Că am descoperit ceva. Şi vrei să ştii ce anume. *Ai nevoie* să ştii. De-asta ai venit aici.

Acum, rânjea, simţind efectul pe care îl aveau vorbele lui, savurând momentul, răsucind cuţitul în rană.

— Ştiam că vei veni în cele din urmă, bineînţeles, dar atât de repede? Trebuie să fii disperat. Foarte disperat.

Flin îşi muşcă buza, pietrişul intrându-i mai mult în genunchi.

— Nu este ceea ce crezi, Hassan. Nu e doar pentru mine.

— O, Doamne, bineînţeles că nu! Este pentru binele umanităţii! Ca să salvezi lumea! Întotdeauna ai fost un altruist.

Chicoti, făcându-i semn lui Flin să se ridice.

— A fost ceva uimitor, croncăni el. Ceva extraordinar. Ceva ce-o să ne dezvăluie mai multe despre *wehat seshtat* decât tot restul celorlalte dovezi disparate puse la un loc. Cea mai mare descoperire a carierei mele. Şi ştii ce anume o face şi mai plină de satisfacţie?

Zâmbi larg.
— Ce?
— Faptul că tu n-o să afli niciodată despre ce e vorba. Cel puţin, nu de la mine. Cea mai importantă descoperire de la Imti-Khentika încoace şi totul este aici.
Ridică puşca şi se bătu uşor cu patul ei peste tâmplă.
— Şi aici o să rămână.
Flin stătea acum în picioare, cu pumnii încleştaţi neputincios pe lângă corp. Nu ştia ce să spună, cum să întoarcă situaţia în favoarea sa.
— Joci la cacealma, mormăi el.
— Chiar aşa? Oricum, n-ai să afli niciodată. Nici în seara asta, nici mâine, niciodată.
Fadawi se bătu din nou uşor în cap cu patul puştii.
— Totul e aici, în siguranţă, ferecat. Acum, dacă nu te superi, am avut parte de trei ani grei, nu mai sunt aşa tânăr cum eram înainte şi, oricât de încântat aş fi să te văd, va trebui să închei aici această întrevedere. Noapte bună, vechi prieten. Drum bun spre casă.
Îşi lăsă arma pe braţ, îl lovi uşor pe Flin pe umăr şi, cu un rânjet final, se întoarse şi se îndreptă spre uşa din faţă a casei.
— Te rog, ajută-ne!
Era vocea Freyei. Până în momentul acela, rămăsese tăcută în jeep, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să se joace în voie. Acum, nemaiputând să se abţină, împinsese uşa şi păşise pe pietriş.
— Te rog, repetă ea înaintând spre Flin. Avem nevoie de ajutorul tău.
Fadawi se opri şi se întoarse, lungindu-şi gâtul. Deşi stătuse la doar câţiva metri de Cherokee, se concentrase atât de mult asupra lui Flin, că nici măcar n-o observase.
— Doamne, spuse el ţâţâind şi dând din cap în vreme ce o măsura din cap până-n picioare. Ştiam că n-ai prea mult respect de sine, Flinders, dar să implici o tânără domnişoară în aşa o chestiune josnică… Şi încă o domnişoară atât de tânără şi frumoasă.
Brusc, deveni complet manierat şi fermecător, o transformare care, ţinând cont că stătea acolo doar în pantalonii de pijama, era nu amabilă, ci de-a dreptul înfiorătoare.
— Nu ne faci cunoştinţă? îi zise lui Flin.
— Las-o baltă, Hassan, se răsti englezul, evident deloc amuzat de întorsătura situaţiei.
— Freya. Mă numesc Freya Hannen.
Fadawi zâmbi la auzul cuvintelor, deşi, în acelaşi timp, fruntea i se încruntă uşor.
— Nu…
— Sora ei, spuse Flin fixându-l pe Fadawi cu o privire împietrită. Nu

cred c-ai auzit, dar Alex a murit.
Zâmbetul lui persistă, însă ridul de pe frunte i se adânci de parcă fiecare parte a feţei sale reflecta o emoţie aparte, toate fiind contradictorii.
— Îmi pare foarte rău să aud asta, zise el privind când la Freya, când la Flin. Chiar îmi pare foarte rău. Sora ta a fost o femeie fascinantă.
Ridică o mână, gonind un ţânţar care-i bâzâia în jurul capului. Ceva din ochii lui, din faptul că zâmbetul i se contractă pentru o clipă sugeră o oarecare nesiguranţă din partea lui, ca un actor care şi-a uitat brusc replicile. Fu ceva trecător, iar zâmbetul i se lărgi aproape imediat.
— Da, da, o femeie absolut fascinantă. Şi frumoasă. Deşi, trebuie să spun că sora ei este şi mai frumoasă. Freya, zici?
— Las-o baltă! repetă Flin mârâind ameninţător.
Fadawi îl ignoră, concentrându-şi toată atenţia asupra femeii.
— Îmi pare aşa de rău că ne-am cunoscut în circumstanţe atât de neplăcute, rosti el gonind din nou ţânţarul înainte să-şi coboare mâna pe cap şi să-şi treacă degetele prin păr. Dacă ştiam că vii, aş fi făcut ceva cu aspectul meu. După cum vezi, nu sunt chiar în formă. Îmi permiţi?
Făcu un pas înainte şi, luându-i mâna Freyei, o ridică la buze, sărutându-i vârfurile degetelor.
— Divină, murmură el. Absolut divină.
— Ajunge, Hassan!
Flin împinse mâna lui Fadawi la o parte şi o luă pe Freya de braţ.
— Haide, am făcut tot ce-am putut aici.
Încercă să o tragă înapoi spre Cherokee, dar ea îşi eliberă braţul, fermă pe poziţie.
— Te rog! îl imploră ea. Avem nevoie de ajutorul tău. Nu-mi pot imagina prin ce-ai trecut în ultimii trei ani şi ştiu că n-avem nici un drept să te rugăm, dar te rog oricum. Ajută-ne! Spune-ne despre oază. Te rog!
Fadawi părea să asculte doar pe jumătate, cu privirea fixată pe sânii ei, felul în care se împingeau prin materialul puţin prea strâmt al tricoului şi cardiganului ei, conturul sfârcurilor fiind vizibil.
— Splendid, spuse el, privirea mutându-i-se în jos, către zona dintre picioare, apoi la părul ei blond. Chiar nu-mi amintesc ultima dată când m-am aflat în compania unei femei atât de atrăgătoare. A fost lucrul care mi-a lipsit cel mai mult în Tura, ştii, plăcerea unei companii feminine. Îmi plac atât de mult femeile frumoase. În închisoare, cel mai aproape de o femeie am fost prin intermediul unei cărţi poştale pe care mi-a trimis-o cineva, cu dansatoarea goală din mormântul lui Nakht, despre care pot să vă spun că nici nu se compară cu originalul.

Îi aruncă o privire lui Flin, având ceva viclean în înfăţişarea lui, ca un vânător care atrage un animal într-o capcană, incitat de suferinţa iminentă a prăzii sale.

— Da, da, a trecut foarte mult timp de când am văzut o femeie reală goală, continuă el trecându-şi limba peste partea inferioară a buzei de sus, nările dilatându-i-se uşor: Şolduri, sâni, zona intimă…

— Opreşte-te! ţipă Flin. M-ai auzit? Opreşte-te chiar acum. Nu-mi dau seama ce joc crezi că faci, dar n-o să stăm aici să te ascultăm…

— O placi, nu-i aşa, toarse egipteanul.

— Cum?

— O placi.

Fadawi rânjea, privirea-i vicleană fiind acum mai intensă.

— Chiar o placi.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Adică simţi ceva pentru ea, te atrage, tu…

— Să mergem.

Flin o luă din nou de braţ pe Freya, de data aceasta mai dur, împingând-o spre jeep. Fadawi strigă după ei:

— Îţi spun tot ce vrei să ştii. Despre oază. Ce-am descoperit. Îţi spun totul.

Flin se opri şi se întoarse, cu mâna încă pe braţul Freyei.

— Unde e, ce e, tot ce vreţi să ştiţi, zise egipteanul. Doar că, mai întâi…

Făcu o pauză, rânjind maliţios.

— … vreau s-o văd goală.

Ochii lui Flin se măriră de furie şi dezgust. Deschise gura, gata să dezlănţuie o tiradă de înjurături. Înainte să apuce să spună ceva, Freya îşi trase braţul din strânsoarea lui.

— O fac.

Flin se holbă la ea, nevenindu-i a crede.

— Ba pe naiba!

— Aici sau în casă? întrebă ea ignorându-l pe Flin şi adresându-i-se lui Fadawi.

— Freya, n-am de gând să te las…

— Aici sau înăuntru? repetă ea.

Flin o prinse iarăşi de braţ.

— Nu…

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce pot sau nu pot să fac, se răsti ea, scăpând din nou şi trecând pe lângă Flin. Ai înţeles? N-are nici o legătură cu tine.

— Totul are legătură cu mine! Dacă nu-ţi spuneam despre ea, n-ai fi auzit de oaza asta nenorocită. N-o să te las să te prostituezi pentru un bătrân pervers, pentru ceva ce eu şi Molly am…

— N-are nici o legătură cu tine. Sau cu Molly. Sau cu oază. Cu nimic

din toate astea. Faţa începu să i se înroşească. E pentru Alex. Pentru sora mea. Sora mea moartă, ucisă. Fac asta pentru ea, pentru că *ea* a vrut să ştie.

— Dacă tu chiar crezi că...

— Nu-i treaba ta ce cred eu! E între mine şi Alex şi cu asta basta!

— Doamne, Dumnezeule, Freya, e ultimul lucru pe care Alex l-ar fi vrut...

— Gata cu discuţiile, ţipă ea întorcându-se din nou spre Fadawi. Deci, unde o facem?

Egipteanul stătuse tăcut în timpul certei, rânjind, bucurându-se de iritarea lui Flin.

— O, în casă, cred, râse el pe înfundate. Da, în casă ar fi, categoric, cel mai bine. Departe de priviri curioase. Mergem?

Întinse mâna spre uşa de la intrare.

— Nu-ţi permit s-o faci! ţipă Flin.

Freya îl ignoră, făcându-i un semn din cap lui Fadawi şi îndreptându-se spre casă.

— Nu-ţi permit s-o faci! repetă Flin aţintind un deget spre ea. M-auzi? La naiba cu avionul, la naiba cu oaza! N-o vei face!

Ea nu-i răspunse, doar continuă să meargă spre casă. Fadawi îi deschise uşa şi o conduse înăuntru.

— S-ar putea să dureze puţin, spuse el întorcându-se spre Flin. Aşa că simte-te liber să te plimbi prin împrejurimi, încearcă o banană. Deşi te-aş ruga să ne respecţi intimitatea şi să nu tragi cu ochiul pe la ferestre.

Rânji victorios, savurând furia bărbatului mai tânăr, apoi îi făcu cu ochiul şi din mână, se întoarse, intră în casă şi trânti uşa după el.

Să omori oameni nu mai era atât de amuzant ca înainte. La această concluzie ajunseseră gemenii în timp ce loveau cu putere bilele de pe masa de snooker a lui Girgis, aşteptând să li se spună unde trebuiau să meargă. Nici măcar tortura nu le mai aducea satisfacţia profesională pe care le-o adusese înainte. Asemenea fotbaliştilor care au câştigat toate trofeele posibile şi au urcat pe fiecare treaptă a podiumului, foamea pur şi simplu nu mai era acolo. Totul devenise, se puseseră ei de acord, destul de plictisitor.

Cândva, fusese atât de diferit. Obişnuiau a se mândri cu adevărat de ceea ce făceau. Se considerau nişte meseriaşi, nişte meseriaşi pricepuţi. Şi, aşa cum un tâmplar se bucură de un picior de lemn perfect realizat, sau un sticlar de o vază frumos finisată, la fel şi ei fuseseră pasionaţi de ceea ce făceau. Când îl obligaseră pe traficantul

acela de droguri să-şi mănânce propriul glob ocular sau când l-au aruncat pe jurnalistul *Al-Ahram* la urşii polari din Giza Zoo, sau când au ucis patru persoane diferite în Alexandria în aceeaşi zi şi au reuşit şi să ajungă acasă la vreme pentru a-i pregăti cina lui *omm* – acestea erau lucruri care le aduseseră un sentiment real de împlinire.

Totuşi, magia începuse să dispară de ceva timp şi, odată cu misiunea curentă, deziluzia lor ajunsese la apogeu. Da, urmărirea de maşini fusese amuzantă şi le plăcuse să-l taie pe bătrânul acela pervers în Dakhla, dar să zboare pe deasupra deşertului în căutarea unor ruine antice, iar scârnăvia aia de Girgis să ţipe la ei pe tema asta – ce rost aveau toate? Se iroseau, fără îndoială. Se iroseau şi îşi iroseau talentele.

De aceea, pe când băgară în gaură şi ultima bilă neagră şi începură să-şi pregătească bilele pentru un nou joc, hotărâseră că avea să fie ultima treabă pe care o făceau pentru Girgis. Sosise vremea să plece de acolo şi să-şi deschidă propriul stand cu mâncare. Se gândiseră să mai aştepte măcar până la începutul noului sezon de fotbal, dar, la urma urmei, era un moment la fel de bun ca oricare altul. O ultimă misiune şi gata. La 30 de ani, se retrăgeau.

— Ar trebui să-l ucidem? întrebă geamănul cu nasul turtit de boxer, scuturând bilele roşii în triunghiul de lemn, poziţionându-l cu atenţie chiar sub punctul roz. Pe Girgis. Ca să păstrăm totul curat.

— Ar fi o idee, spuse celălalt.

— N-am vrea să ne facă probleme.

— Cu siguranţă, nu.

— Terminăm treaba.

— … ar fi neprofesionist să n-o facem…

— … apoi îl omorâm.

— Sună bine.

Bătură palma, îşi dădură vârfurile tacurilor cu ceară şi se aplecară mult deasupra mesei. Fratele cu lobul urechii stângi zdrobit trimise bila albă în cele roşii, risipindu-le în toate direcţiile. Geamănul lui bătu în pernă cu degetele acoperite cu inele, ca să-i arate ce lovitură bună fusese.

„Gândeşte-te că te caţeri, îşi spuse Freya în timp ce Fadawi îşi rezemă puşca lângă uşă şi o conduse de-a lungul unui coridor. Că faci o mişcare foarte dificilă. Atât tot – doar o mişcare dificilă. Concentrează-te, fă-ţi treaba, fă ce trebuie să faci şi apoi ieşi dracului de aici. Şi dacă se gândeşte măcar să te atingă…”

La capătul coridorului, Fadawi deschise o uşă şi o conduse într-o

sufragerie-birou mare, puternic luminată. Canapelele şi fotoliile se aflau la un capăt, un birou şi o bibliotecă – la celălalt. Pe birou era un casetofon portabil. Îndreptându-se spre el, Fadawi apăsă butonul „Redă” înainte s-o ducă pe Freya în celălalt capăt al camerei. O melodioasă voce de femeie pluti în jurul lor, ridicându-se şi coborând, curios de hipnotică.

— Fairuz, explică egipteanul rotind un întrerupător, ca să reducă intensitatea luminii. Una dintre cele mai mari cântăreţe arabe. Minunată intonaţie, nu crezi?

Freya ridică din umeri, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Ea refuză, apoi îşi schimbă imediat părerea şi spuse că da, ar dori ceva de băut. Fadawi deschise un dulap cu băuturi – străvechi, din câte se vedea, lustruit superb, cu benzi alternative de lemn deschis şi de lemn închis la culoare – şi, apucând o sticlă cu un lichid verzuliu, turnă în două pahare.

— Pisang Ambon, zise el înmânându-i unul dintre pahare. Făcut din banane verzi din Indonezia. Destul de delicios, o să vezi, în ciuda numelui său mai puţin atrăgător.

— Nu ai bere?

El dădu din cap a părere de rău. Luând celălalt pahar, se aşeză pe una dintre canapele, scufundându-se în pernele rozalii, pieptul său costeliv fiind aproape de aceeaşi culoare cu canapeaua, aşa că nu era tocmai clar unde se terminau pernele şi unde începea pielea lui.

— Măi, măi, ce confortabil, spuse el sorbind din băutură şi privind-o cu poftă. Poţi să începi când vrei tu.

Freya îşi sorbi băutura, strâmbându-se din cauza gustului mult prea dulceag. Brusc, se simţi foarte expusă şi conştientă de sine. Şi nici măcar nu începuse să se dezbrace. Poate că ar fi trebuit să-l asculte pe Flin.

— Deci, cum vrei s-o fac? întrebă ea încercând să pară mai relaxată decât era de fapt.

Fadawi îşi întinse un braţ pe spatele canapelei fotoliului.

— Cum vrei tu. Atât timp cât ţi le dai pe toate jos…

Făcu semn către hainele ei.

— … detaliile tehnice le las pe seama ta.

— Nu dansez, spuse ea.

— Nu mi-am imaginat nici măcar pentru o secundă c-ai face-o.

— Şi nu… fac altceva. Mă dezbrac şi atât.

Fadawi păru ofensat.

— Dragă doamnă, poate că sunt un voyeur, dar nu violator. Vreau doar să-ţi admir trupul, nu să-mi pun labele pe el.

Ea dădu din cap şi mai luă o înghiţitură din lichior, neplăcându-i

gustul, dar având nevoie să facă totuşi ceva pentru a se calma.

— Şi ne vei spune ce ştii despre oază. După ce termin.

— Sunt un om de cuvânt, zise egipteanul. Trei ani de închisoare nu au schimbat asta. Tu îţi faci partea ta, eu pe a mea. O să ştiţi totul cu condiţia să văd totul.

Zâmbi şi se lăsă şi mai mult pe canapea, fără să-şi mute privirea de la ea. Freya se uită către tavan, apoi spre uşă, la covor, oriunde, numai la el nu, trăgând de timp. Apoi, dând din cap şi murmurând *„Allez”,* dădu pe gât ce mai rămase în pahar şi îl puse pe un bufet.

— Bun, să terminăm odată cu asta, spuse ea.

Începu cu pantofii de pânză, desfăcându-i, apoi şi-i scoase, după care ciorapii. Îi vârî în pantofi şi, destul de inutil, îşi puse pantofii frumos unul lângă celălalt, cu vârfurile spre Fadawi. Apoi, îşi dădu jos cardiganul pe care îl împachetă şi îl puse deasupra pantofilor – în tot acest timp evitând cu obstinaţie privirea egipteanului, încercând să se gândească la orice altceva decât la ce făcea – apoi blugii, picioarele ei lungi şi bronzate ieşind la iveală unul după celălalt. În ciuda faptului că totul era foarte ciudat, mişcările îi erau uşoare şi graţioase; vocea feminină care cânta încă se auzea din casetofonul de pe birou.

Aia fusese partea uşoară. Mai avea tricoul şi chiloţii, ultimele două articole de îmbrăcăminte, expunerea zonelor intime.

Inspiră adânc, încercând să se detaşeze şi mai mult, să iasă cumva din cameră spre un cu totul alt scenariu. Dintr-un motiv inexplicabil, primul care îi veni în minte fu după-amiaza în care mersese cu un grup de prieteni să facă body-boarding în Bodega Bay, la nord de San Francisco, iar un rechin alb trecuse pe lângă ei, aripioara sa dorsală crestând apele ca un cuţit. Se agăţă de această amintire aleatorie, retrăgându-se acolo, în vreme ce se întoarse cu spatele la Fadawi şi începu să-şi descheie cămaşa, amintindu-şi cum ea şi prietenii ei se adunaseră într-un grup protector şi înotaseră rapid cei 100 de metri până la mal, rechinul dându-le târcoale ameninţător. Deveni foarte absorbită de scenă, aproape meditativă. Dându-şi jos cămaşa de pe umeri, scoţându-şi la iveală spatele tonifiat, catifelat, se aplecă în faţă şi apucă de elasticul chiloţilor ei albi, gata să îi lase în jos. Abia când începu s-o facă, trăgând materialul peste curba fermă a feselor şi pe coapse, încă pierdută în propriile gânduri, deveni conştientă de o voce din spatele ei. Pentru o clipă, rămase uimită, neştiind dacă era reală sau nu, apoi amintirea rechinului dispăru şi ea reveni în cameră.

— Gata, se auzi vocea. Opreşte-te, te rog, opreşte-te!

Trăgându-şi chiloţii la loc şi acoperindu-şi cu un braţ sânii goi, se întoarse pe jumătate spre canapea, uitându-se peste umăr, neştiind exact ce nu era bine, ce voia de la ea. Fadawi stătea aplecat în faţă, cu o mână ridicată, cu palma către ea, cu cealaltă apăsată pe frunte, acoperindu-şi ochii. Zâmbetul îi dispăruse. În locul acestuia se afla

acum un soi de grimasă uimită, de parcă tocmai se trezise dintr-un vis urât.

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu, mormăi el, vocea lui fiind lipsită de voioşia ironică de mai devreme, acum fragilă şi tremurândă. Este de neiertat din partea mea, de neiertat. Să te pun să… te rog, te rog, îmbracă-te la loc. Acoperă-te!

Se ridică şi, continuând să privească în altă parte, traversă camera până la birou. Închizând casetofonul, rămase locului, cu spatele la ea.

— Pur şi simplu, nu ştiu ce-a fost în capul meu, continuă să repete el. Sunt de neiertat. De neiertat.

Freya ezită, după care începu să se îmbrace rapid, punându-şi tricoul, apoi blugii. Deşi uşurată că nu trebuia să se expună, se simţi şi curios de dezamăgită, de parcă o parte din ea chiar voise să continue. Era şi îngrijorată pentru că, dacă Fadawi se răzgândise în legătură cu asta, poate că o făcuse şi în legătură cu oază.

— Nu ştiu unde mi-a fost capul, părea să fie tot ce putea spune. De neiertat. De neiertat.

Freya îşi puse şosetele şi pantofii şi îşi luă cardiganul. Şi-l puse peste umeri şi începu să îşi bage un braţ în mânecă doar ca să şi-l scoată din nou. Se duse spre Fadawi şi i-l aşeză pe umeri, părându-i brusc rău pentru el, în ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase. Acesta murmură un mulţumesc, întinzându-se şi trăgându-şi-l pe trup. Cei doi rămaseră locului, ruşinaţi, Fadawi privind în jos, către birou, Freya uitându-se la Fadawi.

— Cred că ţii mult la el, zise acesta în cele din urmă. Vocea îi fu atât de moale, încât abia de se auzi. La Flinders. Dacă ai fost gata să faci aşa ceva pentru el. Cred că înseamnă mult pentru tine.

— Cum am spus şi afară, nu are nici o legătură cu Flin. A fost pentru sora mea. La ea am ţinut foarte mult.

Fadawi o privi – cu căinţă şi ruşine – înainte să se târască după birou, spre o bibliotecă din spatele acestuia. Trecându-şi un deget înainte şi înapoi pe unul dintre rafturi, găsi volumul pe care îl căuta, îl scoase şi i-l dădu. Freya recunoscu imediat imaginea de pe copertă: o siluetă în veşminte albastre, păşind de-a lungul unei dune, un soare de un roşu rubiniu părând să i se balanseze chiar pe cap: *Micuţa Tin Hinan***,** povestirea pe care o scrisese sora ei despre anul petrecut cu berberii tuaregi din nordul Nigeriei. Întoarse cartea şi privi fotografia lui Alex de pe spate. Părea atât de tânără, atât de însufleţită.

— Flinders ne-a făcut cunoştinţă, zise Fadawi aşezându-se pe scaunul din spatele biroului şi strângând mai tare bluza în jurul său. Acum cinci sau şase ani. Am păstrat legătura. Mi-a trimis un exemplar al cărţii ei. O femeie extraordinară, extraordinară. Îmi pare nespus de rău să aud că a murit.

Privi în sus, apoi din nou în jos, deschizând un sertar şi scotocind

prin el. O pauză, după care:

— Îmi pare rău şi pentru, ştii tu… De neiertat din partea mea să fac aşa ceva. De neiertat.

Freya dădu din mână în sensul că nu era nimic grav şi că scuzele nu erau necesare.

— Vezi tu, ştiam c-o să-l supere pe Flinders, continuă el încă scormonind prin sertar. C-o să-l aţâţe. E un gentleman. Voiam să… după tot ce s-a întâmplat, procesul, închisoarea… să mă răzbun cumva pe el. Dar să te folosesc pe tine…

Clătină din cap, ridicând o mână şi ştergându-şi ochii.

Freya voia să-l încurajeze să vorbească despre oază, dar părea atât de bătrân şi de neajutorat, atât de pierdut, încât pur şi simplu nu i se păru potrivit să o facă, nu în acele momente cel puţin. În schimb, traversă camera şi-i luă paharul. Umplându-l din nou din sticla din dulap, i-l aduse şi i-l puse în faţă. El zâmbi uşor şi înghiţi o gură.

— Eşti prea bună cu mine, spuse el. Serios, prea bună.

Mai luă o înghiţitură. Închizând primul sertar, îl deschise pe cel de dedesubt, aplecându-se într-o parte şi în jos, doar creştetul capului fiindu-i vizibil deasupra biroului.

— A avut dreptate, bineînţeles, i se auzi vocea acoperită de foşnetul hârtiilor răsfoite. Flinders. Că a fost vina mea, că mi-am distrus singur viaţa. Cred că de aceea am fost atât de mânios pe el – pentru că era mai uşor decât să recunosc a cui era vina de fapt. Mult mai puţin dureros.

Se ridică, închizând sertarul. Ţinea în mână o carcasă de plastic pentru casete.

— Vezi tu, iubesc obiectele. Întotdeauna le-am iubit. Să le am în jurul meu, să le posed, fragmente din trecut, mici ferestre spre o lume pierdută – o dependenţă la fel de corozivă precum băutura sau drogurile. Pur şi simplu, nu m-am putut abţine. Mă făceau atât de fericit.

Suspină – un sunet epuizat, învins. Deschise carcasa şi cercetă caseta de dinăuntru, apoi se aplecă şi i-o întinse.

— Va trebui să o derulezi de la început, dar este ceea ce vreţi. Totul e acolo – Abydos, oază, ce-am descoperit. Flinders va înţelege. Aveţi un casetofon în maşină?

— CD-player, spuse ea.

— Ah. Atunci, ar fi bine să iei şi ăsta.

Deschise casetofonul portabil de pe birou şi scoase caseta cu Fairuz, după care îl închise la loc şi i-l întinse, nelăsând-o să obiecteze.

— Ia-l, te rog. Nu trebuie să mi-l înapoiezi. Măcar atât să fac după ce…

Îşi coborî privirea.

— Şi cartea surorii tale, poţi să o iei dacă vrei.

Ea îi mulţumi, dar îi spuse că avea deja mai multe exemplare proprii. El dădu din cap şi, luând cartea înapoi, o puse pe etajeră.

— Şi acum cred c-ar cam trebui să plecaţi. A fost o noapte destul de epuizantă, iar Flinders probabil că îşi face griji şi plănuieşte o misiune de salvare. Nu-i poate rezista unei domniţe la ananghie. Întruchiparea perfectă a bărbatului englez.

Asigurându-se că luase casetofonul şi casetele, o conduse înapoi pe coridor, spre uşa principală. Îşi luă cardiganul de pe umeri şi i-l dădu.

— Păstrează-l, zise ea ştiind că Molly Kiernan ar înţelege. Mi-l dai când ne vedem din nou.

— Am senzaţia că nu o să se întâmple prea curând, poate niciodată. Mai bine, ia-l acum.

Pentru o clipă, rămaseră locului, apoi, aplecându-se spre el, Freya îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc! spuse ea.

El îi zâmbi şi o bătu uşor pe braţ.

— Dimpotrivă, eu îţi mulţumesc. Ai făcut un puşcăriaş bătrân foarte fericit.

Ochii li se întâlniră scurt, apoi el puse mâna pe clanţa uşii. Înainte să o deschidă, ea se întinse şi îl apucă de mână.

— Are o părere foarte bună despre tine. Flin. Chiar şi după tot ce s-a întâmplat. Încă te admiră. Ar vrea s-o ştii.

— De fapt, eu sunt cel care îl admiră pe el, zise Fadawi. Este cel mai bun arheolog pe care l-am întâlnit. Un geniu, un geniu absolut. Cel mai bun om de teren în domeniu.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ai grijă de el. Are nevoie de asta. Şi spune-i că nu trebuie să-i pară rău. Vina e a mea.

Trăgându-şi mâna din a ei, deschise uşa şi o conduse afară, pe aleea cu pietriş.

— Mulţumesc, repetă ea. Mulţumesc mult!

El zâmbi din nou, o bătu pe braţ şi închise uşa. Apucând puşca pe care o sprijinise lângă ea, îşi încovoie un deget pe trăgaci.

— Acum, hai să ne gândim cum să facem asta, suspină el.

Flin porni spre Freya în momentul în care aceasta ieşi din casă. Alergă spre ea şi ajunse exact când uşa se închise în urma fetei.

— Spune-mi! Ce ţi-a făcut scârbosul…

— N-a făcut nimic, zise ea îndreptându-se cu paşi mari către maşină, cu Flin mergând cu spatele în urma ei, făcând mânios cu degetul spre uşă.

— O să-l omor, o să-l omor!

— Ba n-o s-o faci. A fost un gentleman absolut.

— Te-a pus să…

— Nu, nu m-a pus să mă dezbrac. S-a răzgândit.

— Atunci, ce-aţi făcut atâta vreme?

— Am vorbit, spuse ea deschizând portiera din dreapta a Cherokee-ului şi urcându-se. S-ar putea să te intereseze că-i de părere că eşti cel mai bun arheolog pe care l-a întâlnit vreodată. Un geniu, aşa a zis. Un geniu absolut.

Asta îi închise gura lui Flin, expresia lui metamorfozându-se din furie în uimire. Pentru o clipă, rămase doar încremenit, holbându-se la casă, părând să se întrebe dacă să se întoarcă şi să-i vorbească lui Fadawi. Se răzgândi, deschise uşa de pe partea şoferului şi se urcă lângă Freya.

— Presupun că exagerez dacă sper că ţi-a spus tot ce ştie?

Ea îi arătă caseta.

— Totul e aici, se pare. A zis că tu vei înţelege ce înseamnă.

El luă caseta, învârtind-o în mână.

— Bănuiesc că o ascultăm pe chestia aia? întrebă indicând aparatul din poala ei.

Freya dădu în cap.

— El ni l-a dat. A spus că-l putem păstra.

Flin rămase gânditor, privind când spre casă, când caseta, apoi i-o înapoie şi porni motorul.

— O ascultăm pe drum, rosti el.

Întoarse maşina şi, aruncând o ultimă privire în urmă, o porniră pe alee, cauciucurile măcinând pietrişul, casetofonul pârâind şi foşnind în timp ce Freya derula caseta. Conform ceasului de bord, era ora 22.40.

— Flinders? spuse ea.

— Hmm?

— Flinders. Flin vine de la Flinders?

Părea gata să înceapă a chicoti. El o privi şi ridică ruşinat din umeri.

— După Flinders Petrie. Egiptologul. Se pare că părinţii mei credeau că asta o să-mi dea o şansă în viaţă.

— Un nume frumos. Deosebit, rânji ea.

— Nu râde. Dacă aş fi fost fată, m-ar fi numit Nefertiti.

Trecură de gardul alb şi o luară pe drumul spre autostradă, un foc de armă răsunând din casă în urma lor, prea departe însă ca ei să-l audă din cauza foşnetului casetofonului şi a torsului motorului.

CAIRO

Cy Angleton stătea pe balconul camerei în care se afla staţia sa de interceptare din hotelul Intercontinental Semiramis, mâncând o ciocolată Mars şi privind neatent peisajul nocturn al oraşului Cairo, un mozaic strălucitor de lumini care se întindea cât vedeai cu ochii. Doamna Malouff plecase de mult şi, cu toate că staţia rămânea de obicei neatinsă până la întoarcerea ei, în dimineaţa următoare, în seara aceasta voise să fie acolo, în cazul foarte improbabil în care Brodie avea să sune, încercând să ia legătura cu Kiernan.

Trebuia să-l admire pe bărbat, felul în care scăpase aşa de el, virând pe autostradă, direct în traficul de pe sensul opus, dispărând pe banda de acces. Bine şofat, inteligent. Angleton se mândrise multă vreme cu abilităţile sale de şofer – o urmărise pe Kiernan fără ca ea să-şi dea seama de ceva, iar ea era cea mai alunecoasă dintre toţi – dar, de data aceasta, trebui să-şi recunoască înfrângerea. Dacă ar fi încercat să facă aceleaşi manevre ca Brodie, ar fi fost ca şi când ar fi scris pe cerul nopţii, cu neoane strălucitoare, „Eşti urmărit!"

Aşa că se retrase, întorcându-se mai întâi la apartamentul din Ain Shams, în speranţa c-o să-i ia urma lui Kiernan, apoi, descoperind că aceasta plecase deja, venise aici. Era probabil o pierdere de timp, dar trebuia să-şi organizeze gândurile şi să-şi plănuiască următoarea mişcare.

Fiecare misiune de acest fel avea un moment de răscruce, un „moment Rubicon" când poţi fie să baţi pasul pe loc, fie să mergi mai departe. Momentul acela sosise. Ştia că nu avea încă toate datele – erau încă prea multe variabile pentru gustul lui – dar trebuia să-l urmărească pe Brodie şi trebuia s-o facă rapid, înainte ca lucrurile să scape complet de sub control. Până acum, reuşise să ţină totul tăinuit între el, doamna Malouff şi, evident, angajatorii săi. Stând pe balcon, privind piramidele în zigzag inundate de o lumină fantomatică – abia vizibile, chiar la marginea oraşului – decise că era timpul să lărgească acel cerc, să iasă de sub acoperire, să se arunce în joc. Sau oricare alt eufemism ai fi vrut să foloseşti. Primise deja undă verde de la Langley, îi pusese să ia măsurile necesare. Ţinând cont că era posibil ca Brodie să n-o contacteze pe Kiernan sau s-o facă printr-un canal de comunicare pe care el nu-l descoperise încă, acceptase că nu avea altă variantă decât să acţioneze. Trebuia să le dea de urmă. Lui Brodie şi fetei. Trebuia să ajungă la ei, înainte să o facă altcineva.

Mai privi puţin în depărtare, terminându-şi Mars-ul, vârându-l cu totul în gură, apoi se ridică în picioare. Intră, îşi luă mobilul de pe pat şi formă un număr. Sună de cinci ori înainte ca apelul să fie preluat.

— Maior General Taneer? Cyrus Angleton, ambasada SUA. Cred că unul dintre colegii mei din Statele Unite deja a… bine, bine, mulţumesc, sunteţi foarte amabil. Deci, permiteţi-mi să vă explic exact de ce am nevoie.

Îi spuse totul foarte calm şi domol, vorbind clar, asigurându-se că egipteanul nu numai că înţelesese despre ce era vorba, ci şi că pricepuse cât de urgentă era situaţia – să verifice toate punctele de control ale poliţiei, pe o rază de 100 de kilometri de la Cairo, ca să vadă dacă vreunul dintre ele notase un jeep Grand Cherokee înregistrat pe ambasadă, cu numărul de înmatriculare 21963. Ora şi direcţia în care se îndrepta ar fi fost, de asemenea, foarte apreciate.

Când fu sigur că bărbatul celălalt înţelesese totul şi că avea să-l caute de îndată ce dispunea de vreo informaţie, Angleton închise telefonul şi ieşi din nou pe balcon. Scoţându-şi încă un Mars din buzunar şi desfăcându-l, mototoli ambalajul şi-l aruncă de pe balcon. Luă o muşcătură şi începu să cânte pentru sine, încet, pe melodia lui Michael Finnigan:

Unde eşti profesore Flin-i-flin?
Ai dispărut în aerul fin-i-fin?
Dar eu voi câştiga lin-i-lin,
Te voi înfrânge iar, profesore Flin-i-flin.

ÎNTRE CAIRO ŞI ALEXANDRIA

> „Sâmbătă, 21 ianuarie. Am început să lucrez la capela Horus, planul fiind să petrec trei-patru zile în fiecare sanctuar, apoi o săptămână în care să-mi scriu raportul. Măsurat, fotografiat pereţii, luat notiţe despre conservarea basoreliefurilor, a tavanului, a uşii false etc. O nenorocită de americancă a venit şi-a început să cânte – părea o cămilă care regurgitează. Ridicol."

Flin pocni din degete, spunându-i Freyei să oprească aparatul, Cherokee-ul hurducăindu-se şi în timp ce parcurgeau drumul înapoi spre autostrada Cairo-Alexandria, praful ridicându-se în jurul lor.

— Ce înseamnă asta? întrebă Freya.

Se încruntă.

— Păi, ar trebui să mai ascult, însă, din ce-am auzit, par a fi notiţele lui Hassan din ultimul sezon în Abydos. Când a fost prins furând…

Se opri, virând ca să evite o groapă adâncă. Frunzele bananilor se loveau de caroseria maşinii ca nişte mâini gigantice.

— Hassan ţinea mereu două înregistrări cu ceea ce făcea, reluă el. Un jurnal detaliat al săpăturilor, dar şi nişte comentarii mai generale pe casete – gânduri, impresii, bârfe. În engleză, din cine ştie ce motiv, deşi limba lui maternă era arabă.

Viră din nou, de data aceasta ca să evite un câine care mergea agale pe mijlocul drumului.

— Despre ce vorbeşte aici? întrebă Freya.

— Pe la jumătatea ultimului sezon – am menţionat asta pe drum încoace – Hassan a fost rugat să ajute la o lucrare de conservare în templul lui Seti I. Consiliul Suprem avea nevoie de un raport privind starea celor şapte sanctuare interne ale templului, capela Horus fiind una dintre ele. Eu am sfârşit prin a supraveghea excavaţia de la Khasekhemwy, iar Hassan şi-a luat patru săptămâni pentru a face cercetările necesare şi a raporta descoperirile.

Se scărpină pe cap.

— Deşi nu înţeleg ce legătură au toate astea cu oaza. Templul Seti a fost construit după o mie de ani de la ultima menţiune despre *wehat seshtat* şi nu există nimic în inscripţiile acestuia care să aibă câtuşi de puţin legătură cu oază.

— Atunci, de ce ne-a dat caseta? întrebă ea când ajunseră la capătul drumului şi o luară la stânga, înapoi spre Cairo.

Flin ridică din umeri.

— Bănuiesc că va trebui s-o ascultăm.

Se aplecă şi porni aparatul. Din casetofon se auzi din nou vocea

imaterială a lui Fadawi – puternică, plină, elevată.

> „Duminică, 22 ianuarie. N-am putut să dorm, aşa c-am venit la templu devreme, puţin după ora 5 dimineaţa. Nimeni nu s-a sinchisit să-i informeze pe paznicii de noapte că lucrăm acolo, iar unul dintre ei aproape că m-a împuşcat, fir-ar – a crezut că sunt un islamic care voia să pună o bombă sau ceva de genul ăsta. Nouă ani de la masacrul de la Hatshepsut şi toată lumea încă este groaznic de speriată de terorişti. Am schiţat scena cu îmbrăcarea lui Horus şi am fotografiat din nou tavanul, care nu este deloc într-o stare bună. Ceai după-amiază cu Abu Gamaa, care lucrează la zidăria din prima curte – 80 de ani şi încă e cel mai bun restaurator de pietre din Egipt. Mi-a spus cea mai revoltătoare glumă despre Howard Carter şi penisul lui Tutankhamon, pe care nu cred c-o pot repeta nici măcar aici."

Şi continua astfel. În unele zile nu erau decât vreo câteva comentarii la subiect, un rezumat foarte concis al lucrurilor pe care Fadawi le făcuse în ziua respectivă. Altele aveau comentarii mult mai lungi, descrieri ale muncii sale, însoţite de monologuri extinse despre tot felul de lucruri, de la arhitectura funerară a Noului Regat până la dezbateri cum ar fi dacă arheoloagele franceze erau mai frumoase decât cele poloneze (Fadawi credea că da).

După 20 de minute, moment în care ajunseseră şi trecuseră deja de punctul de control pe unde fuseseră mai devreme – poliţistul care se ocupa de punctul de control notându-le şi de această dată numărul de înmatriculare – Flin îi ceru Freyei să deruleze înainte, sărind peste anumite pasaje, sperând să ajungă la porţiunea care era de fapt relevantă pentru ei. Nu reuşiră să găsească însă ceea ce-i interesa, iar vocea lui Fadawi continuă să pălăvrăgească, acum în izbucniri scurte, trecându-i prin ianuarie, în februarie, descriind sanctuar după sanctuar, aparent, fiecare dintre ele dedicat unei zeităţi: Horus, Isis, Osiris, Amun Ra, Re-Horakty. Ajunseră la finalul casetei, o întoarseră, începură să asculte cealaltă parte, amândoi părând tot mai descurajaţi deoarece nu auziseră nici cea mai vagă referire la Oaza Ascunsă.

— Nu-mi place deloc, spuse Flin în vreme ce egipteanul vorbea monoton în fundal: ceva despre mucegaiul de pe tavanul din Re-Horakhty. Am impresia că ne face să irosim timpul, să alergăm după cai verzi pe pereţi ca să-şi râdă de noi.

— N-ar face aşa ceva, zise Freya amintindu-şi cum se purtase Fadawi. Chiar era sincer. E ceva aici, eu…

Nu termină fraza, fiindcă Flin pocni brusc din degete şi arătă spre casetofon, făcându-i semn să deruleze înapoi. Ea opri caseta, dădu

înapoi puţin şi apăsă din nou „Redă”.

> „... cu cartuşe de hieroglife şi formule de ofrandă. În timp ce m-am aplecat spre ea, am simţit un lucru foarte ciudat – o adiere uşoară de vânt pe...”

Din nou, Flin îşi pocni degetele, făcând un gest cu mâna, în sensul că trebuia să deruleze şi mai în spate. Caseta pârâi şi foşni în vreme ce se învârtea. Flin aşteptă mai bine de cinci secunde, apoi îi făcu semn s-o reporneească.

> „... am descoperit ceva destul de intrigant. Eram pe schelă, în partea din faţă a capelei Re-Horakhty, luând mostre de mucegai din tavan, în locul unde bolta se uneşte cu zidul nordic. E un bloc de piatră acolo, în colţul din dreapta-sus al peretelui, de doar 40x40 centimetri, decorat cu cartuşe de hieroglife şi formule de ofrandă. În timp ce mă aplecam înspre el, am simţit cel mai ciudat lucru – o uşoară adiere de vânt pe faţă. Iniţial, am crezut că trebuie să vină de la intrarea în sanctuar, dar, când m-am uitat mai de-aproape – şi nu se observă de la nivelul solului – am văzut o crăpătură foarte subţire, nu mai lată de-un milimetru, deasupra blocului, cu crăpături similare, chiar mai înguste, pe părţile laterale şi dedesubt. Peste tot în restul capelei, blocurile din care sunt făcuţi pereţii sunt atât de solizi, că de-abia poţi să înfigi un vârf de ac între ei, dar se pare că aici există ceva spaţiu între ele. Mai mult chiar, deoarece poţi să simţi aerul care trece printre ele, înseamnă că trebuie să existe un fel de cavitate în spate. E prea târziu ca să mai fac ceva azi, dar am vorbit cu Abu Gamaa şi ne întoarcem mâine-dimineaţă, ca să examinăm cu mai multă atenţie, să vedem dacă putem muta blocul. Probabil că nu e nimic, dar oricum...”

Freya opri aparatul.
— Crezi că asta e? întrebă ea. Ce voia să ne spună?
Flin doar întinse mâna şi porni din nou casetofonul.

> „Duminică, 12 februarie. Nu m-am putut abţine, a trebuit să vin dimineaţă devreme să mă uit din nou la acel bloc, chiar dacă însemna să fiu împuşcat de nişte gărzi prea zeloase. Cu cât mă gândesc mai mult – şi doar asta am făcut de ieri-seară – cu atât mi se pare că s-ar putea să fi dat peste ceva destul de important. Pereţii dintre capele au o grosime de trei metri şi mereu s-a presupus că sunt în întregime solizi. Dacă se descoperă că sunt de fapt goi pe dinăuntru, cu cavităţi între ei, asta ar schimba nu

doar perspectiva noastră asupra templului, ci şi asupra modului în care-a fost construit. În mod normal, ar trebui să fac rost de permisiunea Consiliului Suprem, dar asta ar amâna lucrurile cu cel puţin o săptămână şi chiar vreau să aflu ce este acolo. Abu va sosi în câteva minute şi vom putea muta blocul, să ne facem o idee despre ce este în spatele lui şi apoi să avertizăm autorităţile. Sunt destul de emoţionat.”

Cherokee-ul se opri în spatele unei cisterne de petrol care mergea cu mai puţin de 60 de kilometri pe oră. Deşi banda exterioară era liberă, Flin rămase în spatele acesteia, prea absorbit de casetă ca să o depăşească.

„Ora 16.00 şi Abu Gamaa abia acum a ajuns – a fost reţinut toată ziua de nişte treburi de familie, ceva legat de fraţii săi; mărturisesc că a fost mai mult decât frustrant. Ştiu că astfel de lucruri nu pot fi evitate, dar tocmai azi! Oricum, a venit cu nepotul lui, Ladf şi suntem toţi pe schelă. Au adus cu ei două leviere şi o bucată de spumă poliuretanică pe care să aşezăm blocul dacă şi când îl scoatem şi tocmai începem… *Khalee barak, Abu!…* schela se clatină, aşa că mai bine las reportofonul…”

Se auzi un huruit surd, probabil în timp ce Fadawi îşi puse reportofonul la o parte. În entuziasmul lui, se pare că uitase să-l închidă pentru că, deşi nu mai vorbea direct în microfon, înregistrarea continuă. Caseta răsună de mormăituri şi comentarii bombănite, scârţâitul schelei, izbiturile şi frecarea metalului pe piatră. Din când în când se auzea vocea lui Fadawi care dădea instrucţiuni în arabă – *„Khalee barak, Abu! Harees, harees. Batee awee!”* Cu respiraţia tot mai precipitată, mormăiturile din fundal tot mai forţate, după vreo zece minute se auzi o explozie de sporovăieli şi un strident sunet hârşâit de piatră frecându-se pe piatră, urmat de o bufnitură uşoară, ca şi când ceva greu fusese coborât pe ceva moale. Tăcere. Apoi, din nou, vocea lui Fadawi, şoptită, îndoielnică: „Dumnezeule mare! Dumnezeule mare! E plină de…”

În faţa lor, cisterna încetini brusc. Flin observă abia în ultimul moment şi trebui să vireze la stânga, pe banda cealaltă, ca să nu intre în ea. Un taxi ocupat, care voise să-i depăşească, claxonă furios, iar şoferul fu obligat să calce brusc frâna. Până ce Flin să reuşească a ocoli cisterna şi să-i facă semn taxiului să-l depăşească, Fadawi începuse să vorbească din nou direct în reportofon, cu o voce agitată, entuziasmată:

> „… cavitate mare, plină cu blocuri de piatră, toate adunate ca… basoreliefuri, inscripţii hieroglifice, părţi din statui – descriu pe măsură ce văd, e doar o masă de… Doamne, ăsta e un… cartuş, da, e un cartuş, stai puţin… Nefer… e cumva un ka? Nefer-Ka-Re Pepi, Dumnezeule, Neferkare Pepi – Pepi al II-lea. Pur şi simplu, nu pot să cred ce văd – rămăşiţe din Regatul Vechi… trebuie să intru acolo, trebuie să…”

Se auzi un fâşâit de electricitate statică şi un clic când Fadawi opri reportofonul. Flin se plecă înainte, cu ochii sclipitori, dorindu-şi că înregistrarea să se reia, cum se şi întâmplă după o scurtă pauză. Vocea lui Fadawi părea mai calmă şi era însoţită de scârţâitul paşilor pe pietriş.

> „E miezul nopţii, am pus la loc blocul şi mă duc înapoi spre magazie… încă nu pot să cred ce-am descoperit. Am acceptat de mult că nu va mai exista niciodată ceva care să se ridice la nivelul lui Imti-Khentika, că acela avea să fie punctul culminant al carierei mele şi acum, brusc… de nicăieri… atât de minunat… cine s-ar fi gândit, cine ar fi crezut…”

Se opri, vocea lui fiind înecată de emoţie. Pentru o vreme, singurul sunet care se auzi fu cel al paşilor, înainte să se adune şi să-şi reia comentariile:

> „Aşa cum bănuiam, este o cavitate mare în spatele peretelui sanctuarului, de vreo trei metri lăţime şi de aceeaşi lungime ca a templului. Nu prevăzusem însă – nu aveam cum – că acel spaţiu a fost umplut până la refuz cu rămăşiţele unei structuri mult mai vechi, în cazul acesta, ceea ce pare a fi un templu din timpul domniei lui Pepi al II-lea. Egiptenii făceau asta tot timpul, bineînţeles, se foloseau de rămăşiţele unui monument ca să construiască altul – *talatat*-ele lui Akhenaten din Karnak mi-au venit imediat în minte – dar nu pot să mă gândesc la nimic la fel de important ca astea… Am aruncat doar o privire foarte rapidă… culorile sunt extraordinare, inscripţiile – absolut unice, în unele cazuri conţinând texte despre care nici măcar n-am auzit vreodată, inclusiv unul sau chiar mai multe care au legătură cu Benben şi Oaza Ascunsă – să vezi când îi spun lui Flinders!”

Când îi auzi numele, Freya îi aruncă o privire englezului. Acesta privea drept în faţă, cu ochii uşor umeziţi. Simţi că ea îl privea şi îi arătă cu degetul spre casetă, indicându-i să se concentreze mai

degrabă asupra ei şi nu asupra lui.

> „... e prea devreme să spunem asta, bineînţeles, dar bănuiesc că nu este singurul perete umplut astfel, ci toţi pereţii sanctuarului sunt şi posibil şi alte părţi ale templului. S-ar putea să avem de-a face cu cea mai mare colecţie de rămăşiţe arhitectonice egiptene... Nici măcar nu-mi pot imagina... nu-mi pot imagina. Mă întorc mâine-dimineaţă la prima oră, ca să studiez mai în detaliu inscripţiile. Între timp, i-am pus pe Abu şi pe Latif să-mi jure că păstrează secretul, dar, momentan, am să mă uit rapid în depozit, să văd ce-au făcut azi şi-apoi mă duc la culcare, pentru o odihnă binemeritată... La vârsta mea, genul acesta de entuziasm nu poate fi prea sănătos! Incredibil, pur şi simplu incredibil.”

Înregistrarea se sfârşi din nou. Freya aşteptă ca vocea lui Fadawi să revină, să descrie ce descoperise în ziua următoare. Dar nu mai era nimic, doar foşnetul blând al casetei. Începu să deruleze înainte, încercând să găsească următoarea înregistrare, însă foşnetul continuă până când, cu un clanc, caseta se termină.

— Pentru Dumnezeu! spuse ea. Trebuie să fi continuat pe altă casetă. Trebuie să...

— Nu există o altă casetă, zise Flin.

— Dar a spus că avea de gând să...

— Asta e, asta-i tot.

Ea se uită la el.

— De unde ştii?

Faţa îi pălise foarte mult.

— Pentru că, în noaptea de duminică, 12 februarie, Hassan a fost prins furând din magazie. N-a mai avut şansa să se întoarcă în templu. A fost băgat la închisoare.

Umezeala din ochii lui, observă Freya, era mai accentuată.

— Dumnezeule, nu-i de mirare că era aşa de supărat. După ce că e groaznic să fii băgat după gratii trei ani de zile, să ţi se interzică să faci singurul lucru care chiar îţi place, dar să se întâmple exact când făceai cea mai mare descoperire a carierei tale...

El dădu din cap şi continuă să conducă în tăcere. Pe marginile drumului începură să apară case. La început sporadic, ca nişte semne de punctuaţie singuratice pe pagina altminteri goală a deşertului, apoi mai frecvente, locuinţele grupându-se în domenii, iar acestea devenind o masă solidă de clădiri, în timp ce suburbiile oraşului se întindeau să-i întâmpine. În faţa lor apăru o staţie de benzină Mobil, puternic luminată. Flin viră Cherokee-ul în faţa unei pompe şi opri motorul. Un angajat în uniformă albastră şi cizme albe din cauciuc

veni şi începu să umple rezervorul. Flin ieşi şi se duse cu paşi mari spre un telefon public de lângă clădire. Freya îl văzu ridicând receptorul şi sunând. În 30 de secunde, se întoarse. După trei minute, erau din nou pe drum.

— Aş propune să te las la aeroport, spuse el, dar cred că mi-aş bate gura de pomană.

Ea nu răspunse.

— Ultima şansă să renunţi.

Freya rămase tăcută. Piramidele se înălţau în faţa lor, un indicator rutier anunţându-i că trebuiau să meargă drept pentru Cairo, dreapta pentru Fayyum, Al-Minya şi Asuyt.

— Bine, zise el, ne ducem împreună.

— La Abydos?

Flin încetini, semnaliză şi o luă la dreaptă.

— La Abydos.

Molly Kiernan stătea pe balansoarul din grădina bungaloului ei şi se legăna uşor înainte şi înapoi. Ţinea o cană de cafea în mâini şi avea o pătură pe umeri, pentru că era târziu, iar aerul nopţii se răcise. Tocmai primise mesajul lui Flin. Părea o pistă bună, deşi trebuia să aştepte câteva ore ca să vadă exact cât de bună era. Măcar *aveau* o pistă, nu ca în ultimele două decenii.

Ştia c-ar fi trebuit să se simtă mai entuziasmată. S-ar fi simţit aşa dacă povestea cu Angleton n-ar fi fost mai serioasă decât se temuse ea. Oamenii ei făcuseră cercetări şi se părea că avea o reputaţie nu chiar bună. „Un coşmar, aşa îl descrisese Bill Schultz. Cel mai urât coşmar al nostru. Ţine de postul lui cu dinţii."

Se mai legănă o dată. Îşi ţinea laptopul pe genunchi, ecranul fiind plin de imaginea lui Angleton pe care i-o trimiseseră din State. Obez, cu chelie, o peliculă de sudoare luminându-i curba obrajilor roşii ca două mere. Trebuia să fie confruntat, bineînţeles, nu putea fi lăsat de capul lui. Întrebarea era când anume? Şi cum? Timp de 23 de ani, fusese implicată în asta şi, în noaptea aceasta, pentru prima dată, o trecu un fior real de teamă. Pentru Duna de Foc şi pentru ea însăşi. Cu siguranţă, Angleton nu era persoana cu care să te pui.

Îşi lăsă capul pe spate şi privi în sus, spre stele. Inspirând aroma florilor de iasomie şi bougainvillea, ascultând scârţâitul balansoarului şi foşnetul catifelat al frunzelor arborelui-de-foc agitate de vânt, îşi dori mai mult decât niciodată să-l fi avut pe Charlie alături. Să se poată cuibări în braţele lui, aşa cum o făcea pe veranda casei lor din State, toate grijile ei fiind îndepărtate şi ţinute la distanţă de căldura

şi puterea lui şi de certitudinea credinţei lui.

Dar Charlie nu era acolo şi nu avea nici un rost să şi-o dorească. Ajunsese până aici fără el şi nu avea de gând să se împotmolească acum. Mai privi o vreme în sus, lăsând că balansoarul să se oprească treptat, apoi, terminându-şi cafeaua, închise laptopul, luă pistolul Beretta de pe scaunul de alături şi intră în casă, încuind şi blocând uşa după ea.

— Haide, Flin! murmură ea. Găseşte ceva util. Te rog, găseşte ceva util!

Dintr-un motiv oarecare, Freyei îi intrase în cap că Abydos se afla imediat la sud de Cairo. Se afla la sud, doar că nu chiar „imediat”: 500 de kilometri, mai precis, puţin sub jumătate din lungimea totală a ţării, distanţă care, chiar şi noaptea, cu şoselele relativ lipsite de trafic, ar fi fost parcursă în cinci ore, poate chiar mai mult, după estimările lui Flin.

— N-o să ne rămână prea mult timp după aceea, spuse el. Din câte îmi amintesc, templul se deschide pentru public la ora şapte dimineaţă, deci va trebui să ieşim de acolo pe la şase patruzeci şi cinci cel târziu sau vom fi văzuţi şi, crede-mă, n-ar fi deloc bine. Egiptenii nu sunt prea indulgenţi cu cei care intră în monumentele lor şi le distrug.

Se uită la ceas: 23.17.

— O să fie chiar la mustaţă.

— Atunci, calc-o! zise Freya.

Aşa şi făcu, acul vitezometrului trecând de 100 de kilometri pe oră, făcând slalom printre camioanele şi cisternele sporadice, singurele vehicule de pe drum la ora respectivă.

Străbătuseră vreo 20 de kilometri, când Flin viră brusc spre marginea drumului şi se opri în faţa unor magazine dărăpănate. Chiar şi la ora aceea târzie din noapte, erau deschise. În faţa unuia dintre ele, luminat doar de un bec simplu, se afla un amestec de unelte de construcţie şi agricole – mături, coase, baroase, *touria*-uri. Flin intră grăbit şi ieşi un minut mai târziu cărând două leviere aparent grele, două lanterne şi un enorm tăietor de lacăte.

— Trebuie să ne rugăm să existe o schelă sau o scară acolo, spuse el aruncând uneltele în partea din spate a jeepului, apoi urcând din nou la volan.

— Şi dacă nu?

— Am încurcat-o. Dacă aptitudinile tale de alpinistă nu-ţi permit să planezi prin aer.

Porni motorul, patină din nou spre şosea şi porni grăbit în noapte.

Nu vorbiră mult în timpul drumului. Flin mai ascultă de vreo două ori caseta lui Fadawi, memorând informaţiile necesare şi schimbară câteva vorbe cu jumătate de gură. Freya îi zise câte ceva despre căţărat, Flin îşi descrise munca din Gilf Kebir, unele dintre expediţiile pe care le făcuse împreună cu Alex. Nici unul nu intră în vreun detaliu, neavând dispoziţia necesară şi, pe când ajunseră în Beni Suef, la 120 de kilometri depărtare de Cairo, tăcură amândoi, singurele zgomote fiind torsul motorului Cherokee-ului şi bufniturile şi scrâşnetele cauciucurilor care accelerau pe asfaltul neuniform. Freya dormi câte puţin, aţipind doar ca să fie trezită din nou de hurducăituri pe când treceau peste o crăpătură adâncă sau când încetineau ca să treacă prin vreun punct de control al poliţiei. Nu înţelegea mare lucru din peisajul prin care treceau, în afară de faptul că era compus din nisip cu arbuşti, presărat din când în când cu câmpuri de trestie de zahăr, palmieri şi sate dărăpănate, din cărămizi de lut. În jurul orei 1,15, opriră într-un oraş foarte luminat, ca să alimenteze şi să cumpere nişte apă.

— Al-Minya, o informă Flin, cam pe la jumătatea drumului. La scurtă vreme după aceea, aproape că se ciocniră cu un autocar care venea din faţă, din cauză că Flin nu calculă bine distanţa când depăşi o cisternă cu petrol. În afară de asta, călătoria a fost lipsită de incidente, indicatorul de bord arătând în jur de 110 de kilometri pe oră, lumea trecând cenuşie în viteză pe lângă ei, de ambele părţi, kilometrii scăzând treptat, în timp ce goneau spre sud.

— Freya.

— Hmm.

— Freya.

Ea clipi dezorientată, neştiind sigur unde se află şi ce anume se întâmplă.

— Haide, am ajuns!

Flin cobora deja din Jeep. Pentru o clipă, rămase locului, căscând, singurele zgomote fiind lătratul îndepărtat al unor câini şi pocnetele metalice moi al motorului Jeepului, care se răcea. Apoi, privind bordul maşinii – ora 4,02, ajunseseră bine – deschise portiera şi ieşi.

Se aflau într-un sat mare, la poalele unui deal, un drum luminat de felinare urcând abrupt în faţa lor, înspre o antenă pentru telefoane mobile din vârful pantei. Un drum paralel urca la 300 de metri în dreapta ei, plin, ca şi acesta, de magazine şi case din beton. Între ele se afla un enorm spaţiu de formă dreptunghiulară, care dădea înspre deal. La capătul acestuia – prins între braţele satului ca între cleştii unei pensete imense – era faţada spectaculos iluminată a ceea ce presupunea ea că trebuia să fie templul lui Seti I: lung, cu acoperiş plat, impunător, străjuit de 12 coloane monumentale, ca barele unei

cuşti uriaşe.

— Casa Milioanelor de Ani ai Regelui Men-Maat-Ra, Fericit în Inima lui Abydos, rosti Flin venind lângă ea. Impresionant, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Ţi-aş oferi un tur complet, dar, ţinând cont că nu prea avem timp…

O luă de braţ şi o duse în partea din spate a Cherokee-ului. Deschizând portiera, adună uneltele de pe banchetă. Îi dădu Freyei lanternele şi un levier, îl luă pe celălalt şi tăietorul de lacăte, apoi încuie maşina. Ea porni spre templu, dar el o chemă înapoi pocnind din degete şi, în schimb, o duse spre stânga, pe o stradă laterală, pe lângă un măgar care rumega dintr-o grămadă de nutreţ şi tot mai adânc în sat.

— Întreaga zonă e plină de gărzi, îi explică el în şoaptă, făcându-i semn cu mâna spre o altă stradă. Ar trebui să stăm cât mai ascunşi posibil.

Trecură printre case, totul fiind cufundat într-o tăcere mormântală, cu excepţia câinilor care încă lătrau în depărtare şi, la un moment dat, a sforăitului cuiva. Pământul se înălţa treptat, apoi începu să se aplatizeze. Cotind pe o alee îngustă, ieşiră din nou pe drumul unde parcaseră. Se aflau aproape în vârful dealului acum, antena de telefon înălţându-se la stânga lor, Cherokee-ul fiind de-abia vizibil la baza pantei din dreapta. În faţa lor, o fâşie de teren abandonat, presărat cu deşeuri, dădea într-un gard de sârmă ghimpată. În spatele acestuia, se afla o grămadă de coloane şi pereţi din cărămizi de lut, cea mai înaltă dintre ele ajungând doar până la pieptul unui om. Dincolo de acestea se înălţa un zid mult mai solid, dintr-un talmeş-balmeş de blocuri de piatră – laterala templului. Reflectoarele inundau totul cu o lumină portocalie, iar gardieni în uniforme negre se vedeau patrulând prin zonă.

— Cum a spus şi Hassan pe casetă, ăştia mai întâi te împuşcă şi după aia te-ntreabă, zise Flin trăgând-o înapoi în umbră. Trebuie să fim atenţi sau or să-i facă treaba lui Girgis în locul lui.

Privi cu atenţie în faţă, studiind modul în care se deplasau gardienii, încercând să desluşească tiparul după care patrulau.

— Există o zonă oarbă când se întoarce tipul ăla, rosti el după câteva momente, arătând cu degetul spre una dintre siluetele îmbrăcate în uniforme. Putem să ajungem sub gard şi intrăm prin fostele magazii. Când se întoarce din nou, intrăm pe poarta aceea mică din colţ şi apoi pornim în jos, spre porticul templului. OK?

— Şi dacă ne văd?

El nu-i răspunse, doar îşi înclină capul şi îşi ridică sprâncenele, de parcă ar fi spus: „Să sperăm că nu ne văd”. Trecură 30 de secunde, apoi, dându-i un cot Freyei, începu să înainteze. Ea îl urmă şi

traversară grăbiţi terenul abandonat, se strecurară printr-o gaură din gard şi îşi croiră drum înspre labirintul de pereţi din lut. Ghemuindu-se în spatele unui rând de postamente de coloane, se simţiră îngrozitor de vizibili, reflectoarele inundând zona cu lumină, ferestrele clădirilor din jur părând să se holbeze direct la ei. Îşi ţinură respiraţia, aşteptându-se oarecum să audă ţipete şi paşi alergând. Dar prezenţa lor trecu neobservată şi, după alte 30 de secunde, Flin îşi scoase capul, privi rapid în jur şi îi făcu semn Freyei s-o ia din loc. Rămaseră cât mai aplecaţi posibil, trecând rapid printre ruine şi printr-o poartă strâmtă din gardul templului. Din patru paşi, ajunseră la o terasă care se întindea de-a lungul faţadei luminate a clădirii.

— Linişte! şopti el trăgând-o în spatele primeia dintre coloanele monumentale care străjuiau faţada, ţinându-şi un deget pe buze.

— Ce naiba crezi c-aveam de gând să fac? murmură ea. Să încep să cânt?

Făcură din nou o pauză, lipindu-se de piatră, ascultând orice zgomot care le-ar fi indicat că fuseseră reperaţi. Apoi, începură să înainteze de-a lungul terasei, către dreptunghiul negru care forma intrarea în templu, fugind de la o coloană la alta, siluetele acestora – impunătoare, monstruoase, diforme – alunecând de-a lungul pereţilor luminaţi de reflectoare spre stânga lor, înainte să dispară din nou după fiecare coloană. Există un moment de agonie când, chiar în vreme ce ajunseră la coloana care străjuia intrarea, Freya se împiedică şi lovi podeaua de piatră cu levierul. Sunetul se reverberă în tot spaţiul, părând a umple noaptea. Se retraseră din nou în umbră, împietriţi, ascultând paşii care veneau dinspre curte, în faţa templului, ajungând chiar până la capătul terasei.

— *Meen?* se auzi o voce la doar câţiva metri distanţă, apoi un fâsâit şi un clic, ca de puşcă dată jos de pe umăr. Cine acolo?

Rămaseră nemişcaţi, neîndrăznind să respire, ştiind că, dacă gardianul ar fi urcat pe platformă, cu siguranţă, aveau să fie descoperiţi. Spre uşurarea lor, rămase dedesubt, patrulând în sus şi în jos, până când, în cele din urmă, convins că nu era nimic, se îndepărtă, tropăitul cizmelor sale pierzându-se treptat. Flin aşteptă până acesta nu se mai auzi deloc, apoi privi precaut pe după coloană. Drumul era liber. Îi dădu Freyei levierul său şi, apucând cleştii, se îndreptă spre poarta de fier care bloca intrarea în templu şi tăie lacătul, lamele retezând metalul ca şi cum ar fi fost făcut din brânză. Deschise poarta, păşi înăuntru şi, privind încă o dată prin curte, îi făcu semn Freyei să vină, împingând poarta după ea şi trăgând-o spre stânga, dincolo de lumina reflectoarelor de afară.

Rămaseră acolo un moment, trăgându-şi sufletul, ochii obişnuindu-li-se cu întunericul şi ascultând. Apoi, proptind cleştii de perete, Flin luă un levier şi o lanternă de la Freya şi, aprinzând-o, o conduse

înainte.

Se aflau într-o încăpere cavernoasă, pietruită. La dreapta şi la stânga porneau două şiruri gemene de coloane, fiecare având o înălţime de opt metri şi groasă cât un trunchi de copac, orice suprafaţă disponibilă – pereţi, coloane, tavan – fiind acoperită cu o mulţime de hieroglife încâlcite. Freya îşi aprinse lanterna şi privi în jur, uimită. Cu câţiva ani în urmă, făcuse scufundări nocturne într-un recif de corali pe coasta Thailandei, iar locul acesta avea acelaşi aer misterios, subacvatic. Fasciculul ei de lumină tăia întunericul, dezvăluind forme şi imagini ciudate: siluete cu corp de om şi capete de animale – vulturi, lei şi şacali – un om îngenuncheat, cu mâinile ridicate a implorare, trei capete de statuie aliniate într-o nişă din perete, ochii lor goi uitându-se absenţi către umbre. Erau şi culori: nuanţe de roşu, verde şi albastru se iţeau o clipă înainte să se piardă din nou în monocromie, în timp ce Freya îşi muta lanterna în altă direcţie, de parcă însăşi raza acesteia crea diversele nuanţe.

Ajunseră în capătul opus al încăperii – singurul sunet care se auzea fiind cel al paşilor lor pe piatră – şi trecură printr-un zid într-un al doilea spaţiu imens, la rândul lui plin de coloane decorate. Chiar şi pentru ochiul necunoscător Freyei, era clar că incrustaţiile de aici erau de o calitate net superioară, hieroglifele fiind redate mai degrabă în basorelief decât altorelief, cu imaginile mai detaliate şi mai subtile. O scară de raze ale lunii coborî printr-o lucarnă din tavanul de deasupra, în rest, totul era complet negru, iar întunericul atât de intens, încât Freya aproape că-i simţea gustul.

Trecură şi prin această încăpere şi urcară pe o rampă până la o platforma joasă de la celălalt capăt. Flin trecu raza lanternei de-a lungul peretelui din spate, luminând un şir de şapte uşi dreptunghiulare, cu goluri mai adânci în cadrul celei mai late dintre ele. Se îndreptă spre cea de-a treia de la stânga, trecând pe sub un prag foarte deteriorat şi într-o cameră dreptunghiulară şi lungă. Tavanul boltit al acesteia era tot pătat cu mucegai, pereţii săi acoperiţi cu desene în relief fiind peticiţi cu ciment, arătând ca nişte eczeme în locurile unde zidăria se dezintegrase şi fusese reparată.

— Capela Re-Horakhty, o anunţă Flin, tot în şoaptă, deşi se aflau acum în inima templului şi erau şanse minime să-i audă cineva din afară.

Lumină înjur, apoi se întoarse spre dreapta şi ridică fasciculul lanternei spre colţul din dreapta-sus al încăperii, până în punctul unde peretele se unea cu bolta tavanului. Acolo, aşa cum descrisese Fadawi, era un bloc de formă pătrată, nu mai mare de 40x40 centimetri, cu urme de hieroglife de-abia vizibile sub mucegaiul care îl acoperea.

— Mai trebuie doar să ajungem până acolo, spuse el.

Se întoarseră în sala hipostilă şi se despărţiră. Îndepărtându-se în direcţii opuse, spintecau întunericul cu lanternele lor, căutând ceva – orice – de care se puteau folosi ca să ajungă la acea piatră, nici unul din ei nevrând să-şi exprime teama că s-ar putea să fi ajuns până acolo, dar nu vor reuşi să se caţere până la blocul căutat. În mai puţin de un minut, Freya auzi un fluierat uşor. Întorcându-se pe unde venise, îl văzu pe Flin stând în uşa capelei de lângă cea care îi interesa pe ei, cu un rânjet de uşurare pe faţă. Înăuntru, lipită de uşa falsă din spatele capelei şi înconjurată de saci de ciment, era o schelă din aluminiu prevăzută cu rotile pentru a putea fi deplasată mai uşor.

— Ce se potriveşte c-am găsit-o aici, zise el îndreptându-se spre schelă şi scuturând-o. Acesta este sanctuarul lui Ptah, zeul – printre altele – al zidarilor şi al cioplitorilor în piatră. Să sperăm că e un semn bun.

Schela se dovedi prea înaltă ca să fie transportată prin uşa capelei, obligându-i să îi dea jos ultimul nivel şi să o transporte în capela Re-Horakhty în două părţi, reasamblând-o apoi, pierzând astfel minute preţioase. Odată montată, Flin blocă roţile şi, apucând levierele şi lanternele, urcară amândoi, Freya destul de rapid, Flin mai precaut.

— Doamne, ce se clatină, mormăi el ajungând la platforma din vârf. De parcă ar fi făcută din jeleu.

— Nu te mai prosti, îl mustră ea. Ne aflăm numai la trei metri înălţime.

El o privi ca şi cum i-ar fi spus: „Trei metri prea mult” şi, aplecându-se în faţă, îşi aţinti lanterna spre colţul peretelui.

De jos, blocul de piatră păruse la fel de bine fixat în perete ca toate celelalte. Acum, că erau aproape de el, lanternele luminându-l de la câţiva centimetri distanţă, puteau să vadă exact ce văzuse Fadawi: o crăpătură îngustă deasupra pietrei şi altele şi mai înguste dedesubt şi pe laterale, nici una mai lată decât o linie de creion. Aplecându-se, Flin îşi lipi obrazul de perete.

— Hassan avea dreptate, zise el după o pauză, cu ochii lucindu-i de entuziasm. Chiar există un curent de aer. Haide!

Îşi privi ceasul – 4,24 – şi îşi poziţionă lanterna pe platformă astfel încât lumina ei să cadă direct pe bloc, apoi îşi scuipă în palme şi apucă levierul de fier.

— OK, la treabă!

OAZA DAKHLA

Zahir al-Sabri se aplecă peste patul fiului său, zâmbind în timp ce privea silueta care dormea ghemuită, cu un braţ îndoit sub cap, celălalt aruncat într-o parte, cu palma deschisă, de parcă băiatul încerca să atingă ceva. Îşi aminti de ziua în care se născuse Mohsen – cum ar putea să uite? — uimirea pe care o simţise, euforia sufocantă care îl cuprinsese. Ca beduin, nu era considerat cuviincios să-ţi arăţi emoţiile în public, aşa că se mulţumise să-i dea micuţului plin de riduri un sărut şi să-şi îmbrăţişeze soţia înainte să plece în deşert unde, înnebunit de fericire, dansase şi ţipase ca un nebun, privit doar de dune şi de cer.

Ar mai fi vrut şi alţi copii, o duzină, căci oare ce satisfacţie mai mare poate exista decât să creezi noi zale în lanţul vieţii, lungindu-l spre viitor? Totuşi, nu a fost să fie. Naşterea fusese dificilă, apăruseră complicaţii, sângerări – nu înţelesese detaliile, doar că, dacă ar fi trecut încă o dată prin aşa ceva, viaţa soţiei sale ar fi fost în pericol şi el nu putea permite una ca asta. Allah dă şi Allah ia. Aşa stăteau lucrurile. Îl avea pe Mohsen şi asta era suficient.

Continuă să privească în jos, luna înconjurându-i capul băiatului cu o aură argintie. Aplecându-se, îl sărută pe obraz, murmurând „Ana bahebak, ya noor eanay'a" – Te iubesc, lumina ochilor mei – şi se strecură în pat, lângă soţia sa. Se holbă o vreme la tavan. Un timp doar stătu acolo muşcându-şi buza, fără să-i fie mai somn decât îi fusese cu patru ore în urmă.

Apoi, întorcându-se pe o parte, se întinse sub pat şi atinse gura puştii pe care o păstra acolo, trecându-şi degetul peste suprafaţa rece, din oţel a ţevii.

Era pregătit. Orice s-ar fi întâmplat, orice i s-ar cere, era pregătit. Măcar prin aceasta avea să se ridice la nivelul amintirii străbunilor săi.

— *Ana bahebak, ya Mohsen,* murmură el. *Ana bahebak, ya noor eanay'a.*

ABYDOS

— Chiar crezi că Fadawi nu i-a vorbit nimănui despre asta? întrebă Freya în timp ce forţau cu levierele în găurile din jurul blocului de piatră, Flin sus, Freya în lateral. Sau tipul celălalt, Abu nu mai ştiu cum.

Flin clătină din cap, împingând levierul, străduindu-se să disloce piatra.

— Aş fi auzit dacă ar fi făcut-o. Cum a zis Fadawi pe casetă, dacă s-ar găsi un templu care să-i fi aparţinut lui Pepi al II-lea, ar fi una dintre cele mai mari descoperiri din ultimii cincizeci de ani. Lumea ar fi aflat. Haide, nenorocitule!

Apăsă mai tare pe levier. Freya făcu la fel cu al ei, tăcând amândoi în vreme ce îşi concentrară toată energia asupra lucrului pe care-l aveau de făcut, conştienţi că timpul trecea şi nerăbdători să urnească blocul. Transpiraţia le umezi feţele; încăperea răsuna de mormăiturile efortului lor şi de scrâşnetul metalului pe piatră. După câteva minute, Flin îşi schimbă unghiul de atac, scoţând levierul din deschizătura de deasupra blocului şi introducându-l în cea laterală, în partea opusă Freyei. Îşi legănară levierele înainte şi înapoi, împingând şi trăgând. Totuşi, piatra le opuse rezistenţă şi Freya începu să se întrebe dacă aveau să o urnească vreodată din loc când, în sfârşit, se simţi o smucitură slabă, un tremur extrem de vag, de-abia perceptibil. Îşi schimbară poziţiile, răsucind barele alţi câţiva milimetri în interior şi ridicând. Mişcarea deveni mai pronunţată. Flin îşi eliberă levierul şi-l forţă sub piatră, apăsându-l în jos. Blocul se săltă puţin.

— Aproape că am reuşit, gâfâi el cu ochii mari, atât din pricina efortului de a urni piatra, cât şi datorită entuziasmului pentru ceea ce-ar fi putut găsi dincolo de el.

Continuară să forţeze în jurul marginilor, uneori atacând blocul lateral, alteori de sus şi de dedesubt, până când, în cele din urmă, începu să se desprindă cu un scârţâit din perete – la început, foarte puţin, milimetru cu milimetru, de parcă nu voia să se clintească, apoi, când îl prinseră mai bine, tot mai tare, clinchetul levierelor de fier fiind acum însoţit de zgomotul pietrei frecându-se de piatră. După ce o scoseseră vreo 15 centimetri, lăsară la o parte levierele şi o apucară cu mâinile goale, trăgând-o cu grijă, potrivindu-şi prizele pe când piatra ieşea tot mai mult. Într-un final, cu un ultim efort, reuşiră să o scoată din perete şi să-i susţină toată greutatea pe braţe şi umeri. Era grea, incredibil de grea, mult mai grea decât se aşteptase vreunul din ei şi foarte greu de manevrat, cu schela care se clătina sub ei şi spaţiul îngust pe care îl aveau la dispoziţie pe platformă. Se târâră

câţiva paşi mici de la perete şi începură s-o coboare, sudoarea înţepându-le ochii, respiraţia devenindu-le tot mai greoaie şi mai precipitată. O coborâră cam pe jumătate, când amândoi începură să simtă în acelaşi timp cum piatra le alunecă din mâini.

— Nu mai pot s-o ţin, gâfâi Freya. E…

Se clătină la dreapta, încercând să n-o scape, înainte să-şi dea seama că n-avea nici un sens şi să dea drumul blocului din mână, sărind din calea lui, ca să nu-i strivească picioarele. Flin se aplecă înainte şi dădu şi el drumul pietrei, o fracţiune de secundă mai târziu decât Freya, avântul său propulsând piatra spre capătul platformei şi apoi în spaţiul de dedesubt. Întreaga încăpere – întregul templu – păru să reverbereze de o bufnitură surdă, ca de ciocan, în timp ce piatra se prăbuşi pe podea, forţa impactului rupând o bucată mare din colţul acesteia.

— Doamne! gemu Flin apucând lanterna şi luminând în jos. Valuri grele de praf se unduiră prin raza lanternei. Piatra aia a stat acolo peste două mii cinci sute de ani…

— La naiba cu piatra, spuse Freya. Dacă a auzit cineva?

Rămaseră ţintuiţi locului, ascultând, ecoul prăbuşirii pietrei părând să lâncezească sub tavanului boltit al încăperii, Flin părând extrem de îngrozit, de parcă, fără să vrea, ar fi dat cu maşina peste un prieten apropiat. Totuşi, nu se auziră ţipete sau paşi, nici un semn cum că accidentul le-ar fi atras atenţia gardienilor şi, aruncând o ultimă privire plină de suferinţă spre blocul zdrobit, Flin îşi îndreptă atenţia către gaura pe care tocmai o deschiseseră în perete. Ridicându-se până la ea, lumină cu lanterna.

— Ce vezi? întrebă Freya luându-şi lanterna şi venind în spatele lui.

El nu-i răspunse, plimbând doar fasciculul de lumină încolo şi încoace, cercetând cavitatea, Freya neputând să zărească nimic de spatele şi umerii lui.

— Ce vezi? repetă ea încercând să se uite pe după el.

El nu-i răspunse nici de data aceasta, iar ea simţi un fior trecător de teamă la gândul că poate nu era nimic acolo, că Fadawi îşi bătuse totuşi joc de ei. Apoi, Flin se întoarse spre ea, expresia lui îngrozită de doar câteva clipe mai înainte fiind înlocuită cu una de uimire mută.

— Lucruri minunate, spuse el ridicând degetul mare. Văd lucruri minunate.

Se dădu mai la stânga, lăsând-o să vină lângă el şi să se uite. Freya se trezi privind într-o cavitate îngustă, ca un puţ nu mai larg de doi metri şi poate adânc de vreo 12, o trecere secretă printre pereţii capelei. Tavanul – făcut din bucăţi de pietre imense – părea să fie la acelaşi nivel ca al capelei, iar podeaua, presupunea ea, putea fi de asemenea o continuare a celei din capelă. Nu avea cum să fie sigură, pentru că, pe toată lungimea sa, până la aproape un metru sub

deschizătură, cavitatea erau plină cu grămezi de blocuri de piatră, cele mai mici dintre ele de cel puţin două ori mai mari decât cea pe care tocmai o scoseseră. Unele erau pătrate, altele dreptunghiulare, unele goale, altele decorate cu imagini şi inscripţii hieroglifice. Gravurile – precum cele din sălile hipostile de afară – purtau încă urmele coloritului lor original: nuanţe de verde şi roşu şi galben şi albastru. Existau şi fragmente din coloane, bucăţi din statui – o bucată dintr-un tors de granit, partea de sus a unui sfinx – toate aruncate aparent la întâmplare în acel spaţiu, claie peste grămadă. Aveai impresia că te uiţi într-o cutie enormă plină până la refuz cu piese de lego pentru copii.

— Incredibil, nu-i aşa? zise Flin aplecându-şi capul în interior, obrazul lui aproape atingându-l pe al Freyei.

Îşi îndreptă lanterna înspre văgăună, mişcându-i raza până când aceasta se stabili pe un bloc anume, luminând nişte semne care păreau o pereche de ovaluri alungite, unul lângă celălalt, fiecare din ele încercuind un rând de hieroglife.

— Nefer-Ka-Re Pepi, citi el, raza lanternei tremurând uşor, ca şi când ar fi fost atât de copleşit de ceea ce vedea, încât nu-şi putea ţine mâna nemişcată. Numele de tron al faraonului Pepi al II-lea. Cum a zis şi Hassan, trebuie să fi existat un templu al Regatului Vechi pe locul acesta, care a fost dezafectat şi reciclat ca umplutură pentru pereţi când Seti şi-a construit propriul templu, o mie de ani mai târziu.

Dădu din cap.

— Dumnezeule, Freya, nici măcar nu pot să încep să… Adică, e o perioadă din istorie care nu ne-a lăsat aproape nimic material. Ceva ca asta ar putea rescrie complet… Covârşitor, absolut covârşitor!

Se mai uitară o vreme prin acea deschizătură. Apoi, conştienţi că nu aveau mult timp la dispoziţie, Flin îşi trecu capul şi umerii prin gaură şi începu să se târască spre cavrtate, picioarele şi tălpile dispărându-i în vreme ce coborî zvârcolindu-se pe pietrele de dedesubt. Freya îl urmă, mult mai abilă, Flin ajutând-o să treacă de pe partea cealaltă şi coborând-o uşor pe suprafaţa neuniformă.

— Ai grijă unde pui mâna, o avertiză el. Probabil că e plin de scorpioni.

Ea se înfioră şi îşi luă repede mâna de pe capul unei statui.

Acum, că erau înăuntru, locul părea şi mai înghesuit şi mai claustrofobic. Tavanul era prea jos ca să poată sta drepţi, iar zidăria îi împingea din toate părţile, deşi se simţea un curent foarte slab, o mişcare a aerului de-abia perceptibilă – de unde anume venea, Freya nu îşi dădea seama. Stătură aşa un moment, ghemuiţi lângă deschizătura din perete, plimbându-şi lanternele prin jur, măsurând spaţiul. Apoi, după ce se mai uită o dată la ceas – 4,51 – Flin începu să se cerceteze prin jur, examinând inscripţiile, încercând să găsească

orice indiciu legat de locaţia oazei. Freya îşi îndreptă lanterna în direcţia lui, ca să aibă mai multă lumină, dar, altfel, îl lăsă să-şi vadă de treabă. Ştia să descifreze hieroglifele cam la fel de bine precum ştia japoneza, aşa că nu prea avea cu ce să-l ajute.

Trecură 20 de minute într-o tăcere deplină, singurele zgomote fiind cele făcute de cizmele lui Flin pe piatră şi şoaptele lui ocazionalele – „Minunat. Dumnezeule, e minunat!” Apoi, brusc, pocni din degete şi îi făcu semn cu mâna:

— Vino să vezi asta.

Freya se împiedică spre el, lovindu-se la cap de tavan şi se ghemui alături. Flin îşi trase lanterna înapoi şi lumină de-a lungul unei pietre verzui-negricioase. După o clipă, îşi dădu seama că era un obelisc mic, aşezat orizontal şi aproape îngropat sub o grămadă de alte blocuri.

— Pare a fi un fel de imn sau rugăciune către Benben, spuse el indicând textul hieroglific inscripţionat pe piatră.

— Asta e piatra aia din Indiana Jones. Aşa-i? întrebă ea. Cea cu puteri supranaturale?

El dădu din cap, zâmbind la auzul remarcii ei. Punându-şi degetul prăfuit pe colţul din dreapta-sus al inscripţiei, începu să recite, vocea lui – ca atunci când citise din papirusul Imtiti-Khentika – părând să devină tot mai profundă şi mai gravă, de parcă ar fi răsunat de undeva din timpuri străvechi.

— *Iner-wer iner-en Ra iner-n sedjet iner sweser-en kheru-en sekhmet*, intonă el. O, mare piatră, o, piatră a focului, o, piatră care ne-ai făcut puternici, o, voce al lui Sekhmet pe care o purtăm în bătălii înaintea noastră şi care ne aduce victorii fără număr…

— Ceva legat de oază?

— Nu, dar şi aici e menţionat Benben…

Flin îşi îndreptă lanterna într-o parte, către un bloc de calcar acoperit cu hieroglife, textul său vibrând în culori roşii, albastre, galbene şi verzi.

— … şi aici…

Acum, lumina lanternei poposi pe ceea ce părea a fi un fragment dintr-o coloană.

— … ceea ce sugerează că materialul din această parte a cavităţii provine din aceeaşi secţiune a templului lui Pepi. Un fel de altar închinat lui Benben, din câte văd eu. Cum ţi-am spus la muzeu, unde găseşti menţionat Benben, găseşti şi oază. Pe aici trebuie să ne uităm. Aici trebuie să fie.

Mormăi satisfăcut şi îşi reluă căutarea, examinând fiecare părticică din zidărie, ignorându-şi propriul sfat legat de scorpioni şi vârându-şi lanterna adânc printre blocuri, în încercarea de a lumina fragmentele de text parţial îngropate sau aflate în unghiuri dificile.

— Şi dacă explicaţia de care avem nevoie se află chiar dedesubt?

întrebă Freya. Cred că asta se continuă la cel puţin doi metri adâncime. N-avem cum să le mutăm pe toate.

Flin nu-i răspunse – fie pentru că era prea absorbit de ceea ce făcea, fie pentru că nu voia să accepte scenariul propus de ea. Mai trecură 15 minute. Freya, aşezată pe capul unei statui, se simţea extrem de inutilă, în vreme ce englezul continua să-şi croiască drum prin haosul acela de piatră. Apoi, scoase un ţipăt ascuţit şi-i făcu din nou semn cu mâna.

Se afla acum la vreo două treimi din lungimea cavităţii, iar lanterna sa lumină un bloc mic dintre alte blocuri, aflat cu faţa în jos, la care avea acces doar dacă stătea pe spate şi privea în sus. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Ce-i? întrebă ea aplecându-se peste el, încercând să vadă mai bine.

— E parte dintr-un text care descrie cum să intri în oază, zise el cu respiraţia tăiată, buricele degetelor alunecându-i încolo şi încoace pe piatră, de parcă ar fi mângâiat pielea unei iubite. Mai mult ca sigur, din sanctuarul cel mai interior al templului lui Pepi, pe care numai faraonul şi marele preot puteau să îl vadă. Nici măcar nu pot să-ncep să-ţi descriu cât de important este.

Continuă să se holbeze la inscripţie, cu o mână mişcând lanterna încolo şi încoace, cu cealaltă trasând liniile hieroglifelor. Apoi, începu să traducă încet:

— *Sebawy* – două porţi – te vor duce în *inet djeseret*, valea secretă. *Khery en-inet* – la capătul de jos al văii – *re-en wesir,* Gura lui Osiris. *Hery en inet* – la capătul de sus al văii – *maqet en Nut*, scara lui Nut, care se află sub *mu nu pet,* apa din cer. Doar aceste porţi te vor duce acolo, doar acestea două, una jos şi una sus, nu vei găsi alta, pentru că este dorinţa lui Ra…

Se opri, inscripţia terminându-se acolo.

— Despre Gura lui Osiris ştim deja, rosti el cu o voce mai calmă, mai controlată. Deşi, la ce anume se referă…

Clătină din cap.

— Osiris era zeul lumii din subteran, aşa că poate e doar ceva figurativ… pur şi simplu, nu ştim. Totuşi, chestia asta cu scara lui Nut e ceva complet nou. Nici unul dintre textele existente nu o menţionează, sau, cel puţin, nici unul pe care l-am văzut eu până acum şi sunt destul de sigur că le-am văzut pe toate – absolut extraordinar!

— Ce înseamnă? întrebă ea entuziasmată, deşi textul în sine nu-i spunea mare lucru.

— Ei bine, Nut era zeiţa cerului, explică Flin ieşind de sub piatră, faţa şi părul lui fiind acoperite cu praf. Şi cuvinte ca *mu nu pet,* apa din cer, se referă de obicei la stânci înalte – în timpul inundaţiilor, apa

cădea de pe vârful stâncilor de parcă ar fi izvorât din rai. Partea cu scara... din nou, e imposibil de ştiut dacă este literal sau doar metaforic, dar înseamnă că egiptenii antici aveau acces la oază atât din vârful platoului Gilf Kebir, cât şi din laterala acestuia.

Se ghemui lângă Freya, scuturându-şi praful din păr.

— Ne ajută cu ceva? întrebă ea.

— Când există atât de puţine informaţii legate de oază, orice detaliu cât de mic este important, dar nu, nu suntem mai aproape de locaţia ei exactă. Dar cred – sper – că, dacă există un text care lămureşte cum să intri în oază, atunci, pe aici pe undeva, trebuie să fie unul care să explice cum să ajungi acolo. Ne apropiem, o simt. Ne apropiem.

Îşi întinse mâna şi o strânse de braţ, apoi privi din nou zidăria, examinând minuţios fiecare centimetru de piatră. Avusese energie şi înainte, dar acum îi păru de-a dreptul maniac Freyei, mutând blocurile şi fragmentele de statui care nu erau prea grele, ca să ajungă la orice se afla sub ele, privind tot timpul la ceas, mormăind singur şi, aparent, uitând complet de prezenţa ei acolo. Insistenţa lui dădu rezultate. Curând, găsi alte trei referinţe legate de Benben, un text care descria marele templu ce pare-se că se afla în inima oazei şi o altă inscripţie care repetă pedepsele celor care vizitau oaza cu intenţii rele: „Fie ca răufăcătorii să fie striviţi de fălcile lui Sobek şi înghiţiţi de pântecele şarpelui Apep. Şi, în pântecele şarpelui, fie ca temerile lor să devină realitate, iar visurile lor rele să devină un chin”.

Nu exista nici o indicaţie legată de locaţia oazei, nici măcar o aluzie. Trecură alte 30 de minute agonizante, Flin devenind tot mai iritat, înjurând şi lovind cu pumnii pietrele, de parcă ar fi încercat să le forţeze să-şi divulge secretele. Nemaiîndurând tensiunea, atmosfera apăsătoare, înecată în praf, Freya îl lăsă singur şi ieşi din cavitate, pe schelă. Rămase locului o clipă, întinzându-şi braţele şi picioarele – din gaura de deasupra ei auzindu-se ecoul surd al pietrelor mutate din loc – după care se duse înapoi prin templu, înspre intrarea principală, inspirând adânc aerul curat, răcoros.

Era trecut de ora 6, iar clădirea părea complet schimbată. Dâre de lumină matinală cădeau prin deschizăturile înalte din pereţi, îmbăind sălile hipostile într-o ceaţă dulce, feerică, împingând umbrele înspre colţurile şi firidele îndepărtate. Mişcându-se cu grijă, Freya ajunse la poarta de la intrare şi privi prin ea. În afară de doi gardieni în uniforme negre care împărţeau o ţigară, curţile erau goale. Mai în vale, văzu autocare sosind, oameni învârtindu-se în jurul lor, comercianţii ambulanţi de cărţi poştale şi suvenire vânzându-şi marfa. Se sperie puţin, crezând că Flin îşi calculase greşit timpul, iar templul era pe punctul de a se deschide, dar nimeni nu părea să se apropie, aşa că, după o clipă, se relaxă puţin. Privi o vreme, după care se răsuci şi

merse înapoi, păsările trecându-i pe deasupra capului, săgetând printre coloanele imense, de parcă s-ar fi aflat într-o pădure. Când ajunse în capelă, îl strigă pe Flin în şoaptă şi-l întrebă cum mergeau lucrurile. Acesta îi răspunse doar cu un mormăit descurajat. Se urcă pe schelă şi se înghesui din nou în deschizătură. Flin se aflǎ tocmai la capătul îndepărtat al acesteia, aplecat peste lanterna lui, raza sa slăbită fiind îndreptată spre tavan, luminându-i faţa cu o strălucire palidă, fantomatică. Expresia şi atitudinea lui îi spuseră tot ce trebuia să ştie.

— Am căutat totul de-a fir-a păr, Freya, rosti el părând pe punctul de a începe să plângă. Nu e nimic aici, Freya. Sau, dacă este, e îngropat sub o tonă de piatră şi nu putem ajunge la el.

Ea se târî până acolo şi se ghemui lângă el. Grămezile de pietre de aici erau şi mai înalte decât cele de la celălalt capăt, lăsându-le un spaţiu liber de doar vreun metru, obligându-i să stea aplecaţi.

— Ne putem întoarce la noapte, zise ea. Să mai încercăm.

El clătină din cap.

— Când vor găsi gaura din perete, vor pune aici mai mulţi gardieni decât la Fort Knox. Nu ne vom putea apropia de ea. A fost singura noastră şansă. Nu vom mai avea alta.

Se uită la ceas: 6,39. Mai erau doar 20 de minute până la deschiderea templului.

— Putem încerca să punem blocul la loc, sugeră ea.

El nici măcar nu se obosi să-i răspundă, ştiind amândoi că era în zadar. O pauză lungă. Apoi, cu un suspin şi uitându-se încă o dată la ceas, îi spuse că ar trebui să cam plece de acolo.

— Ne putem ascunde într-una dintre sălile hipostile şi să ne amestecăm printre turişti când încep să intre. Întotdeauna sunt cu sutele, chiar de la prima oră. N-ar trebui să fie prea greu.

Nu dădu semne c-ar fi gata să-şi urmeze propria sugestie, ci rămase cu capul lăsat pe spate, cu cotul odihnindu-i-se pe o piatră de mormânt în miniatură – o bucată de calcar dreptunghiulară, acoperită de hieroglife, cu partea de sus rotunjită. Mai mult ca să se afle în treabă şi nu pentru c-ar fi fost interesată cu adevărat, Freya întrebă ce era piatra:

— Hmm?

Arătă cu degetul.

— O, un *wd.* O stelă. Un fel de placă votivă pe care egiptenii antici o plasau în morminte şi temple. Consemnau rugăciuni, evenimente, ofrande, chestii de genul ăsta.

Se răsuci şi, ridicând piatra – avea numai vreo 40 de centimetri înălţime – o întoarse şi-o puse pe genunchi. Îşi îndreptă lanterna spre ea.

— M-a entuziasmat destul de tare, de fapt. Vorbeşte despre *iret net*

Khepri – Ochiul lui Khepri. Una dintre acele formule care pare să aibă mereu legătură cu oaza, ca Gura lui Osiris.

Îşi trecu mâna peste piatră, citind:

— *Wepet iret Khepri wepet wehat khetem iret nen ma-tu wehat en is er-djer bik biki* – când Ochiul lui Khepri este deschis şi oaza se va deschide. Când ochiul este închis, oaza nu va fi văzută nici de cel mai ager vultur.

Îşi puse un braţ în jurul stelei, părând a se relaxa, explicându-i cum Khepri era un zeu cu cap de scarabeu, una dintre manifestările zeului-soare Ra, numele provenindu-i de la cuvântul *kheper,* „cel care vine întru fiinţă”. Freya nu-l mai asculta de mult, atenţia îi fusese atrasă de partea de sus a stelei, de zona arcuită. Erau imagini acolo, separate de coloanele de hieroglife de dedesubt. În partea stângă, părea să fie un zid sau o faţadă de stâncă roşie, la dreapta, acelaşi zid, dar, de data aceasta, cu o crestătură verde şi îngustă care trecea prin mijlocul său. Între cele două imagini se afla o bandă galbenă, ondulată, din care se înălţa o curbă neagră de forma unei coase, cu marginile ciudat crestate şi zimţate, vârful cel mai de sus deschizându-se într-un ochi cu detalii fine, ca o floare la capătul unei tulpini. La început, crezuse că este doar un desen interesant. Cu cât se uita mai atentă însă, cu atât îi amintea mai mult de…

— Am mai văzut asta.

Flin vorbea în continuare despre atributele zeului Khepri şi nu păru să o fi auzit.

— Am mai văzut asta, repetă ea mai tare.

— Ce anume?

— Chestia aia, zise ea arătând cu degetul.

El dădu din cap, fără să fie foarte surprins.

— Posibil. Ochiul *wadjet* este comun…

— Nu ochiul. Aia.

Atinse cu degetul linia neagră şi ondulată.

— Cum adică ai mai văzut-o?

— Am văzut-o. Sau ceva foarte asemănător. Într-o fotografie.

— Ai văzut o fotografie cu imaginea asta?

— Nu, nu, era o formaţiune de stânci. În deşert. Era exact aşa, chiar şi părţile laterale crestate.

Ochii lui Flin se îngustară.

— Unde? Unde ai văzut fotografia?

— În casa lui Zahir al-Sabri. Când am ajuns în Egipt. Alex era în poză, de-aia…

— Ţi-a spus unde era? o întrerupse el.

Ea clătină din cap.

— Nu voia să mă uit la fotografie, m-a scos din cameră.

Flin privi în jos, către stelă, bătând cu degetele pe marginea ei,

murmurând că pentru sine:

— Când Ochiul lui Khepri este deschis şi oaza se va deschide? Când ochiul este închis, oaza nu va fi văzută nici de cel mai ager vultur.

Minutele treceau, iar Freya era tot mai conştientă că aveau din ce în ce mai puţin timp la dispoziţie ca să iasă afară, dar nu voia să-i întrerupă şirul gândurilor. Flin stătea acolo, complet absorbit, până când, cu un zâmbet slab, ridică stela de pe genunchi şi o puse la loc, în colţul încăperii.

— Cred că e o trăsătură de familie.

— Poftim?

— Cred că e o trăsătură a familiei Hannen. Un talent de a da lovitura. Alex o făcea mereu şi se pare că tu păstrezi tradiţia.

Se ridică în picioare şi porni să se strecoare prin văgăuna.

— Nu înţeleg, spuse ea urmându-l. E o piatră importantă?

— Poate că da, poate că nu, răspunse el ajungând la gaura din perete şi strecurându-se prin ea, înapoi în capelă. Totuşi, între noi fie vorba, am o bănuială oribilă că mi-am petrecut ultimii zece ani din viaţă bătând pasul pe loc şi, până la urmă, tu vei fi cea care-a făcut descoperirea crucială. Lucru pentru care, sincer, nu te voi ierta niciodată.

Ieşi pe schelă şi se răsuci. Între timp, zâmbetul lui devenise un rânjet.

— Ar trebui să te las naibii aici – să descoperi diverse lucruri fără permisiunea mea! Numai de dragul relaţiilor americano-britanice…

Îi făcu cu ochiul şi îi întinse mâna, s-o ajute să treacă. Şi ea şi-o întinse pe-a ei, dar el şi-o trase rapid înapoi şi se răsuci. Pentru o clipă, nu fu sigură ce anume se întâmpla. Apoi, auzi şi ea ce probabil că el auzise deja – voci. Încă înăbuşite şi îndepărtate, dar, cu siguranţă, din interiorul templului.

— La naiba! şuieră el răsucindu-se din nou, fără să mai zâmbească. Haide, trebuie să plecăm de-aici.

Se întinse în gaură şi o trase afară, ajutând-o să se ridice, înainte să apuce unul din leviere şi să coboare pe podea, schela scârţâind îngrijorător de tare. Freya îl urmă şi intrară în cea mai apropiată dintre sălile hipostile. Vocile erau acum mult mai clare, venind din încăperea din faţă a templului: cel puţin doi sau trei oameni, din câte se auzea.

— Turişti? şopti ea.

Flin ascultă puţin, apoi clătină din cap.

— Gardieni. Probabil c-au găsit lacătul tăiat. Repede.

Îi făcu semn spre capătul sălii, trecând de ultima capelă şi intrând pe un coridor îngust. După zece metri, dădură de o poartă cu gratii în peretele din dreapta lor. În spatele acesteia, nişte trepte urcau abrupt spre o a doua poartă şi lumina zilei.

— Partea din spate a templului, explică el în vreme ce încerca să

spargă lacătul primei porţi. Trebuie doar să…

Se încordă, muşchii gâtului umflându-i-se şi zvâcnindu-i, iar faţa devenindu-i purpurie de efort. Scoase levierul şi îl introduse dintr-un alt unghi, lăsându-se cu toată greutatea pe el, împingând cu piciorul în perete pentru un sprijin mai bun. Oricât încercă, nu reuşi să rupă lacătul. Cu un ţipăt de disperare, renunţă şi o duse pe Freya înapoi pe coridor şi în sala cu coloane. Era goală. Se pare că paznicii încă nu veniseră din sala exterioară, deşi vocile şi zgomotul cizmelor le sugera că acum erau mai mulţi.

— *Ehna aarfeen ennoko gowwa!* ţipă cineva. *Okhrogo we erfao'o edeko!*

— Mai există o altă ieşire? întrebă Freya în şoaptă, înfricoşată.

Flin clătină din cap.

— Ne putem ascunde?

— Sunt prea mulţi.

— Ce se întâmplă dacă ne prind?

— Dacă avem noroc, cinci ani de închisoare şi apoi ne deportează.

Ea nu se mai deranjă să-l întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă nu aveau noroc.

— *Ento met-hasreen!* se auzi din nou vocea. *Mafeesh mahrab!*

Flin privi în jur, încercând să se gândească la un plan, la orice plan. Având în vedere că paşii şi vocile se aflau acum foarte aproape de uşa dintre cele două săli, o apucă pe Freya de braţ şi o trase în spate, pe lângă capela în care lucraseră, spre a doua intrare de după ea. Spre deosebire de celelalte sanctuare, acesta avea o uşă în partea din spate, care îi duse într-o altă sală, mult mai mică decât cele două principale. Prin centrul acesteia treceau două rânduri de coloane, iar lumina zilei intra prin două lucarne deschise din tavan.

— Unde duce asta? întrebă ea.

— Nicăieri.

— Atunci, de ce am venit…

— Pentru că nu mai avem unde să mergem! Nu putem ieşi pe uşa principală, uşa din spate e încuiată…

Îşi ridică mâinile neajutorat.

— Suntem blocaţi, Freya. Încerc doar să câştig câteva minute în plus, sperând în zadar că nu vor veni aici.

Afară, strigătele şi zgomotul de paşi se auzeau tot mai puternice în timp ce gardienii străbăteau templul spre ei, strângând laţul.

— *Sallemo nafsoko!*

— Trebuie să mai existe o ieşire, spuse ea. Trebuie!

— Sigur, există o uşă magică şi, dacă îţi fluturi bagheta şi zici abracadabra…

Alte ţipete, însoţite de fluierături stridente. Freya privi frenetic prin sală, căutând ceva care să-i ajute. Zece coloane – două rânduri de

câte cinci – camere mai mici care se deschideau la fiecare capăt, pereţi acoperiţi de basoreliefuri, cel din partea dreaptă fiind izolat cu frânghie, pentru ca turiştii să nu atingă inscripţiile. Nimic care să le ofere vreo şansă de scăpare.

— Când ajung aici, stai locului şi lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Flin. Şi ţine mâinile la vedere.

Ea îl ignoră, continuând să se uite prin jur. Strigătele şi fluierăturile erau acum însoţite de lătrături de câini.

Cele două lucarne – găuri pătrate, albastre în tavanul de beton – erau mult prea departe, chiar dacă tavanul în sine era mult mai jos aici decât în cele două săli principale, la doar vreo cinci metri de pământ. Fără o scară sau o schelă, puteau la fel de bine să fie 50 de metri. Le respinse ca posibilitate de scăpare, uitându-se din nou spre pereţi, la încăperile laterale, la coloane, la podeaua din lespezi de piatră şi iarăşi la coloane. *Coloanele*. Ca nişte trunchiuri de copac, alcătuite din secţiuni cilindrice aşezate una peste cealaltă, cu spaţii bine definite între ele. Făcu un pas înainte şi privi din nou spre lucarne. Fiecare se afla un metru şi jumătate de vârful celei mai apropiate coloane, prea departe fără o priză pentru mâini. Doar că *avea* o priză – o bară de armare din fier ruginit ieşind din lucarna cea mai îndepărtată, ca un fel de rădăcină răsucită, care cobora spre încăpere. Şi cea mai apropiată coloană avea un suport de metal în jurul celui mai de sus cilindru, ca o jartieră în jurul piciorului. În sus pe coloană, folosind spaţiile dintre coloane ca prize pentru picioare şi mâini, degetele pe grindă, te apleci în afară şi sări ca să te prinzi de bara de metal. Era o manevră nebunească, imposibilă, un salt mortal, ceva ce n-ar fi făcut nici măcar la antrenamente, cu frânghii de siguranţă şi o saltea care să-i amortizeze căderea. Nebunesc. Nebunesc. Dar…

— Putem să ieşim de aici, rosti ea.

Flin o privi brusc.

— Ce tot spui?

Nu îşi pierdu timpul cu explicaţii. Îi făcu semn spre frânghia din faţa pereţilor cu basoreliefuri, cerându-i s-o înfăşoare, apoi alergă spre coloană şi începu să se caţere. Deşi înguste, îmbinările dintre cilindrii de piatră fură suficiente ca prize pentru degetele de la mâini şi de la picioare şi, cu toate că ar fi fost mai uşor cu praf de cretă şi pantofi potriviţi pentru escaladare, reuşi totuşi să se caţere în vârful coloanei fără prea mari probleme. Trecându-şi degetele peste grindă metalică, îşi potrivi vârful degetelor de la picioare pe încrustaţiile cu care era acoperită coloana şi se uită la tijă de armare. De sus, părea mult mai departe decât i se păruse de jos.

Flin stătea acum la baza coloanei, cu frânghia pe umăr. Direcţia în care privi Freya îi spuse ce avea de gând să facă.

— În nici un caz! O să-ţi frângi gâtul!

Ea îl ignoră. Dând roată coloanei, ajunse cât mai aproape de lucarnă, alegându-şi prizele pentru picioare şi mâini ca să-i dea suficient elan pentru săritură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Freya!

Ţipetele şi lătrăturile se apropiau tot mai tare. Fiecare secundă fiind crucială, aruncă o ultimă privire spre lucarnă, îşi luă avânt şi sări, îndepărtându-se de coloană, înspre bara de metal.

Se temuse fie că nu va putea să se agaţe de fier, fie că forţa saltului avea s-o facă să-şi piardă priza şi s-o azvârle spre podeaua de dedesubt. Dar, ca un artist de circ încercat, se prinse perfect cu amândouă mâinile de fier, legănându-se nebuneşte înainte şi înapoi, înainte să se oprească, suspendată deasupra podelei. Flin o privi de jos, cu spaimă şi admiraţie. Îşi acordă un răgaz de câteva secunde, cu capul pe spate, uitându-se la deschizătura din tavan, adunându-şi forţele. Apoi, luând o gură de aer, începu să se ridice, mână peste mână, spre lucarnă. Pentru cineva fără experienţa ei de căţărare, ar fi fost un lucru imposibil, necesitând o musculatură puternică a umerilor şi antebraţelor. Ani de căţărat în surplombe, pe unii dintre cei mai dificili pereţi de stâncă din lume, ca să nu mai menţionăm sutele de tracţiuni pe care le făcea în fiecare dimineaţă, ca să rămână în formă, îi tonifiaseră corpul pentru asemenea eforturi, transformându-le într-un lucru destul de simplu pentru ea. Bicepşii şi deltoizii i se umflară şi i se încordară, iar ea dădu din picioare de parcă încerca să înoate în sus, până ajunse în partea inferioară a lucarnei. Ridicându-şi piciorul stâng şi încolăcindu-l pe după fier, îşi vârî o mână prin deschizătură şi apucă marginea exterioară a acesteia. Se mai săltă câţiva centimetri, îşi scoase şi cealaltă mână, se forţă şi se trase, până ieşi pe acoperiş – mai întâi, capul, apoi, torsul şi, în cele din urmă, tot corpul.

Jos, în încăpere, Flin o privi dispărând prin gaură. Ea îşi coborî braţul şi pocni din degete, iar el îi aruncă frânghia, privind agitat peste umăr. Lătratul câinilor se auzi în sanctuarul care dădea înspre încăpere.

— *Ehna dakhleen lob!* strigă cineva. *Mă tehawloosh teaamelo haga wa ella hanedrakbom bennar!* Venim după voi. Nu încercaţi nimic, că vă împuşcăm!

— Haide! şuieră el.

O parte a funiei fu lăsată în jos. Fără ca măcar să se asigure că era legată bine la celălalt capăt, Flin se agăţă cu ambele mâini şi urcă, gardienii fiind la doar câteva secunde de ei, lătratul şi mârâitul câinilor părând a umple întregul templu. Ajunse la lucarnă, se ridică şi se zvârcoli şi se zbătu până ieşi, apoi se rostogoli de lângă deschizătură, dându-i timp Freyei să tragă frânghia în sus exact înainte ca o pereche de lupi alsacieni să intre în încăperea de dedesubt, urmaţi

îndeaproape de o jumătate de duzină de gardieni.

Se auziră ţipete, alte lătrături, zgomot de paşi alergând, dar nu stătură să asculte. Cu răsuflarea încă tăiată şi mâneca de la cămaşă pătată din pricina rănii care i se deschisese din nou, parţial, Flin o conduse pe acoperiş, spre marginea din spate. Deoarece templul fusese construit pe panta dealului, aripa aceasta se afla la doar un metru de pământ. Săriră în nisipul de dedesubt şi se îndreptară spre antena pentru telefoane mobile pe care o văzuse Freya când ajunseseră acolo, apucând-o pe drumul care cobora dealul pe lângă templu. În cinci minute, fură înapoi la jeep. 30 de secunde mai târziu, goneau deja pe şoseaua care ieşea din Abydos, în vreme ce, în sensul opus treceau maşini de poliţie cu sirenele pornite.

— N-am crezut niciodată că egiptologia poate fi atât de interesantă, spuse Freya, fata fiind prima care vorbi după evadarea lor.

— N-am crezut niciodată că alpinismul poate fi atât de folositor, îi replică Flin.

Se uitară unul la celălalt şi rânjiră.

— Ne aşteaptă un drum foarte lung, zise el. Sigur vrei să rămâi?

— N-aş rata asta pentru nimic în lume.

O privi din nou, dădu din cap şi călcă acceleraţia.

— Dakhla, iată-ne!

CAIRO

Mohammed Shubra lucrase pentru USAID aproape 20 de ani, însă nu îşi amintea s-o fi văzut pe domnişoara Kiernan mai veselă decât astăzi. Întotdeauna îi zâmbea, da, întotdeauna era politicoasă, dar, în dimineaţa aceasta, când intră pe poarta principală, părea de-a dreptul euforică.

— Ceva bun s-a întâmplat, spuse el când aceasta veni spre el şi îşi trecu cardul de securitate prin aparat. O văd pe chipul dumneavoastră.

Ea zâmbi şi îi făcu semn cu degetul.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa, Mohammed?

— Domnişoară Kiernan, ar trebui să fii orb ca să-ţi scape aşa ceva! Aţi primit veşti despre familie, cred.

Ea clătină din cap.

— Muncă. Întotdeauna este vorba doar despre muncă, Mohammed.

El s-ar fi oprit acolo – nu era în măsură să o interogheze despre treburile ei – însă, spre surprinderea şi plăcerea lui, ea privi rapid înjur, apoi se aplecă peste birou.

— Am primit veşti despre unul dintre proiectele mele, zise ea. Nu credeam că va reuşi, dar acum se pare că sunt totuşi şanse mari.

Nu-i mai vorbise niciodată aşa, nu i se mai confesase niciodată aşa, iar el simţi un fior de entuziasm, de parcă i-ar fi dezvăluit un secret foarte important.

— Aţi lucrat multă vreme la acest proiect? întrebă el încercând să pară detaşat, de parcă ar fi vorbit tot timpul despre altfel de lucruri.

— O, da, răspunse ea atingându-şi crucea de la gât, radioasă. Foarte multă vreme. Dinainte să începi tu să lucrezi aici. Un timp foarte lung.

— Este un proiect mare? Important?

Deşi ea continuă să zâmbească, privirea îi deveni brusc dură, de parcă ar fi dezvăluit suficient şi voia să încheie conversaţia.

— Toate proiectele noastre sunt importante, Mohammed. Toate fac din lumea asta un loc mai bun. Mă aşteaptă o zi grea, aşa că, dacă nu te superi…

Ridică o mână în semn de salut şi se îndreptă spre ascensor, numai ca să se întoarcă din nou, scormonindu-şi prin geantă.

— Mai e ceva. L-ai văzut până acum pe omul ăsta?

Îi puse o fotografie pe birou – un bărbat gras, cu chelie, cu obraji rozalii şi buze groase.

— A fost aici, ieri-dimineaţă, răspunse egipteanul simţind că poate întrecuse măsura mai devreme şi fiind mulţumit că putea să se

revanşeze. Directorul i-a arătat locul.

Kiernan dădu din cap şi puse fotografia la loc.

— Vrei să-mi faci o favoare, Mohammed? Dacă îl mai vezi, dă-mi un telefon să mă anunţi că e în clădire.

— Bineînţeles, domnişoară Kiernan. În clipa în care-l văd. Veţi fi prima pe care o anunţ.

Ea îi mulţumi, traversă holul, intră în ascensor şi dispăru.

— O doamnă foarte drăguţă, îi spuse Mohammed Shubra soţiei sale mai târziu în dimineaţa aceea, când o sună. Dură ca o piele de pantof vechi, totuşi. N-aş vrea să am de-a face cu ea.

DAKHLA

Ieşind din vegetaţie, silueta se opri o clipă, ca şi când ar fi stat să asculte, apoi se grăbi în laterala dependinţei – o construcţie plată, din cărămizi, cu un acoperiş din frunze de palmier şi o uşă de fier grea, ferecată cu lacăt şi lanţ. Era un bărbat, cel puţin acest lucru era evident din felul în care se mişca. Nu-ţi puteai da seama de mai mult de atât, pentru că trupul lui era acoperit de o robă neagră, umflată, iar capul îi era învelit într-un *shaal* de aceeaşi culoare, numai ochii fiindu-i vizibili.

Scormonind prin buzunar, scoase un mic obiect din metal, care părea să aibă un magnet dedesubt. Îl răsuci în mâini, apoi îl puse înapoi în robă. Căţărându-se pe căruţa din lemn trasă lângă clădire, se strecură printr-o fereastră aflată sus, în perete – o deschizătură simplă, pătrată, fără ramă sau geam. Se auzi o bufnitură când sări pe podeaua din interior, urmată de foşnetul mişcărilor sale şi un clinchet jos, ca şi cum magnetul s-ar fi agăţat de ceva. În mai puţin de-un minut, era deja afară şi îşi croia drum înapoi spre vegetaţia din spatele barăcii. Trei minute mai târziu, se auzi un zgomot de motocicletă pornind, huruitul său pierzându-se încet, până rămase în urma lui doar ciripitul păsărilor şi torsul domol al pompei de irigaţie.

CAIRO

Organizaţie haotică, aşa-i spunea Angleton. Sau haos organizat. Oricum, sistemul de monitorizare a traficului în Egipt era un sistem care, la suprafaţă, părea iremediabil de dezordonat – recruţi plictisiţi, semianalfabeţi, care stăteau lângă barierele rutiere din mijlocul deşertului, notând numerele de înmatriculare ale maşinilor şi detaliile legate de şoferi pentru autovehiculele care treceau pe acolo – dar, la urma urmei, se dovedi extrem de eficient.

Imediat după miezul nopţii, oamenii general-maiorului Taneer îi comunicară primele rezultate: maşina în care se aflau Brodie şi Hannen trecuse printr-un punct de control de pe autostrada 11, la ora 21,33, îndreptându-se spre nord, către Alexandria, apoi se întoarseră prin acelaşi punct de control la 22.54, de data aceasta îndreptându-se spre Cairo. Ce anume căutaseră acolo, Angleton nu avea nici o idee, dar, orice-ar fi fost, fusese doar preludiul călătoriei lor principale. Primi consecvent informaţii de-a lungul nopţii şi toate păreau să indice faptul că se îndreptau spre sud. Mai întâi, pe autostrada 22, spre Fayyum, apoi pe autostrada 2, către Valea Nilului. Trecuseră prin Beni Suef la ora 00,16, Maghaga la 00,43, Al-Minya la 01,16 – la momentul respectiv, îi rugase pe egipteni să se concentreze pe ruta aceea şi pe drumurile secundare – Asyut la 02.17, Sohag la 03.21 şi, într-un final, la 03.56, un punct de control chiar la ieşirea din Abydos.

După care nu mai apăruse nimic vreme de trei ore. În jurul orei 05,30, ceru să se verifice telefonic toate hotelurile şi casele de oaspeţi oficial înregistrate din vecinătatea localităţii Abydos, ca să vadă dacă s-au oprit cumva în timpul nopţii. Nimic. Începuse să înjure şi să se agite – lucru care nu-i stătea deloc în fire – convins fiind că îl fentaseră. Nu vorbiseră nici la telefon, nu comunicaseră sub nici o formă, pentru ca echipamentul său de urmărire să intercepteze şi acceptase deja faptul că le pierduse urma. Apoi, brusc, la 07,07, fu înştiinţat că un Cherokee şi cei doi ocupanţi ai săi trecuseră din nou prin punctul de control Abydos. Ba, mai mult, plecarea lor coincisese cu un fel de incident legat de securitatea din templu – o spargere, un fel de vandalism, o urmărire. Ar fi vrut să ştie mai multe, dar detaliile erau încă destul de vagi şi trebuise să se mulţumească doar cu faptul că Brodie şi Hannen măcar reapăruseră pe radar. Lovi cu pumnul în aer de uşurare şi, ridicând-o pe sărmana doamnă Malouff într-o îmbrăţişare ca de urs când aceasta intră pe uşă ca să-şi înceapă tura, o sărută pe obraz.

— Să înceapă jocul! ţipă cu vocea lui piţigăiată, aproape feminină, stridentă. Să înceapă jocul din nou, nenorociţilor!

După ce se calmase şi doamna Malouff îşi netezise rochia şi îşi aranjase părul – „Să nu mai faci asta, te rog, îi spusese ea cu asprime, sunt o doamnă măritată respectabilă!” – Angleton o lăsă cu ale ei şi luă un taxi spre biroul lui de la ambasada SUA. Îşi continuase urmărirea de acolo (şi îşi comandase un mic dejun complet de la bucătarul Barney de jos, din bucătărie – lipsa de somn îi provoca întotdeauna foame).

La 07.46, fu înştiinţat că jeepul trecuse din nou prin punctul de control Sohag, îndreptându-se spre nord şi, după 80 de minute, prin cel din Asyt. Era clar că Brodie şi Hannen se îndreptau iarăşi spre Cairo.

Apoi, avu parte de o surpriză. Ţinând cont de drumul lor la dus şi de faptul că era mai mult trafic în timpul zilei, deci aveau să înainteze mai încet, Angleton calculă că aveau să ajungă în Al-Minya undeva pe la 10,30. Ora 10,30 sosi şi trecu. Apoi, 11,00, 11,30. Începu să se agite din nou când, imediat după 11,45, primi un telefon prin care era anunţat că, nicidecum îndreptându-se spre nord, un Cherokee trecuse prin trei puncte de control pe drumul prin deşert, la sud-vest de Asyut, ultimul la doar 20 de kilometri de localitatea Kharga. Între timp, obţinuse mai multe informaţii despre cele petrecute în Abydos. Cineva – era o coincidenţă prea mare ca să nu fi fost Brodie şi Hannen – intrase cu forţa în templu, spărsese un perete şi descoperise un fel de încăpere secretă. Ca şi până atunci, detaliile rămaseră confuze, dar, orice găsiseră sau văzuseră, se părea că îi conducea spre deşertul vestic. Interesant. Foarte, foarte interesant.

Se duse spre harta de pe perete, holbându-se la ea o vreme, apoi se îndreptă către fereastră. Pe de o parte, era tentat să mai aştepte puţin, să continue să-i urmărească pe cei doi de la distanţă, punct de control după punct de control. Problema era că, astfel, ar fi fost tot timpul cu un pas în urmă şi, pe măsură ce se apropia apogeul întregii drame – şi rapid, o simţea el – un pas în urmă era ca şi cum ar fi fost scos din joc. Nu avea sens să-i roage pe egipteni să-i urmărească: dacă *el* nu reuşea să se ţină de Brodie, ei, cu siguranţă, n-ar fi putut. Se gândi să le ceară poliţiştilor să-i oprească la următorul punct de control şi să-i reţină până ajungea el acolo, dar renunţă curând la idee: un fost agent în formă şi foarte motivat împotriva unui grup de recruţi aiuriţi – nici nu se punea problema.

Se mai uită puţin pe geam, privindu-i pe oamenii care se plimbau încolo şi încoace prin complexul de dedesubt. Lovind geamul cu palma, luă o decizie şi se întoarse la hartă. Era timpul să-şi facă mişcarea – să meargă acolo, să afle ce ştiau Brodie şi Hannen, iar apoi să-i scoată din joc. Întrebarea era cum? Şi, chiar mai pertinent, unde? Degetul îi alunecă pe hartă, prin Deşertul de Vest, de la Asyut la Kharga, la Dakhla şi apoi spre stânga, la Gilf Kebir. Într-acolo se

îndreptau. Mai mult ca sigur – în povestea aceasta, toate drumurile păreau să ducă acolo. Totuşi, înainte de Gilf… îşi trecu degetul înapoi pe autostrada din deşert, mutându-l între Dakhla şi Kharga, înainte şi înapoi, de parcă ar fi cântat „din Oceanul Pacific a ieşit un peşte mic”, iar apoi se opri pe Dakhla. Evident, era un joc de noroc, dar, la o adică, toate zarurile posibile erau deja aruncate. Până acum, nu făcuse prea multe mişcări greşite şi instinctul îi spunea că n-avea s-o facă nici acum. Dakhla era următoarea lor oprire, era sigur de asta şi spre Dakhla avea să se îndrepte şi el. Lovi harta cu degetul lui grăsun, de parcă ar fi bătut la o uşă şi se duse la telefon. Smulgând receptorul, formă un număr. O aşteptare scurtă, apoi se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

— Am nevoie de un zbor spre Dakhla, zise Angleton fără nici un preambul. Urgent. Şi o maşină când ajung. Plec spre aeroport chiar acum.

Puse receptorul la loc şi îşi ridică tocul pentru armă pe care îl pusese pe spătarul scaunului. Trăgând-o pe Missy afară din el, îi apucă mânerul şi duse ţeava la ochi, ţintind spre hartă de pe peretele din cealaltă parte a camerei.

— Păzea că vine Cyrus!

DAKHLA

Era imediat după miezul zilei când trecură în sfârşit de palmierii din metal enormi, care delimitează marginea estică a oazei Dakhla. Fuseseră pe drum cinci ore încontinuu, Flin conducând majoritatea timpului, deşi Freya se aflase la volan pe lunga secţiunea mijlocie dintre Asyut şi Kharga, ca el să poată dormi puţin.

Fusese o călătorie destul de lipsită de evenimente, cu excepţia unor întâmplări sporadice, când le stătuse inima în loc din cauza şofatului lui Flin. În primul rând, se întorseseră pe drumul spre Valea Nilului, cu câmpiile lui luxuriante şi satele răzleţe, cu case din lut. Apoi, ajunseseră în deşert – nisip, stânci, pietriş şi, în rest, mai nimic, singurele semne ale prezenţei omului fiind bornele kilometrice amplasate regulat şi ocazionalele puncte de control ale poliţiei. Şi, bineînţeles, drumul în sine: o strălucitoare panglică neagră de asfalt de-a lungul nisipurilor, ca o fisură enormă spintecând peisajul.

La 15 minute după ce intrară în oază, ajunseră în Mut, unde Freya începu să-i dea instrucţiuni, deoarece Flin nu mai fusese la casa lui Zahir. Trecură de spital şi de secţia de poliţie – fuseseră doar 48 de ore de când se aflase acolo, dar i se părea deja că făceau parte dintr-o altă viaţă – apoi o luară pe drumul din cealaltă parte a oraşului, gonind prin plantaţii de porumb şi lanuri de orez, către zidul alb şi îndepărtat al povârnişului deşertului. Într-un final, ajunseră în satul lui Zahir şi parcară în faţa casei acestuia. Flin opri motorul şi dădu să-şi deschidă portiera. Freya îi puse o mână pe braţ, trăgându-l înapoi.

— Îl ştii pe Zahir, nu?

Flin o privi peste umăr.

— Păi, ne-am întâlnit de câteva ori. Nu suntem chiar prieteni, dacă la asta te referi. De obicei, folosesc alt ghid când ies în deşert. De ce?

— Nu pot să-ţi explic de ce, zise ea holbându-se la poarta casei. Doar că era ceva… N-a fost prea prietenos cât am stat cu el.

Flin zâmbi.

— N-aş lua-o personal. Aşa sunt beduinii. Tind să îşi ţină emoţiile pentru ei. Am cunoscut un tip odată…

— Era mai mult de-atât.

El dădu drumul mânerului şi se întoarse cu faţa spre ea. Ochii îi erau roşii din cauza lipsei de somn, părul blond – răvăşit şi încâlcit, încă plin de praf din hruba din templu.

— Cum adică? întrebă el.

— Cum ţi-am spus, nu pot să-ţi explic exact. Pur şi simplu, era ceva legat de el, de atitudinea lui… n-am încredere în el, Flin.

— Alex a avut, zise el. I-a încredinţat viaţa ei.

Ea ridică din umeri.

— Cred doar c-ar trebui… să avem grijă. Să nu-i spunem prea multe.

— Alex se pricepea…

— Cred doar c-ar trebui să avem grijă, repetă ea. Nu-mi place de el, pare să ascundă ceva.

El o privi un timp, apoi dădu din cap şi ieşi din Jeep. Freya îl urmă şi trecură împreună pe poarta din lut, în curtea din faţa casei. Ocolind Land Cruiserul lui Zahir, cu farul lui spart, ajunseră la uşa casei. Era larg deschisă.

Freya sperase vag că Zahir să nu fie acasă. Că nevasta lui să-i lase înăuntru, să se uite la fotografia cu formaţiunea stâncoasă şi să afle ce aveau nevoie fără să ia contact direct cu el. Însă Flin nici nu apucase să bată la uşă, că Zahir se înfiinţă în coridorul din faţă. Văzându-i, faţa i se lumină cu un zâmbet larg înainte să-şi reia expresia impasibilă şi cenuşie care părea să-l caracterizeze.

— Domnişoară Freya, spuse el venind cu paşi mari spre ei. M-am îngrijorat. Aţi dispărut.

Ea murmură o scuză, cum că avusese nişte probleme urgenţe de rezolvat în Cairo. Nu păru prea convingătoare, iar el, cu siguranţă, nu o crezu, dar nu insistă. Conducându-i în casă, strigă ceva înspre coridorul din spatele lui. Freya prinse cuvintele *Amrekanaya* şi *shiy.*

— *Ana asif, sais Zahir*, rosti Flin. Îmi pare rău, Zahir, dar nu avem vreme de ceai. Trebuie să te întrebăm ceva.

Zahir îşi îndreptă atenţia către englez, fiind prima dată când îi băga în seamă prezenţa. Deşi expresia feţei sale rămase de nepătruns, ceva din ochii lui şi din postura umerilor sugera, dacă nu ostilitate, cel puţin neplăcere.

— Să întrebaţi? Părea suspicios. Ce să întrebaţi?

— Despre fotografie, spuse Freya. Cea din camera din fundul casei. Fotografia stâncii.

Zahir clătină din cap de parcă n-ar fi înţeles la ce se referea.

— Nu-ţi aminteşti? Când am venit aici înainte, căutam baia şi am intrat în altă cameră. Acolo era o fotografie cu sora mea lângă o stâncă.

Făcu o mişcare din braţ, desenând în aer forma stâncii, modul în care se curba în sus din deşert, ca un iatagan care spinteca nisipul.

— Era pe perete, deasupra biroului. Ai zis că e o cameră privată.

— Trebuie să te întrebăm despre asta, rosti Flin. Unde se află stânca aceea? E în Gilf, nu-i aşa?

Ochii lui Zahir trecură de la Flin la Freya şi înapoi. Nu părea a dori să răspundă. Se lăsă tăcerea, apoi egipteanul făcu un semn de respingere cu mâna.

— Înainte, bem ceai. Apoi, vorbim.

Se duse spre sufragerie, unde erau televizorul, bancheta cu perne şi cuţitul care atârna pe perete. Flin şi Freya rămaseră în uşă.

— Te rog, trebuie să vedem fotografia, spuse Flin. Nu avem deloc vreme.

Zahir se întoarse spre ei.

— De ce aveţi nevoie vedeţi poza? întrebă el cu o agresivitate abia perceptibilă în tonul vocii. E doar stâncă.

Flin şi Freya schimbară o privire.

— Are de-a face cu munca mea, zise Flin. Cunosc Gilful destul de bine, dar nu am văzut niciodată această formaţiune şi mă gândeam că s-ar putea să fie importantă, că s-ar putea... să ne dea informaţii despre tiparele de sedimentare paleolitică, holocenul mijlociu.

Dacă spera să-l ameţească pe egiptean cu termeni tehnici, nu funcţionă. Zahir rămase locului, neimpresionat. Se lăsă din nou o tăcere neplăcută, apoi Freya îşi pierdu răbdarea.

— Te rog, Zahir, vreau să văd poza, rosti ea mai iritată decât ar fi vrut probabil, dar era epuizată şi erau presaţi de timp. Sora mea e în poză şi vreau să ştiu despre asta.

Zahir se încruntă.

— *Sais* Brodie spune că vrea să ştie despre poză pentru muncă. Tu spui că vrei să ştii pentru că doctor Alex în poză. Eu nu înţeleg.

Gura lui Freya se contractă şi, pentru un moment, păru că avea să-şi iasă din fire. În schimb, trase o gură de aer în piept, făcu un pas spre Zahir şi îşi desfăcu palmele într-un gest de rugăminte fierbinte.

— Te rog, repetă ea. De dragul lui Alex, dacă nu de-al meu, zi-ne despre poză. Ar fi vrut să ne ajuţi, sunt sigură de asta. Te rog!

Rămaseră acolo, faţă în faţă, singurul sunet care se auzea fiind măcănitul unei gâşte pe afară, Freya holbându-se la Zahir, Zahir refuzând s-o privească. Pe chipul lui se citeau doar îndoială şi disconfort. Trecură câteva secunde, după care, ridicând reticent din umeri, trecu pe lângă ei, ieşind pe coridor.

— Vreţi să vedeţi poza, arăt poza, spuse el cu tonul unui om care nu era deloc fericit s-o facă. Haide!

Îi duse pe coridor şi îi scoase în curtea din spatele casei. Freya dădu cu ochii de soţia şi de fiul lui, care stăteau în bucătăria de vizavi, înainte ca femeia să dispară din nou în umbre. Ducându-se la cea mai apropiată uşă de pe partea dreaptă, Zahir o deschise cu putere şi le făcu semn să-l urmeze în încăpere.

— Aici, poza, rosti el morocănos, mergând spre birou şi arătând cu degetul fotografia, desfăcându-şi braţele ca şi cum ar fi vrut să arate că nu avea nimic de ascuns.

Priviră colţul enorm, arcuit, al stâncii negre, cu marginile sale zimţate şi silueta minusculă care se vedea în umbră, la baza sa. Flin păru cu precădere captivat de imagine, aplecându-se peste birou, ca

să se uite mai atent la poză, dând uşor din cap, ca şi când ar fi primit, dacă nu răspunsul la o ghicitoare veche, cel puţin o rază de speranţă că avea s-o dezlege.

— Tu ai făcut poza? întrebă el.

Zahir răspunse cu un mormăit.

— Unde?

— În deşert, evident.

Flin ignoră sarcasmul.

— În Gilf Kebir?

Încă un mârâit afirmativ.

— Gilful e mare. Poţi să fii mai exact?

Nici un răspuns.

— Partea de nord sau de sud? insistă Flin.

— *Fi'l ganoob,* spuse egipteanul, în mod clar neapreciind faptul că era interogat astfel. În sud. Nu amintesc exact locul. E mult timp în urmă.

Flin mai studie preţ de un minut fotografia, apoi se întoarse spre Zahir.

— *Sahebee*, mă aflu în casa ta, aşa că îţi voi arăta respectul cuvenit. Dar şi tu trebuie să mă respecţi pe mine. Fotografia asta a fost făcută în ultimele cinci luni. Uite aici…

Bătu cu degetul în imagine, pe o dungă argintie sprijinită pe stânca de lângă sora lui Freya.

— E bastonul lui Alex. A început să-l folosească doar prin noiembrie, când s-a îmbolnăvit.

Zahir privi în jos, şovăind, simţindu-se stânjenit.

— Nu ştiu ce încerci să ascunzi, continuă Flin încercând să-şi controleze vocea, dar evident fără nici un chef de jocuri, sau de ce nu vrei să ne spui despre această poză. Dar îţi cer, ca gazdă şi ca beduin, să nu ne mai abureşti şi să-mi dai un răspuns cinstit.

Zahir îşi înălţă capul, cu nările umflându-i-se.

— Tu nu vorbeşti cu mine aşa, răcni el. Nu în casa mea, nu nici unde. Tu înţeles? Tu nu insulţi la mine sau nu va fi bine pentru tine.

— Mă ameninţi, Zahir?

— Eu nu ameninţ la tine, eu zic la tine. Tu nu vorbeşti aşa la mine.

Începură să-şi ridice vocile, iar Freya interveni înainte ca situaţia să degenereze.

— Zahir, nu am venit să te insultăm, spuse ea cu o voce moale, dar fermă. Trebuie să aflăm unde a fost făcută poza. Sora mea te aprecia foarte mult şi, cum am zis mai înainte, dacă nu vrei s-o faci pentru noi, măcar fă-o pentru ea. Te rog, spune-ne unde este stânca şi plecăm.

De data aceasta, Zahir o privi în ochi. Furia lui păru să fi trecut la fel de repede precum se iscase, fiind înlocuită de… Freya nu-şi dădu

exact seama de ce anume: de un amestec de resemnare şi nelinişte, de parcă ar fi acceptat că va trebui să le spună ce voiau să ştie, dar se temea de consecinţe.

— Te rog, Zahir! repetă ea.

El tăcu un moment, apoi:

— Vreţi să mergeţi acolo?

Flin şi Freya se priviră, apoi dădură din cap.

— Vă duc eu, rosti el. Mergem împreună.

— Vrem doar să ştim unde este, spuse Flin.

— Gilf Kebir este departe. Periculos, foarte periculos. Nu e bun pentru voi fără ghid. Vin cu voi.

— Noi doar…

— Drum lung, drum lung. Dacă mergeţi singuri, vă ia trei zile să ajungeţi acolo. Eu cu voi, mai puţin de o zi. Eu ştie Gilf, eu ştie deşertul. Eu duc pe voi.

Discuţia continuă o vreme, ca un meci de ping-pong – Zahir insista să îi însoţească, Flin şi Freya susţinând că voiau doar să afle locaţia stâncii – până când, în cele din urmă, egipteanul se dădu bătut. Lăsându-se pe scaunul din spatele biroului, îşi încrucişă braţele, privind trist în podea.

— Cunoşti Wadi al-Bakht? murmură el.

Flin îi spuse că da.

— Stânca treizeci de kilometri sud de al-Bakht, la trei sferturi distanţă între al-Bakht şi Al Optulea Clopot. Stâncă mare acolo, foarte înaltă. Stânca patru, cinci sute metri în deşert. Voi mergeţi sud de al-Bakht, nu puteţi să rataţi.

Privi în sus, dând din cap ca şi cum ar fi zis: „Nu ştiţi în ce vă băgaţi”. Fără vreun motiv ca să mai lungească discuţia, ei îi mulţumiră, îşi luară la revedere şi se îndreptară spre uşă. Când ajunseră la ea, Zahir le strigă:

— Eu încerc să ajut. Gilf foarte departe, trei sute cincizeci de kilometri, doar deşert, foarte periculos. Eu încerc să ajut, dar voi nu înţelegeţi.

Era în picioare din nou, cu o mână întinsă spre ei, în privire având ceva aproape stăruitor. Pentru o clipă, rămaseră cu toţii nemişcaţi, fără să spună nimic, ruşinaţi. Apoi, mulţumindu-i din nou, Flin şi Freya ieşiră în curte şi închiseră uşa după ei.

După plecarea lor, Zahir rămase multă vreme contemplând poza de pe perete. Apoi, se îndreptă către casă, spre dormitor, îşi vârî mâna sub salteaua patului şi scoase puşca pe care o păstra acolo. Se aşeză şi legănă arma pe genunchi. Trecându-şi o mână înainte şi înapoi pe ţeava puştii, se căută cu cealaltă în buzunarul de la *djellaba* şi îşi scoase telefonul mobil. Formă un număr şi îşi duse telefonul la ureche.

— A fost aici, spuse el când persoana respectivă răspunse. Cu Brodie. Ştiu despre stâncă. Se duc acolo.

Se auzi o voce la capătul liniei.

— Nu avem de ales, zise Zahir. E datoria noastră. Vii cu mine? Un alt murmur.

— *Tamam.* Te iau în treizeci de minute.

Închise telefonul şi se ridică în picioare, cu arma în mână.

— Yasmin! strigă el. Mohsen! Trebuie să plec! Veniţi să vă luaţi la revedere.

Avionul Learjet îl lăsă pe Angleton pe aeroportul din Dakhla, puţin înainte de ora 13.00 şi, în cinci minute, era deja afară, în maşina închiriată, o Honda Civic care apucase clar şi vremuri mai bune. Se gândise la multe lucruri în timpul zborului, îşi consultase hărţile, ştia exact unde se află casa lui Alex Hannen – de acolo, aveau de gând să pornească, în mod cert – şi, poliţia locală având ordine să-i raporteze dacă-i repera, nu avea nici un motiv să tărăgăneze lucrurile. Îşi şterse transpiraţia de pe ceafă şi frunte – „Dumnezeule, sfinte, ce căldură!” – porni motorul Hondei, băgă în viteză şi, cu roţile scârţâind pe asfaltul încins, ieşi din parcare. Gardienii care păzeau poarta aeroportului săriră la o parte din calea lui, când acesta goni pe lângă ei, în drum spre Mut.

Era un lucru curios, dar, încă de când auzise despre Oaza Ascunsă – „Chiar nu trecuseră nici măcar 24 de ore de atunci?” – Freya simţise cumva că avea să se îndrepte spre pustietatea fierbinte a deşertului de vest în căutarea ei. Chiar dacă sentimentul acela se intensificase odată cu trecerea orelor, după ce oaza începu să domine tot mai mult evenimentele, niciodată nu fusese mai mult decât o noţiune abstractă. Doar acum, când se îndreptau spre minioaza în care se află casa lui Alex, o izbi realitatea călătoriei care îi aştepta.

— Nu avem nevoie de provizii? întrebă ea prinzându-se de bord, în timp ce derapau şi se hurducăiau pe suprafaţa accidentată a drumului. Benzină şi chestii de genul ăsta? Trei sute cincizeci de kilometri înseamnă un drum destul de lung.

— Găsim pe drum, spuse Flin. Crede-mă!

Ajunseră în oază – vegetaţia ei densă, încâlcită părând mai puţin răuvoitoare decât fusese ultima dată – şi urmară drumul care şerpuia

printre copaci. Ajunseră într-un final la casa lui Alex, oprindu-se într-un nor de praf. Freya se întrebă dacă avea să găsească sânge în casă. Dacă trupul fermierului bătrân avea să fie întins pe podea. Dar clădirea era goală – răcoroasă şi curată şi ordonată, exact cum o lăsase ultima oară.

— Trebuie să iei nişte haine groase, zise Flin arătând spre dormitorul lui Alex. Pulovere, geci, orice de genul acesta: deşertul este destul de friguros noaptea. O să avem nevoie şi de apă – ar trebui să fie nişte bidoane în bucătărie. Umple-le de la robinet, e potabilă. Dacă mai găseşti mâncare şi cafea, ar fi bine, dar nu lua prea mult. Să sperăm că n-o să stăm mai mult de o zi.

— Dar Zahir a spus că ne va lua trei zile să ajungem acolo.

Vorbea de una singură, pentru că Flin dispăruse deja în biroul lui Alex.

Zăbovi un moment, întrebându-se, ce-i drept, cam târziu, dacă englezul era calificat pentru o asemenea expediţie şi dacă n-ar fi trebuit să-l fi luat pe Zahir cu ei. Alungă însă ideea – mai bine cineva necalificat, se gândi ea, decât cineva în care nu avea încredere – şi se duse în dormitorul surorii ei. Găsi o geantă mare de voiaj sub pat. Scormonind prin sertare şi dulapuri, scoase nişte pulovere, un hanorac şi un şal de lână gros; apăsându-şi hainele pe obraz, simţi prezenţa surorii ei în fiecare dintre ele, apoi le vârî în geantă. Împachetă şi geaca din velur a surorii ei, care atârna în cuier, după uşă, îşi zvârli geantă pe umăr şi se pregătea să meargă în sufragerie, când se întoarse brusc în cameră. Se duse spre rama cu fotografie de pe noptieră, luă poza tip paşaport cu ea şi Alex adolescente şi o puse în buzunarul blugilor.

— Doar nu credeai c-am să te las, nu-i aşa? zise ea lovindu-se uşor peste buzunar.

În bucătărie erau vreo două bidoane de plastic de cinci litri puse pe un raft. Aşa cum îi spusese Flin, le umplu direct de la robinet, înainte să scotocească după alte lucruri: o cutie de cafea instant, nişte batoane de ciocolată, o conservă mare de fasole prăjită, un deschizător de conserve. Punându-le şi pe acestea în geantă, le duse pe toate afară şi le azvârli pe bancheta din spate a Cherokee-ului.

În tot acest timp, Flin se aflase în biroul lui Alex, nevăzut, doar sertarele trântite şi foşnetul hârtiilor răsfoite indicând că încă se mai afla în casă. Ieşi exact când ea închidea portiera din spate a jeepului, cu o servietă neagră groasă într-o mână şi o carte şi nişte hărţi în cealaltă.

— Ştii unde mergem? întrebă ea când el se urcă în maşină, făcându-i şi ei semn.

— Destul de bine, zise el. Ai luat tot?

Îi făcu semn cu degetul mare spre geanta şi bidoanele de apă de pe

banchetă. El dădu din cap şi porni motorul.

— Gilf Kebir, sosim! rosti el.

Întoarse Cherokee-ul şi străbătură din nou oaza. Când ajunseră în locul unde şoseaua cotea brusc spre stânga în jurul unui lot treierat, el o apucă pe un drum mai îngust, pe care Freya nu-l observase înainte. Era puţin mai lat decât o potecă şi jeepul abia de reuşi să se înghesuie printre pereţii denşi de vegetaţie care îl mărgineau, smocuri înalte de iarbă măturând partea de dedesubt a maşinii, cu un foşnet strident. Se hurducăiră încă un minut, depăşind rareori viteza de 20 de kilometri pe oră, trecând de un ţarc de oi şi de un rezervor din beton în care se pompa apă, înainte ca vegetaţia să dispară brusc. Se aflau chiar la capătul oazei, lângă baraca din cărămizi unde se ascunsese Freya cu două nopţi în urmă.

În faţa lor se afla întinderea plată a nisipului peste care sprintase ea ca să scape cu viaţă, urmele paşilor ei fiind încă uşor vizibile pe suprafaţa compactă.

Presupuse că asta era totul, că, de aici, Flin avea să meargă direct spre deşert şi apoi pe drum spre Gilf Kebir. În schimb, acesta parcă lângă baracă, opri motorul şi ieşi din maşină. Scoţând valiza, hărţile, cartea şi geanta şi rugând-o să aducă bidoanele cu apă, se îndreptă spre uşa din fier a barăcii, căută o cheie prin buzunar şi desfăcu lacătul. Împinse uşa şi dispăru înăuntru.

„Probabil că mergem cu altă maşină”, se gândi ea apucând bidoanele cu apă de pe banchetă şi îl urmă înăuntru. Interiorul barăcii mirosea puternic a benzină şi era inundat de lumină, în parte mulţumită deschizăturilor înalte din perete, dar mai ales datorită găurii din tavan, acolo unde curentul creat de elicopterul gemenilor smulsese o bucată din acoperişul de frunze de palmier. Un rând de bidoane de plastic, de 20 de litri erau aliniate de-a lungul peretelui din stânga, pline cu un lichid transparent, probabil benzină, după mirosul foarte puternic. Lângă ele se afla o ladă frigorifică portocalie, un teanc de pături din lână groasă şi o tavă plină cu chei, şurubelniţe şi alte unelte. Dar ceea ce o surprinse cu adevărat – inevitabil – fu un obiect enorm din mijlocul barăcii, care ocupa cea mai mare parte din lungimea, lăţimea şi înălţimea încăperii. Nu-şi dădea seama exact ce putea să fie, pentru că era învelit într-o prelată, dar, cu siguranţă, nu mai văzuse o maşină cu aşa o formă. Sau un vehicul cu aşa o formă, la o adică.

— Ce naiba-i asta? întrebă ea.

— Miss Piggy, răspunse Flin criptic, înghesuindu-se pe lângă obiectul misterios şi mergând spre capătul îndepărtat al barăcii. Peretele acesta, în loc să fie făcut din cărămidă, era o uşă grea, de oţel, pe role.

Apucând lanţul care atârna de roata de sus, începu să-l smucească.

Uşa se plie, zdrăngănind şi scârţâind zgomotos până se deschise, podeaua din ciment continuându-se direct cu covorul galben şi strălucitor al deşertului. Din nou, Freya întrebă ce se întâmplă, dar Flin doar îi făcu semn cu mâna să se apropie şi, apucând un colţ al prelatei, îi indică să-l apuce pe celălalt. Împreună, îl traseră uşor peste obiect, mergând înapoi prin baracă, până când acesta fu dezvăluit în totalitate.

— Salut-o pe Miss Piggy, spuse el. Cunoscută drept avion ultrauşor Pegasus Quantum 912 cu aripi pliabile. Este pentru călătoriile în deşert, în stil mare.

— Cred că glumeşti, murmură Freya rămânând cu gura căscată. Nici vorbă!

În faţa ei se afla o combinaţie între un deltaplan, un kart şi un tobogan. Avea o carlingă cu două locuri, conică, de un roz metalic strălucitor – „De unde şi numele”, presupuse ea – trei roţi, un propulsor în spate şi, ataşată de coadă, o pânză triunghiulară enormă, care părea să planeze peste maşinărie ca un fel de gigantică pasăre albă.

— Nici gând, repetă ea plimbându-se în jurul maşinăriei, privind-o. Chiar ştii să zbori cu chestia asta?

— Ei bine, Alex era pilotul de geniu, răspunse Flin. Dar, da, am idee cam ce trebuie să fac. Ştiu sigur să ridic aparatul în aer, dar dacă pot să şi cobor…

Îi făcu cu ochiul şi începu să-i dea instrucţiuni, arătându-i Freyei cum să ataşeze două dintre canistrele de 20 de litri de desagii care se aflau de fiecare parte a scaunului, în timp ce el umplu rezervorul care se afla sub scaunul din faţă cu ce rămăsese în canistre.

— Vom avea suficient combustibil? întrebă ea în vreme ce munceau, de-abia venindu-i a crede ce aveau să facă.

— La limită, răspunse el. Are un rezervor de patruzeci şi nouă de litri. Consumă vreo unsprezece litri pe oră de zbor şi sunt patru ore bune de zbor spre Gilf, aşa că va fi la limită. Mai cu seamă că am atins limita maximă de greutate admisă. Totuşi, o să mai alimentăm la Abu Bailas, ca să fim siguri că n-o să avem probleme.

— Există o staţie de benzină în deşert? întrebă ea, în glas ghicindu-i-se neîncrederea.

El zâmbi, cu o expresie oarecum răutăcioasă pe chip, ca şi cum se bucura de uimirea ei.

— Îţi voi dezvălui totul când ajungem acolo, spuse el făcându-i din nou cu ochiul.

Avionaşul odată alimentat, vârâră echipamentul în carlingă – hărţi, carte, apă, geantă, pături, ladă frigorifică, servieta neagră a lui Flin – abia reuşind să le înghesuie pe toate. Apoi, împinseră maşinăria afară, roţile sale de cauciuc scârţâind uşor în timp ce se rostogoliră pe

suprafaţa compactă a deşertului. Erau două căşti de protecţie pe scaune, cu difuzoare şi microfoane încorporate. Aruncându-i una Freyei, Flin o ajută să urce pe scaunul din spate, conectându-i fişa căştilor la mufa de lângă genunchii ei.

— Nu e prea confortabil, zise el înghesuindu-se pe locul din faţă şi punându-şi propria cască pe cap, în vreme ce Freya îşi întinse picioarele pe lateral, în jurul lui, ca şi când ar fi călărit un căluţ. Şi mă tem că nu dispunem de catering la bord. Dar, dacă suporţi asta, nu este un mod chiar atât de îngrozitor de a călători.

— Atât timp cât nu ne omori, sunt fericită, spuse ea simţindu-se atât nervoasă, cât şi plină de entuziasm.

Flin îşi privi ceasul – 13,39. Apăsând pe diferite butoane şi, răsucind o cheie în bord, apăsă cu un deget butonul de start. Motorul tuşi o dată, de două ori, apoi prinse viaţă cu un răcnet, propulsorul mârâind în spatele capului Freyei. Curentul provocat îi făcea tricoul să fluture, dar casca filtra cea mai mare parte a zgomotului.

— Sigur ştii unde trebuie să ajungem? ţipă ea.

Flin făcu un semn cu mâna, ca şi cum ar fi spintecat aerul.

— Sud-vest până la Gilf Kebir, rosti el, vocea răsunându-i în căşti. Apoi, sud, de-a lungul marginii estice, până găsim stânca. N-ar trebui să fie prea greu.

— Şi eşti absolut sigur că ştii să pilotezi chestia asta?

— Cred că va trebui să aflăm, nu? răspunse el împingând o manetă aflată lângă scaun, în dreptul şoldului.

Turaţia motorului se înteţi şi începură să se mişte, alunecând uşor pe nisip, către tufele de iarbă de deşert în spatele cărora se adăpostise Freya după ce fugise din oază. După o sută de metri, Flin întoarse maşinăria, pilotând cu picioarele şi se îndreptară înapoi spre baracă.

— Trebuie să creştem temperatura uleiului la cincizeci de grade, explică el apăsând unul dintre butoanele de pe bordul din faţa lui. Altfel, motorul se opreşte.

Repetară manevra câteva minute, deplasându-se înainte şi înapoi prin nisip, până când, în sfârşit, atinseră temperatura potrivită. Se mai învârtiră o dată în jurul barăcii, apoi Flin opri. Făcu nişte verificări de ultim moment, apoi îşi întoarse capul spre ea.

— Gata?

Freya îşi ridică degetele mari în semn că da. El dădu din cap, întoarse din nou în faţă şi, apucând maneta de control care atârna de pânza de deasupra o împinse pe cea de acceleraţie.

— Piggy Airways vă urează bun venit la bord pentru acest zbor neprogramat către Gilf Kebir, se prosti el imitând vocea unui pilot. Vom călători la o altitudine de…

Nu mai continuă. Chiar pe când începură să prindă viteză,

observară mişcare în depărtare, la dreapta lor. Ca un dop de plută de la o sticlă de şampanie, o Honda Civic de culoarea lămâii verzi – plină de noroi şi cu caroseria îndoită – ţâşni din vegetaţie, derapând nebuneşte pe nisip, înainte să se corecteze şi să se îndrepte direct spre ei, şoferul claxonând furios. Era dificil să-ţi dai seama cine era, deşi, chiar şi de la distanţă se vedea că era un om foarte mare, corpul lui părând să umple toată partea din faţă a maşinii. Umerii lui Flin se încordară şi mâinile i se prinseră mai tare de manşă, vocea lui pârâind în cască:

— Angleton!

Cyrus Angleton nu prea vorbea araba – limbile străine nu fuseseră niciodată un punct forte al său – aşa că avusese noroc că tânăra de la magazinul Kodak din satul Qalamoun vorbea engleza cât de cât rezonabil. Chiar noroc cu carul, deoarece, nu numai că putu să comunice cu el, dar îi şi oferi nişte informaţii utile. Cu un sfert de oră în urmă, pe când îşi deschidea magazinul după masa de prânz, un jeep alb trecuse în viteză şi virase pe drumul spre mica oază. Înăuntrul lui se aflau doi oameni, îi explică ea, un bărbat şi-o femeie. Femeia, era sigură, era tânăra americană care îi vizitase magazinul cu vreo două seri în urmă. Se întorseseră? întrebă Angleton. Nu, răspunse vânzătoarea, cel puţin nu din câte ştia ea. Mai existau alte drumuri înspre şi dinspre oază? Nu, îi spuse ea, doar acela.

— Grozav! chicoti el.

Vârându-se înapoi în autovehiculul închiriat, demară spre deşert, Honda sărind şi hurducăindu-se de-a lungul drumului neuniform, lăsând în spate nori grei de praf, de parcă maşina ar fi luat foc. Ajunse în oază, goni prin ea şi opri în faţa casei lui Alex Hannen. Nici urmă de vreun Cherokee acolo. Ieşi, se duse în spatele clădirii. Nimic.

— Brodie! strigă el băgându-şi mâna în haină şi apucând tocul lui Missy. Eşti aici?

Nici un răspuns.

— La naiba!

Dădu roată până la intrarea în casă din nou, deschise uşa şi pătrunse înăuntru. Acolo, văzu sertarele deschise vraişte din dormitor, bucătărie şi birou – cineva îşi făcuse bagajele. Rapid, din câte se părea.

— Nu se poate, ţipă el în gura mare. Nu singuri. Chiar nu se poate!

Ieşi şi se uită la ceas: aveau 15 minute avans şi vreo zece din ele le petrecuseră în casă. Dacă se duceau spre deşert, ar fi trebuit să-i poată repera încă. Totuşi, avea nevoie de înălţime, de un punct de

unde să poată scruta tot peisajul. Privi înjur şi observă o scară veche de lemn sprijinită de perete. Mişcându-se greoi, începu să se caţere. Primul lemn pocni sub el. Al doilea îl ţinu, deşi cu un scârţâit, dar el continuă să urce, broboane de transpiraţie curgându-i pe faţă, respirând gâfâit şi agonizant. Nu făcea nici un fel de exerciţii, nu o făcuse niciodată şi ceea ce pentru o persoană normală ar fi fost un urcuş obişnuit, pentru el fu un efort fizic incredibil, incluzând câteva opriri, ca să le permită plămânilor să se calmeze şi muşchilor să-şi revină după efortul de a urca o greutate atât de mare.

— Dumnezeule mare! gâfâia el întruna. Iisuse Hristoase!

În cele din urmă, reuşi, căţărându-se cu greu pe acoperiş şi împleticindu-se spre marginea îndepărtată a acestuia. Îşi puse mâna streaşină la ochi, protejându-i de soarele aprig al după-amiezii şi privi în deşert, cercetând nisipul, căutând Cherokee-ul. Nimic.

— Naiba să te ia! murmură el. Unde eşti?

Timp de un minut, îşi plimbă privirea înainte şi înapoi spre încâlceala de dune şi movile. Apoi, brusc, ca şi când l-ar fi lovit o revelaţie, se răsuci.

— Ce dracu’?…

De undeva din spatele clădirii, zgomotul unui motor zdrobise liniştea toropită a după-amiezii. Pe cât de repede îl purtară picioarele, se grăbi spre cealaltă parte a acoperişului şi privi încolo şi încoace prin oază, încercând să găsească sursa sunetului. Privirea i se concentră rapid asupra barăcii din partea cea mai sudică a zonei plantate şi, o fracţiune de secundă mai târziu, descoperi marea velă triunghiulară mişcându-se pe nisipul plat de după baracă.

— Nenorocitule! răcni el. Nenorocitul şi idiotul dracului!

O smulse pe Missy din buzunar, ridică piedică şi îşi puse un deget pe trăgaci, ţintind în direcţia avionului. Apoi, se gândi mai bine şi îşi vârî arma la loc în toc. Nu numai că era prea riscant să o facă de la distanţa aceasta, dar, în plus, dacă şi-ar fi dat seama că trage cineva în ei, ar fi decolat imediat şi gata cu şansa lui. Trebuia să ajungă acolo, să se apropie.

Maşinăria cotise şi se îndrepta spre baracă. Îşi încălzeau motorul, mai mult ca sigur, ceea ce îi dădea câteva minute în plus. Traversă din nou acoperişul şi coborî scara, gâfâind şi pufnind. Atingând pământul, se îndreptă spre maşina închiriată şi urcă în ea. Dacă exista vreun drum sau vreo cărare de la casă spre baracă, el unul nu îl văzuse de sus şi nu avea să piardă momente preţioase încercând să-l găsească. În schimb, băgă în viteza întâi şi, cu roţile patinând pe suprafaţa prăfuită şi afânată, ţâşni direct pe lângă casă, pe câmpurile din faţă, croindu-şi drum prin ele, înspre deşert. În clipa în care dădu de nisip, smuci volanul la stânga, derapând într-un arc larg înainte să-şi corecteze direcţia şi să continue să gonească de-a lungul marginii

oazei. Parcursese 500 de metri când un canal adânc, apărut brusc, îi tăie calea, forţându-l să vireze la stânga, înapoi spre plantaţie. Se hurducăi peste o altă câmpie, dărâmă un gard de vreascuri şi o apucă pe un fel de potecă pentru vite care îl duse de-a lungul lizierei unei păduri de măslini, înainte să-l facă să plonjeze într-o perdea solidă de vegetaţie. Inerţia maşinii o purtă cumva prin aceasta, de cealaltă parte, înapoi în deşert. La stânga lui, în depărtare, era baraca, iar în faţa ei – silueta albă a avionaşului. Redobândi controlul asupra Hondei şi rulă în viteză spre ei, cu o mână pe volan, cu cealaltă scoţând-o pe Missy din toc şi apăsând nervos claxonul.

— Nici să nu te gândeşti, nenorocitule! ţipă el. Unchiul Cyrus are o vorbă cu tine!

Înăuntrul carlingii deschise a avionului, Flin împinse maneta de acceleraţie la maximum şi apucă maneta de control cu amândouă mâinile, privirea alunecându-i de la maşină la indicatorul de viteză din bord şi înapoi. Honda avea de gând să le iasă direct în faţă, cu intenţia clară de a nu-i lăsa să decoleze, aşa că îndreptă botul aparatului spre stânga, încercând să mai câştige ceva distanţă. Maşinăria pe trei roţi prinse rapid viteză, gonind prin nisip. Dar maşina era mai rapidă. Mult mai rapidă. Înfuleca hulpavă distanţa dintre ei, apropiindu-se vertiginos.

— N-o să reuşim, ţipă Freya, mâna ei ridicându-se involuntar şi apucând umărul lui Flin.

Acesta strânse din dinţi şi se concentră asupra fâşiei de nisip din faţa lui. Putea vedea maşina tot mai mare, până când păru inevitabil că acele două vehicule aveau să se ciocnească.

— O să ne lovească! urlă ea.

El mai amână câteva momente în care inima le stătu parcă în loc, apoi – chiar în ultima clipă – împinse brusc maneta de control, iar avionaşul se ridică graţios în aer, pe deasupra Hondei care se puse direct în faţa lor. Roţile acestuia trecură razant peste acoperişul Hondei, la doar câţiva centimetri.

— Du-te dracului, umflatule! răcni Flin împingând maneta şi mai mult şi trăgând-o spre stânga, aparatul înălţându-se şi înclinându-se.

Dedesubt, maşina se opri patinând, iar şoferul ieşi zbierând la ei, agitând un pistol. Vocea i se pierdu în urletul motorului şi, chiar dacă trase câteva focuri de armă, păru să o facă mai degrabă din frustrare, decât din intenţia de a-i nimeri. Gloanţele zburară în depărtare şi silueta lui rotundă se micşoră treptat, în timp ce ei urcau tot mai mult şi înaintau pe deasupra deşertului.

— Cine naiba era? întrebă Freya răsucindu-şi gâtul ca să-l privească pe urmăritorul care încă gesticula.

— Un tip pe nume Cyrus Angleton, îi răspunse Flin. Lucrează la ambasada americană. Se pare că ne urmărea şi îi dădea informaţii lui Girgis.

— Crezi că o să vină după noi?

— Într-o Honda Civic? Aş vrea s-o văd şi pe asta.

Înclinându-se spre stânga, întinse braţul şi îi arătă degetul mijlociu lui Angleton.

— Ne vedem în Gilf! ţipă el înainte să îndrepte din nou avionaşul, stabilind cursul spre sud-vest, peste nisipuri.

Maşina, baraca, oaza, Dakhla, toate se micşorau în urma lor, până dispărură complet şi rămase doar pustietatea vălurită a Saharei.

La sol, Angleton privi până când aparatul de zbor se micşoră, devenind doar o pată mică, nedefinită. Clătină din cap şi o puse pe Missy înapoi în toc, apoi se întoarse în maşină. Pentru o clipă, rămase locului, uitându-se la deşert, lovind cu pumnul în bordul maşinii.

— Idiotul, repetă el întruna. Idiot nenorocit!

Apoi, pornind maşina, se îndreptă înapoi spre aeroportul din Dakhla. Nu mai avea timp de joacă. Era vremea să se ocupe de Molly Kiernan.

CAIRO

Girgis puse telefonul fără fir la loc şi îşi încrucişă braţele, privind grădinile din spatele vilei sale.

— Asta e, sunt deja în aer.

Lângă el, Boutros Salah tuşi gros şi trase din ţigară.

— Eşti sigur că vrei s-o faci, Romani? De ce nu-i laşi…

— N-am aşteptat douăzeci şi trei de ani ca să stau acum pe margine. Vreau să fiu acolo, s-o văd cu ochii mei.

Salah dădu din cap şi mai trase un fum din ţigară.

— Îi anunţ pe Usman şi Kasri, spuse el.

— Gemenii?

Salah mormăi.

— Încă joacă snooker. Îi trimit jos. Ceva noutăţi despre…

— Se ocupă de asta chiar acum, interveni Girgis. În scurt timp, nu va mai fi o problemă pentru noi.

Salah încuviinţă din cap şi dispăru în casă. Pentru o clipă, Girgis rămase locului, gândindu-se ce drum lung parcursese ca să ajungă până acolo, cât de departe ajunsese de la acei ani de groază din Manshiet Nasser. Apoi, cu zâmbetul unui om al cărui vis este în sfârşit pe punctul de a se împlini, începu să coboare scările terasei, spre elicopterul care aştepta pe gazon.

DEASUPRA DEŞERTULUI DE VEST

Sora ei fusese ucisă, era sigură de asta. Iar ea fusese vânată, împuşcată şi aproape mutilată. Totuşi, zborul deasupra Saharei fu cel mai frumos lucru din viaţa Freyei, pustietatea totală care o învăluia diluându-i pentru o vreme celelalte preocupări şi griji, lăsând-o curios de calmă şi liniştită.

Zburară la altitudine joasă, la doar câteva sute de metri deasupra nisipurilor. La înălţimea aceea, aerul era mai răcoros decât la nivelul solului, dar totuşi cald, lovindu-i faţa şi pieptul de parcă ar fi avut în faţă un uscător de păr gigantic. În jurul lor, deşertul se întindea cât cuprindeai cu ochii – o sălbăticie vastă, cruntă, de piatră şi nisip, aproape nepământeană în ariditatea sa. Parcă fuseseră transportaţi într-o altă lume sau într-o perioadă complet diferită din lumea noastră: o epocă inimaginabil de îndepărtată, când viaţa pe planetă se ofilise, lăsând în urma ei doar scheletul pământului. Avea ceva îngrozitor, copleşitor, kilometru după kilometru de tristeţe pustie, dogoritoare. Dar şi frumoasă. Ba chiar copleşitoare, valurile de nisip înalte şi formaţiunile de stânci misterioase având o grandoare pe lângă care chiar şi cele mai frumoase lucrări ale omului păreau posomorâte şi triviale. Şi, chiar dacă peisajul părea lipsit de viaţă, cu cât zburau mai departe, cu atât Freya avea impresia că lucrurile nu se încheiau acolo. Că deşertul era, în felul lui, foarte viu: o fiinţă simţitoare, gigantică, ale cărei culori schimbătoare – când galben moale, când roşu aprins, când alb orbitor, când negru sumbru – sugerau într-un mod curios schimbări de dispoziţie şi moduri de gândire. Formele şi texturile sale variate – dune care coborau în întinderi de pietriş, depozite de sare pe fundul unor albii secate care se terminau cu dealuri stâncoase – dădeau de asemenea impresia descurajatoare că peisajul se mişca, ridicându-se şi întinzându-se, încordându-şi şi relaxându-şi muşchii.

Uimire, revelaţie, teamă, euforie – Freya le simţi pe toate. Mai presus de toate, avu cel mai intens sentiment de apropiere şi dor de sora ei. Aceasta era lumea lui Alex, mediul care devenise al ei şi, cu cât se adânceau mai mult în el, cu atât Freya simţea că se apropia mai mult de sora ei înstrăinată. Vârându-şi mâna în buzunar, scoase poza de paşaport pe care o luase de lângă patul lui Alex şi ultima scrisoare pe care i-o scrisese sora ei, pe care o luase din vechii ei blugi când îşi schimbase hainele în noaptea de dinainte. Le strânse în poală şi zâmbi, colajul sălbatic, viu, al Saharei desfăşurându-se sub ea.

După vreo două ore de zbor, soarele începându-şi deja alunecarea

treptată spre orizontul vestic, Flin ateriză pe un teren plat de pietriş, lângă un deal mic, conic. Pantele de la baza dealului, observă Freya în timp ce se îndreptau spre el, erau acoperite de cioburi mari de ceramică spartă.

— Abu Ballas, explică Flin oprind motorul, dându-şi jos casca şi coborând din avionaş. Cunoscut şi sub numele de Dealul Ceramicii, din motive evidente.

Freya îşi scoase şi ea casca şi îşi scutură părul, temperatura părând să crească dramatic în vreme ce elicea se opri lângă ea. Flin îi întinse mâna şi o ajută să coboare.

— Nimeni nu ştie exact de unde au apărut, spuse el făcând un gest din cap spre grămezile de ceramică spartă. În general, se crede că erau parte dintr-un canal de apă pentru triburile Tebu din sudul Libiei. Există nişte inscripţii preistorice interesante pe cealaltă parte, dar cred că o să lăsăm asta pentru altă dată.

Freya se dezmorţea şi privea înjur, admirând fragmentele de vase, dealul, dunele care se unduiau în spatele lui – totul gol şi nemişcat şi complet arid.

— Parcă ziceai că vom alimenta aici.

— Asta şi facem.

— Deci unde e…

— Pompa de benzină?

Zâmbi şi îi arătă spre un maldăr de cioburi aflate puţin mai departe de deal. Păreau să fi fost aşezate intenţionat sub forma unei moviliţe, cu o conservă în vârf.

— Benzinăria Abu Ballas, zise el. Se aşeză pe genunchi şi scoase un ciob mare, de forma unei lopeţi din grămadă şi începu să sape nisipul dintr-o parte a moviliţei, până când dădu de ceva metalic.

— E un truc pe care eu şi Alex l-am învăţat de la exploratorii deşertului din secolul XX, explică el scuturând obiectul cu mâna, dezvăluind partea de sus a unui bidon mare, metalic. Laşi bidoane cu benzină îngropate de-a lungul traseului, o rezervă în cazul în care ajungi să rămâi fară combustibil. Sunt trei bidoane de douăzeci de litri aici. Umplem rezervorul cu unul singur şi le lăsăm pe celelalte aici, în cazul în care rămânem fară la întoarcere, deşi, cu ceea ce avem deja, n-ar trebui să fie probleme.

Scoase bidonul din pământ şi-l trase lângă Miss Piggy. Goli conţinutul bidonului în rezervorul avionaşului, aerul umplându-se de izul înţepător al benzinei. Când termină, îi dădu canistra goală Freyei şi o rugă s-o îngroape din nou – „O umplu din nou când mai vin pe aici” – în timp ce el despături hărţile pe care le luase din casa lui Alex. Le aşeză pe pământ şi puse nişte pietre la colţuri, apoi se uită peste ele.

— Abu Ballas, spuse el, când ea veni lângă el, arătând spre cea mai

mare dintre hărţi, către un mic triunghi negru din mijlocul unei întinderi goale şi galbene. Şi trebuie să ajungem aici.

Îşi trecu degetul pe diagonala hărţii, către o zonă unde galbenul se închidea spre un maroniu-deschis, dedesubtul căreia legenda nota „Platoul Gilf Kebir”, dându-i răgaz Freyei să-şi dea seama unde se află, înainte să întindă a doua hartă peste prima. Aceasta înfăţişa Gilful la o scară de 1:750 000 – semăna cu două insule mari, una la nord-vestul celeilalte, conectate printr-un istm îngust şi cu o mulţime de insule mai mici plutind în jurul lor. Liniile lor de coastă, dacă puteau fi numite aşa, erau zimţate şi sfărâmate, brăzdate de *wadi*-uri adânci, şerpuitoare şi străjuite de grupuri mici de cuvinte, nume descriind caracteristici şi formaţiuni exotice: Doi Sâni, Trei Castele, Petru şi Pavel, Craterele lui Clayton, Strâmtoarea al-Aqaba, Jebal Uweinat.

— Wadi al-Bakht, spuse Flin arătând spre una dintre multiplele *wadi*-uri care coborau ca nişte scări, în partea de est a versantului sudic. Dacă Zahir are dreptate, n-ar trebui să fie prea greu de găsit – treizeci de kilometri la sud de al-Bakht, trei sferturi din drumul spre Cele Opt Clopote.

Arătă cu degetul spre ceea ce părea a fi un lanţ de insule mici care pornea din Gilf.

— Şi dacă n-are dreptate? întrebă Freya uitându-se la el.

Flin împături harta şi se ridică.

— Ne ocupăm de asta la vremea potrivită. Deocamdată, să ajungem acolo.

Se uită la ceas: 15,50.

— Şi-ar trebui s-o facem repede. Nu vreau să aterizez pe întuneric. Ai nevoie la toaletă?

Ea îi aruncă o privire şi clătină din cap.

— Atunci, să mergem.

Mai zburară 80 de minute, soarele coborând acum rapid spre vest, aerul răcindu-se simţitor. Freya se bucură că îşi mai puseseră pe ei un rând de haine înainte să plece din Abu Ballas. Deşertul părea şi mai spectaculos decât în prima parte a călătoriei lor, lumina catifelată evidenţiindu-i întreaga paletă de culori – galben şi portocaliu şi o duzină de nuanţe diferite de roşu – umbrele care se lungeau tot mai mult conferindu-i peisajului un aspect şi mai intens şi mai dramatic. Trecură peste mări de dune înalte, păduri primordiale de stânci sfărâmate, aventurându-se tot mai adânc în inima misterioasă a sălbăticiei. În cele din urmă, când soarele se balansa chiar pe linia orizontului, o dungă roşiatică, înceţoşată, se zări în drumul lor, planând în faţă ca un abur care se ridică de pe suprafaţa deşertului. Flin arătă spre aceasta.

— Gilf Kebir, se auzi vocea lui în căşti. *Djer* pentru vechii egipteni –

limita, capătul lumii.

Corectă puţin direcţia, ridicând avionaşul şi luând-o mai spre sud. Ceaţa se apropie de ei, părând a se extinde şi solidifica pe măsură ce se apropiau de ea, culorile sale oscilând şi transformându-se în lumina schimbătoare a după-amiezii târzii, roşul preschimbându-se în maroniu, iar maroniul – într-un portocaliu ocru cald. În sfârşit, ca un duh care se ridică dintr-o sticlă, căpătă o formă clară: un podiş enorm, muntos, înălţându-se la vreo 300 de metri de la nivelul deşertului şi întinzându-se cât vedeai cu ochii spre nord, sud şi vest. În anumite locuri, suprafaţa sa era netedă, un perete inaccesibil de piatră galbenă, prăfuită, nisipurile învăluindu-i blând baza, aşa cum valurile îmbrăţişează flancurile unui vas de croazieră. În toate celelalte părţi era neregulat, crestat de văi adânci şi intrânduri, stâncile rupându-se în cornişe de piatră şi pante acoperite de grohotiş care, la rândul lor, cădeau în arhipelaguri de formaţiuni stâncoase şi dealuri din pietriş, podişul părând a se împletici spre deşert într-o serie de paşi imenşi, inegali. Freya observă petice îndepărtate de vegetaţie – verde pe fundalul galben – şi, pe măsură ce se apropiau, pasărea aceea ciudată. Nu era prea plin de viaţă, dar, după peisajul dezolant peste care tocmai zburaseră, părea efectiv însufleţit.

Flin avea harta Gilfului în poală, pliată în aşa fel, încât doar partea de sud-est a platoului era vizibilă. Apropiindu-se şi mai mult de stânci, se întoarse spre sud, zburând paralel cu masivul şi puţin deasupra lui, manevrând maneta cu dreapta, în vreme ce cu stânga ţinea harta, degetul lui urmând traseul pe suprafaţa acesteia. Trecură zece minute în care soarele se scufundă treptat, până când i se mai văzu doar marginea superioară, cerul vestic arzând în vârtejuri sclipitoare de verde şi purpuriu. Apoi, Flin arătă cu degetul în faţă şi în jos, către un loc unde faţada Gilfului se deschidea brusc într-o vale amplă, plină de nisip.

— Wadi al-Bakht, se auzi vocea lui cârâită.

Înclină avionul spre dreapta şi ajunseră chiar deasupra ei. Valea şerpui spre est şi le ieşi din câmpul vizual, scobind munţii de parcă tăiase cineva o crestătură zimţată în rocă.

— Nu mai e mult, doar vreo treizeci de kilometri. Mai puţin de douăzeci de minute. Fii cu ochii-n patru!

Se îndepărtă din nou de Gilf şi coborâră iarăşi, fiind acum sub vârful padinei. Continuară să se îndrepte spre sud, stâncile înălţându-se la dreapta lor, făcând aparatul de zbor să pară minuscul, ca o libelulă care bâzâia pe lângă un zgârie-nori. Deşertul din faţa lor era neted şi gol, o umflătură de nisip care se unduia blând, lipsită de orice neregularităţi. Ar fi trebuit să observe uşor formaţiunea stâncoasă, chiar dacă soarele apusese şi amurgul se îngroşa în jurul lor. Cele 20 de minute veniră şi trecură. 25. Şi când, departe spre sud, zăriră ca

prin ceaţă o serie de dealuri conice, Flin clătină din cap şi întoarse.

— Cele Opt Clopote. Am mers prea departe. Înseamnă c-am ratat-o.

— Nu se poate, spuse Freya încheindu-şi jacheta surorii sale până la gât, deoarece se făcea tot mai frig. Deşertul este complet pustiu, am fi văzut-o.

Flin doar ridică din umeri şi se îndreptă din nou spre nord, lăsându-se şi mai jos. Cei doi cercetară cu atenţie deşertul de sub ei, căutând cu nerăbdare orice urmă a stâncii crestate, în timp ce puţina lumină rămasă se diminua rapid, iar padina de la stânga lor se pierdu într-o ceaţă cenuşie, fără formă.

Mai trecură zece minute şi părea că vor fi nevoiţi să abandoneze căutarea pentru noaptea aceea şi să aterizeze înainte să se întunece complet, când Flin ţipă entuziasmat.

— Acolo, strigă el arătând cu mâna în jos, spre dreapta.

Freya nu-şi dădea seama cum de-o rataseră mai devreme. În momentul acela recunoscu formaţiunea care – deşi învăluită acum în umbră – se ridica mai înaltă şi mai semeaţă decât oriunde altundeva în tot Gilful. Însă nu văzuseră nici urmă de stâncă atunci când trecuseră prima dată pe acolo. Şi totuşi, iat-o, sub ei, cu contururi clare pe suprafaţa deşertului palid: o seceră întinsă, curbată, din piatră neagră, arcuindu-se în sus din nisipurile altfel goale, atingând o înălţime de vreo zece metri, dominând peisajul din jur. Freya nici măcar nu putea concepe titanicele forţe ale naturii care o sculptaseră şi o ridicaseră, lăsând-o acolo singură şi ireală, ca o coastă gigantică ţâşnind din sălbăticie. Nici nu-i păsa. O găsiseră – doar asta conta. Îl bătu pe Flin pe umăr ca să-i indice că o văzuse şi privi în jos, în vreme ce acesta înconjură stânca într-un arc amplu, cercetând deşertul în căutarea unui loc unde să aterizeze. Nu avea cum să-şi dea seama de starea exactă a suprafeţei deşertului de dedesubt, lumea dizolvându-se într-o ceaţă monocromă, posomorâtă. Părea perfect plană şi compactă şi, după ce zburară de câteva ori în cerc, uitându-se după posibile obstacole, Flin reduse turaţia motorului, diminuă viteza şi coborî până la câţiva metri de sol. Împingând uşor maneta de control în faţă, ateriză avionaşul aproape fără nici o hurducăială, alunecând pe nisip şi oprindu-se în faţa stâncii.

— Bine aţi venit în mijlocul pustietăţii! spuse el oprind motorul şi tăind contactul. Sperăm că v-a plăcut zborul.

Rămaseră locului un timp, elicea vâjâind încet în spatele lor, până se opri, tăcerea umplând vidul lăsat de zgomotul motorului care nu mai funcţiona; cea mai profundă, mai grea, mai copleşitoare linişte pe care o simţise Freya vreodată. Apoi, scoţând din priză staţia de emisie-recepţie şi dându-şi jos căştile, coborâră din carlinga deschisă şi se îndreptară spre turla de stâncă. Silueta ei curbată, uşor conică se înălţa deasupra lor, piatra neagră din care era alcătuită – obsidian,

bazalt? – părând chiar mai ciudată şi mai nepământeană acum, că se apropiaseră de ea.

— Nu pot să cred că n-am mai văzut-o până acum, murmură Flin contemplând piscul de zece metri de deasupra lui, silueta sa profilându-se pe cerul nopţii ca vârful vreunui gigantic colţ de animal. Cred c-am zburat peste zona asta de o duzină de ori şi-am condus aproape tot de-atâtea. E imposibil să-mi fi scăpat. Imposibil.

Se plimbară în jurul stâncii, cu mâinile pe suprafaţa ei care era încă fierbinte de la căldura de peste zi a soarelui şi curios de netedă, aproape ca sticla. Întorcându-se la aparatul de zbor, priviră în sus, Gilful înălţându-se la dreapta lor, o lună portocalie ridicându-se încet pe cer, la dreapta.

— Ce facem acum? întrebă Freya.

— Aşteptăm.

— Ce anume?

— Răsăritul soarelui. Se întâmplă ceva aici, la răsărit.

Ea îl privi; faţa îi era de-abia vizibilă, parcă dăltuită în piatră şi arătoasă şi umbrită de o barbă scurtă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

În loc să-i explice, el se întoarse la avionaş şi scormoni în carlinga acestuia, scoţând o lanternă Maglite de buzunar şi cartea pe care o luase din casa lui Alex. Deschizând-o, i-o dădu Freyei şi aprinse lanterna.

— Khepri, zise el luminând pagina. Zeul răsăritului de soare. Ai observat ceva?

În faţa ei se afla imaginea unei siluete care stătea jos, din profil, ţinând un ankh într-o mână şi un sceptru în cealaltă. Deşi corpul era de om, pe umeri avea nu un cap şi un chip, ci un scarabeu mare, negru, trupul lui oval culminând cu o pereche de…

— Picioare, spuse ea atingând picioarele curbate care ieşeau din fiecare parte a capului de scarabeu. Arată exact ca…

— Exact, rosti Flin ridicând lanterna şi trecând lumina acesteia peste arcul stâncii ce se curba deasupra lor. Dumnezeu ştie cum, dar piatra asta a fost sculptată de intemperii exact sub forma unui picior anterior al unui gândac. E incredibil – uite, are chiar şi cârligele pe care gândacii le folosesc ca să scormonească şi să apuce.

Îndreptă lumina lanternei spre partea de sus a stâncii. Suprafaţa ei era crestată şi zimţată, conferindu-i un curios aspect dinţat, care aducea a ieşiturile cu cârlige de la picioarele scarabeului din imagine.

— Orice egiptean antic care ar fi văzut piatra asta ar fi făcut imediat legătura, continuă el. Ştiam deja că există o legătură strânsă între Khepri şi oază – îţi aminteşti textul de pe stela din Abydos: „Când Ochiul lui Khepri este deschis, atunci şi oaza este deschisă? Când ochiul lui este închis, oaza nu va fi văzută nici de cel mai ager vultur”.

Totuşi, a lipsit mereu ceva, o parte crucială a ecuaţiei. Ai găsit-o când ai recunoscut imaginea stâncii pe stelă. Se pare că, atunci când vorbeau despre Ochiul lui Khepri, textele antice nu o făcea numai la modul figurat, ci se refereau la ceva foarte exact: la asta.

Din nou, îndreptă lumina lanternei în susul şi în josul stâncii negre, curbate.

— Cum se leagă toate, n-am nici cea mai vagă idee – doar că există o legătură între stâncă, răsăritul soarelui şi oază. Cumva, toate se leagă între ele, iar legătura aceasta ne va dezvălui locaţia oazei. Sau cel puţin aşa sper. Am mers prea al naibii de departe ca să aflu tocmai acum că m-am înşelat.

Se mai jucă puţin cu lanterna, apoi o stinse.

— Haide! spuse el. Să instalăm cortul.

CAIRO

Avionul Learjet în care se afla Angleton a avut o problemă cu realimentarea, ceea ce a însemnat că era deja întuneric când Angleton ajunse în sfârşit înapoi în Cairo. Se gândi să treacă pe la ambasadă, să facă un duş şi să mănânce ceva – ultima masă serioasă o luase în după-amiaza din ziua precedentă – dar nu prea avea timp la dispoziţie, aşa că, în schimb, luă un taxi direct spre bungaloul lui Molly Kiernan din suburbiile sudice ale oraşului. Nu părea să fie acasă, aşa că se urcă din nou în taxi şi se duse la clădirea USAID, unde gardianul de serviciu – Mohammed Shubra, după cum scria pe insignă de pe cămaşa lui – îl informă că da, domnişoara Kiernan era încă în clădire, muncind până târziu, în biroul ei de la al treilea etaj.

— Te-am prins, şuieră Angleton vârându-şi o mână sub haină şi îndreptându-se spre ascensoare, prea distras ca să-l observe pe gardianul din spatele lui care ridică receptorul, formând şi şoptind ceva în el.

Al treilea etaj era întunecat şi pustiu, singurul semn al vreunei prezenţe umane acolo fiind o dâră subţire de lumină care se strecura pe sub o uşă de la capătul coridorului. Uşa lui Kiernan. Scoţând-o pe Missy din toc şi verificând ca piedica să fie trasă, Angleton păşi spre lumină, broboane de sudoare apărându-i pe frunte, deşi aerul condiţionat al clădirii încă funcţiona. Ajunse la uşă, verifică din nou piedica şi ridică o mână ca să bată, apoi o lăsă jos. În schimb, puse mâna pe clanţa uşii şi o trânti de perete, ridicând-o în acelaşi timp pe Missy în faţa lui şi păşi în încăpere. Molly Kiernan stătea la birou. Se ridică în picioare.

— Pot să vă ajut…

— Taci dracului din gură şi ţine-ţi mâinile la vedere, răcni Angleton, ducând arma la nivelul pieptului ei. Cred c-a venit vremea să stăm de vorbă.

PISTA MILITARĂ MASSAWI, OAZA KHARGA

Romani Girgis privea în timp ce un şir neîntrerupt de cutii din aluminiu erau scoase din hangar şi transportate spre şirul de elicoptere Chinook CH-47. Un bărbat în salopetă albă le bifa pe fiecare în parte, pe un clipboard, înainte să arate cu degetul în care elicopter să fie încărcate, întreaga scenă fiind îmbăiată într-o lumină argintie ca de gheaţă de la duzina de felinare aflate de-a lungul pistei. Aşa cum era de aşteptat, totul se desfăşura ca o operaţiune militară, un şir de siluete manevrând lăzile din hangar spre elicoptere, în vreme ce altele se aplecau peste mese demontabile, inventariind o gamă impresionantă de arme – pistoale Browning M 1911, puşti de asalt XM 8, automate Heckler & Koch Mp5, M249 SAWS, chiar şi nişte mortiere M224. Şi astea erau doar cele pe care le recunoscuse el. Girgis se întrebase de câteva ori dacă toate astea chiar erau necesare, dacă nu cumva exagerau: atâtea arme, atâtea dispozitive tehnice. După atâţia ani însă şi cu atât de multe în joc, acceptă că era mai bine să fie prea precaut. Şi, oricum, nu mai controla el lucrurile acum. Din partea lui, puteau să aducă o armată întreagă, atâta vreme cât îl plăteau. Aşa cum avea să se întâmple curând. 50 de milioane de dolari, direct în contul lui elveţian. Era şi timpul.

Scoase un şerveţel umed din pachetul din buzunar şi privi înjur, căutându-şi oamenii. Ahmed Usman era în hangar, vorbind cu nişte bărbaţi în salopete albe. Mohammed Kasri se plimba încolo şi încoace pe lângă Chinookuri, vorbind foarte animat la mobil, raportând detaliile planului lor de zbor generalului Zawi, ca să primească undă verde de la armata egipteană. Şi gemenii? Se pare că erau la toaletă. Incredibil: cei doi se duceau chiar şi la baie împreună.

— Cât mai e până la decolare? întrebă el mototolind şerveţelul şi aruncându-l într-o parte.

Lângă el, Boutros Salah trase şi ultimul fum de ţigară, până la filtru.

— Patruzeci de minute, şuieră el. Cel mult o oră. Avem deja oameni la sol, aşa că n-o să ne scape nimic. Cairo?

— Rezolvat, răspunse Girgis ridicându-şi telefonul mobil. Avionul Lear e pe drum, a decolat acum cincisprezece minute.

— Se pare că suntem gata.

— Aşa se pare.

Salah îşi aruncă ţigara şi îşi aprinse alta.

— Şi crezi că, într-adevăr, va fi aşa cum zic ei? Că e adevărat?

Girgis ridică din umeri şi îşi trecu o mână prin păr.

— Usman aşa crede. Şi Brodie, cu siguranţă. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem.

— Incredibil. Absolut incredibil.

— Cincizeci de milioane de dolari, Boutros, asta e incredibil. Restul este doar…

Girgis mai ridică o dată din umeri şi făcu un gest de desconsiderare cu mâna, amândoi privind cum şi mai multe cutii de aluminiu erau transportate din hangar către elicopterele care aşteptau.

DEŞERTUL DE VEST

De la distanţă, părea un gândac mic, alb, care se târa prin peisaj, căţărându-se pe dune, trecând grăbit peste întinderile de pietriş, privind cu un singur ochi luminos sălbăticia de culoarea cositorului. Doar după ce se apropie, căpătă forma sa reală – o Toyota Land Cruiser albă, veche, care gonea în zigzag prin deşert. Avea acoperişul plin cu canistre de benzină de 20 de litri, un puternic fascicul de lumină desprinzându-se din singurul far funcţional, brăzdând dâre pe sol, îndreptându-se când încolo, când încoace. Deşi terenul era accidentat şi neuniform, cutându-se în pereţi de nisip înalţi şi formaţiuni de stânci zimţate, şoferul părea să ştie exact pe unde să conducă prin unduirile şi curbele lui complicate. Şi prin fâşiile cele mai labirintice păstra în continuare o viteză rezonabilă, reducând rareori sub 50 km/h, dublând-o de-a lungul întinderilor de nisip şi pietriş presărate de-a lungul peisajului ca nişte lacuri imense. Era imposibil să-ţi dai seama câţi oameni se aflau în vehicul, pentru că interiorul lui era complet întunecat, deşi, la un moment dat, maşina se opri şi cineva ieşi din dreapta şoferului, îşi ridică *djellaba* şi urină, ceea ce însemna că trebuie să fi fost cel puţin doi înăuntru. În afară de asta şi de faptul că şoferul era evident foarte grăbit, totul legat de maşina respectivă era un mister: o pată albă, solitară, care îşi croia drum prin pustietatea aridă, mârâitul motorului ei răsunând de-a lungul nisipurilor, botul său legănându-se încolo şi încoace, de parcă ar fi adulmecat un miros care o atrăgea irezistibil spre sud-vest.

GILF KEBIR

Găsiră o grămăjoară de lemne uscate aranjate sub o lespede, la baza formaţiunii de stânci – o practică tradiţională a beduinilor, explică Flin, să lase astfel de provizii lângă repere evidente din deşert. Împrumutând nişte lemne, clădi o moviliţă şi făcu focul. Se îmbrăcară cu şi mai multe haine, deoarece noaptea era friguroasă şi întinseră pături pe jos. Deschizând lada frigorifică, Flin scoase diverse oale şi tigăi înnegrite de foc şi începu să fiarbă nişte cafea şi să încălzească fasolea prăjită pe care Freya o găsise în bucătăria surorii ei.

— Îmi aminteşte de când eu şi Alex eram copii, zise ea apropiindu-se de foc şi punându-şi braţele în jurul picioarelor, privind spre luna portocalie ca o napolitană de deasupra dunelor, spre est. Tata ne ducea mereu în excursii cu cortul. Făceam focul, mâneam fasole, ne prefăceam că suntem indieni sau pionieri – dormeam mai mult pe-afară decât înăuntru.

Flin sorbi din cafea şi se aplecă în faţă, ca să amestece în oala în care se încălzea fasolea.

— Te invidiez. Tatăl meu credea că distracţie înseamnă să ne trimită pe mine şi pe fratele meu la Ashmolean să pictăm căni vechi de ceramică.

— Ai un frate?

Dintr-un anumit motiv, Freya fu surprinsă să afle asta.

— *Am avut* un frate. Howie a murit când aveam zece ani.

— Îmi pare rău. N-am ştiut…

El clătină din cap şi continuă să învârtă în oală.

— L-au numit după Howard Carter, tipul care l-a descoperit pe Tutankhamon. Aveau acelaşi nume şi, ironic, au murit de acelaşi tip de cancer, dar Carter măcar a trăit până la şaizeci şi ceva de ani. Howie avea doar şapte. Mi-e dor de el uneori. De fapt, deseori.

Mai învârti o dată în oală şi-o ridică de pe foc.

— Cred că e gata.

Puse fasolea pe nişte farfurii de plastic, îi dădu una Freyei şi o păstră pe cealaltă pentru el. Mâncară în tăcere, uitându-se la foc şi, din când în când, ridicându-şi privirea unul spre celălalt. Când terminară, Flin spălă farfuriile – le frecă doar cu nisip pe care îl îndepărtă cu apă – după care se aşezară, bând cafea şi mâncând batoanele de ciocolată pe care le luase Freya. Flin se sprijini de stâncă, iar Freya se întinse de partea cealaltă a focului.

Primele stele începuseră deja să apară pe cer pe când erau încă în aer, cerul nopţii fiind acum inundat de lumină. Lăsându-se pe spate, Freya privi spre cer, simţindu-se cam cum se simţise şi în timpul

zborului deasupra deşertului: calmă, împăcată, ba chiar mulţumită, tăcerea şi nemişcarea învăluindu-i ca o plapumă. „Mă bucur că sunt aici, se gândi ea. În ciuda a tot ce s-a întâmplat. Mă bucur că sunt aici, în locul acesta pe care sora mea îl iubea atât de mult, doar eu şi nisipul şi stelele. Şi Flin. Mă bucur că sunt aici cu Flin.”

— Cine e fata? întrebă ea.

— Poftim?

Ea îl privi scurt, apoi din nou în sus. O stea căzătoare traversă cerul, dispărând aproape la fel de repede precum apăruse.

— În Cairo, când am plecat din apartament, Molly a zis ceva de-o fată. „N-are nici o legătură cu fata.” Mă întrebam cine era.

El sorbi din cafea, împingând tăciunii cu vârful bocancului.

— S-a întâmplat acum multă vreme, spuse el. Când eram în MI6.

Tonul vocii lui sugera că nu voia să dezvolte subiectul şi Freya o lăsă baltă. Ridicându-se în şezut, îşi strânse cuvertura în jurul umerilor. Turla de piatră care se înălţa deasupra lor părea ameninţătoare şi, în acelaşi timp, ciudat de liniştitoare, de parcă ar fi stat în braţele unui uriaş. Era linişte, frântă doar de sfârâitul şi pocnetul lemnelor de foc; apoi Flin luă ibricul cu cafea şi îşi umplu din nou cana.

— Ştiu că sună al naibii de naiv acum, dar chiar am intrat în Serviciile Secrete pentru că voiam să fac un bine. Să fac din lumea asta… ei bine, dacă nu un loc mai bun, cel puţin unul puţin mai sigur.

Vocea îi era joasă, de-abia perceptibilă, de parcă şi-ar fi vorbit mai degrabă sieşi, nu ei, cu ochii aţintiţi în foc.

— Deşi, dacă e să fiu complet sincer, probabil c-ar trebui să recunosc c-am vrut şi să-l enervez pe taică-meu. Nu prea era de acord cu chestii de genul MI6. Nu prea era de acord cu nimic, în afara lumii academice.

Zâmbi vag, desenând cu degetul pe nisip. Freya nu înţelegea ce legătură aveau toate astea cu întrebarea ei, dar simţi că era ceva important pentru el, aşa că nu-l întrerupse.

— Am intrat imediat după ce mi-am dat doctoratul, zise el după o pauză scurtă. În 1994. Am stat câţiva ani în spatele unui birou, în Londra, după care am primit un post mai îndepărtat. Mai întâi, în Cairo, unde-am întâlnit-o pe Molly. Apoi, în Bagdad. Încercam să obţin informaţii din interior despre Saddam şi programele sale de înarmare. Nu era chiar o treabă uşoară – n-ai idee ce teamă şi paranoia generase Saddam – dar, după aproape un an de zile, am dat lovitura cu un tip din MIIM: Ministerul Industriei şi al Industrializării Militare. El a venit la mine şi mi-a spus că era dispus să-mi dea informaţii de nivel foarte înalt – exact ce ne trebuia.

Îşi ridică privirea spre Freya, apoi şi-o coborî din nou. Un şacal urlă undeva la distanţă.

— Cred că-ţi dai seama că era destul de agitat, a insistat s-o folosească pe fata lui ca intermediar, a zis că ar reduce suspiciunile. M-am opus de la bun început – avea doar treisprezece ani, pentru Dumnezeu – dar el a refuzat să facă afaceri altfel şi era o oportunitate prea bună ca s-o ratăm, aşa că, în cele din urmă, am acceptat. Copia documente din minister, ea le lua şi mi le strecura în drum spre şcoală, când trecea prin parcul Zawra din centrul Bagdadului. Simplu, dura doar câteva secunde.

Doi şacali urlau acum, strigându-se unul pe celălalt în depărtare, printre dunele din est. Freya abia de îi observă, absorbită de ceea ce-i povestea Flin.

— Pentru o vreme, totul a mers ca pe roate şi-am pus mâna pe nişte materiale foarte bune. Apoi, după vreo cinci luni, am ratat o întâlnire. Se mai întâmplă, bineînţeles, dar, de data aceasta, fusese pentru că băusem în noaptea de dinainte şi am dormit prea mult. Beam destul de mult pe atunci şi încă de ceva timp, de cele mai multe ori scotch, deşi, când mă apuca... Dumnezeule, aş fi băut şi parafină dacă mi-o turna cineva în pahar şi îi punea şi nişte cuburi de gheaţă.

Clătină din cap, frecându-şi tâmplele. Urletul ascuţit, plângăreţ al şacalilor, mai degrabă melancolic decât ameninţător, oferea o coloană sonoră ciudat de potrivită pentru povestea pe care o relata.

— Aveam o regulă absolută în ceea ce privea predatul de materiale, continuă el. Dacă unul din noi nu era în parc, celălalt îşi vedea de drum. *Mukharabat* – serviciul secret al lui Saddam – era pretutindeni, agenţii urmăreau totul şi era crucial să nu faci nimic din ce-ar fi putut bate la ochi. Nu ştiu de ce Amira – aşa o chema pe fată – a încălcat regula şi a decis să aştepte. Au văzut-o, au luat-o pe sus, au arestat-o. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tatăl ei şi cu restul familiei.

Suspină adânc, răsucind cana de cafea în nisipul de lângă el. Şacalii tăcură brusc. Totul se cufundă într-o tăcere adâncă.

— Numai Dumnezeu ştie prin ce trebuie să fi trecut, dar nu m-au turnat. Eu am ieşit din toată afacerea în siguranţă, iar ei au dispărut cu toţii în Abu Ghraib[13] – *acel* Abu Ghraib – şi n-au mai fost văzuţi niciodată în viaţă. Se pare că trupul Amirei a fost găsit o lună mai târziu. Într-o groapă de gunoi în afara oraşului, violată, cu dinţii scoşi, cu unghiile... nu-ţi poţi imagina.

Se lăsă pe spate şi contemplă stânca, vorbind cu o voce monotonă, ştearsă, lipsită de emoţii, de parcă ar fi încercat să ţină lucrurile pe care le descria la distanţă, să nu se implice în oroarea situaţiei. Evident, nu funcţiona. Mâinile începură să-i tremure, observă Freya.

---

[13] Închisoarea centrală din Bagdad, cunoscută în trecut ca Abu Ghraib, se află de fapt în acest oraş irakian, la 32 km vest de Bagdad, fiind renumit pentru atrocităţile comise acolo, (n. red.).

— Bineînţeles, s-a făcut o anchetă internă. Mi-am dat demisia, m-am întors la egiptologie, am venit aici şi am început să beau *la greu.* Şi aş fi continuat aşa, dacă n-aş fi cunoscut-o pe Alex. Ea m-a scos din prăpastie, m-a făcut să mă las de băut. Mi-a salvat viaţa, practic. Nu că ar fi meritat să fie salvată. Avea treisprezece ani, pentru Dumnezeu. Nu-ţi poţi imagina.

Îşi ridică genunchii la piept şi îşi odihni coatele pe ei, apăsându-şi fruntea în palme, luna care răsărise acum complet inundând deşertul într-un luciu catifelat, de mercur. Nu prea ştia nici ea de ce o făcea, nici măcar *nu era* prea conştientă că o făcea, dar Freya se ridică, ocoli focul şi se aşeză lângă el, punându-şi o mână pe umărul lui.

— Molly are dreptate, spuse el. Despre asta e vorba: Duna de Foc, Girgis, oaza – despre asta a fost vorba dintotdeauna. Încerc să-mi cer iertare într-un fel, să mă revanşez pentru c-am trimis o fată de treisprezece ani în camerele de tortură ale lui Saddam. Nu-i pot aduce pe ea sau pe familia ei înapoi, nu pot anula agonia prin care a trecut, dar, cel puţin, pot să… ştii tu… să încerc…

Vocea îi ceda, aşa că se opri. Urmă o pauză, Flin gâfâind anevoios, după care îşi ridică privirea şi se uită la ea.

— Sincer, Freya, zise el. Indiferent ce cred eu despre invazia Irakului – şi n-am o părere prea bună despre asta – nu pot să-l condamn pe Bush pentru că l-a înlăturat pe Saddam, oricât de mult a dat-o în bară. Omul acela era un adevărat monstru. Un monstru nenorocit.

Îşi întoarse privirea. Întinzându-şi picioarele, îşi scoase cana din nisip şi dădu pe gât conţinutul. Freya voia să spună ceva, să-l consoleze într-un fel, dar tot ce-i venea în minte părea atât de patetic de superficial şi prostesc, complet nepotrivit cu enormitatea povestirii pe care tocmai i-o zisese el. În schimb, făcu singurul lucru care îi veni în minte ca să-i arate că înţelegea ce simţea, că şi ea ştia ce înseamnă să fii măcinată de vină şi de regret în fiecare clipă când eşti treaz – şi în cea mai mare parte a somnului.

— Ţi-a spus vreodată sora mea ce s-a întâmplat între noi? întrebă ea luându-şi mâna de pe umărul lui şi strângându-şi braţele în jurul trupului. De ce nu ne-am vorbit atâta vreme?

El o privi din nou.

— Nu, n-a vorbit niciodată despre asta.

Freya dădu din cap. Acum, ea privea fix la tăciuni, lemnul incandescent pulsând şi sclipind de parcă ar fi fost viu. Se lăsă din nou tăcerea – nu vorbise niciodată despre asta, cu nimeni, niciodată, era mult prea dureros – apoi, luând o gură de aer, îi istorisi.

Cum, după ce părinţii lor muriseră în accident, Alex şi logodnicul ei, Greg, se mutaseră în casa familiei, pentru a avea grijă de ea, sora ei mai mică. Apoi, cum Greg fusese întotdeauna foarte atent cu Freya,

glumind şi flirtând şi cum flirtul acela se accentuase după ce se mutase sub acelaşi acoperiş. Cum, la început, Greg a fost cel care se dăduse la ea, dar, după un timp, Freya, foarte flatată, începuse să-i răspundă la avansuri. Cum, ceea ce începuse cu săruturi şi atingeri – greşite, bineînţeles, dar remediabile – se transformase rapid în ceva mai sordid, ea şi Greg sărind în pat în clipa în care Alex pleca la serviciu, dimineaţă şi rămânând acolo până chiar înainte să se întoarcă acasă. Cum totul continuase chiar şi când cei doi îşi planificau nunta, până când, într-o zi, sora ei venise mai devreme de la serviciu şi – absolut îngrozitor – îi prinsese împreună în pat, Greg încercând să facă sex oral cu Freya, ceea ce făcuse din toată trădarea lor ceva şi mai grotesc şi mai umilitor, deşi omise acest mic detaliu când îi povesti lui Flin, amintirea fiind încă prea dureroasă pentru a fi împărtăşită, chiar şi după atâţia ani.

— Nu s-a enervat, rosti ea trecându-şi braţul peste ochi. Când a intrat în dormitor. Şocată, da, dar nu furioasă. Cred c-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi enervat, dacă ar fi ţipat sau ar fi urlat, dacă ar fi sărit la mine, însă părea doar atât de tristă, atât de singură…

Se înecă, ştergându-şi din nou ochii. Flin se întinse şi o luă de mână, un gest reflex, de consolare, stând amândoi tăcuţi, hipnotizaţi de limbile strălucitoare ale focului. Şacalii începură din nou să ţipe, acum în spatele lor, spre nord, urletele lor plutind în noapte ca un cântec de jale.

— Despre asta a fost vorba cu Hassan? întrebă el după o vreme. Când ai acceptat să te dezbraci pentru el. Un fel de…

— Compensare? Freya ridică din umeri. Cred că amândoi avem lucruri pe care vrem să le îndreptăm.

El o strânse mai puternic.

— Sora ta te-a iubit, Freya. Vorbea mereu despre tine, despre alpinism – era atât de mândră de tine. Orice s-ar fi întâmplat, a trecut. Ar fi vrut ca tu să ştii asta. Să ştii cât de mult ai însemnat pentru ea.

Ea îşi muşcă buza, ducându-şi mâna la buzunar, simţind conturul scrisorii pe care i-o trimisese Alex.

— Ştiu asta, şopti ea. Ce mă doare este că n-am apucat niciodată să-i spun acelaşi lucru ei.

Suspină şi îl privi. De data aceasta, privirile li se întâlniră. Rămaseră aşa pentru o clipă, mâna lui Flin încă acoperind-o pe a ei. Apoi, încet, feţele lor începură să se apropie una de cealaltă. Buzele lor se atinseră scurt, după care se îndepărtară. Freya îşi întinse mâna şi-l atinse pe faţă. Flin îşi ridică mâna şi şi-o trecu prin părul ei, după care se îndepărtară în acelaşi timp şi se ridicară, ştiind că nu era nici momentul, nici locul potrivit. Nu acum, după tot ce îşi mărturisiseră.

— Ar trebui să încercăm să dormim, zise el. Mâine ne trezim devreme.

Mai puseră lemne pe foc, scuturară păturile şi se aşezară din nou pe jos – de data aceasta, fiecare de câte o parte a focului. Ochii li se întâlniră din nou, scurt. Apoi, cu un semn din cap, se întoarseră pe cealaltă parte şi se cufundară în propriile gânduri, şacalii urlând în continuare în depărtare.

La 400 de metri distanţă, silueta îşi ajustă binoclul cu vedere nocturnă. Mai privi o vreme, înainte să alunece după buza dunei, pornind transmiţătorul ca să raporteze. Dură doar o clipă: se culcaseră, nici o mişcare, nimic de raportat. În mai puţin de un minut, îşi reluă supravegherea – cu binoclul la ochi, arma cu lunetă M25 pe nisip, lângă el – fără să observe altceva în afara celor două trupuri inocent încolăcite sub arcul înalt al stâncii. Focul dintre ei arse încet, până se stinse aproape de tot, o pată portocalie pe deşertul vast, luminat de lună.

Trecuseră trei zile de când Freya nu mai dormise cum trebuie, aşa că se scufundă într-un somn adânc şi fără vise, fără gânduri şi griji, un neant întunecat în care se cufundă recunoscătoare, de parcă mintea i-ar fi fost învăluită într-o catifea neagră, densă. Doar când răsăritul colorat începu să mijească spre est, o bandă subţire de un gri-rozaliu ridicându-se la orizont, îşi reveni încet în simţiri. Nu pentru că ar fi dormit suficient – ar mai fi dormit câteva ore bune – ci pentru că începuse să audă un zumzăit ciudat, care, chiar şi în somn, i se păruse straniu în goliciunea deşertului.

O vreme, rămase locului, ascultând, numai pe jumătate trează, acoperindu-se şi mai bine cu pătura din cauza frigului dimineţii, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla. Sunetul slăbea şi apoi se intensifica, de parcă forţa care îl provoca se plimba înainte şi înapoi, când apropiindu-se, când depărtându-se. Întorcându-se pe-o parte, privi spre Flin, să vadă dacă şi el auzea zgomotul. Nu era acolo. Se întoarse în cealaltă parte, uitându-se după avionaş, dar nici acesta nu se afla la locul lui. Se trezi de-a binelea şi sări în picioare, răsucindu-se, cercetând cerul.

În cele câteva minute de când se trezise, lumea devenise tot mai clară şi văzu imediat avionaşul planând deasupra Gilfului, ca o enormă pasăre albă. Cum reuşise Flin să decoleze fără s-o trezească, nu ştia – trebuie să fi fost epuizată – şi, o fracţiune de secundă se sperie, convinsă că avea s-o lase acolo. Gândul îi dispăru înainte să se formeze efectiv, când îşi dădu seama că acesta zbura în cerc. Învârtindu-se şi năpustindu-se asupra padinei plate de deasupra

Gilfului, se îndreptă spre sud, apoi spre nord, într-un circuit larg, a cărui axă centrală părea să ducă la vest de formaţiunea stâncoasă sub care stătea ea.

Îl privi în timp ce aparatul zbură până aproape că nu-l mai văzu, reducându-se la mărimea unui punct de-abia vizibil pe cerul cenuşiu, înainte să se mărească încet şi să redevină vizibil. Trecură zece minute, după care maşinăria se desprinse de platou şi, coborând foarte aproape de deşert, zbură chiar pe deasupra ei. Atunci, Flin înclină puţin aripa şi strigă, făcând gesturi spre ceva de pe pământ. Freya îşi ridică mâinile în aer, în sensul că nu înţelegea, obligându-l să dea roată şi să se întoarcă. Lăsându-se şi mai jos şi gesticulând spre foc, rosti cuvântul „cafea". Ea zâmbi şi îşi ridică degetul mare. Flin ridică o mână cu degetele răsfirate, indicând că mai stătea cinci minute, apoi luă din nou înălţime şi se întoarse spre Gilf. Zumzăitul gâlgâit al motorului se auzi tot mai slab în vreme ce acesta se întoarse să survoleze masivul.

Luă lemne şi iască, aprinse focul şi puse apa la fiert. Flin mai dădu roată platoului de câteva ori, înainte să se desprindă şi să aterizeze, oprind chiar lângă stâncă, exact când apa dădu în clocot şi Freya turnă cafeaua în căni.

— Ai văzut ceva? îl întrebă ea când coborî din carlingă.

El dădu din cap.

— Am zburat douăzeci de kilometri spre nord, sud şi vest şi nu e nimic, doar nisip şi stânci şi câteva pâlcuri răsfirate de spini împrăştiaţi. Orice s-ar întâmpla aici, la răsărit, sigur n-o să găsim nici o oază.

Îi mulţumi cu un gest din cap, luă o cană de la ea şi sorbi.

— Nu înţeleg. Nu poţi interpreta altcumva textul. „Când Ochiul lui Khepri este deschis, atunci se deschide şi oaza." Oaza e pe aici, prin zonă şi, la răsărit, stânca arată cumva direcţia. Asta trebuie să însemne. Nu-l poţi interpreta altfel. Doar dacă…

Făcu un pas în spate, uitându-se la stânca arcuită ce se înălţa deasupra lor.

— Să fie oare ceva chiar pe stâncă? murmură el mai mult pentru sine decât pentru Freya. O inscripţie, o instrucţiune? Oare asta vrea să ne spună?

Îşi plimbă privirea în sus şi în jos pe suprafaţa sticloasă a stâncii, cu ochii mijiţi. Îi dădu târcoale încet, căutând inscripţii, sau hieroglife, sau vreun semn de intervenţie umană. Nimic: stânca era netedă şi neagră şi fără nici un semn, de la bază până în vârf, orice ciobituri sau zgârieturi existente fiind evident naturale şi nu făcute de mâna omului. Un singur lucru îl făcu să cadă pe gânduri, ceva ce le scăpase când o examinaseră la lumina lanternei, în noaptea precedentă: o lentilă mică, de mărimea unui pumn, dintr-un cristal galben, opac,

trecând direct prin piatră, dintr-o parte în cealaltă, cam la trei sferturi din lungimea stâncii, ca un hublou în miniatură. Era ciudat, o anomalie geologică nepotrivită cu stânca în care se afla. Flin se uită atent la ea înainte să concluzioneze reticent că şi aceasta făcea parte din formaţiune. Clătinând din cap, se întoarse şi se duse să-şi umple din nou cana.

— Să mor dacă ştiu, zise el. Oaza ar trebui să fie pe aici – arătă cu degetul mare peste umăr – … ar trebui să ne direcţioneze spre ea. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Poate că şi stânca este o pistă falsă, sugeră Freya aplecându-se spre foc şi umplându-şi din nou cana. Poate că n-are de fapt nici o legătură cu oaza?

Flin ridică din umeri şi se uită la ceas.

— Soarele o să răsară în câteva minute şi o să constatăm ce se întâmplă atunci, dar, din câte văd, am o bănuială că s-ar putea să ai dreptate şi că eu am dat-o în bară. N-ar fi prima oară, stai liniştită.

Sorbi din cafea şi privi spre est. Deşertul era plat câteva sute de metri în faţă, înainte să fie vălurit de dune dezordonate, pantele de nisip devenind tot mai înalte şi mai abrupte, pe măsură ce se îndepărtau. Freya veni lângă el şi priviră împreună răsăritul tot mai luminos ce se răspândea tot mai mult în faţa lor, cerul fiind scăldat în nuanţe de verde şi rozaliu, peisajul trecând de la un cenuşiu monocrom la nuanţe palide de galben şi portocaliu. Mai trecură vreo două minute, tivul cerului aprinzându-se într-un roşu tot mai intens. Apoi, încet, ca o bulă de lavă topită, marginea superioară a soarelui începu să se arate pe deasupra dunelor, o curbă magenta de grosimea unei napolitane făcându-şi loc la orizont, deşertul din jur părând a se frământa şi luci ca şi cum s-ar fi topit sub căldura lui intensă. Aerul se încălzi rapid, pe măsură ce dunga se transformă într-un dom şi domul într-un cerc. Priviră încolo şi încoace, de la soare la turnul de stâncă şi înapoi, aşteptând să se întâmple ceva, orice, un semn de orice fel. Piatra rămase însă acolo, neagră şi curbată, neschimbată, nemişcată, nedezvăluind nimic, în vreme ce soarele se ridică tot mai mult pe cer, până se eliberă din strânsoarea orizontului, iar zorii se prefăcură într-o dimineaţă timpurie. Flin şi Freya mai priviră o vreme, căldura soarelui pulsându-le pe faţă, feroce chiar şi la ora aceea matinală, apoi se uitară unul la altul şi clătinară din cap. Revelaţia la care speraseră nu se materializase. Călătoria lor fusese zadarnică.

— Măcar, decorul este superb, rosti Freya posomorâtă.

Acoperiră focul cu nisip şi începură să-şi strângă lucrurile, gata să se întoarcă la civilizaţie.

— Mai avem destul de mult combustibil, zise Flin în timp ce închise capacul cutiei frigorifice şi o băgă în carlinga avionului. Aşa c-am mai

putea zbura prin jur, să vedem dacă nu cumva ne-a scăpat ceva. Eu votez să mergem în direcţia…

Însă nu apucă să termine, pentru că Freya ţipă şi îl apucă de încheietură.

— Priveşte! Acolo!

Braţul celălalt îi arăta să se uite spre vest, către versantul Gilfului. El privi în direcţia indicată, mijindu-şi ochii, uitându-se încolo şi încoace o clipă, înainte să vadă ce-i arăta Freya. Pe peretele înalt al stâncii, la vreo zece metri de la sol, apăruse un disc minuscul de lumină, ieşind în evidenţă pe stâncile gălbui-portocalii din jur.

— Ce naiba?…

Făcu un pas în faţă. Freya veni după el, încă ţinându-l de braţ, holbându-se amândoi la globul acela strălucitor, încercând să-şi dea seama ce era şi ce anume îl provoca.

— Crezi că este ceva în stâncă? întrebă ea. Ceva ce reflectă lumina spre noi?

Flin rămase cu o mână streaşină la ochi, cu sprâncenele încruntate în concentrarea sa, înainte să-şi elibereze mâna din a ei, dându-se îndărăt prin nisip, întorcându-şi privirea de la stânci spre turla arcuită. O pauză scurtă, apoi:

— Dumnezeule, e minunat!

Freya se dădu şi ea în spate, venind lângă el, rămânând cu gura căscată când văzu ce văzuse şi el: aur topit cam la trei sferturi din înălţimea turnului de stâncă, unde razele soarelui treceau prin lentila aceea de cristal, aprinzându-l şi emanând o rază de lumină diafană ca un laser spre vest, spre faţada masivului.

— Iată Ochiul lui Khepri! şopti Flin încet, înmărmurit.

Se uitară lung, cu gurile căscate de uimire, cristalul părând să ardă piatra ce îl înconjura, ca o flacără printr-o hârtie neagră, strălucirea ei devenind tot mai intensă înainte ca, încet, imperceptibil, să înceapă să-şi piardă din strălucire, raza slăbind, cristalul recăpătând o nuanţă chihlimbariu-cenuşie.

— La naiba! ţipă Flin.

Se răsuci şi începu să alerge bătătorind nisipul, înspre flancul înalt al Gilfului, cu ochii pe peticul de lumină tot mai mic – o pată fantomatică pe stâncă.

— Probabil că se arată doar când soarele se află într-un anumit unghi, îi strigă el peste umăr Freyei, care îl urmă. N-o scăpa din ochi – trebuie să vedem unde bate. La asta se referea inscripţia. Soarele care răsare arată înspre ceva de pe versant. Nu trebuie s-o pierdem!

Turla de stâncă se afla la 400 de metri distanţă de Gilf şi ei nu acoperiseră nici măcar jumătate din distanţă când raza se stinse de tot, pata de lumină dispărând, lăsând în urma sa un perete de stâncă galben, prăfuit.

— Acolo, urlă el încetinind la pas şi ridicând un braţ, indicând. Acolo era. Chiar deasupra acelei cornişe.

Freya privi în acelaşi loc, cu ochii aţintiţi pe peretele stâncos. Merseră mai departe, până când ajunseră chiar la baza Gilfului, rocile acestuia ţâşnind vertiginos deasupra lor.

— E ceva acolo, rosti Flin. Un fel de gaură. O vezi?

O vedea: o deschizătură dreptunghiulară, mică, înaltă de cel mult 50 de centimetri şi pe jumătate lată, chiar deasupra unei lespezi ieşite în afară, la vreo zece metri înălţime, de-abia observabilă dacă nu te uitai direct spre ea, dar, chiar şi aşa, greu de reperat. Era, fără îndoială, făcută de mâna omului, părţile laterale fiind impecabil cioplite şi modelate, mult prea simetrice ca să fie naturale şi părând a fi căptuşită cu un fel de material care o făcea să semene cu culoarea stâncilor. Începu să se întrebe oare ce credea el că e, dar Flin deja se căţăra pe stâncă. Înfigându-şi degetele într-o crăpătură îngustă, se ridică pe perete, un deget de la picior într-o priză îngustă, celălalt căutând un punct de sprijin pe piatră netedă. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, înjurând. Încercă din nou, cu acelaşi rezultat. Şi din nou. Ducându-se spre stânga, încercă un alt traseu, de data aceasta, ajungând de două ori mai sus, înainte să rămână fără prize pentru mâini şi picioare şi să cadă, lovind solul cu o bufnitură zdravănă. Se chinui să se ridice, scuipând nisip şi era pe punctul de a încerca din nou, când Freya făcu un pas în faţă şi-l dădu uşor la o parte.

— Îmi permiţi?

Privi rapid peretele, alegându-şi traseul. Îşi prinse părul în coc, îşi înfipse degetele în aceeaşi crăpătură pe care Flin o încercase mai devreme, degetul de la picior pe aceeaşi priză şi porni. Un minut mai târziu, ajunsese la deschizătură şi se balansa pe cornişa care se afla cu un metru mai jos.

— Bănuiesc că o să rămân totuşi la egiptologie, mormăi Flin. Ce vezi?

— Cam ce-am văzut şi de jos, ţipă ea. E o gaură căptuşită cu o grămadă de pânză. Clar făcută de om.

— Ceva inscripţii?

Se lăsă pe vine – cornişa era destul de largă – şi examină roca din jurul deschizăturii. Era goală, lipsită de orice semne care să aducă oarecum a litere, hieroglife sau orice altceva făcut de om.

— Nimic, ţipă ea. O să scot materialul, să văd ce e înăuntru.

— Ai grijă la vipere, zise el. Sunt destule pe aici şi nu avem antidot pentru venin.

— Minunat, murmură ea trăgând agitată de pânză, încercând să o scoată din cavitate.

Era grosolan ţesută, vopsită într-un ocru-gălbui – aceeaşi culoare ca a stâncii din jurul ei – şi foarte bine îndesată, de parcă ar fi încercat să

nu lase pe nimeni să intre acolo. Presupuse că era foarte veche, dar părea extrem de bine păstrată şi, cu cât o scotea mai mult, cu atât se convingea mai mult că era mai degrabă modernă şi că n-avea nimic de-a face cu Egiptul antic. Îi spuse lui Flin, dar el dădu din mână.

— Textilele se păstrează tot timpul foarte bine în deşert, strigă el. E din cauza aerului uscat. Am văzut materiale cu care au fost înfăşurate mumii vechi de cinci mii de ani, care par abia scoase din război. Ai tras-o de tot?

— Aproape.

Ea continuă să tragă, scoţând tot mai mult material – aparent, erau mai multe bucăţi, nu una singură. În cele din urmă, cu o pocnitură uscată, o ultimă bucată de ţesătură ieşi din deschizătură. Lovi de câteva ori grămada de material, cu vârful pantofului, temându-se în continuare că s-ar putea să fie şerpi încolăciţi printre pliurile acestuia, apoi se ghemui şi îşi puse o mână de fiecare parte a cavităţii. Schimbându-şi uşor poziţia, astfel încât să nu blocheze lumina soarelui, privi în interior.

— Ai găsit ceva? se auzi vocea lui Flin din deşertul de dedesubt, plină de aşteptări.

Tăcere, până ce ochii i se obişnuiră cu întunericul din scobitură, apoi:

— Da.

Tăcere din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e?

— E un fel de…

Făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— Un mâner.

— Cum adică un mâner?

— Un mâner, un levier. Ca maneta de frână care se află într-o telecabină.

— N-am fost niciodată într-o nenorocită de telecabină, îşi agită el mâinile frustrat. Descrie-l!

Un levier de lemn, asta vedea, chiar în fundul cavităţii care înainta cam un metru în stâncă. Era învelit într-o fâşie de piele şi era într-o fantă orizontală, adâncă, aceasta formând probabil un canal prin care levierul să fie tras – cu ce urmări, nici măcar nu-şi putea imagina. Era ceva atât de ireal, de incitant, ca şi cum ai găsi un întrerupător pe Marte, iar o parte din ea se sperie puţin de ceea ce vedea.

— Deci? ţipă Flin.

Ea îi descrise obiectul. El se încruntă şi îşi muşcă buza, gândindu-se. Apoi, ţipă:

— Trage-l!

— Crezi? Se putea desluşi nelinişte în vocea ei. Nu ştiu dacă ar trebui să…

— Atunci, pentru ce naiba am venit până aici? Haide, trage-l!

Nu se mişcă, simţind... nu ştia exact ce simţea. O presimţire vagă de pericol, o avertizare interioară care-i spunea că, dacă făcea ce-i zisese Flin, ar fi declanşat o serie de evenimente pe care nu le-ar fi putut controla, ca şi cum ar fi depăşit o limită pe care nu avea voie s-o depăşească. Dar, aşa cum spusese el, pentru asta veniseră până acolo. În plus, asta ar fi făcut Alex. Fără îndoială. Sora ei ar fi tras de levier fără să ezite măcar o clipă, probabil înainte chiar să i se ceară. Mai aşteptă o clipă. Apoi, lovind de câteva ori piatra cu pumnul – un fel de auto-încurajare când o aştepta o manevră de escaladare dificilă – îşi vârî mâna în deschizătură.

Era foarte răcoare înăuntru şi de-abia ajungea la mâner. Trebui să îşi forţeze umărul în cavitate, ca să-şi strângă degetele în jurul lui, palma apăsând tare pe învelişul din piele, degetul mare îndoindu-se, ca să-l prindă mai bine. Se mişcă puţin, îşi testă priză, apoi începu să tragă.

Levierul era înţepenit şi trebui să-şi folosească toată forţa ca să îl urnească, muşchii gâtului şi ai umerilor umflându-i-se şi încordându-se. Îl trase câţiva centimetri, făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul şi încercă din nou. Acesta începu să cedeze mai uşor, să alunece încet în fanta lui, însoţit de scârţâituri şi frecuşuri ciudate, ca de frânghii încordându-se şi roţi învârtindu-se, sunetele venind de undeva de jos, de parcă ar fi răsunat chiar din stâncă. Trase de levier spre ea, cât putu de mult, până la gura cavităţii. Trăgând de el o ultimă dată, ca să se asigure că era tras la maximum, se aplecă şi privi spre Flin, ridicându-şi braţul liber ca şi cum ar fi întrebat „Se întâmplă ceva?"

Se dăduse puţin în spate, privind încoace şi încolo pe suprafaţa stâncii.

— Nimic, strigă el. Sigur l-ai tras până la capăt?

Ea ţipă că da.

— Nu ştiu, zise el. Nu se deschide nici o uşă magică, asta pot să-ţi spun.

Continuară să privească, Flin de jos, Freya de sus, scârţâitul continuând să se audă, dar mai slab acum, mai îndepărtat. În rest, totul rămase la fel ca înainte ca ea să tragă de levier, în afară de faptul că soarele era acum mai fierbinte şi mai strălucitor, iar cerul – de un albastru tot mai palid. Aşteptară câteva minute, scârţâitul estompându-se şi el complet. Considerând că nu mai avea nici un sens să rămână pe cornişă, Freya începu să coboare folosind aceleaşi prize ca la urcare. Pe când cobora, auzi brusc un sunet nou, de-abia perceptibil – un fel de hârşâit blând, şoptit. Se opri unde era, cu degetele picioarelor într-o crăpătură îngustă, privind înjur, încercând să-şi dea seama de unde venea. Flin îl auzise şi el şi se apropiase de perete, cu capul în sus, ascultând. Hârşâitul nu părea nici să dispară,

nici să se audă mai tare, răsunând doar în fundal.

— Ce e? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse el. Pare să fie…

— Te rog, nu-mi zice că sunt şerpi.

— Nu, nu, pare mai degrabă…

Se întrerupse, făcând un pas spre baza stâncii.

— Ia te uită!

Freya îşi târî picioarele şi se aplecă în faţă, cu mâna apucând o bucată de stâncă ieşită în afară, privind în jos. La început, nu văzu nimic. Apoi, observă ce văzuse şi el. Chiar la baza stâncii, în punctul în care forma un unghi oarecum drept cu deşertul, nisipul aluneca în jos, pe o fâşie de vreo 20 de metri de-a lungul peretelui, ca prin gâtul unei clepsidre. Flin se lăsă pe vine lângă ea şi apăsă cu palma pământul, privind cum nisipul îi dispare printre degete.

— Ce naiba e? întrebă ea. Nisipuri mişcătoare?

— N-am mai văzut astfel de nisipuri mişcătoare până acum, răspunse el. Nisipul începu să se scurgă mai repede, de parcă ar fi fost supt de dedesubt, scurgerea lui transformându-se într-un flux, o linie clară deschizându-se la baza stâncii.

— Unde se duce? întrebă ea.

— N-am nici cea mai vagă idee, rosti el uitându-se hipnotizat cum linia se lungea şi se lăţea.

— Poate ar trebui să te dai puţin la o parte.

El dădu din cap şi se ridică, făcând câţiva paşi în spate. Nisipul continuă să se scurgă şi să se scufunde, peretele stâncii începând să iasă tot mai mult la iveală, precum rădăcina unui dinte enorm.

— Se pare că traversează…

Nu termină propoziţia. Cu o bufnitură surdă, o întreagă secţiune din deşert dispăru de sub vârfurile bocancilor săi. Hârşâitul deveni tot mai puternic, iar nisipul se prăbuşi ca o avalanşă. Flin se împletici îndărăt, îşi pierdu echilibrul şi căzu, apoi se ridică din nou, încercând nebuneşte să se retragă în timp ce, pe o distanţă tot mai mare, deşertul dispărea în faţa lui, nisipul fiind sorbit ca apa care se prelinge printr-o gaură de scurgere, o gaură tot mai largă şi mai adâncă, lăţindu-se dinspre stâncă spre el.

— Fugi! ţipă Freya.

Nu trebuia să i se spună ce să facă. Se răsuci şi-o luă la goană peste nisip. Gaura pârâia la călcâiele lui, alungându-l din Gilf. Se întinse aproape 50 de metri de la stâncă, înainte să încetinească treptat şi, parcă satisfăcută că îl urmărise suficient de departe, se opri, lăsând în urma ei un crater imens la baza masivului.

Gâfâind, Flin se opri şi se întoarse, gata să fugă din nou dacă acel crater se decidea să îşi reia goană pentru a se extinde, în afară de nişte alunecări şi scurgeri minore de nisip în vreme ce se liniştea,

deschizătura păru să se fi stabilizat şi, după ce aşteptă câteva clipe, Freya străbătu stânca transversal şi coborî la marginea craterului. Mişcându-se cu grijă, merse pe buza prăpastiei şi i se alătură lui Flin. Cei doi priviră în golul căscat sub ei.

— Dumnezeule mare! murmură Flin.

Ca pe un tobogan abrupt, semicircular, nisipul alunecă spre baza stâncii. În punctul său cel mai de jos, neagră şi înfricoşătoare ca o gură căscată, se deschidea o intrare în stâncă, străjuită de două monumentale siluete sculptate – cu braţele încrucişate la piept, cu capetele împodobite cu coroane înalte, conice, bărbile căzându-le pe piept ca nişte stalactite îngustate la vârf. De la talie în jos, statuile erau încă îngropate în nisip, ca şi partea de jos a intrării, deşertul curgând prin aceasta şi în întunericul de dincolo, o pantă lină coborând în gâtlejul lumii subterane.

— Gura lui Osiris, murmură Flin cu o expresie ciudat de ternă şi nepăsătoare pe faţă, de parcă era atât de mişcat de ceea ce vedea, încât îşi pierduse pe moment capacitatea de a-şi folosi muşchii faciali. O viaţă întreagă de egiptolog şi niciodată n-am… Nu pot să cred. E pur şi simplu… pur şi simplu…

Vocea i se frânse. Pentru o vreme, rămaseră ţintuiţi locului, privind în jos muţi de uimire, cu soarele fierbinte arzându-le spatele, un uliu singuratic zburând mult deasupra lor, aripile lui conturându-se pe cerul palid al dimineţii. Apoi, venindu-şi în fire şi spunându-i Freyei să aştepte, Flin fugi până la avionaş, întorcându-se cu lanterna Maglite şi cu servieta neagră pe care le luase din casa lui Alex. Se lăsă pe un genunchi, puse servieta pe celălalt şi deschise capacul. Înăuntru era ceea ce părea a fi un fel de termos portocaliu cu o antenă în vârf.

— Baliză de localizare, îi explică el trăgând obiectul din căptuşeala protectoare. Va trimite un semnal direct spre oamenii lui Molly din Statele Unite, iar ei vor alerta echipajul de la sol de aici, din Egipt. O să primim întăriri în trei ore.

Apăsă un comutator de pe laterala semnalizatorului, îl înfiletă în pământ şi se ridică.

— Coborâm? întrebă Freya.

— Nu, mă gândeam să stăm aici să construim castele de nisip.

Sarcasmul fu delicat şi Freya zâmbi, ştiind că întrebarea ei fusese prostească şi că Flin nu avea de gând să stea sus, frângându-şi degetele.

— Crezi că e sigur?

El ridică din umeri.

— Probabil că la fel de sigur că Manshiet Nasser şi Abydos.

— Din alea am ieşit cu bine.

Fu rândul lui să zâmbească.

— Doamne, eşti ca soră-ta!

Ea nu-i răspunse, ci doar îşi desfăcu cocul, îşi scutură părul şi întinse un braţ spre deschizătura de sub ei.

— Egiptologii, primii.

Zâmbetul i se lărgi şi începu să coboare spre intrare, călcând pe pantă în lateral, ca să-şi menţină echilibrul, picioarele scufundându-i-se în nisip până aproape la coapse. Freya îl urmă. Se afla pe la jumătatea drumului, când se opri şi o privi. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip şi devenise serios.

— Probabil c-o să crezi că sună prosteşte, dar sunt lucruri legate de locul ăsta, elemente pe care nu le…

Se opri, încercând să-şi găsească încet cuvintele potrivite.

— Fii doar atentă, zise el. Când intrăm. Încearcă să nu deranjezi nimic. OK?

O privi un timp, să se asigure că înţelesese, apoi, cu un gest din cap, continuă să coboare.

Elicopterele zburau în formaţie deasupra deşertului, şase în total, planând deasupra dunelor: cinci Chinookuri de culoarea nisipului şi, puţin în urma acestora, o Agusta neagră. Zburau repede, spre sud-vest, soarele înălţându-se pe cer în urma lor, drumul ducându-i uşor la nord de un înalt pisc singuratic, ceea ce însemna că nu văzuseră Land Cruiserul alb care pândea în umbră, sub o cornişă de la baza versantului. Numai după ce acestea trecuseră de mult, insidiosul zgomot plângăreţ al elicelor lor dispărând în depărtare, vehiculul îşi scoase botul în lumina soarelui. Se opri pentru o clipă, de parcă ar fi adulmecat aerul, apoi goni mai departe peste nisipuri, mergând în aceeaşi direcţie ca elicopterele tot mai mici, roţile sale învârtindu-se şi derapând grăbite, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie lăsat în urmă.

— Iisuse! rosti Flin.

Ajunseseră la intrare. Stând amândoi de câte o parte a ei, priviră înăuntrul văgăunei întunecate, care cobora abrupt. Sub ei, toboganul de nisip se continua alţi aproximativ zece metri înainte să se niveleze încetul cu încetul, dezvăluind o serie de trepte cioplite în piatră, care se pierdeau în obscuritate, ca într-o piscină adâncă, plină cu apă neagră.

Aprinse lanterna şi lumină în jur, examinând pereţii şi tavanul impecabil tăiaţi, piatra păstrând încă gravurile vălurite ale unei dălţi

antice. Nereuşind să îşi dea seama unde se termina văgăuna, se lăsă pe spate şi alunecă în jos, ajungând la trepte şi ridicându-se în picioare.

— Vezi ceva? întrebă Freya venind în spatele lui.

— Doar trepte, răspunse el îndreptând fasciculul de lumină spre întunecimea de dedesubt. Foarte multe trepte. Cred că ajung exact sub Gilf. Deşi *unde anume* duc…

Se dădu la o parte, permiţându-i Freyei să vină lângă el, văgăuna fiind suficient de mare ca să încapă amândoi. Era ceva apăsător în locul acela, ceva ameninţător – întunecimea, tăcerea, felul în care rocile veneau spre ei din toate direcţiile – şi, pentru o vreme, rămaseră locului, chiar şi Flin părând destul de reticent la ideea de a mai înainta.

— Poate c-ar trebui să aştepţi sus, zise el. Lasă-mă să verific încotro duce. Aşa măcar, dacă se întâmplă ceva…

Ea clătină din cap şi îi spuse că ori mergeau împreună, ori nu mergeau defel. Clătină şi el din cap – „La fel ca soră-ta” – şi, învârtind pentru ultima dată lanterna, începu să coboare, cu Freya lângă el, oprindu-se amândoi tot la câţiva paşi, ca să studieze văgăuna, încercând să-şi dea seama unde duce. Treptele continuau să coboare tot mai adânc şi mai adânc, aerul devenind din ce în ce mai răcoros, intrarea din urma lor făcându-se tot mai mică, până când nu se mai văzu decât ca o împunsătură, ca o ruptură mică în bezna din jurul lor. Numărară 50 de trepte, 100, 200, iar Freya începu să se întrebe dacă aveau să se sfârşească vreodată sau dacă aveau să coboare *ad infinitum* în măruntaiele pământului când, după ce trecură de treapta 300, lanterna lui Flin lumină o piatră plană aflată dedesubt. Alţi 15 metri şi văgăuna se nivelă.

La capătul scărilor era o altă intrare străjuită de aceleaşi siluete sculptate ca la intrarea de sus. Trecând prin ea, se pomeniră într-un tunel lung, pereţii săi curbaţi şi tavanul arcuit dându-i spaţiului o curioasă înfăţişare rotunjită, ca de tub, de parcă s-ar fi aflat într-un intestin gigantic. Spre deosebire de văgăuna pe care tocmai coborâseră, ai cărei pereţi şi tavan erau din piatră, aici stânca fusese tencuită şi văruită, pictată cu un desen ciudat, sub formă de bucle, care reprezenta, îşi dădu Freya seama după ceva vreme, o grămadă de şerpi încolăciţi.

— „Fie ca răufăcătorii să fie înghiţiţi în burta şarpelui Apep”, murmură Flin îndreptând lanterna spre un cap cu fălcile larg deschise, din care ieşea ameninţător o limbă bifurcată.

— N-am un sentiment prea bun în legătură cu chestia asta, spuse Freya.

— Nici eu, zise el. Stai lângă mine. Şi încearcă să nu atingi absolut nimic.

Porniră la drum, picioarele lor scoţând sunete seci pe podeaua din piatră, ca nişte palme pe obrazul cuiva, şerpii încâlciţi ţinând pasul cu ei, încolăcindu-se pe pereţi şi pe tavan. Legănatul fasciculului lanternei reuşea să creeze impresia înfricoşătoare cum că şerpii se rostogoleau şi alunecau de parcă s-ar fi mişcat. Întunericul amplifica acest efect, la fel şi forma tunelului şi atmosfera somnolentă şi claustrofobică şi nu o dată se opriră brusc, convinşi că imaginile *chiar* se mişcau, alunecând pe lângă ei cu gurile căscate. Dar erau doar imagini şi, odată ce se convingeau că era numai imaginaţia lor, un fel de miraj subteran, se întorceau şi îşi continuau drumul. Tunelul ducea tot înainte vreo 500 de metri, ţinând-o drept prin stâncă, înainte să o ia în sus, la început uşor, apoi tot mai abrupt, îndreptându-se spre suprafaţă. Mai merseră câteva sute de metri – tunelul şi scara ducându-i acum mai bine de un kilometru în pântecele Gilfului – când Flin se opri brusc. Apucând-o pe Freya de mână, stinse lanterna.

— Ai observat ceva? răsună vocea lui în tunel.

La început, nu remarcă nimic, înghiţită de întuneric. Apoi, pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, îşi dădu seama că deasupra şi în faţa lor se observă o dungă fină de lumină, de-abia vizibilă, cât o crăpătură verticală minusculă în bezna din jurul lor.

— Ce e? întrebă ea. O uşă?

— Fie este una al naibii de strâmtă, fie e foarte departe, răspunse el. Haide!

Aprinse din nou lanterna şi îşi reluară mersul, mai rapid acum, amândoi nerăbdători să se elibereze din întunericul apăsător. Coridorul continua să urce, pereţii şi tavanul lăţindu-se şi înălţându-se imperceptibil, astfel că, dacă la început abia de încăpeau amândoi, acum aveau loc berechet. O luară la pas rapid, apoi începură să alerge, grăbindu-se, tânjind după lumina soarelui şi aer proaspăt, nemaipăsându-le unde anume ducea tunelul sau ce se afla la capătul lui, vrând doar să iasă de acolo. Deşi coridorul continua să se lăţească, iar paşii lor să se iuţească, dâra de lumină nu părea nici să se îngroaşe, nici să se apropie de ei. Rămânea doar în depărtare, o subţire dungă cenuşie care îi ademenea, părând să-i ţină în acelaşi timp la distanţă.

— Ce naiba… urlă Flin alergând şi mai repede.

Începu să se îndepărteze de Freya, ţinând lanterna spre pământ, ca să observe orice posibile obstacole înainte să se împiedice de ele. Lumina continuă să rămână la distanţă, seducătoare, tachinându-i şi, frustrat, Flin sprintă brusc spre linia cenuşie, sperând parcă s-o ia prin surprindere şi s-o apuce înainte să dispară din nou. Pentru o secundă, tunelul reverberă de zgomotul paşilor lui, apoi se auzi o lovitură vibrantă şi o bufnitură – ceva moale căzând pe ceva tare. Lanterna se rostogoli pe jos cu un sunet metalic, raza sa tremurând pe piatră.

Freya încetini, privind în întuneric.

— Flin?

Un geamăt.

— Eşti teafăr?

Încă un geamăt, apoi o voce ameţită:

— Fir-ar!

Freya ajunse la lanternă, o ridică şi o îndreptă în faţă. Flin stătea pe spate, privind spre tavan, clipind ameţit, cu o privire năucită pe chip, ca un boxer doborât la pământ de un croşeu, în faţa lui se afla motivul pentru care sprintul lui se încheiase atât de brusc: tunelul era blocat de o pereche de uşi din lemn, foarte solide. Printre ele răzbea o lumină subţirică, precum un fir de păr, sursa strălucirii fantomatice pe care o văzuseră din tunel.

— Eşti teafăr? întrebă ea din nou, grăbindu-se spre el şi ajutându-l să se ridice.

— Nu chiar, bâigui el apucând-o de umăr ca să se sprijine şi legănându-se spre ea. M-am ciocnit direct de nenorocirea asta. Hristoase, am impresia că m-a lovit…

Nu se putu gândi la ceva anume. În schimb, rămase locului, atingându-şi uşor fruntea cu mâna şi încercând să-şi vină în fire. Stătu aşa câteva momente, apoi – părând confuz încă – luă lanterna de la ea şi o îndreptă încolo şi încoace pe uşi.

Agăţate în balamale din bronz încrustate în pereţii tunelului, erau de două ori mai înalte decât el şi atât de perfect cioplite şi încadrate – partea de sus era arcuită ca să se îmbine cu bolta tavanului, astfel încât, în afară de minuscula dungă cenuşie dintre ele, nu se vedea nimic din ce era dincolo.

— Ai auzit? întrebă el.

Într-adevăr, auzise: un ciripit slab de păsări şi, chiar mai slab, un plescăit de apă. Flin îşi lipi obrazul de crăpătură, încercând să vadă ce era dincolo, dar era mult prea îngustă. Se dădu în spate şi îndreptă lanterna spre zăvorul care trecea prin centrul uşilor, ţinându-le ferecate. O frânghie aspră, subţire, fusese legată în jurul dispozitivului şi securizată cu un sigiliu din argilă cu o imagine pe care Freya n-ar fi recunoscut-o cu trei zile în urmă, dar care acum îi era atât de cunoscută; Conturul unui obelisc cu simbolul curbat *sedjet* în interior.

— Încă e intact, spuse Flin lovind sigiliul. Orice-ar fi dincolo, nimeni n-a ajuns pe aici de patru mii de ani.

— Crezi că e oaza?

— Nu ştiu cum ar putea să fie, ţinând cont c-am zburat exact peste zona asta acum o oră şi nu era nimic aici. Dar, pe de altă parte, dacă am învăţat ceva despre *wehat seshtat*, este că nimic nu e ceea ce pare a fi. Cred că putem afla doar într-un singur mod.

Îşi vârî mâna în buzunarul de la spate, scoase un briceag şi apăsă

lama pe sigiliu. Ezită o clipă, părându-i rău că trebuia să rupă acel sigiliu antic, apoi începu să taie, despicând frânghia şi trăgând-o.

— Eşti pregătită? întrebă el trăgând zăvorul şi punând o mână pe uşa dreaptă.

— Ca niciodată, spuse ea lăsându-se pe cea din stânga.

— În cazul acesta… Sesam, deschide-te!

Împinseră. Uşile se deschiseră cu un scârţâit uşor şi lumina soarelui îi învălui rapid. Ciripitul păsărilor şi sunetul apei curgătoare se auziră dintr-odată mult mai tare.

În clipa în care aterizară elicopterele, uşile lor se deschiseră, dezvăluind siluete în costume antiradiaţii. Coborâră cu paşi grei spre intrarea din stâncă, o cercetară cu nişte dispozitive electronice câteva minute, înainte să le dea undă verde celor care încă aşteptau în elicoptere. Alte siluete coborâră. Unele dintre ele – bărbaţi înarmaţi până în dinţi, cu ochelari de soare şi veste antiglonţ – formară un cordon de securitate în jurul craterului din nisip. Alţii începură să descarce cutiile din aluminiu, cărându-le prin deschizătură, în văgăună. Doar când dispăru şi ultima cutie, Girgis şi însoţitorii lui coborâră spre intrare. Se opriră lângă aceasta, Girgis răsucindu-se şi holbându-se la silueta de la buza craterului. Apoi, cu un gest din cap şi din mână, se întoarse şi grupul începu să coboare în bezna de dedesubt, gemenii la urmă. Cu mâinile în buzunare, păreau extrem de neinteresaţi de toată treaba.

Când erau mici, Freya şi sora sa îşi imaginaseră că, dincolo de Lună, exista o lume secretă: un loc imaculat, magic, plin de flori şi de cascade şi de cântece de păsări. Alex vorbise despre aceasta în ultima sa scrisoare către Freya, chiar dacă într-un alt context şi fu primul lucru care îi veni în minte când privi ceea ce putea fi numit simplu paradis.

Se aflau la capătul unui defileu lung şi adânc, străjuit de stânci înalte de-a lungul cărora cădeau cascade înguste de apă, ca nişte firicele argintii şoptitoare. La capătul acesta, cel îngust, caverna avea puţin peste 20 de metri lăţime. Totuşi, pe măsură ce ducea înapoi spre Gilf – o despicătură uriaşă ca de topor prin rocă – începu să se lărgească rapid, podeaua înclinându-se uşor, pereţii abrupţi depărtându-se, ca o foarfecă deschisă. La capătul îndepărtat, estimă

Freya, valea trebuie să fi măsurat patru sau chiar cinci sute de metri dintr-o parte în cealaltă, deşi nu putea fi sigură, pentru că era departe. Păsările planau şi plonjau în aer, o pânză de izvoare şi văi crestau în toate părţile canionul, umezind nisipul şi dând naştere unei abundenţe de plante: pomi şi arbuşti şi covoare multicolore de flori. Chiar şi stâncile fuseseră acoperite de vegetaţie, pâlcuri grele de frunziş ieşind de-a lungul cornişelor şi din fisurile din piatră, ca nişte explozii de păr verde.

— Nu se poate, murmură Flin clătinând din cap mirat. Am zburat pe-aici şi nu era nimic. Doar stâncă şi deşert.

Înaintară, mâinile ridicându-se şi apucând instinctiv pe măsură ce se holbau prin plasa de frunze şi ramuri de dinaintea lor. Avură nevoie de ceva vreme pentru a li se obişnui ochii cu jocul încâlcit de lumini şi umbre, după care începură să observe forme în vegetaţie – curbe şi unghiuri de piatră îmbrăcate, secţiuni de perete, coloane şi sfincşi, siluete gigantice, cu corpuri de om şi capete de animale. Aici, o pereche de ochi din piatră goi îi priveau furioşi de pe o faţă plină de muşchi, acolo, un monumental pumn încleştat ieşea din mijlocul unui crâng de palmieri. La stânga, rămăşiţele unei străzi pavate dispăreau în vegetaţie, la dreapta, un şir de obeliscuri ţâşneau prin coroană de frunze, ca un rând de vârfuri de suliţe.

— Cum au putut face toate astea? şopti Freya. Aici, în mijlocul pustietăţii? Probabil că le-a luat secole întregi.

— Chiar multe secole, spuse Flin înaintând şi mai mult în luminişul nisipos din faţa intrării tunelului. Depăşeşte orice mi-aş fi putut… Vreau să zic c-am citit textele, am văzut fotografiile lui Schmidt, dar să o văd cu adevărat…

Nu păru capabil să termine nici o propoziţie, vocea pierzându-i-se într-o tăcere visătoare, plină de uimire. Trecură cinci minute în care cei doi doar stătură locului, holbându-se, soarele fiind sus de tot pe cer, lucru foarte curios, deoarece, conform ceasului lui Flin, era doar ora 8.09. Privi în sus, cu mâna streaşină la ochi şi clătinând din cap ca şi cum ar fi spus: „Nimic la acest loc nu mă surprinde”. Mai trecură câteva minute, apoi, dând drumul mâinii Freyei, Flin îşi ridică braţul.

— Acela trebuie să fie templul, spuse el arătând în depărtare, înspre capătul cel mai de sus al văii, spre ceea ce semăna cu o platformă de stânci naturală, cocoţată deasupra copacilor.

Pe ea se afla o zidărie în formă de fagure de miere, inclusiv o structură despre care Freya crezu că ar fi putut foarte bine să fie intrarea din fotografia lui Rudi Schmidt.

— Mergem acolo? întrebă ea.

Deşi expresia sa sugera că i-ar fi plăcut, Flin clătină din cap că nu.

— Mai întâi, trebuie să găsim Antonovul, să vedem în ce stare e, apoi putem explora.

Freya îl privi.

— N-ar trebui să avem un contor Geiger sau ceva de genul ăsta? Ştii tu, în cazul în care containerele cu uraniu au fost deteriorate în accident.

Flin zâmbi.

— Am putea să ne facem griji pentru orice altceva, mai puţin radiaţii. Uraniul-235 nu este mai toxic decât o suprafaţă de granit din bucătărie. Aş putea să fac o baie în chestia aia şi nu mi-ar provoca nici un rău. Cu toate că, dacă se întâmplă să ştii vreun magazin de contoare Geiger pe aici, aş fi fericit să cumpăr unul, doar ca să te liniştesc. Haide!

Făcându-i jucăuş cu ochiul, o conduse prin luminiş, într-o poiană adâncă printre copaci, în mare parte acacia şi tamarisci, deşi existau şi palmieri, smochini, sălcii şi un falnic sicomor singuratic. Aerul era cald, dar nu prea cald, încărcat cu parfum de cimbru şi iasomie, plin cu păsări şi fluturi şi cele mai mari şi mai strălucitoare libelule pe care le văzuse Freya vreodată. Razele soarelui se revărsau printre ramuri ca nişte foi de aur, pârâiaşe sclipitoare şerpuiau încoace şi încolo printre rădăcinile copacilor, în unele locuri pur şi simplu estompându-se, în altele unindu-se, formând bazine cu apă limpede, împrejmuite de narcise portocalii şi presărate peste tot cu cupe albastre şi albe de nuferi.

— Nu pare real, zise ea minunându-se de frumuseţea edenică a locului. Pare desprins dintr-o poveste.

Flin se răsucea pe loc, pe faţa lui citindu-se un amestec de extaz şi scepticism.

— Ştiu ce vrei să spui, rosti el. Există un fragment de inscripţie în Luvru care vorbeşte despre oază ca *wehat resut*, oaza viselor. Acum, că suntem aici, înţeleg de ce.

Îşi continuară drumul prin vale, defileul urcând şi lărgindu-se constant, peste tot zărindu-se pereţi şi statui şi blocuri de piatră acoperite cu hieroglife. Unele erau perfect conservate, altele – crăpate şi înclinate şi răsturnate de rădăcinile copacilor şi de viituri. Cu cât vedeau mai mult, cu atât Flin şi Freya îşi dădeau mai bine seama că tot ceea ce, de la intrarea în tunel, li se păruse un amalgam aleatoriu de zidărie nu era chiar atât de aleatoriu. Ba din contră – zidăria trebuie să fi format cândva o concepţie arhitectonică ordonată, de străzi şi bulevarde şi clădiri şi curţi, modelul său de bază fiind de-abia perceptibil în mijlocul junglei care îl copleşise.

— Hristoase, trebuie să fi fost uimitor, spuse Flin cu vocea tremurându-i de emoţie. Întotdeauna am crezut că era o hiperbolă când textele descriau Zerzura ca un oraş, dar exact asta era. Ne desfiinţează toate cunoştinţele despre tehnologia Egiptului antic.

Ajunseră pe o pajişte plină de maci şi albăstrele, unde ibişi şi egrete

albe defilau de colo-colo, croncănind şi ciugulind din pământ. Platforma de piatră pe care o văzuseră de la capătul de jos al oazei era acum mult mai aproape, deşi în continuare la ceva depărtare, înălţându-se peste vârfurile copacilor precum o scenă gigantică, monumentala poartă cu coloane din fotografia lui Rudi Schmidt fiind acum clar vizibilă. Se opriră şi se uitară la ea, apoi merseră mai departe, urmând o alee de marmură acoperită de buruieni, care trecea prin centrul luncii, şiruri gemene de sfincşi intercalaţi cu obeliscuri derulându-se de fiecare parte. „Un fel de cărare pentru procesiuni”, gândi Flin.

Străbătuseră aproape jumătate din lungimea luncii, când Freya se opri şi îl apucă pe Flin de braţ.

— Acolo, rosti ea arătând spre dreapta, către un crâng dens de palmieri care se aglomerau spre marginea defileului.

De-abia vizibil deasupra frunzelor lor arcuite, ca o aripioară albă şi zdrenţuită de delfin, se vedea coada unui avion, fuzelajul acestuia întrezărindu-se printre trunchiurile de copaci de mai jos.

— Bingo! spuse Flin.

O altă cărare pavată, mai îngustă, dar la fel de năpădită de vegetaţie se desprindea perpendicular din cea pe care se aflau ei. Părea să ducă direct spre crâng şi o apucară pe ea, trecând pe lângă o succesiune de gigantici scarabei din granit înainte să ajungă la palmieri. Se strecurară printre ei, într-o poieniţă mică, plină cu picăţele de soare. Antonovul se ivi în faţa lor: alb şi rablagit şi straniu de tăcut, acoperit cu o pânză de iederă şi bougainvillea.

Deşi aterizase forţat şi apoi se rostogolise cam o sută de metri în defileu – cicatricele lăsate de rostogolirea sa fiind încă vizibile pe faţada de stâncă de deasupra – avionul se conservase surprinzător de bine. Aripa dreaptă i se desprinsese complet şi nu se vedea pe nicăieri, jumătate din cea stângă îi fusese şi ea smulsă, iar elicele motorului care-i mai rămăsese fuseseră curbate şi îndoite. O gaură zimţată se deschidea cam la jumătatea fuzelajului, pe partea inferioară, ca şi când un animal de pradă enorm ar fi muşcat din el. Era totuşi aşezat în poziţie normală, pe burtă şi, chiar dacă era rău vătămat şi îndoit, era încă destul de întreg, coada sa ridicându-se sfidătoare printre copaci, botul apăsând pe faţa unui sfinx monumental.

Priviră scena, apoi se apropiară de partea din spate a avionului, oprindu-se în faţa a trei movile dreptunghiulare aliniate în umbra cozii acestuia. La capul fiecărei movile, o cruce improvizată fusese înfiptă în pământ.

— Schmidt trebuie să-i fi îngropat, zise Flin. Mi-e destul de greu să-mi pară rău pentru el, ţinând cont că-i ducea cincizeci de kilograme de uraniu lui Saddam Hussein, dar chiar şi aşa… Hristoase, trebuie să fi

fost oribil!

Freya stătea lângă el, încercând să-şi imagineze prin ce trecuse Schmidt: singur, speriat, probabil rănit, săpând morminte, trăgând cadavre din avion…

— Cât timp crezi c-a stat aici? întrebă ea.

— Destul de mult, din câte văd. Flin dădu din cap spre rămăşiţele unui foc de tabără, pe pământ văzându-se nişte conserve goale. Bănuiesc c-a aşteptat cel puţin o săptămână ca să fie salvat, probabil mai mult. Apoi, fiindcă n-a venit nimeni, a decis să încerce să-şi găsească drumul înapoi spre civilizaţie. Deşi n-am nici o idee cum naiba a reuşit să iasă de aici – clar, nu pe unde am venit noi.

Se mai uitară o vreme la morminte, apoi înaintară de-a lungul fuzelajului, spre ieşirea din faţă. Flin îşi vârî capul prin uşa deschisă înainte să se caţere şi să o tragă şi pe Freya după el. Interiorul era întunecat, iar ochii Freyei avură nevoie de o clipă ca să se adapteze. Când o făcură, simţi o senzaţie de greaţă şi-şi duse mâna la gură.

— O, Doamne! O, Iisuse!

La zece locuri distanţă de ei se afla un bărbat. Sau, mai bine spus, rămăşiţele unui bărbat. Stătea cu spatele drept, perfect mumificat de atmosfera uscată a deşertului, cu orbitele goale, pielea tare şi de culoarea lemnului dulce, gura plină cu pânze de păianjen şi larg deschisă, ca şi cum ar fi încercat frenetic să respire. De ce fusese lăsat acolo şi nu îngropat cu ceilalţi nu fu evident imediat. Numai când se apropiară de el, motivul deveni limpede: forţa accidentului smulsese toate locurile din partea dreaptă a cabinei şi le împinsese înainte, ciocnindu-le, prinzând picioarele bărbatului chiar deasupra genunchilor, imobilizându-l. Priveliştea era agonizantă, rotulele fiind zdrobite ca în fălcile unei menghine, deşi nu asta părea să-l fi ucis. Mai degrabă fusese servieta mare de metal pe care o ţinea în poală şi pe care mişcarea scaunelor o împinsese în stomacul omului, strivindu-i organele interne, comprimându-i diafragma într-un spaţiu de nici zece centimetri lăţime.

— Crezi c-a murit rapid? întrebă Freya privind în altă parte.

— Sper, zise Flin. Spre binele lui.

Se ghemui şi analiză cu atenţie servieta. Era încă închisă şi nu părea să fi fost deteriorată. Privi rapid înjur şi văzu alte trei valize identice pe podea, printre scaunele din partea cealaltă a culoarului. La fel, încă închise şi în stare bună.

— Toate prezente şi în regulă, spuse el. Şi toate întregi. Haide, să plecăm. Oamenii lui Molly vor ajunge aici în vreo două ore şi se vor ocupa de toate astea. Ne-am îndeplinit partea noastră.

Atinse cotul Freyei şi aceasta se răsuci, gata să se îndrepte din nou spre ieşire. Privirea îi trecu din nou peste faţa cadavrului deshidratat. Pentru o fracţiune de secundă doar, dar suficient ca să observe

mişcarea, ceva se deplasă într-una dintre orbite, agitându-se. Iniţial, crezu că i se păruse, apoi, gâtul strângându-i-se a dezgust, se gândi că trebuie să fie o râmă sau un vierme. Doar după ce se forţă să se uite mai de-aproape, îşi dădu seama, spre oroarea ei, că era de fapt o viespe: grasă şi galbenă şi groasă cât degetul ei, târându-se din capul cadavrului pe nasul acestuia. Urmă altă şi încă una, apoi alte două, un sunet jos, un zumzăit răsunând brusc din interiorul craniului mortului.

Orice altceva ar fi putut suporta. Dar viespile şi bărzăunii erau teroarea ei primordială, încă de când fusese copil, singurul lucru pe care nu-l putea suporta şi căruia nu-i putea face faţă. Ţipând, începu să se dea înapoi, fluturând din mâini.

Mişcarea le sperie pe insecte. Cele care ieşiseră deja se ridicară ameninţătoare în aer, tot mai multe năvălind din cuib, bâzâind furioase. Una se prinse în părul Freyei, alta se lovi de obrazul ei, ceea ce o isteriză şi mai tare, lucru care, la rândul lui, aţâţă roiul de insecte.

— Stai locului! îi porunci Flin. Rămâi unde eşti!

Ea îl ignoră. Răsucindu-se, ţâşni spre ieşire, cu braţele fâlfâind. Ajunse doar pe la jumătatea drumului când piciorul i se agăţă de un lujer şi se prăbuşi pe podea, agitaţia stârnindu-le şi mai rău pe viespi.

— Pentru Dumnezeu, nu te mişca! şuieră Flin traversând culoarul şi lăsându-se pe ea, acoperind-o cu braţele şi corpul lui. Cu cât te mişti mai mult, cu atât le agiţi mai tare.

— Trebuie să ies! scânci ea smucindu-se şi zvârcolindu-se sub el. Nu înţelegi, nu pot să… Aaaa!

Simţi o durere dogoritoare pe ceafă.

— Fă-le să plece! Te rog, fă-le să plece!

El îi prinse doar încheieturile şi îşi înţepeni picioarele în jurul alor ei, de parcă s-ar fi luptat, apăsându-şi obrazul pe ceafa ei, greutatea lui împingând-o în jos, ţintuind-o pe podea. Simţi o viespe târându-se pe interiorul cracului pantalonilor ei, alta peste pleoapele-i închise, alte două pe buze, cel mai urât coşmar al ei devenit realitate, ba chiar dincolo de cel mai rău coşmar al ei. Dar nu mai urmară alte înţepături şi, chiar dacă era de nesuportat să le simtă pe piele, reuşi, cu un suprem efort de voinţă şi cu ajutorul greutăţii trupului lui Flin, să rămână nemişcată. Atacul continuă, viespile năpădindu-i din toate părţile – cum de se înghesuiseră atâtea într-un singur craniu? – apoi, la fel de pe neaşteptate pe cât se materializase, roiul începu să se risipească. Zumzetul se stinse: insectele de pe faţa şi de pe piciorul ei dispărură brusc. Rămase pe podea, înlemnită, cu ochii şi gura strâns închise, temându-se că mişcarea cea mai mică le-ar fi adus numaidecât înapoi. Flin probabil că se gândea la acelaşi lucru, pentru că trecu destul de multă vreme înainte să-l simtă ridicându-şi capul şi privind înjur. Urmă o pauză, apoi acesta se ridică.

— E în regulă, zise el aplecându-se şi ajutând-o să se ridice. Au

plecat.

Ea se lăsă pe pieptul lui, tremurând, înţepătura de pe gât usturându-o tare.

— E în regulă, repetă el cu braţele în jurul ei, cu o voce calmă şi liniştitoare. Eşti în siguranţă. Nu există nici un pericol. Totul e bine.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, păru să aibă dreptate. Apoi, de afară se auzi un chicotit jos, răutăcios.

— Din păcate, profesore Brodie, nu e chiar aşa. Nu pentru voi, cel puţin. Din punctul vostru de vedere, cel puţin. Din al meu, pe de altă parte...

Siluetele trecură în viteză prin tufişuri, două la număr, deplasându-se rapid, ţinându-se pe marginea defileului. Tot la vreo 50 de metri se opreau şi se ghemuiau în spatele vreunui copac, tufiş sau statui, oprindu-se o clipă ca să asculte şi să îşi tragă respiraţia înainte să alerge mai departe cu paşi mărunţi. Veşmintele lor maro se contopeau perfect cu împrejurimile, aşa că până şi păsările de-abia de le observară trecerea, singură notă discordantă fiind nişte adidaşi Nike albi, vizibili din când în când, doar când îşi trăgeau *djellabele* ca să se caţere pe stânci şi să sară peste pârâiaşe. Nu vorbeau, comunicând prin gesturi şi fluierături şi păreau să ştie exact încotro mergeau, continuând să coboare prin oază, până ajunseră pe la jumătatea acesteia, după care cotiră spre centrul văii. Mergeau şi mai prudent acum, din ascunzătoare în ascunzătoare, vizibili doar pentru scurt timp înainte să se contopească din nou cu peisajul. Ajunseră la un palmier gigantic şi unul din ei se căţără agil pe trunchiul acestuia, ghemuindu-se în frunzişul său.

Celălalt merse un pic mai departe, înainte să se ghemuiască în spatele unei stânci de granit colosale. Îşi scoaseră capetele şi făcură câte un semn unul spre celălalt, ridicându-şi puştile. Apoi, când un şir de bărbaţi apărură mai jos, deplasându-se printre copaci, spre ei, se feriră şi dispărură. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Pentru o clipă, Flin şi Freya rămaseră încremeniţi, prea speriaţi ca să se mişte. Apoi, ca unul, se pitiră printre scaune, privind prin cea mai apropiată fereastră. Aceasta era relativ neacoperită de vegetaţie şi îl văzură clar pe Romani Girgis în luminişul de afară, îmbrăcat impecabil şi rânjind. Era flancat de gemenii cu păr roşcovan, în

costumele lor Armani şi tricourile lor de fotbal roşu cu alb El-Ahly, iar alţi doi bărbaţi – unul înalt şi bărbos, celălalt îndesat şi cam vulgar, cu o ţigară între dinţi şi o mustaţă stufoasă pătată de nicotină. Păreau să fie şi alţii care se mişcau în fundal, deşi nu vedea exact câţi erau sau ce făceau.

— Cum naiba au găsit-o? şopti Freya.

— Dumnezeu ştie, spuse Flin încercând să vadă mai bine ce se întâmpla afară. Poate că aveau deja oameni pe-aici care supravegheau stânca, poate c-au trimis oameni în momentul în care Angleton ne-a văzut decolând… Chiar n-am nici cea mai vagă idee.

— Ce facem?

— Vă rog să ieşiţi, se auzi vocea lui Girgis, ca şi când i-ar fi răspuns la întrebare, deşi n-ar fi avut cum s-o audă. Şi vă rog să ţineţi mâinile la vedere.

— Rahat! gemu Flin.

Privi frenetic în jur, ochii trecându-i nebuneşte încolo şi încoace prin cabină, înainte să i se oprească pe cadavrul mumificat. Acesta încă era complet îmbrăcat, sacoul şi cămaşa de firmă contrastând puternic cu trupul micşorat, înnegrit de sub ele. Pe sub haină se zărea patul unui pistol. Târându-se până la el, Flin îl scoase din toc, trase piedica şi verifică mecanismele. Remarcabil, părea să fie încă funcţional.

— Vă rog să ieşiţi, se auzi din nou vocea lui Girgis. Nu prea puteţi face nimic, aşa că de ce să riscaţi?

— Putem rezista? întrebă ea. Până ajung oamenii lui Molly?

— Două ore cu un singur Glock şi cincisprezece gloanţe?

Flin pufni batjocoritor.

— Nici o şansă. Nu suntem într-un film de la Hollywood.

— Şi atunci? Ce facem?

El clătină din cap neputincios, cercetând din nou interiorul Antonovului. Se opri la cele trei serviete de metal dintre scaunele din spatele lui. Ezită, apoi, punând pistolul pe podea, se apleacă înainte, apucă mânerul celei mai apropiate şi o trase spre el, luptându-se cu greutatea ei.

— Ce faci?

El îi ignoră întrebarea, făcându-şi de lucru cu încuietorile valizei, încercând, dar nereuşind să deschidă capacul.

— Ce faci? repetă ea.

Flin nu-i răspunse nici de data aceasta. În schimb, scoţând Glockul, se lăsă pe spate, o protejă pe Freya cu un braţ şi trase două focuri, sfărâmând încuietorile. Puse arma din nou deoparte şi smulse capacul. În interior, într-o căptuşeală de spumă, se aflau două obiecte care semănau cu nişte cupe de cocktail din argint. Ridică una şi, ţinând-o cu ambele mâini, se ridică în picioare.

— Profesore Brodie? se auzi vocea lui Girgis de afară, mai mult

intrigată decât alarmată. Te rog, spune-mi că nu te-ai împuşcat singur. Am oameni aici care vor fi extrem de dezamăgiţi dacă li s-ar refuza şansa…

Flin se întinse pe scaune şi lovi cu putere containerul de geam, cu o bufnitură puternică, oprindu-l pe egiptean în mijlocul frazei.

— Vezi asta, Girgis? strigă el ciocnind din nou obiectul de geam, atrăgându-le atenţia celor de afară, asigurându-se că vedeau ce ţinea în mână. E un recipient cu uraniu puternic îmbogăţit. Uraniul *tău* puternic îmbogăţit. Dacă mai faci un pas, îl deschid şi-l golesc peste tot în avion. La fel o să fac cu celelalte canistre. M-ai auzit? Dacă te apropii un centimetru, transform locul acesta într-un cuptor radioactiv!

Freya venise în spatele lui, bătându-l pe umăr cu degetele.

— Parcă ai spus că uraniul nu este periculos! şuieră ea.

— Nu e, răspunse el încet. Dar mă bazez pe faptul că Girgis nu ştie asta – e om de afaceri, nu fizician. Şi, chiar dacă el ştie, oamenii lui probabil că nu. Cel puţin, o să se gândească de două ori înainte să vină aici şi să ne împrăştie creierii.

Lovi încă o dată fereastra, făcând-o să vibreze puternic, apoi apucă strâns capacul canistrei şi îl învârti uşor, exagerând mişcarea, ca să fie clar ca bună ziua ce făcea.

— Te uiţi, Girgis? Vrei să vezi nişte uraniu? Să ştii cum miroase? Dumnezeu mi-e martor că eşti pe punctul de-a afla! Veniţi, veniţi la marele show de otrăvire radioactivă!

Mai învârti o dată capacul şi încă o dată şi încă o dată, aşteptând o reacţie de afară. Nu se întâmplă nimic. Girgis şi oamenii lui rămaseră acolo, pe jumătate amuzaţi, pe jumătate uimiţi. Urmă o pauză, ciripitul vesel al păsărilor nepotrivindu-se deloc cu starea de nervozitate, apoi, brusc, un hohot de râs. Nu al lui Girgis, ci dintre copacii din spatele lui. Moale, vag, un râs feminin.

— Profesore Brodie, ce figură eşti! Acum, ce-ar fi să pui chestia aia jos şi să vii afară, să vorbim despre asta. Suntem cu toţii prieteni aici

CAIRO

Ibrahim Kemal avea 73 de ani şi în 65 din aceştia pescuise pe aceeaşi fâşie scurtă a Nilului, la nord de Cairo. Şi, în toţi aceşti 65 de ani, nu văzuse niciodată, dar niciodată, un peşte atât de mare precum cel pe care îl simţi trăgând acum la capătul undiţei.

— Ce dracu e? întrebă nepotul lui cu braţele înfăşurate în jurul taliei bătrânului, ca să-l ajute să-şi păstreze echilibrul în barca instabilă. Un somn? Un biban?

— Mai degrabă, o balenă, bolborosi bătrânul crispându-se în timp ce nailonul îi tăia palmele (un fir de nailon cu un cârlig la capăt, asta era tot ce folosea, nimic complicat, cum ar fi fost o undiţă). Am prins un biban de şaizeci şi opt de kilograme când eram de vârsta ta şi n-a fost nici pe jumătate la fel de greu ca ăsta. E o balenă, îţi spun eu, o balenă!

Dădu puţin drumul la nailon, îngăduindu-i peştelui un pic de spaţiu, lăsându-l să se mişte, apoi începu din nou să se opintească. Barca lor simplă, din lemn, se zgudui alarmant, valurile împroşcând peste bord.

— Poate că ar trebui să-i dăm drumul, zise tânărul. O să ne răstoarne.

— Ne poate trage până la fundul apei, din partea mea! mormăi Ibrahim trăgând de fir câte puţin, ochii ieşindu-i din orbite din pricina efortului. N-am pierdut nici un peşte încă şi n-am de gând să încep acum.

Din nou, dădu drumul la nailon, ademenindu-şi adversarul, apoi începu din nou să tragă, barca balansându-se din ce în ce mai mult, tot mai accentuat atât din cauza curentului învolburat, cât şi din pricina mişcării unui vas de croazieră de pe Nil, care îşi croi drum în amonte de pe malul opus.

— Haide, frumuseţea mea, hai, vino, rosti Ibrahim. Haide! Ce fată bună!

Nailonul era mai uşor de tras acum – Ibrahim nu-şi dădea seama dacă era fiindcă prada sa se dăduse bătută sau pentru că se juca, la rândul său, cu el. Mai trase de fir, se opri să-şi recapete răsuflarea şi să-şi potrivească poziţia, apoi trase din nou, tachinând monstrul din adâncuri, trăgându-l încet spre suprafaţă, până când nepotul lui strigă şi îi arătă.

— Acolo! Iată-l! Sfinte Sisoe, e imens.

Departe, la stânga lor, între ei şi o serie de buruieni plutind în aval pe Nil, apăruse conturul unui peşte, aproape de suprafaţă, deşi nu semăna cu nici un peşte pe care îl văzuseră vreodată – rotund şi palid şi curios de liniştit. Ibrahim continuă să tragă, mai lent acum, cu o

privire întrebătoare pe chip. Nepotul se aplecă peste bordul bărcii, cu năvodul într-o mână, cu cuţitul în cealaltă, gata să tragă peştele în barcă atunci când avea să fie destul de aproape. Când o făcu, un val pălmui greu creatura, împingând-o spre ei şi rostogolind-o, întorcând-o cu burta în sus, astfel că văzură pentru prima dată clar ce anume prinseseră. Nu era nici somn, nici biban de Nil, nici chiar o balenă, ci un om. Enorm de gras, purta un papion şi o jachetă de culoare crem, care se unduia şi se umfla sub valurile fluviului. Se vedea o singură gaură de glonţ chiar în centrul frunţii.

Pluti până în dreptul bărcii şi se lovi de ea, uitându-se la ei cu nişte ochi orbi. Ibrahim îl privi pe mort, clătinând din cap.

— Cred că pe ăsta n-o să-l vindem la piaţa de peşte, mormăi el.

INTERIORUL OAZEI

— Molly! Nu-mi vine să cred!

Pentru o clipă, Flin continuă să se uite pe fereastră uimit, convins că nu auzise bine. Apoi, văzând că într-adevăr fusese Kiernan cea care vorbise, puse canistra de uraniu la loc în servietă şi, făcându-i semn Freyei să-l urmeze, se grăbi să se ducă spre ieşire.

— Cum naiba-ai ajuns aici aşa de repede? strigă el sărind şi întorcându-se s-o ajute şi pe Freya. Am crezut c-o să mai dureze cel puţin două ore. Apropo de cavaleria care soseşte la timp.

Era încântat, entuziasmat. Coborând-o pe Freya la pământ, se întoarse spre Kiernan cu un zâmbet larg pe faţă.

— Sincer, Molly, nu-mi vine să cred. Adică, ştiam că eşti tot timpul cu un pas înainte, dar chiar şi-aşa – am activat baliza cu doar nouăzeci de minute în urmă. Nu se poate să fi ajuns aici atât de rapid, sub nici o formă. E… E… E…

Se bâlbâi şi tăcu de tot, rânjetul îngheţându-i şi apoi pălindu-i când, pentru prima oară, privi scena din faţa lui: Molly Kiernan, cu o staţie de emisie-recepţie în mâini, stând lângă Romani Girgis. Ambii relaxaţi şi zâmbitori, aparent deloc nervoşi unul în prezenţa celuilalt. Dimpotrivă. Arătau, dacă nu chiar ca nişte prieteni la cataramă, cu siguranţă, nici a adversari. Parteneri de afaceri, aceasta fu impresia pe care i-o lăsară Freyei – vechi parteneri de afaceri care, după satisfacţia de pe feţele lor, tocmai încheiaseră o afacere extrem de profitabilă.

— Molly?

Tonul lui Flin deveni brusc incert, ochii deplasându-i-se înainte şi înapoi, de la Kiernan la Girgis şi dincolo de ei, spre copacii din spate, unde văzu nişte siluete mişcându-se în depărtare, trăgând nişte cutii mari de aluminiu.

— Ce se întâmplă, Molly?

Zâmbetul lui Kiernan se lărgi.

— Ce se întâmplă, Flin, este că, datorită vouă…

Făcu un semn înspre Freya.

— … am găsit Oaza Ascunsă. Obiectivul Dunei de Foc a fost îndeplinit, proiectul poate fi încheiat, lumea este deja un loc mai sigur. Zâmbiţi, sunteţi eroi!

Ridică staţia şi se făcu că apasă un buton, de parcă le-ar fi făcut o fotografie, înainte să păşească în faţă şi să-i bată pe amândoi pe umeri.

— Şi, ca să-ţi răspund la întrebarea de mai devreme, continuă ea strecurându-se între ei, îndreptându-se spre Antonov şi vârându-şi

capul pe uşă, am pus un dispozitiv de urmărire prin satelit pe avionaş, aşa că am fost pe urma voastră din momentul în care aţi decolat. O unitate de supraveghere v-a urmărit peste noapte, am campat la patruzeci de kilometri distanţă şi aşa am ajuns aici atât de repede. O, Doamne!

Văzuse cadavrul mumificat, faţa strâmbându-i-se de dezgust. În spatele ei, Flin încă încerca să înţeleagă situaţia.

— Îmi scapă ceva? întrebă el.

— Hmm?

Kiernan îşi trase capul şi se întoarse spre el.

— Îmi scapă ceva, Molly? La care „noi” te referi mai exact?

— Aş fi crezut că este evident.

— Nu, nu e evident, se răsti Flin înăsprindu-şi tonul. Nu este deloc evident. Deci, de ce nu ne luminezi? Ce înseamnă „noi”?

— Eu şi Romani, desigur.

Părea un părinte care încerca să-i explice ceva unui copil deosebit de prost.

— Lucrezi pentru Girgis? făcu el ochii mari, neîncrezători.

— Ei bine, aş spune că, în cazul acesta, domnul Girgis lucrează mai degrabă pentru noi, deşi, ca orice relaţie, de-a lungul anilor…

— De-a lungul anilor! Ce naiba-mi zici, Molly? De cât timp se întâmplă asta?

— Vrei date… precise?

Întregul corp al lui Flin se tensionă, iar braţul i se înălţă cu degetul îndreptat spre Kiernan.

— Nu mă enerva, Molly. Proxenetul ăsta nenorocit şi traficant de droguri i-a tăiat gâtul unui prieten de-al meu şi aproape că ne-a ucis pe amândoi… Flutură o mână spre Freya. N-am chef de jocuri. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi de câtă vreme se întâmplă şi vreau s-o ştiu acum. Ai înţeles?

Gura lui Kiernan se înăspri, ca şi cum n-ar fi fost obişnuită să i se vorbească aşa şi nu prea aprecia. Se uită cu ochi ca de oţel la Flin, apoi, cu un semn din cap, îşi netezi rochia şi se aşeză înapoi în uşa avionului, cu braţele încrucişate.

— Romani Girgis lucrează pentru noi din 1986. Aprilie 1986, mai exact, când l-am abordat în vederea procurării unei cantităţi de material fisionabil pentru a-i ajuta pe aliaţii noştri irakieni în lupta lor împotriva Iranului.

Flin o privi pe Freya, apoi, peste umăr, la Girgis, care rânjea îngâmfat la capătul celălalt al luminişului, apoi din nou la Kiernan.

— Guvernul vostru se află în spatele afacerii? Vocea lui era neîncrezătoare. *Guvernul* vostru avea de gând să-i dea bomba lui Saddam?

Kiernan îşi înăspri şi mai mult trăsăturile şi aproape mârâi:

— Aş fi vrut eu să fie aşa, răspunse ea. Din păcate, lucrurile n-au stat astfel. I-am finanţat bucuroşi pe irakieni, le-am oferit agenţi, armament, chiar şi agenţi chimici, dar, când a trebuit să le oferim mijloacele necesare ca să termine ce aveau de făcut, ca să-i stârpească pe Khomeiny şi pe nebunii lui obsedaţi de Coran, Reagan a oprit totul. Ba mai rău chiar – jumătate din nenorocita lui de administraţie aproviziona *Iranul* cu arme.

Clătină din cap cu dezgust. O pauză, apoi:

— Motiv pentru care unii dintre noi am decis c-ar trebui să intervenim şi să preluăm controlul situaţiei. Pentru binele Americii. Pentru binele întregii lumi libere.

— Un grup? Mintea lui Flin vâjâia, încercând să ţină pasul cu toate informaţiile. Care grup? CIA?

Ea făcu o mişcare simplă din mână, respingând întrebarea.

— N-am de gând să discut despre asta aici. Indivizi cu aceeaşi mentalitate din armată, Pentagon, Serviciile Secrete – este tot ce trebuie să ştiţi. Patrioţi. Realişti. Oameni care au recunoscut răul când l-au văzut şi l-au văzut clar ca lumina zilei în Republica Islamică Iran.

Flin îşi dădu ochii peste cap neîncrezător.

— Şi acest grup de realişti cu aceeaşi mentalitate au decis că modul cel mai bun ca să asigure stabilitatea în Golf era să arunce o bombă atomică asupra Teheranului?

— Exact, răspunse Kiernan fie neobservând, fie preferând să ignore sarcasmul lui Flin. Şi, ţinând cont de ce se întâmplă cu Ahmadinejad în acest moment, cred c-am dovedit câtă dreptate aveam. Nişte şerpi, cu toţii. Şerpi şi scorpioni.

Dădu din cap, ca să sublinieze această evaluare. Desfăcându-şi braţele, îşi netezi din nou rochia, fără să-l scape din ochi pe Flin. Englezul avea aceeaşi expresie de năuceală, aceeaşi privire beată pe faţă ca atunci când se lovise de uşile de lemn în tunel, gura deschizându-i-se şi închizându-i-se la loc, de parcă avea 1001 de întrebări de pus şi nu ştia de unde să înceapă. Lângă el, Freya stătea mută şi fără expresie, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla, uitând complet de arsura înţepăturii de pe gât.

— De ce naiba să te încurci cu Girgis? întrebă Flin în cele din urmă, făcând eforturi ca să-şi controleze vocea. Dacă ai toţi aceşti oameni în armată, guvern… De ce să nu-i dai pur şi simplu lui Saddam nişte rachete de-ale voastre? Nu e ca şi cum n-aţi avea suficiente.

— O, haide! Kiernan clătină din cap, tonul ei fiind din nou cel al unui părinte exasperat de prostia copilului ei. Avem sprijin, dar nici chiar atât – nu e ca şi cum ai putea completa un formular de cerere sau ceva de genul ăsta: „Scuzaţi-mă, domnule intendent, aţi putea să-mi puneţi deoparte două bombe nucleare? Le iau în după-amiaza asta”. Era absolut secret, trebuia ţinut departe de canalele normale. Da, am

stabilit afacerea, am furnizat agenţii, am împărţit finanţarea cu Saddam, jumate-jumate, dar eram atât de departe în spatele scenei, încât puteam la fel de bine să fim într-un alt teatru. În ceea ce priveşte managementul de zi cu zi, a fost în cea mai mare parte show-ul lui Romani.

— Dar voi trăgeaţi sforile, spuse Flin.

— Dar noi trăgeam sforile, recunoscu ea.

El clătină din cap şi îşi trecu o mână prin păr. Faţa sa părea incapabilă să decidă dacă să se stabilească într-o expresie de neîncredere, mânie, şoc sau umor negru.

— Toate gogoşile alea despre cum l-aţi urmărit pe Girgis, despre interceptarea avionului…

— Ei bine, evident, *chiar l-am urmărit*, zise Kiernan. Doar că nu pentru motivele pe care ţi le-am dat.

El clătină din cap.

— Şi când s-a dus totul naibii? întrebă el arătând cu degetul spre epavă Antonovului.

Kiernan ridică din umeri.

— Din nou, evident, a fost nevoie de anumite fineţuri, a trebuit să ne tăinuim implicarea – nu puteam să strigăm în gura mare: „Ne pare rău, băieţi, am pierdut cincizeci de kilograme de uraniu pe care urmam să i-l dăm pe furiş lui Saddam Hussein”. În rest însă, lucrurile s-au petrecut cam cum ţi-am spus noaptea trecută. Noi am început să căutăm pe cont propriu, Romani pe cont propriu, doar că lucrăm ambii în acelaşi scop, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Având în vedere complexitatea situaţiei, cred că ne-am descurcat al naibii de bine.

— Iisuse Hristoase! Şi tu crezi că Khomeiny era nebun.

Pentru o clipă, Kiernan nu-i răspunse, sfredelindu-l cu privirea, cu maxilarul încleştat, cu spatele drept ca o vergea. Apoi, desprinzându-se din intrare şi trecându-şi staţia de emisie-recepţie în mâna stângă, se apropie de Flin şi-l pălmui cu toată forţa peste faţă.

— Să nu îndrăzneşti să iei numele Domnului nostru în deşert, scuipă ea, faţa împurpurându-i-se, gura contorsionându-i-se într-un rictus de furie. Şi să nu îndrăzneşti să mă judeci. N-aveţi nici cea mai mică idee, nici cea mai mică idee cât de răi şi de periculoşi sunt oamenii aceştia. Oh, vă rog, domnule, vă rog, domnule…

Ridică un braţ de parcă ar fi încercat să-i atragă atenţia unui profesor, vocea parodiind grotesc glasul unei fetiţe, sfioasă şi inocentă şi scârţâitoare.

— … vreau ca lumea să fie un loc frumos şi toţi să fie prieteni şi nimeni să nu facă nimic rău. Încearcă să trăieşti în lumea reală, cretinule!

Îşi coborî din nou braţul, stropi de salivă ieşindu-i pe la colţurile gurii. Îl privi pe Flin cu o căutătură sălbatică în ochi.

— Crezi că Saddam a fost rău? Ascultă-mă ce-ţi zic, omul a fost un sfânt în comparaţie cu nebunii şiiţi care conduc Iranul. Ai uitat asediul asupra ambasadei din Teheran? Bombardamentul ambasadei din Beirut? Bombardamentele asupra cazărmilor din Beirut? Soţul meu a murit în atacul acela, Charlie al meu, iar Iranul a fost în spatele lor, la fel cum este în spatele a jumătate din grupările teroriste din regiune: Hezbollah, Hamas, Jihadul Islamic…

Cu fiecare nume, îşi pocni degetele în faţa lui Flin.

— Sunt unele dintre cele mai otrăvitoare regimuri satanice care au infectat vreodată suprafaţa planetei şi, pe la mijlocul anilor ’80, pe când erai doar un elev care se prostea cu egiptologia lui patetică, noi, ceilalţi, cu ceva mai multe responsabilităţi, a trebuit să ne confruntăm cu faptul că aceşti fii ucigaşi ai lui Cain aveau şanse destul de mari să învingă Irakul şi să devină puterea dominantă din întregul Golf. Preluaseră deja controlul asupra insulelor Majnoon, asupra peninsulei Fao, scufundau petroliere…

Din nou, îşi pocni degetele în faţa lui Flin, subliniindu-şi punctul de vedere.

— Era o catastrofă, de neconceput, cea mai mare regiune producătoare de petrol, sclava unei grămezi de brute nebune din epoca de piatră. Trebuia făcut ceva. Iar aceia dintre noi cu suficient curaj am decis s-o facem. Şi, să-ţi spun ceva, dacă am fi reuşit, lumea ar fi fost un loc de o mie de ori mai sigur decât este în prezent, pe cuvântul meu, mult mai sigur!

Se opri, respirând cu greu. Ridicându-şi încheietura mâinii, îşi şterse saliva din colţurile gurii, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Flin, care stătea locului, cu obrazul înroşindu-se acolo unde îl pălmuise. Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de ciripitul păsărilor şi de un foşnet în timp ce prietenul îndesat al lui Girgis trăgea din ţigară. Apoi, atingându-şi crucea de la gât, Kiernan se îndepărtă de Flin şi se aşeză iarăşi în uşa Antonovului.

— Îmi pare rău pentru lucrurile prin care-ai trecut în aceste ultime zile, spuse ea netezindu-şi din nou fusta, ca pentru a se calma, tonul ei fiind mai blând acum. Pentru lucrurile prin care *aţi* trecut.

O privi pe Freya, care o privi la rândul ei fără a clipi, cu o faţă împietrită.

— Şi-mi pare rău că te-am folosit, Flin, pentru că asta am făcut în ultimii zece ani. Aşa cum m-am folosit de mulţi oameni. Îţi ştiam trecutul, ce i s-a întâmplat fetei în Bagdad, ştiam că vei profita de orice şansă ca să-ţi răscumperi greşeala, că ai fi făcut orice ţi s-ar fi cerut. M-am folosit de asta şi nu sunt mândră de ce-am făcut, dar erau pur şi simplu prea multe în joc ca să lăsăm părerile personale să ne stea în cale. Am făcut ce trebuia să fac. Pentru binele suprem.

— Tu l-ai anunţat pe Girgis, nu? rosti Flin, părând mai degrabă

obosit decât furios. Tu i-ai spus unde eram? La universitate, la muzeu.

— Cum am zis, am făcut ce trebuia să fac.

— Dar ai vrut să ne scoţi din ţară. Atunci, în apartament – *eu* am insistat să rămân.

— O, haide! Duna de Foc însemna totul pentru tine, marea ta şansă să-ţi îndrepţi viaţa! Nu era nevoie să fii psiholog ca să-ţi dai seama că, dacă era vreo piedică pe care să nu o fi depăşit deja sau pietre pe care să nu le fi răsturnat deja, cu siguranţă, aveai s-o faci dacă te ameninţam că te urc în primul avion spre Anglia. Şi, chiar dacă o zic eu, a ieşit destul de bine.

Ridică mâna şi arătă înspre oază din jurul lor. Flin suspină şi se întoarse, privind întâi la Girgis şi la colegii lui, apoi la siluetele care se mişcau în depărtare, dincolo de dumbravă. Dădu cu ochii de cutii cu echipamente, arme, oameni îmbrăcaţi în ceva ce păreau a fi costume antiradiaţii, ceea ce, în circumstanţele date, i se păru cam exagerat. Nu se mai gândi la asta, mintea lui fiind prea preocupată cu tot ceea ce tocmai auzise.

— Şi Angleton? întrebă el întorcându-se spre Kiernan. Presupun că el era omul tău de legătură cu Girgis. El rezolva totul, în vreme ce tu te jucai de-a păpuşarul în culise.

Ea îl privi lung, cu ochii mijiţi. Tăcu un moment, apoi, brusc, neaşteptat, izbucni în râs.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Flin, dar comentarii ca astea mă fac să cred că, deşi eşti un egiptolog foarte bun, nu te-ai fi descurcat în lumea serviciilor secrete.

Râsul i se înteţi. Scoţând un şerveţel din buzunarul fustei, îşi tamponă ochii.

— Cyrus Angleton nu avea nici o treabă cu mine, cu Romani, cu Duna de Foc, spuse ea luând o gură de aer, revenindu-şi. Făcea parte din Afacerile Interne ale CIA.

Gura lui Flin se deschise, apoi se închise la loc.

— Numai Dumnezeu ştie cum, continuă ea. Pentru că Duna de Foc era un cerc atât de închis, că n-ar fi putut să intre nici o amărâtă de muscă, dar cineva din agenţie şi-a dat cumva seama că nu era ceva în regulă – plăţi dubioase, întâmplări ciudate în Egipt…

Îşi azvârli mâinile în aer.

— Cine ştie ce i-a stârnit? Angleton a fost trimis să investigheze, cu autorizaţie de foarte de sus. Se pare că era cel mai bun om al lor, o legendă în lumea spionajului intern. Decorat. Niciodată n-a ratat un caz.

Ea zâmbi, mototolind şerveţelul şi vârându-l în buzunar.

— E ironic, sincer, pentru că, din punctul tău de vedere, era personajul pozitiv, cel care încerca să vă ajute. Şi-a dat seama că Duna de Foc nu era chiar ceea ce părea a fi. Că *eu* nu eram chiar ceea

ce păream a fi. A încercat să ajungă în Dakhla să vă avertizeze, să vă ducă undeva unde aveaţi să fiţi în siguranţă. Da, în mod cert, a ajuns până la baza lucrurilor, descoperind adevărul. Şi cred că e tot acolo, chiar la fund.

Îl privi pe Girgis şi egipteanul chicoti încet, amândoi împărtăşind o glumă pe care nici Flin, nici Freya nu o înţeleseră.

— Haide, spuse Kiernan. Trebuie să recunoşti că e amuzant.

— Ilar, murmură Flin cu amărăciune, privind din nou peste umăr, printre copaci.

Acum se mai vedeau doar câteva siluete, ceilalţi urcaseră de-a lungul defileului, formând un fel de cordon în jurul avionului, presupuse el, deşi, ca mai înainte, era prea preocupat cu alte lucruri ca să se gândească prea mult la asta. Totul la el – umerii lăsaţi, expresia de câine bătut, ochii alunecoşi – lăsa impresia unei persoane care tocmai a descoperit că este victima unei glume extrem de neplăcute.

— Deci, ce-o să faci cu el? întrebă în cele din urmă, îndreptându-şi din nou atenţia spre Kiernan.

Aceasta nu păru să înţeleagă la ce se referea, aşa că îşi repetă întrebarea.

— Cu uraniul, rosti el obosit, făcând semn cu capul spre avion. Ce-ai de gând să faci cu uraniul? Mai ales că prietenul tău Saddam s-a dovedit a nu fi un prieten chiar aşa de bun.

Ea ridică din umeri.

— N-o să facem nimic cu el.

— Cum adică n-o să faceţi nimic cu el?

— Exact aşa. O să-l lăsăm aici.

— Te rog, Molly, gata cu joaca.

— Nu mă joc, Flin. Lăsăm servietele exact unde sunt, nu ne atingem de ele.

— Douăzeci şi trei de ani şi Dumnezeu ştie câte milioane de dolari ca să scormoneşti deşertul de vest, îmi omori prietenul, aproape că ne omori pe mine şi pe Freya şi acum, c-ai găsit ce-ai căutat, pur şi simplu ai de gând să-l laşi aici?

Ea aprobă cu un semn din cap.

— Despre ce dracu’ vorbeşti? vocea lui explodă, pumnii i se încleştară, tremura, toată frustrarea şi uimirea din ultimele zece minute erupând din el că apa fierbinte dintr-un gheizer. Douăzeci şi trei de ani şi ai de gând să-l laşi aici! Cincizeci de kilograme nenorocite de uraniu puternic îmbogăţit şi, după toate astea, ai de gând să-l laşi aici?!

Ea se holbă la el, neimpresionată de izbucnirea lui. Urmă o pauză, Kiernan şi Girgis schimbând o privire. Apoi:

— Nu există nici un uraniu, Flin.

Vocea lui Kiernan era calmă, curios de inexpresivă.

— Ce? Ce-ai zis?

Flin îşi duse mâna pâlnie la ureche, sigur că nu auzise bine.

— Nu e uraniu, repetă ea. N-a fost niciodată uraniu.

El rămase ţintuit locului, cu gura căscată.

— Leonid Kanunin, rusul care se ocupa de cealaltă parte a afacerii, ne-a tras pe sfoară şi-a luat cele cincizeci de milioane de dolari şi ne-a dat în schimb opt canistre pline cu bile de oţel. Cineva din organizaţia lui ne-a informat despre asta la câteva zile după prăbuşirea avionului.

În spatele lor, Girgis scoase un alt chicotit gutural.

— Ne-am confruntat cu domnul Kanunin, am vorbit despre asta la o cină. Din păcate, se pare că nu i-a prea priit mâncarea.

Le şopti ceva însoţitorilor lui care izbucniră de asemenea în râs.

— Îţi apreciez grija, Flin, chiar o apreciez, continuă Kiernan, dar, dacă al-Qaeda sau vreun alt grup de genul ăsta ar fi dat peste avion – lucru care, având în vedere cât de greu ne-a fost *nouă* să-l găsim, ar fi fost puţin probabil atunci... Zâmbi. Nu cred că măreaţa armată americană n-ar fi reuşit să facă faţă cuiva care ar fi aruncat în ei cu bile minuscule de metal.

Toată culoarea se scursese din obrajii lui Flin, iar braţele îi atârnau grele pe lângă corp. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani în ultimele zece minute.

— Nu mă crezi? Kiernan se ridică şi întinse o mână spre uşa avionului. Uită-te chiar tu!

El făcu întocmai, împingând-o la o parte şi urcându-se în Antonov. Din avion se auzi zgomot de mişcare înainte ca el să apară din nou cu o canistră de metal în mână. Desfăcu capacul şi o întoarse. O avalanşă de bile de metal se scurse din aceasta, înfundându-se în nisipul de la picioarele lui cu un clinchet uşor. Faţa îi era atât de palidă, încât Freya crezu c-o să i se facă rău.

— Atunci, de ce? se bâlbâi el cu vocea uimită, tremurătoare. Nu înţeleg. De ce să-ţi petreci douăzeci şi trei de ani căutând o încărcătură de uraniu care nici măcar nu există?

— Dar nu am căutat uraniul, zise Kiernan traversând luminişul şi oprindu-se lângă Girgis. Nu e vorba de uraniu. N-a fost niciodată vorba de uraniu.

— Atunci, despre ce naiba e vorba?

— E vorba despre Benben, Flin.

Flin făcu ochii mari.

— Asta am căutat în toţi aceşti ani, din momentul în care am interceptat ultimul mesaj radio al lui Rudi Schmidt şi-am aflat că avionul s-a prăbuşit în Oaza Ascunsă. Uraniul a fost doar un motiv de faţadă. Pe noi ne interesa Benben. A fost tot timpul vorba despre Benben.

Vocea îi era calmă, aproape seducătoare, ochii îi luceau.

— Ce spune tableta aceea veche cu cuneiforme? Cea din Muzeul Ermitaj? „O armă sub forma unei pietre. Şi cu această armă, duşmanii Egiptului din nord sunt distruşi şi cei din sud sunt distruşi şi cei din est şi cei din vest sunt transformaţi în pulbere, pentru ca regele lor să domnească peste toate tărâmurile şi nimeni să nu-i stea împotrivă sau să-l învingă vreodată. Pentru că în mâinile lui zace buzduganul zeilor."

Îşi ridică emiţătorul deasupra capului, ca şi cum ar fi ţinut o armă. Jubilând, triumfătoare.

— Să ştii, Flin, dacă toată chestia asta e pe jumătate la fel de puternică după cum spun sursele, atunci nici un răufăcător din lume nu va îndrăzni să ne stea în cale. Nici un iranian, nici un rus, nici un chinez. Nici măcar vreun african pământiu sau vreun sud-american ciudat. Putere absolută, securitate absolută, o nouă ordine mondială. O ordine *aşa cum trebuie să fie*. O ordine a lui Dumnezeu. Când priveşti lucrurile aşa, o căutare de douăzeci şi trei de ani şi un comision de cincizeci de milioane de dolari par un mizilic. Nu crezi?

Flin făcu un pas înainte, gura deschizându-i-se gata să vorbească. Înainte s-o poată face, tăcerea fu zdruncinata de un râset sălbatic.

— O piatră! O nenorocită de piatră!

Era prima oară când vorbi Freya. Până atunci, rămăsese tăcută lângă Flin, în timp ce se depăna toată povestea, nu mai puţin şocată decât el, nu mai puţin revoltată, uneori scoţând sunete sau exclamaţii stranii, dar stând totuşi retrasă. Dar acum nu mai putu răbda.

— Mi-ai omorât sora pentru o nenorocită de piatră! ţipă ea cu o voce aproape isterică. Aveai de gând să-mi tai braţul din cauza unei pseudolegende? Eşti cumva nebună? Eşti cumva sărită de pe fix?...

O porni spre Kiernan, ajungând pe la jumătatea distanţei dintre ele, când Flin o apucă de braţ şi o ţintui locului, trăgând-o ferm lângă el. Cu 30 de secunde în urmă, păruse un om învins. Acum, întreaga lui fiinţă se transformase, cu corpul drept şi tensionat, cu privirea aţintită asupra lui Kiernan.

— Ai grijă, Molly! zise el cu un ton aspru şi ameninţător. Orice ai avea de gând să faci cu chestia asta, te rog să ai mare grijă.

Freya îşi smulse braţul din strânsoarea bărbatului şi îl privi nedumerită.

— Nu-mi spune că tu chiar crezi toate prostiile astea?

El o ignoră, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Kiernan.

— Te rog, Molly! Sunt lucruri pe care nu le înţelegem, forţe... trebuie să ai grijă.

— Ce dracu' mai e şi prostia asta? urlă Freya.

— Molly, te implor, nu e ceva cu care să te joci. Nu poţi să te amesteci pur şi simplu...

— Nu ne amestecăm în nimic, rosti Kiernan. Am avut douăzeci şi

trei de ani la dispoziţie să ne pregătim pentru asta. Avem cei mai buni experţi în arme, cele mai performante sisteme de scanare…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Molly, nu este ca şi cum ai apăsa pe-un buton s-o detonezi. Se întâmplă lucruri aici, sunt elemente necunoscute… Depăşeşte orice…

Se chinuia a-şi găsi cuvintele potrivite.

— Nu înţelegem, sfârşi el fraza. Pur şi simplu, nu înţelegem. Trebuie să ai grijă.

Lângă el, Freya nu ştia dacă să ţipe de frustrare sau să izbucnească într-un râs isteric. Nu apucă să facă nimic, pentru că se auzi un cârâit şi o voce din emiţătorul lui Kiernan. O voce de american.

— Am terminat, domnişoară Kiernan. Suntem gata.

Ea dădu din cap. Ridicând staţia de emisie la gură, apăsă butonul.

— Mulţumesc, doctore Meadows. Venim chiar acum.

Flin începu din nou să protesteze, dar ea ridică o mână.

— Eşti un scump, Flin şi crede-mă că mă emoţionează grija ta, mai ales după tot ce ţi-am spus. Dar, de acum încolo, cei care vor trebui să aibă grijă sunt inamicii Statelor Unite ale Americii şi ai Domnului nostru, Isus Hristos. E mâna Lui puternică în toate astea, o simt. Am simţit-o dintotdeauna. Şi, să-ţi zic ceva, Flin, a trecut demult timpul ca mâna aceasta să-i trăsnească plină de o mânie dreaptă pe toţi cei răi. Acum, dacă nu te deranjează, am aşteptat momentul acesta mulţi ani şi-aş vrea să ajung cât mai repede acolo sus, să văd ce se întâmplă. O să veniţi cu noi, bineînţeles.

Ultimul ei comentariu nu fusese o invitaţie, ci mai degrabă un ordin. Îi aruncă o privire dură, răuvoitoare Freyei – în mod clar, neplăcut surprinsă de ieşirea sa de adineaori – şi se întoarse, străbătând dumbrava de palmieri care înconjura avionul.

— A, Romani, strigă ea peste umăr, poate vrei să-l percheziţionezi rapid pe profesorul Brodie. Sunt sigură c-a ascuns un pistol pe undeva pe sub tricou când s-a întors în avion.

— La naiba! murmură Flin.

Se întoarseră pe cărarea pentru procesiuni, cu pavajul ei de marmură acoperit cu iarbă şi sfincşii intercalaţi cu obeliscuri, urmând-o în timp ce urca încet prin centrul oazei. Kiernan, Girgis şi cei doi colegi ai lui mergeau înainte, iar gemenii rămaseră ultimii, cu armele în mâini; Flin şi Freya erau prinşi la mijlocul grupului.

— E o cacealma, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce joasă. Toate treburile alea despre piatră. Mergeai la cacealma, nu-i aşa?

— Am vorbit al naibii de serios, zise Flin cu privirea aţintită asupra platformei de piatră şi intrării monumentale care se înălţa pe deasupra vârfurilor copacilor din faţa lor.

— Îmi spui că tu chiar crezi toată tâmpenia asta demnă de *Dosarele*

X?

— Foarte multe surse diferite ne zic exact aceleaşi lucruri despre Benben, deci trebuie să existe un strop de adevăr în ele.

— Dar este o prostie! O piatră cu puteri supranaturale! O prostie!

— Acum două ore, am zburat pe deasupra Gilfului şi nu era nici o oază nicăieri şi apoi, brusc… Făcu semn cu mâna în jurul lor. Se petrec lucruri bizare. Şi, dacă textele antice au dreptate, li se pot întâmpla multe lucruri rele celor care abuzează de Benben.

— Prostii! replică ea. Prostii vrăjitoreşti!

Se uită la ea, apoi îşi întoarse din nou privirea.

— Oricum, nu contează, pentru că, după tot ce ne-a spus Molly, mă îndoiesc c-o să ne lase să plecăm de-aici. Şi, chiar dacă ea ne lasă, Girgis, cu siguranţă, n-o s-o facă. La prima ocazie, o ştergem de aici. OK? La prima ocazie.

Ochii li se întâlniră.

— Şi, indiferent dacă tu crezi că e o prostie sau nu, când ajungem în templu, să nu atingi nimic şi să nu faci nimic care…

— L-ar înfuria pe Benben? Sau care i-ar răni sentimentele?

Avea un ton sarcastic.

— Fii doar atentă, spuse el. Ştiu că sună nebuneşte, dar, te rog, fii atentă!

El o privi în ochi, ca să se asigure că înţelesese mesajul, apoi privi din nou în faţă.

— Prostii, murmură ea cu jumătate de gură. Adevărate prostii hocus-pocus.

Merseră mai departe, tot mai adânc în vale, picioarele afundându-li-se în muşchii ca nişte bureţi cu care era acoperită cea mai mare parte a pavajului, stâncile de pe fiecare parte deschizându-se treptat, precum gura unui furnal. Soarele strălucea, lumina sa puternică estompând verdele strident al vegetaţiei, totul albindu-se şi contopindu-se, aşa că valea părea mai puţin frumoasă decât atunci când intraseră în ea. Era şi mai cald. Nu atât de sufocant cum ar fi fost în deşertul deschis, dar nu mai era nici confortabil. Muştele bâzâiau şi zburau în jurul capetelor lor; începură să transpire.

De câteva ori, Freya fu sigură că zărise nişte siluete prin vegetaţie. Erau doar nişte umbre neclare şi, cum Kiernan mergea înainte cu un pas foarte grăbit, nu avuseseră vreme să se oprească pentru a privi mai bine. Poteca începu să se încline tot mai mult, copacii înghesuindu-se tot mai aproape de ei, templul zărindu-se, apoi pierzându-se din nou printre copacii din faţă. Dădură peste nişte trepte din piatră crăpate. La început sporadice, apoi tot mai dese, poteca transformându-se în nişte scări vaste, acoperite de rădăcini, care îi purtară în sus, la un unghi şi mai înclinat, până ajunseră în sfârşit pe platforma de stâncă. În faţa lor, înfăşurată într-o mantie

grea de iederă şi plante agăţătoare, se ridica intrarea monumentală cu coloane pe care o văzuseră de departe, fiecare turn trapezoidal al acesteia fiind încrustat cu un obelisc şi un semn *sedjet*, cadrul de sus purtând imaginea păsării sacre Benu. Exact ca în poza lui Rudi Schmidt, dar cu o singură diferenţă. În fotografii, porţile de lemn erau bine închise. Acum, erau larg deschise.

Flin încetini pasul până se opri de tot. Kiernan şi egiptenii n-aveau vreme de pierdut. Trecură cu paşi mari pe poartă, grăbindu-se fără să arunce măcar o privire la arhitectura din jur, gemenii înghiontindu-i pe Flin şi pe Freya. Trecură printre turnuri – nişte stânci înalte, din calcar lăptos – într-o curte vastă, pereţii fiind acoperiţi de hieroglife înghesuite, pavajul său, ca şi drumul pietruit pe care tocmai urcaseră, fiind sufocat de muşchi şi iarbă şi buruieni. Pe alocuri, copaci – palmieri şi accacia şi sicomori – se forţaseră să crească printre dale, dându-le la o parte, conferindu-i locului un aspect dezordonat, întretăiat, de parcă s-ar fi pliat uşor.

— Extraordinar, murmură Flin privind în jur, extrem de fascinat, fără să vrea. Incredibil!

Traversară curtea, iarba foşnindu-le în jurul gleznelor şi se apropiară de o a doua coloană din capătul îndepărtat. Acesta era şi mai mare decât prima, de asemenea, decorată cu imagini. Pe turnul din partea stângă, o siluetă umană cu cap de şoim ţinea în palmă un obelisc, în timp ce dedesubt, mult mai mici, nişte oameni păreau să se împleticească în spate, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Pe turnul din partea dreaptă era o compoziţie aproape identică, doar că omul avea, de data aceasta, cap de leu, iar cei de dedesubt îşi acopereau urechile cu mâinile.

— Zeii Ra şi Sekhmet, explică Flin când se apropiară, arătându-i spre stânga, apoi spre dreapta, fiecare întrupând un aspect diferit al puterilor lui Benben: Ra, lumina orbitoare, Sekhmet, sunetul asurzitor.

— Nu mai spune, bâigui Freya, necrezând nimic din toate astea, aşa cum nu crezuse nici cu zece minute în urmă.

Trecură prin a doua poartă, traversară o altă curte – aceasta plină cu zeci de obeliscuri, unele simple, altele cu inscripţii, unele nu mai înalte decât un stat de om, altele de zece ori mai înalte – şi printr-o a treia intrare cu coloane. Când trecură de aceasta, Kiernan şi Girgis se opriră brusc. Până şi ei priveau acum muţi de uimire.

În faţa grupului se deschisese o a treia curte. Era de două ori mai mare decât celelalte, la rândul lor enorme, zidurile fiind străjuite cu statui gigantice ale unor zei şi oameni. La capătul opus se înălţa faţada unui templu colosal, fiecare centimetru al zidăriei – pereţi şi coloane şi arhitrave şi cornişe – fiind pictat în nuanţe strălucitoare de roşu şi albastru şi verde şi galben, culori vii şi vibrante chiar şi în lumina orbitoare a soarelui, fiecare dintre ele la fel de proaspătă ca

atunci când fusese aplicată, cu mii de ani în urmă.

Totuşi, nu templul în sine le tăie respiraţia. Ci obeliscul gigantic, care ţâşnea ca o rachetă din centrul spaţiului din faţa lor. Avea peste 30 de metri înălţime şi era acoperit de la bază până la vârf cu aur, strălucind în razele soarelui, umplând curtea cu o lumină orbitoare, de parcă întreg văzduhul ar fi fost în flăcări.

— Dumnezeule atotputernic! mormăi Girgis.

Rămaseră toţi locului un moment, holbându-se ca vrăjiţi. Până şi gemenii, care, de obicei, nu aveau nici o expresie facială, făcură ochii mari de uimire. Apoi, pocnind din degete, ca să-i readucă la realitate, Kiernan îi conduse mai departe. Trecând de baza obeliscului – acum, de aproape, văzură că toate cele patru faţete ale sale erau inscripţionate cu mici simboluri *sedjet* şi păsări Benu – se apropiară de intrarea în templu.

Trei bărbaţi musculoşi, cu ochelari de soare, pantaloni de camuflaj şi jachete de protecţie stăteau de pază printre coloanele din faţa clădirii.

— Ce-i cu formaţia asta? întrebă Flin. Forţele Speciale? Sau aţi apelat la ceva privat pentru escapada aceasta?

Kiernan nu răspunse, îi aruncă doar o privire maliţioasă şi intră în templu. Un bărbat în halat alb de laborator şi cu ceva ce părea a fi o bonetă de chirurg pe cap le ieşi în întâmpinare, vorbind în şoaptă cu Kiernan, înainte să-i conducă mai departe. Trecură de o serie de holuri, fiecare dintre ele, i se păru lui Freya, la fel de mare că templul din Abydos. Unele erau pline de coloane înalte, de forma unor papirusuri, altele erau goale, cu pereţii decoraţi cu spectaculoase basoreliefuri policrome. Una era năpădită de nişte rădăcini monstruoase de copac, o alta – străjuită de mese din alabastru pe care erau expuse mii şi mii de obeliscuri din argilă în miniatură, exact precum cel pe care-l văzuse Freya în rucsacul lui Rudi Schmidt şi în vitrina de la muzeul din Cairo.

— Dumnezeule, în comparaţie cu locul ăsta, Karnak pare un bungalou de suburbie, murmură Flin privind înjur.

Merseră mai departe, intrând tot mai adânc în clădire – singurele sunete pe care le auzeau fiind cele ale propriilor paşi şi respiraţia horcăitoare a colegului fumător al lui Girgis – până când, în cele din urmă, ieşiră într-o curte aflată în ceea ce părea a fi chiar inima templului. Era un loc izolat, mai mic decât curţile din faţă, cu un iaz plin cu flori de lotus în centru şi un eucalipt gigantic care ieşea din pavaj lângă peretele din partea stângă. De cealaltă parte a iazului se afla o clădire turtită, din piatră. Simplă şi fără decoraţiuni, era o construcţie grosolană din cărămizi aşezate alandala, care părea complet nelalocul ei faţă de arhitectura impunătoare ce o înconjura.

Deşi nu putea fi sigură, Freya simţi că era mult mai veche şi mai

primitivă decât restul templului şi probabil că se afla acolo de un număr neştiut de ani, dinainte să se fi săpat măcar fundaţiile structurilor învecinate.

— *Per Benben,* o informă Flin. Casa lui Benben.

În ciuda interesului său evident, Freya observă o uşoară anxietate în vocea lui.

Dădură ocol iazului şi ajunseră în faţa singurei uşi joase a clădirii, acoperită cu o perdea de trestii. Cabluri ca nişte spaghete se strecurau afară, înspre nişte generatoare portabile care mârâiau la capătul celălalt al curţii. Omul în halat de laborator trase perdeaua la o parte, dezvăluind o trecere scurtă, o a doua cortină blocând drumul. Vorbi din nou cu Kiernan în şoaptă, înainte să le facă semn să intre.

— Orice s-ar întâmpla acolo, stai lângă mine şi fă ce fac eu, îi şopti Flin Freyei, în vreme ce gemenii îi înghionteau de la spate. Şi nu atinge nimic.

O luă de mână şi, ferindu-se, trecură dincolo de cele două perdele. O lumină înţepătoare, ca de gheaţă, îi învălui în timp ce bâzâitul generatoarelor fu înlocuit de bipăitul şi cârâitul echipamentului electronic.

Freya văzuse multe lucruri ciudate la viaţa ei – o mare parte din ele în ultimele zile – dar nimic asemănător cu scena care i se înfăţişa acum înaintea ochilor.

Se aflau într-o încăpere mare, pătrată, foarte simplă, cu o duşumea de pământ compactă şi pereţi şi tavan din piatră, exact opusul holurilor bogat decorate prin care tocmai trecuseră, aducând mai degrabă a peşteră decât a ceva făcut de mâna omului. Patru lămpi cu halogen învăluiau spaţiul într-o lumină rece, pătrunzătoare; o duzină de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi la fel, cu halate albe de laborator şi bonete de chirurgi pe cap, stăteau în faţa unor monitoare şi ecrane de calculator, acestea din urmă bipăind şi pulsând, afişând grafice şi secvenţe numerice şi grafice tridimensionale rotative ale unor forme geometrice ciudate.

Freya observă întreaga scenă în câteva secunde, înainte să îşi concentreze atenţia asupra elementului cel mai puţin potrivit din tot scenariul, cel care era evident în centrul atenţiei a tot ce se petrecea acolo: ceva ce părea o încăpere de carantină exact în mijlocul spaţiului. Un cub greu de sticlă, ca un rezervor, de culoarea chihlimbarului, cu un tub de ventilaţie într-o parte, în vreme ce în cealaltă parte avea o uşă de acces ermetică. În interiorul său se afla o glisieră de lemn pe care stătea un obiect de formă nedeterminată, înfăşurat în benzi groase de pânză. Doi bărbaţi în costume antiradiaţii îl atingeau cu instrumente asemănătoare vergelelor pentru bovine – acestea transmiţând probabil informaţii către monitoarele din afara

camerei – în timp ce un al treilea bărbat, de asemenea într-un costum antiradiaţii, stătea în genunchi pe podea, cu spatele la ei, examinând glisiera.

Totul era atât de ireal, atât de în întregime greşit şi înfricoşător şi nepotrivit, mai asemănător cu o scenă de film decât cu viaţa reală, încât Freya crezu imediat că visează totul. Că, de fapt, visase totul de la bun început, că, în realitate, încă dormea în apartamentul ei din San Francisco, comod şi în siguranţă şi cu o soră care era încă în viaţă. Pentru o clipă scurtă de euforie, gândul acesta puse stăpânire pe ea. Apoi, simţi mâna lui Flin strângându-se în jurul palmei ei. Toate astea *chiar* se întâmplau, îşi dădu ea seama, chiar *era* într-un templu dintr-o oază pierdută şi, în vreme ce ea se chinuia să creadă toată faza cu Benben, ceilalţi din încăpere o luau extrem de în serios.

— Prostii, repetă ea cu jumătate de gură. Adevărate prostii hocus-pocus.

Pentru prima dată se simţea îndoială în vocea ei, ca şi cum, în loc s-o afirme cu încredere, încerca de fapt să se liniştească de una singură.

— Deci, ce avem mai exact aici, doctore Meadows?

Întrebarea venise din partea lui Molly Kiernan.

Bărbatul care îi condusese prin templu şi care părea să fie responsabil de tot – sau, cel puţin, de operaţiunile ştiinţifice – îşi înălţă capul din faţa monitorului peste care era aplecat. Venind spre ei, le făcu semn să se apropie de peretele gros, de sticlă.

— Scanarea preliminară arată un miez solid, intonă el cu voce nazală şi monotonă, cu niveluri ridicate de iridiu, osmiu şi ruteniu, ceea ce ne spune că este de origine meteorică. Asta e tot ce putem stabili în această etapă. Pentru orice altceva, vom avea nevoie de contact fizic.

— Atunci, recomand să avem contact fizic, spuse Kiernan. Domnule Usman, în calitate de egiptolog – *celălalt* egiptolog – îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Flin... Poate aţi vrea să faceţi onorurile.

Silueta îngenuncheată lângă glisieră ridică o mână în semn de salut şi se ridică, mişcându-se în jurul obiectului înfăşurat în pânză, ca să ajungă direct în faţa lor. Acum, că îi putea vedea faţa prin gluga antiradiaţii, Freya îl recunoscu pe amicul lui Girgis din noaptea aceea din Manshiet Nasser: obraji bucălaţi, tunsoare rotundă, ochelari groşi, din plastic.

— Molly, te implor! pledă Flin. Nu ai idee cu ce te joci aici.

— O şi tu ai? rosti Kiernan pufnind indiferentă. Dintr-odată, tu eşti marele fizician?

— Ştiu ce credeau egiptenii antici despre Benben. Şi ştiu că l-au ascuns aici dintr-un motiv foarte bun.

— Aşa cum noi l-am găsit cu un motiv foarte bun. Acum, dacă nu te

superi, profesore Brodie…

Se simţi dispreţ în vocea ei când îi rosti numele.

— … viitorul lumii se află chiar în faţa noastră, iar eu una mi-aş dori să arunc o privire. Doctore Meadows?

Omul în halat de laborator îi făcu semn unuia dintre colegii săi. Cele patru lămpi cu halogen îşi diminuară brusc lumina şi apoi se stinseră, lăsând doar strălucirea fantomatică a monitoarelor şi a unui singur spot îndreptat spre obiectul misterios, învelit în pânză, de pe glisieră. Unul dintre oamenii de ştiinţă luă o cameră video şi începu să filmeze.

— Vă rog, domnule Usman, rosti Kiernan încrucişându-şi braţele la piept.

Usman dădu din cap. Merse rapid până la glisieră şi îşi întinse mâinile, lăsându-le să poposească peste obiect o clipă, înainte ca degetele să înceapă să desfacă uşor cârpa cu care era înfăşurat. Fâşiile erau bine legate, iar din cauza mănuşilor de protecţie, fu şi mai dificil să apuce materialul. Era ceva aproape comic în felul în care scotocea şi îl apucă, pufnind şi mormăind pentru sine, luptându-se să-l desfacă. Mai trecură câteva minute şi atât Kiernan, cât şi Girgis începură să pară vizibil nerăbdători, dar bărbatul reuşi în sfârşit să desprindă un capăt al cârpei, după care aceasta începu să se desfacă mai uşor, o succesiune de fâşii lungi de pânză, ca bandajele din jurul unei mumii. Începu să lucreze mai repede, folosindu-şi ambele mâini, desfăcându-le în cercuri, trăgând ţesătura, falduri largi de material revărsându-se pe jos, pe glisieră şi pe podea, ca pielea năpârlită, omul cu camera video deplasându-se în jurul încăperii, surprinzând scena din unghiuri diferite. Maldăre de pânză începură să se formeze, obiectul care iniţial păruse să aibă nişte dimensiuni considerabile diminuându-se treptat, pe când tot mai mult din acoperământul lui era îndepărtat. Deveni tot mai mic şi mai mic, tot mai puţin şi mai puţin impresionant, scăzând văzând cu ochii, pe măsură ce strat după strat de material fu eliminat, până căzu şi ultima bucată de pânză, dezvăluind obiectul din interior: o piatră gri-neagră, urâtă, scundă şi îndesată, de nici un metru înălţime, cu vârful tocit şi rotunjit, semănând mai mult cu o bornă kilometrică decât cu un obelisc tradiţional. „După toată tensiunea acumulată, se gândi Freya, un fâs evident.” Judecând după expresiile lor neimpresionate, era un sentiment comun, împărtăşit şi de Girgis şi de Kiernan.

— Zici că-i un rahat de câine, murmură unul dintre amicii lui Girgis.

Se lăsă tăcerea, timp în care se holbară cu toţii, Kiernan încruntată, dând uşor din cap, ca şi când ar fi spus: „Asta-i tot?” Apoi, lămpile cu halogen se aprinseră brusc şi din nou se stârni agitaţie în cameră.

Mai mulţi bărbaţi în costume de protecţie se alăturară celor care erau deja în interiorul camerei de sticlă, îngrămădindu-se în jurul pietrei, ataşându-i electrozi, fire, nişte plăci adezive cu nişte

excrescenţe ca nişte lipitori. Impulsurile şi semnalele se intensificară brusc, monitoarele şi ecranele devenind mai animate din cauza valului de informaţii. O imprimantă începu să clănţăne nebuneşte, scuipând în grabă o hârtie acoperită cu cifre, vocile se amestecară, strigând încolo şi încoace, vorbind într-un jargon pe care Freya nu putu să-l descifreze sau să-l înţeleagă. Din interiorul camerei, microfoanele transmiseră un sunet ascuţit şi vâjâit, când ceea ce semăna cu o freză stomatologică sfredelitoare fu aplicată la baza pietrei, răzuindu-i suprafaţa, desprinzând un reziduu granulos, care fu colectat în pungi sterile de mostre şi trecut prin obturatorul de aer pentru analize suplimentare.

— Dumnezeu să ne ajute! gemu Flin privind îngrozit, mâna sa strângând-o atât de puternic pe a Freyei, încât începu să o doară. Habar n-au ce fac.

Dacă se aştepta să se întâmple ceva – lucru evident, căci arăta ca un om care stătea lângă o bombă cu ceas – nu se petrecu nimic. Oamenii în halate albe îşi continuară hârşâitul şi ciobitul şi monitorizarea şi ascultarea, Usman mângâind uşor vârful pietrei, de parcă voia s-o consoleze şi s-o liniştească, vocea lui auzindu-se intermitent, în vreme ce cânta încet:

— *Iner-wer iner-en Ra iner-n sedjet iner sweser-en kheru-en sekhmet. Iner-wer iner-en Ra iner-n sedjet iner sweser-en kheru-en sekhmet.*

Între timp, piatra doar stătea acolo, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine de la o piatră în oricare alte circumstanţe. Mută, nemişcată, fără să explodeze şi fără să ţipe şi fără să emită vreo rază toxică sau orice altceva de care se temea Flin. O piatră obişnuită, posomorâtă, de un gri-negru noroios – nimic mai mult, nimic mai puţin. După 20 de minute, amicul îndesat al lui Girgis se scuză şi ieşi la o ţigară. După alte zece minute, celălalt amic al lui Girgis şi gemenii ieşiră şi ei, apoi Girgis însuşi, cu Freya şi Flin. Şi, în final, Molly Kiernan. Se plimba încolo şi încoace pe lângă iaz, vorbind singură, cu sprâncenele încruntate, mâinile împreunându-i-se uneori şi ochii ridicându-i-se spre cer, de parcă se ruga. De două ori, Freya şi Flin încercară să iasă din curte, de două ori – inevitabil – fură observaţi, gemenii mergând spre ei şi făcându-le semn să se întoarcă.

— Nici să nu vă gândiţi, spuse Kiernan cu o voce aspră, fără amuzamentul de mai devreme. M-aţi auzit? Nici măcar să nu vă gândiţi dracului la asta!

În vreme ce îşi reluă plimbarea în sus şi în jos, cei doi, neavând nimic altceva mai bun de făcut, se aşezară la umbra eucaliptului gigantic. Ceasul lui Flin arăta ora 10,57, deşi, aşa cum observaseră când intraseră în oază, poziţia soarelui pe cer indica faptul că ar fi fost mult mai târziu – miezul zilei, dacă nu chiar după-amiază.

— E ca şi cum timpul se scurge altfel aici, spuse el.

Fuseseră singurele cuvinte pe care le schimbară. Soarele ardea dogoritor, minutele treceau, generatoarele huruiau şi nimic nu se întâmpla.

Într-un final, trecuse aproape o oră înainte să fie chemaţi înapoi în încăpere. Kiernan şi Girgis păreau furioşi.

— Deci? se repezi Kiernan fără vreun preambul.

— Nu este nici o îndoială că e un meteorit sau o parte dintr-unul, începu Meadows cu vocea sa uscată şi nazală pe când îi conduse spre zona înconjurată de sticlă. În afară de iridiu, osmiu şi aşa mai departe, am detectat urme semnificative de olivină şi piroxenit, care sugerează în mod clar că e un chondrit primitiv…

— Termină cu prostiile şi spune-mi ce poate face.

Omul de ştiinţă se agită nervos.

— Sunt multe alte teste pe care trebuie să le efectuăm, mormăi el. *Mult* mai multe teste, pe care le vom începe de îndată ce o putem transporta într-un laborator cu spectroscoape mult mai puternice…

Kiernan îi aruncă o privire şi el tăcu.

— E chondrit primitiv, zise el după o pauză stânjenitoare. Un meteorit.

— Bun, dar ce poate să facă? Înţelegi unde vreau să ajung? Ce poate să facă?

Era vizibil că Kiernan încerca din răsputeri să se controleze.

— Ce poate face meteoritul? Ce e în el? Ce-ţi spun toate astea?

Făcu un semn spre maşinăriile din încăpere. Meadows îşi trecu un deget peste marginea mapei pe care o ţinea în mână, dar nu răspunse.

— Asta-i tot? se înteţi vocea lui Kiernan. Vrei să-mi spui că asta-i tot? Asta vrei să-mi spui?

Omul de ştiinţă ridică nervos din umeri.

— E chondrit primitiv, repetă el neajutorat. Un meteorit, o bucată dintr-o piatră din spaţiu.

Ea deschise gura, o închise din nou, rămase locului, cu o mână atingându-şi crucea de la gât, cealaltă fiind încleştată într-un pumn. Tăcere. Toată lumea tăcea. Chiar şi sunetul aparatelor electronice părea să se fi diminuat, de parcă ar fi luat parte la această dezamăgire generală. O pauză lungă, apoi, în camera de sticlă, bărbaţii începură să-şi dea jos glugile de protecţie şi să tragă de firele de electrozi care acopereau piatra. Flin începu să chicotească.

— O, e de nepreţuit, râse el pe înfundate. Douăzeci şi trei de ani şi Dumnezeu ştie câţi morţi şi toate pentru o bucată de piatră inutilă. E al naibii de nepreţuită.

Toată anxietatea lui păru să fi dispărut, scena părând să fie opusul celei de lângă avion. Acum, i se păru lui Freya, Flin era cel care savura

momentul, iar Kiernan şi Girgis erau cei care trebuiau să facă faţă situaţiei.

— Dar textele, murmură Kiernan. Spuneau… Experţii, toată lumea spunea…

Se întoarse, arătând spre Flin.

— *Tu ai* spus! Tu mi-ai spus. Că era real, că egiptenii o foloseau… tu mi-ai spus! Mi-ai promis!

El îşi ridică braţele.

— *Mea culpa,* Molly. Se pare că n-am fost doar un spion de rahat, ci şi un egiptolog pe măsură.

— Dar ai spus, mi-ai zis, toţi mi-au zis… că are puteri, că i-a distrus pe inamicii Egiptului… Buzduganul zeilor, cea mai de temut armă cunoscută omului!

Începu să urle cu ochii ieşiţi din orbite, saliva adunându-i-se din nou în colţurile gurii.

— Ai grijă, asta mi-ai spus! Să nu mă joc cu ea, că sunt lucruri pe care nu le înţelegem, lucruri necunoscute! Puteri, mi-ai zis că are puteri!

— Se pare că m-am înşelat, spuse Flin făcând o pauză înainte să adauge: Haide, Molly, trebuie să recunoşti că este totuşi amuzant!

Era chiar propoziţia pe care o rostise ea mai devreme şi era clar că nu i se mai părea amuzant acum, că i-o aruncă verde-n faţă. Se uită cu ură la el – cea mai rea şi mai nimicitoare privire pe care o văzuse Freya vreodată. Apoi, ridicând un deget de parcă ar fi spus „O să mă ocup de tine imediat”, se întoarse din nou spre Meadows, ocărându-l, ordonându-i să-i arate ce-a descoperit, să-i explice, zicându-i că trebuie să fi făcut o greşeală şi că trebuia să refacă testele.

— Mi-au spus! continuă ea să ţipe. Toată lumea mi-a spus… că are puteri, aşa mi-au spus, că are puteri!

Girgis şi amicii săi se băgară şi ei, sporovăind într-o amestecătură de engleză şi arabă, ţipând la oamenii de ştiinţă şi la Usman – care stătea acum singur în camera de izolare, o figură oropsită, cu ochelarii săi de plastic groşi – şi la Kiernan, insistând că, indiferent dacă piatra avea sau nu puteri, ei tot se aşteptau la plata întreagă. Omul gras, cu mustaţă, îşi aprinse o ţigară, iar Meadows – care stătuse neajutorat, îndurând ocara – îşi pierdu şi el cumpătul, cerând ca ţigara să fie stinsă imediat, ca să nu interfereze cu echipamentul electronic. Doi dintre colegii lui veniră să-l susţină şi toată lumea ţipa în acelaşi timp şi se certau, gemenii băgându-se în seamă fără nici un motiv, în afară de faptul că asta făceau de obicei. Toată clădirea răsuna de zgomotele disonante ale certurilor înverşunate.

— E timpul s-o ştergem, şopti Flin luând-o pe Freya de braţ şi trăgând-o prin cameră. Ajunseră la uşă, se opriră să se asigure că nu erau urmăriţi şi dădură să iasă. În clipa aceea, unul dintre bărbaţii în

halate albe – un tânăr cu păr cârlionţat, care se afla nu departe de uşă şi care, în ciuda confuziei generale, era încă aplecat asupra monitorului – ridică brusc o mână şi spuse:

— Hei, priviţi aici!

Nu cuvintele în sine îi făcură pe Flin şi pe Freya să se oprească şi să se întoarcă în cameră, ci nerăbdarea cu care fuseseră rostite.

— Priviţi aici! repetă omul fluturând din mână, ca să le atragă atenţia.

Pe ecranul din faţa acestuia, Freya putu să vadă nişte coloane de cifre ridicându-se şi căzând precum clapele unui pian. Însă cearta continuă: vocea bărbatului se pierdu printre ţipetele generale şi acesta trebui să repete a treia oară, înainte ca zarva să se potolească încet şi toţi să-i dea atenţie.

— Se întâmplă ceva, spuse el. Priviţi!

Toată lumea se îmbulzi în faţă, adunându-se în jurul ecranului. Chiar şi Flin şi Freya veniră mai aproape, lăsându-şi evadarea pe mai târziu, vrând să vadă ce se întâmplă.

— Ce-i asta? întrebă Girgis în timp ce semnalele luminoase de pe monitorul din faţa sa deveneau din ce în ce mai animate. Ce înseamnă asta?

Meadows se aplecă peste umărul colegului său, încruntat, în vreme ce privea coloanele urcând şi coborând, ajungând chiar la marginea ecranului înainte să cadă din nou.

— Activitate electromagnetică, murmură el. Activitate electromagnetică intensă.

— De unde? De la piatră?

Era vocea lui Kiernan.

— Nu se poate, spuse Meadows. Am monitorizat-o vreme de două ore şi nu a fost nicio… Pur şi simplu, nu…

Se răsuci şi traversă camera spre încăperea din sticlă, ceilalţi urmându-l. Flin şi Freya rămaseră lângă uşă, fără să-i observe cineva, toţi ochii fiind aţintiţi acum asupra lui Benben. Usman era încă în încăpere, cu o mână protectoare deasupra pietrei, de parcă ar fi fost capul unui copil; un guler de fire şi electrozi se încolăceau la baza acesteia, unde le puseseră oamenii în costume albe după ce le desprinseră. Nu arăta cu nimic diferit faţă de atunci când o desfăcuseră – o piatră granuloasă, turtită, ca o parabolă butucănoasă, gri spre negru.

— Harker? strigă Meadows.

— E în afara gradaţiei, raportă bărbatul cârlionţat. N-am mai văzut aşa ceva…

— Cresc radiaţiile alfa, beta *şi* gamma, anunţă alt om de ştiinţă. O creştere impresionantă.

Meadows se grăbi înapoi şi se aplecă să examineze această nouă

descoperire când o femeie din partea opusă a camerei strigă şi ea – ceva despre ionizarea non-secvenţială – forţându-l să plece brusc înspre locul acela şi să privească ecranul ei. Se amestecară şi alte voci. Entuziaste, insistenţe, ţipând că şi ei primesc informaţii neaşteptate, amestecând cuvinte şi fraze care nu însemnau absolut nimic pentru Freya. Meadows se grăbi de la un ecran la celălalt, dând din cap şi repetând întruna: „Nu se poate, nu se poate”. Imprimanta, care nu mersese în ultimele câteva minute, începu din nou să clănţăne şi mai frenetic decât înainte, scuipând ceea ce părea a fi o limbă de hârtie fără capăt. Sunetele electronice revenirăşi ele răzbunătoare, umplând camera cu o simfonie de bipuri şi pârâituri. Monitorul şi ecranele computerelor duduiau de atâta activitate caleidoscopică, ameţitoare.

— Ce se întâmplă? strigă Girgis.

Meadows îl ignoră. Grăbindu-se spre camera de sticlă, îi porunci lui Usman să iasă de acolo. Egipteanul nu se mişcă, rămase doar locului, holbându-se la piatră, transfigurat, confuz, cu un fel de privire goală pe faţă. Meadows îşi repetă ordinul de două ori, de fiecare dată pe un ton mai insistent. Apoi, cu un gest neajutorat din mână, îi făcu semn unui coleg, care apăsă un buton. Camera fâsâi, se închise şi se sigilă, cu Usman înăuntru.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, domnişoară Kiernan, începu Meadows, dar nu pot să risc…

— Dă-l dracului, îl întrerupse Girgis. Dar noi? Suntem în pericol? Suntem în siguranţă?

Meadows se uită lung la el, şocat de lipsa de îngrijorare a egipteanului faţă de colegul său, apoi lovi cu palma partea din faţă a incintei protectoare.

— Este sticlă căptuşită cu plumb, armată cu nanotuburi de carbon, de aproape opt centimetri grosime, cu pereţi multipli. Adică nu iese nimic de acolo. Deci, ca să vă răspund la întrebare, da, suntem în perfectă siguranţă. Din păcate, nu pot afirma acelaşi lucru şi despre colegul dumneavoastră.

Usman începuse să se legene înainte şi înapoi, lăsându-se cu o mână pe piatră, pentru a se sprijini. Vorbea singur, cu ochii lucind, de parcă ar fi intrat în transă, aparent doar pe jumătate lucid.

— Ce dracu’ are? întrebă omul gras. E beat?

Nimeni nu răspunse. Usman continuă să se legene, mâna sa liberă pipăind costumul de protecţie, încercând să-l descheie.

— *Ana harrran.* Vocea sa răsună prin interfon. Părea năuc şi dezorientat. *Ana eyean.*

— Spune că-i e cald, murmură Flin traducându-i Freyei. Că nu se simte bine.

— Ce i se întâmplă? întrebă ea, oripilată şi fascinată în acelaşi timp.

Flin clătină din cap, neştiind ce să răspundă. Usman se împletici, îşi recâştigă echilibrul, apucă fermoarul şi începu să-l deschidă, dându-şi jos costumul şi scoţându-l, dezvelind nişte pantaloni albaştri şi o cămaşă albă pe dedesubt.

— *Ana harran,* bolborosi el*. Ana eyean.*

Îşi dădu jos şi cămaşa şi pantalonii, rămânând în chiloţi, ciorapi şi pantofi. Ar fi fost amuzant dacă nu s-ar fi simţit evident rău, pieptul umflându-i-se de parcă s-ar fi chinuit să respire, mâinile tremurându-i incontrolabil.

— *Ha-ee-yee betowgar,* gemu el lovindu-se peste coapse şi peste burtă. '*Ha-ee-yee betowgar.*

— Mă doare tare, traduse Flin.

— O, Doamne! şopti Freya. Nu pot să mă uit la asta.

Dar continuă să se uite, aşa cum făcură toţi, hipnotizaţi într-un fel morbid de scena care se derula în camera de carantină din sticlă. Imprimanta continuă să scoată zgomote tot mai furibunde, bipurile şi beculeţele deveniră tot mai violente, de parcă orice forţe s-ar fi înteţit o făceau într-un ritm accelerat. În pofida asigurării lui Meadows cum că totul era în ordine, Girgis şi ceilalţi egipteni se îndepărtară de camera de protecţie. Spre deosebire de Kiernan, care se dusese direct spre ea, apăsându-şi o mână pe sticlă, în timp ce cu cealaltă ţinea crucea de la gât, ochii strălucindu-i de entuziasm.

— Haide, şopti ea. Haide, scumpo, arată-ne ce poţi. Dună de Foc, voce a lui Sekhmet. Haide, haide!

Usman se împiedica de-acum prin incinta izolată, gemând de durere, frecându-şi ochii şi ţinându-se de urechi.

— *Ana haragar,* mormăi el. *Ana larzin arooh let-tawarlet*.

— Iisuse! murmură Flin cu respiraţia tăiată. Spune că i se face rău, că trebuie să…

Usman se chirci şi căzu în genunchi, chiar în faţa lui Kiernan. O cantitate mică de vomă apoasă îi ţâşni din gură, chiloţii săi albi pătându-se cu o culoare maronie.

— A făcut pe el! râse bărbatul cel gras. Ia uitaţi-vă! Idiotul ăla mizerabil a făcut pe el!

— *Iner-wer iner-en Ra inner-n sedjet iner sweser-en kheru-en sekhmet*… intonă Usman lent, forţându-se să se ridice în picioare şi rămânând locului, cu faţa şi burta lipite de sticlă, braţele atârnându-i grele pe lângă corp.

Trecură 30 de secunde, reacţiile maşinăriilor electronice calmându-se încet, de parcă procesul ce le cauza începea să se potolească. Apoi, brusc, se petrecură două lucruri la scurtă vreme unul după celălalt. Se auzi un zumzet sonor/adânc. Părând să vină chiar din piatră, reverberă ca o bătaie de inimă măreaţă, făcând ca întreaga construcţie să se cutremure, chiar dacă sunetul în sine nu era

neapărat puternic. Aproape concomitent explodă o lumină puternică – tot din interiorul pietrei – ca un bliţ, dar mult mai strălucitor şi mai intens. Dură doar o fracţiune de secundă şi coloritul de chihlimbar al sticlei îi protejă de explozie. Chiar şi aşa, fură cu toţii orbiţi pentru o clipă. Braţe se ridicară şi acoperiră ochi, imprimanta şi monitoarele tăcură brusc, ecranele computerelor şi lămpile se stinseră, cufundând camera în întuneric. Se auziră ţipete, mişcare, vocea lui Girgis cerând să i se explice ce se întâmplă. Apoi, la fel de brusc cum se stinseseră, aparatele electrice îşi reveniră. Monitoarele şi computerele se restartară, lămpile cu halogen pâlpâiră din nou. Urmă o pauză în care toţi clipiră, obişnuindu-se, apoi se auziră iarăşi ţipete şi sunetul scos de cineva căruia îi venea să vomite.

— O, Dumnezeule, se înecă Freya ducându-şi o mână la gură. O, Dumnezeule, ajută-l!

În faţa lor, Usman stătea în exact aceeaşi poziţie în care fusese înainte să se aprindă lumina, încă lipit de sticlă, încă în chiloţi, şosete şi pantofi. Doar că pielea îi dispăruse. Corpul – membrele şi faţa şi pieptul – îi lucea acum, acoperit doar de tendoane, muşchi, oase şi ţesut adipos. Oribil, dar încă părea să fie în viaţă, căci scoase un răcnet gutural, bolborosit, ochii lui fără pleoape învârtindu-se încolo şi încoace în spatele ochelarilor, în timp ce încerca să-şi dea seama ce se întâmpla. Mormăi ceva şi încercă să facă un pas în spate, dar partea din faţă a corpului, de la talie în sus – burtă, piept, obraz drept – părea să fi fuzionat cu sticla. Încercă din nou, ochii învârtindu-i-se furioşi, coastele tresărindu-i în sus şi în jos, în vreme ce se chinuia să respire. Apoi, ridicându-şi braţele fără piele – Freya nu înţelegea unde găsise puterea s-o facă – îşi puse mâinile pe sticlă, scrâşni din dinţii fără buze şi împinse, smulgându-se de pe sticlă. Se auzi un sunet jilav, ca de rupere şi bărbatul se bălăbăni în spate, fâşii groase din carne rămânând pe sticlă. Pentru o clipă foarte scurtă şi greţoasă, îi zăriră maxilarul, intestinul gros şi ceea ce părea a fi o parte din ficat. Apoi urmă încă un puls vibrant, încă o explozie de lumină şi totul se scufundă din nou în întuneric.

— Am plecat de aici, spuse Flin prinzând-o pe Freya de braţ şi împingând-o prin prima perdea de la intrarea în încăpere.

În acelaşi timp, se auzi vocea lui Kiernan răsunând în bezna din urmă lor.

— Vedeţi ce poate face! Doamne Sfinte, e un miracol! Un miracol frumos! Fiţi smeriţi în faţa puterii măreţe a lui Dumnezeu! Îţi mulţumesc, Doamne, îţi mulţumesc!

Odată ieşiţi în curte – umbrele lor alungindu-se în timp ce soarele scăpăta spre vest – o luară la fugă. Freya se lupta cu nevoia puternică de a vomita. Nu-i mai păsa ce li se întâmpla lui Girgis sau celorlalţi

sau de dorinţa ei de a-şi răzbuna sora. Voia doar să iasă de acolo.

Nu apucară drumul drept prin templu. Părăsiră curtea printr-o poartă laterală şi merseră în zigzag printr-un labirint de pasaje şi galerii şi coloane, în încercarea de a trece pe lângă gardienii în costume de protecţie din faţa clădirii. În cele din urmă, mai mult din noroc decât intenţionat, ajunseră în cea de-a doua curte imensă prin care trecuseră mai devreme, cea plină de obeliscuri de diferite mărimi. Făcură o pauză să-şi tragă sufletul, ciulindu-şi urechile, asigurându-se că nu erau urmăriţi, apoi o luară din nou la goană. Tocmai ce trecuseră prin intrarea cu coloane de la capătul curţii în prima şi cea mai îndepărtată curte, când pulsul acela bizar reverberă din nou în spatele lor, exact la acelaşi volum pe care îl avusese şi în încăpere. Întregul templu păru să se zguduie.

— Trebuie să ieşim din oază! ţipă Flin făcându-i semn să traverseze curtea, împiedicându-se de pavajul neuniform, acoperit cu muşchi. Orice ar fi început, e doar începutul. Trebuie să ieşim de aici!

— Ce-o să se întâmple? strigă Freya ţinându-se după el.

— Nu ştiu, dar, din câte-am văzut, n-o să fie deloc frumos. Şi asta chiar fără să iei în calcul toate blestemele aruncate asupra oazei.

Cu 30 de minute în urmă, Freya ar fi râs de acest ultim comentariu. După ce se întâmplase în încăpere, luă însă cuvintele foarte în serios.

— Haide! ţipă el. Trebuie să ne mişcăm!

Ajunseră la primele coloane, cele care se aflau chiar la intrarea în templu şi începură să treacă printre ele, turnurile lor trapezoidale înălţându-se deasupra, o mare de copaci întinzându-se la distanţă în faţa lor.

— Şi dacă sunt mai mulţi? strigă ea aducându-şi aminte de siluetele pe care le văzuse strecurându-se printre copaci, pe când traversaseră valea mai devreme. Băieţii cu ochelari de soare.

— Ne ocupăm de asta la momentul respectiv. Haide să…

O mişcare ca prin ceaţă şi o siluetă îndesată, musculoasă ieşi dintr-o nişă a unei coloane, lovindu-l pe englez în faţă, cu un pumn plin de inele, spărgându-i buza şi trântindu-l la pământ. O siluetă identică ieşi dintr-o nişă din coloana cealaltă, punându-i piedică Freyei şi doborând-o la pământ, lângă Flin, fata lovindu-se cu fruntea de pavaj, palmele jupuindu-i-se pe piatră.

— Salut, englezoiule, spuse o voce grohăită. Pleci acasă?

— Pleci mormânt, se auzi o altă voce, ciudat de asemănătoare.

Un râs, apoi nişte mâini aspre îi forţară să se ridice în picioare.

În momentul în care luminile se reaprinseseră în cameră şi absenţa lui Flin şi a Freyei fu observată, Girgis îi trimise pe gemeni după ei, ceea ce era păcat, pentru că, după două zile în care nu făcuseră nimic, lucrurile începuseră în sfârşit să devină interesante, cu Usman

prăjit în halul ăla. Cel mai amuzant lucru pe care-l văzuseră vreodată, al naibii de haios. Dar Girgis era şeful – cel puţin, pe moment – deci îşi luară tălpăşiţa, traversând templul, aşa că ajunseseră în faţa lui înaintea celor doi occidentali. Se plasară la intrarea în templu, sărind în momentul în care apăruseră urmăriţii, dându-i codoşului ăluia de englez un pumn greu, unul pe care şi-l merita de ceva timp.

Îi săltară pe amândoi în picioare, englezul ştergându-şi bărbia de sânge şi bolborosindu-le ceva, mai întâi într-o limbă care bănuiau că era limba lui maternă, apoi în arabă, rahaturi despre inscripţii şi blesteme. Îi mai cărară vreo doi pumni şi îi târâră pe el şi pe fată în prima dintre curţile gigantice, unde îi obligară să îngenuncheze unul lângă celălalt, în vreme ce ei se puneau de acord cum să scape de ei. Un glonţ în cap? Să le taie gâtlejurile? Să-i bată până mor? Fiind ultima lor sarcină înainte să se retragă, trebuiau s-o facă bine. Să încheie în forţă.

— Eu votez să-i punem la un loc cu Usman, zise cel cu urechea sfârtecată.

— Nu cred c-o să ne lase, răspunse celălalt, în mod clar dezamăgit. În cazul în care, ştii, ar ieşi chestii de acolo. E o idee bună, totuşi.

Se auzi încă o bubuitură în timp ce un alt puls ciudat răsună în jurul templului, pământul cutremurându-se sub picioarele lor. Barodi, sau cum dracu' l-o fi chemat, făcea semne disperate din mâini, vorbind întruna despre blesteme, forţe care nu puteau fi controlate. Îl loviră în testicule – asta da forţă! – şi acesta se prăbuşi cu gura căscată. Fată ţipă şi încercă să-i pocnească, aşa că o pălmuiră bine şi pe ea. Scroafa proastă. Scroafa *urâtă***.** Slabă. Mult prea slabă.

Se dădură câţiva paşi în spate şi îşi reluară discuţia în vreme ce, în faţa lor, englezul se târî încet înapoi pe genunchi.

— Trebuie să mă credeţi, îi rugă el, ajutând-o şi pe fată să se ridice, verificând dacă era în regulă. E doar începutul. Trebuie să ieşim din oază. Puteţi face ce vreţi după ce ieşim de aici, dar, dacă rămânem, murim. Înţelegeţi ce vă spun? Murim. Cu toţii. Şi voi.

Încercară să-l ignore, dar el continuă, iar ei ajunseră la concluzia că un glonţ în cap era până la urmă cea mai bună idee, dacă nu din alt motiv, pentru simplul fapt că era cel mai rapid mod de a-l face pe nenorocit să tacă din gură. Decizia odată luată, se mai dădură câţiva paşi îndărăt şi îşi scoaseră pistoalele Glock. Englezul îşi puse braţul în jurul fetei şi o trase protector lângă el, în timp ce continua să turuie.

— Vrei să-l omori pe el sau pe fată? întrebă geamănul cu nasul turtit.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine?

— Ar fi uşor în ambele cazuri, replică fratele.

— Tot locul ăsta o să explodeze şi voi vorbiţi despre cine omoară pe cine!

— Atunci, îl împuşc eu pe el, spuse primul geamăn.
— E în regulă din partea mea, răspunse fratele lui.
— Măcar daţi-i drumul ei!
— La trei, ziseră ei deodată, ridicându-şi pistoalele. Unu… doi…
— Ignoranţii dracului! răcni el. Parcă Red Devils trebuiau să aibă grijă unul de celălalt!
— Trei.
Nu se auziră împuşcături. Gemenii rămaseră acolo, cu braţele întinse, cu armele aţintite, o expresie de nedumerire pe faţă.
— Eşti fan El-Ahly? întrebară ei la unison.
— Ce?
Barodi avea o expresie cenuşie, confuză, cu braţul încă în jurul feţei.
— Ai spus că Red Devils îşi poartă întotdeauna de grijă, rosti unul din ei.
— De ce-ai spune asta dacă n-ai fi fan El-Ahly? completă celălalt.
— Eşti un *Ahlawy?* întrebară ei la unison.
Nu reuşea să-şi dea seama dacă îşi bat joc de el, dacă era vreun fel de glumă morbidă. Alături, fata tremura, ochii mişcându-i-se încolo şi încoace, şocată şi năucită.
— Eşti un *Ahlawy?* repetară ei.
— Am bilete pentru tot sezonul, murmură el.
Gemenii se încruntară. Nu se aşteptaseră la asta. Şi erau tulburaţi. Îşi coborâră încet armele.
— Unde stai?
— Ce?
— În stadion. Unde stai?
— Sunteţi pe punctul de-a mă omorî şi mă întrebaţi unde stau pe stadion?
Armele se ridicară din nou.
— În partea de vest, pe rândurile de jos. Chiar deasupra liniei de demarcare.
Gemenii schimbară o privire. Un tip care avea bilete pentru tot sezonul. Şi în partea de vest. Chiar deasupra liniei de demarcare. Impresionant. Deşi putea să fie o cacealma.
— Câte titluri de Ligă am câştigat?
Englezul îşi dădu ochii peste cap, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla.
— E cumva un nenorocit de…
— Câte?
— Treizeci şi trei.
— Cupe ale Egiptului?
— Treizeci şi cinci.
— Liga Campionatului African?

El numără pe degete, fata de lângă el stând în genunchi, cu ochii mari, uluită.
— Patru, spuse el. Nu, cinci.
Gemenii mai schimbară o privire – tipul ştia ce vorbeşte. Făcură o pauză, apoi, ca să fie siguri:
— Cine a marcat golul câştigător în finala Cupei din 2007?
— Pentru numele lui Dumnezeu! Osama Hosay, din pasa lui Ahmad Sedik. Am fost acolo. Mohamed Abu Treika mi-a dat un bilet cadou, după ce l-am luat pe fiul lui în vizită la Muzeul Egiptean.
Asta puse capac. Ordine sau nu, străini sau nu, nu aveau de gând să omoare un suporter Red Devils. Mai ales pe unul care îi făcuse o favoare lui Mohamed Abu Treika. Îşi coborâră armele şi le vârâră înapoi în tocuri, făcându-le semn occidentalilor să se ridice, murmurând nişte scuze printre dinţi: „n-am ştiut că sunteţi suporteri Devils, fără resentimente, poate ne vedem la un meci cândva.” Se priviră toţi ruşinaţi, apoi, în clipa în care un alt puls profund răsună în templu, Barodi începu să o tragă pe fată în spate, înainte să se răsucească amândoi şi s-o rupă la fugă. Când ajunseră la intrarea din faţa templului, englezul încetini şi ţipă peste umăr:
— *Entoo aarfeen en Girgis Zamalekawy.* Ştiţi că Girgis e suporter al Zamalekului, nu-i aşa?
Apoi, dispărură, ieşiră pe poartă, în oaza de dincolo.
— A spus cumva că Girgis e suporter al Zamalekului? întrebă unul din gemeni, oripilat.
— Exact asta a spus, răspunse fratele lui, la fel de oripilat.
— Am lucrat pentru un White Knight[14]?
— Un *Zamalekawy?*
Se uitară unul la celălalt, neînţelegând. În afară de tatăl lor cretin, cel mai mult pe lume îi urau pe suporterii Zamalekului – gunoaie, toţi, nişte gunoaie jegoase. Şi acum li se spusese că lucrau pentru unul. Că lucraseră pentru el în ultimul deceniu.
— Să ieşim de aici.
— Girgis?
— O s-avem grijă de el în Cairo. Îi dăm o lecţie pe care n-o s-o uite.
— Idiotul!
— Idiotul!
Se încruntară şi erau pe punctul de-a o şterge de acolo, spre poarta principală, când fratele cu urechea spintecată întinse brusc mâna şi-l prinse pe celălalt de braţ.
— Am putea să luăm şi nişte aur cu noi, rosti el. Ştii tu, de la stâlpul ăla înalt.
Scoase un briceag din buzunar, îl deschise şi făcu o mişcare ca şi

[14] Cavaler alb (în lb. engleză, în original).

când ar fi secerat ceva.

— Să-l lăsăm în fundu' gol, să-l vindem în Khan el-Khalili.

— Ar fi o idee, fu de acord celălalt.

— Să cumpărăm ceva frumos pentru mama.

— Să deschidem un alt stand de *torly*.

— Să facem ca totul să fi meritat ceva.

Ezitară, întreaga curte cutremurându-se în timp ce o altă bubuitură umplu văzduhul. Apoi, cu un semn din cap, se întoarseră şi porniră prin templu, vorbind despre aur şi *torly*; şi despre cum le-ar plăcea să-i închidă pe toţi suporterii Zamalekului în camera aia de sticlă, să apese un întrerupător şi să-i privească în vreme ce se prăjesc.

— Ce dracu' le-ai spus? întrebă Freya cu respiraţia întretăiată, în timp ce Flin trecu prin poarta monumentală, traversând luminişul îngust din faţa templului.

— Le-am spus că sunt un Diavol Roşu.

— Ce?

— E o poveste lungă. Acum, vreau doar să ieşim de aici. Haide!

Săriră pe treptele care duceau spre baza templului. Ajungând pe pământ plan, alergară printre copaci, alunecând şi împiedicându-se pe pavajul neuniform, bubuiturile din templu auzindu-se acum la intervale regulate, fiecare dintre ele trimiţând o trepidaţie în toată oaza, de parcă piatra însăşi se cutremura de sunetul acela.

— Nu era vorba şi despre un crocodil? Şi un şarpe.

— Cele două blesteme, răspunse Flin sărind peste o rădăcină uriaşă care crescuse prin pavaj. „Fie ca răufăcătorii să fie zdrobiţi de fălcile lui Sobek şi înghiţiţi în pântecele şarpelui Apep."

— Şi asta ce înseamnă?

— N-am nici cea mai vagă idee. Haide!

Continuară să coboare, sfincşii şi obeliscurile străjuind drumul pietruit de ambele părţi, defileul începând să se îngusteze. Atât de insistente erau bubuiturile lui Benben, încât abia acum Freya observă că trilurile păsărilor – nu demult, atât de sonore – dispăruseră, la fel şi bâzâitul şi ţârâitul insectelor. Se uită în jur şi în sus, dar, în afară de ceva ce păreau a fi vulturi care dădeau târcoale pe cer, valea părea brusc pustie şi lipsită de viaţă. Flin probabil că observase acelaşi lucru, pentru că încetini şi apoi se opri de tot, privind copacii şi stâncile înainte s-o rupă din nou la fugă, forţându-se şi mai tare decât înainte. Absenţa faunei păru că îl speriase la fel de tare, dacă nu şi mai tare ca bubuiturile pietrei.

— Cel puţin, se pare că şi oamenii lui Molly au dispărut, strigă Freya alergând în urma lui. Se uitase cu atenţie în desiş, în timp ce coborâseră şi nu văzuse nici o siluetă dintre cele pe care le observase când urcaseră. Începu să creadă tot mai tare că aveau să reuşească

să iasă din oază prin tunel fără nici o problemă. Probabil că toţi au…

Flin se opri brusc. O enormă frunză de palmier se înălţa în stânga lor, un braţ de granit colosal – la dreapta lor. În faţă, în mijlocul drumului pietruit, se afla un om într-o jachetă de protecţie şi cu nişte pantaloni de camuflaj de culoarea nisipului, cu o mitralieră automată Heckler & Koch MP5, pe care o ţinea pe umăr, îndreptată spre ei. O a doua siluetă în jachetă de protecţie ieşi din spatele palmierului, ţinând şi ea o armă automată. Flin se întinse şi o apucă pe Freya de mână în vreme ce o altă detunătură reverberă prin vale. De data aceasta, nu mai avu ce să spună.

Lui Molly Kiernan îi plăcuseră dintotdeauna artificiile, încă de când urmărea serbările de 4 Iulie din oraşul ei natal, North Platte, Nebraska, când toată familia se adună să privească uimită cum explozii strălucitoare colorau cerul nocturn de deasupra Lincoln County Fairgounds, la marginea oraşului. De atunci, văzuse focuri de artificii şi mai mari şi mai spectaculoase – cele de la piramide, de Ziua Naţională a Egiptului erau întotdeauna impresionante – dar nimic nu se compara cu scena care se derula acum în camera de izolare.

De fiecare dată când un puls profund şi sonor se auzea din Benben – şi, în ultimele 20 de minute, deveniseră tot mai frecvente – era însoţit de o explozie orbitoare de lumină. Bliţurile deveniseră tot mai luminoase şi mai aprige, iar Meadows insistase să poarte toţi ochelari antiradiaţii, ca un fel de protecţie suplimentară pe lângă coloritul protector al ecranelor din sticlă căptuşite cu plumb ale camerei de izolare. Începuseră să apară culori înăuntrul pietrei, la început palide, abia perceptibile, nişte minuscule puncte strălucitoare, roşii şi albastre şi argintii şi verzi, care străluceau pentru o clipă în masa întunecată a pietrei, înainte să dispară din nou. Pe măsură ce pulsurile deveniră tot mai frecvente şi bliţurile de lumină – tot mai orbitoare, culorile deveniră şi ele tot mai puternice şi mai pătrunzătoare. Punctele se preschimbară în dungi, dungile se făcură spirale, întreaga piatră arzând cu un caleidoscop strălucitor de nuanţe, o aură densă părând să se desprindă de pe suprafaţa ei precum un abur, învăluind-o într-o ceaţă aurie, compactă.

— Ce frumos, strigă Kiernan aplaudând de plăcere. O, Doamne, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată! Nu credeţi? N-am dreptate? Cel mai frumos lucru din lume!

Nimeni nu-i răspunse, fiecare persoană din cameră privind cu gura căscată la scena tot mai intensă care se derula înaintea lor, monitoarele şi imprimanta fiind acum tăcute, ecranele calculatoarelor

goale, dispozitivele electronice arse şi stinse demult.

— E sigur? tot întreba Girgis. Cu ochelarii săi strălucitori, din cauciuc, cu părul lui subţire pomădat şi pieptănat spre spate, cu gura sa fără buze, părea mai reptilian decât niciodată. Suntem într-adevăr în siguranţă? N-am nici un chef să ajung ca el.

Se referea la Usman, sau la ceea ce fusese odată Usman. Nu mai rămăsese mare lucru din egiptolog, fiecare explozie de lumină mai topind o parte din corpul său, reducându-l strat cu strat, ca o ceapă decojită, până ce rămăsese din el doar un morman de oase pe podea, la piciorul lui Benben. Ireal amestecate cu pantofii, şosetele, chiloţi şi ochelarii lui.

— Suntem în perfectă siguranţă, domnule Girgis, îl asigură Meadows. După cum v-am zis, suprafaţa sticlei este de nepătruns. Orice se întâmplă în zona de observaţie va rămâne în zona de observaţie. Absolut nimic nu iese de acolo dacă noi nu vrem.

Dar, pe măsură ce reacţiile pietrei deveneau tot mai puternice, impulsurile – tot mai rapide, exploziile de lumină – tot mai intense, până şi Meadows începu să pară nesigur. Se plimba încolo şi încoace, scărpinându-şi capul chel şi vorbind încet, agitat, cu colegii săi în halate albe, întrebându-se cu toţii unde avea să ducă totul şi dacă nu cumva subestimaseră cu ce anume aveau de-a face.

Doar Kiernan rămase netulburată de explozii. Stând cu mult în faţa celorlalţi, radia şi bătea din palme ca o şcolăriţă entuziasmată, ridicând uneori un deget şi atingând sticla, de parcă încerca să se conecteze cu ceea ce se întâmpla dincolo de ea, să se convingă că era aievea.

— Priveşte, Charlie, şopti ea. Priveşte doar! În toţi aceşti ani, m-ai ajutat să rămân puternică, m-ai ajutat să cred! Şi acum… O, Dumnezeule mare din ceruri, priveşte doar! Ce frumos! Ce frumos!

Era atât de absorbită, atât de hipnotizată de spectacolul extraordinar de sunet şi lumină din faţa ei, încât nu auzi când cineva îi strigă numele – o voce spartă, cu accent american. Abia când Meadows înaintă spre ea şi-i dădu emiţătorul pe care îl lăsase lângă unul dintre monitoare, îşi luă în sfârşit ochii de la piatră. Ţinând aparatul la ureche, ascultă, clipind către Girgis, clătinând din cap a neîncredere. Apoi, cu un scurt „Eliminaţi-i”, îi dădu aparatul lui Meadows şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Benben.

— „O, sunaţi din trâmbiţă în Sion” şopti ea în timp ce se auzi un cârâit din emiţător, urmat de zgomotul amortizat al unor împuşcături. „Da, strigaţi din răsputeri în muntele cel sfânt al Meu! Căci vine ziua Domnului, iată ea este aproape!”

Şocul poate juca feste minţii şi, pentru o fracţiune de secundă năucitoare, Freya crezu că era moartă şi că trăia un soi de experienţă în afara corpului.

Nu era numai faptul că o auzise pe Kiernan ordonând să fie executaţi şi apoi sunetul unor împuşcături şi a două trupuri căzând la pământ, dar totul se scufundase brusc într-o tăcere mormântală, de parcă lumea se oprise brusc şi momentul acela final rămăsese suspendat în timp.

Totul dură doar o clipă, până să realizeze că, orice altceva s-ar fi întâmplat, cu siguranţă, nu fusese împuşcată. Clipi şi privi în jur. Totul era la fel cum fusese şi cu câteva momente înainte – oaza, drumul cu sfincşi şi obeliscuri, palmierul gigantic, braţul monumental de granit. Singura diferenţă notabilă era că zgomotul făcut de Benben încetase, aruncând valea într-o tăcere cu atât mai profundă cu cât zgomotul ce o precedase fusese atât de intens. Asta şi faptul că acei doi bărbaţi în jachete de protecţie – care cu doar câteva secunde în urmă fuseseră gata să deschidă focul asupra lor – erau acum întinşi pe pământ. Unul era cu faţa la pământ, partea de sus a craniului fiind spulberată, părul, gâtul şi gulerul jachetei pătate cu un terci vâscos din sânge, oase şi creier. Celălalt era pe spate, cu braţele deschise, cu o gaură neagră căscându-se acolo unde-i fusese înainte ochiul stâng.

— Iisuse! murmură ea, neştiind dacă să se simtă oripilată din cauza carnagiului, uşurată că atacatorii lor erau morţi sau alarmată de faptul că acesta era doar preludiul unui posibil alt atac.

Se uită la Flin, care părea să se lupte cu aceleaşi emoţii, îşi ridică sprâncenele ca şi cum i-ar fi spus „Nu înţeleg mai mult decât înţelegi tu din ce s-a întâmplat”, apoi privi înjur, încercând să vadă de unde veniseră împuşcăturile şi cine trăsese. Atunci, se auzi un foşnet de crengi şi ceva – cineva – sări din palmierul de deasupra lor, aterizând cu o bubuitură uşoară la stânga lor. Simultan, se auzi un foşnet de veşminte la capătul îndepărtat al aleii. O siluetă trecu peste braţul de granit şi se grăbi spre ei, cu o puşcă în mână. Flin se aşeză în faţa Freyei, cu pumnii încleştaţi, gata de luptă. Silueta se opri, duse puşca în lateral şi, cu mâna liberă, îşi dădu la o parte eşarfa care îi înfăşură capul şi faţa. Flin şi Freya rămaseră muţi de uimire.

— Zahir?

Deşi era clar, Freya nu-şi putea crede ochilor.

— Zahir? repetă ea. Cum naiba ai?…

Se opri, surpriza şi uşurarea făcând loc suspiciunii. Toate îndoielile ei legate de egiptean o invadară, amintirile ultimei lor întâlniri tensionate din casa lui, în Dakhla. El observă schimbarea expresiei de pe faţa ei şi ţinu la o parte arma, arătându-i că nu-i vrea răul. Celălalt bărbat făcu la fel cu arma lui, dezvăluindu-şi chipul – fratele mai mic

al lui Zahir, Said. Freya îl recunoscu de la înmormântarea surorii ei. Se mai relaxă puţin, la fel şi Flin, care îşi lăsă jos pumnii şi făcu un pas în spate, ajungând lângă ea.

— Ce faceţi aici? întrebă ea clătinând din cap uimită. Cum aţi găsit-o?

Dacă aştepta o explicaţie, aceasta nu veni. În schimb, după ce rămaseră locului o clipă, amândoi cu aceeaşi expresie încordată, uşor aspră, care părea să fie moştenire de familie, Zahir înaintă câţiva paşi şi îşi puse o mână pe piept.

— Pare rău, domnişoară Freya.

Ea se încruntă, neştiind la ce se referea.

— Pare rău, repetă el formal, serios, de parcă făcea un anunţ public. Tu invitata mea în Egipt, sora ta prieten bun doctor Alex. Este datoria mea am grijă de tine, protejez de orice rău. Eu nu protejat la tine, multe lucruri rele întâmplat. Mie pare rău, mie pare foarte rău. Tu iartă!

Dintre toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultimele câteva zile – urmăriri de maşini, împuşcături, oaze pierdute, pietre cu forţe supranaturale – acesta i se păru Freyei cel mai bizar dintre toate: că stătea acolo, lângă două cadavre însângerate şi un braţ de granit gigantic, cerându-i-se scuze fără vreun motiv întemeiat de către un bărbat care tocmai o scăpase de la moarte sigură.

— Tu iartă la mine! zise el din nou, având ceva aproape copilăresc în sinceritatea vocii.

Fără să vrea, în pofida a tot ce se întâmplase, Freya izbucni în râs.

— Zahir, tocmai mi-ai salvat viaţa. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, nu să te iert! Doamne, voi, beduinii…

Îşi învârti un deget în jurul tâmplei, indicând că îl credea nebun. Zahir se încruntă, încercând să-şi dea seama dacă gestul fusese făcut în glumă sau dacă era o insultă. Hotărându-se pentru prima variantă, dădu din cap şi zâmbi uşor, doar cât colţurile gurii să i se ridice puţin.

— Totul OK acum, domnişoară Freya, spuse el înaintând şi lovind cu piciorul unul din cadavre. Tu siguranţă. Amândoi siguranţă. Nici un pericol. Totul bine.

Ciudat, dar erau aproape exact aceleaşi cuvinte pe care Flin le folosise după atacul viespilor din Antonov. Acum, ca şi atunci, simţi cum un val cald de uşurare şi pace pune stăpânire pe ea, gândindu-se că, poate, doar poate, soarta se întorsese în favoarea lor, că urmau să iasă de acolo în viaţă.

Ca şi atunci, se dovedi de scurtă durată. Abia de-şi permise o clipă de optimism când, ca o ploaie de lovituri peste faţă, sunetul profund, pulsatoriu începu din nou. Bum… bum… bum… răsună prin toată valea, făcând că stâncile şi copacii să se cutremure, repetându-se acum şi mai rapid, ca şi cum ceea ce îl cauza se reîncărcase şi voia să

recupereze timpul pierdut.

Toţi patru îngheţară, privind cu teamă în jur. Pământul de sub picioarele lor părea să tresalte cu fiecare impuls, vibraţiile fiind atât de puternice acum, încât Freya era convinsă că sunetul nu numai că făcea că pereţii văii să se cutremure, ci îi făcea să se mişte, împingându-i către interior, unul spre celălalt. Clătină din cap, fiind sigură că îşi imagina lucruri, că era vorba doar de o iluzie optică. Dar, cu cât privea mai mult, cu atât i se părea mai mult că pereţii văii chiar se mişcau, apropiindu-se încet, ca o carte imensă care se închidea, geologia eonilor mergând invers, reducându-se la o perioadă de doar câteva secunde. Se auzea acum un sunet jos, răuvoitor, de rocă împingându-se în rocă, destul de diferit de impulsul tunător, devenind tot mai puternic, până ce Benben nu se mai auzi.

— Aţi văzut? spuse ea ridicându-şi braţele, arătând spre stâncile din dreapta şi din stânga.

Flin sigur o văzuse, pentru că o luase deja la goană către braţul gigantic din granit, cu Zahir şi fratele lui imediat în urma lui. Cei trei bărbaţi se urcară pe vârful pietrei, ca să vadă mai bine.

— Ce e? ţipă Freya. Ce se întâmplă?

Flin îşi puse o mână streaşină la ochi, întorcându-şi capul încolo şi încoace, picioarele lui încordându-se când braţul de sub el tremură.

— Fălcile lui Sobek! murmură el. Apoi, din nou, mai tare: Fălcile lui Sobek! Dumnezeule, la asta se referă blestemul! „Fie ca răufăcătorii să fie striviţi de fălcile lui Sobek!” Oaza se închide ca gura unui crocodil. La asta se referă! Uite! Poţi să vezi cum se închide!

Freya vedea într-adevăr, chiar şi de la nivelul unde se afla. Forma oazei – îngustă la un capăt, largă la celălalt, stâncile sale formând un V gigantic – semăna acum, că o privea mai bine, cu un bot gigantic de crocodil, fălcile închizându-se treptat, strivind totul între ele. Stâncile şi grohotişul începură să cadă în avalanşă pe faţadele stâncilor, se auziră smucituri îndepărtate, ca de arbori smulşi cu tot cu rădăcini şi frânţi.

— Dar nu se poate! strigă ea. Cum se poate ca o vale să se închidă pur şi simplu? Nu se poate!

— Nimic din toate astea nu e posibil, strigă Flin făcând un semn către vale. Nimic din toate astea, de la cap la coadă! Nu contează, cert e că se întâmplă şi trebuie să ieşim de aici. Trebuie să ieşim acum!

Sări jos, urmat îndeaproape de Zahir şi de fratele său, *djellabele* maronii ale egiptenilor fluturând în jurul acestora. Deşi feţele lor erau la fel de lipsite de expresie ca de obicei, alarma din ochii lor era clară.

Flin o prinse pe Freya de braţ şi o porniră prin oază, spre tunel, dar Zahir veni după ei şi îi opri.

— Nu pe acolo. Mulţi oameni dedesubt. Mergem altundeva, susul

văii.

Arătă cu mâna spre templu.

— Noi urcăm. Aşa intră în oază. Aşa intră întotdeauna.

Flin îşi deschise gura ca să-l întrebe pe Zahir ce voia să spună cu ultimul lui comentariu, însă egipteanul şi fratele său începuseră deja să alerge, făcându-le semne celor doi să-i urmeze.

— Veniţi, urlă Zahir. Nu mult timp!

— Ai mai fost aici, ţipă Flin ţinându-se după el. Ai spus cumva c-ai mai fost aici?

Vocea lui fu acoperită de răgetul şi scrâşnetul pietrei care se măcina în vreme ce stâncile se apropiau constant una de cealaltă, nori de praf începând să se ridice de fiecare parte a defileului, de parcă oaza ar fi fost în flăcări.

Vernon Meadows – *Doctor* Vernon Meadows BSc, MSc, Ph. D, CPhys, FAAAS, FInstP, SMIEEE – lucrase la ceea ce lui îi plăcea s-o numească „linia de front ezoterică” a cercetării americane în domeniul apărării, timp de aproape 40 de ani, totul de la teleportare cuantică la programe de discontinuităţi meteorologice, scuturi de invizibilitate, la rachete cu izomeri antimaterie. Şi, în tot acest timp, indiferent de proiectul la care lucra şi oriunde s-ar fi aflat în lume – şi nu erau prea multe locuri din lume în care să nu fi fost în misiunea sa de a forţa limitele tehnologiei armamentelor – urmase întotdeauna două reguli de bază: păstrează-ţi calmul şi cumpătul oricât de absurdă ar fi situaţia şi, dacă nu poţi să-ţi păstrezi calmul şi cumpătul, ieşi dracului de acolo, cât mai repede.

Pe cea de-a două o aplicase acum, că Benben îşi reluă pulsaţiile – fără explozii de lumină de data aceasta, ceea ce era interesant – şi, de afară, se auzi un huruit puternic, care, aşa cum îl informă unul dintre colegii săi care ieşise în goană ca să vadă ce se întâmplă, era provocat de pereţii văii care se apropiau încet unul de celălalt. Meadows văzuse multe lucruri ciudate de-a lungul anilor, dar nimic nu se compara măcar cu asta. Ieşi chiar el să evalueze situaţia, apoi se întoarse în încăpere şi anunţă că timpul lor expirase, ordonându-le tuturor să lase orice făceau, să abandoneze proiectul şi să se salveze.

Nimeni nu se opuse. Până şi Girgis se lăsă împins de colegii lui pe uşă, ce-i drept, ţipând:

— Cum rămâne cu banii? Mi-am făcut partea mea şi-mi vreau banii! Acum, m-ai auzit?! Acum!

Numai Molly Kiernan refuză să plece. Rămase locului în faţa sticlei incintei de izolare, fără să observe exodul din spatele ei, privind piatra

cum pulsa şi exploda, umplându-se din nou cu spirale colorate. Nuanţele erau şi mai bogate şi mai profunde decât fuseseră până atunci – cele mai uimitoare, exotice şi vibrante culori pe care le văzuse vreodată, de parcă piatra ar fi fost doar o fereastră către o realitate mai perfectă.

— Domnişoară Kiernan, trebuie să plecăm! ţipă Meadows făcându-i semne furioase de la intrarea în cameră, picioarele trăgându-l înapoi prin uşă, de parcă ar fi funcţionat separat de restul corpului. Vă rog! Trebuie să plecăm. A scăpat de sub control.

Ea îi făcu un semn dispreţuitor din mână, nesinchisindu-se măcar să se întoarcă spre el.

— Haide, ieşiţi! Fugiţi la mămicile voastre! Şoareci ce sunteţi! Fiecare dintre voi! Şoareci şi viermi! Nu e loc pentru voi aici!

— Domnişoară Kiernan…

— Acum e vremea celor puternici. A celor credincioşi. A celor care cred cu adevărat. Timpul nostru! Timpul lui Dumnezeu! Haide, ieşiţi! Ne ocupăm noi de aici! O să conducem noi lumea de acum!

Cu ochii scăpărându-i, mai dădu o dată din mână, de parcă ar fi dat afară pe cineva care încerca să-i vândă o prostie. Meadows clătină din cap neajutorat, se răsuci pe călcâie şi fugi din încăpere. Vocea lui Kiernan răsună în urma lui, clară chiar şi prin bubuiturile lui Benben şi prin frecuşul pereţilor văii, strident, euforic, triumfător:

— Priveşte-o, Charlie! O, priveşte-o doar, scumpul meu! Priveşte-i puterea! O să-i zdrobim! Pe răufăcători, pe cei vicleni! O să-i facem praf şi pulbere! O, priveşte doar

— Ai ştiut, nu-i aşa? Ai ştiut tot timpul. Ştiai unde era oaza. Ai mai fost aici.

Flin se chinuia să ţină pasul, în vreme ce Zahir îi conducea spre capătul de sus al văii. Freya şi Said îi urmau îndeaproape, pământul cutremurându-se şi învolburându-se, stâncile de fiecare parte desluşindu-se tot mai mult, strângându-se tot mai tare, ca o menghină.

Praful umplu aerul, statuile şi zidăria începură să se cutremure şi să se prăbuşească. Zgomotul era asurzitor.

— Când? ţipă Flin chinuindu-se să respire şi să-şi facă auzită vocea prin tot vacarmul din jur. Când ai găsit-o?

— Nu eu, urlă Zahir peste umăr. *Stră-mo-şul* meu. Mohammed Wald Yusuf Ibrahim Sabri al-Rashaayda. El cunoaşte întreg deşertul, fiecare dună, fiecare bob de nisip. El găseşte oază. Înainte şase sute ani.

— Familia ta a ştiut despre *wehat* timp de şase sute de ani?

— Trecem o generaţie al-Rashaayda la următoarea, tată la fiu, tată la fiu. Nu spunem nimănui.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu? De ce aţi ţine-o ascunsă?

Zahir se opri brusc şi se întoarse spre Flin. Freya şi Said veneau din spate.

— Noi beduini. Zahir se lovi peste piept cu mâna. Noi înţelege oază, noi respectăm. Noi venim, noi bem apă, noi petrecem noaptea, nimic mai mult. Noi nu atingem nimic, noi nu luăm nimic, noi nu rănim nimic. Alţi oameni… ei nu înţelege. Oaza puternică.

Egipteanul făcu un semn larg cu mâna.

— Periculoasă dacă nu respecţi. Ca tot deşertul. Nu sigur pentru alţi oameni. Lucruri rele se întâmplă. Oaza pedepseşte. Acum, haide. Nu multă vreme!

Începu să alerge din nou, Flin, Freya şi Said ţinându-se în urma lui. Ajunseră la primele trepte care duceau în sus, spre templu. În loc să o ia înainte, Zahir coti la dreapta, ieşind de pe drumul principal şi ducându-i pe o cărare care ocolea platforma de piatră pe care se afla templul. Era mai îngustă decât aleea, împânzită de rădăcini şi zidărie căzută, ceea ce îi încetini.

— Şi avionul? ţipă Flin ferindu-se de o creangă. Ştiai de avion?

— Bineînţeles ştiam avion, spuse Zahir. Noi găsit patru, cinci săptămâni după prăbuşire. Noi ştim om în viaţă pentru că el săpat morminte, noi căutăm pe el, dar noi nu găsit. După asta, noi venit multe dăţi aici. Noi privit. Noi păzit.

— Dar ai făcut parte din Duna de Foc! Ai ajutat-o pe Alex să caute oaza!

Zahir îi aruncă o privire lui Flin, înţelesul ei fiind perfect clar chiar şi fără cuvinte: „Poate am ajutat-o *s-o caute*, dar nu şi s-o găsească”.

— Ai încercat să ne protejezi, nu-i aşa? strigă Freya forţându-se să ajungă alături de Flin. Când am venit în casa ta, ieri, să te întrebăm de piatră. De-asta n-ai vrut să ne zici. Ai vrut să ne protejezi.

— Eu încercat avertizez la voi pericol, spuse Zahir încetinindu-şi pasul când văzu în faţa lor o coloană imensă căzută la pământ.

Avea trei metri în diametru, era lungă cât un vagon şi înfăşurată în pânze dense de plante agăţătoare, blocând complet cărarea.

— Oaza pericol, oameni răi pericol, totul pericol. Tu, prietenă bună. Nu vreau rău la tine.

Ajunse la coloană, se apucă de una dintre plantele agăţătoare şi începu să urce când Flin întinse braţul către el şi îl apucă, trăgându-l înapoi.

— Noi suntem cei care trebuie să-ţi ceară scuze, Zahir. Mai mult decât scuze. Nu am avut încredere în tine, te-am insultat în casa ta. Îmi pare rău, *sahebee*. Sincer!

Egipteanul afişă din nou unul dintre acele zâmbete de-abia

perceptibile şi îndepărtă mâna lui Flin.

— E OK, omor la tine mai încolo, spuse el. Acum, mergem mai departe. Căţărăm din oază. Te rog, repede!

Îl bătu uşor pe umăr pe englez şi, întorcându-se, se urcă pe stâlp, îngenunchind şi întinzând mâna după Freya. Urcă şi ea, mişcarea stâncilor făcând ca piatra să se legene şi să se cutremure, de parcă ar fi fost o jucărie pneumatică imensă şi nu 40 de tone de stâncă solidă. Îi luă un moment să-şi recapete echilibrul, apoi se întoarse să-i ajute pe restul să urce. Atunci, observă mişcare cu coada ochiului, deasupra şi spre dreapta ei.

— Uite! arătă ea.

Se aflau acum aproape paralel cu intrarea în templu, deşi mult mai jos. Printr-o gaură mare între copaci intercalaţi, vedeau clar prima coloană, cu turnurile sale pline de plante agăţătoare şi porţile deschise. Privind în direcţia indicată de braţul Freyei, văzură siluete ieşind în zona deschisă din faţa templului: oameni în echipament de protecţie şi cu ochelari de soare, oamenii de ştiinţă în halate de laborator, Girgis şi colegii săi, Meadows şi, la capăt, gemenii roşcaţi, în costumele lor Armani. Nici o urmă de Molly Kiernan.

— Ei merg cale greşită, spuse Zahir imperturbabil. Ei mor. Noi trăim. Haide!

Întinse braţul să-şi ajute fratele să urce pe coloană, Freya făcând la fel pentru Flin. Said se căţără, dar Flin rămase unde era.

— Molly n-a ieşit, ţipă el. E încă acolo!

— Cui naibii îi pasă de Molly? ţipă Freya. Haide!

— Nu pot s-o las acolo!

— Cum adică nu poţi s-o laşi acolo? După tot ce ne-a făcut? Dă-o dracului, las-o să se prăjească!

Flin îşi încleşta şi descleşta pumnii.

— Haide! strigă Freya din nou, privind înnebunită la dreapta şi la stânga, către stâncile care se uneau.

— Nu pot s-o las, repetă Flin. M-a ajutat în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Mi-a făcut cunoştinţă cu Alex, a dat un sens vieţii mele, oricât de perverse i-ar fi fost motivele. Nu pot s-o las să moară.

— Eşti nebun. Eşti al dracului de nebun!

El o ignoră, dându-se îndărăt, spre alte trepte din piatră care şerpuiau până la poarta templului, mai degrabă din lateral decât din faţă.

— Duceţi-vă! ţipă el. Vă prind din urmă.

— Nu!

Freya se răsuci şi apucă un lujer gros, gata să se dea jos de pe coloană şi să alerge după el. Zahir o prinse de braţ.

— Noi aşteptăm sus, zise el. Mai bine aşa.

Ea îşi trase braţul şi rămase locului, ţipând după Flin.

— Ce faci? A omorât-o pe Alex! A luat parte la toate astea! Cum poţi să vrei s-o salvezi? Mi-a ucis sora.

Dar el urca deja scările în goană, câte două deodată, vocea ei fiind înghiţită de bubuiturile lui Benben şi de răcnetul ca de tunet al pietrei care se pulveriza.

— Mă rog ca, într-o zi, pământul să se deschidă şi să te înghită, o, ruşine a pântecelui meu.

Fuseseră ultimele cuvintele pe care mama lui Romani Girgis i le adresase şi acum, în timp ce alerga prin oază, stâncile închizându-se în jurul lui ca nişte imenşi cleşti monstruoşi, întreaga lume părând să se plieze şi să se prăbuşească în sine, el avu presentimentul că dorinţa ei de pe patul de moarte avea să se îndeplinească.

Trebuia să-şi fi dat seama că era o afacere proastă. De la bun început, încă de acum 23 de ani, când curva aia nebună, Kiernan, îi spusese să uite de avion, că oamenii ei erau de fapt interesaţi de Benben. Curve, droguri, arme, uraniu – erau lucruri pe care le înţelegea, pe care se putea baza şi pe care le putea controla. Dar pietre care explodează, blesteme străvechi? Trebuia să-şi fi dat seama, dacă nu acum 23 de ani, atunci măcar în dimineaţa aceea când zburaseră pe deasupra Gilfului de nenumărate ori şi nu găsiseră absolut nimic şi totuşi, imediat după ce trecuseră de acel tunel dezgustător, oaza se afla chiar în faţa lor, de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. Erau foarte multe forţe implicate pe care nu le înţelegea, factori pe care nu îi putea prezice, puteri pe care nu le putea controla. Toate acestea făcuseră din treaba asta o decizie de afaceri foarte proastă.

— Îmi vreau banii! urlă el scărpinându-se furios pe mâini şi pe gât în vreme ce fugea, obeliscurile care străjuiau drumul prăbuşindu-se în jurul lui ca nişte popice. M-ai auzit? Îmi vreau banii! Dă-mi-i! Dă-mi-i chiar acum!

Ţipa singur. Majoritatea celor care ieşiseră cu el din templu fie se îndepărtaseră mult, fie, cum era cazul idiotului ăluia de Meadows, fuseseră striviţi de zidărie. Rămăseseră doar el şi colegii săi egipteni – Kasri, gemenii şi, în urmă, gâfâind, Boutros Salah. Cel mai vechi coleg al lui. Singurul din lume pe care s-ar fi gândit să-l numească prieten. Făcea semne disperate.

— Nu mă lăsa, Romani! Te rog, aşteaptă. Nu pot să ţin pasul!

— E vina ta, scrâşni Girgis întorcându-se pe jumătate şi îndreptând arătătorul spre el. Trebuia să mă avertizezi că e o afacere proastă! Trebuia să mă convingi s-o las baltă! Şi tu la fel! Şi voi!

Li se adresase lui Kasri şi gemenilor.

— Toţi! Toţi ar fi trebuit să mă avertizaţi! Să mă convingeţi să renunţ! Îmi vreau banii! M-aţi auzit? Îmi vreau banii chiar acum, *koosat* hoţi şi nenorociţi ce sunteţi!

Continuă să facă zarvă în timp ce se împiedicau înainte, dând din braţe, înfuriat de duplicitatea americanilor şi de trădarea oamenilor săi. Trecură de epava Antonovului, faţada de piatră din spatele lor împingând încet avionul spre ei, împreună cu o grămadă de zidărie şi pietre şi copaci dezrădăcinaţi, până când fu răsturnat şi târât în jos şi sub baza stâncii, ca o barcă de jucărie sub proră unui vas de croazieră.

— Cum de se întâmplă toate astea! ţipă Girgis. Opriţi-le! M-auziţi! Pentru asta vă plătesc! Faceţi-le să se oprească!

Vocea i se pierdu în zgomotul asurzitor al stâncii care se zdrobea. Chiar dacă l-ar fi auzit cineva, nimeni nu l-ar fi luat în seamă, toţi concentrându-se doar să ajungă la baza oazei, înapoi în tunel, cât mai rapid posibil.

Merseră întruna, lumea devenind tot mai întunecată pe măsură ce valea se îngusta, trimiţându-le nori mari de praf şi pietriş în faţă. Într-un final, alergau orbecăind, beznă care se ridica de fiecare parte şi uşoara înclinare în jos a pământului sub picioarele lor fiind singurele indicii că mergeau în direcţia bună.

Atât de impenetrabilă era bezna, atât de bulversat tunetul stâncii care se despica, încât Girgis străbătuse deja 30 de metri din tunel înainte să-şi dea seama că se afla deja în el. Norul de praf începu încet să se dezintegreze în jurul său şi văzu mici pete de lumină de la lămpile cu kripton care fuseseră amplasate la intervale aproape regulate de-a lungul văgăunii, când ajunseseră acolo dimineaţa.

Încetini, se opri, începu să alerge din nou, îndepărtându-se de intrarea în tunel şi de haosul de afară, parcurgând alţi 50 de metri înainte să se oprească şi să se sprijine de peretele curbat al tunelului, cu imaginile sale cu şerpi încolăciţi. Trăgându-şi sufletul, îşi scutură de praf şi pietriş părul şi costumul. Grupul se dispersase şi se separase pe ultima porţiune în calea spre evadare şi Kasri era acum la vreo zece metri în urmă. Salah era şi mai în spate, abia ieşind din norul de praf, înecându-se şi tuşind. Gemenii nu apărură imediat şi, pentru un moment, Girgis crezu că erau încă în oază, dar apoi îi observă departe în dreapta sa, avansând prin tunel, două puncte sferice mergând grăbite.

— Unde credeţi că vă duceţi? strigă el.

Ei continuară să se îndepărteze.

— Opriţi-vă şi aşteptaţi-mă! M-aţi auzit! Aşteptaţi-mă!

— Zamalek sunt de rahat! se auzi o voce răsunând în tunelul din faţa lui. Şi *Zamalekaweya* sunt nişte gunoaie.

— Ce? Ce-aţi zis?

Nu răspunseră, ci doar îşi continuară drumul, contururile lor devenind tot mai vagi în vreme ce se contopeau încet cu umbrele.

— Ne vedem pe partea cealaltă! le urlă Girgis. M-aţi auzit? Ne vedem pe partea cealaltă, tâmpiţilor!

Scărpinându-se pe gât şi pe ceafă, murmurând înjurături, se îndepărtă de perete şi porni prin tunel, făcându-le semn lui Kasri şi Salah să-l urmeze. Bubuitul stâncilor care se închideau rămase încet în urma lor, devenind tot mai estompat pe măsură ce coborau tot mai adânc în pământ, până când, în cele din urmă, nu se mai auzi aproape nimic, doar un geamăt scârţâitor, îndepărtat, nu mai puternic decât zgomotul paşilor lor pe podeaua tunelului şi respiraţia greoaie a lui Salah.

Ajunseră la capătul pantei, Girgis la oarecare depărtare în faţa colegilor lui. Pământul se nivela, tunelul era drept, traversând orizontal pe sub Gilf, ca un adăpost enorm, lămpile cu kripton continuând să le lumineze calea – insule fantomatice de lumină care parcă doar intensificau bezna dintre ele.

— Nu mai avem mult, urlă Girgis, a cărui dispoziţie părea să se înmoaie cu cât se îndepărtau de oază. Încă zece minute şi ieşim din gaura asta împuţită şi ne întoarcem în Cairo. Facem un joc de dame, e, Boutros! Ca pe vremuri!

Salah îşi aprinse o ţigară şi mormăi ceva de genul că nu aprecia că fusese lăsat în urmă, în vale. Girgis îi făcu un semn din mână.

— O să mă revanşez faţă de tine. Îţi cumpăr o maşină nouă sau ceva de genul ăsta. Haide, ţine ritmul!

Se grăbi şi mai tare, străbătând tunelul cu paşi mari şi repezi, încercând să ignore şerpii pictaţi care păreau să se mişte şi să se unduiască în lumina fantomatică, încolăcindu-se vrăjmaşi pe pereţi şi tavan. Merse aproape un minut, apoi se opri, privind în întuneric.

Deşi se putea că memoria să-i joace feste – deloc surprinzător, având în vedere prin ce tocmai trecuse – putea să jure că, atunci când trecuseră prin el, azi-dimineaţă, tunelul fusese drept. Acum, cotea în faţă, spre dreapta.

— Ce-i asta? murmură el pornind din nou înainte să se oprească brusc când se întâmplă ceva dubios.

Se auzi un foşnet uscat, ca de mâini frecându-se de lemne şi, chiar înaintea ochilor săi, tunelul se îndreptă uşor, înainte să o ia în direcţia opusă. El dădu din cap, convins că îşi imagina. Era obosit, la urma urmei, agitat, tocmai fusese tras pe sfoară cu 50 de milioane de dolari. Dar se întâmplă din nou.

— Boutros! ţipă el. Ai văzut asta? Mohammed?

Se întoarse în spate, căutând confirmarea colegilor lui, dar acum era o cotitură şi în spatele lui, unde, cu siguranţă, înainte nu fusese

una.

— Romani! se auzi vocea lui Salah de după colţ, îngrozită. Tunelul se mişcă!

— Cum adică se mişcă? Cum se poate să se mişte?

Girgis părea foarte supărat din nou. Foarte supărat.

— Se mişcă pereţii, ţipă Kasri. Cotesc.

— Cum naiba să se mişte piatră solidă…

Fu întrerupt de un alt foşnet uscat, deşi acum, că îl auzea a treia oară, i se păru mai degrabă un sunet de alunecare prăfoasă. În vreme ce privea înmărmurit, Kasri şi Salah apărură din nou, dispărând apoi iarăşi, în timp ce tunelul se unduia graţios spre stânga şi spre dreapta. Pereţi, podea şi tavan, toate se unduiau şi se întindeau, de parcă ar fi fost făcute nu din piatră, ci din ceva mult mai moale, mai elastic – piele sau tendoane.

— Opreşte-te! urlă Girgis. Opreşte-te chiar acum! Îţi ordon să te opreşti!

Pe moment, se păru că ordinul său fusese ascultat. Totul rămase locului, singurele sunete fiind respiraţia greoaie a lui Salah şi, de undeva de departe, un strigăt mut – „Unul din gemeni”, bănui Girgis. Trecură cinci secunde. Zece şi începea se creadă că orice forţe geologice ar fi fost implicate se calmaseră şi se liniştiseră, când coridorul se contorsionă încet din nou.

De data aceasta, continuă să se mişte, unduindu-se mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă, încoace şi încolo, lămpile de kripton răsturnându-se şi rostogolindu-se, totul înceţoşându-se într-o confuzie de lumină şi întuneric şi şerpi care se încolăceau. Girgis fu aruncat la pământ, se ridică anevoie, căzu iarăşi, apoi începu să se târască. Nici măcar nu ştia în ce direcţie mergea, voia doar să scape. Şerpuirea tunelului deveni tot mai violentă, podeaua foşnind şi unduindu-se, întregul tunel părând să se zvârcolească. Un sâsâit maliţios umplu aerul, un miros de putrefacţie, de carne pe jumătate digerată îi umplu nările, făcându-l să se înece şi să-i vină să vomite.

— Ajutaţi-mă! ţipă Girgis când colegii săi egipteni apărură brusc în faţa lui, Kasri fiind întins la pământ, Salah în patru labe, cu o ţigară încă atârnându-i în colţul gurii. Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă!

Se trase spre ei, întinzând cu disperare o mână. Salah şi Kasri încercară să-l ajungă, degetele lor fiind la doar câţiva centimetri distanţă când, spre stupoarea sa, Girgis văzu cum tunelul se îngustează şi se contractă. Ca o gură care se ţuguie, circumferinţa sa începu uşor să se închidă în jurul colegilor săi, prinzându-le picioarele şi pieptul ca într-o mănuşă de rocă, strivindu-le. Pentru o clipă, se zbătură, cu braţele fluturându-le în aer, cu feţele înroşindu-li-se, tunelul înghesuindu-i tot mai feroce, apoi fură traşi în spate. Mâna lui

Salah rămase în afară câteva secunde în plus, degetele sale pătate de nicotină curbându-se de agonie înainte să fie înghiţită şi ea şi să dispară. Tunelul se mai mişcă o dată, violent, după care se opri. Hârşâitul dispăru.

Un moment, Girgis îngenunche acolo, holbându-se cu o privire dementă la deschizătura de mărimea unui anus prin care amicii săi fuseseră supţi, tremurând şi văicărindu-se. Apoi, cu o mână tremurândă, luă lampa cu kripton răsturnată, care se afla pe podea, sub deschizătură, se ridică anevoie în picioare şi se răsuci. „Uită ce s-a întâmplat, îşi spuse singur. Uită de Salah, de Kasri. Păstrează-ţi calmul, începe să mergi, ieşi dracului din gaura asta de iad!” Dar coridorul se contractase şi se închisese şi în faţă – probabil că îi înghiţise pe gemeni aşa cum îi înghiţise pe Kasri şi pe Salah. Era singur şi prins în capcană, înmormântat într-o secţiune de tunel de mărimea unui microbuz.

— Hei, strigă el slab. E cineva acolo? Mă poate auzi cineva?

Vocea sa abia de umplu aerul din jurul său, darămite să treacă prin piatră solidă ce-l înconjura. Mai strigă o dată şi încă o dată, lampa din mâna sa – singura lampă – începând să se stingă treptat, bateria fiind pe terminate. Umbrele deveniră tot mai groase şi mai ameninţătoare, adunându-se în jurul marginilor luminii tot mai slabe a bulbului luminos de kripton, ca o haită de lupi lângă un foc de tabără.

— Vă rog, gemu el. Vă rog, cineva să mă ajute. Vă plătesc. Sunt bogat. Foarte bogat. Ajutaţi-mă!

Începu să plângă, apoi să ţipe, un plânset ascuţit, ca de hienă, lovind în zadar cu pumnii în piatra care nu se mişca, strigându-l pe Dumnezeu, pe orice Dumnezeu – creştin, musulman, egiptean – să-i vină în ajutor, să-l salveze în acel moment de nevoie. Totul rămase la fel, tăcerea la fel de intensă, cuşca din piatră la fel de solidă şi, în final, epuizat, se trânti la pământ, cu spatele sprijinit pe perete. Deasupra lui, de-abia vizibil în lumină tot mai slabă, un cap enorm de şarpe pictat plana deasupra lui, cu fălcile larg deschise.

— Plecaţi, gemu el, scărpinându-se pe gât şi pe membre, senzaţia de gândaci târându-i-se pe piele fiind din ce în ce mai intensă şi mai de nesuportat decât niciodată. Daţi-vă jos de pe mine! Dezgustător! Dezgustător!

Scărpinatul deveni tot mai furios, degetele încleştându-i-se şi lovindu-se singur, senzaţia gândacilor târându-se rapid fiind atât de înfiorător de reală, încât, epuizat şi disperat cum era, nu suportă să stea locului şi se ridică în picioare. Atunci, zări ceva picurând pe pereţi în locul în care stătea. Păreau a fi bucăţi de piatră şi pietriş, o cascadă de materie, deşi lumina era acum atât de slabă, încât nu putea fi sigur de asta. Se apropie mai mult, vrând să vadă ce se întâmpla, îngrozit de faptul că tunelul începea să se prăbuşească. Dar ce văzu era şi mai

rău. Mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată, cel mai groaznic coşmar al lui devenit realitate. Gândaci, zeci, sute, mii de gândaci ieşind din gura şarpelui de pe perete, ca o apă maronie murdară. Privi în jos, erau pe haina lui, pe braţe, pe picioare, pe pantofi.

Urlând, se dădu înapoi, încercând frenetic să îi dea jos de pe el, picioarele sale scoţând un sunet umed, de parcă se frângea ceva pe când se împiedica pe podea. Se trânti de peretele opus şi scăpă lampa, lumina ei strălucind pentru o clipă mai tare, luminând clar întregul spaţiu. Mai existau şi alte guri de şarpe – la dreapta lui, la stânga lui, deasupra lui, în faţa lui – toate scuipând hoarde întregi de gândaci. Întreaga peşteră era vie, se mişca, un val de insecte venind spre el, ridicându-se şi coborând, traversându-i corpul, învăluindu-l într-un giulgiu lucitor de aripi şi picioare şi antene. Lumina durase doar câteva secunde, suficient cât să-l facă pe Girgis să realizeze oroarea a ceea ce i se întâmpla. Apoi, păli şi se stinse, lăsând în jur doar întuneric şi foşnetul a milioane de picioruşe minuscule şi ţipătul îngrozit al lui Romani Girgis.

Când Flin ajunse în capul scărilor, făcu o pauză, înălţimea la care se afla permiţându-i să vadă mai bine ce se întâmpla în oază.

O devastare spectaculoasă, tot mai intensă. Abia de mai puteai recunoaşte paradisul de acum câteva ore, în timp ce stâncile continuau să avanseze, de neoprit, măcinând totul în calea lor, pădurile de palmieri şi pajiştile cu flori, livezile şi bazinele cu apă, aleile şi statuile dispărând încet, ca nişte moloz tras de gigantice aspiratoare industriale. Chiar la capătul de jos al văii, stâncile păreau să se fi unit deja, deşi nu putea fi sigur din cauza prafului ce se ridicase. În partea de sus mai era încă spaţiu gol între ele, un spaţiu ca o semilună, plin de verdeaţă, care se lărgea – sau, mai degrabă, mai puţin îngust şi comprimat – cu cât se apropia mai mult de vârful canionului, deşi şi acesta era înghiţit destul de repede, pe măsură ce stâncile se închideau neînduplecate, măturând totul în calea lor. Flin estimă că mai avea vreo 15 minute înainte ca acestea să ajungă la platforma de piatră şi să înceapă să demoleze templul. Şi poate încă vreo zece înainte să se închidă de tot şi oaza să dispară. Maximum 15. Nu era suficient. Nici măcar pe departe. Se întoarse şi începu să alerge.

Trecu prin prima curte – pereţii din piatră se înălţau la stânga şi la dreapta, forţa cu care se apropiau făcând pavajul să se cutremure şi să se umfle sub el – apoi a doua curte, unde jumătate din mulţimea de

obeliscuri stătea acum îngrămădită pe pământ, ca nişte lemne ciopârţite. Apoi, a treia. Obeliscul gigantic din centrul său stătea încă în picioare, drept şi sfidător, fară să se plece în faţa haosului distrugător, chiar dacă în partea de jos, în stânga, lipsea o bucată zimţată de aur, un act de vandalism pe care abia de îl observă, având în vedere cât de preocupat era să ajungă la Kiernan.

Ajunse la clădirea templului şi străbătu în goană succesiunea de săli monumentale şi încăperi. Bubuitura Benbenului, care fusese înecată de răcnetul oazei ce se dezintegra, deveni tot mai limpede, croindu-şi drum spre urechile lui, un contrapunct vibrant pentru zgomotul de ciocnire şi duduitul scos de pietrele care se prăbuşeau.

— Haide! ţipă el încercând să se convingă să alerge şi mai repede, forţându-şi până şi cea din urmă picătură din energie în picioare.

O ploaie de praf şi pietriş cădea de sus, bucăţi de zidărie începură să se clatine şi să se disloce – şi asta înainte că stâncile să ajungă măcar la platforma templului şi să înceapă să-şi exercite întreaga forţă asupra lui.

Trecu prin sală plină cu rădăcini uriaşe de copaci, prin cea cu mesele de ofrandă din alabastru, clădirea începând să se crape şi să se mişte în jurul lui, tot mai mult şi mai mult, până ieşi în sfârşit în curtea mică din inima templului. Iazul era acum gol, secat, o fisură adâncă străbătându-i fundul, lotuşi roz şi albaştri atârnând jalnici pe piatra uscată. Ţipând „Molly”, Flin îl traversă în fugă, trecând pe uşa clădirii turtite din piatră din partea sa îndepărtată, năvălind prin perdelele identice de trestie, în camera de dincolo de ele. Sunetele de afară se domoliră brusc, pulsul lui Benben devenind tot mai puternic, umplându-i urechile.

— Molly, trebuie să ieşi de aici! Trebuie să plecăm! Haide!

Camera era goală. Flin rămase în pragul ei, privind monitoarele abandonate, camera de izolare cu pereţi de sticlă, piatra Benben – interiorul său strălucind cu rozete colorate, o ceaţă aurie, moale ridicându-se de pe suprafaţa ei. Era pe punctul de a se întoarce, gândindu-se că trebuie să fi plecat deja cu grupul pe care îl văzuseră ieşind în goană pe porţile templului şi că pur şi simplu nu o zărise, când observă o mişcare înăuntrul camerei de izolare. Se răsuci, privind cu gura căscată cum, din spatele pietrei, Molly Kiernan se ridică în picioare.

— Bună, Flin.

Părea să-l invite la ceai.

— Dumnezeule, Molly, eşti nebună! Ieşi de acolo!

Ea doar îi zâmbi. Foarte calmă, foarte relaxată.

— Ai văzut ce i-a făcut lui Usman! ţipă el făcându-i semne disperate cu mâna. Ieşi de acolo! Haide! Trebuie să plecăm!

Ea zâmbi şi mai tare.

— Sincer, Flin, ţi se pare că arăt ca Usman?

Îşi desfăcu braţele ca un magician care îşi invită publicul să-l examineze, să se asigure că, în ciuda faptului că fusese tăiat în jumătate, era încă întreg.

— Vezi? Nu mă răneşte. Nu-mi face nimic.

Îşi plimbă mâinile peste corp, apoi se aplecă în faţă şi, spre oroarea lui, îmbrăţişă piatra Benben, punându-şi obrazul drept pe ea. Nu păru să păţească nimic rău şi, după ce rămase locului o clipă, ca să-i arate că avea dreptate, se ridică din nou.

— Nu va răni pe nimeni dacă noi n-o vrem, Flin. E o unealtă, nici mai mult, nici mai puţin. Şi, ca orice altă unealtă, trebuie să ştii cum s-o foloseşti.

Se întinse şi mângâie partea de sus a pietrei, sunetul vibrant părând să încetinească şi să se potolească, de parcă o putea într-adevăr controla. Flin privea cu neîncredere.

— E prietena noastră, toarse ea. Cum era şi prietena egiptenilor antici. Cum o numeau ei? *Iner seweser-en* – pronunţ corect? – piatra care ne-a făcut puternici. Şi acum ne va face şi pe *noi* puternici. De asta ne-a fost descoperită, de asta am fost aduşi aici. E un cadou, Flin. Un cadou de la însuşi Dumnezeu.

În jurul lor, pereţii clădirii începură să se cutremure, blocurile de piatră de zece tone tremurând şi săltând de parcă ar fi fost făcute din polistiren.

— Te rog, Molly, nu avem timp! Trebuie să ieşim! Acum!

— Şi ăsta este doar începutul, spuse ea ignorându-i rugile fierbinţi, cu o voce descurajator de placidă şi calmă, de parcă ar fi fost într-o cu totul altă realitate decât cea în care se afla Flin. Doar o mică demonstraţie a puterii sale. Gândeşte-te ce-o să facă pentru noi când o s-o dezlănţuim *cu adevărat,* ce-o să ne ajute să realizăm!

— Te rog, Molly!

— O nouă lume, o nouă ordine, sfârşitul răutăţii. Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, cu Benben ca sistem de securitate şi nici un răufăcător prin preajmă!

Blocurile din care era alcătuit tavanul începură să se desfacă, fâşii din cerul albastru fiind acum tot mai vizibile.

— Poţi să faci şi tu parte din toate astea, Flin, continuă Kiernan întinzând o mână spre el, părând să fi uitat că nu demult ordonase să fie executat. De ce să nu lucrezi cu noi? Ştii mai multe despre piatră decât oricine altcineva, chiar şi decât mine. Ne-ai putea sfătui, ne-ai putea ajuta să îi înţelegem întregul potenţial. Vino cu noi. Ajută-ne să construim o lume nouă. Ce zici, Flin? Eşti de partea noastră? Vrei să ne ajuţi?

— Eşti nebună! ţipă el dându-se înapoi, cu ochii când la Kiernan, când la tavan şi la pereţii camerei, care se cutremurau şi mai violent

acum, crăpându-se ca o coajă de ou clocit. N-o poţi controla! Te depăşeşte. Ne depăşeşte pe toţi!

Ea râse, întinzând degetul arătător spre el, ca o învăţătoare de şcoală de duminică şi care îşi dojeneşte elevul neascultător.

— O, puţin credincioşilor. O, ruşinos de puţin credincioşi! Chiar crezi că El ne-ar fi dat ceva ce nu putem folosi? Ceva ce nu putem controla? Ţi se pare că n-o pot controla?

Îşi desfăcu din nou braţele şi, descleştându-şi palmele, le puse încet pe creştetul pietrei. Spre consternarea lui Flin, sunetul vibrant încetini şi se calmă până păli de tot, culorile dinăuntrul pietrei slăbind şi dispărând. Pereţii şi tavanul încetară să se mai cutremure. Totul se potoli şi se linişti. Flin privi înjur, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule, murmură el. Cum ai?… Dumnezeule!

Kiernan strălucea.

— Cum ţi-am spus, El nu ne-ar fi dat ceva ce nu putem controla. Şi, crede-mă, o s-o folosim cu sau fără ajutorul tău.

Trase o gură de aer, expiră, îşi lăsă capul pe spate şi apoi închise ochii.

— Fă linişte în faţa Domnului, murmură ea. Pentru că ziua Domnului se apropie, Domnul a pregătit…

Fu întreruptă de o bubuitură asurzitoare. Structura începu iarăşi să se clatine violent. În aceeaşi clipă, Benben îşi reluă activitatea, sunetul fiind mult mai dur decât înainte, mai agresiv, ca răcnetul unui leu. Interiorul pietrei se aprinse, de o singură nuanţă acum: un roşu livid, ca un foc, de parcă tot ceea ce se întâmplase până atunci – nuanţele spiralate, fulgerele de lumină, aureola aurie – fusese doar un preambul, încălzirea şi acum Benben îşi dezvăluia în sfârşit adevărata natură.

Kiernan deschise brusc ochii şi îşi înclină capul, zâmbetul de pe buze stingându-i-se, braţele devenindu-i brusc rigide, de parcă ar fi fost electrocutată.

— Ieşi! ţipă Flin. Ieşi!

Nu părea să-şi poată ridica mâinile de pe piatră. Începu să tremure, cu ochii tot mai bulbucaţi, gura deschizându-i-se tot mai tare, până când păru că o să-i pocnească maxilarul. Flin făcu un pas înainte, gândindu-se s-o ajute, s-o târască din camera de sticlă, dar, exact atunci, o bucată din obrazul ei se făcu galben, apoi maroniu ca o bucată de hârtie deasupra unei lumânări, bucata întinzându-se şi întunecându-se înainte să explodeze brusc într-o flacără. Apărură şi alte pete – pe mâini, pe gât, pe frunte, pe cap, pe braţe – la rândul lor devenind maronii şi aprinzându-se, flăcările răspândindu-se şi unindu-se, înfăşurând-o, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare fierbinte, întregul corp îi era în flăcări, o minge de foc aprigă, care avea în centrul său ceva ce aducea vag a siluetă omenească.

Pentru o clipă, Flin rămase locului, prea şocat că să se mişte. „Charlie!” i se păru că o aude ţipând. „O, Charlie al meu!” Apoi, când nişte săgeţi de lumină ţâşniră din vârful pietrei Benben, pătrunzând prin sticla care trebuia să fie impenetrabilă şi ţâşnind prin tavanul camerei, pulverizând totul în cale, se răsuci şi o luă la sănătoasa.

Afară, oaza se dezintegrase mai repede decât se temuse el iniţial. Mult mai repede. Stâncile erau deja strânse în jurul platformei de piatră, contorsionând-o şi zdrobind-o, ridicându-se deasupra lui ca doi coloşi care aveau să se unească. Pereţii templului începeau să se plieze, coloanele şi pereţii şi acoperişurile se clătinau, bombându-se şi răsturnându-se încet într-o avalanşă de praf şi moloz. Orice speranţă ar fi avut de-a ieşi de-acolo pe unde intrase sau prin vreo poartă din laterala templului dispăru. Neavând nici o altă opţiune, se răsuci şi fugi spre partea din spate a clădirii, rugându-se să existe vreo ieşire prin care să poată scăpa.

Cotind şi dându-se la o parte, ca să evite zidăria ce se prăbuşea peste tot în jurul lui, un val de pietre care se rostogoleau părând să fie chiar pe urmele lui, trecu în goană printr-o altă succesiune de curţi şi săli. Templul părea să se continue la nesfârşit şi începu să se întrebe dacă avea să-i găsească vreodată capătul când ieşi într-o altă curte. În faţa lui se ridica un zid înalt de 15 metri, din blocuri solide de piatră. Fără vreo poartă sau vreo deschizătură şi cu ziduri similare în stânga şi în dreapta: îşi dădu seama că ajunsese într-o fundătură enormă. Era captiv.

Ţipă de frustrare, alergând până la zid şi lovindu-l cu disperare, ştiind că asta era totul, că nu avea cum să se întoarcă, nu prin tot haosul din spatele lui.

— Nenorocitule! urlă el lovind zidul din nou şi din nou. Porcăria dracului…

Pământul de sub el se cutremură violent şi, ca şi când ar fi fost alcătuit din cuburi de lemn pentru copii, zidul dispăru pur şi simplu, îndepărtându-se de el şi ieşind din câmpul lui vizual, pe panta din spatele platformei templului. Printr-un val de praf, apăru la vedere capătul de sus al oazei, chiar deasupra lui – o stâncă verticală de-a lungul căreia se căţărau încet pereţii laterali ai defileului. Soarele plana deasupra lui – o minge de foc aprinsă.

Uimit, Flin se căţără pe ce mai rămăsese din bazele pereţilor şi o luă printre copaci. O pereche de siluete îngenuncheate erau de-abia vizibile în depărtare, la baza stâncii. Păreau să examineze ceva de jos.

— Ce dracu’ faceţi! ţipă el la ei. Urcaţi! Începeţi să urcaţi!

Abia de se auzi el însuşi, darămite ei. Coborî în goană, croindu-şi drum printre blocurile de zidărie căzute la pământ, oaza închizându-se în jurul lui, încă un fulger de lumină aprinsă erupând din Benben, în urma lui.

În momentul în care Flin dispăruse pe trepte spre intrarea în templu, Zahir le făcuse semn Freyei şi fratelui său să meargă mai departe, conducându-i pe lângă baza platformei de stâncă şi înainte, printre copaci, spre capătul de sus al oazei – un spaţiu orizontal de 200 de metri, care făcea legătura între părţile superioare ale versanţilor laterali ai văii, ca baza unui triunghi. Când Freya intrase în *wadi*, mai devreme – „Dumnezeule, parcă trecuse o viaţă de om de atunci, zeci de vieţi” – capetele ei de sus păruseră a fi la 400 sau chiar 500 de metri depărtare. Acum, erau la mai puţin de jumătate şi se închideau.

— Cât timp crezi că avem la dispoziţie? ţipă ea.

Zahir ridică o mână, despărţindu-şi degetele şi deschise şi închise palma de patru ori.

— Dar cum se poate? Cum o să ajungem acolo sus în douăzeci de minute? Sunt alpinistă profesionistă şi n-aş putea s-o fac în mai puţin de două ore.

Zahir doar o luă la fugă spre stâncă. Pomii din jurul lor se răriră treptat şi apoi dispărură complet, lăsându-i să alerge pe un teren viran. La stânga şi la dreapta lor, versanţii văii nu erau foarte vizibili, valuri de praf ridicându-se de la baza lor, în vreme ce se rostogoleau înainte fară milă. Înaintea lor, blocând soarele, acoperind valea de umbre adânci, se înălţa faţada stâncii pe care trebuiau s-o urce. O întindere de piatră enormă, alarmant de goală şi netedă, singura sa trăsătură notabilă – în afară de foarte ocazionalele cornişe şi crăpături şi proeminenţe – fiind un fel de cusătură şerpuită care urca exact prin mijlocul ei. Iniţial, Freya presupuse că era doar un filon de o culoare uşor diferită care traversa calcarul. Ori asta, ori o creastă subţire ieşită în afară, pe suprafaţa altminteri plană a stâncii. Numai când se apropiară de ea, văzu că nu era nici una, nici alta – că nu era deloc o caracteristică naturală, ci o scară enormă. Sau, mai bine zis, o serie întreagă de scări. Din lemn, şubrede, treptele lor fixate cu funii se căţărau pe peretele stâncii de la bază la vârf, ca o procesiune de miriapozi enormi, cu un traseu în zigzag de la o cornişă la alta, de la o fisură la alta, de la o proeminenţă la alta, folosind orice puncte de sprijin naturale disponibile ca să urce, făcând legătura între pământ şi cer. Freya privi cu uimire.

— Scara lui Nut, murmură ea amintindu-şi inscripţia pe care o găsiseră în Abydos.

— Foarte solidă, spuse Zahir ajungând la baza stâncii şi trăgând tare de scara cea mai de jos, arătându-i modul în care cadrul ei fusese

fixat în piatră cu piroane de bronz. Familia mea foloseşte multe sute ani. Noi reparăm. Păstrăm bun. Urcare lungă, dar urcare sigură. Acum, du-te!

Se îndepărtă de scară şi-i făcu semn Freyei să se urce pe ea, ridicându-şi degetul mare în sensul că ar trebui să înceapă să se caţăre.

— Dar tu?

— Aştept *sais* Brodie. Urcăm împreună. Du-te, du-te!

Ea încercă să protesteze, dar el nici n-o ascultă.

— Eu urc rapid, insistă el, ca maimuţa.

Aşa că ea făcu ce-i spusese. Puse piciorul pe scară şi începu să urce. Fratele lui Zahir o urmă îndeaproape, cu puşca pe umăr, cei doi căţărându-se din treaptă în treaptă, îndepărtându-se constant de podeaua văii. Faţada stâncii se zgudui şi tremură precum coastele unui animal agitat, dar scările ţinură şi, devenind mai încrezătoare în soliditatea lor, Freya se mişcă mai repede, silueta lui Zahir rămânând în spate, în urma lor văzându-se tot mai mult din vale. Tot mai mult haos şi distrugere.

Urcase vreo 20 de metri, lungimea a patru scări, drept în sus şi tocmai începea cel de-al cincilea set când stânca se zgudui puternic. Cu coada ochiului, surprinse mişcare sus. Anii de experienţă în căţărat îi ascuţiseră reacţiile şi, în mod instinctiv, se lipi de scară, vârându-şi capul între două trepte, ca să se protejeze cât mai mult posibil. O ploaie de pietre mici şi ţărână îi căzu pe umeri, urmată de trei sau patru bucăţi mai mari de piatră care trecură la doar câţiva centimetri pe lângă ea. Rămase nemişcată, se agăţă de scară, aşteptând să vadă dacă prăbuşirea de stânci avea să continue. În afară de nişte pietriş, părea că asta fusese tot. Precaută, se lăsă pe spate, uitându-se mai întâi în sus, apoi în jos.

— Eşti OK? ţipă ea către Said, care era la câţiva metri sub ea.

El ridică o mână, ca să arate că era nevătămat. Ea privi în altă parte, gata să-şi continue drumul, apoi se răsuci din nou, aplecându-se şi mai mult, concentrându-se asupra pământului de sub ea.

— O, nu! Doamne, nu!

Probabil că Said văzuse ce văzuse şi ea, pentru că începuse deja să coboare, făcându-i semn să-şi continue urcarea. Ea îl ignoră, urmându-l, coborând cât putea de repede. Răcnetul stâncilor, tremurul versantului, prăbuşirea oazei – totul păli în vreme ce se concentră asupra unui mic petic de pământ de dedesubt, unde Zahir era întins pe spate, sub o piatră de mărimea unei capote de maşină.

Ajunse la câţiva metri de sol şi sări. Lovindu-se de nisip, se târî în patru labe spre Said, care stătea îngenuncheat lângă fratele lui. Acesta era ţintuit de la piept în jos, mai mult mort decât viu. Degetele i se încleştaseră slab pe stâncă şi un firicel subţire de sânge îi curgea

pe la colţul gurii.

— Trebuie s-o luăm de pe el, ţipă Freya strecurându-şi mâinile sub lespede, chinuindu-se s-o ridice.

Said stătea doar îngenuncheat, mângâindu-l pe fratele lui pe frunte, cu faţă liniştită, fără nici o expresie. Doar ochii trădau chinul pe care trebuia să-l simtă văzându-şi fratele strivit şi ţintuit astfel.

— Ajută-mă, Said! mormăi Freya. Te rog, trebuie s-o ridicăm de pe el. Trebuie să-l scoatem de-acolo.

Era inutil şi ea ştia, ştiuse din clipa în care văzuse ce se întâmplase. Lespedea era mult prea grea şi, chiar dacă, printr-un miracol, *ar fi reuşit* s-o îndepărteze, nu aveau cum să-l care pe Zahir 200 de metri pe o stâncă verticală şi afară din oază, nu cu rănile pe care le-ar fi avut. Totuşi, continuă să încerce să ridice lespedea, ochii umplându-i-se cu lacrimi, până când, în cele din urmă, mâna lui Zahir se furişă pe suprafaţa stâncii şi, prinzând-o pe-a ei, i-o dădu la o parte. Îşi mişcă uşor capul, ca şi cum ar fi spus: „N-are sens. Nu-ţi irosi energia”.

— O, Doamne, Zahir! se înecă ea.

El o prinse uşor de mână şi, dându-şi ochii peste cap, se uită la fratele lui, îi vorbi în arabă, vocea lui fiind un şuierat de-abia perceptibil, bule de sânge şi mucus ieşindu-i din nări. Deşi nu înţelegea ce-i zicea, Freya prinse din zbor cuvântul „Mohsen” – numele fiului său – repetat de câteva ori şi ştiu pe loc că-şi făcea ultimele aranjamente, cerându-i lui Said să aibă grijă de familia lui.

— O, Doamne, Zahir! repetă ea neajutorată, ţinându-i mâna în a ei, mângâind-o.

Lacrimi i se scurgeau acum pe faţă – lacrimi de neputinţă, de durere, de vină legată de toate îndoielile pe care le avuse faţă de el, de toate lucrurile rele pe care le gândise şi spusese, când, de fapt, el fusese un om bun, un om cinstit. Un om care îşi dăduse viaţa ca s-o salveze pe-a ei. Îl judecase greşit, aşa cum o judecase greşit şi pe sora ei. Şi, aşa cum nu reuşise s-o ajute pe Alex la nevoie, se părea că nu putea să-l ajute nici pe Zahir, aşa că tot ce putea să facă era să-i mângâie mâna, să plângă şi să se deteste pentru nenorocirile pe care părea să le cauzeze mereu celor care o ajutau cel mai mult.

„De ce greşesc mereu în halul ăsta? se gândi ea. Şi de ce, de fiecare dată, oamenii buni plătesc pentru greşelile mele?”

Zahir păru să înţeleagă ce se petrecea în mintea ei, pentru că îşi ridică încet capul.

— E OK, domnişoară Freya, rosti el, vocea lui fiind mai degrabă un cârâit acum. Tu prietenă mea bună.

— Îmi pare rău, Zahir, ţipă ea. O să te scoatem de-aici. Îţi promit c-o să te scoatem de-aici.

Începu din nou să se chinuie să ridice stânca. Nu pentru c-ar fi crezut c-ar avea vreo şansă s-o urnească, dar pentru că era

insuportabil să stea fără să facă nimic, privind doar cum viaţa i se scurgea încet din trup. Din nou, Zahir dădu din cap şi îi împinse mâna la o parte, murmurând ceva. Vocea îi era prea slăbită, zgomotul de fundal prea copleşitor ca ea să audă ce zicea. Se aplecă spre el, ajungând cu urechea la câţiva centimetri de gura lui însângerată.

— Ea fericită.

— Ce?

Mâna lui o strânse mai tare pe-a ei.

— Ea fericită, repetă el repede, de parcă îşi canaliza puţina energie pe care o mai avea ca să se facă auzit şi înţeles. Ea foarte fericită.

— Cine, Zahir? Cine e fericită?

— Doctor Alex, croncăni el. Doctor Alex foarte fericită.

„Delirează, se gândi ea, pluteşte într-o lume imaginară, între viaţă şi moarte.” Zahir o strânse şi mai tare de mână, de parcă voia să-i demonstreze că lucrurile nu stăteau aşa, că ştia foarte bine ce spune. În jurul lor, oaza parcă se oprise şi tăcuse pentru o clipă, deşi Freya nu ştia sigur dacă tot ceea ce se întâmpla era aievea sau dacă simţurile ei erau pur şi simplu atât de concentrate asupra siluetei care zăcea lângă ea, încât toate celelalte lucruri fuseră îndepărtate spre marginea conştiinţei.

— Nu înţeleg, plânse ea. Cum adică Alex era fericită?

— În Dakhla, şuieră el căutându-i privirea, susţinându-i-o, încercând să-i explice. Ai întrebat dacă doctor Alex fericită. Când vii prima zi. Tu întrebat dacă ea fericită?

Mintea Freyei se întoarse în timp, prin tot chinul evenimentelor recente, în acea primă dimineaţă în Dakhla, înainte să fi început totul. Zahir o dusese la el acasă, pentru ceai, ea intrase în camera greşită, găsise poza cu Alex pe perete, el o surprinsese acolo.

— A fost fericită? îl întrebase ea. La sfârşit. A fost sora mea fericită?

— Ea foarte fericită, şopti Zahir făcând eforturi pentru a rosti cuvintele. Noi adus aici. La oază. Când ea bolnavă. Am folosit funie, cărat în jos, ea văzut cu ochii ei. În pofida agoniei, el zâmbi. Ea foarte fericită. Ea fost cea mai fericită persoană din lume.

Mintea Freyei se frământa din nou, ceva trăgând-o parcă de mânecă, o amintire vagă, o legătură pe care trebuia s-o facă. Gândurile i se învârtiră şi i se rostogoliră înainte ca vocea lui Alex să-i răsune brusc în minte, la fel de clară şi de puternică de parcă sora ei ar fi stat chiar acolo, lângă ea. Cuvintele pe care i le scrisese Freyei în acea ultimă scrisoare pe care i-o trimisese chiar înainte de moartea ei:

> Mai ţii mintea povestea pe care ne-o spunea tata? Cum luna era de fapt o uşă şi cum, dacă te urcai până la ea şi o deschideai, puteai să treci direct prin cer într-o altă lume? Mai ţii minte cum

visam la lumea aceea secretă – un loc frumos, magic, plin de flori şi de cascade şi de păsări care puteau vorbi?

Nu pot să-ţi explic, Freya, nu într-un mod clar, dar, recent, am deschis uşa aceea şi am aruncat o privire la lumea aceea şi este la fel de magică după cum ne-am închipuit-o noi. Undeva, surioară, există întotdeauna o uşă şi, dincolo de ea, o lumină, oricât de întunecate ar părea lucrurile.

Şi Freya îşi dădu seama că despre asta vorbise Alex: nu o amintire abstractă a unei fantezii din copilărie, ci ceva real, ceva tangibil – când Zahir o adusese în oază. Ultima mare călătorie pentru ea. Şi, chiar dacă o durea la fel de tare că sora ei fusese ucisă, acum simţea ceva în plus, o licărire de lumină. Pentru că ştia cât de mult trebuie să se fi bucurat Alex când ajunsese acolo, cât de entuziasmată trebuie să fi fost de locul acela, cât de fericită şi de împlinită trebuie să se fi simţit în ultimele ei zile. Aşa cum spusese chiar Alex: „Când ai văzut lumea aceea secretă, nu poţi decât să te simţi plin de speranţă”.

— Mulţumesc, Zahir! suspină ea apucându-l de mână, mângâindu-i fruntea, abia băgând de seamă că stâncile începuseră să se deplaseze din nou în jurul lor, cu bubuituri, asurzitoare. Îţi mulţumesc că ai ajutat-o. Îţi mulţumesc pentru tot!

Făcu o pauză, apoi:

— Eşti un beduin la fel de mare că strămoşul tău Mohammed Wald Yusuf Ibrahim Sabri al-Rashaayda.

Cum de îşi amintise tot numele, nici ea nu ştia, dar zâmbetul lui se lărgi, expresia lui fiind de-abia perceptibilă pe sub masca de sânge care îi acoperea acum partea inferioară a feţei. Cu un ultim efort de voinţă, el îşi eliberă mâna şi îşi pipăi *djellaba*, trăgând încet materialul de sub lespede, până îi găsi buzunarul. Dibui înăuntru şi scoase ceva, punându-l în palma Freyei. Era o busolă de metal verde, ciobită şi foarte uzată, cu un capac rabatabil şi un fir de alamă deasupra. Ştiu imediat că era a surorii ei, cea pe care o luase cu ea când hoinărise prin Markham County, care aparţinuse cândva unui marinar din bătălia de la Iwo Jima.

— Doctor Alex dat, şopti Zahir. Înainte să moară. Acum, aparţine ţie.

Freya privi în jos, către busolă, uitând de furia oazei din jurul ei. Deschizând capacul, văzu două iniţiale scrijelite pe metalul de dedesubt: AH. Alexandra Hannen. Zâmbi şi îl privi din nou pe Zahir, începu iarăşi să-i mulţumească, dar, în cele câteva secunde cât atenţia îi fusese distrasă, capul acestuia căzuse într-o parte şi el încetase să mai respire.

— El pleacă, spuse Said simplu. Întinse mâna şi şi-o trecu peste obrazul fratelui său, închizându-i ochii.

— O, Zahir! se înecă Freya.

Pentru o clipă, rămaseră îngenuncheaţi acolo, pământul cutremurându-se sub ei, pereţii văii apropiindu-se tot mai mult, fulgere roşiatice erupând din vârful templului. Apoi, ridicându-se, Said îi făcu semn să meargă înapoi spre stâncă.

— Dar nu-l putem lăsa aici, spuse Freya. Nu aşa.

— El siguranţă. El fericit. Acest loc bun pentru beduini.

Ea rămase însă acolo, forţându-l pe Said să se aplece, s-o ia de braţ şi s-o ridice.

— Fratele meu vine aici ajutat la tine. El nu vrea tu mori. Te rog, vino, urcă! Pentru el.

Freya nu-l putu contrazice şi, după ce mai privi câteva secunde corpul zdrobit al lui Zahir, se întoarse şi se grăbi spre baza stâncii. Said sărise deja pe scara cea mai de jos şi urca înaintea ei.

— Eu primul, ţipă el. Fiu sigur nu rupt.

— Şi Flin? ţipă ea.

El se aplecă în afară şi arătă cu degetul către terenul deschis din faţa stâncii. Englezul fugea spre ei, făcându-le semne disperate din mâini să înceapă să urce.

— Tu urmează pe mine, strigă Said. OK?

— OK, strigă ea.

Egipteanul dădu din cap, se răsuci şi începu să urce pe scară, mişcându-se cu viteza şi agilitatea unei feline, mâinile şi picioarele lui de-abia atingând treptele în timp ce zbura în sus. Freya mai aşteptă puţin, nevrând să-l lase prea în urmă pe Flin. Apoi, aruncând o ultimă privire către trupul lui Zahir şi murmurând un „*Allez*” se prinse de scară şi începu să urce.

Tot drumul de la platforma templului, Flin răcnise la siluetele din depărtare, strigându-le să se mişte din loc, neînţelegând de ce stăteau îngenuncheate. Numai când ajunse la baza stâncii şi văzu trupul lui Zahir prins sub piatră, îşi dădu seama de motivul lor. Se opri, privind în jos şi dând din cap, simţind multe din lucrurile pe care le simţise şi Freya – tristeţe, neputinţă, vină pentru felul în care îi vorbise lui Zahir în casa lui din Dakhla. Nu avea timp să mediteze profund sau să-i aducă un ultim omagiu, aşa cum i-ar fi plăcut. Se lăsă pe un genunchi, îşi puse o mână pe fruntea lui Zahir şi murmură un rămas-bun tradiţional beduinilor. Apoi, sărind din nou în picioare, fugi spre stâncă şi începu să se caţere. Pereţii văii erau acum la mai puţin de 150 de metri distanţă, aerul umplându-se cu valuri de praf şi pietriş, oaza întunecându-se constant.

Aflat destul de mult în urma celor doi, se forţă cât putu de tare, încercând să recupereze puţin din distanţa dintre ei, pământul rămânând în urma lui, scările scârţâind şi gemând sub greutatea lui. Din când în când, Freya se oprea şi se lăsa pe spate, privind în jos. El

îi făcu semn să meargă înainte şi continuă să urce, încercând să ignore stâncile care se strângeau tot mai tare şi tremurul rocii şi arsură din plămâni şi braţe şi picioare, să îşi concentreze toată energia doar ca să înainteze.

Vreo 30 de metri, scările urcau perfect pe verticală, una deasupra celeilalte şi avansă rapid. Apoi, la capătul celei de-a opta scări, linia se oprea brusc. În stânga lui pornea o funie orizontală, obligându-l s-o ia de-a lungul unei lespezi înguste – nu mai largă decât un pachet de ţigări – spre baza altui set de scări. Acestea urcară alţi 15 metri înainte să se oprească la rândul lor, o altă funie ducându-l de-a lungul altei lespezi şi mai îngustă – de data aceasta spre dreapta – spre un alt set de trepte. Continuă aşa, scările mergând acum în zigzag pe faţada stâncii. Nu urcau niciodată mai mult de trei sau patru lungimi de scară înainte să se întrerupă şi să reînceapă într-un alt loc, golul dintre fiecare set de scări fiind traversat cu paşi mărunţi, cu ajutorul frânghiilor, de-a lungul unor lespezi şi crăpături care făceau să-i stea inima în loc.

De ce egiptenii antici aranjaseră scările aşa, în zigzag, în loc să le lase să urce pur şi simplu pe verticală, Flin nu avea nici cea mai mică idee. Probabil pentru că trebuiseră să ocolească stânci deteriorate, se gândi el, unde piroanele lor de bronz nu se fixau bine. Oricare ar fi fost motivul – şi nici măcar nu se gândi mai mult de-o clipă la asta – urcuşul lui fu mult încetinit deoarece era obligat s-o ia când la stânga, când la dreapta, trecând cu emoţii de la un set de scări la altul.

În spatele său, implozia oazei păru să se înteţească. Platforma templului era toată fărâmiţată acum, acoperită de praf, clădirile impunătoare fiind doar o grămadă de ruine din mijlocul cărora Benben continua să trimită spectaculoase fulgere stacojii, ca nişte raze laser. Scena era apocaliptică, un fel de descriere medievală a iadului. Nu zăbovi asupra gândului, hotărât să-şi continue drumul pe stâncă, mâinile şi picioarele alunecându-i în vreme ce încerca să meargă tot mai repede, riscând tot mai mult în disperarea lui de a nu fi prins între pereţii care se închideau.

Alunecă o dată, în timp ce traversa o cornişă între scări, bălăngănindu-se o clipă deasupra prăpastiei de 100 de metri care se deschidea vertiginos sub el, înainte să-şi găsească sprijin pentru picioare şi să se târască spre următorul set de trepte. Altă dată, una dintre treptele străvechi se rupse, lemnul înfigându-i-se în pulpă, făcându-l să urle de durere, sângele scurgându-i-se pe picior, în bocanc.

Aproape că îşi pierduse speranţa, convins că n-o să reuşească, iar valea avea să se închidă în jurul lui înainte să ajungă sus şi să ajungă în zona de siguranţă. Totuşi, continuă să se mişte, refuzând să se dea bătut, nemaigândindu-se la durere şi la epuizare şi la ameţeală,

folosindu-şi şi ultimul strop de energie pe care îl mai avea ca să urce. Solul se îndepărta tot mai mult de el – acum, complet pierdut într-o ceaţă de moloz – vârful stâncii se apropia tot mai mult şi, în cele din urmă, disperarea se preschimbă în speranţă când traversă o ultimă lespede scurtă şi privi deasupra lui un ultim set de cinci scări care îl ducea direct în vârf.

Freya şi Said rămăseseră agăţaţi în partea de sus a urcuşului, nevrând să-l lase prea în urmă. Acum, se aflau chiar sub vârf, ţipând şi gesticulând, încurajându-l să continue. El ţipă la rându-i, spunându-le să iasă dracului de acolo şi, după o scurtă pauză în care trase nişte aer în plămânii care îl dureau, îşi începu ultima parte a urcuşului. Pereţii văii erau acum claustrofobic de apropiaţi. Urcă prima dintre cele cinci scări, fiecare muşchi din corp protestând. Apoi a doua, apoi a treia. Era la jumătatea celei de-a patra scări, la doar cinci metri de vârf, o explozie de adrenalină năpădindu-l, gândindu-se că aproape reuşise, strigătele de încurajare ale Freyei fiind acum clar perceptibile de sus, când un tremur violent străbătu întreaga stâncă. Prinzându-se bine de scară, Flin aşteptă să treacă, pentru a-şi continua drumul. Atunci, simţi scara clătinându-se sub el în timp ce mai întâi unul, apoi altul dintre piroanele cu care era prins capătul de sus al acesteia începură să joace în perete. Se opri, treptele se liniştiră, mai urcă vreo două trepte, scara clătinându-se din nou. Acum, putea să vadă piroanele din bronz ieşind din stâncă, partea de sus a scării mişcându-se odată cu ele, îndepărtându-se încet de perete. Se îmbrânci, dar era inutil. În vreme ce se agăţă cu disperare de ultima treaptă a următoarei scări, piroanele ieşiră de tot şi nimic nu mai ţinea treptele la locul lor. Pentru un moment scurt, ireal, totul păru să se oprească şi avu senzaţia ciudată că se află într-unul dintre acele filme mute, vechi, unde Harold Lloyd sau Buster Keaton făceau scamatorii la înălţime, sfidând gravitaţia. Apoi, balansându-se teribil, partea de sus a scării se arcui pe spate şi se îndepărtă de zid, iar el căzu neajutorat în gol, cu mâinile încă agăţate de treapta de lemn, un ţipăt isteric răsunând deasupra lui.

Freya ar fi trebuit să ştie că, în clipa în care totul părea să meargă bine, ceva avea să se întâmple ca să dea totul peste cap.

Imediat ce ea şi Said ajunseseră sus – târându-se pe pământul plat de deasupra stâncii – ea se răsucise să vadă cum se descurca Flin. Valea se îngustase acum la o lungime puţin mai mare decât două terenuri de tenis, solul nemaifiind vizibil, nimic nemaifiind vizibil în afară de orbitoarea strălucire chihlimbarie a pietrei Benben, care continua să arunce fulgere roşii prin norul de praf, spre cer. În oricare alte circumstanţe, ar fi rămas înmărmurită de ceea ce vedea, de imposibilul scenei. Dar acum îl privea ţintă pe Flin, uitându-se atentă

cum acesta urca ultimul set de scări, încrederea ei amplificându-se cu fiecare pas al lui.

— Continuă, ţipă ea tot mai plină de speranţă când îşi dădu seama că avea să fie în regulă. O să reuşeşti! Aproape ai ajuns! Continuă!

Chiar în vreme ce ţipa, pământul de sub picioarele ei se cutremură brusc şi scara pe care era Flin – „Iisuse, era atât de aproape, la doar câţiva metri de vârf” – începu să se îndepărteze de stâncă. Pentru câteva momente scurte, în care inima îi stătu în loc, păru că avea să ajungă până sus. Dar, în clipa aceea, piroanele care ţineau capătul de sus al scării ţâşniră din perete şi totul se prăbuşi, trăgându-l şi pe Flin în jos.

— Nu! ţipă ea acoperindu-şi faţa cu mâinile. O, Doamne, nu!

Era înnebunită, distrusă, nevenindu-i să creadă că, după ce trecuseră prin atâtea în ultimele zile, după toate pericolele prin care trecuseră împreună, totul avea să se încheie aşa, să se înece la mal. Era atât de înnebunită şi de distrusă, încât, câteva secunde mai târziu, când auzi un „Alo” îndepărtat, nici nu-l băgă în seamă, crezând că i se pare, din cauza şocului. Doar după ce ţipătul se auzi din nou, mai insistent de data aceasta, strecurându-se în sus printre bufniturile pietrelor care cădeau, în acelaşi timp Said apucând-o de umăr, îşi dădu seama că nu era doar în mintea ei. Îşi luă mâinile de pe faţă şi privi peste marginea prăpastiei.

— Flin! Flin!

Acesta se afla sub ea, la vreo zece metri, ţinându-se de o scară, în vreme ce o alta – cea care se desprinsese de pe stâncă – se bălăngănea acum ca un braţ rupt. Îşi dădu imediat seama ce se întâmplase: în timp ce piroanele din capul scării cedaseră, cele de la capătul de jos – sau, cel puţin, unul dintre ele – rămaseră cumva înfipte în stâncă, treptele făcând un soi de salt în gol şi lovindu-se de stânca de dedesubt.

Printr-un miracol, impactul nu îl dezechilibrase pe Flin şi reuşise să se caţere pe scara de jos, oarecum în siguranţă. Freya simţi un val euforic de bucurie şi uşurare. Durase probabil numai câteva secunde, după care se evaporă, atunci când realiză ce se întâmpla. Era în viaţă, da, dar, cu siguranţă, nu pentru mult timp.

Nu era doar faptul că pereţii văii se apropiau tot mai tare cu fiecare secundă, ca nişte mâini gigantice gata să strivească o muscă. I-ar mai fi rămas suficientă vreme să se caţere afară din oază. Problema era că nu avea pe ce să se caţere. Între partea de sus a scării pe care se cocoţase Flin şi capătul de jos al celei care l-ar fi adus în vârf erau acum cinci metri de spaţiu gol. Pentru o clipă, se gândi că ar putea pune la loc scara căzută, ca să acopere spaţiul gol, dar, pe când privea, ultimul piron ieşi din stâncă şi scara căzu în iadul de dedesubt.

— La naiba! şuieră ea.

Urmă o pauză, toţi rămânând înlemniţi, nimeni neştiind ce să facă. Flin clătină din cap ca şi cum ar fi zis „N-are nici un rost, n-am cum să urc”, orice şansă cât de mică ar fi avut scăzând cu fiecare clipă care trecea. Apoi, ştiind că era inutil, dar că tot trebuia să încerce să-l ajute cumva, Freya se răsuci pe treapta cea mai de sus şi începu să coboare. Said încercă s-o oprească, insistă că ar trebui să se ducă el, dar ea ştia că avea mai multe şanse. Dându-i la o parte mâna, continuă să coboare.

Chiar şi cel mai experimentat alpinist simte teama, iar Freya nu făcea excepţie. Uneori, nu este aşa puternică, doar îţi bate inima mai repede sau simţi nişte furnicături în stomac. Alteori, poate fi mai intensă, toată fiinţa ta părând a se strânge şi a se chirci în timp ce tu te joci cu propria moarte. Freya cunoscuse ambele extreme şi cele mai multe faze intermediare. Dar nu fusese niciodată mai îngrozită că acum, scara jucându-i sub picioare, stâncile care se apropiau blocându-i vederea periferică. Într-un fel oarecare, reuşi să-şi stăpânească frica, îngrămădind-o în cel mai îndepărtat colţ al minţii ei şi se forţă să coboare, trecând de la treaptă la treaptă, până ajunse la baza scării.

— Nu fi ridicolă! ţipă Flin făcându-i semn să plece. Pleacă! Ieşi de-aici!

Ea îl ignoră. Sărind de câteva ori, ca să vadă dacă scara încă era sigură, îşi încolăci un picior pe după treapta de jos, o apucă pe a doua de deasupra şi se aplecă în afară, stând practic cu capul în jos, întinzându-se spre el. Continuând să-i urle să se întoarcă, Flin îi imită mişcarea, dar în oglindă, urcându-se aproape până la capătul de sus al scării sale şi întinzându-şi mâna spre ea. Chiar şi când se întinseră la maximum, mai era aproape un metru între degetele lor. Încercară din nou şi din nou, forţându-se din greu, schimbându-şi poziţiile, întinzându-şi braţele până simţiră că tendoanele aveau să le pocnească, dar n-avea nici un rost şi, în cele din urmă, trebuiră să se dea bătuţi. Flin coborî câteva trepte, Freya se ridică din nou.

— Nu poţi să faci nimic, ţipă el uitându-se în dreapta şi în stânga. Pereţii stâncii se tot apropiau, fiind acum la limitele exterioare ale şirului de scări, treptele din lemn începând să pocnească şi să se fărâmiţeze, măcinate de un milion de tone de piatră solidă. Te rog, Freya, s-a terminat. Ieşi de-aici. Salvează-te! Te rog.

Din nou, ea îl ignoră, lăsându-se din nou în afară şi examinând suprafaţa stâncii de dedesubt, încercând să vadă dacă exista vreo modalitate de a se apropia de el, de a acoperi spaţiul acela de-un metru.

Avea o priză pentru picior chiar sub ea, o gaură zimţată în stâncă, formată atunci când pironul din partea de sus a scării ieşise din stâncă. Dacă ar fi putut coborî până acolo, ţinându-se în continuare de

ultima treaptă, ar fi ajuns puţin mai aproape de el, s-ar fi putut apleca mai mult.

Tot nu era destul. Privi disperată în stânga şi în dreapta, căutând ceva – orice – care i-ar fi putut ajuta. O crăpătură orizontală traversa stânca la vreo doi metri deasupra scării lui Flin, suficientă ca priză pentru degete. Şi, dacă ar fi reuşit să ajungă până acolo, tot ar fi rămas cam 20 de centimetri între crăpătură şi cel mai îndepărtat punct până la care şi-ar fi putut întinde mâna. Ţipă de frustrare. Putea la fel de bine să fie un kilometru. Nu aveau cum să reuşească.

— Îmi pare rău, ţipă ea. Îmi pare atât de rău. Pur şi simplu, nu pot…

Se opri când ceva îi atrase atenţia. Deasupra lui Flin şi puţin la stânga: un pinten ce ieşea la câţiva centimetri din stâncă, exact de aceeaşi culoare ca stânca înconjurătoare, motiv pentru care nu îl observase înainte. „Poate, poate…”

— Ascultă, ţipă ea forţându-se să se facă auzită pe deasupra scrâşnetului rocilor care se pulverizau. Trebuie să faci exact cum îţi spun eu. Fără întrebări, fără certuri, doar o faci!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Freya!

— Fără certuri!

— Îţi pierzi…

— Fă-o!

El dădu exasperat din mână, apoi făcu un semn din cap.

— Trebuie să ajungi la crăpătura aia, ţipă ea coborându-şi piciorul în gaura pe care o făcuse pironul, apucând ultima treaptă a scării ei şi lăsându-se în jos. M-ai înţeles? Trebuie să-ţi vâri degetele în crăpătura aia.

— N-am cum…

— Fă-o!

Privind-o cu furie, mormăind, Flin începu să urce. Ajunse pe a patra treaptă de la capătul scării sale, apoi pe a treia, apoi pe a doua, întinzându-şi braţele, lipindu-şi trupul de stâncă, îmbrăţişând-o, trăgându-se în sus centimetru cu centimetru.

— O să cad! strigă el.

— O să cazi oricum într-un minut. Continuă!

El rămase unde era, cu obrazul lipit de stâncă, tresărind, cu ochii închişi, aparent incapabil să meargă mai departe. Apoi, cu un efort suprem de voinţă şi răcnind „La naiba”, se săltă până sus, pe ultima treaptă şi se târî înspre fisură, întinzându-se, forţându-se, clătinându-se. Pentru o clipă, păru că nu va reuşi, că se va dezechilibra şi va cădea. Apoi, mâna lui pipăi crăpătura şi îşi vârî degetele înăuntru, apucându-se disperat de ea, în timp ce picioarele i se balansau instabile pe treaptă, de parcă ar fi fost o funie. Epuizată, plină de praf, îngrozită, Freya ţipă de fericire.

— Acum, partea cea mai grea!

— La dracu'! Sper că glumeşti!

Îi explică, privind constant în stânga şi în dreapta, în vreme ce pereţii văii se apropiaseră la vreo zece metri unul de celălalt. Trebuia să-şi pună piciorul pe colţul acela ieşit în afară, îi spuse ea şi să-l folosească pentru a se propulsa spre mâna ei întinsă. Manevra din templul Abydos fusese o nebunie, dar asta era cu totul altceva. Şi el nici măcar nu era alpinist profesionist. Nu mai avea alte opţiuni. Ori asta, ori aştepta ca pereţii să-l strivească, lucru care avea să se întâmple în următoarele câteva minute. Asigurându-se că ştia ce-avea de făcut, ea se propti într-o poziţie cât mai bună şi întinse un braţ, gata să-l prindă, întinzându-se cât putu de tare.

— Flin, ai o singură şansă, ţipă ea. Aşa că fă-o cum trebuie.

— Al naibii să fiu dacă aveam de gând să greşesc.

Fără să vrea, ea zâmbi.

— Când vrei tu! ţipă ea. Dar asigură-te că nu mai durează prea mult.

Ridicându-şi privirea spre ea, apoi coborând-o din nou, ca să vadă pintenul, murmură o rugăciune, deşi nu mai intrase într-o biserică de aproape două decenii şi îşi puse piciorul pe ieşitură. Inspiră adânc şi se împinse, scoţând un ţipăt sălbatic, gutural pe când dădu drumul crăpăturii şi îşi întinse mâna spre Freya. Ea îl prinse, mâna încolăcindu-i-se pe după a lui, cealaltă mână a lui ridicându-se şi apucând-o de încheietură, corpul lui legănându-se înainte şi înapoi ca un pendul, picioarele alunecându-i pe suprafaţa stâncii. Era greu, mult mai greu decât îşi amintea că fusese în Abydos şi simţi cum prinsoarea pe treaptă începe să-i alunece, iar umărul să îi pocnească de parcă întreg braţul avea să-i fie smuls. Cumva, reuşi să se ţină în continuare, în timp ce picioarele lui se zbăteau şi, după ceea ce părură a fi ore, dar trebuie să fi fost doar secunde, el reuşi să-şi bage mai întâi vârful unui picior, apoi pe celălalt în crăpătură. Îndreptându-se, se stabiliză, luându-şi cea mai mare parte din greutate de pe braţul ei.

— Urcă peste mine! ţipă ea. Foloseşte-ţi picioarele, urcă până la scară. Haide, nu mai e vreme!

El începu să facă aşa cum îi zisese ea, apoi se opri, balansându-se pe faţada stâncii, cu o mână prinsă de a ei, cu cealaltă de antebraţul ei, cu degetele de la picioare vârâte în crăpătură, între versanţi fiind acum doar şase sau şapte metri. De jos se ridică praf, învăluindu-i.

— Nu mai avem timp! ţipă ea tuşind. Haide, Flin, urcă peste mine. Ai trecut de partea cea mai grea.

Toată energia lui furioasă de acum câteva momente se epuizase. Atârna doar acolo, privind-o ţintă, cu o expresie ciudată pe faţă – în parte nelinişte, în parte hotărâre.

— Haide! strigă ea. Ce-ai? Trebuie să ieşim de aici! N-avem…

— Eu am făcut-o, strigă el.

— Ce?

— Eu am făcut-o, Freya. Eu am omorât-o pe Alex.

Ea îngheţă, traheea i se strânse de parcă era strangulată.

— Eu i-am făcut injecţia. Molly şi Girgis n-au avut nici o legătură cu asta. Eu am făcut-o, Freya. Eu am omorât-o.

Ea îşi deschise şi închise gura, fără că vreun cuvânt să iasă din ea.

— N-am vrut s-o fac, ţipă el. Te rog, crede-mă: era ultimul lucru de pe pământ pe care l-aş fi făcut. Dar m-a rugat. M-a implorat. Nu-şi mai putea folosi picioarele, braţul, vederea o lăsa, auzul – ştia că o să fie tot mai rău, voia să mai aibă măcar puţin control. N-am putut s-o refuz. Te rog, încearcă să înţelegi. S-a frânt inima în mine, dar n-am putut s-o refuz.

Pereţii văii erau acum la mai puţin de patru metri distanţă, umbre gigantice zărindu-se printre norii de praf. Nici unul nici măcar nu observase. Freya atârna de scară, ţinându-l de mână, Flin se bălăngănea pe crăpătură, ţinând-o de braţ, amândoi prinşi unul de celălalt într-o dimensiune doar a lor.

— Mi-a spus că te iubeşte. Vocea îi era aspră, aproape imperceptibilă. Au fost ultimele ei cuvinte. Am stat pe verandă, am privit apusul, i-am injectat morfină, am ţinut-o de mână. Şi, chiar când îşi dădea sufletul, ţi-a şoptit numele. Mi-a zis că te iubeşte. Nu puteam să *nu* îţi spun, Freya. Înţelegi? Nu puteam să *nu* îţi spun. Te-a iubit atât de mult.

El o privi cu ochii lucindu-i. Gândurile o năpădiră pe Freya, emoţiile o învăluiră. Totul părea să se învârtă în jurul ei şi să pulseze, de parcă lumea ei interioară reflecta haosul dinafară. Dar, la urma urmei, în mijlocul şocului şi al durerii şi al suferinţei, un lucru era sigur: ar fi făcut acelaşi lucru dacă Alex ar fi rugat-o. Şi mai ştia – din privirea lui, din tonul vocii, din tot ce văzuse şi descoperise despre el în ultimele zile – că Flin o făcuse din bunătate, din milă, din dragoste pentru sora ei şi nu putea nici să-l învinovăţească, nici să-l condamne pentru asta. Dimpotrivă, într-un fel foarte ciudat, simţea că-i era oarecum datoare. Luase povara aceea asupra lui. Fusese alături de Alex la nevoie, când ea, sora ei, nu o făcuse.

Toate acestea trecură ca un fulger prin mintea lui Freya, în doar câteva secunde, timpul încetinind parcă, făcând loc tuturor gândurilor. Apoi, cu un semn din cap, îl strânse de mână, spunându-i parcă: „Înţeleg. Acum, hai să ieşim naibii de-aici” şi începu să-l tragă în sus pe stâncă, spre ea. Pentru o clipă, faţa lui ajunse chiar lângă a ei, iar ochii li se întâlniră, amândoi având pe buze un surâs uşor, înţelegător, de-abia vizibil prin perdeaua sufocantă de pietriş. Apoi, el se agăţă de ea şi se căţără spre capătul de jos al scării, pereţii laterali ai văii practic atingându-i.

— Du-te, ţipă ea. Continuă!

— Tu prima!

— Nu fi atât de englezoi! Du-te! Sunt chiar în spatele tău.

Îşi legănă braţul liber şi îl pălmui tare peste fund, ca să-l urnească. Atunci când el porni, ea reveni la scară şi îl urmă, urcând cât de repede putea, mâinile ei atingând treptele în secunda în care piciorul lui Flin se ridica de pe ele, treptele tremurând atât de tare, că nu-şi dădea seama cum de rămâneau lipite de stâncă. Praful începu să se ridice puţin şi-l văzu o secundă pe Said sus, aplecându-se cu braţul întins, făcându-le semne să se grăbească. Se îndreptară spre el, tuşind şi înecându-se, pereţii strângându-se şi mai mult în jurul lor, la nici un metru şi jumătate unul de celălalt. Urcară tot mai mult, până când Flin ajunse în sfârşit sus, iar Said îl apucă de tricou şi-l trase. Freya era chiar în urma lui. Când stâncile îi atinseră umerii şi părţile laterale ale scării, iar treptele începură să se îndoaie şi să se umfle sub ea, lemnul să pocnească şi să se frângă, simţi cum este prinsă de subraţ şi trasă sus, în aerul curat, limpede, minunat, de deasupra Gilfului.

Trăgându-şi sufletul, se dădură toţi trei înapoi, privind cum ultimii centimetri ai văii se închiseră. Ceea ce cu nici o oră în urmă fusese o vale plină cu copaci şi clădiri şi cascade era acum doar o despicătură de vreo 40 de centimetri, raze de lumină roşiatică încă răzbătând din adâncurile ei. Acum erau doar 30 de centimetri, 20, 10, zgomotul asurzitor al pietrelor care se măcinau diminuându-se tot mai mult, făcând loc unei bubuituri joase.

Exact când valea se închise, se auzi un bis dramatic. Din adâncimi, izbucni un răcnet ca un tunet – un leu cu plămânii de piatră, cum avea să-l descrie mai târziu Freya – şi o lamă strălucitoare de lumină roşiatică erupse prin crăpătură, forţa ei aruncându-i pe spate, trântindu-i la pământ.

— Nu o privi, strigă Flin prinzând-o pe Freya de braţ şi rostogolind-o, îndesându-i faţa în nisip. Închideţi ochii! Amândoi!

Înainte, fulgerele veniseră şi trecuseră, strălucind puţin înainte să se stingă ca nişte stele căzătoare. De data aceasta, lumina persistă, ca un bisturiu imens de foc care urca şi se extindea, forţând încet pereţii văii să se despartă din nou, în vreme ce forma un obelisc enorm de foc. Rămase acolo, legănându-se uşor, răcnetul devenind tot mai puternic, Freya simţind, ciudat, ca şi cum ar fi fost arsă, dar fară să simtă durere sau disconfort. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dovedit punctul de vedere, lumina se micşoră, retrăgându-se în pământ ca o flacără muribundă. Se mai auzi un ultim mârâit din piatră, apoi valea se închise şi, de data aceasta, rămase închisă. Tăcere.

Pentru o clipă, Freya rămase locului, apoi clipi şi îşi deschise ochii. Văzu portocaliu şi se gândi pentru o clipă, confuză, că retina îi fusese

vătămată, înainte să-şi dea seama că stătea cu nasul într-o floare: o floare portocalie, fragilă, răsărise cumva în deşertul din jur.

„Floarea este o orhidee din Sahara. Mi s-a spus că e foarte rară. Preţuieşte-o şi gândeşte-te la mine.”

Zâmbi şi, întinzând braţul, îl prinse pe Flin de mână, ştiind că totul avea să fie bine.

Mai târziu, după ce se ridicară în picioare, se curăţară şi traseră în piept aerul curat, cei trei căutară o vreme în van cu privirea vreo urmă a Oazei Ascunse, apoi începură să traverseze platoul Gilf Kebir, Said aflându-se în faţă.

Inexplicabil, soarele părea să se fi mutat în partea cealaltă a cerului. Când ieşiseră din vale, fusese mult spre vest. Acum, era aproape deasupra capetelor lor, sincronizându-se din nou cu ceasul lui Flin, care spunea că era ora 14.16. Fuseseră în oază doar şase ore. Dar li se părea o viaţă întreagă.

Se îndreptară spre nord, apoi intrară într-o albie îngustă, plină cu nisip, care cobora uşor spre est, purtându-i înapoi spre suprafaţa deşertului.

— Foarte sigur, spuse Said lovind cu palma pereţii stâncii. Nu închide.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, zise Flin.

La capătul de jos, albia se deschidea într-un mic golf din partea de est a Gilfului, unde Land Cruiserul lui Zahir era parcat la umbra unei surplombe ca o umbrelă. Băură apă şi vorbiră despre Zahir, iar Said scoase o trusă de prim ajutor şi bandajă diversele tăieturi şi răni ale lui Flin. „Nu fi femeie”, murmură el dezaprobator în timp ce englezul mormăia şi scâncea. Apoi, urcară în maşina de teren şi plecară înspre deşert, urmând creasta către sud, înapoi spre turnul de stâncă şi spre intrarea din nisip.

În afară de asta, nu mai era nimic acolo. Găsiră destul de uşor avionaşul, o pată rozalie, ţipătoare, ce ieşea în evidenţă în deşertul care o înconjura, ca o picătură de vopsea pe o coală de hârtie. Dar secera curbată din piatră neagră se prăbuşise şi se sfărâmase, rămânând din ea doar o grămadă de bucăţi sticloase de rocă, din care nu-ţi puteai da seama de forma ei iniţială. Şi acolo unde ar fi trebuit să fie Gura lui Osiris nu era nimic, doar nisip plat, gol, perfect nivelat, perfect aşezat. Până şi deschizătura dreptunghiulară din piatră dispăruse, porţiunea aceea din stâncă părând să se fi dezintegrat şi să fi alunecat, redusă la o grămadă de bolovani adunaţi la baza peretelui. Singurul lucru pe care îl găsiră, singurul indiciu că se

întâmplase ceva ciudat acolo, fu un triunghi de metal subţire, care ieşea din nisip ca o aripioară neagră. Le luă ceva timp să-şi dea seama că era vârful unei elice de elicopter. Nu departe zăceau nişte ochelari de soare, cu una din lentile spartă.

— Ca şi cum totul ar fi fost un vis, murmură Freya.

— Te pot asigura că n-a fost, mormăi Flin ducându-şi o mână la buza crăpată.

— Nu fi femeie, mormăi Said.

Se întoarseră la avionaş, Said aşteptând în maşină în timp ce Flin se urcă în carlingă şi verifică motorul. Părea să funcţioneze perfect şi, lăsându-l să se încălzească, se dădu jos şi merse spre Land Cruiser. Freya veni lângă el.

— Sigur o să fii OK, Said? întrebă Flin aplecându-se spre fereastra şoferului. E drum lung până în Dakhla.

— Eu, beduin. Acesta deşert. Bineînţeles OK. Întrebare proastă este.

Fu de-abia vizibil, doar o zvâcnire a colţurilor gurii, dar, cu siguranţă, zâmbea. Freya îl atinse pe braţ.

— Mulţumesc, spuse ea. Sună atât de nepotrivit după tot ce-aţi făcut tu şi fratele tău pentru mine. Pentru amândoi. Dar îţi mulţumesc!

Said dădu doar uşor din cap şi, aplecându-se în faţă, răsuci cheia şi călcă ambreiajul, turând motorul.

— Când vii Dakhla, vii casa mea, zise el uitându-se la ea. Tu bei ceai. Da?

— Mi-ar plăcea să vin la tine acasă să bem ceai, spuse Freya. Ar fi o onoare.

Mai dădu din cap o dată, ridică o mână în semn de rămas-bun şi o porni prin nisipuri, claxonând în vreme ce prindea viteză. Îl priviră ducându-se, uitându-se după el până când vehiculul deveni doar o pată albă printre dune, apoi se răsuciră şi se îndreptară spre avionaş. Flin se apleca şi ridică o bucată mică din ceea ce fusese cândva turnul de piatră curbat.

— Suvenir, rosti el dându-i-o Freyei. O amintire a primei tale vizite în Egipt.

Ea râse.

— O s-o preţuiesc.

Umplură rezervorul lui Miss Piggy, îşi puseră căştile, se urcară în carlingă şi ieşiră pe fâşia de nisip plat pe care aterizaseră cu o noapte înainte. Flin merse înainte şi înapoi, ca să încălzească uleiul, apoi crescu turaţiile, trase de maneta de control şi se ridicară în aer, zburând în cercuri şi câştigând altitudine. De-o parte se înălţa porţiunea de est a Gilfului, de cealaltă – o mare nesfârşită de deşert galben.

— M-aş oferi să-ţi arăt nişte locuri, se auzi vocea lui prin microfon. Jebel Uweinat, Peştera înotătorilor. Dar, în circumstanţele de faţă, cred că vrei doar să ajungi înapoi, să faci un duş şi să te bagi direct în pat.

Urmă o pauză, apoi umerii i se încordară.

— Îmi pare rău. N-am vrut să...

Se întoarse spre ea, neliniştit, ruşinat. Freya doar zâmbi, îi făcu cu ochiul şi îşi lăsă capul pe o parte, privind spre deşertul de dedesubt.

Zburară prin zona în care fusese oaza; nu era nimic acolo în afară de piatră şi pietriş şi tufişul pitic ciudat. Şi păsări. Sute şi sute de păsări care planau şi se roteau şi se năpusteau de parcă ar fi căutat ceva. Flin se mai învârti de câteva ori, apoi înclină avionaşul şi o luă spre nord-est, Sahara desfăşurându-se în jurul lor – imensă şi maiestuoasă şi incredibil de frumoasă.

Zburară o vreme în tăcere, apoi Freya întinse o mână şi o aşeză pe umărul lui Flin.

— Putem vorbi despre Alex? întrebă ea.

El îi luă mâna într-a lui.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vorbim despre Alex.

Exact asta şi făcură, Gilf Kebir rămânând încet în urma lor, un nou orizont deschizându-li-se în faţă.

Zumzetul avionului se estompase şi dispăruse. Şi păsările se îndreptaseră spre nord, căutând noi case în cealaltă *wadi*, aflată în partea mai depărtată a Gilfului. Deşertul era perfect liniştit şi perfect tăcut şi perfect gol. Doar soare, cer, nisip, pietre şi, jos, la baza stâncilor, lungită în umbra unor bolovani proaspăt căzuţi, o şopârliţă micuţă, cu picăţele, ochii învârtindu-i-se leneşi, limba ieşindu-i când şi când. Până şi ea dispăru când un petic de nisip din faţa ei începu să tremure. De-abia perceptibil la început, tremurul se intensifică şi deveni mai puternic, deşertul umflându-se şi învârtindu-se şi bombându-se până când, în cele din urmă, suprafaţa lui se desfăcu de tot, ca un sac plin. O mână cărnoasă, acoperită de inele ieşi încleştată la iveală. La stânga apăru altă mână, ţâşnind din nisip ca o ciupercă luminoasă, grotescă. Se simţi mai multă mişcare, mai multe vârtejuri, părţi neclare de capete şi membre şi piepturi şi două siluete musculoase, cu părul roşcat, se împinseră să iasă din pământ. Se ridicară bălăngănindu-se, nisipul scurgându-se peste tot.

— Eşti OK? întrebă unul.

— Aproape, răspunse celălalt. Tu?

— Aproape.

Se scuturară şi priviră înjur, cercetând împrejurimile.

— Elicopterele au dispărut.
— Aşa se pare.
— Atunci, ar trebui s-o pornim.
— Ar trebui.
— Nu vrem ca mama să se îngrijoreze.
— Cu siguranţă, nu vrem.
— Mai ai?…

Se căutară prin buzunare, fiecare scoţând o mână strălucitoare cu ceea ce păreau a fi nişte foiţe de aur. Rânjiră şi bătură palma. Apoi, scoţându-şi jachetele şi aruncându-le peste umeri, se luară de braţ şi începură să meargă cu paşi apăsaţi spre est, două puncte roşii, minuscule, târându-se printr-o imensitate vastă de galben, sunetul cântecului lor rămânând în urma lor:

El-Ahly, El-Ahly,
Cei mai buni mereu vom fi,
Jucăm puţin, jucăm şi mult,
Red Devils, cei mai de temut!

ADEVĂRATA ZERZURA – NOTA AUTORULUI

Dintre numeroasele mituri şi legende asociate cu Sahara, puţine dintre ele au reuşit să capteze imaginaţia ca misterioasa oază pierdută Zerzura.

Un presupus paradis luxuriant, cu palmieri şi izvoare, se spune că Zerzura se află undeva în deşertul arzător al Libiei. Mulţi au afirmat că este doar un basm, un miraj, un El Dorado al nisipurilor. Dar asta nu i-a împiedicat pe oameni să o caute, iar o mare parte din explorarea timpurie, de pionierat a Saharei a fost făcută de cei care sperau să găsească acest loc ciudat şi uitat al apelor.

Numele Zerzura, în mod aproape sigur, derivă din cuvântul arab *zarzar,* însemnând graur sau pasăre mică. Apare pentru prima dată într-un manuscris din secolul al XIII-lea, scris de Osman el-Nabulsi, guvernatorul Fayyumului, care vorbeşte despre o oază abandonată undeva în deşert, la sud-vest de Fayyum. O descriere mai colorată şi mai detaliată apare două secole mai târziu, în *Kitab al-Kanuz – Cartea Perlelor Ascunse.* Un ghid medieval al vânătorilor de comori, *Kitab,* înşiruie înjur de 400 de locaţii din Egipt unde sunt ascunse comori şi subliniază magia şi incantaţiile necesare pentru a alunga spiritele rele care păzesc aceste comori. Potrivit *Kitab*-ului: „Oraşul Zerzura este alb ca un porumbel şi pe poarta sa este cioplită o pasăre. Ia cu mâna ta cheia din ciocul păsării, apoi deschide poarta oraşului… Intră şi vei găsi mari bogăţii şi pe rege şi pe regină dormind în castelul lor. Nu te apropia de ei, dar ia comoara”.

Primul european care a menţionat oaza a fost călătorul şi egiptologul englez Sir John Gardner Wilkinson care, în 1835, scria că a auzit despre „Wadee Zerzoora” – un loc cu palmieri şi ruine aflat undeva în Marea cea Mare a Nisipurilor. Se pare că un beduin dăduse peste ea în vreme ce îşi căuta o cămilă pierdută, deşi încercările sale ulterioare de a găsi oaza din nou s-au dovedit a fi zadarnice (aceste două elemente – descoperirea accidentală şi incapacitatea de a localiza oaza din nou – apar în aproape toate poveştile legate de Zerzura).

În secolul al XIX-lea, a crescut interesul academic atât faţă de Sahara, cât şi faţă de ideea unei oaze pierdute, mai ales după călătoria uimitoare a exploratorului german Gerhard Rohlf, în 1874, prin Marea cea Mare a Nisipurilor. Totuşi, abia pe la începutul secolului XX, „goana după Zerzura” a luat amploare.

A fost perioada marilor explorări în Sahara, cu personalităţi ca

Hassanein Bey, prinţul Kemal el Din, Ladislaus Almasy, Patrick Clayton şi Ralph Alger Bagnold – ca să numesc doar câţiva – care au călătorit şi au cartografiat porţiuni vaste din ceea ce, până atunci, fusese un deşert necunoscut, neexplorat. Fascinaţia pentru Zerzura a fost unul dintre elementele-cheie ale acestor explorări şi, chiar dacă nu fiecare expediţie a demarat cu intenţia de a găsi oaza, posibilitatea ca acest lucru să se întâmple nu a lipsit niciodată din minţile oamenilor. Subiectul a fost dezbătut în amănunţime în ziare şi reviste de specialitate şi s-a creat chiar şi un club, Zerzura Club, format din persoane implicate în explorarea deşertului (fondat într-un bar din Wadi Halfa, în 1930, clubul se reunea anual în cadrul Societăţii Geografice din Londra, urmată de un dineu la Cafe Royal).

Lucrările lui Almasy, ale lui Bagnold şi altora au revoluţionat călătoriile în deşert, împingând tot mai departe frontierele geografiei, geologiei, arheologiei şi ştiinţei. Într-adevăr, cartea lui Bagnold *Fizica nisipurilor eoliene* – un studiu al procesului de formare şi deplasare a dunelor – rămâne un text fundamental pe această temă şi a fost folosit de NASA când şi-a plănuit aterizările pe Marte.

Aventurile lor au avut un impact puternic şi asupra campaniilor din nordul Africii în cel de-al Doilea Război Mondial, mulţi membri ai Clubului Zerzura oferindu-şi expertiza ca membri ai legendarului Long Range Desert Group al Armatei Britanice (fondat în 1940, de omniprezentul Bagnold). Almasy a trecut de partea naziştilor, lucru pentru care colegii lui exploratori nu l-au iertat niciodată.

Dar, cu toate acestea, Zerzura a rămas frustrant de incertă. S-au propus numeroase teorii în ceea ce priveşte locaţia acesteia – în 1932, s-a creat o mare agitaţie când o expediţie condusă de Clayton şi Almasy a descoperit din avion două văi verzi în nordul platoului Gilf Kebir (mai târziu, numite Wadi Abd el-Malik şi Wadi Hamra). Deşi Almasy a susţinut mereu că una sau amândouă din ele au stat la baza întregii legende legate de Zerzura, alţii nu au fost atât de siguri, iar cercetările au continuat şi se desfăşoară şi în zilele noastre.

Acum, că Sahara a fost cartografiată şi explorată în amănunţime – de la sol, din aer şi din spaţiu – este puţin probabil că aceste cercetări să aibă succes, dar asta nu diminuează sub nici o formă magia Zerzurei. Dimpotrivă, i-o sporeşte, ducând oaza din dimensiunile terestre spre ceva mai mult simbolic.

Aşa cum a scris şi marele Ralph Bagnold în cartea sa *Nisipuri libiene*, puterea Zerzurei constă nu atât în prezenţa fizică, dar mai ales în ceea ce reprezintă – fiorul explorării, magia locurilor secrete, atracţia pentru necunoscut. Într-o lume în care puţine colţuri de pe glob mai sunt necartografiate, Zerzura ne dă speranţa că mai exista aventuri de trăit şi mistere de rezolvat. Din acest punct de vedere, Zerzura va fi întotdeauna acolo, chiar şi atunci când nu va mai

rămâne nimic de explorat, pentru că tot ceea ce, pe de o parte, este o simplă oază pierdută din deşert, pe de altă parte, e ceva mult mai elementar, ceva ce zace adânc în fiecare dintre noi: dorinţa de a simţi fiorul descoperirii.

(Notă: Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre întreaga poveste a Zerzurei şi despre cei implicaţi în ea, cea mai bună recomandare este de departe cartea lui Saul Kelly – *The Lost Oasis: The Desert War and the Hunt for Zerzura*[15]*).*

[15] Oaza pierdută: războiul din deşert şi vânătoarea Zerzurei (în lb. engleză, în original).

GLOSAR

A Treia Dinastie – Ultima dintre cele trei dinastii din Perioada Dinastică Timpurie. A durat între 2649 şi 2575 î.Hr.

Abu Treika, Mohamed – Fotbalist egiptean cunoscut sub numele de „Egipteanul Zinedine Zidane”. Joacă pentru El-Ahly. Născut în 1978.

Abydos – Centru de cult al zeului Osiris şi loc de înmormântare a unora dintre faraonii timpurii ai Egiptului. De asemenea, casa spectaculosului templu mortuar al faraonului Seti I. Aflat la 90 de kilometri nord de Luxor.

Ahmadinejad, Mahmud – Preşedintele Republicii Iran. Născut în 1956.

Aish baladi – Pâine grosieră de tip lipie, făcută din făină integrală.

Akhenaten – Faraon din Dinastia a XVIII-a (Noul Regat). A domnit între 1353-1335 î.Hr. În general, considerat a fi tatăl lui Tutankhamon.

Al-Ahram – Literal, *Piramidele****.*** Cel mai bine vândut cotidian egiptean.

Allez – în franceză, „Haide!” Folosit de alpinişti pentru a se încuraja reciproc.

Almasy contele Ladislau (Laszlo) – Aristocrat maghiar, pilot, entuziast al vehiculelor motorizate şi explorator al deşertului, unul dintre pionierii explorărilor sahariene la începutul secolului XX. A trăit între 1895 şi 1951.

Amun-Ra – Unul dintre zeii cei mai importanţi ai Noului Regat, al cărui centru de cult principal a fost la Waset, Luxorul din zilele noastre. O contopire a zeilor Ra şi Amun.

Ankh – Simbol cruciform. Semnul antic egiptean pentru viaţă.

Apep – Un spirit al răului şi haosului. Trăia în întuneric etern şi a luat forma unui şarpe enorm.

ARCE – American Research Center în Egypt (Centrul American de Cercetare din Egipt). O organizaţie care finanţează formarea, cercetarea şi conservarea arheologică.

Arete – Creastă ascuţită. În alpinism, se referă în general la o caracteristică verticală care poate fi folosită pentru a-l ajuta pe alpinist să urce.

Asediul asupra ambasadei din Teheran – La 4 noiembrie 1979, 300 de studenţi militanţi iranieni au luat cu asalt ambasada SUA din Teheran, luând 66 de ostatici americani. Un număr mic de ostatici au fost ulterior eliberaţi, dar 52 au rămas în captivitate timp de 444 zile. Au fost eliberaţi în cele din urmă, în 21 ianuarie 1981.

Ash – Zeu egiptean antic al deşertului, în special asociat cu oaze.

Ashmolean – Un muzeu din Oxford specializat în artă şi arheologie. Are o colecţie vastă de artefacte egiptene.

Astroman – Un traseu de alpinism ce urcă pe Washington Column, în Yosemite Naţional Park.

Atentatul cu bombă asupra ambasadei din Beirut – Atentat cu bombă sinucigaş din Liban, la 18 aprilie 1983, în care un camion plin cu explozibil a intrat în clădirea ambasadei SUA, omorând 63 de oameni. Un grup autointitulat Organizaţia Jihadului Islamic şi-a asumat responsabilitatea, deşi cei mai mulţi analişti consideră că mişcarea Hezbollah, sprijinită de iranieni, a fost în spatele atrocităţii.

Atentatul cu bombe asupra cazărmilor din Beirut – Dublu atentat sinucigaş cu bombe în Liban, la 23 octombrie 1983, care a vizat Forţele Internaţionale de Menţinere a Păcii care fuseseră dislocate în timpul Războiului Civil Libanez (1975-1991). Camioane pline cu explozibil, au intrat în sediul Marinei SUA, pe Aeroportul Internaţional din Beirut şi în barăcile armatei franceze din apropiere, ucigând 241 de militari americani, 58 de paraşutişti francezi şi cinci cetăţeni libanezi. În general, se consideră că bombardamentele au fost opera militanţilor Hezbollah susţinuţi de Iran.

Atum – Literal, „Totul”. Zeitate primordială egipteană a creaţiei. Deseori asociată cu zeul-soare Ra, compunând numele compus Ra-Atum.

Badarian – O cultură neolitică în partea de sud a văii Nilului, în jurul anului 4500 î.Hr. Numită după El-Badari, lângă Asyut, situl în care a fost identificată pentru prima dată.

Bagnold, comandant de brigadă Ralph Alger – Una dintre marile figuri ale pionieratului în explorarea Saharei, la sfârşitul anilor ’20 şi începutul anilor ’30 (printre alte călătorii, a fostul primul care a traversat Marea de Nisip de la est spre vest, în 1932). În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fondat legendarul Long Range Desert Group. A fost şi un om de ştiinţă de talie mondială, a cărui carte despre mişcările dunelor, *Fizica nisipurilor eoliene,* rămâne o lucrare de referinţă şi în zilele noastre. A trăit între 1896 şi 1990.

Ball, dr. John – Unul dintre primii exploratori europeni ai deşertului de vest. A descoperit Abu Ballas, sau Dealul de Ceramică, în 1916. A scris numeroase articole despre deşert şi oaza pierdută Zerzura. A trăit între 1872 şi 1941.

Banu Sulaim – Trib de beduini din Africa de Nord.

Beato, Antonio – Fotograf anglo-italian care a realizat numeroase imagini ale monumentelor şi oamenilor din Egipt. A trăit între 1825 şi 1906.

Bedja – Un tip de oală în formă de clopot, utilizată de vechii egipteni pentru a face pâine.

Benben – O piatră conică sau sub formă de obelisc venerată în Iuni, templul antic al Soarelui.

Benu – Pasăre sacră asociată îndeaproape cu zeul creator Ra-Atum. A fost descrisă fie ca un cocostârc, fie ca o codobatură galbenă. Considerată de mulţi cercetători drept prototipul Păsării Phoenix.

Bersiim – Un tip de trifoi folosit ca nutreţ pentru vite în Egipt.

Blix, Hans – Diplomat suedez care, între 2000 şi 2003, a fost şeful UNMOVIC (United Nations Monitoring, Inspection and Verification Commission – Comisia de monitorizare, inspectare şi verificare a Naţiunilor Unite), organizaţie însărcinată cu investigarea armelor de distrugere în masă ale Irakului. Născut în 1928.

Boat Pit – Câteva înmormântări egiptene regale au inclus puţuri care conţineau bărci în mărime naturală. Cinci astfel de puţuri înconjoară Marea Piramidă a lui Khufu din Giza, dintre care două – descoperite în 1954 – adăposteau navele intacte.

Butneya – Zonă din Cairo renumită pentru hoţii şi traficanţii ei de droguri.

Came – Dispozitiv cu arc prins într-o crăpătură a stâncii, pentru a asigura coarda unui alpinist.

Carabină – Inel oval sau în formă de D, cu o portiţă cu resort prin care poate fi trecută o coardă. Unul dintre cele mai de bază articole ale echipamentului de alpinism.

Carter, Howard – Arheolog englez, a descoperit, în 1922, mormântul băiatului-faraon Tutankhamon, cea mai mare descoperire din istoria arheologiei egiptene. Când s-a uitat prima dată în mormânt şi a fost întrebat de către tovarăşul şi sponsorul său, Lordul Carnarvon, dacă vede ceva, Carter a rostit cuvintele nemuritoare: „Da, lucruri minunate!” A trăit între anii 1874 şi 1939.

Cartuş – Oval alungit care include numele unui faraon.

Câmpiile binecuvântate din Iaru – Termen din Egiptul antic pentru viaţa de apoi. Iaru era scris uneori „ialu”, despre care unii savanţi au sugerat că este o derivare a termenului Câmpiile Elizee.

Clayton, locotenent-colonel Patrick – Inspector, soldat şi explorator britanic al deşertului. A cartografiat suprafeţe mari din deşertul de vest, în anii ’20 şi ’30. A trăit între 1896 şi 1962. Alţi doi membri ai familiei Clayton au jucat, de asemenea, un rol important în explorarea Gilf Kebirului în anii ’30: aviatorul britanic Sir Robert Clayton-East-Clayton (1908-1932), care a numit formaţiunea Craterele lui Clayton şi soţia acestuia, Lady Dorothy Clayton-East-Clayton (1908-1933), care a fost modelul pentru personajul Kristen Scott Thomas din filmul *Pacientul englez.*

Coloana Washington – Turn de granit în formă de proră, de 350 metri, în Yosemite Naţional Park. Extrem de popular printre alpinişti.

Consiliul Suprem al Antichităţilor – Parte din Ministerul Egiptean de Cultură. Responsabil cu arheologia, monumentele şi conservarea din Egipt.

Copt – Creştin egiptean. Copţii sunt una dintre cele mai vechi comunităţi creştine din lume, datând încă din secolul I d.Hr., când sfântul Marcu a adus Evanghelia în Egipt. Reprezintă aproximativ 10% din populaţia Egiptului modern. „Copt” derivă din termenul grecesc antic *Aigyptos,* care, la rândul său provine din cuvântul antic egiptean *hut-ka-Ptah* – casa duhului Ptah.

Cuneiform – Scriere mesopotamiană antică.

David-Neel, Alexandra – Exploratoare, aventurieră, mistică şi scriitoare franceză, cunoscută pentru călătoriile ei în Tibet şi Himalaya. În 1924, a fost prima femeie europeană care a intrat în oraşul interzis Lhasa. A trăit între 1868 şi 1969.

De Lancey Forth, locotenent-colonel Nowell Barnard – Soldat australian şi explorator al deşertului. A luptat alături de Sudan Camel Corps în perioada 1907-1916. A trăit între 1879 şi 1933.

Deshret – Literal, „teren roşu”. Cuvânt folosit de vechii egipteni pentru a descrie deşertul arid aflat de ambele părţi ale Nilului.

Dinastia a Opta – Dinastia de inaugurare a Noului Regat. A cuprins unii dintre cei mai mari şi mai cunoscuţi faraoni ai Egiptului, printre care Tutmosis al III-lea, Amenhotep al III-lea, Akhenaten şi Tutankhamon.

Dinastie – Istoricul antic Manetho împărţea istoria Egiptului în 30 de dinastii, acestea rămânând în continuare fundaţia cronologiei egiptene antice. Dinastiile au fost ulterior grupate în regate şi perioade.

Dinastie Timpurie – Cea mai timpurie perioadă a istoriei egiptene consemnate, când Valea Nilului a fost unificată prima dată ca stat. Cuprinde primele trei dinastii ale Egiptului antic şi a durat din 2920 până în 2575 î.Hr.

Djed – Simbol antic egiptean al stabilităţii, descris ca un pilon încărcat cu patru ramuri orizontale. Considerat a reprezenta coloana vertebrală a zeului Osiris.

Djedefre – Faraon din A Patra Dinastie (Regatul Vechi), fiul lui Khufu. A domnit între anii 2528 şi 2520 î.Hr. Numele lui este scris uneori Ra-djedef.

Djellaba – Robă tradiţională purtată de bărbaţii şi femeile egiptene.

Djoser – Faraon din A Treia Dinastie (Dinastiile Timpurii). A domnit între anii 2630 şi 2611 î.Hr. Piramida sa în trepte de la Saqqara, chiar la sud de Cairo, a fost prima clădire monumentală de piatră din lume.

El Capitan – Faţadă de granit abruptă, de 910 metri, din Yosemite Naţional Park. Unul dintre marile trasee „Big Wall” din lume. A fost cucerit pentru prima dată în 1958, de Warren Harding, Wayne Merry şi George Whitmore, care au iniţiat o rută numită The Nose (Nasul).

El-Ahly – Club de fotbal celebru al oraşului Cairo, fondat în 1907 (de englezul Mitchel Ince). Porecliţi Diavolii Roşii, au o rivalitate intensă şi adesea violentă cu celălalt club de fotbal principal din Cairo, Zamalek. El-Ahly, în arabă, înseamnă „naţional”.

Eneadă – Un grup de nouă divinităţi („eneadă” provine din termenul grecesc nouă) asociate cu marele templu al soarelui din Iunu. Grupul era format din Atum, Shu, Tefnet, Geb, Nut, Osiris, Isis, Set şi Nephthys.

FAAAS – Membru al Academiei Americane de Arte şi Ştiinţe.

Fairuz – Cântăreaţă libaneză celebră. Numele real: Nouhad Haddad. Anul naşterii: 1935.

Fatir – Un tip de clătită.

Fâşia Selima – Zonă vastă, formată în mare din nisip plan, cu o suprafaţă de aproximativ 60 000 de kilometri pătraţi în sudul Egiptului şi nordul Sudanului.

Fellaha (pl. **Fellaheen) –** ţăran.

FInstP – Membru al Institutului de Fizică.

Freerider – Traseu de escaladă pe El-Capitan, în Yosemite National Park.

Gezira Sporting Club – Facilitate sportivă de 150 de acri pe Gezira Island, în centrul oraşului Cairo.

Giza – Platou în deşert (şi oraş) la marginea de vest a oraşului Cairo, situl piramidelor, al Sfinxului şi a numeroase alte vestigii arheologice.

Greco-roman – Perioada finală a istoriei Egiptului antic, inaugurată odată cu cucerirea Egiptului de către Alexandru cel Mare, în 332 î.Hr. Şi care a durat până în anul 395 d.Hr. Ultima conducătoare egipteană a Egiptului a fost Cleopatra, care a murit în anul 30 î.Hr., după care ţara a fost condusă direct de Roma.

Hafeez, Sayed Abd-el – Fotbalist egiptean (mijlocaş). Fost căpitan al El-Ahly. Născut în 1977.

Hamas – Mişcare islamică naţionalistă formată din militanţi palestinieni, fondată în 1987. În arabă, „hamas” înseamnă „zel”, dar este şi un acronim invers pentru „Mişcarea islamică de rezistenţă”.

Hamdulillah – Literal, „Lăudat fie Allah”.

Hassanein Bey, Ahmed Mohamed – Una dintre marile personalităţi de la începutul secolului XX ale politicii, culturii şi

explorării egiptene. În perioada 1922-1923, a întreprins o expediţie revoluţionară, de opt luni, 3500 de kilometri de-a lungul Saharei, din Sollum, pe coasta mediteraneană a Egiptului, la el-Obeid în Sudan, descoperind pe atunci necunoscutele Jebel Uweinat şi Jebel Arkenu. A trăit între 1889 şi 1946.

Hatshepsut – Regină din Dinastia a 18-a (Noul Regat), care a condus Egiptul între 1473 şi 1458 î.Hr., ca faraoană-asociată a fiului ei vitreg, Tutmosis al III-lea. Templul ei mortuar de pe ţărmul de vest al Nilului, la Luxor – unul dintre cele mai spectaculoase monumente din Egipt – a fost scena unui masacru notoriu în 1997, când extremiştii islamici au ucis 58 de turişti şi patru egipteni.

Heliopolis – Literal, „Oraşul Soarelui”. Numele grecesc al anticului oraş-templu egiptean Iunu.

Hezbollah – Literal, „Partidul lui Dumnezeu”. Grup militant format din islamici şiiţi, cu sediul în Liban.

Hierakonpolis – Sit arheologic extrem de important în Egiptul de Sus. Cunoscut de egiptenii antici ca Nekhen, a fost unul dintre cele mai vechi centre urbane cunoscute de pe Valea Nilului, cu aşezări datând din 4000 î.Hr.

Hieratic – Formă cursivă de hieroglife. Echivalentul egiptean al scrisului fără spaţii între literele cuvântului.

Holocen – Epocă geologică începând prin aproximativ 10 000 î.Hr. Şi care durează până în prezent.

Horus – Zeu egiptean antic, fiul lui Isis şi al lui Osiris. Portretizat cu corp de om şi cap de şoim.

Imma (pl. **Immam**) – Batic sau turban. Purtat de bărbaţii din Egipt.

Insulele Majnoon – Zonă de importanţă strategică în sudul Irakului, având numeroase zăcăminte de petrol şi gaze naturale.

Isis – Zeiţă egipteană antică. Soţia lui Osiris şi mama lui Horus. Protectoare a morţilor.

Iteru – Unitate de măsură egipteană antică, echivalentul a aproximativ 10,5 kilometri. De asemenea, numele egiptean antic pentru Nil.

Iunu – Unul dintre marile oraşe din Egiptul antic, alături de Mennefer (Memphis) şi Waset (Teba/Luxor). Situat în ceea ce este acum nordul oraşului Cairo, a fost un centru de mare semnificaţie religioasă, adăpostind un vast templu dedicat zeului-soare Ra-Atum.

Jihad Islamic – Grup islamic de militanţi palestinieni fondat la sfârşitul anilor 1970.

Jihaz amn al-daoula – Serviciul de securitate al Egiptului.

Karkaday – Băutură răcoritoare făcută dintr-o infuzie de petale de

hibiscus. Populară în tot Egiptul.

Karnak – Templu vast chiar la nord de Luxor, cu clădiri care cuprind peste 2000 de ani de istorie egipteană. Complexul a fost dedicat zeului Amun, deşi erau venerate şi alte divinităţi.

Kemal el-Din Hussein, prinţul – Milionar egiptean, cu descendenţă regală şi explorator al deşertului. A descoperit şi a numit Gilf Kebirul în 1926. Încă există un monument ridicat în cinstea sa în partea de sud a Gilfului, de către Ladislau Almasy. A trăit între 1874 şi 1932.

Kemet – Literal, „teren negru”. Termenul folosit de egiptenii antici pentru a desemna ţara lor. Egipt sau Aigyptos a fost utilizat iniţial de grecii antici şi este o formă a cuvântului egiptean **hut-ka-Ptah** – casa duhului lui Ptah.

Kenem – Numele vechi al oazei Kharga.

Khan al-Khalili – Bazar mare în Cairo, unde se vând de toate, de la bijuterii la pipe cu apă, pietre preţioase şi confecţii din piele.

Khasekhemwy – Faraon din A Doua Dinastie (Dinastia Timpurie). A construit o serie de structuri monumentale, inclusiv un mormânt imens la Abydos. A murit în 2649 î.Hr.

Khepri – Zeul egiptean antic al creaţiei, înnoirii, renaşterii şi al soarelui-răsare. A fost reprezentat cu corp de om şi cap de scarabeu sau de gânda*c.*

Khet – Unitate de măsură egipteană veche, echivalentul a 52,5 metri.

Khomeiny – Marele aytollah Ruhollah. Cleric şi lider iranian şiit al Revoluţiei Iraniene din 1979. Lider religios şi politic absolut al Iranului din 1979-1989. A trăit între 1900 şi 1989.

Khufu – Faraon din A Patra Dinastie (Vechiul Regat), constructorul Marii Piramide de la Giza. Cunoscut şi după versiunea greacă a numelui său, Keops. A domnit între 2551 şi 2528 î. Hr.

Kufra – Oază mare în sud-estul Libiei.

Lista Regelui Turin – Papirus hieratic considerat ca datând din timpul domniei lui Ramses al II-lea (1290-1224 î.Hr.), conţinând o listă cu toţi conducătorii din Egiptul antic până la Regatul Nou. Deşi grav deteriorată şi incompletă, este un instrument esenţial pentru cronologia regilor egipteni. A fost descoperită în 1822, de călătorul italian Bernardino Drovetti şi este expus în Muzeul Egiptean din Torino.

Long Range Desert Group – Unitate specială de operaţiuni a armatei britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Fondat în 1940 de Ralph Bagnold, grupul desfăşura operaţiuni de recunoaştere, de colectare de informaţii confidenţiale şi misiuni de sabotaj în întreaga Sahara.

Lugal-Zagesi – Rege al Umma, oraş-stat sumerian. A domnit între 2375 şi 2350 î.Hr.

Mahfuz, Naghib – Autor egiptean câştigător al Premiului Nobel, recunoscut pentru aducerea literaturii arabe în atenţia publicului internaţional. A trăit între 1911 şi 2006.

Manetho – Preot greco-egiptean, a cărui *Aegyptiaca***,** sau *Istoria Egiptului,* este o sursă esenţială pentru studiul Egiptului antic. Lucrarea originală nu a supravieţuit şi este cunoscută doar prin pasajele citate de alţi scriitori antici. Nu se ştie aproape nimic despre Manetho în sine, în afară de faptul că a trăit în oraşul Sebennytos din delta Nilului, în secolul al III-lea î.Hr.

Manshiet Nasser – Cartier din Cairo aflat la extremitatea estică a oraşului. Casa zabbaleenilor, gunoierii din Cairo. Este unul dintre puţinele locuri din oraş unde există porci.

Marea de Nisip – Arie vastă de dune, de vreo 300 000 de kilometri pătraţi, în vestul Egiptului şi estul Libiei.

Mashhad – Al doilea mare oraş din Iran şi unul dintre cele mai sfinte situri din Islamul şiit.

Meh-nsw (pl. **Meh-nswt**) – Măsură egipteană antică, sau cot regal, echivalentul a 525 mm.

Midan Tahrir – Literal, „Piaţa Libertăţii”. Spaţiu vast, deschis, în centrul oraşului Cairo.

Molocchia – Fel de mâncare egiptean din frunze de nalbă fierte. Similară cu spanacul.

Mubarak, Hosni – Preşedintele Egiptului începând cu 1981. Născut în 1928. Soţia sa, Susan, este o filantroapă bine cunoscută.

Muezin – Oficial al moscheii care îi cheamă pe credincioşii islamici la rugăciune, de cinci ori pe zi.

Nakht – Scrib egiptean antic al cărui mormânt aflat pe malul vestic al Nilului, la Luxor, este pictat cu scene frumoase din viaţa de zi cu zi a Egiptului, inclusiv muziciene şi dansatoare.

Naqada – Cultură predinastică numită după oraşul Naqada – vechiul Nubt – unde au fost descoperite prima dată vestigiile sale (de către arheologul englez Flinders Petrie). Perioada Naqada a durat între 4400 şi 3000 î.Hr. Şi a fost esenţială pentru dezvoltarea unui Egipt unificat.

Nasser, Gamal Abdel – Al doilea preşedinte al Egiptului, din 1956 până în 1970. A fost unul dintre liderii Revoluţiei Egiptene din 23 iulie 1952 şi un personaj-cheie în politica arabă a secolului XX. A trăit între 1918 şi 1970.

Necropolis – Literal, „Oraşul morţilor”. Loc de înmormântare.

Nefertiti – Marea soţie a faraonului Akhenaten din dinastia a XVIII-

a. Numele ei înseamnă „Cea frumoasă a sosit”.

Neith – Principala soţie – şi soră vitregă şi verişoară – a faraonului Pepi al II-lea, din Dinastia a VI-a. Neith este şi numele unei zeiţe egiptene antice a războiului.

Neolitic – Literal, „piatră nouă”. Ultima şi cea mai recentă etapă a Epocii de Piatră. În Egipt, a durat între 6000 şi 3500 î.Hr., deşi se dezbate în continuare datarea exactă a perioadei.

New Valley Governate – Una dintre regiunile administrative/ guvernamentale ale Egiptului, în sud-vestul ţării, inclusiv oazele Kharga, Dakhla şi al-Farafra, precum şi Gilf Kebir. Capitala sa este Kharga.

Newbold, Sir Douglas – Explorator britanic care a călătorit foarte mult prin deşertul libian în timp ce servea în Serviciile Politice Sudaneze între anii 1920 şi 1930. A trăit între 1894 şi 1944.

Nisu – Cuvântul folosit de egipteni antici pentru a desemna un rege sau un conducător. Faraon – din *Per-aa*, „casă mare” – a început să fie utilizat doar în timpul celei de-a Opta Dinastii (1550-1307 î.Hr.).

Nomarch – Egiptul Antic era împărţit în 42 de *nomes*, sau districte administrative, fiecare condus de un nomarch. În vremuri de colaps guvernamental, nomarchii se desprindeau deseori de autoritatea centrală şi conduceau ca domnitori cu drepturi depline.

Nouă Arcuri – Duşmanii tradiţionali ai Egiptului antic.

Nut – Zeiţă egipteană antică a raiului şi cerului.

Omm – Mamă, în arabă.

Osiris – Zeu egiptean al lumii de dincolo.

Ostracon (pl. **Ostraca) –** Bucată de ceramică sau calcar, cu imagini sau text. Echivalentul antic unui bileţel post-it.

Oxyrynchus – Sit arheologic de lângă el-Bahnasa de azi, în Egiptul de Mijloc. În gropile de gunoi vechi au ieşit la iveală numeroase papirusuri greceşti din Perioada Târzie a istoriei egiptene, inclusiv fragmente pierdute sau necunoscute de piese de teatru, poezii şi scrieri creştine vechi.

Paleolitic – Literal, „piatră veche”. Cea mai veche fază a Epocii de Piatră din dezvoltarea omenirii, când oamenii erau încă vânători-culegători itineranţi. În Egipt, a durat între 700 000 şi 10 000 î.Hr., deşi se discută în continuare datarea precisă.

Parcul Naţional Yosemite – Un parc naţional sălbatic, spectaculos, de 3081 kilometri pătraţi, la poalele munţilor Sierra Nevada din California de Est. Conţine multe dintre marile trasee de alpinism din lume.

Peninsula FAO – Peninsulă de importanţă strategică în punctul cel mai sudic al Irakului. Scena unui conflict aprig în timpul războiului

dintre Iran şi Irak din 1980-1988.

Pepi al II-lea – Faraon din a Şasea Dinastie. Ultimul mare domnitor al Regatului Vechi. Titlul său regal complet era Nefer-ka-Re Pepi. A domnit între 2246 şi 2152 î.Hr., cea mai lungă domnie consemnată a vreunui monarh.

Peret – Unul dintre cele trei sezoane în care era împărţit anul egiptean vechi (celelalte erau *Akhet* şi *Shemu). Peret* era sezonul de plantare şi creştere şi dura aproximativ din octombrie până în februarie.

Perioada Intermediară – Cele trei mari Regate ale Egiptului Antic erau separate în trei „perioade intermediare”, în timpul cărora autoritatea centrală s-a prăbuşit şi puterea a fost centralizată, neexistând nici un rege care să domnească asupra întregii văi a Nilului.

Perioada Târzie – După cum sugerează şi numele, a fost perioada ultimilor ani ai statului egiptean, când s-a restabilit într-o oarecare măsură o autoritate centrală, după confuzia din a Treia Perioadă Intermediară.

Petrie, William Matthew Flinders – Arheolog şi egiptolog. A lucrat foarte mult în Egipt şi Palestina şi a stabilit multe dintre regulile de bază ale arheologiei moderne. Supranumit „părintele vaselor de ceramică”, pentru interesul său în ceramica veche. A trăit între 1853 şi 1942.

Petroglifa – Imagine sau simbol înscris în piatră.

Piastru – Unitate monetară egipteană de bază. O sută de piaştri valorează o liră egipteană.

Piton – Cui de oţel sau aliaj introdus într-o crăpătură de stâncă, pentru a oferi sprijin şi protecţie alpiniştilor.

Predinastic – Perioadă imediat anterioară apariţiei Egiptului faraonic, când s-au dezvoltat şi coagulat elementele de bază ale civilizaţiei egiptene.

Primul Intermediar – Prima dintre cele trei perioade intermediare care a divizat cele trei mari Regate ale Egiptului antic. A durat între 2134 şi 2040 î.Hr. Şi a dus la fragmentarea statului egiptean în urma dominaţiei centrale puternice a Vechiului Regat.

Ptali – Zeu antic egiptean al meşteşugarilor şi artizanilor, venerat în oraşul Mennefer (Memphis). În unele legende egiptene, el este considerat zeul creator suprem. Reprezentat asemănător unei mumii, cu barbă şi bonetă.

Ra (sau **Re**) – Zeu antic al soarelui la egipteni. Zeitatea supremă.

Ra-Atum – Contopire a zeului soare Ra şi a zeului creator Atum.

Regat – Istoria Egiptului antic se întinde pe o perioadă de aproape 3000 de ani, de la prima apariţie a unui stat unificat, în jurul anului

3000 î.Hr., până la moartea Cleopatrei şi impunerea dominaţiei romane directe, în anul 30 î.Hr. În timpul acestui interval vast, au existat trei perioade extinse de unitate naţională şi guvernare centrală puternică, fiind cunoscute ca Regatul Vechi, Mijlociu şi Nou.

Regatul de Mijloc – Unul dintre cele trei mari regate ale Egiptului antic. Cuprinde Dinastiile 11-14 şi a durat între 2040 şi 1640 î.Hr.

Regatul Nou – Ultimul dintre cele trei mari regate ale Egiptului antic. Format din Dinastiile 18-20, a durat între 1550 şi 1070 î.Hr. Unii dintre cei mai renumiţi faraoni din istoria Egiptului, cum ar fi Tutankhamon şi Ramses al II-lea, au domnit în timpul Noului Regat.

Regatul Vechi – Primul dintre cele trei mari regate ale Egiptului antic. Format din Dinastiile 4-8, a durat între 2575 şi 2134 î.Hr. În timpul Regatului Vechi au fost construite piramidele.

Re-Horakhty – Zeul antic egiptean combinând atributele lui Ra şi Horus, unul dintre zeii principali ai Noului Regat. De obicei, reprezentat ca un om cu cap de vultur sau şoim.

Rohlfs, Friedrich Gerhard – Fotograf, aventurier şi explorator german. A călătorit mult prin Sahara, făcând o traversare de referinţă dinspre sud spre nordul Mării de Nisip, în 1874. A trăit între 1831 şi 1896.

Sahebee – Prietenul meu (de la *Saheb*, prieten).

Saidi – Nativ din Egiptul de Sus (sau de Sud). Saidi tind să aibă pielea mai închisă la culoare decât cei din Egiptul de Jos (de Nord).

Sais – Cuvânt plasat deseori înaintea numelor în arabă egipteană, ca formă de adresare politicoasă.

Sala Celor Două Adevăruri – Sala în care, conform mitologiei egiptene antice, inima celui decedat era cântărită cu pana lui Maat, sau adevărul. Dacă se considera că persoana decedată nu făcuse nici un rău, i se permitea să i se alăture lui Osiris în viaţa de apoi.

Sala hipostilă – Sală mare, cu acoperişul susţinut de coloane.

Sanusi – Ordin religios musulman fondat în secolul al XIX-lea, cu sediul principal în Libia.

Sarcofag – Literal, „mâncător de carne”. Recipient mare de piatră în care este plasat un cadavru, sau sicriu.

Scarabeu – Gândac de bălegar. Considerat sacru în Egiptul antic.

Senwosret I – Faraon din Dinastia a noua (Regatul de Mijloc). A domnit între 1971 şi 1926 î.Hr.

Seshat – Zeiţă antică egipteană a scrisului, aritmeticii, arhitecturii şi astronomiei.

Set – Zeul furtunilor, al haosului, al întunericului şi al deşertului. Înfăţişat cu corp de om şi cap de animal.

Seti I – Faraon din Dinastia a Noua (Noul Regat), tatăl lui Ramses al II-lea. A domnit între 1306 şi 1290 î.Hr.

Shaal – Eşarfă mare, asemănătoare unui şal.

Shedeh – Soi de vin din struguri roşii. Extrem de preţuit în Egiptul antic.

Shepen – Mac opiaceu. Folosit în scopuri medicinale de egiptenii antici, ca să inducă somnolenţă.

Shisha – Pipă cu apă. Se găseşte în cafenele şi în case particulare din tot Egiptul şi Orientul Mijlociu.

Shukran awi – Mulţumesc foarte mult.

SMIEEE – Membru senior al Institutului de inginerie electrică şi electronică.

Sobek – Zeitate egipteană reprezentată cu corp de om şi cap de crocodil. În afară de faptul că era zeul Nilului, Sobek era considerat şi protectorul faraonului şi al zeilor Ra şi Set.

Stark, Freya – Călătoare, exploratoare şi scriitoare, celebră pentru călătoriile ei extraordinare prin Orientul Mijlociu şi Arabia. A fost numită Doamna Imperiului Britanic în 1972. A trăit între 1893 şi 1993.

Stelă – Bloc drept din piatră sau din lemn, cu imagini şi inscripţii.

Sunniţi – Cea mai numeroasă dintre cele două denominaţii principale ale Islamului, reprezentând aproximativ 85% din musulmanii de pretutindeni. Sunniţii îl consideră pe Abu Bakr, Mare Calif, ca succesor legitim al Profetului Mohamed şi cred că orice bărbat vrednic îi poate conduce pe credincioşi, indiferent de genealogie sau trecut.

Şiiţi – Una dintre cele două denominaţii principale ale Islamului (cealaltă fiind sunniţii). Chiar dacă şiiţii şi sunniţii împărtăşesc aceleaşi precepte de credinţă de bază, există şi anumite diferenţe esenţiale. În mare, şiiţii cred că, odată cu moartea Profetului Mohamed, conducerea comunităţii musulmane ar fi trebuit să îi fie acordată verişorului/ginerelui acestuia, Ali şi nu prietenului şi consilierului său Abu Bakr. Pentru şiiţi, autoritatea spirituală se regăseşte exclusiv în cadrul familiei imediate a Profetului Mohamed, cu imami numiţi direct de Alah. Denumirea este o prescurtare a arabicului *shia'atu aii* – discipolii sau partidul lui Aii. Doar aproximativ 10-15% din musulmani sunt şiiţi, deşi sunt o majoritate în Iran şi Irak.

Taamiya – Formă egipteană de falafel.

Talatat – Bloc standard de piatră decorată, utilizat la construirea templului faraonului Akhenaten (cca. 1353-1335 î.Hr.). Faraonii ulteriori au dărâmat templul lui Akhenaten şi au reutilizat blocurile acestuia în propriile monumente. Aproape 40 000 de talatate au fost recuperate din interiorul coloanelor şi de sub podelele din complexul templier de la Karnak.

Tamam – Bine.

Tasian – Cultură agricolă neolitică numită după Deir Tasa, situl din Egiptul de Sus unde a fost identificată pentru prima dată. A prosperat în jurul anului 4500 î.Hr.

Taurul Mnevis – Taur venerat în templul Soarelui din Iunu. Considerat o întrupare a zeului suprem Ra-Atum.

Tebu – Trib de nomazi saharieni din Libia şi Ciad.

The Nose – Traseu de escaladă pe El-Capitan, în Yosemite Naţional Park. Unul dintre cele mai cunoscute, dacă nu chiar cel mai cunoscut, traseu de escaladă pe stâncă din lume.

Tin Hinan – Regină mitică a tribului Tuareg.

Tjaty – Vizir, cel mai înalt oficial din Egiptul antic.

Torly – Tocană egipteană cu carne – de obicei, miel sau vită – şi legume.

Touria – Prăşitoare. Utilizată mult în agricultură şi arheologia egipteană.

Tuareg – Trib nomad provenit din berberii din Africa de Nord. Locuiesc în regiunile deşertice din Mali, Niger şi sudul Algeriei şi se disting prin robele lor albastre.

Tura – închisoare mare în afara oraşului Cairo.

Tutankhamon – Băiat-rege din Dinastia a XVIII-a (Noul Regat), care a domnit între 1333 şi 1323 î.Hr. Mormântul său aproape intact, descoperit în 1922 de către arheologul englez Howard Carter, este cea mai mare descoperire din istoria arheologiei egiptene.

Wadi – Cuvânt arab pentru vale şi/sau albie de râu secată.

Wadjet – Simbol egiptean de protecţie, reprezentând ochiul zeului-şoim Horus.

Wilkinson, Sir John Gardner – Călător englez, scriitor şi egiptolog, adesea numit „Părintele egiptologiei britanice”. A trăit între 1797 şi 1875.

Wingate, general-maior Orde – Aventurier britanic şi soldat. A lansat o expediţie pe jos, în 1933, pentru a căuta Zerzura. A trăit între 1903 şi 1944.

Zabbaleen – Comunitate formată în mare parte din creştini copţi, care colectează şi reciclează gunoiul în Cairo. Modul lor de viaţă este în prezent ameninţat, deoarece autorităţile au adus contractori europeni care să preia administrarea deşeurilor din Cairo.

Zamalek – Districtul din Cairo care ocupă partea de nord a insulei Gezira. De asemenea, numele unuia dintre cele două mari cluburi de fotbal ale oraşului. Cunoscuţi sub numele de Cavalerii albi (White Knights), Zamalek se află în rivalitate feroce şi uneori violentă cu cealaltă echipă principală, El-Ahly.

Zawty – Asyutul de azi. În Antichitate, a fost capitala celei de-a 13-

a *nome* (district administrativ) din Egiptul de Sus.

MULŢUMIRI

Există un număr jenant de mare de persoane fără ale căror sfaturi, ajutor şi sprijin această carte nu ar fi putut fi scrisă. În primul rând, soţia mea iubită, Alicky, care a fost alături de mine cu sfaturi înţelepte şi cuvinte liniştitoare şi care a suportat mai multe decât orice soţie ar trebui să suporte în aceşti ultimi doi ani. Îi datorez mai mult decât cu cât voi putea vreodată să o răsplătesc.

Acelaşi lucru este valabil pentru minunatul meu agent, Laura Susijn, al cărei sprijin constant m-a ajutat să nu-mi pierd minţile şi să rămân pe drumul cel bun şi editorul meu, Simon Taylor, un om cu o răbdare şi o capacitate de încurajare infinite.

Profesorul Stephen Quirke, de la Muzeul Petrie, m-a sprijinit cu sfaturi de nepreţuit legate de limbă, mitologia şi religia Egiptului antic şi pot doar să-mi cer scuze pentru şirul nesfârşit de întrebări aiurite cu care l-am bătut la cap şi cu libertăţile semnificative pe care mi le-am permis cu răspunsurile sale. Departamentul Egiptului antic şi al Sudanului din cadrul Muzeului Britanic m-a ajutat, de asemenea, să-mi astup numeroasele lacune din cunoştinţele mele de istorie a Egiptului şi a hieroglifelor. Le mulţumesc în special dr. Julie Anderson, John Taylor, Renee Friedman, Richard Parkinson, Neal Spencer şi Derek Welsby. De asemenea, lui Nicole Douek, Clair Ossian, Nicholas Reeves şi Robert Morkot pentru consiliere cu privire la oazele, botanică, hieroglifele şi obeliscurile egiptene antice.

Dr. Jon Taylor, curator al Colecţiilor de cuneiforme din cadrul Muzeului Britanic şi dr. Frances Reynolds din Oxford, din cadrul Facultăţii de Studii Orientale a Universităţii Oxford au fost suficient de amabili să mă ghideze cu privire la limba sumeriană antică; prietenii mei buni dr. Rasha Abdullah şi Mohsen Kemal au făcut acelaşi lucru pentru limba arabă egipteană contemporană.

Până de curând, nu ştiam absolut nimic despre alpinism sau avioane ultrauşoare. Datorită următoarelor persoane, acum sunt mai puţin ignorant în această privinţă: Ken Yager, din cadrul Asociaţiei de Alpinism Yosemite, Chris McNamara, din cadrul SuperTopo, Paul Beaver, căpitanii Iain Gibson şi Alex Keith, Lucy Kimbell, din cadrul Şcolii de zbor Northamptonshire şi Roger Patrick, din cadrul P & M Aviation. Am fost la fel de neştiutor în ceea ce privea lumea traficului de materiale nucleare şi a îmbogăţirii uraniului. Următoarele persoane mi-au dedicat cu generozitate timpul şi expertiza lor, ca să mă ilumineze: profesorul Matthew Bunn, Facultatea de Guvernare John F. Kennedy, din cadrul Universităţii Harvard, Gregory S. Jones din cadrul Corporaţiei RAND, Brent M. Eastman din cadrul Iniţiativei pentru

Combaterea Contrabandei cu Arme Nucleare, Departamentul de Stat al SUA, Ben Timberlake şi Charlie Smith.

Un foarte recunoscător mulţumesc lui John Berry, pentru că m-a primit în ambasada SUA din Cairo şi lui Neil Gower pentru hărţile lui minunate, locotenent-colonelului Brian Maka din cadrul Pentagonului, lui Nashwa din cadrul Biroului Cultural Egiptean din Londra, lui Stephen Bagnold, Suzie Flowers, dr. Saul Kelly, Ken Walton, Peter Wirth şi personalului Librăriei Britanice.

Poate cea mai mare plăcere de a scrie această carte a fost oportunitatea pe care mi-a oferit-o de a cunoaşte două grupuri de oameni foarte speciale.

Mulţumită lui Suzy Greiss, Magda Tharwat Badea şi personalului Asociaţiei pentru Protecţia Mediului (APE), am putut pătrunde în şi am putut explora fascinanta lume a zabbaleenilor, o comunitate unică şi care mulţi ani a colectat şi reciclat gunoiul din Cairo. Puteţi afla mai multe despre ei şi despre lucrarea neobosită a APE accesând www.ape.org.eg. Sylvia Smith şi Richard Duebel mi-au furnizat informaţii şi prezentări cruciale şi le sunt profund îndatorat şi lor.

La fel de neuitat a fost timpul petrecut cu beduinii din Oaza Dakhla. *Skukran awi* lui Youssef, Sayed şi El Hag Abdel Hamid Zeydan şi lui Nasser Halei Zayed – pentru ospitalitatea lor, informaţiile lor şi pentru multele zile magice petrecute în deşert. Dacă ajungeţi vreodată în Dakhla şi vreţi să aflaţi mai multe despre beduini şi cultura lor, opriţi-vă la Tabăra beduinilor din Zeydan (http://www.dakhlabedouins.com).

Nu în ultimul rând, aş dori să-i menţionez pe doi prieteni foarte dragi – Peter Bowron şi Paul Beard. Deşi n-au fost direct implicaţi în procesul de elaborare a acestei cărţi, m-am gândit des la ei, în ultimul timp. Mulţumesc pentru toate râsetele, băieţi şi pentru că-mi faceţi viaţa mai bogată, mai luminoasă, mai plăcută. Vă voi duce dorul şi nu vă voi uita niciodată.

152 î.Hr., Egipt: în timp ce Vechiul Regat se destramă şi anarhia cuprinde valea Nilului, 50 de preoţi pornesc la adăpostul întunericului spre Deşertul de Vest, trăgând după ei o sanie pe care se află un obiect misterios. Ajunşi la destinaţie, comit un ritual de sinucidere în masă…

1988, Georgia. URSS: un avion decolează de pe un aerodrom, cu destinaţia Sudan, având o încărcătură care poate schimba fundamental balanţa de puteri din zona Golfului. Însă dispare subit deasupra Deşertului de Vest din Egipt.

În prezent: Dr. Freya Hannan soseşte în Egipt pentru a participa la funeraliile surorii ei, o exploratoare care şi-a petrecut ultimii ani în Orientul Mijlociu şi care, aparent, s-a sinucis.

Pentru Freya, acesta este punctul de pornire într-o aventură

extraordinară care o va duce într-o expediţie uneori violentă, deseori periculoasă, în căutarea răspunsului la unul dintre cele mai mare mistere ale arheologiei: locul unde se află Zerzura, legendara oază pierdută şi cheia celui mai uimitor şi terifiant secret ascuns acolo...

CUPRINS

2152 î.Hr., Egipt: în timp ce Vechiul Regat se destramă și anarhia cuprinde valea Nilului, 50 de preoți pornesc la adăpostul întunericului spre Deșertul de Vest, trăgând după ei o sanie pe care se află un obiect misterios. Ajunși la destinație, comit un ritual de sinucidere în masă...

1988, Georgia, URSS: un avion decolează de pe un aerodrom, cu destinația Sudan, având o încărcătură care poate schimba fundamental balanța de puteri din zona Golfului. Însă dispare subit deasupra Deșertului de Vest din Egipt.

În prezent: Dr. Freya Hannan sosește în Egipt pentru a participa la funeraliile surorii ei, o exploratoare care și-a petrecut ultimii ani în Orientul Mijlociu și care, aparent, s-a sinucis.

Pentru Freya, acesta este punctul de pornire într-o aventură extraordinară care o va duce într-o expediție uneori violentă, deseori periculoasă, în căutarea răspunsului la unul dintre cele mai mare mistere ale arheologiei: locul unde se află Zerzura, legendara oază pierdută și cheia celui mai uimitor și terifiant secret ascuns acolo...

rao

editura rao

ISBN 978-606-609-128-2

9 786066 091282

www.rao.ro
www.raobooks.com